

Tương Tư

Contents

Tương Tư	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	34
11. Chương 11	37
12. Chương 12	41
13. Chương 13	45
14. Chương 14	49
15. Chương 15	52
16. Chương 16	56
17. Chương 17	59
18. Chương 18	63
19. Chương 19	67
20. Chương 20	70
21. Chương 21	74
22. Chương 22	77
23. Chương 23	81
24. Chương 24	84
25. Chương 25	88
26. Chương 26	92
27. Chương 27	95
28. Chương 28	99
29. Chương 29	104
30. Chương 30	108
31. Chương 31	112
32. Chương 32	118
33. Chương 33	122
34. Chương 34	127
35. Chương 35	131
36. Chương 36	134
37. Chương 37	138
38. Chương 38	142
39. Chương 39	145
40. Chương 40	149
41. Chương 41	155

42. Chương 42	158
43. Chương 43	162
44. Chương 44	166
45. Chương 45	170
46. Chương 46	175
47. Chương 47	179
48. Chương 48	182
49. Chương 49	185
50. Chương 50	189
51. Chương 51	193
52. Chương 52	196
53. Chương 53	200
54. Chương 54	204
55. Chương 55	207
56. Chương 56	211
57. Chương 57	215
58. Chương 58	222
59. Chương 59: Tình Yêu (thượng)	227
60. Chương 60: Tình Yêu (hạ)	230
61. Chương 61	237

Tương Tư

Giới thiệu

Hôn lễ còn chưa cử hành, vị hôn phu đã đột ngột qua đời, Hứa Niệm bắt đầu phải tự mình chống đỡ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu>

1. Chương 1

Thành phố này vừa đến mùa hè liền mang đến cảm giác buồn bực khó chịu, giống như có một tấm lưới lớn bao vây tất cả. Hứa Niệm đi ra từ quán bar, mùi rượu trên người theo gió lạnh tản ra. Cho dù đã đêm muộn, bầu không khí vẫn dính dớp như cũ khiến cho người ta không thoải mái.

Cô ôm bụng đi lên phía trước vài bước, cuối cùng dừng lại, đứng dưới cây ngô đồng ven đường.

Vừa rồi ở ghế lô cô bị trút không ít rượu, suýt nữa mất mặt mà nôn ra, mà đêm nay là cuộc hẹn của các đạo diễn lớn nổi danh trong giới, bất kể như thế nào cũng không thể làm họ mất hứng.

Cô lấy lọ thuốc dạ dày mang theo bên người ra, lúc này mới phát hiện di động đang liên tục rung lên, không biết đã kêu bao lâu. Cô cầm lên xem, là một dãy số xa lạ, tưởng là đối tác gọi đến nên lúc tiếp máy giọng

cô liền mềm mại rõ ràng: “Alo.”

Cách sóng điện thoại, giọng nói ở đầu dây bên kia có chút xa lạ, cô cúi đầu trầm ngâm, bên kia vang lên giọng nói xa cách và khách sáo: “Hứa tổng?”

“Phải.” Hứa Niệm cũng lịch sự đáp lại, dựa vào cây cột chịu đựng cơn đau dạ dày.

Đối phương nhận được câu trả lời, bỗng nhiên nhẹ giọng khẽ cười: “Lục Từ ở chỗ của tôi, cô có tiện ghé qua đây không?”

Người bên kia nói đúng lúc truyền đến giọng nói mềm nhũn yếu ớt của Lục Từ, như say rượu, không rõ đang làm cái gì. Người đàn ông im lặng một lúc, rồi quay sang an ủi cô ấy, vài giây sau mới hạ giọng nói với Hứa Niệm: “Cô ấy ồn ào cả tối, thực sự rất phiền phức.”

Sau một chút choáng váng Hứa Niệm lập tức hiểu ra, nha đầu Lục Từ kia không khiến người khác bớt lo, hôm qua đến văn phòng tìm cô xin phép về nhà nghỉ dưỡng, mấy đêm gần đây cô ấy phải đi quay phim truyền hình nên Hứa Niệm mềm lòng đồng ý.

Không nghĩ tới cô ấy lại có thể lừa cô!

Nghĩ tới cô em chồng, cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Rốt cuộc bên kia điện thoại là ai cô cũng không rõ, nhưng ý nghĩa rõ ràng, chắc chắn Lục Từ được bao nuôi, loại việc này xảy ra cũng không phải một hai lần, nha đầu kia hết lần này đến lần khác không biết nghe lời. Cô khẽ vuốt mi tâm, cuối cùng trầm giọng hỏi: “Địa chỉ.”

Tối nay Hứa Niệm cũng đi xã giao, uống nhiều rượu nên đương nhiên không dám lái xe. Có nhiều taxi ở cửa quán bar, một chiếc đi qua, cái khác lập tức đậu trước mặt cô.

Hứa Niệm lên xe nói địa chỉ, quả nhiên lái xe liếc nhìn cô từ gương chiếu hậu như có gì không đúng.

Hứa Niệm quay lại mỉm cười: “Anh nghĩ rằng tôi giống một tiểu tam à?”

Suy nghĩ bị vạch trần, lái xe lập tức ngượng ngùng mím môi: “Tiểu thư cũng thật biết nói đùa.”

Thực ra cũng chẳng trách anh ta suy đoán, Lộ Uyển là chung cư tốt nhất Thanh Châu, có thể ở lại chỗ đó không phải là quan to hiển quý thì cũng là những nhân vật tai to mặt lớn có máu mặt. Giờ phút này cách ăn mặc của cô thật đúng là dễ khiến người ta hiểu sai...

Có lẽ là do rượu cồn làm hại, Hứa Niệm chỉ cảm thấy đầu mình bứt rứt đau từng cơn, nghĩ đến nơi tắc đất tắc vàng đó, không biết lần này Lục Từ lại quần lầy vị nào? Nghe giọng nói hình như cũng không phải là người dễ trêu chọc.

Khó trách gần đây nha đầu Na Na lén lút úp mở lời này với cô, ngay cả người đại diện cũng dám hòa vào cùng lừa gạt.

Đúng lúc trong xe truyền đến ca khúc mới nhất mà Lục Từ đang quảng bá, giọng hát của tiểu nha đầu rất tốt, đào tạo thêm một chút tương lai nhất định đây hứa hẹn, Hứa Niệm có ý định đào tạo cô, tiếc rằng cô nàng không có ý muốn ấy, một lòng thầm nghĩ tiến vào nhà giàu có.

Đáng tiếc, lúc nào cũng không biết nhìn người.

Nghĩ tới điều này cô càng thấy khó chịu hơn, mở cửa sổ cho thoáng khí, tiện thể nhanh nhanh gọi điện thoại cho trợ lý.

Trợ lý còn đang ở quán bar, nghe cô nhắc tới Lục Từ liền không nhịn được cau mày: “Hứa tổng, tôi đi đón là được rồi...”

“Cô giúp tôi giải thích.”

Hứa Niệm lại dặn dò vài câu liền vội vàng cúp máy, trợ lý không thể không nghi ngờ, Lục Từ này ngay cả ngôi sao nhỏ cũng không được tính, thế mà lúc nào xảy ra chuyện cũng có bà chủ đứng ra giải quyết...

Hứa Niệm cắt điện thoại di động đi, lúc này mới âm thầm thở phào một hơi.

Cảnh đêm của đô thị quạnh rũ mà huyền bí, cô không có lòng dạ nào mà thưởng thức, nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát, đến khi xe dừng lại trước cổng lộ uyển vừa hay cô mở mắt ra.

***

Nơi này đèn đuốc sáng trưng, xung quanh yên tĩnh vắng vẻ, hàng cây xanh được cắt tỉa đều đặn hai bên lối đi, khu vườn to như vậy dường như được tách rời khỏi sự ồn ào náo nhiệt và oi bức của thành thị, ngay cả không khí cũng trong lành hơn những nơi khác rất nhiều.

Cô chỉnh lại làn váy hơi lộn xộn của mình, tiếp tục đi tới cửa ra vào.

Theo thường lệ hỏi thăm ở cổng, nghe xong để lại địa chỉ là được vào.

Tòa nhà kia không dễ tìm, trang viên quá lớn, cuối cùng vẫn là cô hỏi người bảo vệ mới tìm được cổng biệt thự. Mở cửa là một người đàn ông trung niên, thoát nhìn có vẻ an phận trung thành, nhưng ánh mắt có chút sắc sảo, đánh giá cô từ trên xuống dưới một phen, lúc này mới gật đầu: “Đường tiên sinh ở trên lầu.”

Cho đến bây giờ Hứa Niệm cũng không biết rốt cuộc đối phương là ai, ở Thanh Châu cô cũng xem như là thuận buồm xuôi gió, nhưng đối với người này thực sự một chút ấn tượng cũng không có, khi nghe đến tên họ của người này đầu óc trong phút chốc nổ tung, bước chân không khỏi dừng một chút.

Nghĩ lại, sao lại trùng hợp như vậy?

Chỉ sợ người họ cũng không dám công khai xuất hiện.

Vị này có lẽ là quản gia ở đây, thấy cô chần chừ, đưa tay ra hiệu xin mời: “Hứa tổng, bên này.”

Hứa Niệm đề xuống cảm giác khác thường trong lòng, đã nhiều năm chưa từng nhớ lại chuyện cũ, đêm nay bỗng nhiên nổi lên cuộn cuộn sóng ngầm, cô đi theo phía sau quản gia, trên đường đi chậm chậm tiến đến cầu thang xoay tròn.

Nhìn totem[1] được chạm trổ trên tay vịn khiến cô vô cùng lo sợ, ngay cả thái dương cũng bắt đầu cảm thấy run rẩy, tất cả mọi thứ giống như đã từng quen biết, rốt cuộc là do cô quá mẫn cảm và suy nghĩ nhiều hay là người đó thật sự đã đến Thanh Châu?

[1] Vật thể tự nhiên, nhất là động vật, được người Anh-điêng ở Bắc Mỹ coi như biểu tượng của một bộ tộc hoặc gia đình.

Trong lòng cô có phiền muộn, trên đường đi cô luống cuống đi sai đường.

Rốt cuộc cũng tìm được Lục Từ ở căn phòng cuối hành lang, một mình cô nằm trên giường giống như ngủ mà không phải ngủ, trái lại trên người vẫn nguyên vẹn, đồng thời quần áo vẫn được mặc ngay ngắn gọn gàng.

Hứa Niệm không khỏi thở nhẹ ra, nếu thật sự là người đó, mục đích anh ta tiếp cận Lục Từ nên suy nghĩ sâu xa.

Lại nhìn quanh bốn phía không có nửa bóng người, chỉ có quản gia, vẻ mặt nghiêm túc đứng phía sau cô nói: “Lục tiểu thư uống nhiều, không liên hệ được với trợ lý của cô, đành phải mạo muội làm phiền cô.”

Hứa Niệm đương nhiên biết được tửu lượng của Lục Từ, gật đầu xin lỗi: “Đợi cô ấy tỉnh lại, tôi sẽ hỏi rõ ràng.”

Lục Từ và Đường tiên sinh này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, trước khi sự việc được sáng tỏ cô không nói được gì.

Hứa Niệm đưa tay vỗ vỗ lên mặt Lục Từ, giọng điệu lạnh đi vài phần: “Tiểu Từ.”

Lục Từ mở mắt ra, rốt cuộc nhìn không rõ ràng, nhép miệng lại ngủ tiếp. Hứa Niệm thở dài, cam chịu số phận đỡ lấy nửa người cô ngồi dậy. Nhưng sức lực có hạn, người uống say lại ngủ mê, khiến cô lão đảo cũng ngã theo.

Lục Từ bị cô đè nặng, lại còn oan ức mắng một câu: “Đau chết mất.”

Hứa Niệm tức giận nở nụ cười: “Mẹ mà thấy em như thế này, đến lúc đó em mới thực sự là đau chết.”

Chắc là nghe được giọng nói quen thuộc, Lục Từ hơi hơi mở mắt ra, trong lúc nửa tỉnh nửa mê nhận ra người đứng trước mặt: “Chị dâu?”

Hứa Niệm như cười như không nhếch môi, sức lực trên tay cũng mang theo lực uy hiếp, dùng âm thanh chỉ hai người mới có thể nghe được: “Đến khi về rồi sẽ tính sổ với em.”

Từ trước đến nay cô luôn bao che khuyết điểm của người mình, có việc cũng sẽ không tranh cãi trước mặt người ngoài.

Lại thử kéo người lên, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân trầm ổn, vươn cánh tay cắt ngang đón lấy, áo sơ mi màu trắng bằng vải dệt đắt tiền, còn có giọng nam trong veo mà trầm tĩnh: “Để tôi.”

Cơ thể Hứa Niệm cứng đờ, cô chậm chạp quay sang nhìn qua, cuối cùng dừng trên khuôn mặt góc cạnh của người nọ.

***

Ngay tức khắc cả thế giới giống như đều yên lặng.

Khoảng cách rất gần, lại ngược sáng, không thể nào phân biệt được rốt cuộc người này là chân thật hay là ảo giác. Bên tai Hứa Niệm chỉ còn tiếng tim đập của chính mình, ánh mắt người nọ sâu sắc mà sáng ngời, ánh mắt mang theo sắc xanh hổ phách.

Hơi thở anh nguy hiểm lại điềm tĩnh, trên người có mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Anh nói: “Hứa tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Đúng rồi, chính là âm thanh này.

Lúc trước nghe qua điện thoại, thế nhưng ngay cả thanh âm của người này cô cũng không nhận ra!!

Lục Từ thấy người này, tử thân, mếu máo lại nói lên: “Đường Trọng Kiêu, anh gọi cho chị dâu em, khi trở về chị ấy sẽ đánh chết em!”

Anh dường như không nhìn thấy người khác, ánh mắt thẳng tắp nhìn vào Hứa Niệm.

Hứa Niệm hoảng hốt nhìn anh, mặt mày ngũ quan kia, tinh tế quan sát một chút, cuối cùng phát hiện quả nhiên là người gặp năm ấy.

Những năm này, cô là dựa vào hận người này để tồn tại, mỗi ngày đều một lần trong mơ và hiện tại tưởng tượng tình huống gặp lại người này. Tốt nhất giờ tay chém xuống, trực tiếp chém trúng động mạch chủ của anh ta.

Hoặc là một phát bắn chết.

Nhưng mà mọi thứ lại tới quá nhanh, cô còn chưa kịp chuẩn bị, người này bỗng nhiên cứ như vậy không hề báo trước xuất hiện trước mặt cô.

Nắm tay Hứa Niệm từ từ thu chặt lại, cuối cùng thuận lợi giữ lại tất cả hận ý dày đặc vào lòng. Nhưng hiện tại cô không phải cô gái nhỏ ngây ngô kia, biết rõ sau khi làm như vậy, chỉ sợ cô và Lục Từ đều không ra được căn phòng này.

Phía sau sự yên tĩnh của nơi này ẩn giấu điều gì, cô cực kỳ rõ ràng.

Lý trí chiến thắng tất cả, Hứa Niệm hiểu được, cô mỉm cười đối mặt: “Đường Trọng Kiêu, anh lại còn dám trở về.”

Khuôn mặt cô vẫn luôn xinh đẹp, nụ cười khiến người khác sinh ra vài phần ngẩn ngơ, sắc mặt vui vẻ hiện ngoài đôi mắt tràn đầy hận ý. Cô hận anh, anh đương nhiên biết.

Đường Trọng Kiêu bình tĩnh nhìn Hứa Niệm, đáy mắt gọn sóng không sợ hãi, ngũ quan sâu sắc nhìn không ra cảm xúc gì, Hứa Niệm tưởng rằng anh ta sẽ nói gì đó, thế nhưng anh ta chỉ đưa tay nâng Lục Từ dậy.

Hứa Niệm vội vàng đỡ lấy, chán ghét trừng mắt nhìn anh: “Đừng chạm vào cô ấy!”

Giống như anh là một thứ vi khuẩn lây bệnh.

Lúc này Đường Trọng Kiêu mới thu tay lại, trên mặt một mực trầm tĩnh: “Để tôi bảo lái xe đưa hai người về.”

Mi tâm Hứa Niệm căng thẳng, có chút không rõ rốt cuộc người này muốn làm gì, dứt khoát nói thẳng: “Tôi không biết anh có tính toán gì, nhưng là người của Lục gia. Anh, không, được, đừng, tới.”

Đường Trọng Kiêu vẫn như trước lạnh lạnh nhìn cô nh, không nói không rằng. Đáy mắt anh thâm trầm, người khác vĩnh viễn không thể dễ dàng phỏng đoán.

Hứa Niệm cắn chặt răng, mỗi một chữ nói ra đặc biệt rõ ràng: “Tôi đã không còn là Hứa Niệm năm đó, mà đây cũng không phải Italia, nếu anh không tin, cứ việc thử xem.”

Lúc này Đường Trọng Kiêu mới mở miệng: “Hứa tiểu thư, tôi nghĩ em hiểu lầm.”

Người đàn ông mặc áo trắng quần đen, bộ dạng giống như năm đó, rõ ràng đã trôi qua rất nhiều năm, nhưng trên người anh ta không lưu lại chút dấu vết của thời gian, thậm chí so với trước kia anh ta còn nhã nhặn hơn, trên cổ tay còn đeo lần tràng hạt, mặt mày thanh thản.

“Là Lục Từ chủ động tiếp cận tôi, tôi không biết cô ấy cũng biết em.”

Khi anh nói chuyện đều chăm chú nhìn cô như vậy, thấy cô không có phản ứng gì, thì hơi lộ ra chút ý cười: “Nếu biết, tôi nhất định tránh từ trước, tôi cũng không muốn chạm mặt với Hứa tiểu thư đâu.”

2. Chương 2

Với bộ dạng thuần khiết vô hại kia, nếu là người khác căn bản sẽ rất tin lí do thoái thác này của anh ta, nhưng Hứa Niệm đã từng chứng kiến bộ mặt thật của anh ta, người này lòng dạ ra sao, không ai có thể rõ hơn cô.

“Vậy vừa rồi là Đường tiên sinh gọi điện cho tôi?”

Giọng điệu châm biếm của cô rất rõ ràng, nhưng Đường Trọng Kiêu dường như không một chút để ý, còn quan tâm cầm túi của Lục Từ đưa tới: “Tôi tưởng là cùng tên mà thôi.”

Đây là ám chỉ tên của cô rất bình thường?

Hứa Niệm hít mạnh một hơi, đoạt lấy túi trong tay anh ta.

Ngón tay thon dài của Đường Trọng Kiêu lơ lửng giữa không trung, anh khẽ cười, tao nhã dứt tay vào túi, sau đó còn nói: “Nơi này bắt xe không dễ, để tôi tiễn em.”

Lời này chỉ đổi lấy sự khinh thường của cô, nếu có thể, đời này cô không muốn gặp lại tên hung thủ giết người này, Hứa Niệm bình tĩnh trả lời: “Ồ gần anh thêm một giây tôi đều thấy ghê tởm.”

Cô rốt cuộc cũng thành công làm cho đáy mắt người đàn ông đối diện nổi lên một tia gợn sóng, đôi chân mày anh tuấn của Đường Trọng Kiêu bắt đầu chau lại thật sâu, kinh ngạc trước sự thay đổi mấy năm nay của cô.

Nhưng anh ta không biết, sự sắc bén và quả quyết lúc này còn không phải đều do anh ban tặng. Nhớ tới năm đó thâm hại trước mặt anh ta, một phút đồng hồ cô cũng không muốn đợi, đơn giản cảnh cáo anh một câu: “Nếu anh lại tiếp cận Lục gia, đừng trách tôi không khách khí, tôi không phải chỉ nói không thôi đâu.”

Hứa Niệm ở trước mặt anh thân hình nhỏ nhắn, nhưng khí thế thì một chút cũng không thua kém người nào.

Đường Trọng Kiêu cong cong khóe môi, im lặng nghiêng người tránh ra.

Đây là để các cô đi?

Hứa Niệm lại đề phòng nhìn anh một cái, thấy không có gì khác thường, lúc này mới nhanh chóng kéo người trên giường dậy, Lục Từ thất tha thất thểu ôm lấy thắt lưng cô, mờ mịt nhìn Hứa Niệm: “Hai người biết nhau?”

Hứa Niệm mím môi không nói gì, nếu Lục Từ biết rõ cuộc người trước mắt là ai, sợ là sẽ hối hận đêm nay đã làm trò cười cho thiên hạ.

Phía sau đột nhiên lại truyền đến tiếng nói thờ ơ của người nọ: “Hứa tổng nên quản lý nhân viên của mình, đừng để cho cô ta tùy tiện quấy rầy người khác mới phải, tôi không báo cảnh sát, cô nên cảm ơn tôi.”

Bị trả đũa, Hứa Niệm lại không thể nào phản bác, cô đành phải mang theo Lục Từ nhanh chóng rời khỏi nơi này. Các cô đi qua bên người Đường Trọng Kiêu, rõ ràng người đàn ông đó không làm gì, nhưng cảm giác tồn tại của anh ta quá mạnh mẽ, lông tơ toàn thân Hứa Niệm đều dựng thẳng lên.

Có lẽ trong lòng cô, ngoại trừ cảm hận Đường Trọng Kiêu ra, còn có bản năng sợ hãi...

***

Cũng may việc gì cũng không phát sinh, suôn sẻ ra khỏi tòa nhà. Hứa Niệm bước đi rất gấp, Lục Từ bị cô kéo thiếu chút nữa thì ngã sấp xuống, quỳnh lên liền ra sức đỡ tay cô ra: “Chị dâu, chị chạy đi đâu vậy!”

Cơn gió đêm thổi qua trước mặt, khiến cho Lục Từ tỉnh táo hơn. Hứa Niệm nhẩn nại quay đầu lại, giận cười ngược trở lại: “Em chừng nào mới có thể hiểu chuyện một chút đây?”

Lục Từ xoa cổ tay bị cô niết hồng, không hề gì bĩu môi: “Dù sao trong mắt chị em cũng cứ như vậy, làm cái gì cũng đều sai.”

Hứa Niệm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô trong bóng đêm, Lục Từ năm nay cũng mới 21 tuổi, tuổi này vốn nên vô ưu vô lo ở đại học mới đúng...

Một bụng lửa giận trong cô dần dần dập tắt, cô bước đến, giọng nói cũng không lạnh lùng như trước: “Tiểu Từ, người đàn ông này rất nguy hiểm, cách anh ta xa một chút.”

Lục Từ nghi ngờ ngẩng đầu, con người trong suốt không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, cuối cùng nhún vai: “Trước đây chị cũng nói như vậy, đàn ông em biết giống như cùng một loại không đáng tin cậy.”

Hứa Niệm há miệng thở dốc, biết cũng nói thêm nữa cũng phí công, vì thế chuyển đề tài: “Bộ phim vừa rồi của em kết quả rất tuyệt, hôm nay chị hẹn đạo diễn Trương, công ty đang chuẩn bị một kịch bản mới, vai diễn này đặc biệt hợp với em. Hơn nữa sau giải đoạn tuyên truyền, em nhất định có thể...”

“Chị và Đường Trọng Kiêu là quan hệ gì?” Lục Từ căn bản là không nghe, không khách khí ngắt lời cô.

Hứa Niệm rớt cuộc trầm mặc, chống lại ánh mắt chăm chăm của cô, bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào.

“Một mực nhấn mạnh người Lục gia làm gì?” Lục Từ thấy cô không nói, châm chọc hừ một tiếng: “Anh ta là người yêu cũ của chị, sợ anh ta trả thù nên mới tiếp cận tôi? Hóa ra chị cũng như thế, tôi còn thực sự nghĩ rằng trong lòng chị chỉ có một mình anh trai tôi.”

Hứa Niệm mặt biến sắc, ngón tay buông xuống bên người găng sức cuộn lại, cuối cùng lại chậm rãi mở ra: “Chị và anh ta không có quan hệ, đừng đoán mò.”

Ánh mắt Lục Từ lạnh nhạt nhìn cô, thật lâu sau mới phì một tiếng cười rộ lên: “Xem chị bị dọa kìa, từ nhỏ đã biết chị, em còn không biết trong lòng chị có ai sao.”

Hứa Niệm một chút cũng không thoải mái.

Lục Từ đi tới khoắc cánh tay cô: “Chị dâu, chuyện của em chị đừng quản, chị cũng biết từ nhỏ em đã quen sống an nhàn sung sướng, em chính là một người như vậy, để em khổ sở chụp ảnh đóng phim nuôi gia đình, thà rằng sớm một chút tìm một kẻ có tiền rồi gả đi còn hơn.”

Hứa Niệm còn muốn nói thêm, Lục Từ ngăn cô lại: “Haiz, hai chúng ta bất đồng.”

Nhìn sự từng trải không hợp với tuổi trên khuôn mặt cô, Hứa Niệm đành phải nuốt những lời còn lại vào bụng. Nếu có thể, ai lại mong muốn bị ép phải kiên cường?

Những khi vất vả cô cũng muốn có bờ vai để cô có thể dựa vào, tiếc là, trên thế giới này đã không còn bờ vai ấy, cô chỉ có thể kiên cường tự mình chống đỡ.

Nhìn bộ dạng chồng chất tâm sự của cô, Lục Từ tưởng là do mình nhắc tới anh trai, thề lưỡi có chút chột dạ: “Chị lại nhớ anh trai em à?”

Trong lòng Hứa Niệm khó chịu một hồi, khi ngẩng đầu lên nhìn cô đôi mắt đều đỏ, nhưng vẫn cười lắc đầu: “Không đâu.”

Lục Từ thở dài, áp úng nói: “Thực ra cũng nhiều năm rồi, chị vẫn luôn chú ý săn sóc đến gia đình em, chị lại không nợ gia đình em.. Nếu gặp được người thích hợp, chị hãy in một cơ hội.”

Trước đây chưa từng nghe cô ấy nói tới những lời này, Hứa Niệm có chút bất ngờ, một lát sau khẽ ôm bả vai Lục Từ: “Nói bậy bạ gì đó, so ra thì ai cũng thua kém Lục Sơn.”

Lục Từ đồng tình nhìn cô một cái, cuối cùng cũng không nói gì thêm. Có khi trong lòng cô rất khâm phục Hứa Niệm, một cô gái mới hơn hai mươi liền ở vậy, hơn nữa nhiều năm như vậy tất cả đều dựa vào cô chống đỡ một gia đình, chỉ là, không phải ai cũng có thể làm một nữ cường nhân[1].

[1] Người phụ nữ mạnh mẽ.

Hai người chậm rãi đi ra cửa tiểu khu, ai cũng không chú ý tới bóng dáng cao lớn trên cửa sổ tầng hai. Đường Trọng Kiêu đang ngắm nhìn họ, một tay lần tràng hạt, tay kia thì chậm rãi buông rèm, quần gia ở phía sau nhẹ giọng nhắc nhở: “Tiên sinh.”

Đường Trọng Kiêu hiểu ý của ông, khoát tay, quay người lại nhận lấy viên thuốc mà ông đưa. Quần gia nhìn anh uống xong mới yên lòng, lại nhin không được hỏi: “Liên như vậy đã để cho Hứa tiểu thư đi rồi?”

Đường Trọng Kiêu nhìn ông một cái, đáy mắt hơi trầm xuống nhìn không rõ được tâm trạng, nhưng giọng điệu lại cực kì tự tin: “Không sao, chúng tôi sẽ rất nhanh gặp lại thôi.”

***

Lúc về đến nhà, bà Nguyễn đã ngủ rồi, mấy năm nay cơ thể bà càng ngày càng kém, có đôi khi lăn qua lăn lại mà cũng không ngủ được, chỉ có mẹ Lưu còn đang thu dọn đồ đạc trong phòng khách, thấy các cô trở về vội vàng chào đón: “Về rồi à, có muốn ăn khuya không?”

Hứa Niệm không muốn ăn, nhưng trái lại Lục Từ vừa nghe thế hai mắt đã sáng lên: “Có món gì ngon không ạ?”

Mẹ Lưu nhin không được cười cô: “Sao vẫn cứ như thế, vừa nghe đến ăn là háng hái ngay, cháu là ngôi sao thì phải chú ý đến vóc dáng!” Bà nói xong nửa muốn nói thêm, nhìn sang Hứa Niệm.

Hứa Niệm hiểu ý, động tác vốn định lên lầu liền ngừng lại: “Sao thế ạ?”

Mẹ Lưu hạ giọng nói: “Thuốc của phu nhân đã dùng hết rồi.”

Hứa Niệm khẽ gật đầu: “Cháu sẽ sắp xếp trợ lí đi mua.”

“Lục Chu cũng đã mấy ngày không trở về, điện thoại cũng không gọi được.”

Hứa Niệm nghe từng việc, Lục Từ đã chạy vào bếp tìm đồ ăn từ lâu, lục lọi một lúc nhô đầu ra: “Tám phần là lại đi tán gái, chị dâu, chị đừng quản anh ấy.”

Mẹ Lưu trừng mắt nhìn cô một cái: “Mặc dù Lục Chu càn quấy, nhưng từ trước đến nay đều biết điều, vài ngày không trở về như vậy. Tình huống này phu nhân chưa từng thấy xảy ra. Cháu cũng không biết lo lắng cho anh hai cháu.”

Lục Từ xoay mình khinh khỉnh: “Anh ấy cũng đã 26, cũng không phải là một đứa trẻ.”

Mẹ Lưu lại quở trách vài câu, lúc này mới ngoảnh lại nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi của Hứa Niệm, cảm thấy đau lòng, kéo tay cô nói: “Tất cả mọi việc trong nhà đều dựa vào cháu, bác cũng không giúp được, chỉ có thể đi theo làm phiền thêm.”

“Không có việc gì, bác giúp cháu chăm sóc ẹ đã rất vất vả rồi.” Hứa Niệm an ủi bà vài câu, sau đó đó quay người lên lầu.

Hứa Niệm cuối cùng cũng trở lại phòng, như bị mất hết sức lực nằm trên giường, ngẩn người nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà. Mệt, toàn thân trên dưới từng tế bào đều kêu gào, nhưng cảm giác buồn ngủ một chút cũng không có.

Cô trở mình một cái, vừa vặn nhìn thấy ảnh chụp Lục Sơn trên đầu giường.

Đó là một khuôn mặt trẻ tuổi và anh tuấn, trên người anh luôn có hương vị tươi mát và sạch sẽ, cô vươn tay cầm lấy, ngón tay vuốt ve ngũ quan anh.

“Em già rồi sao?”

Đương nhiên không có người trả lời, cô lại nhẹ giọng khẽ cười: “Nhưng anh vẫn như thế, có chê em hay không?”

Trong phòng yên tĩnh chỉ có tiếng lẩm bầm khăn khăn của cô, ngón tay tiếp xúc vào vẫn cảm thấy lớp thủy tinh cứng rắn và lạnh băng như trước. Cô chưa sót mím môi, đặt khung ảnh về vị trí cũ.

Cô và Lục Sơn là thanh mai trúc mã, một đường thuận lợi yêu thích lẫn nhau. Nếu không phải việc ngoài ý muốn năm năm trước kia, nếu không phải Đường Trọng Kiêu, có lẽ bọn họ có thể sống đến răng long bạc đầu...

Nhớ tới Lục Sơn, nước mắt cô lại trào ra.

***

Buổi tối Hứa Niệm nằm mơ, ác mộng, trong mơ tất cả đều là Đường Trọng Kiêu.

Sáng sớm rời giường, cô trang điểm kỹ càng, nhưng đôi mắt đen sao cũng không che đậy được. Lục Từ ngáp, mái tóc bù xù theo cô ăn bữa sáng, nhìn thấy vậy ngạc nhiên nói: “Sắc mặt chị hôm nay sao kém vậy?”

Hứa Niệm không nói lời nào, chỉ cúi đầu đọc báo.

Mẹ Lưu đổi cốc cà phê trong tay cô, đưa tới một cốc sữa nóng: “Tối hôm qua uống rượu, hôm nay lại uống cái này dạ dày sẽ không chịu nổi.”

Mu bàn tay Hứa Niệm đặt vào ly thủy tinh, nguồn nhiệt đó lập tức truyền vào lòng cô, khoe miệng cô giương lên: “Cháu cảm ơn.”

Lục Từ ở bên cạnh kháng nghị: “Mẹ Lưu người bắt công, tối hôm qua cháu cũng uống nhiều mà!”

“Hứa Niệm là xã giao, còn cháu?” Mẹ Lưu không quay đầu lại mà đi thẳng vào bếp, cuối cùng lại từ xa nói với Hứa Niệm: “Hôm nay cháu nhớ đi tìm Lục Chu, phu nhân vẫn một mực hỏi đấy.”

Hứa Niệm nhìn không gian trước mắt, định gọi điện thoại cho Ngô cục quan, lúc tìm di động mới phát hiện điều bất thường, tối hôm qua trong đầu cô rối loạn, trên đường còn tranh cãi với Lục Từ, đến khi về nhà thì mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bây giờ cẩn thận nhớ lại mới phát hiện cả túi xách cũng không thấy.

Cô hoạt động trong giới giải trí, trong di động không hề ít bí mật cá nhân của các nhân vật tai to mặt lớn, nếu đánh mất thì thật sự nguy hiểm.

Hứa Niệm đi qua đi lại trong phòng, cẩn thận nhớ lại mỗi một sự kiện tối qua, nhưng nghĩ thế nào đều không nhớ nổi rốt cuộc rơi ở đâu. Cô dùng di động dự phòng gọi cho trợ lý, bảo tìm kỹ trong xe của công ty nhưng lại không có.

Dưới ánh đèn, cô bỗng dừng bước, có khi nào... rớt trong nhà Đường Trọng Kiêu?

Tối hôm qua Hứa Niệm dùng thái độ hung dữ mà nói chuyện với anh ta, vốn tưởng rằng từ nay về sau sẽ không còn liên hệ gì với người đó nữa, không nghĩ mới đến ngày hôm sau, bản thân lại phải tự mình tìm tới cửa.

Thật là mất mặt.

3. Chương 3

Mặc dù không tình nguyện nhưng Hứa Niệm vẫn phải tự mình đi một chuyến, hạ quyết tâm xuống lầu, đứng lúc nhìn thấy Lục Từ đang chơi đùa với Nữu Nữu trong phòng khách. Mẹ chồng cũng đã rời giường, đang nghe radio ở ban công.

Nữu Nữu là con mèo nhỏ nuôi trong nhà, lúc mới mang về toàn thân đều là thịt, bước đi gần như đều là xoay[1] đến xoay đi, cho nên hai anh em Lục Chu liền đặt cho nó cái tên như vậy. Sở thích lớn nhất thường ngày của mẹ chồng chính là ôm Nữu Nữu ngồi phơi nắng ở ban công.

([1] đọc là “nữu” nghĩa là xoay, vặn vẹo, uốn éo,...)

Lúc này cô gái trẻ mặc quần đùi áo ba lỗ, toàn thân đều là hương vị của ánh nắng sớm mai, nét cười trên mặt thuần khiết mà sạch sẽ, ghé vào trên đùi mẹ thấp giọng nói gì đó, thỉnh thoảng vươn ngón tay chọc chọc cái mũi của Nữu Nữu.

Cảnh tượng ấm áp hiếm thấy, trong lòng Hứa Niệm cảm thấy vô cùng hâm mộ, khi cô ở độ tuổi đó dường như cũng được nuông chiều như Lục Từ...

Trong nháy mắt thất thần, Lục Từ đã ôm Nữu Nữu đi tới, mở năm ngón tay quơ quơ trước mắt cô: “Chị dâu?”

Hứa Niệm lấy lại bình tĩnh, lúc này mới có phần nghiêm túc nói với cô ấy: “Hôm nay nhất định phải về công ty, nếu chị nhớ không lầm thì em còn một buổi hoạt động công ích phải tham gia.”

Lục Từ chu miệng, bộ dạng mất hứng, dè dặt cẩn trọng nhìn về phía mẹ, lúc này mới tận lực hạ thấp giọng nói: “Chị và Đường Trọng Kiêu thật sự không có quan hệ gì?”

Hứa Niệm không hiểu cô thế nào lại hỏi việc này, Lục Từ che miệng thì thầm với cô: “Nếu hai người thật sự không có gì, thì em sẽ tiếp tục theo đuổi anh ta.”

Mặt người dạ thú giống Đường Trọng Kiêu như vậy quả thực rất dễ đánh lừa người khác. Hứa Niệm nhúu chặt lông mày, lập tức cầm tay Lục Từ: “Nghe chị, cách xa người đàn ông này một chút.”

Lục Từ nhúu mày, có chút mất hứng: “Lý do?”

Đúng, phải đưa cho cô ấy một lý do, nhưng mà...

Lời đến bên miệng Hứa Niệm vẫn không thể nói ra, cô biết tính cách Lục Từ, tiểu nha đầu đơn thuần xúc động, nói khó nghe chút đó là không có đầu óc. Nếu để cô ấy biết Lục Sơn là vì Đường Trọng Kiêu mới xảy ra chuyện, hậu quả thực không thể tưởng, có một số chuyện nói ra chỉ khiến cho tình hình trở nên tồi tệ hơn mà thôi.

Cô trầm ngâm một lát, giọng nói chậm chạp: “Tiểu Từ, đàn ông đều không đáng tin cậy, trên thế giới này không có chuyện không làm mà hưởng, việc gì cũng chỉ có thể dựa vào chính mình...”

Lục Từ phì cười ra tiếng: “Chị nói anh trai em cũng không đáng tin cậy sao?”

“Anh trai em là ngoại lệ.”

Hứa Niệm còn muốn nói nữa, Lục Từ đã không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Đường Trọng Kiêu cũng không như thế, chị biết rõ anh ta sao? Đừng đem thành kiến bản thân áp đặt lên người khác. Anh ta có tiền lại đẹp trai, người có thân phận như vậy lại chưa từng có scandal, giữ mình trong sạch không nói, lại còn tham gia làm từ thiện.”

Cuối cùng còn cảm thán một câu: “Quả thực không thể hoàn mỹ hơn.”

Hứa Niệm không còn lời nào để nói, trước kia gặp loại tình huống này, Lục Từ nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe cô.

***

Lục Từ cũng ý thức được giọng điệu của mình quá khích, sau một lúc trầm mặc thì chủ động bày tỏ: “Em thật sự không thể trở thành nữ cường nhân thành công như chị được, mỗi người đều có cách sống của riêng

mình, có lẽ chị cảm thấy em không có ý chí, nhưng em lại thấy rất tốt. Chị dâu, nếu anh em vẫn còn ở đây, chị không phải cũng sẽ giống em sao?”

Tiểu nha đầu bỗng nhiên trở nên mồm miệng lạnh lợi, Hứa Niệm hồi tưởng bộ dáng trước đây của mình, cũng như cô ấy đều cho tình yêu là trên hết sao?

“Ai cũng có thể, riêng Đường Trọng Kiều thì không được.” Hứa Niệm day day huyết thái dương, lướt qua cô đi tới chỗ mẹ chồng.

Bà Nguyễn cũng để ý đến tình hình bên này, hơi mở mắt ra, trong ánh mắt vô tri vô giác lộ ra vài phần trách cứ: “Tiểu Từ, con lại không nghe lời rồi.”

Lục Từ không nói nữa, ôm Nữu Nữu lên lầu.

Hứa Niệm ngồi xổm xuống cạnh ghế dựa, nghĩ một chút mới nói: “Gần đây con bận quá, không có thời gian trò chuyện với mẹ.”

Bà Nguyễn cười không ra tiếng, đúng lúc có vài vệt sáng đã chiếu đến, không khỏi nâng tay lên che. Hứa Niệm đứng dậy kéo rèm cửa, lúc này mới nghe bà nói: “Tiểu Niệm, nên tìm một người đứng đắn mà gả đi, phụ nữ vẫn phải có đàn ông bên cạnh mới được.”

“Dạ.” Hứa Niệm không chút để ý đáp lời, đề tài này lão nhân gia đã nói rất nhiều lần, cầm đệm gối lên sau thắt lưng bà, có ý đùa giỡn, “Ý mẹ là nói hiện tại con càng ngày càng không giống phụ nữ ả?”

Bà bắt đặc dĩ lắc đầu: “Con biết ý mẹ không phải thế này mà.”

“Vậy đừng quan tâm con, mẹ khỏe mạnh là con thấy tốt rồi.” Hứa Niệm cầm mu bàn tay bà, đặt tay mình phủ lên trên.

Bà Nguyễn cũng biết cô nói cho có lệ, thở dài: “Con và Lục Sơn mới đăng ký đã xảy ra chuyện, ngay cả hôn lễ cũng không kịp cử hành. Tiểu Niệm, mấy năm nay là chúng ta bạc đãi con.”

Hứa Niệm quay người nhìn bà, bà đã không còn trẻ giống năm đó, mới năm năm đã lộ rõ sự già nua đi trông thấy, chỉ sợ là tâm đã già đi.

Đã kích mắt con đau đớn năm ấy đã khiến bà già nua đi nhiều.

“Mẹ.” Hứa Niệm cúi người, dùng mặt dán lên hai gò má của bà, “Những việc Lục Sơn còn chưa hoàn thành, con muốn thay anh ấy làm tốt, con phải sống thay anh ấy.”

Đây là trách nhiệm của một người vợ, đó là cam kết không ràng buộc trái tim cô. Hứa Niệm cảm thấy cuộc đời này cô sẽ không thể ở bên cạnh người đàn ông không phải Lục Sơn.

Nguyễn Tổ Trân sức lực có hạn, mới nói vài câu đã liên tục thở gấp, có lẽ trong lòng lại nghĩ tới Lục Sơn nước mắt đều ngân ngấn trong khóe mắt. Hứa Niệm mang nước cho bà uống xong, lại nói chuyện với bà một chút mới rời đi.

***

Trên đường cô dùng điện thoại dự phòng gọi cho Lục Chu, vẫn tắt máy như trước, loại tình huống này quả thực là lần đầu tiên. Hứa Niệm cũng bắt đầu nghi hoặc, Lục Chu tuy rằng ham chơi nhưng vẫn luôn đáng tin, ít nhất so với Lục Từ thì nghe lời hơn nhiều.

Cô suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định cầm di động gọi cho Ngô cực nhờ anh ta tìm người, hi vọng Lục Chu không gặp rắc rối gì. Hiện tại Đường Trọng Kiều về nước, dường như xung quanh đều là nguy hiểm rình rập.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, cô lại nhanh chóng gọi cho Trâu Đình – người đại diện của Lục Từ, đối phương là người tạo nên sự phát triển của công ty, ở trong giới lại càng nổi tiếng với vai trò là người trợ lý xuất sắc.

Trâu Đình rõ ràng còn đang ngủ, giọng nói ồm ồm: “Có chuyện gì đó?”

“Biết Lục Từ gần đây tiếp xúc với ai không?”

Cô mở miệng giọng điệu liên tục kỳ nghiêm túc, Trâu Đình lúc này mới tỉnh táo hơn một chút: “Ai?”

Giọng Hứa Niệm trầm trầm, giữa môi chậm rãi nói ra tên người nọ: “Đường Trọng Kiêu.”

Trâu Dĩnh vừa nghe đến cái tên này liền lập tức mắng một câu thô tục, bỗng dừng ngồi dậy từ trong chăn: “Aiz, Hứa Niệm. Tổ cũng thật không biết, trong miệng nha đầu kia đều nói không thật cậu còn không biết sao? Nếu con bé biết quan hệ của chúng ta khẳng định ngay cả tổ nó cũng giấu diếm. Không đúng, hẳn là con bé không biết Đường Trọng Kiêu chứ, người đó không phải ở nước ngoài sao?”

Trâu Dĩnh nói liên tục như súng liên thanh, thực ra Hứa Niệm cũng có rất nhiều thắc mắc, cuối cùng chỉ nói: “Cậu giúp tổ để ý kĩ tới con bé, tổ sợ Đường Trọng Kiêu cố ý tiếp cận nó là có mục đích.”

Trâu Dĩnh trầm mặc vài giây, lúc này mới thở dài một tiếng: “Chuyện không phải cũng đã nhiều năm rồi sao? Lục Sơn cũng đã mất... thù hận cũng đã trả, anh ta còn muốn làm gì nữa?”

Hứa Niệm cũng muốn biết anh ta trở về làm gì.

Trâu Dĩnh bỗng nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi: “Không phải trở về để tới tìm cậu chứ? Nhớ năm đó, không phải cậu từng bị anh ta bắt cóc dùng để uy hiếp Lục Sơn, quãng thời gian đó cũng coi như đồng sinh cộng tử.”

Cơn ác mộng mà cô ấy nhắc tới, đến bây giờ trong lòng Hứa Niệm vẫn còn sợ hãi như trước.

“Người như anh ta lấy sinh mệnh để đánh cược với tương lai, đối với người cùng vào sinh ra tử với mình sẽ có tình cảm đặc biệt.”

Hứa Niệm không khỏi run rẩy khóe miệng, người này trí tưởng tượng cũng thật phong phú!

Trâu Dĩnh hoàn toàn chìm trong phán đoán của bản thân không thoát ra được, tiếp tục như đi vào cõi thần tiên: “Kẻ cướp yêu con tin, không ngại vì cô hối cải thay đổi hoàn toàn một lần nữa làm người, thực là lãng mạn lại ngược tâm ha.”

Hứa Niệm không chút khách khí ngắt lời cô: “Thực sự cậu nên đi làm biên kịch đi.”

Trâu Dĩnh chợt hứng nằm trở lại trên giường, lấy một điều thuốc bên cạnh: “Đã biết, tổ giúp cậu chú ý tới Lục Tử, nhưng mà rốt cuộc tổ vẫn cảm thấy người đó trở về là vì cậu...”

“Trâu Dĩnh.”

“Được, tổ không nói nữa. Tổ chính là muốn nhắc nhở cậu, đừng quên Lục Sơn đã chết như thế nào.”

Hứa Niệm cúp điện thoại, nhìn chăm chú vào cảnh trí ngoài cửa sổ xe một lúc lâu, làm sao cô có thể quên Lục Sơn chết như thế nào? Đường Trọng Kiêu là kẻ thù của cô, cô vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

***

Ban ngày Lộ Uyển càng yên tĩnh, bảo vệ trạm gác hình như nhận ra Hứa Niệm, không làm khó dễ để cô đi vào. Dọc đường tâm tình Hứa Niệm cũng không bình tĩnh, cách tòa nhà càng gần tim lại càng đập không theo quy luật.

Lúc cô ấn chuông cửa thậm chí còn không ôm kỳ vọng, dù sao Đường Trọng Kiêu cũng không đến mức ở nhà chờ cô tới lấy đồ.

Ai ngờ lần này lại đúng là Đường Trọng Kiêu tự mình mở cửa, ánh nắng chiếu vào, sắc mặt anh ta rõ ràng không tốt lắm, nhưng đôi mắt vẫn tối đen thâm trầm nhìn không thấy đáy như trước.

Hôm nay anh ta mặc quần áo màu đen, cả người như tăng thêm vài phần cảm giác áp lực khó hiểu.

Anh ta không nói chuyện, Hứa Niệm liền thận trọng, nhanh chóng dời tầm mắt nói: “Tôi để quên đồ ở đây.”

Đường Trọng Kiêu nghiêng người, cố ý để cho cô vào nhà. Hứa Niệm nhìn khoảng trống hiện ra mà không dám bước vào, cuối cùng nhú nhú mày: “Anh lấy cho tôi là được rồi.”

Hai người đứng mặt đối mặt, cho dù Hứa Niệm không nhìn anh như trước nhưng cũng có thể cảm giác được tầm mắt như lửa đốt của người này.

Anh nói: “Em sợ tôi?”

Hứa Niệm ngẩng đầu nhìn anh ta, nhìn biểu cảm chuyên chú mà nghiêm túc của anh ta, dường như vô cùng để ý tới câu trả lời của cô, không khỏi cười lạnh: “Sợ cái gì? Sợ anh lại lấy súng dí lên đầu tôi, hay là sợ anh lại bắt cóc tôi?”

Cô nói xong lại cười cười giấu cợt: “Nhưng mà hiện tại hẳn là Đường tiên sinh chẳng thêm làm như vậy, bởi vì Lục Sơn đã mất, anh bắt cóc tôi cũng chẳng có ý nghĩa gì, chẳng uy hiếp được ai.”

Đôi môi mỏng của Đường Trọng Kiêu mím thành một đường thẳng, biểu cảm trên mặt có chút màu sắc tội lỗi.

Hứa Niệm biết anh đang tức giận, nhưng lời cô nói đều là thật. Trong kí ức quan hệ giữa cô và người đàn ông này không mấy tốt đẹp, nếu cô sợ hãi, thì cũng chỉ là bản năng của con người.

Đường Trọng Kiêu nhìn cô một lúc, xoay người vào nhà: “Có muốn lấy hay không, tùy em.”

Hứa Niệm nhìn theo bóng lưng anh ta, vừa cẩn thận nhìn tầng một vắng vẻ, chần chờ mãi cuối cùng cũng theo vào. Lần này gặp lại dù sao cũng cảm thấy Đường Trọng Kiêu có chút không giống với lúc trước, không biết người này lại có kế hoạch gì.

Đường Trọng Kiêu ngồi trên sofa trong phòng khách, chân dài vắt lên, trong tay là túi của cô. Cô muốn lấy thì phải tới gần anh ta, Hứa Niệm nghi ngờ người này cố ý làm cô xấu mặt.

“Ngồi đi.” Anh gạt đầu ra hiệu với cô, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, ánh mắt vẫn luôn không e dè dừng trên người cô.

Hứa Niệm cũng không để ý tới anh ta, lập tức đi qua lấy túi muốn rời đi, ngón tay mới vừa đụng tới đã bị một nguồn lực mạnh mẽ kìm chặt, tiếp đó không hề báo trước... cô ngã ngồi trong lòng anh ta.

Khoảng cách gần tới mức cô nghe hơi thở trên người anh ta ùn ùn kéo đến, trong nháy mắt khiến tế bào toàn thân cô đều kéo căng ra.

Anh không ý thức được hành động bản thân có bao nhiêu bất ổn, nhìn sắc mặt cô một chút, cuối cùng hơi cong khóe môi: “Chẳng qua chỉ muốn nói chuyện với em, trốn cái gì?”

Hứa Niệm tức giận đến toàn thân phát run, cùng người khác nói chuyện mà lại dùng tư thế mờ ám như vậy à?

4. Chương 4

Hứa Niệm giãy dụa né tránh lại phát hiện một chút tác dụng cũng không có, người đàn ông này thoát nhìn gầy gò, nhưng sức lực lại lớn kinh người. Nghĩ đến những việc trước đây anh ta làm cô liên không uống phí sức lực nữa: “Anh buông tôi ra trước đã.”

“Ngao ngao ngồi ở đây?”

“Ừ.”

Cô nghe lời, Đường Trọng Kiêu lúc này mới vừa lòng cười rộ lên, khi anh cười bên má sẽ có một dấu vết nhợt nhạt, trước đây Hứa Niệm đã từng nghe anh nói tới, đó là do hồi nhỏ lưu lại – dấu vết viên đạn sượt qua. Thời gian trôi đi, dấu vết đó cũng trở nên nhạt dần, có lẽ lúc đó cũng không quá khắc sâu, nhưng đủ để chứng tỏ bối cảnh người này có bao nhiêu phức tạp.

Anh vừa mới nói lỏng cánh tay, Hứa Niệm đã vội vàng nhảy ra ngoài cách anh vài mét, ánh mắt cảnh giác, như đang nhìn độc xà mãnh thú hung dữ.

Bộ dạng Đường Trọng Kiêu không để ý lắm, lười nhác nhìn cô, ánh mắt cũng càng trắng trợn hơn: “Gầy hơn trước đây.”

Hứa Niệm sững sốt, thứ giọng điệu suông sã thân thiết này là chuyện gì xảy ra?

Không khí bỗng nhiên trở nên quỷ dị, Hứa Niệm dăm chiêu nhìn anh, Đường Trọng Kiêu lại hơi quay đầu đi tránh ánh mắt hoài nghi của cô.

Đường như anh đang cân nhắc nên nói tiếp như thế nào, thật lâu sau cũng nói: “Chuyện quá khứ tôi rất xin lỗi, nếu có thể, tôi sẽ cố gắng bồi thường cho em.”

Hứa Niệm không thể tin nhìn anh, sau đó nhin không được cười ra tiếng: “Anh cho rằng điều đó có thể đổi lấy sự trở về của Lục Sơn sao?”

Đôi mày rậm của Đường Trọng Kiêu hơi vắt lại, không nói.

Hứa Niệm hít vào một hơi, trong lồng ngực phập phồng tràn đầy phần nộ từ lâu, tất cả kí ức khi đó đều mãnh liệt hiện lên, suýt nữa cô không khống chế được cảm xúc: “Nếu hiện tại có chứng cứ, tôi sẽ không chút do dự đưa anh lên toà án, đừng tưởng rằng làm việc thiện có thể xóa đi những việc anh đã làm lúc trước. Đường tiên sinh, những việc anh làm ông trời đều nhìn thấy.”

Đường Trọng Kiêu im lặng nghe cô nói xong, không hờn không giận, ngược lại lại có bộ dạng hứng thú. Cảm xúc hai người trở nên đối lập rõ ràng, Hứa Niệm chỉ cảm thấy bản thân đang dần gãy tai trâu.

Cô mím môi đứng lên: “Tốt nhất anh cũng cách tôi xa ra, đừng cho tôi cơ hội tìm được nhược điểm của anh, nếu không tôi nhất định sẽ báo thù thay cho Lục Sơn.”

Ý nghĩ này đã ở trong lòng cô rất nhiều năm, đáng tiếc người này vẫn luôn ở nước ngoài mà bối cảnh lại thâm sâu. Hiện giờ anh ta đã trở lại, tình huống tự nhiên có thay đổi.

“Lục luật sư có thể có người yêu tốt như em, thật khiến cho người ta hâm mộ.”

Đường Trọng Kiêu hỏi một đằng trả lời một nẻo, Hứa Niệm nhắm mắt lại, cảm giác thực sự như muốn học máu. Quả nhiên không thể cùng kẻ cặn bã nói chuyện, có nói thêm với anh ta nữa cũng chỉ là phí lời.

Cô tiến lên vài bước đoạt lấy túi của mình, oán hận liếc mắt nhìn anh ta một cái muốn đi, Đường Trọng Kiêu lại nói: “Tôi trở về không có ác ý gì, cũng giống như trước đây, nếu thật sự muốn hại em, em còn có thể yên lành đứng tại đây?”

Cô nhắc chân một chút, đầu ngón tay móc chặt vào quai túi, khi quay người đi giọng cô mĩa mai không chút nào che giấu: “Vậy phải cảm ơn ân huệ của Đường tiên sinh đã không giết.”

Nếp nhăn giữa hai lông mày của Đường Trọng Kiêu uốn lại càng sâu, yên lặng một lát, nói: “Em thay đổi không ít.”

Trong trí nhớ cô không nên là như vậy, trước đây tuy rằng cũng sợ anh, nhưng ánh mắt cô khi nói chuyện cùng anh không như thế này... Hiện tại dường như trong đôi mắt cô chỉ còn thù hận.

Hứa Niệm chẳng muốn lại để ý tới anh ta, từ lúc mới bắt đầu người này đã bày ra bộ dạng ôn chuyện cũ thật sự buồn cười, giữa bọn họ thì có chuyện gì để ôn chứ?

Cô đi, anh cũng không ngăn cản, nhưng khi cô sắp đi đến cửa thì anh mới trầm giọng mở miệng: “Em không muốn tôi chết, nếu không lúc trước đã không cứu tôi.”

Như là chuyện không thể đối mặt ở tận sâu đáy lòng bị vạch trần, Hứa Niệm dường như phát điên xông đến trước người anh ta, hai tay gắt gao kiềm chế vạt áo sơ mi của anh ta. Đôi mắt cô đỏ đậm dọa người, môi tái nhợt run run: “Tôi không cho phép anh nhắc đến, không được nhắc đến!”

Đường Trọng Kiêu hơi buông mắt nhìn cô, giờ phút này trên mặt cô mới có dáng vẻ khi đó, đây mới là tiểu nha đầu mà anh nhớ mãi không quên.

Đầu ngón tay khô ráo của anh chậm rãi bao phủ lên hai tay cô, môi mỏng ghé bên tai cô nhẹ nhàng nỉ non: “Hứa Niệm, mỗi một màn khi đó tôi đều nhớ rõ.”

“...”

***

Hứa Niệm vội vàng đi ra xa khỏi tòa nhà đó, lúc này mới dừng lại cẩn thận kiểm tra trong túi một lần, ngón tay di chuyển nhưng vẫn không ngừng run rẩy, cuối cùng cầm cả túi ngà trên mặt đất.

Đồ đạc rơi vung vãi xung quanh, tầm mắt cô lại càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng chậm rãi ngồi xổm xuống, bả vai bắt đầu run rẩy dữ dội.

Người ta nói Lục gia không bạc đãi cô, ngay cả mỗi người xung quanh nhắc tới cô cũng một mặt kính nể, thực ra ai cũng không biết trong lòng cô luôn áy náy và tự trách đối với Lục Sơn. Nếu lúc trước khi bị cảnh sát đuổi bắt, cô có thể nhẫn tâm không cứu Đường Trọng Kiêu bị súng bắn trúng, có lẽ sau này mọi việc sẽ khác, ít nhất sau đó Lục Sơn sẽ không phải chết...

Khi đó cô học y, lại bị đối phương ra tay dùng súng uy hiếp, nhưng cho dù như vậy cô vẫn như trước không thể tha thứ cho bản thân. Mấy năm nay nếu không phải dựa vào cảm hận người kia, sợ rằng cô sớm đã không biết nên tồn tại như thế nào.

Dù sao nếu con người có thể đoán được tương lai, thì chắc hẳn trên thế gian sẽ không còn xuất hiện hai chữ “hối hận” nữa.

Hứa Niệm chỉnh đốn lại cảm xúc thật tốt, chậm rãi nhặt đồng hồ rơi trên mặt đất lên, cẩn thận nhớ lại phản ứng vừa rồi, may mà cũng không thất thố trước mặt anh ta.

Đối mặt Đường Trọng Kiêu tận lực gọi chuyện cũ, cô đặc biệt lý trí trả lời: “Nếu trước đây tôi biết bản thân cứu là kẻ cầm thú, tôi nhất định sẽ tro mắt nhìn anh máu chảy sạch tới chết.”

Cô nói xong lời này thành công thấy được ánh mắt trầm mặc lại phần nộ của Đường Trọng Kiêu, có lẽ còn có chút thất vọng? Nhưng cô lại cảm thấy cực kỳ hả giận.

Người nọ cố ý nói những lời mờ ám, rõ ràng chính là muốn nhìn cô không chịu nổi, chọc ghẹo cô à? Ai sẽ tin Đường Trọng Kiêu một tay che trời ở Italy thật sự quan tâm đối với ai đó? Hơn nữa, người đó còn là vợ của kẻ thù anh ta.

***

Việc này rất nhanh đã bị Hứa Niệm vớt ra sau đầu, cô còn có rất nhiều việc phải làm, điện thoại Lục Chu vẫn không gọi được như cũ, Ngô cục hỗ trợ tìm hai ngày mới có tin tức.

“Tiểu Hứa à, người của tôi giao cho đã tìm được, có rảnh nên mời tôi ăn cơm, tôi đã bị cô cho leo cây[1] vài lần rồi đấy.”

[1] gốc là thả chim bồ câu, cụm này có nghĩa là thất hẹn, vốn đã hẹn sẵn sàng lúc gặp mặt lại không đến, hoặc vốn đồng ý việc gì đó với người khác nhưng lại không làm.

Từ nhỏ Hứa Niệm đã được Lục Sơn che chở cho đến khi trưởng thành, khi đó cái gì cũng đều không hiểu, xã giao thì càng không am hiểu, hiện tại nghe trong câu chữ của người ta đều là oán giận, cô cũng đã có thể thành thạo trả lời: “Dạo này thật sự rất bận, Ngô cục, lần trước nhờ ngài hỗ trợ dự án kia, nếu không tôi đã không có ngày hôm nay.”

Bên kia điện thoại Ngô cục cười ha ha không ngừng: “Tiểu Hứa càng ngày càng không thành thật.”

Hứa Niệm cũng cười: “Đâu có, tôi nói đều là thật.”

Lại nói lấy lệ vài câu cuối cùng mới cúp điện thoại, cuối cùng vẫn là bớt chút thời gian mời lão hồ ly ăn cơm, những năm trước đây bởi vì không hiểu những việc này nên cô gặp không ít thiệt thòi, hiện tại Hứa Niệm cũng đã học được sự tinh khôn.

Cầm điện thoại di động chuẩn bị ra ngoài, đúng lúc trợ lý đang ôm mấy phần văn kiện định vào, Hứa Niệm dặn dò cậu ta: ” Hội nghị hoãn lại, tôi có việc phải ra ngoài một chuyến.”

Trợ lý nhìn văn kiện trong tay, khó xử nói: “Nhưng chỗ văn kiện này.”

“Khi nào về tôi sẽ xem.”

Hứa Niệm nói xong cũng không quay đầu lại đi luôn, trợ lý đứng tại chỗ thở dài, cuộc sống mỗi ngày của Hứa tổng giống như một cuộc chiến, một người đàn ông như anh nhìn thấy cũng thấy mệt.

***

Hứa Niệm dựa vào địa chỉ Ngô cực đưa để đi tìm, chỗ đó không khó tìm, là một hội sở rất có tiếng. Có tiếng ở đâu? Chính là tính bảo mật vô cùng cao. Đã là người ở đây, nếu không muốn để cho người khác biết mình ở đâu, thì người bên ngoài có tìm xé trời cũng không có biện pháp.

Đến nơi, Hứa Niệm báo tên Ngô cực, đối phương vừa nghe lập tức cười híp mắt dẫn đường cho cô.

Chờ nhân viên đi rồi, lúc này cô mới dựa vào số phòng đi tìm, dọc đường bước đi trên thảm trải sàn đắt tiền, tâm tình Hứa Niệm lại vô cùng phức tạp.

Từ sau khi Lục Sơn mất, Lục gia liền hoàn toàn tan tác, Lục lão gia mất sớm, bà Nguyễn mắc bệnh không dậy nổi. Công ty vốn do bà quản lý, khi đó Lục Chu còn đang học đại học, từ nhỏ đã được người trong nhà nuông chiều đến kiêu căng, trên người có rất nhiều bản chất cố chấp của hai đời tổ tông. Cuối cùng bà vẫn là giao công ty cho Hứa Niệm ‘vừa mới bước vào cửa’, chỉ hướng Hứa Niệm không đặt ở đây, nhưng đây là gia nghiệp của Lục Sơn, cô nhất định có liều chết cũng phải bảo vệ.

Người trong cuộc đau xót, người ngoài biết chẳng?

Hứa Niệm nghĩ thầm qua hai năm Lục Chu đã học hỏi không ít kinh nghiệm sẽ giao lại công ty cho cậu, mà lúc này...

Chuông cửa vang lên thật lâu mới có người mở cửa, lúc đó đầu ra còn hùng hùng hổ hổ, nhưng nhìn thấy cô liền trở mặt: “A, người đẹp.”

Hứa Niệm vô cảm nhìn cậu ta, dáng vẻ người này hơn hai mươi, nhỏ hơn mấy tuổi so với Lục Chu.

Người nọ miệng ngậm điếu thuốc, một mặt quần là áo lượt, không khách khí nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng còn mở ám gương đuôi lông mày lên: “Chúng tôi cũng không gọi phục vụ phòng, nhưng mà nhìn dáng vẻ này không tồi, vào đi.”

Hứa Niệm chịu đựng một bụng tức giận, bình tĩnh theo sát phía sau cậu ta.

Đây là gian phòng cao cấp, chuyển qua cửa vào chỉ thấy mấy nam mấy nữ nói nói cười cười trên sofa, vài vóc trên người nhóm con gái đều ít đến đáng thương, mùi hương trong không khí còn khó ngửi đến cực điểm.

“Là quản lý cho cô tới, không nghĩ tới người này còn biết xử lý.” Cậu trai đưa cô vào cửa còn đang nói, ánh mắt Hứa Niệm đảo nhanh trong đám người.

Cô không thấy người cần tìm, vì thế dứt khoát hỏi: “Lục Chu đâu?”

Bước chân người nọ lập tức dừng lại, nghi hoặc quay đầu.

Hứa Niệm lạnh nhạt nhìn cậu ta: “Tôi tìm cậu ta có việc.”

Người nọ cau mày, đại khái trong lòng đang nghi ngờ quan hệ của hai người, khi Hứa Niệm còn đang muốn nói thêm thì thấy cửa toilet mở, bên trong có một người đi ra.

***

Tính thời gian cô cũng đã bốn năm ngày không chạm mặt Lục Chu, trên người cậu ta mặc áo sơ mi trắng, nhưng đã nhăn nhúm lại từ lâu, chỗ dưới cằm cũng có nhọt nhọt râu ria, mới vài ngày mà giống như biến thành một người khác.

Ánh mắt Hứa Niệm sắc bén nhìn qua, Lục Chu ngay lập tức thấy cô. Cậu ta rõ ràng giật mình, cũng rất nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, nên bước vững vàng đi tới: “Chị tới làm gì?”

Hứa Niệm lại nhìn cậu một cái, lúc này mới nói: “Mẹ rất lo lắng cho em.”

Ánh mắt Lục Chu hơi hơi lóe lên, thấy người nọ bên cạnh dẫn đường còn đang hoài nghi quan sát Hứa Niệm, không khỏi đề giọng to cả giận nói: “Nhìn cái gì vậy, cút.”

Người nọ trừng mắt, như muốn phát hỏa nhưng lại phải nhịn, cuối cùng thấp đầu bước đi ra.

Chỉ còn lại Hứa Niệm và Lục Chu, Lục Chu nâng tay cào cào tóc, không được tự nhiên mở mắt: “Em biết rồi, buổi tối em sẽ về gặp mẹ.”

Hứa Niệm nghe xong cũng không có phản ứng gì, Lục Chu không kiên nhẫn lại nhìn cô một cái: “Chị không bận à? Quần chật em làm gì?”

“Em bị bệnh?” Hứa Niệm chẳng biết tại sao lại hỏi một câu này.

Ánh mắt Lục Chu bỗng lóe lên, nhưng vẫn ngang ngược nói: “Chị nói vậy gì đó, em rất tốt, chị đi nhanh đi.”

Hứa Niệm không khỏi nghi hoặc, trực tiếp đi tới cửa toilet, sắc mặt Lục Chu biến đổi lớn, bước một bước chân dài che phía trước người cô, cậu gần như là gào lên: “Chị mẹ nó thực tưởng mình là ai?”

Lục Chu thân cao 1m80 cao hơn một khoảng lớn so với cô, nhưng về mặt Hứa Niệm một chút e ngại cũng không có, từng chữ từng chữ nói: “Vừa rồi em làm gì ở trong đó?”

Người đàn ông trước mặt không nói gì, Hứa Niệm chìa tay ra kéo lấy tay áo của cậu.

Lục Chu bắt đầu bực tức, không chút suy nghĩ đẩy cô ra: “Chị có bệnh à?”

Hứa Niệm chung quy vẫn là nữ, không hề phòng bị bị đẩy mạnh một cái dưới lực lớn của cậu ta như vậy, liền lùi ra sau vài bước, phía sau lưng bị đập mạnh lên vách tường.

Đau, nhưng cô cũng chỉ là khẽ nhíu mày, đón ánh mắt của cậu, nói: “Em hít thuốc phiện.”

Đáy mắt Lục Chu hiện lên một tia hoảng loạn, cánh tay vươn ra lại chậm rãi buông xuống.

5. Chương 5

Hứa Niệm dùng giọng điệu khẳng định, vừa rồi cô phát hiện ra điểm không thích hợp, sau khi Lục Chu đi ra trên thái dương toàn là mồ hôi, sắc mặt dường như cũng nhợt nhạt. Lúc đầu còn tưởng cậu không khỏe, nhưng đến lúc sau nhìn thấy ống tiêm bên cạnh bàn mặt chực cách đó không xa...

Nghĩ đến đây, cả trái tim cô chấn động.

Hứa Niệm và Lục Sơn là thanh mai trúc mã, đương nhiên cũng quen biết Lục Chu từ nhỏ. Lục Chu từ nhỏ đã hướng nội, nhưng ngoại trừ thỉnh thoảng tùy hứng, tính tình hơi kiêu căng thì thực ra cậu chưa từng làm việc gì vượt quá phép tắc. Từ khi nào thì cậu bắt đầu trở thành một bộ phận trong đám người như vậy, cô thực sự không biết.

“Lục Chu, người này là ai?” Hứa Niệm rốt cục khiến cho người cùng phòng chú ý, có người mang ánh mắt không tốt nhìn qua, ánh mắt như đang nhìn một kẻ xâm nhập.

Lục Chu cau mày cũng không trả lời, chỉ đưa tay tóm lấy cánh tay của Hứa Niệm: “Chị về trước đi.”

Hứa Niệm cũng trở tay kéo cậu: “Theo chị.”

Trong lúc hai người đang giằng co thì có người đã xông tới, đại khái là cô thấy thứ không nên nhìn, lúc này muốn đi là không có khả năng. Lục Chu chính là không để ý tới người khác, chỉ một mặt kiên trì để cô rời đi, nhưng thật ra vẫn luôn che chở trước người cô sợ người khác làm cô bị thương.

Không khí bắt đầu trở nên căng thẳng, mắt thấy Lục Chu sẽ vì cô mà đánh nhau với người khác. Cuối cùng có người đã gọi cho bảo vệ.

Bảo vệ và quản lý rất nhanh đã tới, phải công nhận rằng tốc độ xử lý sự cố của hội sở này rất nhanh, trong phòng nhất thời trở nên thật náo nhiệt.

“Các người làm việc kiểu gì thế? Sao lại để ột kẻ quái lạ trà trộn vào?” Có người chỉ trích, có người lấy đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Quản lý biết Hứa Niệm, ở Thanh Châu cô cũng coi như có chút địa vị, trước đó lại thấy cô và Ngô cục cùng nhau đến ăn cơm. Lúc này hai bên đều không thể đắc tội, đành phải cười làm lành: “Thật ngại quá, là chúng tôi thất trách, chuyện này nhất định hiểu lầm gì đó.”

Bên này anh ta cũng muốn lấy lòng Hứa Niệm, Hứa Niệm lại trực tiếp ngăn lời anh ta: “Ông chủ của các anh đâu?”

“Này ...” quản lý nghẹn họng, ấp úng hồi lâu mới nhỏ giọng nói bên cạnh cô, “Chúng tôi mới vừa thay đổi ông chủ mới, Hứa tổng giờ cao đánh khê, chuyện này nếu ồn ào ra ngoài công việc của tôi có lẽ khó giữ được.”

Hứa Niệm như cười như không liếc anh ta một cái: “Vẫn là để tôi trực tiếp gọi cho Ngô cục quan?”

Hiện tại hội sở xảy ra chuyện này, Hứa Niệm cũng không phải muốn dồn người ta đến chân tường, nhưng thuốc phiện là điểm cấm kỵ của cô, phải biết rằng bao nhiêu sinh mệnh đã vì nó mà ngã xuống.

Lục Sơn đã chết, nếu Lục Chu lại xảy ra việc gì cô quả thực không dám tưởng tượng, chỉ có thể gây chút áp lực cho hội sở, ít nhất về sau bọn họ sẽ không lại để cho Lục Chu và nhóm người này đến đây.

Quản lý biết nói nhiều lời cũng không có ích, thấy Hứa Niệm không có chút ý muốn thương lượng, đành phải lau mồ hôi trên trán, nói: “Ông chủ đang ở lầu 22 xử lý công việc.”

***

Đương nhiên Hứa Niệm sẽ không tự mình tìm tới cửa, chuyện này nói đến cùng vẫn là bên hội sở chột dạ. Quả nhiên vị ông chủ mới kia lập tức đẩy cửa tiến vào.

“Đường tổng.”

Một tiếng này làm cho da đầu Hứa Niệm run lên, quay đầu lại quả nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đường Trọng Kiêu với khuôn mặt núi băng khiến cho người ta chán ghét.

Đường Trọng Kiêu đi tới chỗ mấy người vây quanh, dường như anh đang làm việc, lại còn làm ra vẻ đeo mắt kính không vành. Anh gặp Hứa Niệm cũng không có phản ứng đặc biệt gì, ngược lại mặt lạnh lùng hỏi quản lý: “Xảy ra chuyện gì?”

Hứa Niệm nghĩ thầm người này cũng thật biết giả bộ, nếu ông chủ là anh ta cũng thật không có gì ngạc nhiên, nơi Đường Trọng Kiêu kinh doanh làm sao có thể sạch sẽ được.

Cô ôm cánh tay không nói chuyện, vẫn thờ ơ lạnh nhạt như vậy.

Quản lý kể đơn giản sự việc một lần, biểu cảm Đường Trọng Kiêu vẫn luôn không biến hóa gì, đến khi quản lý nói xong, mọi người đều đang chờ ông chủ lên tiếng.

Kết quả, Đường Trọng Kiêu thông thả tháo mắt kính xuống, lúc này mới không nhanh không chậm nói: “Báo cảnh sát.”

Tất cả người ở đây đều ngây ngẩn cả người, bao gồm cả Hứa Niệm.

“Báo, báo cảnh sát?” Quản lý cũng hoài nghi đầu óc ông chủ có phải bị cửa chệt hay không, nếu báo cảnh sát thì hội sở bọn họ chẳng phải xong đời sao?

Nhưng anh ta còn phải thật dè dặt thăm dò: “Đường tổng, chuyện này Hứa tổng đại khái là muốn nói rõ, ngài như vậy ...”

Đường Trọng Kiêu quay đầu nhìn anh ta, hơi nở nụ cười: “Cậu đang dạy tôi làm việc?”

“Tôi không dám.” Quản lý chỉ cảm thấy toàn bộ phía sau lưng đều ứa đấm, ông chủ mới tới này thật khó hầu hạ.

Đường Trọng Kiêu từng bước đi đến bên người Hứa Niệm, nhưng lại nói với mọi người trong phòng: “Trường hợp tụ tập đánh bạc nơi công cộng, sử dụng ma túy, mỗi một việc đều là trái pháp luật, hội sở này của chúng tôi là nơi đứng đắn, điều này không được phép tồn tại ở đây.”

Hứa Niệm một mặt nghi hoặc theo dõi anh, Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên quay đầu đến: “Nếu là Hứa tổng phát hiện, vậy thì mời cô hỗ trợ ghi chép lấy khẩu cung.”

“...”

***

Hứa Niệm có chút đau đầu, thế nào mà mỗi lần liên quan tới Đường Trọng Kiêu, tất cả mọi thứ đều phát triển theo cục diện không hề mong muốn? Cô vốn là đến để tìm Lục Chu, chỉ muốn cảnh cáo người của hội sở, hi vọng lần sau bọn họ sẽ chú ý Lục Chu mà thôi...

Nhưng lúc này lại bị đưa đến cảnh sát làm bản tường trình.

“Lúc cô đi vào trong thì nhìn thấy gì?”

Hứa Niệm thở dài, đành phải miêu tả cảnh tượng bản thân nhìn thấy một lần, cuối cùng ngài sĩ quan cảnh sát gật đầu xác định lại một phen, để cô ký tên mới thả người.

Bên kia Lục Chu còn đang làm kiểm tra, cô chờ ở ngoài hành lang, quay đầu đúng lúc nhìn thấy Đường Trọng Kiêu từ văn phòng đội trưởng đi ra.

Đội trưởng và anh ta bắt tay nhau, lại còn khen ngợi anh ta: “Cám ơn Đường tiên sinh phối hợp, nếu đại đa số mọi người đều có thể giác ngộ như ngài, chúng tôi cũng bớt phải lo hơn.”

Hứa Niệm đối diện với bên sườn mặt của Đường Trọng Kiêu, cho nên cô chỉ có thể nhìn đến khóe môi hơi nhếch lên của anh ta, giọng nam lành lạnh, trầm mà mạnh mẽ: “Đương nhiên rồi. Tôi cũng vừa tiếp nhận nơi đây, thì ra hội sở này có nhiều vấn đề như vậy, bây giờ còn có cơ hội chỉnh đốn, tôi vô cùng vinh hạnh.”

“Đường tiên sinh khách khí, chuyện này tôi sẽ phản ánh với cấp trên, có thể đến tuyên truyền như lệ thường.”

Hai người còn đang nói chuyện với nhau, Hứa Niệm nghe rõ ràng cuộc đối thoại của họ, đến khi Đường Trọng Kiêu xoay người lại, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của cô cách đó không xa.

Đường Trọng Kiêu đi tới, Hứa Niệm rất muốn không nhìn thấy anh ta, người này hết lần này đến lần khác không có mắt nhìn mà dừng lại trước mặt cô, còn vô liêm sỉ nói: “Gần đây số lần chạm mặt của chúng ta hình như hơi thường xuyên.”

Đương nhiên sắc mặt Hứa Niệm sẽ không hòa nhã với anh ta: “Tôi không hề muốn chạm mặt anh.”

Đường Trọng Kiêu gật đầu, lại có thể nghiêm mặt nói: “Cho nên, đây là duyên phận.”

“...” Không ai yêu thích cái duyên phận rách nát này được không?

Hai bên thái dương Hứa Niệm đập thành thịch, cô ôm cánh tay chầm chọc anh ta: “Đường tổng thật đúng là một là một người thông minh, vừa phải sạch sẽ được tiếng xấu, lại mượn cơ hội lần này tạo thanh danh tốt. Đến ngày mai, hội sở của anh cùng với bản thân Đường tổng danh tiếng sẽ được lan truyền rộng rãi.”

Đường Trọng Kiêu làm bộ suy xét vài giây, hơi hơi vuốt cằm: “Hình như là như vậy.”

Nhìn bộ dạng giả bộ lương thiện của anh ta, Hứa Niệm lại muốn mắng chửi người.

“Nhưng dù sao Hứa tiểu thư cũng làm cho tôi bất ngờ.” Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên chậm rì rì mở miệng, khóe miệng chứa một chút ý cười ý vị thâm trường, “Nếu Lục Chu thật sự tham dự, có lẽ sẽ phải rước lấy phiền toái không nhỏ, không biết phu nhân bên kia có phải rất lo lắng hay không. Lại nói tiếp, Hứa tiểu thư thật đúng là vì đại nghĩa diệt thân.”

Hứa Niệm cảm thấy máu toàn thân đều xông lên não, kinh mạch trên trán đều bị tức giận đến sắp nứt tung ra rồi, người nọ là đang chế giễu cô? Cô thật là sơ suất, nếu không gặp phải người đàn ông này, thì tất cả mọi việc đều sẽ đi theo kế hoạch của cô!

Cô hung hăng cắn răng, cố gắng nhẫn nại mỉm cười: “Chuyện gia đình tôi không khiến Đường tiên sinh lo lắng, anh có thể đi rồi.”

Hứa Niệm nói xong còn cười híp mắt khoát tay, làm ra dáng vẻ tạm biệt.

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu sáng tối khó phân biệt, anh bỗng nhiên đi lên phía trước từng bước, Hứa Niệm bị làm cho khiếp sợ, sau đó bị anh nắm lấy thắt lưng.

Cô cả kinh hét to: “Đường Trọng Kiêu!”

“Ừ.” Đường Trọng Kiêu đáp lại cô, nhưng ngũ quan lại cách cô càng ngày càng gần.

Giọng nam từ tính dường như ngay tại bên tai cô, cô không dám động, động một chút chỉ sợ vạ kiếp bất phục. May mắn anh ta rất nhanh đã dừng lại, nhưng mà ngón trở bàn tay kia lại xoa nhẹ mi tâm của cô: “Hứa Niệm, mệt sao?”

Hứa Niệm bị tình huống trước mắt làm cho ngơ ngẩn, đã năm năm, không ai lại hỏi cô kiểu này, hỏi cô có mệt hay không. Nhưng là người nói ra câu này, làm sao có thể là anh ta chứ?

Mặc dù trong lòng cô tràn đầy mỗi một, nhưng vẫn muốn thoát khỏi anh ta.

Hứa Niệm tách mở một chút ngón tay đang giam cầm bên hông cô của anh ta, lui đến khoảng cách an toàn, lúc này mới nói: “Đường tiên sinh, anh đây chính là quấy rối tình dục, chúng ta còn đang ở sở cảnh sát, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể tố cáo anh.”

Từng lời của cô đều phát ra từ trong kẽ răng, người đàn ông này có thể cái gì cũng không để ý, nhưng cô còn phải chú ý đến thanh danh, nói sao thì nơi này cũng là chỗ công cộng. Mà cô còn là người phụ nữ đã mất chồng.

Đường Trọng Kiêu cười nhẹ, thuận tiện thu hai tay lại. Anh không tức giận lại còn tao nhã xin lỗi: “Thật có lỗi, tôi không có ác ý, chính là nhìn em trong lòng có nút thắt, muốn giúp em gỡ bỏ thôi.”

Anh ta nói giọng điệu linh hoạt, biểu cảm thậm chí giống như đang đàm luận về việc không quan trọng gì, lại không biết ý tứ trong lời nói này có bao nhiêu ái muội.

Hứa Niệm không hiểu vì sao sau khi gặp lại anh ta đều nói những lời mập mờ không rõ ràng, có lẽ do bản tính xấu xa, đơn giản là muốn thấy cô bối rối mà thôi.

Hứa Niệm không muốn nhiều lời với anh ta thêm nữa, mỗi khi đối mặt với người này trong lòng cô sẽ bắt đầu nhớ tới Lục Sơn, đáng tiếc không biết sao gần đây lại dính dáng không rõ ràng với người này như vậy. Cô bước nhanh tránh đi, muốn đi hỏi tình hình của Lục Chu bên kia một chút, mới vừa đi hai bước gót giày bị trượt, tiếp theo thân mình nghiêng ngã một cái còn thiếu chút là quỵ rạp trên mặt đất.

Theo bản năng cô kinh hô một tiếng, kết quả không hề báo trước nhào vào trong lòng Đường Trọng Kiêu.

Hai tay người nọ thành thành thật thật không chạm vào cô, nhưng đáy mắt tràn đầy ý cười: “Hứa tiểu thư, không biết em như vậy có tính là quấy rối tình dục không nhỉ?”

Hứa Niệm mặt đỏ bừng lên, hai tay cô còn đang kiềm chặt bên hông anh ta theo bản năng, từ góc độ khác nhìn vào thật giống như cô chủ động ôm ấp yêu thương. Cô ầm ỨC muốn đứng lên, lại phát hiện thử vài lần đều không có kết quả, cúi đầu vừa thấy thì ra toàn bộ gót giày đã bị lệch ra.

Lúc trước ở trong phòng của hội sở lúc cô và Lục Chu xô đẩy liên cảm thấy không thích hợp ...

Cô cố gắng muốn đứng lên, muốn vươn tay chuẩn bị vịn lấy một bên vách tường, giây tiếp theo thân mình lại bị người ôm lấy nhấc bổng lên không, tiếp đó là giọng nói thâm trầm của anh ta truyền vào tai: “Mặc kệ phải hay không phải, yên tâm, tôi cũng không báo cảnh sát.”

“ ... ”

Không liên quan :3: Các bạn cho tớ hỏi các cậu có biết nhân vật Phùng Tước và Phái Phái của Phong Tử Tam Tam xuất hiện trong bộ truyện nào không, tớ cũng chỉ mới đọc vài bộ của Phong Tử Tam Tam và thấy hai cái tên này lạ hoắc. Giờ tớ đang có việc cần tìm nên bạn nào biết thì nói cho tớ với nhé. Thanks :3.

6. Chương 6

Một khi Hứa Niệm và người này thân mật quá mức thì cô đều cảm thấy căm ghét. Lúc này cô cực kỳ chật vật, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, còn cố ngoảnh lại nhìn ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh. Cô không dám ẦM ỹ gây ra tiếng ồn lớn, sợ sẽ hấp dẫn người khác nhìn chăm chú hơn, nhưng không ngờ lại làm thỏa mãn nguyện vọng của anh ta, cô gần như là nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Thả tôi xuống.”

Đường Trọng Kiêu đi hết sức vững vàng, ngoảnh mặt làm ngơ đối với sự kháng cự của cô, bị cô vừa mắng vừa đánh vài cái rớt cục cũng nổi giận: “Chẳng lẽ em sợ tôi đánh em ở chốn đông người này ư?”

Hứa Niệm trợn mắt há hốc mồm, sau đó liền cười nhạt: “Anh bị cuồng ngược à? Sao lại cứ thích xen vào việc của người khác!”

Mấy năm nay lặn lội ngoài xã hội, cô đã học không ít tính kiềm nén, hiếm khi nào lại tỏ ra sắc bén như vậy, nhưng người trước mắt là hung thủ hại chết chồng cô, cô không cần phải khách khí.

Lúc này sắc mặt Đường Trọng Kiêu đột nhiên biến đổi, như bao phủ một tầng băng lạnh, anh lạnh nhạt nhìn cô một cái, cuối cùng nhưng lại quai gở cái gì cũng không nói.

Hứa Niệm bị anh ta mạnh mẽ nhét vào trong xe, sức lực của người này rất lớn, cô suýt nữa đụng vào đầu, lúc đang muốn mắng chửi người thì anh ta đã dùng sức kéo mạnh cửa xe ra.

Anh ta vòng qua thân xe ngồi vào ghế sau, Hứa Niệm phẫn nộ nhìn anh ta: “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đường Trọng Kiêu chỉ nói địa chỉ cho lái xe, đó là trung tâm thương mại gần đây nhất, Hứa Niệm vừa nghe liền hiểu... người này là muốn dẫn cô đi mua giày?

Cô khó hiểu nhìn anh ta, đối với vợ của kẻ thù, cô cũng không tin Đường Trọng Kiêu lại tốt bụng như vậy.

Đường Trọng Kiêu đưa tay sờ lên dấu vết trên cổ, vừa rồi bị cô cào vài phát, nóng rát, quả nhiên vừa nhìn đầu ngón tay liền thấy dính vài sợi tơ máu màu đỏ nhạt.

Anh nghiêng người nhìn cô, cô vẫn mang vẻ mặt đề phòng.

Đường Trọng Kiêu ngược lại nở nụ cười: “Em đúng là tiến bộ không ít.”

Năm ấy, bọn họ cùng trải qua sinh tử, người mà anh nhìn thấy lúc đó cũng không phải là một người giống với Hứa Niệm ở hiện tại như vậy. Đó là một cô gái nhìn như nhát gan nhưng lại ẩn nhẫn kiên cường, cô sẵn lòng cứu anh khi tính mạng anh đang bị đe dọa. Lúc đó không có thuốc gây mê, điều kiện vô cùng sơ sài, tay cô liên tục run lên, nước mắt trực chờ trong hốc mắt...

Mấy năm nay giữa giấc mơ đêm khuya tái hiện, rất nhiều lần anh nhớ tới đôi mắt kia trong suốt mà sạch sẽ, nơi ngực lại cảm thấy chộn rộn. Đối với Đường Trọng Kiêu mà nói, đã cảm thấy hứng thú với thứ gì đó thì anh tuyệt đối sẽ không để thoát khỏi lòng bàn tay.

Một lần nữa nhớ lại chuyện cũ, anh nhìn cô tay trong tay cùng người khác, suýt nữa không chế không được ôm cô vào trong lòng, nhưng anh vẫn còn lý trí, biết hiện tại không phải lúc.

Anh tùy ý dựa sát vào lưng ghế dựa, đưa tay tháo một chiếc cúc áo: “Em không cho rằng cứ chờ như vậy, thì thật sự có thể đợi được Lục Chu chứ?”

Khi anh ta nhắc tới, trong lòng Hứa Niệm không khỏi lộ bộp một chút.

Hành vi của Lục Chu hiển nhiên chạy không thoát khỏi bị tạm giữ, nếu tình huống nghiêm trọng còn có thể bị cưỡng chế cai thuốc, nhưng chỗ mẹ chồng...

Thấy cô hơi cúi đầu lộ ra một khoảng cổ tuyết trắng, đường cong hoàn mỹ tinh tế, anh không được tự nhiên dời ánh mắt, lúc này mới nói: “Tôi có thể giúp em.”

“Không cần.” Hứa Niệm trực tiếp khước từ, cô không quên tình hình hiện tại của Lục Chu hơn phân nửa đều do anh ta ban tặng. Đường Trọng Kiêu lần này xuất hiện rất quý giá, một bên là có liên hệ với Lục Từ, bên kia lại liên quan tới Lục Chu, cô không tin tất cả đều là trùng hợp.

“Lục Chu làm việc sai, tất yếu phải trả giá một ít, chẳng phải ai cũng giống Đường tiên sinh gặp may mắn như vậy.” Cô tận lực tăng thêm hai chữ cuối cùng, ý tứ ám chỉ lại hết sức rõ ràng.

Đường Trọng Kiêu lại giả bộ không hiểu gì hết, chỉ gật gật đầu khen ngợi nói: “Hứa tiểu thư luôn luôn lý trí.”

“...”

***

Lúc mua giày không ngờ có chút việc nhỏ xảy ra, Đường Trọng Kiêu không biết muốn giở trò gì, khi nhân viên bán hàng đưa giày tới anh ta lại tự mình giúp cô thử giày.

Người đàn ông cao lớn tuần lảng quỳ một đầu gối, một tay nhẹ nhàng nâng mắt cá chân của cô lên, không thể nghĩ ngờ trong lòng mỗi cô gái đều từng vọng tưởng tới cảnh tượng này. Nhưng giờ phút này Hứa Niệm chỉ muốn đá vào mặt anh ta một phát!

Cô vừa nghĩ như thế thì liền thực sự làm như vậy, nhưng chân vừa đẩy ra trái lại lại bị anh ta nắm càng chặt. Đối với hành vi ngây thơ này của cô, đối phương như cười như không liếc nhìn cô một cái: “Em muốn cho tất cả mọi người đều đến đây xem?”

Nhân viên bán hàng đưa ánh mắt nghi hoặc đảo tới đảo lui trên người hai người, lại còn ra vẻ chuyên nghiệp mỉm cười.

“Anh điên rồi à?” Hứa Niệm cười, nghiêng răng nói, “Nếu như bị người ta nhìn thấy, ngày mai ảnh chụp Đường tiên sinh tự mình giúp người khác đi giày sẽ xuất hiện trên trang nhất.”

Mấy cô gái xung quanh đã che miệng cười trộm, ánh mắt nhân viên bán hàng nhìn cô cũng dần dần ái muội. Trước đây Hứa Niệm thường đến cửa hàng này, mọi người bên trong đều biết thân phận của cô.

Bộ dạng Đường Trọng Kiêu không để ý lắm, giúp cô cài nút gài, ngón tay nhẹ nhàng trượt qua từ chỗ mắt cá chân của cô.

Cả người Hứa Niệm càng thêm cứng ngắc, phản xạ có điều kiện muốn chửi ầm lên, Đường Trọng Kiêu đã đứng lên: “Em mang màu đen rất hợp.”

Anh ta nói xong hơi hơi vuốt cằm nhìn cô nhân viên thu ngân, rồi rút ví đưa thẻ.

Hứa Niệm không muốn tiêu tiền của anh ta, mở miệng muốn kêu cô nhân viên, người nọ lại choàng tay ôm lấy bả vai cô, hơi dùng chút lực: “Tôi không có thói quen để cho phụ nữ thanh toán.”

Hứa Niệm không muốn tốn hơi thừa sức, lại giương mắt nhìn anh ta, lên giọng châm chọc: “Không phải là anh không rõ mối quan hệ giữa chúng ta là gì đấy chứ?”

Anh ta đang xem cô là người phụ nữ của mình à?

Đường Trọng Kiêu cách cô rất gần, con ngươi đen nghiêm túc mà bình tĩnh nhìn cô: “Ồ trong mắt tôi, ngoại trừ em đã cứu tôi ra thì không có thân phận gì khác.”

Hứa Niệm phì cười, giống như đang nhìn một người bệnh thần kinh.

Dứt khoát không tranh cãi với anh ta nữa, cô cầm lấy đồ bước đi, Đường Trọng Kiêu lại chặn ngang người kéo cô lại trong lòng. Hứa Niệm không kịp phòng bị, bỗng chốc bổ nhào vào trước ngực anh ta, bên tai chính là tiếng tim đập trầm ổn của anh ta.

“Hứa Niệm.” Anh nhẹ nhàng cười, từng chữ từng chữ nói bên tai cô, “Em luôn khiến tôi cảm thấy, em đang chạy trốn chết.”

Hứa Niệm hít vào một hơi, nâng tay chậm rãi phủ trên gò má anh.

Đường Trọng Kiêu rõ ràng ngăn cản cả người, đáy mắt có tia sáng chậm rãi sáng lên, nhưng giây tiếp theo, bên mặt trái liền thực sự bị trúng một bạt tai thật mạnh.

Một tiếng khí lực đó thật lớn, tất cả mọi người xung quanh đều bị kinh động.

Hứa Niệm giấu bàn tay run lên có chút tê dại bên người, trên mặt lại cười xinh đẹp như trước: “Chơi trò mập mờ cũng nên tìm đúng người! Đường Trọng Kiêu, nếu anh cảm thấy Lục Sơn đã chết còn chưa hết giận, muốn đùa bỡn tôi để làm cho anh ấy nhục nhã, vậy thì anh sai lầm rồi.”

Chẳng sợ hai mắt hung ác nham hiểm của anh ta, cô thản nhiên nói: “Ngay cả phải nhìn anh nhiều hơn một cái tôi đều cảm thấy ghê tởm.”

Hứa Niệm nói xong, trước mặt Đường Trọng Kiêu liền cởi giày trên chân ra, sau đó cầm lấy đôi giày lúc đầu của mình, bẻ gãy nốt gót giày còn lại rồi mang vào. Cô từng bước một đi ra khỏi cửa hàng, thân hình gầy yếu thoát nhìn lại hết sức có khí thế.

Đường Trọng Kiêu mặt không biểu cảm nâng tay lên, sờ sờ gò má, môi mỏng lại chậm rãi nhếch lên. Xem ra muốn bắt được con nhím nhỏ, anh phải đổi cách.

***

Kết quả kiểm tra của Lục Chu tất cả đều bình thường, xem ra rốt cuộc anh cũng còn một tia lý trí không chạm vào những thứ kia. Chẳng qua trên danh nghĩa thì họ lấy việc tụ tập đánh bài để giam giữ một tuần. Một tuần sau, Hứa Niệm tự mình lái xe đến đón, trên đường hai người đều không nói chuyện, không khí nặng nề.

Lục Chu nhìn phong cảnh, sau đó lặng lẽ quay đầu nhìn người bên cạnh.

Hứa Niệm thoát nhìn hết sức bình tĩnh, luôn chăm chú quan sát tình hình giao thông phía trước, nhưng Lục Chu rất hiểu cô, biết lúc này cô đang tức giận.

Trầm ngâm một lát, anh vẫn là ngoan ngoãn xin lỗi: “Em xin lỗi.”

“Cậu sai cái gì?”

Lục Chu buồn bực nhíu chặt mi tâm, ngũ quan anh tuần xoắn thật sâu cùng một chỗ: “Em không nên chơi với những người đó.”

Hứa Niệm không lập tức trả lời, lúc sau dừng xe ở ven đường.

Hai bên đường là hàng liễu rủ lớn, những chiếc lá vàng bay nhẹ trong gió, các cửa hàng xung quanh cũng rất náo nhiệt, nhưng trong xe lại đặc biệt yên tĩnh. Cô lấy ra một hộp thuốc lá từ trong túi, thuận thực rút một điếu.

Lục Chu khiếp sợ nhìn cô, không đợi cô hút một hơi đã xúc động đoạt lấy: “Chị hút thuốc!”

Hứa Niệm vẫn còn duy trì tư thế hút thuốc, cũng không cảm thấy quẫn bách, nhìn nhìn khoảng trống giữa ngón tay, lúc này mới chậm rãi quay đầu sang: “Vì sao không thể hút?”

Lục Chu không giỏi nói chuyện, hiển nhiên là không dự đoán được cô sẽ hỏi như vậy, sững sờ xong mới nói: “Trước đây chị không hút, hơn nữa phụ nữ tốt thì không nên hút!”

Hứa Niệm gật gật đầu: “Chị hút thuốc làm cậu cảm thấy thất vọng?”

Khóe môi Lục Chu khẽ động, cái gì cũng không nói.

Hứa Niệm xoay người, nghiêm túc nhìn chăm chú vào anh: “Lục Chu, biết cảm giác thất vọng chưa?”

Lục Chu tròn mắt nhìn chằm chằm, như có chút hiểu ra ý tứ của Hứa Niệm.

“Chị và mẹ, còn có Tiểu Từ, mọi người đều rất kỳ vọng vào cậu.” Cô chậm rãi nói xong, khe khẽ thở dài, “Chị biết cậu luôn canh cánh trong lòng chuyện của công ty, trước kia cảm thấy cậu còn nhỏ... Nếu cậu thích, chị lập tức để cậu đến công ty học hỏi. Lục Chu, gia đình này sớm muộn gì cũng cần tới sự gánh vác của cậu.”

Lục Chu nhìn cô thật sâu một cái, đôi lông mi dài chậm rãi buông xuống, cảm xúc trong mắt đều bị che lấp hết: “Em nghĩ mọi người đều chờ em vô dụng.”

“Làm sao có thể.” Hứa Niệm nhẹ giọng an ủi anh, “Trong nhà chỉ còn một mình cậu là đàn ông, cậu phải có trách nhiệm.”

Lục Chu lại ngẩng đầu, trong mắt có chút tận lực đè nén cảm xúc, anh nhìn Hứa Niệm thật lâu, cuối cùng cũng mềm giọng nói: “Em đã muốn đến giúp chị từ lâu, một mình chị rất vất vả. Em sẽ thay anh chăm sóc chị thật tốt... và mọi người trong nhà.”

Hứa Niệm nhìn nụ cười như ánh mặt trời của anh, bỗng nhiên cảm thấy những gánh nặng trên vai được thả lỏng không ít.

***

Quyết định để Lục Chu quay về công ty bị rất nhiều người phản đối, người đầu tiên lên tiếng chính là Trâu Dĩnh. Trong công ty cô cũng thuộc hàng nguyên lão, mặc dù bình thường đều là gần với các nghệ sĩ, nhưng một số quyết sách của công ty cũng sẽ đúng lúc cho Hứa Niệm ý kiến, dù sao Hứa Niệm không phải xuất thân từ đúng chuyên ngành.

“Lục Chu chưa đủ năng lực, tin tớ đi, để cậu ta trở về sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may.”

Hứa Niệm đang cúi đầu xem văn kiện, đợi cô ấy nói xong mới ngẩng đầu lên: “Tớ biết, nhưng nếu không cho cậu ấy cơ hội, cậu ấy làm thế nào mới trưởng thành? Dù sao đây là cơ nghiệp của Lục gia, sớm muộn gì cũng trả lại cho cậu ấy.”

Trâu Dĩnh khinh thường hừ một tiếng: “Thì tính sao, mấy năm nay nếu không có cậu, gia nghiệp này cũng đã sớm bị bại hết trong tay anh em họ.”

Lục Chu và Lục Từ quả thực chính là điển hình của được thành sự không đủ bại sự có thừa.

Thấy Hứa Niệm không yên lòng, Trâu Dĩnh cong ngón tay gõ xuống mặt bàn cẩm thạch: “Tớ không tin cậu không có cảm tình với công ty, lúc trước từ bỏ theo đuổi nghiệp y, vì nó cậu đã hy sinh bao nhiêu. Nếu gặp chuyện không may, cuối cùng thu thập cục diện rồi rầm vẫn là cậu.”

Trâu Dĩnh tận tình khuyên nhủ, thấy Hứa Niệm kiên trì, cuối cùng cũng phát cáu: “Tùy cậu, dù sao hiện tại cậu hận không thể móc tim cho người của Lục gia ấy chứ, tớ nói gì cũng vô ích.”

Hứa Niệm lúc này mới dừng tay đóng cặp hồ sơ lại, khẽ mỉm cười nhìn về phía Trâu Dĩnh: “Tớ biết cậu muốn tốt cho tớ, thực ra tớ cũng mệt mỏi, nhưng trách nhiệm của Lục Sơn tớ phải thay anh ấy hoàn thành. Lục Chu có thể một mình đảm đương một phần công việc, đợi đến khi Lục Từ trưởng thành, nhiệm vụ của tớ cũng hoàn thành.”

Trâu Dĩnh trừng mắt nhìn cáu giận: “Sau đó thì sao? Cậu muốn đi quy y Phật môn hả?”

Hứa Niệm không nhịn được cười: “Nói bậy bạ gì đó, lúc đó có lẽ sẽ đi làm chút việc mà bản thân muốn làm.”

Cô nhìn ảnh chụp Lục Sơn trên bàn làm việc, ánh mắt trở nên đặc biệt dịu dàng. Trâu Dĩnh chịu không nổi chà xát cánh tay: “Chỉ mong thế, hi vọng hai anh em này không đến nỗi khiến người ta thất vọng. Đôi khi tớ nghĩ, lúc trước Lục Sơn yêu cậu như vậy, đối với cậu mà nói rồi cuộc thì là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây.”

Tình yêu đó hoàn toàn trở thành một bộ gông xiềng giam cầm cuộc sống của Hứa Niệm.

Hứa Niệm nắm chiếc khung ảnh trong tay, trong lòng nghĩ đến quãng thời gian qua lại cùng Lục Sơn, cả trái tim đều trở nên mềm mại. Đời này điều tốt nhất cô nhận được chính là tình cảm của Lục Sơn, người đó cưng chiều cô yêu cô, cho dù không thể làm bạn cả đời, đoạn tình cảm tốt đẹp nhất đó cũng đủ để cô khắc sâu vào tâm can. Trên thế giới này rồi cuộc không thể tìm thấy một người đàn ông tốt hơn so với Lục Sơn.

7. Chương 7

Sau khi Lục Chu về công ty biểu hiện rất tốt, thay đổi hình tượng lạnh lùng kiêu ngạo ngày trước, gặp điều không hiểu sẽ khiêm tốn xin chỉ bảo, nhanh chóng nhận được sự khen ngợi của mọi người.

Trâu Dĩnh cách cửa chớp, quan sát một hồi thì cảm thán với Hứa Niệm: “Cũng không biết là thật hay giả, tóm lại trong lòng tớ thấy là lạ.”

Hứa Niệm chống cằm suy nghĩ một lát, mỉm cười: “Dù sao cậu ấy chịu nỗ lực cũng là chuyện tốt.”

Trâu Dĩnh lắc đầu không nói gì.

“Nói một chút Lục Từ bên kia, bộ phim của đạo diễn Trương sẽ lập tức khai máy, không thành vấn đề chứ?” Trong lòng Hứa Niệm đã có dự định sẵn, dàn diễn viên gạo cội, đội hình chói mắt như vậy nhất định có thể

khiến cho Lục Từ trở nên nổi bật. Đến khi cô ấy có thể hoàn toàn cảm nhận được tư vị của sự nổi tiếng, nhất định sẽ lại không cố chấp chuyện đàn ông.

Trâu Dĩnh cũng chỉ nhẹ nhàng cười: “Có thể có vấn đề gì, có tờ sắp xếp mà, nhưng cảm giác nói chuyện với Lục Từ như nước đổ lá khoai.”

Hứa Niệm thở dài: “Cho nên mới giao nó cho cậu, cậu nhất định có cách.”

Trâu Dĩnh xì một tiếng khinh miệt: “Chính cậu không những đi làm bảo mẫu, còn kéo theo tờ nữa.”

Hai người ngoài miệng đùa giỡn cãi cọ, nhưng giao tình cá nhân không gì phá nổi, Hứa Niệm biết thực ra Trâu Dĩnh rất để bụng chuyện này.

Trâu Dĩnh đứng dậy muốn đi, nghĩ nghĩ một chút bước chân dừng lại: “Kinh phí đầu tư lần này rất lớn, tờ vẫn nói câu nói kia, Lục Từ làm nữ chính không quá hợp. Gần đây cậu có chút gấp gáp, có thể nói với tờ vì sao hay không? Việc này cũng không giống phong cách của cậu.”

Trong lòng Hứa Niệm căng thẳng, lúc lâu sau cũng chưa nói ra được nguyên nhân, Trâu Dĩnh thấy vậy cũng không ép cô nữa, cầm văn kiện đi ra ngoài.

Ngoài cửa sổ mặt trời chói chang, Hứa Niệm quan sát thành phố này sau giữa trưa, lúc lâu mới khẽ thở dài một cái. Dĩ nhiên là cô biết nguyên nhân vì sao, cũng bởi vì Đường Trọng Kiêu đã trở lại, anh ta vừa trở về, trong nháy mắt cô liền rối loạn.

Trong khoảng thời gian này người nọ không xuất hiện nữa, trong lòng cô bình tĩnh cẩn thận cân nhắc, rất nhanh đã phát hiện mọi chuyện đều trùng hợp quá mức. Gần như xác định Đường Trọng Kiêu là cố ý tiếp cận Lục Từ và Lục Chu, hai người lại không biết bộ mặt thật của anh ta, rất dễ dàng bị lợi dụng.

Cô chỉ có thể cố gắng thay đổi kế hoạch của bọn họ, tận lực đề phòng Đường Trọng Kiêu.

Nhưng trong khoảng thời gian này người kia bỗng nhiên không có tin tức, nhưng cô không thả lỏng được, ngược lại càng lo âu hơn, giống như dưới sự bình tĩnh này có xoáy nước khổng lồ đang chậm rãi dâng lên.

***

Mới vừa ngẩng ngẩn một lát di động trên bàn liền vang lên, Hứa Niệm cầm lấy nhìn một cái là Ngô cực gọi tới. Bỗng nhiên nhớ tới lần trước nhờ ông ta tìm Lục Chu nhân tình còn chưa xong, không nghĩ tới lão hồ li còn nóng vội hơn cô.

Hứa Niệm lấy lại bình tĩnh, lúc nhận máy đã thay đổi giọng điệu, âm sắc kèm theo cũng bắt đầu trở nên trong trẻo: “Chào Ngô cực, tôi đang định gọi điện cho ngài chứ.”

“Tiểu Hứa lại đùa tôi, nếu tôi không gọi cho cô, quý nhân như cô công việc bận rộn chỉ sợ sớm quên mất tôi rồi.”

“Làm sao có thể...” Hứa Niệm ứng phó tự nhiên, nhưng cuối cùng cũng không tránh được phải đi, bữa cơm tối nhất định trốn không xong.

Buổi tối trước khi xuất phát Lục Chu cũng vừa lúc tan tầm, thấy cô từ phòng nghỉ đi ra thay quần áo, khác hoàn toàn với đồ công sở già dặn ban ngày. Váy dài tơ tằm màu đen, trang nhã đúng mức, bộ dạng này vừa nhìn đã biết chính là đi xã giao, lại nhìn trên mặt cô trang điểm tinh tế tỉ mỉ, ban đêm luôn mang đến ọi người một sự quyến rũ hút hồn.

Anh không khỏi nhú mào: “Em đi cùng chị.”

Hứa Niệm có chút kinh ngạc, hoạt động và tiệc tùng bình thường đều là một mình cô đi, trợ lý cũng chỉ ở bên cạnh chờ đợi, lúc này bỗng nhiên có người chủ động nói muốn đi cùng cô...

Cô cười cười, một bên đưa tay đeo khuyên tai: “Không cần, cậu làm việc cả ngày cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Phía sau có tiếng bước chân trầm ổn truyền đến, tiếp theo là nhiệt độ hơi nóng dừng trên đầu ngón tay của cô. Hứa Niệm sững sốt một chút, quay đầu lại thấy Lục Chu cầm khuyên tai của cô, tỏ vẻ muốn giúp cô.

Hứa Niệm vội vàng lui một bước: “Không cần!”

Giọng cô đột nhiên đề cao lên, Lục Chu hiển nhiên có chút bất ngờ, đến khi thấy rõ trong mắt cô không được tự nhiên thì trầm giọng nói: “Em không có ý khác, chỉ là thấy chị đeo không được nên muốn giúp chị.”

Đa số người trong công ty đi rồi, trợ lý tới bãi đỗ xe lấy xe trước, xung quanh đều im ắng chỉ còn hai người, Hứa Niệm mới ý thức có điểm không thích hợp. Cô nhanh chóng cầm lấy khuyên tai lập tức đi ra ngoài, cũng không quay đầu lại nói: “Mẹ nhất định còn đang chờ cậu, về nhà sớm một chút.”

Lục Chu nhìn bóng dáng mảnh khảnh kia một chút biến mất trong tầm mắt, lông mi chậm rãi buông xuống. Anh cầm túi công văn đi ra ngoài, lúc này di động lại vang lên, vừa cầm lên nhìn chân mày không khỏi nhủ càng sâu.

Anh trực tiếp ngắt máy, nhưng mới vừa đi vài bước bên kia lại gọi tới.

Nhìn ra được lúc này Lục Chu rất khó chịu, nhẫn nại, rốt cục giận không thể hét vào trong máy: “Mẹ nó chứ, cô có phiền hay không, đã nói mấy ngày nay rồi, sao lại còn không chịu buông tha cho tôi!”

***

Ngô cục người này thực ra không có tật xấu gì, ông ta lớn tuổi, ngoại trừ tính gió chiều nào hay theo chiều ấy, nhưng bình thường cũng cư xử hòa nhã với mọi người. Hứa Niệm mấy năm nay được ông ta chiều cố không ít, nghĩ tới nay đại khái chính là hai người ăn cơm nói chuyện cũ mà thôi, không nghĩ còn có người thứ ba ở đây.

Hứa Niệm vừa mới tiến vào phòng thì nhìn thấy Đường Trọng Kiêu, mặt bên của anh ta hướng về phía cửa, điều thuốc trong tay lại không châm, đầu ngón tay liên tục nhẹ nhàng vẽ bên cạnh ghế dựa, biểu cảm trên khuôn mặt rất nhạt, lại giống như đang suy nghĩ điều gì.

Ngô cục là người đầu tiên nhìn thấy Hứa Niệm tiến vào, vẫy tay với cô: “Nào, Tiểu Hứa ngồi đây.”

Hứa Niệm quét mắt về phía Đường Trọng Kiêu, người nọ lúc này mới lười biếng nhìn qua, đáy mắt rất nhanh hiện lên một tia ý cười.

Ý cười đó lại khiến cho Hứa Niệm xem thường, cô trấn định ngồi giữa hai người họ, cười nói với Ngô cục: “Tôi còn tưởng rằng chỉ đi ăn cùng ngài thôi chứ.”

“Nhiều người càng vui, nào nào, giới thiệu cho cô, đây là bạn của tôi.” Ngô cục thân thiện giới thiệu, Đường Trọng Kiêu cũng ra vẻ đạo mạo giả bộ không biết.

Hứa Niệm vừa rồi muốn quay đầu bước đi, nhưng Ngô cục bên này không có cách nào đắc tội, lúc này cũng chỉ có thể nhẫn nại phối hợp, nắm tay Đường Trọng Kiêu: “Chào Đường tiên sinh.”

Ngô cục nói: “Đường tiên sinh lần này về nước, đầu tư rất nhiều hạng mục ở Thanh Châu, bộ phim mới cô đang tiến hành không phải còn thiếu nhà đầu tư sao, tôi giúp cô đưa thần tài đến cửa.”

Ông ta cười ha ha, tự nhận là hảo tâm giúp Hứa Niệm. Hứa Niệm nhưng ngay cả gân xanh trên trán đều nhảy lên, Đường Trọng Kiêu hiện tại là thế nào, ngay cả công ty của Lục gia cũng muốn tham gia?

Nhưng cô còn phải giả bộ không có chuyện gì mà nở nụ cười: “Thực không khéo, tiền vốn làm bộ phim kia tôi đã giải quyết, hợp tác cùng Đường tiên sinh sợ là không có cơ hội.”

Ngô cục bất ngờ nhìn cô: “Nhanh như vậy?”

Đường Trọng Kiêu nâng ly trà lên tỉnh té nhấp một ngụm, cũng không nói chuyện, chỉ im lặng nghe Hứa Niệm nói.

Hứa Niệm ưỡn sống lưng thẳng tắp, bình tĩnh từng chữ từng chữ nói: “Đạo diễn Trương cũng yêu thích kịch bản này, chính ông ta cũng bỏ thêm vốn cho bộ phim, việc này giúp tôi giải quyết phiền toái không nhỏ.”

Cô nói cũng không hoàn toàn là nói dối, đạo diễn Trương rất vừa lòng với kịch bản này, biết tài chính của cô eo hẹp liền bỏ vốn của bản thân giải quyết khẩn cấp.

Ngô cục nghe cái hiểu cái không, cuối cùng chỉ gật đầu, lại vỗ vai Đường Trọng Kiêu: “Lần này cũng thật không khéo, vốn muốn hỗ trợ giới thiệu thúc đẩy hai vị hợp tác, đừng nhìn tiểu Hứa tuổi trẻ mà xem thường, cô ấy đặc biệt có năng lực đấy.”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới đặt chén trà lại trên bàn, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Hứa Niệm: “Tôi thấy được Hứa tiểu thư là một nữ cường nhân.”

Hứa Niệm nghiêng liếc nhìn anh ta, khoe miệng hơi giương lên độ cung khiêu khích, ngay cả công ty của Lục Sơn anh ta cũng muốn chiếm lấy, nhưng chỉ cần cô phòng thủ vững vàng, thì sẽ không để cho anh ta có cơ hội này.

***

Sau đó Ngô cục không nhắc lại việc này, thỉnh thoảng có nói một chút tới bất động sản, tài chính cổ phiếu, ngược lại những đề tài này vẫn không quá nhạ nhèo. Hứa Niệm và ông ta đã rất quen thuộc, thân phận Đường Trọng Kiêu ở chính giữa là xấu hổ nhất, phần lớn thời gian đều trầm mặc.

Giữa chừng Ngô cục đi toilet một chuyến, bầu không khí trở nên lúng túng, Hứa Niệm cứ cúi đầu uống rượu.

“Trong lòng phòng bị quá mạnh mẽ chưa hẳn là chuyện tốt, đừng lúc nào cũng cảm thấy ai cũng muốn hại em.” Người bên cạnh nhàn nhạt mở miệng, lời này nói với ai là quá rõ ràng, “Nếu muốn hại em, cũng sẽ không dễ dàng bị em nhìn ra.”

Hứa Niệm nghe anh ta nói có ngầm ý, lúc này mới nhìn anh ta một cái: “Người khác tôi không biết, nhưng đề phòng anh thì chắc chắn không sai, chẳng lẽ hôm nay một vấn đề này không phải anh cố ý sắp đặt?”

Đối mặt với sự căm tức của cô Đường Trọng Kiêu lại cười, như có như không gật đầu: “Đúng, một thời gian không gặp, có chút nhớ em.”

Hứa Niệm không nghĩ tới anh ta sẽ trực tiếp nói ra như vậy, suýt nữa cắn phải lưỡi, nhẩn nhẩn lắm mới không tức giận mà thốt lên: “Nếu bàn về vô sỉ, thật là không ai dám so bì với anh.”

Đường Trọng Kiêu nghiêng đầu, ánh mắt dường như cũng không thu về, cứ như vậy say mê nhìn cô, Hứa Niệm thật muốn hất hết chỗ rượu đổ trong tay lên mặt anh ta.

Đúng lúc trợ lý gọi điện thoại tới: “Trâu Đình nói Lục Từ gặp chút phiền phức, cô ấy đang đến, tôi ở gần đó sẽ đi xem trước.”

Hứa Niệm trực giác không phải chuyện tốt, quả nhiên trợ lý áp ứng: “Tình hình không lạc quan, vừa vặn bị phóng viên chụp ảnh, đối phương là vị Chu gia kia.”

Trợ lý dừng một chút, còn nói: “Xe chắn, chụp rất rõ ràng.”

Hứa Niệm chỉ cảm thấy trước mắt một trận choáng váng, dùng sức xoa trán, hồi lâu mới lên tiếng: “Đừng để cô ấy nói bất cứ điều gì, giao toàn bộ cho Trâu Đình xử lý, lập tức thông báo cho phòng PR lập kế hoạch chi tiết.”

“Vâng.”

Hứa Niệm cúp máy, trong lòng thâm lo lắng, bộ phim mới sắp khởi quay, tin tức về danh sách diễn viên và buổi họp báo đã công bố với truyền thông từ lâu, trước mắt mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Hơn nữa vị Chu gia kia, thanh danh quả thực không thể thổi rửa hơn, Hứa Niệm cũng không biết Tiểu Từ sao lại có thể dính dáng đến hắn ta?

“Làm sao vậy?” Đường Trọng Kiêu như là hảo tâm, nghiêm túc hỏi cô.

Hứa Niệm có điên mới nói với anh ta, cô xoay đầu sang chỗ khác không hề phản ứng với anh ta, nội tâm lại vẫn lo lắng chuyện này. Chờ Ngô cục trở về cô ngồi thêm một lúc liền cáo từ.

***

Trợ lý vừa đi rồi cô đành phải bắt xe taxi, trong lúc chờ xe cô lại nhận được điện thoại của trợ lý, vấn đề bên kia đã được giải quyết, Lục Từ đang trên đường trở về.

“Nhưng mà phóng viên bên kia...”

Hứa Niệm vừa nghĩ tới đến ngày mai tất cả mặt báo đều trên tin tức Lục từ bán sắc liền đau đầu, nói: “Cậu giúp tôi hẹn với anh ta, tôi sẽ tự mình đi.”

“Vâng.” Trợ lý cũng không có cách nào, Hứa Niệm ra mặt nói không chừng sự việc còn có thể xoay chuyển.

Lúc này đêm còn chưa tính là đã khuya, nhưng rất khó bắt taxi, Hứa Niệm chờ rất lâu cũng không thấy một chiếc đi qua. Cô đành phải đi về phía trước thử vận khí một chút, đã thấy một chiếc Benz màu đen trên đường chậm rãi dừng trước mặt.

Cửa sổ xe hạ xuống, ngồi bên trong chính là Đường Trọng Kiêu.

Một khắc đó Hứa Niệm cũng không thể nói rõ vì sao, chỉ cảm thấy, giống như mỗi lần anh ta đều xuất hiện rất đúng lúc.

Trong bóng đêm anh ta không tiếng động nhìn chăm chú vào cô, thấy thời gian hẹn trước cách càng ngày càng gần, Hứa Niệm nghĩ nếu như anh ta mở miệng, không bằng cứ ngồi một đoạn đường? Nhưng ngay khi cô cho rằng anh ta muốn nói gì đó, người này lại rất nhanh chóng nâng cửa sổ xe lên, dĩ nhiên khởi động xe rồi đi.

“...” Khóe miệng Hứa Niệm giật giật, người này còn có thể tiện như thế sao?

8. Chương 8

“Tôi nghĩ Hứa tiểu thư cũng không muốn ngồi xe tôi.” Khi người này khép cửa sổ xe thì ném lại một câu, sau đó xe nhanh chóng vụt đi, ánh đèn phía đuôi xe dần dần biến mất trong bóng đêm.

Hứa Niệm nổi giận, đứng tại chỗ ầm ứ trong lòng, may là vận khí cũng không tệ, rất nhanh cô đã thuận lợi đón được một chiếc xe taxi.

Tòa soạn chụp ảnh Lục Từ rất có tiếng trong giới, cơ bản chụp rồi thì rất ít cơ hội thương lượng đường sống, Hứa Niệm cũng là ôm tâm trạng thử vận may.

Nhưng mà đối phương vẫn còn cho cô mặt mũi, người đến là tổng giám của tòa soạn báo.

“Trương tiên sinh.” Hứa Niệm chào anh ta, sau khi ngồi xuống thì gọi nhân viên mang đến một bình trà ngon.

Sợ bị phóng viên khác nghe được tin đồn sẽ đưa tin lung tung nên hai người hẹn ở một quán trà, vị trí cũng vô cùng bí mật. Hứa Niệm uống một ngụm trà, lúc này mới đi thẳng đến vấn đề: “Lục Từ lần này gây phiền toái ọi người, thật sự xin lỗi. Cô ấy tuổi còn nhỏ, có khi làm việc gì sai cũng không biết, hi vọng Trương tiên sinh nể tình cô bé còn non nớt, cho cô ấy thêm cơ hội nữa.”

Cô đưa tay đẩy chi phiếu qua, nhưng vị tổng giám đại nhân kia lại bắt vì sở động*. (*: không có động tĩnh, không bị thuyết phục)

Anh ta yên lặng hồi lâu mới nói: “Tôi vẫn luôn rất khâm phục Hứa tổng, cho nên hôm nay mới tự mình tới.”

Hứa Niệm trong lòng biết đối phương nói lời này thì sự việc có năm phần nắm chắc, nên nhẫn nại nghe anh ta nói tiếp.

Ai ngờ vị tổng giám kia trầm ngâm vài giây, còn nói: “Tôi sẵn lòng cho cô một nhân tình, ảnh chụp sắc nét, lộ liễu sẽ không công bố. Nhưng tin tức này sáng mai nhất định sẽ đăng báo.”

Hứa Niệm không nghĩ tới sự tình sẽ phát triển theo hướng này, trong lòng thầm nghĩ không xong, nhưng trên mặt vẫn trấn định tự nhiên như trước: “Trương tiên sinh, cô bé không hiểu chuyện, ngài làm như vậy thì những nỗ lực trước đây của cô ấy sẽ hoàn toàn bị phá hủy.”

Lời này chỉ khiến cho đối phương cười khẽ một hồi: “Trong lòng Hứa tổng rõ ràng không phải sao? Lục Từ nếu không có cô, làm sao có hôm nay?”

Hứa Niệm trầm mặc nhìn anh ta một cái.

Người nọ còn nói: “Hứa tổng một lòng bồi dưỡng giúp cô ấy vượt mọi chông gai, mà nếu như không có bài học lần này, những chuyện thế này về sau sẽ càng nhiều, cô cũng không thể che chở cho cô ấy cả đời được.”

Đạo lý quả thật như thế, nhưng việc này không chỉ là cho Lục Từ một bài học kinh nghiệm đơn giản như vậy. Cô ấy chịu ảnh hưởng của vụ scandal, bộ phim đang chuẩn bị cũng bị ảnh hưởng tới. Bộ phim này cô bỏ rất nhiều vốn, nếu tin tức lộ ra chỉ sợ hậu quả khó có thể tưởng tượng.

Trương tiên sinh ngửa đầu uống cạn nước trà còn thừa lại trong chén, lại nhìn cô thì hơi hơi thở dài: “Hứa tổng dù sao cũng có tập thể nhân viên cần công việc, tôi cũng giống vậy, phải cho nhân viên một câu trả lời.”

Hứa Niệm đương nhiên hiểu, chỉ gật đầu cũng không nói thêm gì.

Xem như thất bại.

***

Trên đường trở về Hứa Niệm thất thần nhìn ngoài cửa sổ, bầu trời đêm nay vô cùng đen tối, ngày mai có lẽ sẽ là một ngày mưa. Cô không biết vì sao giờ phút này lại đặc biệt nhớ Lục Sơn, trước kia gặp phải vấn đề khó khăn, chỉ cần an tâm tránh phía sau anh là được rồi. Mỗi khi cô buồn rầu Lục Sơn sẽ đưa tay vịn vào giữa hai hàng lông mày của cô, ấm giọng dỗ cô: “Mọi việc còn có anh, trời sập xuống anh cũng sẽ gánh thay em.”

Khi đó cô thật sự không cần phải phiền não bất cứ chuyện gì, chỉ cần nắm bàn tay khô ráo của anh, lập tức sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới đều trong sáng.

Mà lúc này...

Cô nhắm chặt mắt, nhẹ nhàng vuốt ve nhẵn cười trên ngón áp út, nếu Lục Sơn còn sống thì tốt biết bao, ít nhất bờ vai dày rộng của anh có thể để cô dựa vào một chút.

Về nhà Lục Từ đã ngồi sẵn chờ trong phòng khách từ lâu, nghe có tiếng mở cửa, lặng lẽ thò đầu ra, tránh ở chỗ rẽ cửa vào nói chuyện với cô: “... Chị dâu.”

Hứa Niệm cắn môi, “Ừ” một tiếng, cúi đầu đổi giày.

Lục Từ bước chậm đến bên cạnh cô, thuận tay cầm túi của cô, nhìn chằm chằm cô hồi lâu mới thấp giọng giải thích: “Em, em xin lỗi, em thật sự không biết có phóng viên.”

Hứa Niệm hít vào một hơi, khi nhìn lại cô ấy thì tâm tình bình tĩnh rất nhiều: “Không có phóng viên thì có thể làm vậy?”

“Không phải.” Lục Từ vội vàng xua tay, mặc dù cô tùy hứng nhưng cũng biết bản thân đã gây đại họa, nhất thời luống cuống nói năng lộn xộn, “Em nói không được, là hấn...”

Mặt cô đỏ hồng, lại dè dặt cẩn trọng quan sát Hứa Niệm: “Em có thể làm chuyện gì không? Chỉ cần không liên lụy đến công ty.”

Hứa Niệm lại nhìn cô chằm chằm một hồi lâu không nói lời nào. Lục Từ bị nhìn đến sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Chị tức giận? Hay là đánh em một trận để trút giận?”

“Em và Chu Kính Sinh làm sao quen biết?”

Lục Từ không nghĩ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, sững sờ đáp: “Ở phòng thể dục.”

Hứa Niệm cau mày, vẻ mặt không tin đánh giá cô. Lục Từ vội vàng khẳng định: “Là thật.”

Hứa Niệm cho rằng Đường Trọng Kiều giả trò, nhưng chẳng lẽ thật sự là cô suy nghĩ nhiều?

Cô xoay người đi vào trong, Lục Từ ngoan ngoãn theo phía sau cô, một lúc sau mới nghe cô nói: “Trong khoảng thời gian này đừng ra ngoài, chờ chị thông báo.”

Lục Từ há miệng thở dốc, thấy Hứa Niệm thật sự tức giận, lúc này mới bắt mồm “Dạ” một tiếng.

Hứa Niệm xoa xoa huyệt thái dương rồi trở về phòng.

Cô gọi điện thoại cho trợ lý, trợ lý báo cáo bản kế hoạch hoàn chỉnh của phòng PR một lần cho cô: “Trước mắt có hai phương án, thứ nhất là tuyên bố với bên ngoài hai người họ có quan hệ yêu đương, dù sao Chu Kính Sinh chưa lập gia đình, dư luận sẽ nhanh chóng qua đi.”

Cậu ta nói xong đại khái cũng cảm thấy không ổn, bản thân liền phủ định: “Bất quá thanh danh Chu Kính Sinh không được tốt.” Phương án này hiển nhiên không thể được, ngay cả Lục Từ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Hứa Niệm đề ép thái dương, “Cái thứ hai thì sao?”

“Phương án thứ hai chính là im lặng, chứng cứ đã vô cùng xác thực, nói hơn chỉ khiến biến khéo thành vụng. Chờ tin đồn đi qua thì tốt rồi.”

Phương án này tương đối đáng tin, Hứa Niệm cuối cùng quyết định tạm thời không đưa ra bất kì tuyên bố gì.

***

Ngày thứ hai toàn bộ công ty đều bị vây trong không khí rét lạnh, dường như bị mưa dầm bên ngoài ảnh hưởng. Điện thoại Hứa Niệm vang lên, trợ lý cũng chạy vào, bộ dạng mặt ủ mày chau: “Thư ký bên Hạ thị gọi tới, có lẽ là việc rút vốn.”

Buổi sáng nay đây đã không phải cuộc thứ nhất, Hứa Niệm lạnh nhạt tỏ vẻ đã biết, trợ lý lo lắng nhìn cô một cái rồi đi ra ngoài.

Trâu Dĩnh hùng hùng hổ hổ trở về, ngồi vào chỗ của mình trước bàn làm việc: “Không có biện pháp, thật sự không tìm được người thích hợp cứu vự này, các cô ấy đều kín lịch cả rồi, ai cũng không có thời gian.”

Hứa Niệm không nói chuyện, hai mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Trâu Dĩnh nhíu mày: “Cậu tìm được cách chưa?”

“Cách gì?” Hứa Niệm cầm bút máy trong tay ném một cái, thân mình nặng nề rơi vào lưng ghế dựa, “Mọi chuyện đã vỡ lở ra thành thế này, lại không tìm được người nổi tiếng đóng thế. Muốn tìm ra biện pháp đúng là khó hơn cả chết.”

Trâu Dĩnh đều bị cô chọc cười: “Cậu sẽ không làm cho bộ phim này vào lửa chứ, hiện tại không tìm một người nổi tiếng chịu đến diễn, ai còn dám đầu tư cho cậu?”

Hứa Niệm không nói tiếp.

Trâu Dĩnh lại tiếp tục: “Tớ khó khăn lắm mới thuyết phục được đạo diễn Trương, hiện tại xảy ra vấn đề tài chính, nếu nữ chính lại không diễn, thì cậu chờ thanh toán vi phạm hợp đồng đi.”

Hứa Niệm nhắm chặt mắt, sau một lúc trầm mặc rốt cục cũng mở miệng: “Vấn đề tài chính tớ sẽ nghĩ cách, việc liên hệ diễn viên xin nhờ cậu.”

Trâu Dĩnh cũng chỉ là miệng độc một chút, đáy lòng là thật sự sốt ruột thay Hứa Niệm, thở ra đứng lên: “Yên tâm đi, tớ tốt xấu gì cũng lăn lộn nhiều năm như vậy. Hiện tại những diễn viên mới đều do tớ huấn luyện, thế nào cũng phải để cho tớ cái mặt mũi.”

Hứa Niệm khẽ cười nói: “Cám ơn.”

Trâu Dĩnh liếc mắt nhìn cô một cái liền đi ra ngoài.

***

Hứa Niệm mở ngăn kéo tìm thuốc bao tử, cả một buổi sáng nay chưa có gì vào bụng, lúc này rốt cục cũng cảm thấy khó chịu. Cửa văn phòng lại đúng lúc gõ vang, Lục Chu cầm ly sữa nóng tiến vào.

“Đoán được chắc chắn chị không thoải mái, muốn ăn cái gì, em mua cho chị.”

Hứa Niệm nhìn khuôn mặt có bảy phần giống Lục Sơn chốc lát hoảng thần, cuối cùng lắc đầu: “Đợi bọn họ mang về cho chị, chính cậu đi ăn đi.”

Lục Chu không đi, ngược lại kéo cái ghế trước bàn làm việc của cô ngồi xuống: “Chẳng sợ ngày mai chính là tận thế, em cũng phải đối xử thật tốt bản thân, nếu nhìn thấy chị vất vả như vậy, trong lòng anh trai em cũng không thoải mái.”

Hứa Niệm ngẩn ra, hơi buông mắt xuống.

Lục Chu thấy bộ dạng thất thần của cô, cầm mép ly sữa đẩy tới: “Em đi mua đồ ăn cho chị, đừng ăn Fastfood nữa, không có dinh dưỡng đâu.”

Lục Chu vừa mới đứng lên thì lại có người đẩy cửa vào.

Người nọ đeo kính râm size lớn, trên người còn mặc quần áo bảo vệ màu xám rộng lưng thùng, chiếc mũ làm khuôn mặt vốn nhỏ hẹp biến mất hơn phân nửa.

Đến khi cởi hết quần áo nguy trang, hai người mới nhận ra người đến là Lục Từ.

Lục Từ cầm trong tay bình giữ ấm và cặp lồng cơm, có chút ngượng ngùng đưa đến trước mặt Hứa Niệm, còn cướp lời: “Chị dâu chị đừng mắng em nha, em chỉ là muốn đưa chút đồ ăn cho chị, không bị phóng viên chụp lại, em rất cẩn thận!”

Nhìn bộ dạng tận lực lấy lòng của cô, Hứa Niệm không khỏi lại nghĩ tới Lục Từ hồi nhỏ.

Lục Từ nhỏ hơn rất nhiều so với cô và Lục Sơn, vẫn luôn gầy teo yếu đuối, bất kể bọn họ đi đâu nha đâu kia cũng quần quít lấy muốn đi cùng nhau. Có đôi khi khóc nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, Lục Sơn rất cục chịu không nổi mang cô theo.

Khi đó Lục Sơn nói, anh không nhìn được em gái mình khổ sở, nếu có thể, nhất định sẽ khiến cô bé vĩnh viễn vui vẻ.

Lục Từ thấy Hứa Niệm nhìn chăm chăm vào mình, tưởng bản thân lại chọc cô mất hứng, bĩu môi đáng vẻ tủi thân: “Em đi đây...”

“Em ăn chưa?” Hứa Niệm mở hộp cơm ra, vừa thấy chính là ba phần ăn.

Lục Từ lập tức ánh mắt sáng lên, chạy đến bên cạnh Lục Chu ngồi xuống, cười hì hì nói: “Còn chưa có đâu, mẹ nói một mình chị ăn cơm nhất định sẽ không có khẩu vị, em ăn cùng chị.”

“Lại nịnh nọt.” Lục Chu ở bên cạnh không khách khí vạch trần cô.

Đáy mắt Hứa Niệm ẩn cười, nhưng cái gì cũng không nói, tâm tư này của tiểu nha đầu làm sao cô không biết, mỗi lần làm việc gì sai lấy lòng đều rất rõ ràng.

Cô cầm chiếc đĩa ăn mở đầu, Lục Từ hung hăng trừng mắt Lục Chu, miệng không tiếng động phát ra hai chữ: “Đồ đều.”

Lục Chu trực tiếp cầm đĩa gõ đầu cô: “Không biết lớn nhỏ.”

“Chị dâu, Lục Chu bắt nạt em!”

“Anh là đang giáo dục em.”

“Dựa vào cái gì chứ, anh cũng gây rắc rối cho chị dâu.”

“Nhưng hiện tại anh đã cải tà quy chính, em thì sao? Luôn khiến cả nhà không bớt lo lắng cho em!”

“... Aizz, anh đừng cướp sườn xào chua ngọt của em!!”

Bên tai là tiếng hai người vui cười tức giận mắng mỏ, ngoài cửa sổ giọt giọt tí tách, cơn mưa này kéo dài như không có ý định dừng lại. Hứa Niệm cúi đầu ăn cơm, khóe môi đã có ý cười hiện lên từ lâu.

Đối với cô mà nói Lục gia là trách nhiệm, nhưng cũng là nơi mang đến cho cô ấm áp, sau khi ba mẹ và anh trai di dân thì người nhà của cô chỉ còn lại bọn họ. Mấy năm nay sống nương tựa vào nhau, có khi cũng dựa vào bọn họ mới không thấy cô đơn.

Cho nên một lần nữa gặp chuyện khó khăn, cuối cùng cũng sẽ nghĩ ra cách.

9. Chương 9

Liên tiếp mấy ngày Hứa Niệm đều vì chuyện tài chính mà chạy vạy khắp nơi, hôm qua đến thành phố Hải công tác, hai rưỡi chiều hẹn ông chủ Thịnh Thế gặp mặt. Vị này từng có một khoảng thời gian dài hợp tác với cô, sau này bởi vì tập đoàn chuyển tới thành phố Hải nên mới gián đoạn.

Hứa Niệm muốn tranh thủ một chút.

Đến công ty thì được biết ông chủ Thẩm đang chơi bóng với bạn, Hứa Niệm đi theo thư ký một mạch ra cửa, đi qua đại sảnh, cuối cùng đến viên khu phía sau. Trước đây đã sớm nghe nói qua Thẩm Lương Thần thích đánh golf, lại không nghĩ rằng yêu thích đến mức độ này, đằng sau công ty có một sân bóng tư nhân.

Bãi cỏ lớn như thế, Hứa Niệm chỉ mơ hồ thấy rõ ràng hai người.

Thẩm Lương Thần cũng thấy được Hứa Niệm, phát phát tay với bên này, rất nhanh hai bóng người bên kia đã lên xe điện. Hứa Niệm đứng dưới ánh mặt trời cũng không tiện ngồi xuống, đành phải mỉm cười nhìn chăm chú vào bọn họ.

Nhưng mắt thấy người đến cách càng ngày càng gần, nụ cười trên mặt cô lại hoàn toàn cứng lại.

Đường Trọng Kiêu như cười như không nhìn cô, trên người anh mặc áo đơn POLO trắng thuần, trắng đến có chút chói mắt. Thẩm Lương Thần và anh ta hơi nghiêng đầu nói câu gì đó, sau đó mới gật đầu chào hỏi Hứa Niệm: “Hứa tổng thật là đúng giờ.”

Hứa Niệm vẫn phải duy trì phong độ, cô chưa quên hôm nay mục đích đến là gì, dứt khoát không nhìn người nọ, trực tiếp đi qua bắt tay Thẩm Lương Thần: “Đã lâu không gặp, Thẩm tổng.”

Thẩm Lương Thần đưa găng tay cho thư ký, lúc này mới lịch sự đáp lại: “Đúng là đã lâu không gặp, Hứa tổng càng ngày càng đẹp ra.”

Đây là nói cho có hình thức, nhưng Hứa Niệm vẫn làm ra dáng vẻ hơi ngượng ngùng, liếc mắt vừa nhìn chỉ thấy Đường Trọng Kiêu mắt lạnh trầm tĩnh nhìn cô, giống như cô vừa phạm phải lỗi lầm gì lớn lắm.

Hứa Niệm nghĩ thầm người này quả nhiên là bệnh thần kinh.

Đường Trọng Kiêu ngồi xuống ghế dựa bên cạnh trước tiên, lại lạnh nhạt giễu cợt một tiếng: “Lời nói khách sáo mà cũng tưởng là thật.”

Hứa Niệm sững sốt sau mới phản ứng lại, đây là đang ám chỉ bộ dạng cô khó coi? Cô phần uất ức trừng mắt phía sau đầu người nọ, hận không thể đục ra một lỗ.

Thẩm Lương Thần dường như cũng không định giới thiệu về hai người, Hứa Niệm bắt đầu vụng trộm suy xét mối quan hệ giữa hai người họ. Nhìn họ vừa rồi như vậy, hai người rõ ràng là quen biết đặc biệt.

Quả nhiên ngồi xuống không bao lâu, Thẩm Lương Thần đã nói: “Đường tiên sinh cô cũng biết, không cần tôi giới thiệu nữa.”

Trong lòng Hứa Niệm cả kinh, quay đầu chỉ thấy Đường Trọng Kiêu hơi rũ mắt ngấm ngấm bật lửa trong tay, như là cảm ứng được điều gì, anh cũng ngừng đầu nhìn lại.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau, Hứa Niệm dời mắt trước: “Nhìn có chút quen mắt.”

Thẩm Lương Thần không khỏi cười ra tiếng, không nghĩ tới Đường Trọng Kiêu cũng có hôm nay, xem ra chuyện này thú vị.

Đường Trọng Kiêu nhìn Hứa Niệm, cũng không nói gì, chậm rãi cầm điều thuốc lên, nhưng trong đáy mắt trầm đen kia lại rõ ràng đang suy nghĩ điều gì đó.

Người phục vụ mang đồ uống tới, Hứa Niệm cũng không ngoảnh lại nhìn mặt Đường Trọng Kiêu, lập tức nói: “Thẩm tổng, chuyện tâm hình mới tôi tin ngài cũng nghe nói. Lần này mạo muội đến quấy rầy, chính là vì...”

Thẩm Lương Thần khoát tay ngăn cô nói tiếp: “Không vội, Hứa tổng hiếm có lần đến thành phố Hải, nơi này phong cảnh rất đẹp, tôi đưa cô đi thăm thú xung quanh.”

Hứa Niệm làm sao có thể không vội!

Thẩm Lương Thần đã nhìn ra, còn nói: “Buổi tối tìm một chỗ lại từ từ nói chuyện, ngày nóng như vậy, không muốn nói chuyện công việc.”

Hứa Niệm nhin không được dưới đáy lòng mãnh liệt thất vọng, chẳng lẽ mùa hè anh cũng không làm việc sao? Tùy tính thành như vậy công ty lại còn chưa phá sản cũng quá vô lý!!

Châm chọc cứ châm chọc, nhưng lúc này dù sao cũng có việc cầu người, vì thế cô cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ nhẫn nại không nói nữa. Thẩm Lương Thần đứng lên, nói với thư ký phía sau, “Đưa Hứa tổng cùng Đường tiên sinh đến Long Cảng, tối nay tôi sẽ đến.”

Thư ký vâng dạ, Thẩm Lương Thần phải đi, khi đi qua người Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên đưa tay cầm lấy điều thuốc trong miệng anh: “Lại quên lời bác sĩ nói?”

Đường Trọng Kiêu nhú mày nhìn anh ta một cái, giữa đôi môi nhạt màu chậm rãi phun ra hai chữ: “Nhiều chuyện.”

Hai chữ này cũng không biết là ám chỉ cái gì, bộ dạng Thẩm Lương Thần không thêm để ý, lại nói với Hứa Niệm: “Hứa tổng cứ tự nhiên, tôi đi một chút sẽ trở lại ngay.”

Hứa Niệm cũng không kịp nói chuyện thì Thẩm Lương Thần đã rời đi.

***

Ngoài trời cảnh sắc tươi đẹp chiếu rọi, giờ phút này chỉ còn hai người ngồi đối diện.

Hứa Niệm không muốn suy đoán nguyên nhân người này xuất hiện tại đây, dù sao mục đích của cô rất đơn giản, cần vốn đầu tư, lấy được tiền liền chạy lấy người. Cô cũng không thêm liếc mắt nhìn người đối diện một cái, đứng dậy nói với thư ký phía sau: “Đi thôi.”

Thư ký lặng lẽ liếc mắt nhìn Đường Trọng Kiêu, lại lặng lẽ không nói chuyện.

Hứa Niệm kỳ quái nhìn cô ta, chỉ nghe phía sau truyền đến giọng nói lạnh lạnh của người đàn ông “May, đi trước.”

Thư ký liền tao nhã hạ thấp người rời đi, Hứa Niệm khó có thể tin nhìn bóng lưng cô, người này rốt cuộc là thư ký của ai chứ?

P phía sau có bóng mờ đang tiến sát lại đây, Hứa Niệm cúi đầu nhìn hình ảnh càng ngày càng gần, cô cắn chặt răng, ngón tay dùng sức bấm chặt vào quai túi. Đến khi cảm giác được hơi thở của anh, cánh tay cũng khó khăn vùng lên...

Nhưng quay đầu lại bị người đó chặn chế trụ cổ tay không thể động đây, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng mà anh tuần kia hơi chứa ý cười: “Trước đây là cố ý đùa em, em tưởng rằng tôi ngăn không được sao?”

Hứa Niệm dùng sức giãy dụa: “Có bệnh, buông tay.”

Cô há mồm định cắn cổ tay anh, nhưng giấy tiếp theo cảm đã bị người này dùng lực chế trụ, tiếp đó một cảm giác mềm mại mang theo hơi thở nhàn nhạt vị thuốc lá tập kích toàn bộ vị giác.

Có cái gì đó cường ngạnh tìm kiếm giữa môi cô, dẫn dắt di động, mềm mại, thấm ướt . . .

Cô không thể động đây, cả người bị giam cầm trong lòng anh, đến khi ý thức được mới phát hiện cô lại bị Đường Trọng Kiêu cường hôn! Nhận thức này giống như sấm sét giữa trời quang, khiến cả người cô đều kinh sợ, tiếp theo tê bào toàn thân đều kéo căng, ra sức liều lĩnh chống cự.

Nhưng sức lực của cô làm sao địch nổi anh, cánh tay Đường Trọng Kiêu giống như kiếm sắt giữ chặt lấy cổ tay cô, cô lui về sau một bước, anh liền dùng sức tới gần một phần.

Hai người kín kẽ dán vào nhau không chút kẽ hở, cô thậm chí có thể cảm giác được có cái gì đó rục rịch ở bụng.

Điên rồi!

***

Đường Trọng Kiều cũng cảm thấy bản thân điên rồi, anh muốn cô, một khi hưởng qua sẽ tham lam nhớ nhung càng nhiều. Anh giống như muốn chiếm lấy cô, hận không thể tại đây muốn cô.

Nhưng còn chưa phải lúc. . .

Động tác của anh vẫn chưa dừng lại, anh liếm làn môi mềm mại của cô, đến khi hơi thở dần dần ổn định, lúc này mới chậm rãi tách ra. Lọt vào trong tầm mắt chính là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ vì phần nộ của cô, trong đôi mắt kia không có chút dục vọng, ngược lại là trừng mắt nhìn anh, tràn đầy thù hận.

Anh thất thần một cái đã bị cô chạy thoát tách ra.

Hứa Niệm nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt anh, trên cổ tay buông bên người là vết ngón hồng chói mắt.

Đường Trọng Kiều lúc mới mới ý thức được bản thân không khống chế tốt sức lực làm cô bị thương, nhưng anh không nói ra miệng, sau đó khuôn mặt đã bị hất tới một ly nước chanh.

Hứa Niệm thậm chí không nói gì với anh, xoay người rời đi. Đường Trọng Kiều nhìn chăm chú vào bóng lưng cô, trái tim nơi đó có chút cảm giác đau đớn kì lạ, loại cảm giác này với anh vẫn là lần đầu tiên. Anh bỗng nhiên luống cuống, gần như là thốt ra: “Ngoại trừ tôi, không ai sẽ giúp em.”

Hứa Niệm ẩn nhẫn tràn đầy lửa giận, đi về phía trước từng bước bình tĩnh lại.

Tận lực xem nhẹ âm thanh của người phía sau, thực ra có một số việc cô nghĩ một chút là hiểu rõ, có lẽ Đường Trọng Kiều đã sớm dự tính kết cục chờ cô nhảy vào.

Cô thậm chí cảm thấy hôm nay đến một chuyến này thật sự là buồn cười.

“Hứa Niệm, em không có thời gian.”

Anh mỗi một tiếng khiêu khích rất cực khiến cô ngừng bước chân, Hứa Niệm hít một hơi thật sâu, khi xoay người nhìn anh nhưng lại thoải mái mà cười: “Không sao, nếu vận may không tốt, thực sự không có người giúp tôi, cùng lắm thì bồi thường tiền vi phạm hợp đồng. Giới giải trí điện ảnh sẽ không ngay cả chút tiền ấy cũng không lấy được. Đường Trọng Kiều, muốn tôi cầu anh, kiếp sau đi.”

Cô nói xong cũng không quay đầu lại mà đi luôn.

Đường Trọng Kiều đứng tại chỗ, cả người đã âm tình bất định[1] từ lâu, nước chanh thấm ướt vạt áo trước của anh, còn có vài giọt dọc theo chiếc mũi cao thẳng của anh chậm rãi dừng dưới cằm. Anh không có chút cảm giác chát vật nào, ngược lại buông mắt nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng: “Kiếp sau sao?”

[1] Tâm tình dễ thay đổi.

Hứa Niệm rút tờ khăn giấy ra hung hăng chà lau đôi môi, lực đạo cực kỳ thô bạo, hận không thể tẩy sạch hương vị của người nọ trên môi. Cô mới đi ra vài bước, di động trong túi đúng lúc vang lên, sau khi nổi máy là thủ quỹ gọi tới.

Giọng điệu của đối phương hết sức hoang mang: “Hứa tổng, ra, đã xảy ra chuyện.”

10. Chương 10

“Trước khi đi cô dặn dò trong khoảng thời gian này chuyện lớn nhỏ trong công ty đều giao cho Trâu tiểu thư và Lục Chu phụ trách. Ngày đó đúng lúc Trâu tiểu thư có việc rời đi, điện thoại lại không gọi được, Lục Chu tạm thời muốn huy động một khoản tiền lớn...” Thủ quỹ nói xong chính mình đã khóc thành tiếng, “Tôi không nghĩ tới anh ta sẽ làm như vậy, hiện tại hoàn toàn không liên lạc được.”

Cô ồm ồm nói lại liên tục khóc thút thít, trợ lý không thể nhịn được nữa nói tiếp: “Tôi điều tra qua, thời gian trước Lục Chu bắt đầu chơi với những người đó, đánh bạc nợ không ít, kỳ lạ là, giao tình giữa chủ nợ lớn nhất và Chu Kính Sinh không phải là ít.”

Hứa Niệm lẳng lặng nghe, vẫn không phát biểu ý kiến gì.

Trợ lý trong quá trình điều tra lần này mới biết được quan hệ thực sự giữa Lục Chu, Lục Từ với Hứa Niệm, trong lòng bỗng chốc ngờ vực, hạ giọng nói thêm: “Hứa tổng, chuyện này có điểm kì lạ. Hơn nữa tôi đã kiểm tra qua, trong khoảng thời gian này tạo áp lực sau lưng khiến chúng ta không cách nào gom vốn là công ty Gia Tân, bối cảnh quá sâu không điều tra được, chỉ biết ông chủ họ Đường.”

Nghe đối phương nói xong toàn bộ kết quả điều tra, Hứa Niệm cúp điện thoại hoàn toàn ngẩn ngơ tại chỗ, dạ dày lại bắt đầu âm ỉ đau, lục phủ ngũ tạng đều giống như sóng cuộn biển gầm, nhưng cô biết lần này chỉ sợ uống thuốc giảm đau cũng không có tác dụng.

Như sớm đã biết xảy ra chuyện gì, Đường Trọng Kiêu chậm rãi đi đến, anh cũng không lập tức nói chuyện, mà hơi buông mắt nhìn chằm chằm cô, ánh mắt kia giống như nhìn một con mồi đang giẫy dụa sắp chết, tràn ngập thương hại và cảm giác tự tôn.

Móng tay của Hứa Niệm cũng không dài, mà lúc này lại bấm chặt vào lòng bàn tay, đủ để chứng minh trong lòng cô có bao nhiêu hận. Cô ngẩng đầu một chút, nhìn người đàn ông trước mắt: “Lục Chu mắc nợ công quỹ.”

Bộ dạng Đường Trọng Kiêu cũng không bất ngờ.

Hứa Niệm cười gật đầu: “Đường tiên sinh đặt một cái bẫy thật tốt.”

Trước đó cô thực sự sợ suýt, Lục Từ và Lục Chu từ nhỏ đã luôn có chút tật xấu, nhưng cơ bản chưa làm chuyện gì thái quá, lúc này mới khiến cô buông lỏng cảnh giác. Trước mắt, những việc đó đều bị người đàn ông này cố tình lợi dụng.

“Nếu tôi không đoán sai, Chu Kính Sinh là do anh cố ý sắp xếp đến tiếp cận Lục Từ?”

Đối mặt với giọng nói chất vấn của cô, Đường Trọng Kiêu cực kỳ thản nhiên, không chút để ý thừa nhận: “Phải.”

Hứa Niệm hít vào một hơi, nói: “Lần đó Lục Chu tụ tập đánh bài cũng là kế hoạch của anh, cho nên cậu ấy biến thủ công quỹ để trả món nợ đánh bài lớn, anh làm mọi việc này đơn giản chính là muốn cho Trung Ảnh lâm vào khủng hoảng. Nếu tôi ngoan ngoãn nghe lời tỏ ra yếu thế với anh, không những có thể nhục nhã tôi, hơn nữa cổ phần của công ty sẽ bị anh khống chế. Nếu tôi không nghe lời, như vậy anh còn có thể có chiêu sau, hoàn toàn phá hủy Trung Ảnh.”

Cô nói xong châm chọc cười ra tiếng: “Đường tiên sinh thật sự đã đánh một nước cờ rất được.” Cho dù cô tiến hay lui, người đàn ông này đều không bỏ qua.

Đường Trọng Kiêu nhàn nhạt nhìn cô, lại không chút để ý nhìn về phía xa xa: “Tôi rất muốn biết, đáp án của em đâu?”

Hứa Niệm thừa nhận thủ đoạn của người đàn ông này cực cao, ở trước mặt anh cô thực sự không phải là đối thủ. Đừng nói Đường Trọng Kiêu lợi dụng nhược điểm rõ ràng nhất của cô, chính là anh ta không dùng đao kiếm đối phó với cô, mà khả năng của cô cũng không tiếp được nửa chiêu.

***

“Tại sao anh không thể buông tha Lục gia? Thù riêng giữa anh và Lục Sơn đã trả từ lâu, chuyện gì đáng để anh nhất quyết không tha như vậy!”

Chuyện năm đó thực ra cô cũng không nắm được nhiều, khúc mắc giữa Đường Trọng Kiêu và Lục Sơn cô còn chưa kịp lý giải thì Lục Sơn đã xảy ra chuyện, mà lúc đó Hứa Niệm là người duy nhất chính mắt nhìn thấy Đường Trọng Kiêu ở hiện trường Lục Sơn gặp chuyện không may.

Khi đó cả người cô đều ngơ ngẩn, Lục Sơn ngã trong vũng máu, trên người mặc lễ phục.

Ngày đó, là ngày chọn lễ phục trước khi kết hôn của họ, hai ngày sau bọn họ sẽ dắt tay nhau bước vào giáo đường, từ nay về sau sẽ hạnh phúc đi hết cuộc đời này.

Nhưng mà tất cả mọi thứ đã bị dừng lại, cô nhìn về phía hung thủ, người đàn ông đó đứng một bên mặt vô cảm. Giữa ngón tay của anh ta còn có máu... máu thuộc về Lục Sơn.

Hứa Niệm cho đến hôm nay cũng không quên được cảnh tượng đó, sắc mặt Lục Sơn trắng bệch, máu của anh đã thấm ướt áo sơ mi trắng trên người, đó là người chồng cô vừa mới đăng ký kết hôn xong, nhưng trước mắt thân thể lạnh như băng ngả trên mặt đất, không có hô hấp, không có một chút sinh khí.

Không ai biết một khắc đó Hứa Niệm đang nghĩ gì, cô hồi hận, vô cùng hồi hận và áy náy, nếu trước đó không mềm lòng cứu Đường Trọng Kiêu, có lẽ giờ phút này Lục Sơn đã không phải chết...

Năm ấy Lục Sơn vừa đúng là luật sư tư nhân của Đường Trọng Kiêu, cho nên Hứa Niệm trực giác liên tưởng tất cả ân oán đều liên quan đến chuyện công việc. Dù sao Lục Sơn là một người chính trực thẳng thắn như vậy, so sánh ra, Đường Trọng Kiêu thì quá mức ti tiện nhân phẩm thấp kém.

Hồi ức ngắt quãng, hận ý của cô với Đường Trọng Kiêu càng lớn thêm một phần.

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu có chút phức tạp xoay người lại, anh như muốn nói gì, cuối cùng giọng điệu chẳng qua chỉ trầm trầm: “Hiện tại ngoại trừ lựa chọn, hình như em không có tư cách chất vấn tôi.”

Hứa Niệm mím môi không nói chuyện.

Để cô cúi đầu trước hung thủ sát hại Lục Sơn, loại sỉ nhục này quả thực so với giết cô còn khó chịu hơn.

Đường Trọng Kiêu cười ra tiếng trước sự trầm mặc của cô: “Tất nhiên, em cũng có thể cự tuyệt, Lục Sơn dù sao cũng đã chết. Hiện tại cục diện này tất cả cũng đều do người của Lục gia tạo thành, em thật sự không cần thiết phải thu dọn cục diện rối rắm thay bọn họ.”

Anh điềm nhiên nói, lại từ từ châm diều thuốc, giữa làn khói lượn lờ, ánh mắt cũng không hề thân thiện.

Hứa Niệm cắn môi dưới đến bật máu, trong lúc vô tri vô giác, chỉ nghe thấy người nọ lại không nhanh không chậm nói: “Lục Từ và Lục Chu bị lợi dụng, tất cả đều là do chính bọn họ không tốt. Đường nhiên loại tính cách này chẳng phải do em tạo thành, nhưng em hoặc nhiều hoặc ít khiến cho họ kiêu căng.”

Đáy lòng Hứa Niệm vì điều này mà rung lên, những lời này trước đây không ai nói với cô, chính cô cũng không nghĩ tới phương thức có vấn đề hay không. Bình thường cô quá bận bịu thật sự không kịp suy xét tỉ mỉ lại làm thế nào hướng dẫn họ đúng đắn, tính cách hai người vốn đã như vậy, không phải cô nói mấy câu là có thể thay đổi.

Nhưng giờ phút này bị Đường Trọng Kiêu nói ra, cô bỗng nhiên cảm thấy bản thân cũng không thể trốn tránh trách nhiệm, giống như khủng hoảng của công ty lần này, cũng do cô khư khư cố chấp tạo thành.

Bị kẻ thù chỉ trích, tất cả khó xử đều bóc trần trước mắt anh ta, trong lòng Hứa Niệm phần uất lại không thể nào phản bác.

Đường Trọng Kiêu nhìn sắc mặt cô tái nhợt, thân mình cũng lung lay sắp đổ, dường như giấy tiếp theo cả người sẽ ngắt đi. Anh trầm ngâm một lát vẫn là nói: “Hứa tổng thông minh như vậy, nên lựa chọn thế nào hẳn rất rõ. Nhưng mà em yên tâm, tôi thấy hứng thú không phải Trung Ảnh, mà là em.”

Hứa Niệm lạnh lùng nhìn anh ta. Đường Trọng Kiêu đưa tay giữ hàm dưới của cô, giọng điệu nhìn như ôn hòa, nhưng ý đã gợn sóng từ lâu. Như là nhiều năm đè nén tình cảm rốt cục tìm được nơi phát tiết, anh nhìn cô, từng chữ từng chữ nói ra miệng: “Tôi muốn em đến bên cạnh tôi.”

“...”

***

Hứa Niệm đáp chuyến bay gần nhất trở về Thanh Châu, dọc đường hốt hoảng, cho đến khi giọng nói của trợ lý kéo cô về thực tại: “Hứa tổng, cuối cùng cô đã trở lại.”

Hứa Niệm lấy lại tinh thần, đại sảnh sân bay ồn ào, về mặt trợ lý và thủ quỹ lo lắng nhìn cô.

Cô một lần nữa đeo kính râm lại, đi nhanh đến cửa, thủ quỹ ở sau lưng nói: “Vẫn chưa tìm được Lục Chu.”

“Không cần tìm.” Đôi mắt bình tĩnh nguội lạnh ẩn sau kính râm, cô đã chinh đồn xong cảm xúc từ lâu, giờ phút này còn có thể bình tĩnh đối mặt.

Trợ lý và thủ quỹ đều vô cùng kinh ngạc, hai mặt nhìn nhau, khó có thể tin “A” một tiếng.

Cho đến khi lên xe Hứa Niệm mới chịu đựng đau nhức tìm thuốc từ trong túi, trợ lý thấy cô lấy thuốc giảm đau, nhìn không được kêu sợ hãi: “Hứa tổng! Thứ này không thể uống thường xuyên.”

Thái dương Hứa Niệm đều bị mồ hôi thấm ướt, trợ lý nhìn cô lộ ra khuôn mặt trắng đến dọa người, nhưng cuối cùng vẫn đành trằm mặc ngồi trở lại vị trí lái, sau đó không khống chế được hung hăng đập một cái lên vô-lăng: “Lục Chu khốn kiếp này, vì bản thân mà không quan tâm sống chết của mọi người, hần không biết làm như vậy sẽ hại chết Hứa tổng sao?”

Thủ quỹ là một cô gái trẻ, biết bản thân làm sai, lui ở một bên khóc nức nở không dám nói lời nào.

Hứa Niệm suy yếu mở mắt ra, chậm chạp hồi lâu mới nói: “Trâu Dĩnh đâu?”

Trợ lý muốn nói lại thôi nhìn cô một cái, như là không đành lòng mở miệng: “Thôi đừng nhắc tới nữa, hai anh em này không một ai là không bớt lo. Lục Từ biết chuyện Lục Chu có lẽ có liên quan tới Chu Kính Sinh, kích động phải đi tìm hần, Trâu Dĩnh sợ cô ấy xảy ra chuyện nên cùng đi.”

Hứa Niệm không tiếng động nhắm mắt lại, cái gì cũng không nói nữa.

Trợ lý và tài vụ rầu rĩ liếc nhau, trong lòng biết giờ phút này nói cái gì cũng chỉ khiến cô càng phiền, dứt khoát cầm miệng ra về cam điếc.

***

Hứa Niệm không đến công ty mà trực tiếp về nhà, Nguyễn Tổ Trân không ở phòng khách, hỏi má Lưu mới biết được là ở trong phòng nghỉ ngơi. Cô nhẹ nhàng đi qua, đẩy cửa phòng ra thì thấy Nguyễn mẹ đang ngủ trên xích đu, tấm thảm trên người đều trượt xuống sàn hơn phân nửa.

Sợ bà bị cảm lạnh, cô lặng lẽ đi tới giúp bà đắp lại cẩn thận, nhưng tay vừa mới nhẹ nhàng giơ lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bà đang gắt gao ôm ảnh chụp Lục Sơn trong ngực.

Đó là ảnh chụp chung vào tốt nghiệp đại học năm ấy, một nhà năm người đều có mặt trên hình, mỗi người đều nở nụ cười vui tươi mà thuần khiết. Khi đó Lục Sơn mới hơn hai mươi, nhưng anh quản lý một gia đình rất tốt, mặc dù em trai em gái tính tình có chút hư hỏng, nhưng cũng rất nghe lời.

Hứa Niệm vụng trộm lấy khung hình ra, ngón tay chạm đến, lại dừng lại giữa không trung.

Nếu Lục Sơn còn sống, tất cả mọi chuyện có phải đều không như thế này hay không?

Trở lại phòng, hương vị Lục Sơn bên trong quá nặng, thực ra anh đã ra đi năm năm rồi, nơi này làm sao có thể còn hơi thở của anh. Nhưng đây là căn phòng anh đã ở hơn hai mươi năm, khi Hứa Niệm chuyển vào, má Lưu muốn đổi mới cách bài trí cho cô, nhưng đều bị Hứa Niệm cự tuyệt.

Khi đó thậm chí ở giữa khuya lúc nằm mơ cô nghĩ, cho dù là hồn phách của Lục Sơn, cô thật sự cũng rất muốn gặp một lần.

Lúc Lục Sơn ra đi, bọn họ thậm chí không kịp từ biệt, chồng của cô bỗng nhiên liền cách khỏi thế gian, thậm chí không kịp lưu lại cho cô đôi câu vài lời.

Hứa Niệm dựa vào gối bên giường, hai chân hơi cong lên, một lúc lâu sau mới vùi đầu giữa hai chân: “Lục Sơn, có phải em rất vô dụng không?”

Cô nói như vậy, nước mắt đã rơi trên thảm trải nền.

11. Chương 11

Liên tục hai ngày Hứa Niệm chưa đến công ty, nhưng nghỉ ngơi bình thường, cơm nước xong thì ở trong phòng cũng không biết suy nghĩ gì. Má Lưu nhìn cũng bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ lần này là thật sự không định quản lý Lục Từ và Lục Chu?

Bà nói riêng lời này với Nguyễn Tổ Trân, trái lại Nguyễn Tổ Trân không có phản ứng lớn gì, một bên đùa với Nữu Nữu, vuốt ve bộ lông mềm mượt của nó: “Công ty mấy năm nay toàn dựa vào Tiểu Niệm, bằng không đã sụp đổ từ lâu. Lục Chu và Lục Từ cũng nên thử nếm chút đau khổ.”

Má Lưu nhin không được thở dài: “Nói là nói như vậy, nhưng gia nghiệp nhiều năm như thế, aizz, đáng tiếc.”

Nguyễn Tổ Trân cười cười rồi không nói nữa, má Lưu cũng không tốt lại nói thêm cái gì, thu dọn vài thứ đi vào phòng bếp. Đúng lúc chuông cửa vang, bà đành phải quay lại mở cửa.

Người đến là Trâu Dĩnh.

Sắc mặt Trâu Dĩnh nhìn không tốt lắm, chào hỏi Nguyễn Tổ Trân vài câu liền lên lầu tìm Hứa Niệm. Nhìn dáng vẻ khí thế hùng hổ của cô, Nguyễn Tổ Trân nói phía sau má Lưu: “Tiểu Niệm trọng tình cảm, việc này nó đã quán một nửa, sẽ không buông tay giữa đường.”

Má Lưu nghe cái hiểu cái không.

Hứa Niệm mới mở cửa đã bị Trâu Dĩnh đổ ập xuống máng một trận vào mặt: “Cậu thuộc loài đà điểu đấy à? Tưởng rằng gặp chuyện không may trốn đi là xong hả!”

Hứa Niệm không thể nào phản bác, ngoan ngoãn đứng lại đó mặc cho cô mắng.

Trâu Dĩnh nhìn khí sắc của cô kém thành như vậy, mắt thâm quầng còn hơn gấu trúc trong vườn bách thú, một bụng lửa giận miến cưỡng kìm nén. Cô ngồi xuống sofa, hung hăng rút ra hai điếu thuốc nói: “Cô em chồng của cậu, thật sự là tớ không hầu hạ nổi.”

Hứa Niệm cau mày, chỉ nghe Trâu Dĩnh nói: “Không phải cô ấy rất thông suốt về chuyện tình cảm sao? Thế nào mới gặp gỡ Chu Kính Sinh lại thành ra thế này, hiện tại không làm gì cả, suốt ngày chạy theo xe Chu Kính Sinh, cô ấy làm tớ không biết giấu mặt vào đâu.”

Khó trách hai ngày nay không thấy Lục Từ về nhà, Hứa Niệm ngồi xuống đối diện Trâu Dĩnh, trầm mặc.

Trâu Dĩnh nói tiếp: “Tớ mặc kệ chuyện của cô ấy, nhưng mà Hứa Niệm, chuyện công ty cậu thực sự không thể cứ như vậy được. Nhiều người còn đang chờ cậu quyết định, chẳng lẽ thực sự định giải tán như vậy? Trước đây tớ thấy cậu là một người tràn đầy nhiệt huyết nên mới từ chức đến giúp cậu, sao giờ lại ủ rũ không có tinh thần thế kia?”

Hứa Niệm nhìn người bạn tốt nhiều năm, Trâu Dĩnh làm người đại diện đã rất thuận lợi, phúc lợi của công ty trước không biết nhiều hơn bao nhiêu lần so với hiện tại, nhưng cô ấy vẫn từ chức, bởi vì giúp cô.

Mấy năm nay vì cô làm bao nhiêu việc càng không cần phải nói, Hứa Niệm cảm thấy xấu hổ với cô ấy.

“Trước đây cậu không phải là người dễ dàng chịu thua như vậy.” Trâu Dĩnh nói xong thì phát hiện hốc mắt Hứa Niệm đỏ, bỗng chốc luống cuống, vội vàng dập tắt điếu thuốc vào trong gạt tàn, “Oái, tớ đã giải thích rồi, sao cậu còn giận! Không được khóc, có nghe hay không!”

Hứa Niệm khịt khịt mũi, lúc này mới lộ ra chút tươi cười: “Không có việc gì, chỉ là tớ mắc phải bệnh lười, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Trâu Dĩnh nghi ngờ nhìn cô chằm chằm: “Bệnh lười cái gì, cậu cũng đã gánh vác nhiều năm như vậy, không đúng, có phải xảy ra chuyện gì hay không?”

Lấy hiểu biết của cô về Hứa Niệm, từ trong xương cốt nha đầu kia là đứa cố chấp lại kiên cường, sẽ không đơn giản như vậy đã nghĩ buông bỏ. Nhất định là đã nảy sinh chuyện gì đó mà cô ấy không giải quyết được nên mới bắt đầu muốn trốn tránh.

“Có phải tiền vốn không giải quyết được hay không, nếu không thì nhờ Ngô cục hỗ trợ góp vào một ít?”

Hứa Niệm biết Ngô cục kia dám chắc không được, khi đó trên bữa ăn gặp Đường Trọng Kiều, hiện tại ngẫm lại sao lại là tình cờ được, người nợ rõ ràng chính là muốn nói cho cô, Ngô cục cũng không có khả năng ra tay giúp cô.

Hai ngày này Hứa Niệm thật sự là đã nghĩ mọi cách có thể, nhưng hiện tại thật sự là vô kế khả thi.

“Nếu bên này không được, chúng ta lại nghĩ cách khác, mọi việc đều có thể xoay chuyển, chuyện gì cũng có tính hai mặt của nó mà.” Trâu Dĩnh không giỏi an ủi người khác, vụng về nói một lần, kết quả bản thân muốn biểu đạt cái gì chính mình cũng không rõ.

Ngược lại lời này khiến đáy lòng Hứa Niệm khê động, đúng, mọi việc đều có tính hai mặt. Cô có cơ hội tiếp cận Đường Trọng Kiêu, có lẽ có thể...

Trâu Dĩnh thấy cô vẫn thất thần, mở miệng định nói thêm thì di động trong túi liền vang lên, cô cầm lấy vừa thấy nhất thời kêu rên một tiếng: “Lại tới nữa.”

Hứa Niệm nghi hoặc nhìn cô, Trâu Dĩnh liền trực tiếp ném thẳng di động cho cô: “Cậu tới giải quyết.”

Hứa Niệm nhìn là số điện thoại bàn của khu vực, Trâu Dĩnh lại bộ dạng không muốn nhiều lời, cô đành phải tiếp máy: “A lô?”

“Chúng tôi là công an khu Thần Dương, cô biết Lục Từ tiểu thư sao?”

“...”

***

Khi Hứa Niệm đưa được Lục Từ từ đồn công an ra đã là lúc hoàng hôn, ánh nắng nhạt bao phủ toàn bộ mặt đất, nơi nơi đều là một mảng ánh vàng rực rỡ.

Cô không nói một lời đi tới bãi đỗ xe, phía sau truyền đến tiếng mắng lỗi nhải của Lục Từ: “Chu Kính Sinh đúng là đồ khốn khiếp, lại có thể báo công an nói em quấy rầy hần! Quên lúc trước hần quấy rầy em rồi sao? Lần sau mà em thấy hần...”

Hứa Niệm rốt cục không thể nhìn được nữa, bỗng dưng xoay người, không chút suy nghĩ liền cho Lục Từ một cái tát.

Lục Từ bị đánh đến ngẩn người, trong trí nhớ của cô còn chưa từng bị ai đánh, ngay cả mẹ cũng không nổi động một ngón tay của cô, toàn bộ đầu óc đều giống như nóng đến bức người, tức giận hỏi: “Chị dựa vào cái gì mà đánh tôi?”

Đáy mắt Hứa Niệm đỏ thẫm một mảnh, cực lực đè nén cơn tức giận dưới đáy lòng: “Dựa vào nhiều năm như vậy chị nuôi dưỡng em, không phải muốn em làm cho bản thân ti tiện. Xem xem hiện tại em thành cái dạng gì!”

Ai cũng không biết cô mới vừa ở đồn công an nghe cảnh sát miêu tả cảnh tượng Lục Từ gây ra, Chu Kính Sinh nói rõ là chơi đùa cô, nhưng nha đầu kia lại còn ngu dốt hết một lần lại một lần đâm vào. Hiện tại bị người ta lấy danh nghĩa chỗ ở bị xâm phạm để báo công an, lúc này còn không biết hối cải.

Đáy lòng Hứa Niệm cũng không hơn gì, cho dù Đường Trọng Kiêu chỉ trích cách thức của cô có vấn đề, nhưng cô vẫn để ý tới Lục Từ. Từ nhỏ nhìn cô bé lớn lên, cô luôn xem Lục Từ như em gái của chính mình.

Lục Từ trước mắt cũng không còn vui tươi và tinh thần phấn chấn ngày xưa, đầu tóc rối bù, quần áo trên người đại khái là hai ngày không thay, dím dỏ nhiều nếp nhăn.

Nhìn bộ dạng này, cơn tức dưới đáy lòng cô từng đợt bốc lên.

Lục Từ cũng dần dần không kích động như vậy, Hứa Niệm lần đầu tiên tức giận như vậy, trong nội tâm cô còn có chút sợ người chị dâu này, rầu rĩ gục đầu xuống, rất lâu sau mới nghẹn ngào ra tiếng: “Em xin lỗi.”

Ba chữ này cô đã nói rất nhiều lần với Hứa Niệm, Hứa Niệm giống như đang xem diễn kịch.

Cô xoay người muốn đi, Lục Từ chạy tới ôm lấy bả vai cô, nước mắt dính trên cánh tay cô: “Hần mắng em là kẻ ăn bám, còn nói chỉ là cố ý đùa giỡn em. Không phải em đi tìm hần để nối lại quan hệ với hần, mà là muốn bàn bạc cách giải quyết, Lục gia chúng ta rốt cuộc làm sai cái gì, hần ăn hiếp em chưa tính, lại còn hại Lục Chu.”

Bãi đỗ xe tình cờ có người đi qua, Lục Từ khóc đến không còn hình tượng, Hứa Niệm bị cô ẩy sát chặt bả vai không cách nào nhúc nhích, chỉ nghe cô khóc thút thít nói: “Công ty là tâm huyết cả đời của ba mẹ em, chị cũng vì nó mà trả giá rất nhiều, em thật sự không nghĩ sẽ sụp đổ như vậy. Em chỉ là muốn biết lý do, rốt cuộc là vì sao lại đắc tội hần mà hần hại chúng ta như vậy.”

Hứa Niệm nói không nên lời, đắc tội? Lại nói tiếp hiện tại chỉ còn cô đắc tội Đường Trọng Kiêu.

Đường Trọng Kiều nói, mục đích chính là cô.

***

Trong xe cực kì yên tĩnh, Lục Từ khóc rất lâu, hai con mắt hồng hồng, gò má cũng dần dần bắt đầu sưng lên, bộ dạng chật vật này còn đâu dáng vẻ của minh tinh. Cô lén nhìn Hứa Niệm, muốn chủ động nói chuyện lại không dám.

Hứa Niệm dừng xe ven đường, tự mình đi đến hiệu thuốc mua túi chườm đá giúp cô tiêu sưng.

Lục Từ nhe răng trợn mắt, nhưng lại sợ bị mắng, đành phải cắn răng chịu đựng.

Thật lâu sau, Hứa Niệm rốt cục mở miệng nói chuyện với cô: “Chị xin lỗi.”

Lục Từ ngốc cười: “Không sao, em biết trước đây em làm sai rất nhiều chuyện, chị phải rất tức giận mới động tay...”

Hứa Niệm không nói nữa, rủ mắt, nhớ tới chuyện khác.

Vài ngày nay cô suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện, mục đích của Đường Trọng Kiều rất rõ ràng, chính là cô. Bàn về thủ đoạn, bàn về đề tiện so ra cô đều kém đối phương, nếu không phải cô, Đường Trọng Kiều có thể sẽ không ra tay với Lục Từ và Lục Chu, mặc dù bản tính của hai người này hơi ngang bướng, nhưng Đường Trọng Kiều muốn cho bọn họ đi vào khuôn khổ, có rất nhiều mảnh khoe, cho dù là một người thẳng thắn chính trực anh ta dường như cũng có năng lực khiến đối phương thỏa hiệp.

Lục Từ thấy cô thất thần, lặng lẽ túm tay áo cô: “Chị dâu, có phải công ty phải phá sản hay không?”

Hứa Niệm muốn nói cái gì, nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, thời gian này cô đích xác nghĩ tới kết thúc chuyện công ty. Nhưng bị Lục Từ truy vấn như vậy, ngược lại cô không có dũng khí đưa ra quyết định cuối cùng.

Đây là gia nghiệp một tay ba mẹ Lục Sơn sáng lập, cũng là hi vọng của mọi người Lục gia, tin rằng cũng là của Lục Sơn. Cô bỗng nhiên không biết nên lựa chọn thế nào, thật sự chỉ còn cách thỏa hiệp với Đường Trọng Kiều sao?

Hai người nhìn dòng xe đi lại trên đường, trầm mặc không nói, Lục Từ bất ngờ lên tiếng, cười vỗ vai cô: “Aizz, thực ra không có việc gì. Nếu thật sự phá sản còn có em đây, lần này đến lượt em nuôi mọi người, em cố gắng quay phim. Em muốn chứng minh cho Chu Kính Sinh thấy, em không phải là kẻ ăn bám.”

Hứa Niệm nhìn ngũ quan ngây thơ của cô, muốn cười lại không sao cười nổi.

Lục Từ đã quên, chuyện xấu lần trước đến bây giờ vẫn còn là chủ đề hấp dẫn không ít, ít nhất mấy ngày này cô không có khả năng có quảng cáo. Cô chẳng qua chỉ là một người mới, scandal không được làm rõ, về sau đâu còn cơ hội.

Hứa Niệm không nhẫn tâm nói cho cô ấy điều đó, sau khi công ty giải thể, Lục Từ không tốt nghiệp đại học, có lẽ ngay cả tìm việc cũng rất khó khăn.

Còn có Nguyễn Tố Trân phải uống thuốc ngoại để trị bệnh ...

Lúc này Hứa Niệm mới ý thức được, công ty không thể kết thúc, nếu kết thúc, Lục gia sẽ thật sự sụp đổ.

Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi chưa từng có.

***

Đường Trọng Kiều đang chăm sóc chậu phong lan mới mua được buộc trong hoa viên, tay áo hơi xắn lên lộ ra cánh tay rắn chắc, trên người mặc áo đơn trắng sợi dây, cả người thoát nhìn lại ôn hòa hơn.

Hoa quả gia tiến vào, liếc mắt một cái chỉ thấy anh đi chân trần dẫm trên vết nước, khẽ nhíu mày: “Trên đất lạnh, sao lại giống trẻ con thế.”

Chú Hoa chăm sóc anh cũng nhiều năm, đi theo Đường gia từ thế hệ trước đến giờ, ông ngay thẳng trung thành, vẫn chưa lập gia đình, trong thâm tâm ông đối đãi với anh như con ruột.

Đường Trọng Kiêu vẫn cúi đầu như trước, khóe miệng mang theo chút ý cười, cũng không quay đầu lại hỏi lại: “Đã xảy ra chuyện?”

“Dương Sâm bên kia nói lại, Hứa tiểu thư vẫn không về công ty.” Ông cân nhắc sợ xảy ra chuyện, cuối cùng vẫn quyết định nói cho Đường Trọng Kiêu một tiếng.

Ai ngờ động tác trong tay người này không ngừng, cẩn thận lấp đất xong, lúc này mới xoay người đến vòi nước rửa sạch sẽ bùn đất giữa ngón tay, giọng điệu nhàn nhạt trả lời: “Tâm tình cô ấy không tốt, bình thường.”

Hoa quần gia cũng nhất thời không nắm bắt được, nhin không được cau mày: “Có phải ép quá sẽ ngược lại làm hỏng chuyện hay không? Thời gian này vị trợ lí kia của cô ấy cũng không nhàn rồi, lời kéo quan hệ khắp nơi.”

Đường Trọng Kiêu cầm lấy chuỗi tràng hạt ở trên ghế trúc, vuốt ve trong lòng, nhẹ giọng cười cười: “Không có việc gì, không đến đường cùng cô ấy sẽ không đến cầu cháu, để cho cô ấy dần vật.”

Chú Hoa nghĩ thầm vị thiếu gia này thật sự là không nói qua yêu đương, nếu không tại sao lại truy đuổi một cô gái giống như một cuộc chiến săn đuổi.

Ông muốn nói lại thôi, Đường Trọng Kiêu bị bộ dáng buồn cười kia của ông làm cho tức cười: “Chú còn muốn nói gì nữa sao?”

“Cho dù lời này cậu không thích nghe, nhưng cô ấy là họa thủy, nếu là trước đây, cậu tuyệt đối sẽ không liều lĩnh như vậy.”

Đường Trọng Kiêu đứng giữa không gian xanh tươi, hơi cau mày, cẩn thận suy nghĩ lời này, không khỏi âm thầm buồn cười, thế gian này lại có vài điều mà chính mình có thể nắm trong tay?

Anh chậm rãi đi ra khỏi phòng kính, ngẩng đầu chính là một mảnh tinh quang, xem ra ngày mai sẽ trời quang mây tạnh.

Đúng lúc chuông cửa vang lên, quần gia cầm dây nói nhìn qua, quay đầu nhìn mắt Đường Trọng Kiêu. Đường Trọng Kiêu hơi nhướng mày, khóe miệng chú Hoa rút ra: “Họa thủy đến.”

Hứa Niệm đến nhanh như vậy, Đường Trọng Kiêu quả thực có chút bất ngờ.

Anh ngồi trong phòng khách, cánh tay phủ trên tay vịn sofa, nhưng ánh mắt lại thẳng tắp nhìn cửa vào, cho đến khi bóng dáng kia chậm rãi đi vào tầm nhìn của mình, lúc này mới yên lòng.

“Ngồi đi.”

Anh ra hiệu cho cô, cô lại đứng đối diện anh như cũ, xa cách mà lạnh nhạt hỏi: “Muốn bao lâu?”

Đường Trọng Kiêu nhíu mày: “Cái gì?”

Khóe miệng Hứa Niệm nở nụ cười yếu ớt, bộ dạng nhần nại: “Chúng ta cần một thỏa thuận, hơn nữa thỏa thuận này có kỳ hạn, tôi không có khả năng ở bên cạnh anh cả đời.”

12. Chương 12

Đường Trọng Kiêu đầu tiên là sửng sốt, sắc mặt liền sau đó trầm xuống.

Hứa Niệm không cảm thấy có chút gì không thỏa đáng, tiếp tục nói: “Tôi nghĩ ý định ban đầu của Đường tiên sinh cũng là như thế, hẳn là rất nhanh anh sẽ chán ngấy, cho nên có thời hạn cho thỏa thuận đều tốt cho cả tôi lẫn anh.”

Chú Hoa đứng cách đó không xa, âm thầm lau mồ hôi, có thể đàm phán điều kiện như vậy với Đường Trọng Kiêu, Hứa Niệm thật đúng là người đầu tiên.

Đường Trọng Kiêu chậm rãi đứng lên từ trong sofa, hôm nay anh mặc tùy ý, cả người thoát nhìn đều ôn hòa, nhưng ánh sáng nơi đáy mắt vẫn tối tăm khó phân biệt như trước. Anh đi tới, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Hứa tiểu thư nói một chút xem, bao lâu thì thích hợp.”

Hứa Niệm cau mày, đương nhiên với cô một giờ cũng là quá nhiều, nhưng trước mắt tuyệt đối không thể nói như những lời như thế, vì thế ra vẻ suy nghĩ một chút: “Nửa năm.”

Đường Trọng Kiêu cũng không phát biểu ý kiến ngay lập tức, anh nghiêng người không biết đang nghĩ gì, cuối cùng gật gật đầu: “Hôm nay em đã đến đàm phán điều kiện, tôi đây cũng nói một chút bằng giá của tôi. Nửa năm, dựa vào cái gì tôi phải ném vào Trung Ảnh nhiều tiền như vậy?”

Cơ thể Hứa Niệm cứng đờ.

Trái lại ý cười của người này càng sâu: “Hứa tổng sẽ không cảm thấy, giá thị trường của một người phụ nữ đã từng kết hôn sẽ tốt như vậy chứ?”

Lời này nói ra không khác gì bị dao con đâm vào, Hứa Niệm lại không thể nào phản bác, cô biết Đường Trọng Kiêu là đang nói cho cô, quy tắc của trò chơi này chỉ có thể do anh ta định đoạt. Cô chỉ là thịt trên thớt gỗ, người khác cắt xuống từng nhát cũng chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Hứa Niệm cắn răng nhìn người đàn ông trước mặt, Đường Trọng Kiêu đã bình tĩnh ngồi trở lại. Thậm chí anh còn bưng một ly trà tinh tế bên cạnh lên, lúc này mới nói cho cô: “Hình như Hứa tổng còn chưa suy nghĩ cẩn thận, không vội, tôi có rất nhiều thời gian chờ em. Chú Hoa, tiễn khách.”

Anh nói xong liền đứng lên.

Hứa Niệm luống cuống, anh nói anh có thời gian, nhưng cô không có. Mắt thấy thời gian bắt đầu ghi hình của đoàn phim càng ngày càng gần, nhiều nhân vật tai to mắt lớn đang chờ ở đó.

Chung quy cô không phải đối thủ của anh, rất nhanh liền dao động, chẳng sợ cảm thấy khuất nhục cũng chỉ có thể gắt gao nắm chặt ống tay áo của anh: “Được, nói ra điều kiện của anh đi.”

Bước chân của Đường Trọng Kiêu dừng lại, như có chút dăm chiêu nhìn mấy ngón tay đang bám vào áo. Hứa Niệm thậm chí chờ anh nói ra những lời sỉ nhục, ai ngờ anh ta nói: “Hứa Niệm, tính tình tôi cũng không tốt, hiện tại là em cần tôi, nhờ vả người khác phải có bộ dạng của người đi nhờ vả.”

Anh nói xong liền lên lầu, chỉ còn Hứa Niệm tro trọi đứng trong đại sảnh.

Đường Trọng Kiêu nói cũng không sai, cô vọng tưởng chống lại anh, trình độ còn chưa đủ.

***

Chú Hoa lúc này mới đi tới, đưa cái gì đó ở trong tay cho cô, Hứa Niệm cúi đầu nhìn thấy là hợp đồng, thì ra người đàn ông này đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu.

Cô nhìn sơ qua, ngoại trừ vấn đề công ty trước mắt, cô nhận được ưu đãi từ Đường Trọng Kiêu không ít, chỗ điền kì hạn thì trống không.

“Thời gian kết thúc sẽ do tiên sinh quyết định, nhưng mà Hứa tiểu thư yên tâm.” Chú Hoa đúng lúc nói xong, lại ngoài ý muốn dừng một chút, như đang cân nhắc nên nói ra miệng thế nào mới ổn, “Hắn là sẽ không quá lâu, tiên sinh đã đến tuổi kết hôn, gia tộc của ngài ấy không sẽ đồng ý người như Hứa tiểu thư thế này. . .”

Lời này nói đủ khách khí, Hứa Niệm đứng ở đó không có lời gì để nói.

Chú Hoa đưa bút máy trong tay đến trước mắt cô: “Nếu Hứa tiểu thư cảm thấy không có vấn đề gì thì hãy kí tên, căn cứ theo quy định của hợp đồng, cô phải chuyển tới đây ở cùng tiên sinh trong vòng 48 giờ.”

Hứa Niệm niết nhãn mấy trang giấy kia, quần gia thở dài: “Hứa tiểu thư đã đến, chẳng lẽ không cân nhắc qua lợi hại từ trước?”

Hứa Niệm như hạ quyết tâm rất lớn, lúc này mới tiếp nhận cây bút trong tay ông, hạ bút viết, nét chữ cứng cáp.

Chú Hoa gật đầu với cô: “Có cần phái xe đưa tiểu thư đi không?”

Hứa Niệm còn đang ngăn người nhìn chằm chằm bản hợp đồng kia, lúc này mới lấy lại tinh thần: “Không cần.” Nghĩ đến Nguyễn Tổ Trần, lúc này đối mặt với bọn họ đều cảm thấy khó chịu, còn có Lục Sơn. . .

Hứa Niệm cũng không biết bản thân làm thế nào ra khỏi tòa nhà đó, trăng sáng sao thưa, cô lại cảm thấy cả người đều choáng váng mắt hoa, rốt cục đứng dưới bóng cây ven đường, ra sức hít thở mấy hơi.

Cô phải nhẫn nại, Đường Trọng Kiêu cho cô cơ hội tiếp cận anh, nguyên nhân cái chết của Lục Sơn năm đó đã quấy nhiễu cô rất nhiều năm, hiện tại cuối cùng đã có cơ hội có thể điều tra rõ ràng.

Ngồi nỏ báo thù này đã bén rễ nảy mầm trong lòng cô, hiện tại giống như đang đổ dầu vào lửa cháy, càng đốt càng rừng rực.

***

Dọc đường Hứa Niệm đều cân nhắc nên mở miệng thế nào với Nguyễn Tố Trân, vào đại sảnh đã thấy má Lưu kéo vali hành lý xuống lầu. Cô vội vàng đến đón lấy, má Lưu cười giải thích: “Vừa rồi John gọi điện tới nhắc nhở kiểm tra định kì của phu nhân, gần đây chúng ta đều bận chong mắt, nên quên mất việc quan trọng như thế.”

Hứa Niệm lúc này mới nhớ ra, cứ cách vài tháng mẹ chồng phải đến Anh quốc kiểm tra định kỳ bệnh tình xem có chuyển biến xấu gì không.

“Bác đi thu dọn đồ đạc xong xuôi trước đã, bằng không ngày mai không kịp.” Má Lưu nói xong lại lên lầu, đúng lúc Nguyễn Tố Trân quần áo choàng đi xuống, Hứa Niệm đi lên phía trước đỡ lấy bà.

Nguyễn Tố Trân nhìn cô một cái: “Tăng ca đến trễ như vậy?”

Hứa Niệm trong lòng có vấn đề, hồn bay đến nơi nào, bà hỏi một đằng cô trả lời một nẻo nói: “Ăn rồi ạ.”

Nguyễn Tố Trân không khỏi cười nói: “Con đang nghĩ cái gì thế?”

Trái tim Hứa Niệm thắt chặt, lắc đầu phủ nhận. Nguyễn Tố Trân cũng không hỏi tới cùng, ngồi yên ổn trên sofa, lúc này mới nắm tay cô, nói: “Chuyện công ty có phải còn chưa giải quyết được không? Tiểu Niệm, nếu thật sự không chống đỡ được thì hãy kết thúc đi, nỗ lực của con chúng ta tất cả đều nhìn thấy, sẽ không có ai trách con.”

Hứa Niệm chỉ mỉm cười: “Con giải quyết được mà, mẹ đừng lo lắng.”

Lục Từ cũng vừa về nhà, nghe nói như thế liền ngạc nhiên ra tiếng: “Nhiều tiền như vậy, chị đã giải quyết được sao?”

Hứa Niệm cũng không giải thích, chỉ nhìn Nguyễn Tố Trân: “Lần này ra ngoài, không bằng thuận tiện dạo chơi cho khuấy khỏa, ba mẹ con ở đó, mẹ cũng đã lâu không đến, mẹ ở lại đó với họ một thời gian được không ạ?”

Nguyễn Tố Trân dường như cũng đang có ý này, chỉ chỉ má Lưu lại mang vali hành lý xuống: “Đã chuẩn bị tốt.”

Trong lòng Hứa Niệm cũng không thể nói rõ có tư vị gì, dù là đồng ý với Đường Trọng Kiêu thực ra là có mục đích khác, mà lúc này đối mặt với Nguyễn Tố Trân và Lục Từ, luôn có cảm giác khó hiểu nói không rõ.

Lục Từ mệt mỏi ngồi xuống bên người Nguyễn Tố Trân, gối đầu lên vai bà: “Con cũng mệt muốn chết, đúng rồi chị dâu, hôm nay Trâu Đình giúp em nhận công việc mới, địa điểm hơi xa, kịch bản và đội ngũ cũng không tệ, chụp hình trong mấy tháng. Mẹ đi nữa thì trong nhà còn mỗi chị, không có việc gì chứ?”

Hứa Niệm không nghĩ tới lúc này còn có người tìm Lục Từ quay phim, nhưng nghĩ lại thì hiểu được. Nào có trùng hợp như vậy, bác sĩ chính của Nguyễn Tố Trân tự gọi điện thoại tới hẹn gặp, còn có người chủ động tìm tới Lục Từ chuyện xấu quần thân, rõ ràng chính là người kia giúp cô chuẩn bị hết thảy ở sau lưng.

Sau khi trở về phòng cô thế nào cũng không ngủ được, nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Sơn ở đầu giường, lại không dám đưa tay chạm vào nữa. Di động rung lên, cô cầm lấy nhìn lên dãy số, kỳ thực đến bây giờ anh cũng chỉ gọi tới một lần, nhưng chính là cô nhớ rõ đây là Đường Trọng Kiêu.

Hứa Niệm chần chờ, cuối cùng vẫn nhận: “Có việc gì không?”

Ở bên kia Đường Trọng Kiêu rất yên tĩnh, chỉ có tiếng anh cúi đầu chậm rãi xuyên thấu qua sóng điện thoại truyền tới: “Giúp em vậy mà giọng điệu vẫn kém như vậy.”

Hứa Niệm trợn trừng mắt: “Muốn tôi nói cảm ơn anh sao?” Khiến cô lâm vào hoàn cảnh khó xử như thế, đầu sỏ gây nên không phải chính là anh ta sao?

Đường Trọng Kiêu một chút tự giác cũng không có, ngược lại bộ dạng có vẻ như tâm tình rất tốt: “Ngày mai chú Hoa tới đón em, tôi nghĩ em cũng không muốn người khác biết em và tôi cùng một chỗ.”

Hứa Niệm nghĩ thầm người này cũng quá đáng sợ, luôn có thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng cô.

Cô nhất thời không nói lời nào, Đường Trọng Kiêu bên kia cũng an tĩnh lại.

Trong Sóng điện chỉ còn tiếng hít thở nhợt nhạt của hai người, không khí dần dần trở nên ngột ngạt, ngón tay của Hứa Niệm buông trên đệm chậm rãi thu lại, nói: “Còn chuyện khác sao, không có tôi cúp máy.”

Đầu bên kia chỉ truyền đến một tiếng cười cực nhẹ của anh, tiếp theo là tiếng nói dịu dàng hiếm thấy truyền đến: “Ngủ ngon.”

Hứa Niệm nhanh chóng cúp điện thoại, trái tim không hiểu có chút không thoải mái. Khi cô buông máy vừa đúng lúc nhìn thấy ảnh chụp Lục Sơn, một khắc đó, cảm giác chán ghét bản thân tràn ngập sâu trong nội tâm cô.

***

Ngày hôm sau Hứa Niệm tự mình lái xe đưa Nguyễn Tổ Trân, sau đó thì cùng Trâu Đình thảo luận về tình hình bộ phim của Lục Từ, xác định không có gì bất thường mới đưa người lên xe.

Lục Từ nhô đầu ra từ cửa sổ, ánh mặt trời chói lọi chiếu trên mặt cô, ngũ quan tuổi thanh niên đều phẳng phất trong một tầng ánh sáng: “Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ không gây chuyện. Em sẽ chứng minh cho chị thấy, Lục Từ đã thật sự trưởng thành.”

Hứa Niệm không khỏi giương khóe môi: “Được, chị chờ.”

Xe chở Lục Từ rời đi, gió mùa hè khô ráo oi bức, cổng biệt thự to như vậy cũng chỉ còn lại Hứa Niệm. Nghĩ tới dáng vẻ vui vẻ nhẹ nhàng của Lục Từ trước khi rời đi, nghĩ tới Nguyễn Tổ Trân, còn nghĩ tới bộ dạng mừng rỡ như điên của các đồng nghiệp sau khi công ty vượt qua khủng hoảng, Hứa Niệm nói cho chính mình tất cả đều đáng giá.

Cô thu thập đồ đạc rất đơn giản, vài món quần áo tùy thân để thay đổi mà thôi, với cô mà nói đó chỉ là một chỗ đến ở nhờ mà thôi.

Nhà cô, vĩnh viễn ở đây.

Trước khi đi, Hứa Niệm chậm rãi ngồi xổm trên thảm trước đầu giường, nhìn ảnh Lục Sơn, kiên định mà thành kính nói: “Em rất nhanh sẽ trở về, sẽ không để anh chết không rõ ràng. Lục Sơn, chờ em.”

Xuống lầu chú Hoa đã chờ ở cửa, bộ dạng cung kính, còn chủ động cầm hành lý giúp cô.

Cho dù dường như ôm quyết tâm, nhưng khi Hứa Niệm bước vào tòa biệt thự thuộc về Đường Trọng Kiêu, trong lòng cô vẫn hốt hoảng. Hai người trưởng thành ở cùng nhau, hơn nữa hành vi trước đây của Đường Trọng Kiêu, cô sẽ không hồn nhiên cho rằng cái gì cũng không phát sinh.

Quả nhiên chú Hoa trực tiếp chuyển hành lý của cô vào phòng ngủ của Đường Trọng Kiêu.

Hứa Niệm cứng ngắc đứng trên hành lang, hai chân cô giống như bị đóng đinh không thể di chuyển một bước, đi vào, có vài thứ dường như không thể giống như trước.

Chú Hoa đặt hành lý xong thì đi ra, thấy cô còn đang ở đó vẫn không nhúc nhích, vì thế nói: “Hứa tiểu thư có chuyện gì cần cứ nói với tôi.”

Xung quanh im ắng lại chỉ còn một mình Hứa Niệm, cô gian nan nhấc chân đi vào phòng của Đường Trọng Kiêu, bên trong tràn ngập một mùi huân hương nhàn nhạt, cô không am hiểu về mùi hương, cũng không nghĩ thấy cái gì đặc biệt.

Vali hành lý của cô để ở trước tủ quần áo, Hứa Niệm mở ra vừa thấy, tây trang đủ loại của Đường Trọng Kiêu ngay ngắn chỉnh tề treo bên kia. Mà không gian lớn bên kia hẳn là dành cho cô.

Hứa Niệm lại không nâng nổi tay lên.

Cô và Lục Sơn cũng từng cùng nhau ảo tưởng qua, sau khi kết hôn quần áo của hai người sẽ xếp cùng nhau, âu phục của anh, váy của cô...

Trước mắt tất cả đều thay đổi, mà thủ phạm của mọi điều này lại còn lần lượt đến giày vò nhắc nhở cô những quá khứ này.

Lòng cô giống như bị hơi qua lửa nóng, dày vò, nhưng cái gì cô cũng làm không xong.

Cô đầu không lại Đường Trọng Kiêu.

Trong lòng Hứa Niệm bắt đầu có chút căm hận, ngón tay nắm cánh tử gấu gao bầu chặt vào lớp gỗ bên cạnh.

Nhưng giây tiếp theo, cơ thể cô liền bị người dùng lực cuốn tới, sau đó ngã ngồi giữa đồng chấn đệm trong tử quần áo. Phía sau mềm mại, nhưng lòng cô lại đề cao cảnh giác.

Đường Trọng Kiêu di chuyển một chút tới gần cô, nguy hiểm mà ái muội, hơi thở nóng rực phả bên tai cô: “Đang nghĩ đến ai mà xuất thần như vậy?”

13. Chương 13

Khi Đường Trọng Kiêu nói lời này giọng điệu rất bình tĩnh, nhưng Hứa Niệm rõ ràng nhìn thấy trong mắt anh có lửa, hai tay của anh đặt ngay bên cạnh người cô, hình thành một chiếc gông xiềng chắc chắn không thể kháng cự.

Cô muốn lui lại sau, lại không thể lui, dứt khoát thản nhiên đón nhận hai mắt anh: “Tôi nghĩ tới chồng tôi, chẳng lẽ không được à?”

Đường Trọng Kiêu chỉ cười, giọng nói lại lộ ra một tầng rét lạnh: “Đương nhiên là không, nhưng tôi không thích khi nói chuyện với người khác mà không có đáp lại.”

Trong lòng Hứa Niệm cả kinh, vừa rồi cô thất thần ghé gối, thì ra người này đã đứng phía sau cô không biết bao lâu.

“Tôi...”

“Suyt.”

Đầu ngón tay anh nhẹ nhàng áp trên môi cô, khéo miệng như có như không khơi lên: “Không vội, em cần có thời gian để thích ứng.”

Thích ứng? Hứa Niệm bắt đầu hơi nhú mào, giây tiếp theo, bóng dáng cao lớn cùng hơi thở của người đàn ông trong nháy mắt bao phủ lấy cô. Cô theo bản năng muốn giãy dụa, phản kháng lại người đàn ông này gần như đã thành bản năng, trong lòng cô không lúc nào là không nhớ kỹ đây là kẻ thù của cô.

Đường Trọng Kiêu sớm biết rằng cô sẽ giãy dụa, hai tay di động chặt chẽ tạo thành gông cùm xiềng xích trói buộc cô, Hứa Niệm bị bắt cả người hãm bên trong cơ thể của Đường Trọng Kiêu.

Nhưng Đường Trọng Kiêu lại kẹp chặt cô. Trên môi nóng bừng, khoảng cách rất gần, Hứa Niệm có thể nhìn thấy trong mắt anh ta hình như xuất hiện hận ý.

Hận ai? Hận cô hay là Lục Sơn?

Hứa Niệm há mồm muốn cắn lại, ngược lại bị anh dùng lực nắm hàm dưới.

Hai người tổng cộng tiếp xúc thân mật qua hai lần, nhưng mỗi lần lại càng thêm mạnh mẽ, lần này quả thực giống như một cuộc cắn xé.

Trong lòng Đường Trọng Kiêu không thoải mái, anh cũng không muốn cô được dễ chịu, Hứa Niệm tình cờ cảm giác được trên môi mình từng đợt tê dại. Đến khi anh rời khỏi, đôi môi cô đã hơi hơi sưng đỏ giống như chảy máu.

Cầm thú này!

Hứa Niệm oán hận trừng mắt nhìn anh, tay cô còn bị anh mạnh mẽ cầm chặt không thể động đậy.

Bộ dạng Đường Trọng Kiêu không sao cả, dành ra một bàn tay đến sờ giúp cô xoa xoa khoe môi lỏng lẻo, tốt bụng nhắc nhở cô: “Đừng quên thỏa thuận của chúng ta, em nên nhớ đến tình hình Trung Ảnh hiện giờ.”

Khí thế của Hứa Niệm trong nháy mắt liền yếu đi.

Mấy năm nay cô luyện thành tường đồng vách sắt, nhưng đến trước mặt người này tất cả đều sụp đổ tan rã, Đường Trọng Kiêu luôn luôn có cách khiến cô trở nên chật vật không chịu nổi.

Dường như anh đặc biệt yêu thích dáng vẻ hốc mắt phỉm hồng đáng thương này của cô, ngón tay còn đặt trên môi cô thay đổi lực đạo, bỗng nhiên bắt đầu ái muội.

Đường Trọng Kiêu lại ngậm môi cô, lần này dịu dàng hơn, sự quyến luyến kiều diễm đó thật sự giống như người yêu. Bốn cánh môi thấm ướt, anh hôn đặc biệt xuất thần, tinh tế liếm láp, hấp thu từng chút mùi vị của cô.

Hứa Niệm không thả lỏng được, chỉ có thể nhắm chặt hai mắt tiếp nhận tất cả những việc này.

Với anh là hưởng thụ, nhưng với cô là dày vò gấp trăm lần, vừa nghĩ đến Lục Sơn là bị anh ta hại chết, nhưng bản thân lại bị anh ta... Trong lòng cô quả thực giống như có kim đâm vào.

***

Vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ lướt qua rồi nhất định sẽ ngừng lại, Đường Trọng Kiêu lại giống như bắt đầu trở nên không biết đủ, Hứa Niệm ý thức được tay anh chuyển hướng, trực tiếp cầm vị trí yêu kiều mềm mại trước ngực.

Hứa Niệm run lên, tay liền đẩy ra: “Không được...”

Đáy mắt sâu thẳm của Đường Trọng Kiêu dường như có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, bàn tay anh vừa lớn vừa nóng bỏng, tinh tế nhào nặn – cầm nắm một tắc một tắc thịt – mềm mại kia, hô hấp cũng càng ngày càng nóng rực.

Hứa Niệm cấp bách, tay càng ngày càng loạn, Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên bắt được một bàn tay của cô liền ấn xuống giữa chân anh: “Sờ nó.”

Giọng anh khàn khàn, lại mang theo dục vọng nói không nên lời, Hứa Niệm bất ngờ không kịp đề phòng bị anh áp tới, tay thực sự nắm lấy vừa vặn.

Hình dạng và độ cứng rắn đó đều khiến cô kinh hãi, đầu óc ù ù một tiếng liền nổ tung, không chút nghĩ ngợi liền trốn tránh ra sau: “Anh...”

Phản ứng của cô rất kịch liệt, cả người theo bản năng muốn nhảy dựng lên, đầu “loảng xoảng” một tiếng đập vào cửa, cái này thật sự là đau rơi nước mắt.

Đường Trọng Kiêu vốn đang đắm chìm trong dục vọng, thấy cô như vậy cũng nhin không được cười ra tiếng.

Hứa Niệm tức giận muốn chết, mặt đỏ giống như phải lấy máu, cũng không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Đường Trọng Kiêu cuối cùng có lòng tốt buông tha cô.

Anh đứng lên, Hứa Niệm nhất thời cảm thấy không khí quanh mình bắt đầu thoải mái. Cô còn đang ngả trong tủ, quần áo xộc xệch, mà anh lại vẫn là bộ dạng nho nhã phong độ, áo sơ mi vẫn cẩn thận tỉ mỉ như trước.

Hứa Niệm ngồi, anh đứng, vì thế từ góc độ này của cô nhìn vị trí đó thì hết sức xấu hổ.

Cô vốn tức giận, cảm xúc sau khi nhìn đến vị trí không nên nhìn thì đột nhiên tan biến, dưới lớp vải cộm ra kia là cái gì cô hết sức rõ ràng, độ nóng và độ cứng đó dường như còn lưu lại trong lòng bàn tay.

Cho dù chưa ăn thịt heo cũng đã thấy qua heo chạy, cô biết lúc này không thể lại chọc vào người đàn ông này.

Mặt cô càng đỏ bừng, Đường Trọng Kiêu sau khi thấy cô như vậy, thần nhiên nở nụ cười: “Tôi đây còn chưa từng làm cái gì, em mặt đỏ gì chứ?”

Hứa Niệm càng nói không nên lời, không nghĩ tới người đàn ông này ngoài biến thái bạo lực ra còn lưu manh như thế.

Khóe miệng Đường Trọng Kiêu chứa ý cười, nghiêng ngẫm nhìn chăm chăm cô một hồi, lúc này mới vừa lòng vỗ vỗ bên má cô: “Được rồi, theo tôi đi ăn cơm.”

***

Trong phòng ăn đã chuẩn bị cơm trưa từ lâu, trong căn nhà này trước sau đều im lặng, thoát nhìn dường như không có bao nhiêu người. Bên cạnh Đường Trọng Kiêu trước đây nhưng là luôn đầy vệ sĩ trợ thủ, Hứa Niệm đánh giá bố cục căn phòng, trong lòng lặng lẽ nhớ kỹ.

Nơi này chỉ có một người giúp việc, dường như cũng là rất quen thuộc cùng Đường Trọng Kiêu, Hứa Niệm nghe chú Hoa gọi bà là Phúc mẹ. Phúc mẹ người cũng như tên có chút đầy đặn, thấy Hứa Niệm luôn cười tủm tỉm, giọng nói rất thân thiện: “Hứa tiểu thư thích ăn cái gì cứ việc nói với tôi, đừng khách khí.”

Hứa Niệm chán ghét cũng chỉ là một mình Đường Trọng Kiêu, đối mặt trưởng bối vẫn rất hiền lành: “Cám ơn, vất vả cho bác ạ.”

Cô vốn đang cười, ngoảnh đầu lại thấy Đường Trọng Kiêu đang nhìn mình, lập tức liền lạnh mặt, cúi đầu uống một ngụm canh.

Nhưng mới một ngụm liền suýt nữa khiến cô kêu ra tiếng.

Đầu lưỡi của cô dường như cũng bị tên lưu manh kia cắn bị thương, bây giờ ăn cái gì vừa chạm đến nóng thì đau lợi hại, cô oán hận nhìn mắt người khởi xướng, kết quả người nọ cũng không bận tâm, vẫn nhàn nhạt nhìn cô như trước.

Không biết xấu hổ. Hứa Niệm mắng trong lòng, nhìn chú Hoa và Phúc mẹ còn đang vội vàng cúi đầu, cắn răng nuốt hết tất cả mọi thứ này vào họng.

Đường Trọng Kiêu lại tao nhã giống một thân sĩ.

Giữa hai người thật sự không có gì để nói, không gương cung bạt kiếm đã thật không dễ dàng rồi, Hứa Niệm rất nhanh liền ăn sạch, thả dao nĩa xuống rồi đứng dậy.

“Ngồi xuống.” Người đối diện cũng không ngẩng đầu lên, chỉ chậm rãi tiếp tục ăn, nhưng khí thế trong lời nói không cho phép phản bác.

“Tôi còn phải về công ty.” Hứa Niệm nói đều là thật, sáng nay cô đều bận việc gia đình, lúc này kiểu gì cũng phải trở về Trung Ảnh một chuyến, hơn nữa giờ phút này cô rất cần một không gian không có Đường Trọng Kiêu.

Đường Trọng Kiêu lúc này mới tranh thủ nhìn cô một cái, nhưng là lặp lại một chữ một chữ: “Tôi nói ngồi xuống.”

Người này quả thực rất hỉ nộ vô thường, bình thường thoát nhìn yếu ớt tẻ nhạt, nhưng tính tình thật sự xấu tới cực điểm. Hứa Niệm nghiêm mặt, Phúc mẹ liền tiếp nhảy mắt với cô.

Cô hít hơi thở sâu, cuối cùng vẫn là chậm rãi ngồi xuống, dứt khoát cầm một tờ báo bên cạnh lên xem.

Mấy ngày trước vụ scandal của Lục Từ vẫn còn đang tiếp diễn, nhưng hôm nay bỗng nhiên không thấy xuất hiện, ngược lại bắt đầu có nghe đồn ngôi sao điện ảnh truyền hình Nghê Vi muốn gia nhập trở thành một thành viên mới của công ty bọn họ.

Nghê Vi rất nổi tiếng trên quốc tế, hình tượng lại hết sức mạnh mẽ, hai năm nay cơ bản đều chỉ tham gia diễn xuất tác phẩm của đạo diễn nổi danh, có giá trị khôn lường.

Hứa Niệm căn bản không dám mời cô ấy đến thay thế Lục Từ diễn nữ chính.

Nhưng bản tin nói có bài bản hẳn hoi, trên mạng đăng tải, khắp nơi truyền tin, Hứa Niệm bắt đầu mơ hồ, ngẩng đầu nhìn qua bỗng nhiên có chút minh bạch: “Tin tức này là do anh đưa ra?”

Còn chưa quay phim đã dấy lên bùng bùng khí thế, Đường Trọng Kiêu không phải người trong giới, nhưng lại bản lĩnh khiến cho giới điện ảnh lung lay.

Người đàn ông kia nhấp một ngụm nước, động tác của anh luôn không nhanh không chậm, nhưng chỉ cần nhìn liền có cảm giác áp bách nói không nên lời. Đến khi xong xuôi mới nói: “Hiện tại tôi bỏ vốn đầu tư vào Trung Ảnh, thì phải dựa vào phương pháp của tôi.”

Cuối cùng lại như cười như không nhắc nhở cô một câu: “Tôi cũng không muốn lỗ vốn.”

Khóe miệng Hứa Niệm co rút.

Đường Trọng Kiêu đứng dậy, bỗng nhiên lại nhìn cô một cái: “Làm kinh doanh phải dùng đầu óc, không đầu óc mỗi ngày ở công ty cũng chẳng có ích gì.”

Hứa Niệm hung hăng nghiêng răng, cô chỉ biết, người này tìm cô đến rõ ràng chính là muốn là cho cô nhục nhã!

Đường Trọng Kiêu đi ra vài bước, lại nhẹ nhàng ném một câu: “Buổi chiều ra biển.”

Về mặt Hứa Niệm ù ù cạc cạc, chú Hoa lại đi tới dẫn dò cô: “Hứa tiểu thư, phiền cô giúp tiên sinh chuẩn bị chút đồ.”

Hứa Niệm khó có thể tin nhìn chú Hoa, lại chỉ chỉ chính mình: “Tôi đi chuẩn bị?” Trong hiệp nghị cũng không nói cô còn phải kiêm chức làm bảo mẫu!

Sống lưng chú Hoa ưỡn thẳng tắp, trên mặt cũng không có biểu cảm gì dư thừa, một phen nói cũng đương nhiên nói: “Bởi vì Hứa tiểu thư cũng phải đi cùng tiên sinh, thuận tiện mà thôi, vất vả cho cô rồi.”

“...” Hứa Niệm giờ phút này thật sự muốn mắng người.

***

Buổi chiều bầu trời trong xanh, ánh mặt trời yên tĩnh vô cùng đẹp.

Hứa Niệm cùng Đường Trọng Kiêu đến bến tàu, lúc này cô mặc tùy ý, một thân trang phục thể thao màu trắng nhàn nhã. Đường Trọng Kiêu đứng vị trí đầu tiên trước tàu nhàn nhạt ngắm cô liếc mắt một cái, nhíu nhíu đầu mày, trực tiếp đeo kính mát: “Bọc kín như vậy, COS* xác ướp à? Cũng không sợ mọc rôm.” (*: cosplay)

Hứa Niệm dựng thẳng ngón giữa trước những lời độc miệng của người đàn ông kia, cô đây là phòng sói mà, mọc chút rôm thì càng tốt, đến lúc đó người này thế nào lại động tay động chân đâu?

Trên mặt biển gió êm sóng lặng, hôm nay không có gió, ánh mặt trời chiếu trên người cũng rất thoải mái, đúng là ngày lành ra biển. Nhưng tâm tư Hứa Niệm không ở nơi này, luôn luôn nghĩ tới chuyện kịch bản, cô vụng trộm chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi, vẫn là không nhịn xuống hỏi ra miệng: “Anh thực sự định để Nghê Vi đến diễn “Tuyệt đại tào nhâ” à?”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới mở mắt ra, giọng điệu cũng nhạt: “Em cảm thấy Nghê Vi sẽ tiếp nhận bộ phim rách nát này của em?”

“...” Hứa Niệm thế nào lại chán ghét nói chuyện với người này như thế chứ.

Cô xoay người không để ý anh, Đường Trọng Kiêu bên kia lại an tĩnh, qua một hồi lâu mới không chút để ý nói: “Cô ấy chính là nể mặt tôi, sẽ không ra mặt thừa nhận cũng không phủ nhận. Hôm nay em ra đây cùng tôi, phóng viên chặn ở công ty không tìm được em, chỉ biết tiếp tục quan sát.”

Hứa Niệm cả kinh nói không nên lời nói, chỉ giật mình nhìn anh, người này quả thực... Rất xảo quyệt.

Đường Trọng Kiêu lại mở mắt nhìn cô: “Trong khoảng thời gian này cũng đừng đến công ty.”

14. Chương 14

Hứa Niệm sinh ra một giây hoài nghi với đề nghị của Đường Trọng Kiêu, trong khoảng thời gian này không đến công ty, chẳng lẽ mỗi ngày cùng anh ta mất to trường mất nhỏ? Nhưng Đường Trọng Kiêu như vậy rất nghiêm chỉnh, nhìn không ra có nửa điểm tư tâm.

Đường Trọng Kiêu bên kia yên tĩnh lại, duỗi cánh tay ra, lúc này mới hỏi cô: “Chúng ta làm chút gì đi.”

Hứa Niệm cả kinh: “Hả?”

Đường Trọng Kiêu đeo kính râm, Hứa Niệm lại như trước có thể cảm nhận được anh phóng tới ánh mắt châm chọc, ý thức được bản thân suy nghĩ nhiều, vội vàng sửa miệng nói: “Tùy anh, không cần phải lôi tôi vào.”

Đường Trọng Kiêu mặt không biểu cảm liếc nhìn cô một cái, trực tiếp ném vài chữ: “Theo tôi lại đây.”

Hứa Niệm nhìn dáng vẻ đó của anh, hung hăng nghiêng rằng, người này thật sự là sở hữu đủ hết mọi khuyết điểm cô chán ghét, nhưng nói là nói như vậy, cuối cùng cô vẫn không chí khí theo lại đó.

Đường Trọng Kiêu trực tiếp đưa cô đến phòng bếp, Hứa Niệm nghi hoặc theo anh, đầu bếp thấy anh tiến vào thì hơi hơi gật đầu: “Đường tiên sinh, mọi thứ đã chuẩn bị tốt rồi.”

Đường Trọng Kiêu chỉ “Ừ” một tiếng, thuần thục lấy gang tay bên cạnh đeo vào.

Đầu bếp kia cũng gật đầu cầu may cho Hứa Niệm, Hứa Niệm cảm thấy anh ta nhìn quen mắt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Lúc cô đang ngẩn người thì đối diện liền ném qua thứ gì đó, bắt lấy thì thấy là chiếc tạp dề.

Vị đầu bếp kia đã cười lui ra ngoài, chỉ còn Hứa Niệm vẽ mặt mơ hồ cùng Đường Trọng Kiêu.

Nhiệt độ trong phòng bếp cao hơn các chỗ khác, Đường Trọng Kiêu chỉ mặc một chiếc T-shirt đơn giản màu trắng, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ, có chút khác biệt với bộ dạng bình thường khi thiếu sức sống.

Thấy cô sững sờ ở đó, không khỏi nhíu nhíu đầu mày: “Chúng ta làm bánh ngọt, em không biết làm à?”

Hứa Niệm nghĩ thầm thật đúng là xấu hổ, cô đích xác là không.

Đường Trọng Kiêu hai tay chống lên bồn rửa, bỗng nhiên nở nụ cười: “Em, cô gái này, không thú vị không sinh động, ngay cả cơm cũng không biết làm...”

Hứa Niệm bị phê bình không đáng một đồng, ngược lại một chút cũng không nổi giận, buộc kĩ tạp dề lại rồi mới nói: “Mỗi người có số mệnh của riêng mình, tôi không biết làm những việc này, nhưng lại có thể làm những việc khác.”

Đường Trọng Kiêu đến đây thì hứng thú, tò mò nhìn cô: “Ví dụ như?”

Hứa Niệm chỉ cười cười.

Sự yêu thích trước đây của cô đều bị gạt bỏ hết mấy năm nay, dường như ngoại trừ công việc, đích xác cái gì cô cũng không thích. Khi Hứa Niệm cúi đầu giúp đỡ chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, trong lòng bỗng nhiên có chút bi thương, cô vốn dĩ có năng lực để kiêu ngạo, nhưng Đường Trọng Kiêu căn bản không coi ra gì. Mấy năm nay cô giống như đều sống uổng phí.

Cô bỗng nhiên có chút khổ sở.

***

Đường Trọng Kiêu lại có thể làm món điểm tâm ngọt rất có tay nghề, Hứa Niệm chỉ làm trợ thủ mà thôi, nhìn anh đem bơ trên bánh ngọt từng chút thành hình, thêm sôcôla.

Hứa Niệm chỉ cảm thấy đó là một tác phẩm nghệ thuật.

Cô nhìn chăm chú, Đường Trọng Kiêu đưa đĩa đựng trái cây cho cô: “Tối lượt em.”

Hứa Niệm nhìn một hồi cũng nóng lòng muốn thử, thêm một chút hoa quả lên, trước đây cô học qua hội họa một khoảng thời gian, cho nên thẩm mỹ cũng không tệ, trang trí cũng có khuôn dạng.

Đường Trọng Kiêu ở bên cạnh ôm cánh tay xem, Hứa Niệm nghiêm túc trang trí, đến khi làm xong liền quay đầu héch mảy nhìn anh, ý bảo anh xem.

Đường Trọng Kiêu lại đang nhìn cô.

Hứa Niệm nhất thời có chút xấu hổ, Đường Trọng Kiêu tới gần cô một bước, tay đã đưa đến trước mặt cô.

Hứa Niệm sững sốt, tiếp theo cảm giác được tay anh bao phủ bên má cô, nhiệt độ lòng bàn tay nóng bỏng, tiếp theo là ngũ quan càng ngày càng gần của anh.

Đôi mắt kia quá thâm trầm, trực giác khiến Hứa Niệm kinh hãi.

Theo bản năng cô muốn tránh ra, nhưng Đường Trọng Kiêu kìm chế cô, cô không có đường đi. Chỉ có thể nhìn anh từng chút một đến gần, ai biết người nọ chẳng qua chỉ vờn đầu lưỡi liếm – liếm mẩu bơ nho nhỏ dính trên mũi cô, cuối cùng liền xoay người rời đi: “Nhớ bỏ vào trong tủ lạnh, không được ăn vụng.”

“ ... ”

Phòng bếp to như vậy chỉ còn Hứa Niệm vẽ mặt đỏ bừng đứng ở đó, Hứa Niệm vừa tức vừa buồn bực, người này thật sự không có lúc nào là không quên đùa giỡn cô, cô là thú cưng sao?

Khi Hứa Niệm cắt bánh ngọt, cũng không biết thế nào mà trong lòng khê động, bỏ thêm vài thứ vào trong...

***

Đã rất lâu Hứa Niệm không ra biển thư giãn, cẩn thận nghĩ đến, dường như từ khi bắt đầu tiếp quản Trung Ảnh liền buộc bản thân một đường đi về phía trước. Cô không phải được đào tạo chính quy, tự nhiên cái gì cũng phải dùng nhiều sức lực hơn so với người khác, không dám ngừng cũng không dám chậm.

Lúc này nằm giữa trời biển bao la, bị ánh mặt trời phơi nắng, cơn buồn ngủ ập đến, nhưng cô còn phải duy trì tinh thần tỉnh táo, người đàn ông bên cạnh là Đường Trọng Kiêu, nhận thức này cũng đủ để cô xốc lại tinh thần.

Đường Trọng Kiêu bỏ kính mát xuống, đôi mắt vừa chuyển, thấy bộ dạng kia của cô thì buồn cười, nói: “ Nếu tôi thật sự muốn làm gì, em không ngủ cũng không ngăn được tôi.”

Trong lòng Hứa Niệm ảo não, tại sao mỗi lần trong lòng nghĩ gì đều bị anh ta liếc mắt một cái liền nhìn thấu?

Đường Trọng Kiêu ngược lại giống như hứng thú, nghiêng người, như có dăm chiêu đánh giá cô. Hứa Niệm bị anh nhìn không thoải mái, xụ mặt hỏi: “Làm chi?”

Người đàn ông kia cúi đầu cười: “Có vẻ lúc nào em cũng suy nghĩ, tôi sẽ làm việc kia với em.”

Hứa Niệm bị anh nói liền càng thêm quẫn bách, lời này nói thực sự giống như cô rất chờ mong. Gió biển thổi trên mặt cũng cảm thấy nóng như thường, tính tình cô cứng rắn, nghe nói như thế cũng không chịu thua: “Nếu là tôi hiểu lầm, thì cũng là bị hành vi sai lầm trước đây của anh dẫn dắt.”

Đường Trọng Kiêu gạt đầu, xoay người.

Hứa Niệm cho rằng anh sẽ không nói gì, lúc này mới nhắm mắt lại, ai ngờ lại nghe anh trịnh trọng mở miệng: “Cũng không tính là sai lầm, sớm hay muộn sẽ làm như vậy.”

Hứa Niệm quả thực không nói nổi, ai lại giữa ban ngày quang minh chính đại nói ra miệng loại chuyện này?

Đường Trọng Kiêu tiếp tục gối đầu lên cánh tay phơi nắng, chậm rì rì nói nốt những lời còn lại: “Yên tâm ngủ đi, nếu thật muốn làm nhất định sẽ thông báo trước cho em, hơn nữa tôi cũng không mang theo bao... cao su.”

Hứa Niệm tức giận đến trực tiếp giật kính mát trên mặt anh!

Đường Trọng Kiêu vào khoang thuyền, Hứa Niệm một mình nằm ở đó không bao lâu thì ngủ, gần đây thân kinh bị ép căng cũng chưa nghỉ ngơi tốt. Ngủ một mạch đến khi thức dậy thì không biết là mấy giờ, sắc trời hơi tối, đám mây nơi chân trời có màu ngọn lửa, thoát nhìn cực kỳ đẹp mắt.

Hứa Niệm không có lòng dạ nào mà thưởng thức, bởi vì cô phát hiện phía sau lưng vẫn luôn ngứa ngáy khó chịu, trong đầu nháy mắt hiện lên gì đó, sẽ không thực sự bị miệng quạ đen Đường Trọng Kiêu kia nói trúng rồi chứ?

Trước đây Hứa Niệm chưa từng bị rôm, cho nên cũng nhất thời không thể nào phân biệt được tình hình trước mắt, mùa hè ở Thanh Châu rất nóng bức, thời điểm khó chịu nhất nhiệt độ không khí cao tới bốn mươi mấy độ. Hôm nay ra ngoài có ý mặc đồ dày khiến cô không thể không cảm thấy khó chịu.

Cô nhìn thoáng qua xung quanh không thấy Đường Trọng Kiêu, lúc này mới cởi quần áo thò tay lần mò, chỉ có thể chạm được gì đó tinh tế nhỏ nhỏ giống như bệnh sởi, cũng không biết là mẩn cảm hay là thật sự bị rôm.

“Dậy rồi?” Phía sau bỗng nhiên truyền đến giọng nam, cơ thể Hứa Niệm bỗng chốc căng thẳng, lập tức xoay người tránh né tầm mắt của anh, thuận thế mặc áo khoác vào một lần nữa.

Đường Trọng Kiêu hai tay nhét vào túi đứng phía trên vài bước, kính râm chắn đi cảm xúc trong mắt anh.

Hứa Niệm kéo khóa kéo xong, lúc này mới nói: “Ừ, dậy rồi.”

Đường Trọng Kiêu không nói gì nữa, lại nhìn cô một cái, lúc này mới nói: “Em muốn ăn gì?”

***

Toàn bộ phía sau lưng Hứa Niệm đều ngứa, quả thực có chút ăn không nuốt nổi, trên đường mấy lần đều cố nén thò tay gãi. Đường Trọng Kiêu ngồi đối diện cô, cũng không nói chuyện, vẫn luôn im lặng ngồi ăn.

Thật vất vả chịu đựng đến khi bữa ăn kết thúc, ý nghĩ đầu tiên trong đầu Hứa Niệm chính là trốn trở về phòng, lại bị người nọ lên tiếng kêu lại: “Cùng tôi uống một chén.”

Anh cầm rượu đỏ nhẹ nhàng nâng lên một cái, chất lỏng màu đỏ tươi va chạm vào vách chén trong suốt, một bên quầy bar đặt bánh ngọt buổi chiều hai người cùng làm.

Hứa Niệm chịu đựng dày vò quay đầu lại, cuối cùng vẫn là cắn răng ngồi xuống, cô còn muốn xem bộ dạng buồn cười khi ăn bánh ngọt của Đường Trọng Kiêu mà.

Cô ngồi ở đó mà trong lòng dường như bị trăm con kiến đục khoét, nhưng vẫn tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Đường Trọng Kiêu nhấp nháp rượu vang đỏ, hiệu quả ánh sáng trong quầy bar làm rất tốt, thích hợp cho việc tâm sự. Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua đuôi tóc cô, cuốn một chút ở đầu ngón tay ngắm nghía.

Hứa Niệm toàn thân trên dưới đều giống như bị đốt nóng.

Đầu ngón tay của Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên đổi hướng, cuối cùng một chút từ trên lưng cô lướt qua, Hứa Niệm tức thì liền trợn lớn mắt. Anh cúi người đi tới, gần như dán lên thùy tai đang chuyển động của cô: “Nói thật với tôi khó vậy sao?”

Hứa Niệm nhìn đáy mắt âm u của anh, nhất thời có chút hoảng.

Đường Trọng Kiêu cởi áo khoác của cô ra, Hứa Niệm lúc này cũng không cự nự, thành thành thật thật xoay người. Anh thay cô kiểm tra một phen, cuối cùng cầm thuốc mỡ ra. Thuốc mỡ man mát lành lạnh bôi lên rất thoải mái, Hứa Niệm có chút bất ngờ: “Anh mang cái này theo bên mình?”

Nói xong cô liền hối hận, quả nhiên Đường Trọng Kiêu trả lời: “Ra cửa thấy em mặc thành như vậy, tạm thời bảo chú Hoa đi lấy.”

Hứa Niệm liền hoàn toàn trầm mặc, cô không sợ Đường Trọng Kiêu nhục nhã hoặc tra tấn cô, chỉ sợ anh như vậy. Lúc trước thậm chí nghĩ người này bức cô thỏa hiệp, đơn giản là muốn thỏa mãn dục vọng chính phục trong lòng, nhưng anh ngẫu nhiên lại khiến cô cảm thấy...

“Trước khi ngủ thì bôi thêm một lần.” Giọng anh cắt ngang cô, Hứa Niệm nói một tiếng “Cảm ơn”.

Vừa vặn người phía sau hồi lâu không nhúc nhích, Hứa Niệm nhìn trên đất hình ảnh hai người chồng lên nhau, tiếp theo anh chậm rãi vòng qua bả vai cô, chôn cằm trong gáy cô.

Ngón tay Hứa Niệm một chút dùng sức nắm chặt thành quyền.

Hơi thở của anh di chuyển dọc theo đường đi, cuối cùng há miệng ngậm vành tai trắng nõn mềm mại của cô, nói: “Sinh nhật vui vẻ, nhím con.”

15. Chương 15

Đường Trọng Kiều luôn làm cho người ta chán ghét, nhưng anh lúc nào cũng xác định rõ mục đích.

Giống như giờ phút này, Hứa Niệm đúng là vẫn còn vì một câu này của anh mà dần dần thất thần. Đến chuyện này anh ta cũng biết, ngay cả người thân của cô cũng chưa từng nhớ kỹ chuyện này, đổi lại là anh, thật khiến cô bất ngờ. Một cô gái ngoài lạnh trong nóng như Hứa Niệm, muốn khiến cô khuất phục cách duy nhất chính là dùng tâm.

Bản thân Hứa Niệm cũng hiểu rõ, không sợ người không dụng tâm, chỉ sợ rất dụng tâm.

Chính cô cũng quên hôm nay là sinh nhật của mình, từ nhỏ đến lớn chỉ có một mình Lục Sơn là nhớ kỹ ngày này. Sau khi Lục Sơn mất, cô gánh vác trên vai tất cả đều là trách nhiệm, sau này dần dần cũng không lưu tâm.

Vật đổi sao dời, cái gì cũng không còn ý nghĩa.

Ngay cả người của Lục gia cũng hiếm khi bận tâm nhớ đến, người nhà của cô thì lại càng không hi vọng...

Nhưng mọi người trên thế giới đều quên, lại chỉ có một mình kẻ thù của cô thì nhớ rõ.

Tâm tình Hứa Niệm tựa như xe đi qua núi, chột cao chột thấp, tận lực xem nhẹ xưng hô ái muội của anh ta, chậm rãi một chút ngồi thẳng thân mình, hơi hơi tránh ra hô hấp mãnh liệt của anh: “Cảm ơn.”

Đường Trọng Kiều nháy mắt, cũng không vội vàng, kéo lưới quá sớm tất sẽ không thú vị.

Anh thần nhiên nhìn cô, hướng cô nâng chén lên: “Chúng ta là đối tác, cần phải vậy.”

Hứa Niệm thật lâu cũng không thể bình phục nội tâm, cho đến khi người nọ bỗng nhiên nói: “Ăn bánh ngọt đi, tôi không thích đồ ngọt, cho nên cho em toàn bộ.”

Nhưng Hứa Niệm chưa quên cái bánh ngọt kia là do chính mình “gia công”, nghe vậy cô chỉ cười: “Tôi cũng không thích đồ ngọt.”

Đường Trọng Kiều như cười như không dựa vào quầy bar, cười đến trong lòng Hứa Niệm một trận trống rỗng. Anh nhấp rượu, nói: “Tự tay tôi làm, chính là tấm lòng thành của tôi.” Anh chỉ tùy ý nói một câu, nhưng ánh mắt rõ ràng không phải đùa.

Hứa Niệm nhìn bộ dạng đáng đánh đòn kia của anh chỉ biết người này đã sớm đoán được cô động tay động chân vào, đây là muốn nhìn cô làm trò cười mà! Cô cũng không hoảng sợ, trực tiếp cắt một miếng rồi bắt đầu ăn. Nhưng là...

Bánh ngọt bỏ thêm mù tạc, hương vị thật sự chẳng ra sao cả, Hứa Niệm nhanh chóng muốn khóc.

Đường Trọng Kiều sẵn sàng đưa ly rượu qua, còn làm bộ giúp cô xoa trán, một bộ nghi hoặc mở miệng: “Sao lại ra mồ hôi?”

Hứa Niệm còn phải cứng rắn chống đỡ: “Quá nóng mà thôi.”

“Chỉ có áo trong mà còn nóng?”

“...”

Sau khi bị rôm Hứa Niệm đã không mặc áo khoác nữa, lúc này trên người cũng chỉ còn mỗi chiếc áo trong màu trắng bó sát người. Đường Trọng Kiều còn có tâm trạng cười cô: “Em cũng có thể cởi nốt, tôi để em mặc bikini được rồi.”

Cuối cùng còn không quên bổ sung một câu: “Mặc dù đáng người cũng thường thôi.”

Hứa Niệm hung hăng trừng mắt anh, hiện tại cô rất cuộc hiểu rõ, nói Đường Trọng Kiêu là lão hồ li thật đúng là không sai, đẳng cấp của mình thật sự kém vài bậc, mỗi lần đấu với anh đều không có kết quả tốt nào.

***

Chai rượu đã thấy đáy, hai người đều uống không ít, dần dần cũng không đấu nữa, tất cả lại tiếp tục trầm mặc.

Đêm dần sâu.

Bên ngoài là một mảng đen tối, chỉ có tiếng sóng biển rõ ràng truyền tới, Hứa Niệm nhìn mọi thứ, trong lòng lại bắt đầu không cách nào kìm nén nhớ tới Lục Sơn. Anh và cô quen biết hai mươi mấy năm, cùng cô trưởng thành, giống như khắc sâu vào trong trí nhớ của cô. Khi anh mới mất, ngày đêm cô không ngừng bức bản thân bận rộn làm việc, chỉ sợ khi an tĩnh sẽ điên cuồng mà nhớ đến anh.

Người còn sống là bi thương nhất.

Cô liếc mắt nhìn Đường Trọng Kiêu, anh đang từ từ thưởng thức ly rượu, ngón tay thon dài vuốt ve bên cạnh miệng ly, cũng không biết đang nghĩ gì, dường như thất thần. Như cảm giác được cô đang nhìn anh, cũng chậm rãi quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, không khí càng thêm xấu hổ, anh lại hỏi cô: “Ở trong mắt em, tình yêu là gì?”

Hứa Niệm không nghĩ tới anh sẽ cùng bản thân thảo luận vấn đề này, suy nghĩ một chút chỉ nói cho anh hai chữ: “Chung thủy.”

Đường Trọng Kiêu nhìn cô một cái, ánh mắt có chút kì quái.

Hứa Niệm cũng không nghĩ nhiều, hoàn toàn đắm chìm trong hồi ức của bản thân.

Từ nhỏ cô đã lớn lên trong gia đình không hạnh phúc, năm tuổi, rốt cục mẹ tái hôn. Cha dượng đối đãi với cô cũng không tệ, còn có anh kế lớn hơn cô ba tuổi, tất cả vốn đều yên bình, cho đến khi cô sáu tuổi, trong nhà có thêm một đứa trẻ khác.

Đứa bé kia cơ hồ cướp đi tất cả tình yêu của mẹ, cha dượng cũng cứng chiều con bé, Hứa Niệm từ khi đó bắt đầu cảm thấy không hợp với gia đình này.

Cô càng ngày càng yêu mến gia đình hàng xóm Lục Sơn mới đến.

Hai đứa nhỏ tuổi vô tư, cô và Lục Sơn dường như có bóng dáng lẫn nhau, cùng trưởng thành, cùng bước chung con đường. Ngay cả năm đó xuất ngoại cũng cùng nhau, Lục Sơn sau khi tốt nghiệp còn cố ý ở lại Italia giúp cô.

Hứa Niệm nghĩ tốt nghiệp về nước, bọn họ sẽ kết hôn, rồi sinh một đứa bé đáng yêu, có lẽ hai đứa, một nam một nữ hợp lại thành “Tốt”.

Chỉ cần người đó là Lục Sơn, mọi thứ đều là hạnh phúc.

Lục Sơn rất yêu thương cô, từ nhỏ đã không nỡ để cô phải chịu một chút ủy khuất, thấy cô mất hứng, luôn sẽ nghĩ ra đủ loại cách bất ngờ để lấy lòng cô. Lục Sơn nói, anh là kị sĩ của cô, đời này và đời sau vẫn mãi là thế.

Khi Hứa Niệm hai ba tuổi, Lục Sơn đột ngột cầu hôn cô. Khi đó Hứa Niệm tuy rằng cũng cảm thấy đường đột, nhưng ngay cả một câu cũng chưa hỏi mà đã đồng ý.

Khi đó Lục Sơn thật sự là cao hứng hết sức, ôm lấy cô xoay vài vòng tại chỗ, còn kém suốt đêm gọi điện thoại nói cho toàn thể giới tin tức tốt này.

Nhưng cuối cùng kị sỹ của cô không thể giúp cô cả đời, chỉ còn một chút nữa...

Hứa Niệm nghĩ, thiếu chút nữa lại nhịn không được mà rơi nước mắt, cô nghiêng người nhanh chóng lau khóe mắt.

“Tôi đi ngủ đây, chúc anh ngủ ngon.” Hứa Niệm không thể lại nhìn người phía sau kia, nhìn liếc mắt một cái cũng chịu không nổi.

Cô bước nhanh đi ra ngoài, trước mặt gió biển thổi tới, sượt qua nước mắt nóng bỏng trên má, đau đớn như bị dao nhỏ cứa qua, như vậy cô mới thấy tốt hơn một chút. Cô của hiện tại, không bao giờ là Hứa Niệm khi đó nữa.

Đường Trọng Kiêu nhìn cô chật vật né tránh, đáy mắt sâu thẳm đều nhìn tất cả thật rõ ràng, trên mặt anh không có chút biểu cảm, chỉ ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, sau đó toàn bộ ly đều bị ném dưới chân.

Tan vỡ một chỗ.

***

Ban đêm Hứa Niệm ngủ một mình, lại trần trọc mãi không ngủ được, trên lưng dù sao vẫn ngứa, lại thêm trong lòng nghĩ đến Lục Sơn, hoặc là lạ chỗ. Đều nói người quen giường trọng cảm tình, Hứa Niệm không biết bản thân là người trọng tình cảm thể nào, chỉ cảm thấy tuổi thanh xuân của Lục Sơn đều vì cô, giờ đây cô vì anh làm một chút gì đó cũng là cần thiết.

Có vẻ như vậy, tội lỗi của cô sẽ ít đi một chút.

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cô cuống quýt nhắm mắt lại, tiếp đó cảm giác được có người đi vào.

Mùi hương nhàn nhạt đó, cô nhớ tới chuỗi lần tràng hạt giữa cổ tay anh, trong lòng biết là Đường Trọng Kiêu.

Đường Trọng Kiêu hình như mới tắm rửa, mùi rượu và mùi thuốc lá toàn bộ trên người đều không có, hơi thở nhàn nhạt. Hứa Niệm cảm giác được nệm trầm xuống, nhưng người nọ cũng rất cuộc không hành động thừa thãi.

Anh đang nhìn cô.

Trong lòng Hứa Niệm khẩn trương, đang suy nghĩ nếu ngay sau đó anh tấn công thì phải làm sao bây giờ?

Tiếp đó cơ thể đã bị nhẹ nhàng nghiêng đi, sau đó là áo ngủ bị cuốn lên. . . Hứa Niệm ý thức được người này đang giúp cô bôi thuốc, trên lưng dễ chịu hơn, thuốc mỡ nhẹ nhàng khoan khoái thật thoải mái, lực đạo trên ngón tay anh cũng rất vừa vặn, vân vân một chút, khiến toàn thân cô đều nhịn không được thả lỏng ra.

Đến khi làm xong tất cả việc này, Đường Trọng Kiêu cẩn thận giúp cô dịch góc chăn thật tốt, xong xuôi mới đứng dậy rời đi.

Hứa Niệm mở to mắt chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, ngược sáng, mảnh khảnh mà cao lớn, lại lộ ra vài phần cô quạnh.

Cô trở mình, lại càng khó có thể chìm vào giấc ngủ.

***

Ngày hôm sau rốt cục Đường Trọng Kiêu đưa cô về, trên đường trở về Hứa Niệm mở xem di động, có mấy chục cuộc gọi nhỡ. Cô dụi dụi mi tâm, đều là của những nhà đầu tư khi Trung Ảnh lâm vào khủng hoảng thì ầm ĩ muốn rút tiền, lúc này ngược lại nói chuyện thiện ý, thái độ so với trước đó không biết tốt hơn bao nhiêu lần.

Hứa Niệm mấy năm nay cũng có thêm nhiều kinh nghiệm, trên mặt vẫn rất thản nhiên đáp lời: “Cám ơn Trần tổng, bây giờ tôi còn đang trên đường, tín hiệu không tốt lắm, khi về sẽ liên lạc lại sau.”

Cô cười quyến rũ, giọng nói khi nói chuyện cũng nhàn nhạt, Đường Trọng Kiêu lái xe, chân mày vẫn không giãn ra.

Hứa Niệm còn muốn tiếp tục điện thoại, di động lại bị người bên cạnh ném ra ghế sau.

Cô kinh ngạc nhìn nhìn Đường Trọng Kiêu, người nọ mang theo vẻ chán ghét nói: “Hiện tại là bọn họ chạy theo em, em nịnh nọt như vậy làm gì?” Anh nhìn cô cười thành bộ dạng đó với người khác thì tức giận, anh cũng giúp cô không ít, tại sao lại đối xử lạnh nhạt với anh.

Huống chi, ai cho phép cô dùng cái giọng điệu... làm nũng với người đàn ông khác chứ?

Đường Trọng Kiêu càng nghĩ càng tức, nhịn không được hung hăng trừng mắt nhìn cô liếc mắt một cái.

Hứa Niệm có chút chẳng hiểu ra sao, nhưng vừa nghĩ Đường Trọng Kiêu nói cũng không sai, đúng là mấy năm nay cúi đầu khuất phục quen rồi, trong chốc lát không thể sửa đổi.

Cô lại nhìn nhìn Đường Trọng Kiêu, phát hiện biểu cảm người này cực đáng ghét, như là đang tức giận. Nhưng một đường này cô cũng chưa chủ động trêu chọc anh, buổi sáng còn cố ý chủ động chào hỏi với anh, đây là đang khó chịu cái gì?

Cô nghĩ không ra, tự nhận cũng không có bản lĩnh đoán được người này, vì thế nói: “Về sau nói không chừng còn có việc nhờ tới người ta, chừa một đường lui luôn tốt.”

Đối với bộ dạng này của cô Đường Trọng Kiêu chỉ ném một câu: “Lòng dạ đàn bà.”

Hứa Niệm ghen lời.

Đường Trọng Kiêu lạnh mặt lái xe, qua một lúc lâu mới nói: “Có lúc cần phải cứng rắn, con người đều có tính ti tiện, em càng không để ý tới hắn thì hắn càng bám lấy em, nếu em không nhẫn nại trước, thì kẻ thua chính là em.”

Hứa Niệm cẩn thận nghĩ lại một phen, trong lòng lặng lẽ có chút thán phục anh, nhưng nghĩ lại thấy có chút là lạ?

Nhìn vẻ mặt suy nghĩ mơ màng của cô, Đường Trọng Kiêu đưa tay đánh vào ót cô một cái: “Khuôn mặt có vẻ lạnh lợi mà luôn làm những điều ngu xuẩn.”

Hứa Niệm thừa nhận nhưng việc cô không hiểu còn rất nhiều, yên lặng nhẫn nhịn hàm ý này.

Đúng lúc có điện thoại gọi tới, tiếng chuông vang vọng trong xe, Hứa Niệm lặng lẽ chăm chú nhìn người đàn ông bên cạnh, đưa tay chỉ chỉ di động của mình, thấy Đường Trọng Kiêu không có phản ứng gì mới nghiêng người bắt đầu tiếp máy.

Là Trâu Đình gọi tới .

“Ôi tổ tông, điện thoại của cậu cuối cùng cũng thông .”

Lúc trước tín hiệu ở trên biển rất kém, di động vẫn luôn tắt máy, Hứa Niệm nghe thấy giọng Trâu Đình có chút sốt ruột, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không phải việc hệ trọng, chẳng qua là tớ bị phóng viên làm phiền muốn chết .” Bộ dạng Trâu Đình uể oải, “Hiện tại khắp nơi đều truyền tin Nghê Vi sẽ đóng phim “Phong hoa tuyết đại” nhưng tớ có biết gì đâu, khiến tớ quả thực không biết nói gì với đám phóng viên.”

Hứa Niệm vừa muốn nói, di động đã bị người đàn ông bên cạnh tiếp nhận, sau đó chợt nghe anh trầm thấp phân phó qua điện thoại: “Không được nhận phỏng vấn gì cả, hiện tại phải đem chuyện xấu của Lục Từ và Chi Kính Sinh khoa trương lên.”

Xong xuôi còn dặn dò một câu: “Hôm nay Chu Kính Sinh sẽ bị tai nạn xe, cô chụp mấy tấm ảnh dùng Lục Từ để khích bác, thêm thêm mấy lời cô nghĩ ra.”

“ . . .” Trâu Đình nhìn màn hình di động tối đen, tin tức liên tiếp khiến cô tiêu hóa không xong, sau một lúc lâu mới giật mình kinh ngạc hô lên một tiếng: “Người đó là ai nhỉ?”

Hứa Niệm ngờ ngác nhìn Đường Trọng Kiêu: “Vì sao còn muốn tiếp tục lan truyền chuyện xấu của hai người bọn họ?”

Đường Trọng Kiều đưa tay tìm đồ trong tủ, trả lời vô cùng tùy ý: “Tiền nhiệm nữ chính cũng phải có chút cảm giác tồn tại thì bộ phim mới này mới đủ hấp dẫn ánh mắt người khác, có Chu Kính Sinh, sẽ tiết kiệm được khá nhiều phí tuyên truyền.”

“ . . .” Hứa Niệm đã chờ ra không lời nào để nói , cô có thể tưởng tượng hiện tại khắp nơi đề tài hấp dẫn đều là bộ phim “Phong hoa tuyệt đại” này.

“Vậy rốt cuộc anh định để ai làm nữ chính?”

Đối mặt với câu hỏi của cô, Đường Trọng Kiều chỉ cười: “Đoán xem.”

Hứa Niệm trợn trừng mắt.

Tiếp đó trong lòng bỗng nhiên bị ném đến một cái gì đó, Hứa Niệm cúi đầu vừa thấy là di động của Đường Trọng Kiều, cô buồn bực nhìn anh, chỉ nghe người nọ đương nhiên nói: “Chuông di động của em là gì, đổi cho tôi thành như vậy.”

Thái dương Hứa Niệm mãnh liệt co rút.

16. Chương 16

Trọng tâm cuộc sống trước đây của Hứa Niệm toàn ở trên công việc, lúc này lại nhàn rỗi trong chốc lát cô không biết nên làm gì thì tốt. Ban ngày ở Lộ Uyển là yên tĩnh nhất, từ cửa sổ nhìn ra, lọt vào trong tầm mắt là một mảng lớn màu xanh da trời trong veo. Thời tiết hôm nay thật sự rất đẹp, không khí thoảng mùi hương hoa nhàn nhạt, cô dạo qua một vòng trong phòng thật sự không có việc gì để làm, đúng lúc từ ban công nhìn thấy thím Phúc đang phơi đồ, nhất thời nhàm chán liền chạy xuống tìm bà tán gẫu.

Hứa Niệm nhận thấy thím Phúc không phải người xấu, tùy tiện không có tâm tư gì, nói chuyện với người khác rất dễ dàng thổ lộ tình cảm. Hứa Niệm hỏi bà: “Thím đã chăm sóc anh ta rất lâu rồi sao?”

“Anh ta?” Thím Phúc sửng sốt, lúc này mới hiểu được là nói tới Đường Trọng Kiều, nhất thời đuôi lông mày khòe mắt đều chứa ý cười, “Tôi nhìn cậu ấy lớn lên, mỗi chuyện của tiên sinh đều nắm rõ.”

Thím Phúc cho rằng Hứa Niệm là muốn nghe đến sở thích của Đường Trọng Kiều, không chút bủn xỉn bắt đầu chỉ bảo: “Mặc dù tính tình của tiên sinh không tốt, nhưng cô chỉ cần thuận theo ngài ấy là tốt rồi. Cũng là từ nhỏ đã quen với sức khỏe không tốt, khó tránh khỏi có chút bệnh vặt.”

Hứa Niệm âm thầm phiết miệng, đứa trẻ trong gia đình kể có tiền phần lớn đều có chút bệnh, nhưng mà Lục Sơn chính là ngoại lệ. Cơ thể Đường Trọng Kiều không tốt cô cũng nhìn ra, trên mặt luôn có vài phần bệnh trạng, ở trên du thuyền cũng thấy anh uống thuốc.

Cô rất thân thiện giúp thím Phúc kéo drap giường ra, lúc này mới nói: “Vậy trước đây thím Phúc cũng ở nước ngoài cùng anh ta, trở về đây có quen không?”

“Không quen...” Thím Phúc kiễng chân trải mặt trên có nhiều nếp nhăn ra sửa lại, lại thần bí như vậy trộm liếc mắt nhìn cô một cái, “Nhưng vì tiên sinh, đáng giá.”

Tâm tư của Hứa Niệm căn bản không đặt trên phương diện này, cho nên cũng không muốn hướng sâu hơn, chỉ từ lời này mà tiếp tục: “Lại nói tiếp, trước đây cháu cũng đã ở đó vài năm.”

Cô cho rằng thím Phúc không biết. Nguyên nhân... không nghĩ tới thím Phúc lại vội vàng gạt đầu: “Tôi biết, trước đây Hứa tiểu thư còn từng cứu tiên sinh, là đại ân nhân của tiên sinh.”

Hứa Niệm kinh ngạc nhìn bà, chắc chắn việc này không có khả năng Đường Trọng Kiều nói với bà.

Thím Phúc đại khái cũng ý thức được bản thân không nên nói, lập tức ngậm miệng, nâng tay che ánh nắng, lại dùng tay kéo cô: “Ấy, bên ngoài rất nắng, Hứa tiểu thư cẩn thận bị cảm nắng, mau vào phòng đi.”

“Thím Phúc...” Hứa Niệm ngăn bà lại, liếc mắt một cái chỉ thấy thái độ né tránh của bà, trong lòng lập tức liền cân nhắc, “Điều không nên hỏi cháu sẽ không hỏi, cháu chỉ muốn biết, rốt cuộc năm đó tại sao Lục Sơn đắc tội Đường Trọng Kiều.”

Quả nhiên nhắc tới Lục Sơn, trong tay thím Phúc vốn đang cầm gì đó liền “bịch” một tiếng rơi xuống đất, biểu cảm kinh hoàng.

Hứa Niệm cũng không muốn làm bà khó xử, hạ giọng nói: “Cháu chỉ muốn biết chân tướng năm đó, thím không nói, cháu cũng sẽ tiếp tục điều tra.”

Thím Phúc muốn nói lại thôi nhìn cô, cuối cùng thở dài: “Hứa tiểu thư, lòng hiếu kỳ quá lớn không phải chuyện tốt, huống chi tôi chỉ là một tôi tớ sao biết được cái gì, Đường gia có phép tắc của Đường gia.”

Bà nói xong lại nhìn thật sâu vào mắt Hứa Niệm, giống như đồng tình, lúc này mới chậm rãi buông tay cô: “Tiên sinh đang nhìn đây, tôi phải đi chuẩn bị bữa tối.”

Hứa Niệm nhìn bà rời đi, ngẩng đầu chỉ thấy Đường Trọng Kiêu đứng ở ban công trên lầu, anh chống khuỷu tay lên lan can tùy ý đùa nghịch một chậu hoa, nhưng ánh mắt lại không e dè dừng trên người cô, ánh mắt như vậy tự nhiên mang theo vài phần uy hiếp.

Cô trực tiếp quay lưng lại rời đi.

***

Sau khi Hứa Niệm trở về phòng ngồi đối diện với máy tính, tâm tư lại vô cùng trấn tĩnh. Chuyện này phát triển có chút ngoài dự đoán của cô, chuyện Lục Sơn ngay cả thím Phúc cũng nắm rõ, mặc dù thím Phúc ở Đường gia đã lâu, mà nếu đúng là Lục Sơn và Đường Trọng Kiêu có mâu thuẫn trong công việc, thì không có khả năng ngay cả tôi tớ trong nhà cũng biết.

Cô chống cằm suy nghĩ một lúc lâu, lại nghĩ mãi không xong, nhìn dáng vẻ giữ kín như bưng kia của thím Phúc, thì Lục Sơn quả thực giống như một bí mật của Đường gia, hiển nhiên là thù riêng.

Nhưng thù riêng... Cô không nhớ rõ Lục gia và Đường gia có mối hận thời xa xưa.

Cửa phòng bỗng nhiên bị đẩy ra, người đàn ông mặc áo sơmi màu đen chậm rãi thông thả bước vào, Hứa Niệm nhìn anh một cái liền ngồi nghiêm chỉnh, giả bộ đang bận.

Đường Trọng Kiêu ngồi xuống sofa bên cạnh, dựa vào tay vịn, bắt đầu tùy ý cầm tạp chí lật xem.

Người nọ gần như đến mà không để ý tới cô, Hứa Niệm thỉnh thoảng lại nhìn về phía anh, thấy anh từ đầu đến cuối vẫn là dáng vẻ lười biếng. Anh không nói chuyện cô cũng sẽ không chủ động tiếp lời, hai người liền trầm mặc như vậy ở trong một phòng.

Thời gian qua lâu, ngược lại là Hứa Niệm chịu không được: “Anh đang làm gì thế?”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới giương mắt nhìn cô, giơ tạp chí trong tay lên, về mặt xem thường hỏi lại: “Em nghĩ sao?”

Hứa Niệm cười cười, có thâm ý khác gật gật đầu: “Hơn nửa giờ, một tờ cũng chưa lật qua, đọc báo cũng thật là tử tế.”

Đường Trọng Kiêu cũng không giả bộ nổi nữa, bỏ tạp chí sang một bên, trực tiếp đi tới chỗ cô. Hứa Niệm theo bản năng uốn thẳng sống lưng, ngón tay nắm chuột cũng khép lại một chút, cho đến khi hơi thở của anh bao vây lấy cô.

Anh vòng lấy cô từ phía sau, đôi môi nhạt màu nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô: “Được rồi, thật ra là tôi đang nhìn lên em.”

“...” Hứa Niệm không còn từ nào để nói.

Ngón tay anh nhẹ nhàng phủ trên cô, lông mi dày tình tế sượt qua gò má cô, cầm gổ lên hõm vai của cô cùng cô xem máy tính: “Em đang làm gì mà đờ mặt ra nhìn màn hình desktop cả nửa giờ, hả?”

Hứa Niệm không nói lời nào, Đường Trọng Kiêu chỉ cười: “Nhất định là vừa rồi em vẫn luôn nghĩ, sao tôi còn chưa rời đi?”

Hứa Niệm kinh ngạc nhìn anh, tất cả suy nghĩ trong lòng đều viết trên mặt, Đường Trọng Kiêu thuận thế mỗ một phát lên sau tai cô, nhin không được giấu cọt cô: “Cũng không hư, không nhìn lên tôi, ít nhất cũng luôn suy nghĩ đến tôi.”

Hứa Niệm chịu không được nhất chính là anh như vậy, làm chuyện mập mờ anh đúng là cao thủ, liền dứt khoát nói: “Chỉ là tôi đang suy nghĩ chuyện công ty, ai rảnh hơi đâu mà nghĩ đến anh.”

Đường Trọng Kiêu bày ra bộ dạng bưng tỉnh đại ngộ, cũng không tức giận, chỉ duy trì tư thế ái muội trước đó, ở bên tai cô nhẹ nhàng phun ra một câu: “Xem phim này đi, nhận xét nữ chính thế nào.”

Hứa Niệm vốn bị hơi thở ấm áp của anh chọc ghẹo nên vẫn luôn trốn bên cạnh, nghe xong lời này lập tức ngồi thẳng người, còn quay người liếc anh một cái: “Anh muốn dùng cô ấy?”

Đường Trọng Kiêu cười mà không nói.

***

Xem cũng là một... bộ phim sắc tình.

Hứa Niệm vẫn luôn nhẩn nại, toàn bộ quá trình nam nữ chính ngoại trừ đoạn lớn “Hành động” thất nút ở ngoài, lời thoại ít ỏi không có mấy. Hơn nữa cũng không có chùng mực, đối với phương diện này Hứa Niệm cũng không có một chút kinh nghiệm, xem mà mặt đỏ tai hồng, may mà trong phòng ánh sáng hơi tối mới không quá mất mặt.

Trái lại Đường Trọng Kiêu một bên, xem cực kỳ chuyên chú.

Cô thật sự chịu không nổi, thanh thanh cổ họng hỏi: “Tìm cô ấy diễn, anh không sợ hủy hoại bộ phim này à?” Dù sao đó là cơ nghiệp của Lục gia, nếu hai nhà Lục Đường thật sự là kẻ thù truyền kiếp thì lại là một vấn đề khác.

Đường Trọng Kiêu ngũ quan sâu sắc trong ánh sáng lúc sáng lúc tối càng thêm thâm thúy nhiều phần, đôi mắt như lóe sáng, anh chỉ liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay ý bảo cô: “Suyt.”

“...” Xem bộ phim “Hành động” đến mức chuyên tâm như vậy sao?!

Hứa Niệm vừa định mắng, người đàn ông bên cạnh lại đưa tay ôm cô, mùa hè đều mặc quần áo mỏng, nhiệt độ cơ thể hai bên xuyên thấu qua lớp vải dệt rất nhanh liền xen lẫn cùng nhau. Cô có thể cảm giác được ngay cả hô hấp của anh cũng nóng.

Hứa Niệm có chút khấn trương, lại nghe anh cúi đầu thì thầm nói: “Xem xong sẽ nói cho em.”

Hứa Niệm trộm nhìn bộ dạng không thể đứng đắn hơn của anh, cũng ngờ vực là chính mình xấu xa, cô kiềm chế hơi thở càng ngày càng loạn của mình, bắt buộc bản thân tiếp tục xem phim.

Rốt cục đến đoạn cuối bộ phim, Hứa Niệm sốt ruột vội vàng lấy điều khiển tắt màn hình lớn. Trong phòng nhất thời rơi vào một mảnh tối đen, Hứa Niệm định đứng dậy bật đèn, giây tiếp theo lại bị ai đó siết chặt thắt lưng trực tiếp ngã trong sofa.

Tiếng kinh hô của cô chưa kịp bật ra khỏi miệng, đã bị anh mãnh liệt nuốt xuống.

“Á...” Ngay cả chỗ trống giấy dựa cũng không có, hai chân thực sự bị anh đè nặng, thậm chí có thể cảm giác được vị trí cứng rắn dữ tợn của anh thúc vào cô, bộ dạng vận sức chờ phát động.

Trong nháy mắt Hứa Niệm liền hoảng.

Anh tỉ mỉ mút môi cô, sau đó dọc theo cổ hôn xuống dưới, mắt thấy sẽ hướng ngực cô cắn lên, Hứa Niệm vội vàng đưa tay ngăn cản. Trên miệng cô rốt cục được để trống, sau khi hô hấp ngẹn lớn kháng nghị: “Không phải tìm diễn viên sao?”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới chống cánh tay lên, trong ánh trăng mờ hồ lại cười không có thiện ý với cô: “Đồ ngốc.”

Hứa Niệm ý thức được bản thân bị đùa giỡn, trực tiếp dùng móng tay ‘thăm hỏi’ anh, Đường Trọng Kiêu lại nhanh nhẹn bắt được bàn tay nhỏ bé không an phận của cô, đặt lên miệng cắn cắn đầu ngón tay của cô, không chế lực đạo vừa vặn tốt, không đến mức làm đau cô.

“Thành thật như vậy, tôi cũng không nhẫn tâm bắt nạt em .”

***

“Anh... “

“Quả nhiên xem xong cô nữ chính kia, dáng người lại có thể không bằng em.”

“...” Hứa Niệm không động dậy được, tức giận đến há mồm muốn cắn anh, trực tiếp cắn lên môi dưới của anh. Đường Trọng Kiêu ở trong bóng tối lại không nói một lời, tùy cô ăm ỉ, siết chặt bờ vai cô liền đảo khách thành chủ.

Hai người trực tiếp lẫn trên thảm trải nền, giữa đôi môi có mùi máu tươi lan tràn, không biết là của ai. Trong lòng Hứa Niệm có chút tức giận lại có chút oán hận, tất cả đều trộn lẫn cùng nhau, động tác cắn xé quả thực giống như cam chịu.

Đường Trọng Kiêu trực tiếp kéo mở quần áo của cô ra, cho dù là buổi tối tháng tám vẫn cảm thấy lạnh như trước, Hứa Niệm lúc này mới ý thức được sẽ phát sinh chuyện gì, anh đã từng bước tới gần, giọng nói đã bắt đầu khàn đi.

“Hứa Niệm.” Anh cắn vành tai của cô, lực đạo trên tay không để cho cô chống lại.

Hứa Niệm trốn không thoát, vì thế liên tục run rẩy trong lòng anh. Đường Trọng Kiêu vuốt ve gương mặt cô, hôn môi cô: “Sớm hay muộn phải đi đến bước này, em phải hiểu được, tôi sẽ không bỏ qua cho em.”

Hứa Niệm dựa vào ánh trăng nhìn ánh mắt anh, bọn họ biết rõ hai người không thể ở cùng nhau, giờ phút này lại làm chuyện này, dẫu vò trong lòng cô dù sao không ai có thể biết.

Tay anh một đường đi xuống, trực tiếp hướng đến khu vực bí ẩn, Hứa Niệm sụp đổ thở ra một hơi ngượng lạnh, cô cảm thấy có chút đau, lại càng cảm thấy hổ thẹn nhiều hơn.

Sau đó...

“Tiên sinh.” Chú Hoa đến gõ cửa, giọng điệu có chút cấp bách.

Kể trên người cô ngừng động tác, nhưng ánh mắt vẫn mãnh liệt như trước, dường như không chút dự định buông tha cho cô.

Chú Hoa dừng một chút, lần này không gõ cửa nữa, mà nói thẳng: “Bên kia gọi đến nói có việc gấp.”

Hứa Niệm giờ phút này đầu óc trống rỗng một mảnh, cả người đều bị vây trong loại cảm giác vô cùng lo lắng, cô có thể cảm giác được Đường Trọng Kiêu đứng dậy, thậm chí còn sẵn sàng giúp cô sửa sang lại quần áo.

“Ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi, tôi đã dám để em tại đây, sẽ không sợ em tra ra. Nhưng Hứa Niệm, những gì tôi muốn thì chưa từng không chiếm được.”

Khi anh mở cửa, ánh sáng chói mắt chiếu vào, cô theo bản năng nhắm mắt lại, khóe mắt đau đớn, sau đó nghe thấy một hồi giọng nam trầm thấp, giọng nói đó rất dịu dàng, dịu dàng dường như không giống với Đường Trọng Kiêu mà cô biết.

“Àm ỉ cái gì? Cuối tuần anh sẽ trở về với em.”

17. Chương 17

Buổi tối Đường Trọng Kiêu không trở về, Hứa Niệm khóa kỹ cửa phòng rồi đi ngủ. Ngày hôm sau vội vàng đi đến công ty, khi ra cửa thím Phúc liên tục khuyên: “Để chú Hoa đưa cô đi, nơi này không dễ bắt xe đâu.”

“Không cần, trợ lý sẽ đến đón cháu.” Hứa Niệm đi giày xong, quay đầu lại cười cười với bà, “Cháu đi đây.”

Thím Phúc há miệng thở dốc, nhìn bóng lưng Hứa Niệm rời đi khẽ lắc đầu: “Hai người này, cậu trai không hiểu tâm tư cô gái, cô gái lại quá bướng bỉnh...”

Hứa Niệm ở trước cửa Lộ Uyển chờ xe của trợ lý Tiểu Kỷ, hai ngày này Tiểu Kỷ đều gọi điện thoại cho cô thông báo về tình hình của công ty, cho nên dọc đường đi không thảo luận gì. Cậu ta chẳng qua chỉ tranh thủ đưa tới cho cô một ly trà sữa nóng: “Nhất định buổi sáng chị lại chưa ăn bữa sáng, uống cái này trước đi.”

“Bạn gái mua à?” Bạn gái Tiểu Kỷ còn đang học đại học, Hứa Niệm từng gặp một lần, gặp ai cũng luôn cười híp mắt, quan trọng là đối xử với Tiểu Kỷ vô cùng tốt.

Tiểu Kỷ chỉ cười: “Cô ấy nghe em nói tới đón chị nên mua luôn cho chị một phần.”

Hứa Niệm cầm trong tay, sáng sớm ở Thanh Châu sương mù vẫn dày đặc như cũ, có chút ẩm ướt lạnh lạnh, cô ôm vào lòng bàn tay sưởi ấm, lúc này mới nói: “Hai ngày nay Lục Từ thế nào?”

Tiểu Kỷ hiếm thấy không nhíu mày: “Rất tốt, điều kiện của tổ phim có chút khó khăn, cũng không thấy cô ấy kêu mệt. Lần này thực sự có tiến bộ.”

Hứa Niệm gật đầu không nói nữa, Tiểu Kỷ nhìn cô một cái, úp úp mở mở như có chuyện muốn nói.

“Sao thế?” Hứa Niệm tiếp nhận Trung Ảnh khi tuổi còn nhỏ, việc gì cũng phải tìm người học hỏi, bình thường căn bản cô không có chút kiêu ngạo, đối xử với người khác rất hiền hoà.

Tiểu Kỷ cũng liền đánh bạo hỏi ra: “Tại sao chị lại đột nhiên chuyển tới đây vậy?”

Hứa Niệm nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, có chút phiền chán khó hiểu. Tiểu Kỷ thấy cô như vậy thì càng lo lắng: “Có phải liên quan tới sự cố của công ty lúc trước không?”

Vài năm nay đi theo Hứa Niệm cậu cũng không phải chưa thấy qua người muốn chiếm tiện nghi của cô, một người phụ nữ độc thân mặt mũi không tồi, trong cái giới này muốn trong sạch thật sự quá khó khăn. Có một số người trực tiếp mở miệng liền ra giá, nhưng Hứa Niệm chưa từng thỏa hiệp với ai, gặp gỡ người có tiếng theo đuổi cũng không để trong lòng.

“Hứa tổng, nếu có việc chị cứ nói, em tuy không giúp được gì, nhưng ít ra có thể giúp chị đưa ra quyết định.”

Hứa Niệm nhìn dáng vẻ lo lắng kia của cậu, trầm mặc, sau đó vỗ vỗ lên bả vai cậu: “Không có việc gì, chị rất tốt, cậu đừng nói cho Lục Từ.”

Tiểu Kỷ nhìn ánh mắt của cô lại càng thêm kì lạ. Hứa Niệm hút một miệng trà sữa, chất lỏng ấm áp nóng nóng khiến cho dạ dày trở nên thoải mái hơn: “À, bạn gái của cậu đúng là tri kỷ, hãy quý trọng thật tốt.”

***

Tránh được phóng viên thuận lợi lên lầu, Hứa Niệm vừa mới ngồi xuống Trâu Dĩnh liền đi vào, cô ấy làm gì cũng nhanh nhẹn, còn chưa thở gấp qua một hơi đã hỏi cô: “Hôm kia rốt cuộc người đó là ai vậy?”

Hứa Niệm suy nghĩ một chút, nói thật: “Đường Trọng Kiêu.”

Miệng Trâu Dĩnh thành công mở ra thành hình “O”.

Vài ngày không đến văn phòng, chậu cây thân leo vẫn còn xanh tốt, Hứa Niệm ngồi xuống nhìn chằm chằm nó một lúc, lúc này mới mở máy tính. Trâu Dĩnh cố gắng tiêu hóa một chút, nghiêng người qua tròng mắt nhìn cô: “Người giúp cậu là anh ta?”

Hứa Niệm cân nhắc một chút: “Chỉ có thể nói tớ tham gia vào ván cờ của anh ta, không có quyền lựa chọn.”

Vài năm nay Trâu Dĩnh cũng không phải ngu ngốc, suy nghĩ một chút liền hiểu được, kinh sợ tới mức tưởng chừng không biết nên nói cái gì. Cô hút thuốc, dùng sức rít ra một hơi: “Cậu muốn nhân cơ hội báo thù?”

Trâu Dĩnh hiểu cô, đối với chút tâm tư này của cô rõ như lòng bàn tay.

Hứa Niệm thở dài, ngửa đầu ra sau, dựa vào lưng ghế một lúc lâu không nói gì. Trâu Dĩnh biết nhắc tới nỗi đau sâu kín của cô, nhất thời cũng không nói lời nào, cô gầy tàn thuốc, giọng điệu cũng bắt đầu hạ thấp: “Đường Trọng Kiêu đã trù tính một chiếc lồng chờ cậu chui vào, nhất định đã có chuẩn bị, Hứa Niệm cậu

nghe tới một câu. Có người có thể chọc, nhưng cũng có người không thể trêu vào, huống chi năm đó đến cùng là chuyện gì xảy ra chúng ta căn bản cũng không rõ.”

Hứa Niệm lúc này mới giương mắt nhìn về phía cô, Trâu Dĩnh nghẹn lời: “Tớ sợ cậu gặp chuyện không may.”

Hai người quen biết nhau nhiều năm, lúc này, sự yếu đuối của Hứa Niệm nói chung cũng chỉ để cho Trâu Dĩnh xem. Hai tay cô cầm lọn tóc dùng sức quay quay, lúc này mới cười khổ: “Tớ không biết có thể làm được gì, nhưng ít nhất tớ muốn biết nói năm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Huống chi công ty là sinh mệnh của Lục gia, không thể bị hủy trên tay tớ.”

Trâu Dĩnh cũng khó chịu thay cô, cuối cùng chuyển đề tài: “Có phải chịu khổ không? Người đó không ngược đãi cậu chứ?”

Hứa Niệm lắc đầu: “Có lẽ chỉ là hứng thú, rồi sẽ chán ngấy thôi.”

Nhớ tới cuộc điện thoại tối hôm qua kia, lại nhớ tới những lời chú Hoa nói hôm kí thỏa thuận đó, Đường Trọng Kiêu có lẽ chỉ coi cô như một món đồ chơi mà thôi. Đàn ông về điểm này chính là dục vọng chinh phục, nói đến cùng chính là quanh co như thế, làm sao có thể thiên trường địa cửu[1].

[1] Bền vững lâu dài.

Trâu Dĩnh suýt nữa bị điều thuốc giữa ngón tay làm bị phỏng, dập tắt tàn thuốc trong gạt tàn, bỗng nhiên lại có chút cáu kỉnh: “Cậu làm gì cũng đều vì Lục Sơn, khi nào mới có thể vì bản thân mà ngừng lại. Đến khi người ta chơi đùa vứt bỏ cậu, đời này cậu phải làm sao bây giờ?”

Đời này...

Sau khi Lục Sơn mất, cô đâu còn có đời này.

***

Hứa Niệm bận bịu ở công ty một buổi sáng, nghỉ ngơi hai ngày tồn lại bao nhiêu việc, hầu như không rời khỏi văn phòng. Tiểu Kỷ cùng Trâu Dĩnh thay nhau tiến vào gọi cô, cô đều chỉ khua tay: “Mọi người đi trước đi, không cần chờ tớ đâu, khi nào đối tớ sẽ xuống lầu ăn.”

Cuối cùng bận đến giờ nghỉ trưa đã không còn cảm giác đói bụng, gần đây cô không có khẩu vị, không biết là do thời tiết khó chịu hay là tâm tình không tốt, dứt khoát ở lại phòng nghỉ ngủ trưa. Mơ mơ màng màng cảm giác có người tiến vào, tưởng là Trâu Dĩnh, Hứa Niệm nghiêng mình không quan tâm.

Cũng không biết ngủ bao lâu, dường như nghe được tiếng chuông báo thức, cô đưa tay muốn tắt đi, đã có người động tác còn nhanh hơn cô, ngón tay vươn ra chạm phải đốt ngón tay thon dài.

Đó là tay của đàn ông, nhiệt độ hơi mát, cô lập tức bừng tỉnh, lọt vào trong tầm mắt đúng là đôi mắt sâu thẳm của Đường Trọng Kiêu.

Có lẽ là sợ làm ồn đến cô, anh cúi người muốn tắt chuông báo thức của di động bên gối cô, bây giờ còn đang duy trì tư thế đó, cả người thoát nhìn thật sự giống như một chiếc lồng chặt chẽ bao lấy cô ở phía trên.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ yên tĩnh, đúng lúc có quang sáng vàng nhạt chiếu vào, anh đứng ở nơi đó lộ một chút ý cười với cô: “Tỉnh rồi?”

Trên người anh luôn có hương vị của gỗ trầm hương, lúc này ở khoảng cách gần, biểu cảm mê người, không khí vừa vặn tốt, như tối hôm qua căn bản không đáng nhắc tới, càng không có gì có thể so đo.

Trong lòng Hứa Niệm phiền giang đảo hải[2], cuối cùng quay đầu đi: “Phiền anh nhường chỗ.”

[2] Dời sông lấp biển

Đường Trọng Kiêu liền thuận thế ngồi trên giường, như cười như không nhìn cô đứng dậy.

Hứa Niệm tận lực tránh tầm mắt của anh, nhưng vẫn thấy toàn bộ phía sau lưng đều nóng bừng như trước, sau đó anh bỗng nhiên đưa tay tới giúp cô chỉnh trang váy, còn một bộ giọng điệu quở trách: “Quần áo nhăn cả rồi.”

Cô vốn mặc váy bó, cho tới bây giờ tư thế ngủ đều không tốt, cái váy này cũng nhanh chóng trượt lên đến tận cùng bắp đùi. Cô nghe vậy vội vàng tự mình kéo xuống: “Tự tôi làm.”

Mu bàn tay của Đường Trọng Kiêu cũng không biết là cố ý hay là vô tình, dọc theo đường cong của chân cô nhẹ nhàng lướt qua.

“...” Hứa Niệm chỉ có thể trừng anh.

Người đàn ông mặc âu phục thẫm màu lại không có chút xấu hổ, trực tiếp nói với cô: “Ra ngoài ăn cơm với tôi.”

Khi anh đi qua bên người cô bỗng nhiên lại ngừng lại, Hứa Niệm có thể cảm giác được hơi thở dần trầm xuống của anh, sau đó anh bắt đầu sát tới, đôi tay giam cầm cô ở trước ngực, hơi thở ấm nóng phun trong hõm tai của cô: “Cúc áo mở.”

Lúc Hứa Niệm vừa đưa tay, tay anh đã giữ lấy bao phủ lên, tiến vào trong áo sơ mi của cô... Cô run lên, toàn thân đều bắt đầu kéo căng, theo bản năng cong sống lưng né tránh sự đụng chạm của anh: “Không cần anh, tự tôi...”

“Nhắc tay chi lao[3].” Anh nhẹ nói, rốt cục cũng thu tay về, chậm rãi cài cúc áo của cô lại. Cuối cùng cũng không bỏ qua lại trêu đùa một câu ở bên tai cô, “Rất gầy, cần ăn nhiều một chút.”

[3] Việc nhỏ, đơn giản, dễ, không tốn sức giải quyết chỉ như một cái nhắc tay.

“ ... ”

***

Trên bàn bày hộp cơm, mở nắp ra mùi thơm của thức ăn tỏa ra xông vào mũi, Hứa Niệm đứng ở cửa phòng nghỉ nhìn Đường Trọng Kiêu, anh chẳng qua chỉ nhướng mày lên: “Qua đây.”

Trong lòng Hứa Niệm rối lên, bị đủ loại cảm xúc tra tấn, người này luôn có bản lĩnh khiến cô khi thì nhớ đến thiên đường lúc lại nghĩ tới địa ngục. Cô ngồi xuống, mặt không biểu cảm nhìn các món ăn bên trong, cũng không biết có phải là trùng hợp không, tất cả đều là món cô thích ăn.

Nhớ tới lần ra biển đó, lại ngẫm lại tối hôm qua, người đàn ông này rất hiểu tâm tư lòng phụ nữ, mỗi lần ra tay đều phù hợp. Anh làm việc gì sai sẽ không xin lỗi, nhưng chính là có bản lĩnh khiến người ta thỏa hiệp.

Cô suy nghĩ cẩn thận một việc, trong lòng liền bình thường trở lại, chỉ khẽ mỉm cười nhìn về phía anh: “Tôi không thích ớt xanh.” Nói xong thì đứng lên, nhưng cổ tay lại bị giữ lại.

Vốn tưởng rằng Đường Trọng Kiêu sẽ nổi giận, kết quả người nọ nhìn cô một cái, nhưng lại tốt tính gật gật đầu: “Tôi nhớ rồi, lần sau sẽ bảo thím Phúc không bỏ vào.”

Hứa Niệm ngạc nhiên nhìn anh, góc độ nhìn xuống từ trên cao, nhưng rõ ràng anh mới là người chủ đạo.

Anh thoáng dùng thêm chút lực trong tay liền kéo người vào trong lòng, một tay cuốn lấy thắt lưng của cô: “Tôi giúp em lấy ra, được không?”

Hứa Niệm cả người đều cứng ngắc, người này thật là Đường Trọng Kiêu sao?

Hôm nay tâm tình anh giống như đặc biệt tốt, cẩn thận từng chút nhặt ớt xanh ở trong ra, cuối cùng nhẫn nại nhìn cô: “Được rồi.”

Ngón tay Hứa Niệm siết cùng một chỗ, ngón tay cái dùng sức móc vào ngón trỏ, rõ ràng chính là chút tâm tư bốc đồng, muốn chọc anh tức giận, nhưng thể nào cuối cùng không dễ chịu lại là chính mình.

Không có hơi sức tiếp tục trêu chọc anh, cô lẳng lặng né khỏi lòng anh.

Đường Trọng Kiêu liền dựa vào sofa nhìn cô ăn cơm, thỉnh thoảng còn đưa cốc nước tới trước mặt cô.

Hứa Niệm càng cảm thấy người đàn ông này nguy hiểm, tối hôm qua anh suýt nữa cưỡng ép cô, nhưng cuối cùng anh chỉ dùng một chiêu như vậy, lập tức đã làm nhụt tất cả.

***

“Tôi ăn xong rồi.” Hứa Niệm thu dọn đồ trên bàn xong, ôm cánh tay đứng ở cửa, ngụ ý chính là “Anh có thể rút”.

Nhưng Đường Trọng Kiêu thật giống như nghe không hiểu lời ngầm của cô, vững vàng ngồi ở đó uống trà, từ từ ném ra một câu: “Em xem tôi là người giao hàng?”

Hứa Niệm bị anh chẹn họng một chút, giọng điệu cuối cùng không sắc bén như vậy: “Tôi còn có việc phải làm.”

Đường Trọng Kiêu nhìn cô một cái, ý cười trên mặt đã sớm tiêu tan: “Em có phải đã quên, hiện tại quyền định đoạt Trung Ảnh thuộc về ai?”

Hứa Niệm cắn môi, bắt đầu hoàn toàn trầm mặc.

Đường Trọng Kiêu đánh giá phòng làm việc của cô, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn cô, đưa tay sờ chậu cây, lúc này mới xoay người nói với cô: “Hợp đồng viết rất rõ ràng, hiện tại tôi hẳn là cổ đông lớn nhất của Trung Ảnh, dù sao hôm nay đến đây, tiện đường tìm hiểu hoạt động của công ty.”

“...”

“Cũng không cần phiền hà, ngay tại văn phòng của Hứa tổng xem thôi.” Đường Trọng Kiêu nói xong liền kéo ghế dựa ngồi xuống.

Hứa Niệm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn anh nói xong những lời này: “Anh, anh muốn làm việc ở đây?”

Đường Trọng Kiêu đã thuận tay cầm văn kiện bên cạnh bắt đầu lật xem, nghe cô nói xong mới hơi vuốt cằm: “Hiện tại tiền vốn eo hẹp, tiết kiệm chi tiêu tất cả, không chỉ là hôm nay, về sau đều cùng Hứa tổng dùng chung một phòng.”

Đây là một chiêu liên chia văn phòng của cô đi hơn phân nửa?

18. Chương 18

Hứa Niệm xem như hoàn toàn hiểu được điểm gian xảo của cáo già, hết lần này đến lần khác lý do người này đưa ra luôn đường đường chính chính, ngay cả cơ hội phản bác cô cũng không có.

Buổi chiều ánh mặt trời vừa lặn, hai người một trước một sau ngồi đối diện, trong phòng to như vậy chỉ còn tiếng lật giấy sột soạt.

Không khí lại tốt hiếm thấy.

Đường Trọng Kiêu bắt đầu làm việc chính là một dáng vẻ khác, hoàn toàn khác biệt với bình thường cà lơ phát phơ. Hứa Niệm vốn tưởng rằng người này có tâm tư không tốt nào đó, kết quả anh lại rất thành thật.

Chính là toàn bộ quá trình sắc mặt của Đường Trọng Kiêu đều khó coi, lông mày anh tuấn hơi hơi vặn lại, Hứa Niệm vụng trộm chăm chú nhìn... anh đang xem báo cáo tài vụ hai năm nay của công ty.

Chẳng lẽ có vấn đề gì?

Hứa Niệm đang cân nhắc, người nọ bỗng nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, Hứa Niệm thiếu chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi, nhanh chóng cúi đầu. Đường Trọng Kiêu trực tiếp đóng văn kiện lại: “Trung Ảnh còn có thể sống sót trên tay em, thật không dễ dàng.”

“...” Người này mỗi khi mở miệng đều có thể dày vò người khác tức chết đi được, Hứa Niệm hung hăng liếc trắng mắt.

Đường Trọng Kiêu lại lộ ra cái điệu cười như không cười đáng đánh đòn, lời nói quả thực khó nghe đến cực điểm: “Phúc lợi của nhân viên vẫn là tiêu chuẩn của năm năm trước, nhưng nhân viên cao cấp gần như không có gì thay đổi. Xem ra Hứa tổng thật sự là lấy đức thu phục người.”

Hứa Niệm chỉ để ý khi anh nói ngữ điệu âm dương quái khí, nhưng nghĩ lại có chỗ nào đó hơi bất thường, cẩn thận nghiền cứu lại không thể nói rõ.

Đường Trọng Kiêu nắn vuốt mi tâm, cuối cùng thở dài: “Cục diện rồi rắm.”

Hứa Niệm nhìn anh như vậy, không biết vì sao nhất thời không kiềm lại được cười ra tiếng, cuối cùng bị anh thâm trầm dò xét liếc mắt một cái, lại bắt đầu lạnh mặt: “Còn không phải chính anh gấp gáp muốn tiếp nhận.”

Nhưng Đường Trọng Kiêu lại nhất thời không trả lời, chỉ kỳ quặc nhìn cô, như là đang hoảng hồn.

Hứa Niệm gần như theo bản năng cau mặt với anh, cũng thật hiếm thấy, Đường Trọng Kiêu lại cũng có lúc bị cô làm cho ghen hờn. Rõ ràng chỉ là một việc nhỏ, nhưng trong lòng cô lại cảm thấy sảng khoái.

Nhưng giây tiếp theo cô lại buồn bực, Đường Trọng Kiêu không biết từ lúc nào đã đi ra phía sau cô, cúi người chặt chẽ vòng quanh cô. Hứa Niệm sửng sốt, sau đó dùng sức giãy dụa: “Đây là công ty!” Quả nhiên vẫn không thể hi vọng người này thành thật được bao lâu.

Đường Trọng Kiêu đâu có để ý tới chuyện đó, chỉ hôn lên giữa tóc mai cô, nhẹ giọng nỉ non: “Cười thêm cái nữa cho tôi xem.”

Hứa Niệm là hoàn toàn tròn tròn mắt, cô vừa rồi... nở nụ cười với anh ta?

Người đàn ông này như là cử chỉ điên rồ, đôi môi hơi lạnh chậm rãi di chuyển trên mặt cô, cắn xuống một chút, ngón tay thon dài vuốt ve bên mép tai cô: “Ngoại trừ lần đó sau khi phẫu thuật, đây là lần đầu tiên em cười với tôi.”

Đó là một mùa đông đặc biệt rét lạnh, khắp nơi đều là băng tuyết che phủ, khi Hứa Niệm lấy viên đạn ra giúp anh, trên mặt rõ ràng đều bị đông lạnh đến đỏ lên, trên trán và tóc mai đều bị mồ hôi thấm ướt. Nhưng cô cười rạo rỡ như vậy, đôi mắt tối như mực như lộ ra ánh sáng.

Anh thấy được giọt nước mắt vui sướng trong mắt cô, cô gơ cái nhíp lên, nói chuyện cũng không lưu loát: “Lấy ra... được rồi.”

Cô chỉ là một sinh viên trường y, trong hoàn cảnh đơn sơ một mình hoàn thành nhiệm vụ này, cho nên giờ phút này bộc lộ sự thả lỏng và vui vẻ cũng chỉ là một loại sung sướng đối với việc cứu được một sinh mệnh mà sinh ra.

Nhưng Đường Trọng Kiêu vẫn cảm thấy xúc động từ nội tâm.

Cơ thể anh vốn không tốt, sau khi phẫu thuật thì cực kỳ suy yếu, cuối cùng dùng hết sức nâng tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn thấm ướt của cô, nhìn cô cười vô lực: “Tôi biết em có thể.”

Trên tay anh có máu, dính lên mặt cô, cho nên khi nhắm mắt lại chỉ nhớ rõ khuôn mặt đó của cô.

Nhưng chỉ có một cái liếc mắt đó, cũng không thể quên được.

Hiển nhiên Hứa Niệm cũng nhớ lại đoạn chuyện cũ này, nhưng cô cũng không dám chạm tới hồi ức đó, cô ra sức muốn quên đi, lại bị anh lần lượt nhắc đến. Như thế, cô sao còn có thể cười được?

Đường Trọng Kiêu thấy cô từ đầu đến cuối vẫn cứng ngắc, hơi hơi trầm mặt, đưa tay niết cằm cô: “Hử?”

Hứa Niệm giương mắt bộc lộ ý cười: “Anh cho tôi là kẻ ngốc sao, ai không có việc lại cười?”

Đường Trọng Kiêu nhìn trên mặt cô tươi cười miễn cưỡng và khách sáo, ánh mắt buồn bã. Anh nâng mặt cô lên, đặt miệng lên môi cô, tình tế hôn lên chặt chẽ, lời nói lại khiến cô rét run toàn thân: “Tôi chờ lâu như vậy, em trốn không thoát đâu.”

Hứa Niệm từ từ nhắm hai mắt, cuối cùng vẫn phải chịu đựng. Nếu như giấy dựa kháng cự thì chỉ phí công, hà tất còn muốn tự rước lấy nhục.

Nhưng trước mắt, lại so với tự rước lấy nhục tốt hơn bao nhiêu.

Hứa Niệm có thể cảm giác được mỗi lần khi hôn, Đường Trọng Kiêu đều phản ứng kịch liệt, như hoàn toàn không thể kiềm chế được, thậm chí cô cam chịu số phận, chuẩn bị tốt tâm lý. Nhưng Đường Trọng Kiêu cuối cùng cũng không tiếp tục, rất nhanh rời khỏi miệng cô.

Hứa Niệm nghi hoặc nhìn anh một cái, anh tránh tầm mắt của cô, trên trán đã có mồ hôi chảy xuống.

Hứa Niệm rốt cục cảm thấy bất thường: “Anh làm sao vậy?”

Đường Trọng Kiêu cũng không đáp lời cô, mà dựa vào mép bàn đứng một lúc, cuối cùng dường như đã bình phục lại một chút mới khàn giọng lên tiếng: “Không có việc gì.”

Hứa Niệm nhớ tới thím Phúc hôm qua nói từ nhỏ sức khỏe của anh đã không tốt, nhưng từ đầu đến cuối Hứa Niệm không biết rốt cuộc anh bị bệnh gì, với người cảnh giác như Đường Trọng Kiêu, anh nhất định sẽ không nói cho cô.

Cho dù anh không tận lực biểu hiện ra ngoài, Hứa Niệm cũng biết anh đề phòng cô.

***

Cuối cùng chịu đựng đến giờ tan tầm, Tiểu Kỷ tới hỏi cô có muốn dùng xe hay không.

Cả buổi chiều mọi người trong công ty đều phỏng đoán quan hệ của hai người, Tiểu Kỷ hiển nhiên cũng không ngoại lệ, nếu muốn sáng tỏ thì tới xin ý kiến Hứa Niệm, thực tế là muốn thăm dò thêm chút gì đó. Lúc này chỉ thấy người nọ an ổn ngồi sau bàn làm việc, mặt mày nghiêm túc, sắc mặt thậm chí có chút tái nhợt quá mức, nhưng ánh mắt chỉ tùy ý đảo qua cũng khiến người ta run sợ một trận.

Đường Trọng Kiêu không nói chuyện, chỉ liếc mắt nhìn Tiểu Kỷ một cái khiến cho cậu sợ hãi.

Buổi tối Hứa Niệm muốn trở về Lục gia, để Đường Trọng Kiêu đưa đi thì bất tiện. Nhưng còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Kỷ đã đổi giọng: “Nếu chị không cần... Em cùng bạn gái đi xem phim đây.”

Đầu của cậu cúi càng thấp, đáng vẻ như bị hăm dọa. Hứa Niệm quay đầu liếc mắt một cái nhìn Đường Trọng Kiêu liền hiểu rõ, cuối cùng cũng không làm khó cậu: “Cậu đi đi.”

Tiểu Kỷ đi rồi, Hứa Niệm cuối cùng cũng không nhịn xuống: “Đường Trọng Kiêu, chúng ta lúc ấy đâu có...”

“Tôi đưa em đi, được chưa?”

Đón nhận đôi mắt giống như hiểu rõ tất cả của anh, Hứa Niệm trầm mặc. Thực ra cô cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng, chỉ là muốn trở về xem, đã ba ngày cô không thấy bức ảnh của Lục Sơn, thật giống như trong lòng có chuyện gì đó không yên, phải quay về nhìn một cái mới có thể an tâm.

Đường Trọng Kiêu nhìn chằm chằm cô, nhưng cũng không vạch trần cô: “Nếu không có việc gì thì về nhà.”

Về nhà...

Trái lại Hứa Niệm phức tạp nghiền ngẫm đi đi lại lại hai chữ này.

Hứa Niệm cuối cùng cũng không thể làm trái ý Đường Trọng Kiêu, mỗi khi vẻ mặt của người đàn ông này ôn hòa đều chứa một cơn gió lốc ở đáy mắt, mới chỉ vài ngày cô đã lĩnh giáo rồi.

Trên đường trở về trong xe thật yên tĩnh, dọc đường đi Đường Trọng Kiêu đều nhắm mắt nghỉ ngơi. Anh như sợ ánh sáng, bên kia cửa sổ đều được che chắn nhưng lại nghiêng đầu về mặt không thoải mái, cuối cùng lại trực tiếp gối mặt lên vai Hứa Niệm bên cạnh.

Hứa Niệm nhìn chú Hoa, lại nhìn Đường Trọng Kiêu nhú chặt mi tâm, tay nâng lên một nửa lại thả xuống.

Nhưng Đường Trọng Kiêu cũng không thể ngủ an ổn, bởi vì không bao lâu sau di động trong túi Hứa Niệm vang lên. Cô lấy ra nhận máy, là tổ phim bên kia của Lục Từ gọi tới: “Hứa tổng, Lục Từ bị thương khi quay phim, cô có tiện qua đây không?”

Đường Trọng Kiêu cũng tỉnh, theo bản năng nắm lấy tay kia của cô.

Hứa Niệm run rẩy.

***

Cô biết nếu vấn đề nhỏ tổ phim sẽ không gọi điện thoại tới, tổ phim cũng sợ rước lấy phiền toái, nghĩ đến quay phim có thể phát sinh đủ loại ngoài ý muốn, sắc mặt cô cũng thay đổi.

Đường Trọng Kiêu tiếp nhận điện thoại hỏi địa chỉ, dặn dò chú Hoa, sau đó mới ôm vai cô kéo vào trong ngực vỗ về: “Không có việc gì, trước tiên đừng hù dọa chính mình.”

Hứa Niệm hít sâu, mờ mịt nhìn anh một cái, hiện tại cô thật sự cực kỳ sợ hai chữ “bệnh viện”, mỗi lần nghe thấy ai gặp chuyện không may đều có thể nghĩ loạn. Đường Trọng Kiêu cúi đầu nhìn cô: “Ồ bệnh viện thị trấn, nếu vấn đề nghiêm trọng đã chuyển đến bệnh viện thành phố từ lâu rồi.”

Hứa Niệm hoảng hốt liền tự mình rơi vào tình trạng hỗn loạn, ngay cả chi tiết đó cũng không chú ý đến, cô siết chặt ngón tay, giống như đang an ủi chính mình nói: “Không có việc gì.”

Lục Sơn đã không còn, cho nên Lục Từ và Lục Chu tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

Đường Trọng Kiêu nắm bả vai gầy yếu của cô, cuối cùng cũng không nói thêm gì.

Xe trực tiếp đi tới Chu Sơn, lần này Lục Từ bọn họ lấy cảnh chính là nơi này, quay bộ phim cổ trang, cảnh trí khu vực Chu Sơn đều rất có tiếng ở trong ngoài nước.

Chỉ là đường không dễ đi.

Một đường xóc nảy, xe dù cho tốt cũng không thể không bị ảnh hưởng, Hứa Niệm cảm thấy trong bụng xóc nảy cuộn cuộn như sắp say xe, lại nhìn Đường Trọng Kiêu, khuôn mặt vốn không có chút sắc máu thoát nhìn lại càng dọa người.

“Anh có khỏe không?” Cô không nhịn được hỏi một câu.

Đường Trọng Kiêu lắc đầu, nhưng lại khẽ ho khan, chú Hoa từ gương chiếu hậu nhìn anh vài lần, lo lắng hỏi: “Tiên sinh, không bằng nghỉ ngơi một lúc rồi lại đi?”

“Không có việc gì.” Đường Trọng Kiêu từ đầu đến cuối vẫn nắm tay Hứa Niệm, lại kéo cô qua, một lần nữa gối lên bả vai cô, “Không cần phải để ý đến tôi.”

Hứa Niệm nhìn biểu cảm nhằn nại của anh, biết anh đang chống đỡ, tuy rằng bình thường cực kỳ hận người này, nhưng lúc này trong lòng còn có chút khó chịu.

Cuối cùng vào được nội thành, vòng vèo một lúc mới tìm được bệnh viện đó.

Chú Hoa đi đỗ xe, Hứa Niệm cùng Đường Trọng Kiêu dọc theo đường đi lên tầng, cô đi thẳng đến bàn hướng dẫn bác sĩ muốn hỏi số phòng bệnh, Đường Trọng Kiêu lại kéo cô đi sang bên kia.

“Aizz...”

Tất cả nghi vấn của cô đều được giải thích, dọc theo ánh mắt của Đường Trọng Kiêu nhìn qua, liếc mắt một cái liền nhìn thấy dáng vẻ phong trần mệt mỏi của Chu Kính Sinh.

***

Hứa Niệm từng gặp Chu Kính Sinh vài lần, bộ dạng cũng không tệ, nhưng nhân phẩm thật sự... Tóm lại dùng một thành ngữ để hình dung cực kì chuẩn xác, đó là “Có tiếng xấu.”

Hứa Niệm nhìn hẩn một cái, ngay cả chào hỏi cũng chẳng muốn, trực tiếp đẩy cửa phòng bệnh bước vào.

Cô liếc mắt một cái liền nhìn thấy Lục Từ nằm trên giường, một bên tay và chân đều bị bó thạch cao, cả người khí sắc cũng kém không ít.

Lục Từ thấy cô cũng rất bất ngờ, nhìn trợ lý trẻ bên cạnh: “Không phải đã nói đừng cho chị dâu tôi sao?”

Trợ lý này là Trâu Đình tạm thời điều động tới chăm sóc cuộc sống của cô, vốn đã nhát gan, một câu này cũng không dám giải thích nhiều, chỉ ấp úng nói: “Là tổ phim báo tin.”

Hứa Niệm tỉ mỉ nhìn cô một lần, nào còn có thời gian so đo những vấn đề này, hỏi tình hình mới an tâm một chút: “Đã như vậy còn không nói cho chị biết, nhờ để lại di chứng gì thì phải làm sao bây giờ? Ngã xuống từ chỗ cao như thế...”

Khi treo dây tình huống gặp chuyện không may cũng không hiểm, nhưng Hứa Niệm là lần đầu gặp phải, không nghĩ tới Lục Từ còn trấn định hơn cô, miêu tả sinh động như thật tình hình lúc đó cho cô, cuối cùng còn cười an ủi cô: “Thực sự không có chuyện gì, nghỉ ngơi một thời gian là tốt lên rồi. Em thấy chị bận rộn như vậy, không muốn cho chị thêm chuyện phiền lòng.”

Khi đang nói chuyện thì Chu Kính Sinh cùng Đường Trọng Kiêu cùng nhau tiến vào, Lục Từ ngay cả nhìn cũng không liếc hẳn một cái, một bộ dạng tức giận không thêm quan tâm. Thấy cô nói cười thoải mái, Hứa Niệm lúc này mới ý thức được, cô gái nhỏ cô vẫn luôn che chở đã thật sự trưởng thành, còn biết đau lòng vì người khác.

Lục Từ lại nói mấy câu với cô, lúc này mới giống như bừng tỉnh hiểu ra: “A, Đường Trọng Kiêu vì sao lại ở đây?”

Hứa Niệm cũng nhất thời quên mất điều này, sững sờ ở đó không biết nên trả lời thế nào.

19. Chương 19

Nói đến cũng khéo, đạo diễn và người của tổ phim đúng lúc này đến thăm Lục Từ, người vừa vào cửa lập tức thu hút toàn bộ sự chú ý: “Lần này gặp chuyện không may là do chúng tôi sơ sót, không nghĩ tới còn quấy rầy Đường tiên sinh đích thân tới.”

Hứa Niệm cùng Lục Từ bên này hoàn toàn ngây ngẩn cả người, bộ dạng không thể tin được.

Đường Trọng Kiêu đi đường cũng mệt mỏi, lúc này hiển nhiên cũng không có tâm tình ứng phó, chẳng qua chỉ bắt tay anh ta, ngay cả một câu cũng lười nói.

Đạo diễn bị lạnh nhạt cũng không mất hứng, lại tiếp tục chào hỏi cùng Chu Kính Sinh, xong mới xoay người giới thiệu với người trên giường bệnh: “Đường tiên sinh là nhà đầu tư cho bộ phim này của chúng ta, Lục Từ, cô thật là có mặt mũi mà.”

Người đi theo bên cạnh cười rộ lên, Lục Từ lúc này mới có chút hoảng hốt gật đầu: “Vâng.”

Hứa Niệm cũng không biết mối quan hệ này, lúc trước đoán được có người tìm Lục Từ quay phim trong thời kỳ đặc biệt có thể có liên quan tới anh, lại không nghĩ rằng chính anh là người bỏ vốn...

Đường Trọng Kiêu phối hợp đi tới nói chuyện cùng Lục Từ, hỏi thăm tình trạng vết thương, lại bảo cô an tâm tĩnh dưỡng, tất cả đều là bộ dạng an ủi động viên cho có lệ. Nhưng người trong tổ phim đều là người tinh ranh, mắt thấy cô diễn viên này vừa gặp chuyện không may thì Đường tiên sinh liền chạy tới trong đêm, nếu nói hai người không có quan hệ gì thì chẳng ai tin nổi.

Đến khi Lục Từ bị người của tổ phim vây quanh, Hứa Niệm liền tìm cơ hội nói chuyện với Đường Trọng Kiêu. Liếc mắt thấy vẻ mặt anh vẫn mệt mỏi như trước, cô cũng không thể nói rõ vì sao, giọng điệu liền mềm mỏng đi một chút: “Đạo diễn qua đây cũng là do anh sắp xếp sao?”

Ban đêm ở Chu sơn khá lạnh và ẩm ướt, khi Đường Trọng Kiêu nói chuyện cổ họng cũng khàn khàn: “Em cho rằng Lục Từ gặp chuyện không may là tình cờ?”

Hứa Niệm trong lòng cả kinh, ngẫm lại thì hiểu ra, khi Lục Từ xảy ra sự cố đó người của tổ phim cũng không có thái độ gì, nói không chừng còn có người cố ý chỉnh cô. Hiện tại Đường Trọng Kiêu cố ý ra mặt một chút, ít nhất có liên quan tới anh, Lục Từ về sau hẳn là sẽ suôn sẻ hơn nhiều.

Cô nhìn ánh mắt của anh liền có chút nói không rõ, lại nghe thấy Đường Trọng Kiêu giống như vô tình nói ra một câu: “Còn có, em sẽ không hi vọng người Lục gia biết quan hệ của chúng ta.”

Nói đến cùng vẫn là muốn thay cô giải vây, Hứa Niệm im lặng nhìn anh, cuối cùng chỉ nhẹ giọng nói một câu “Cảm ơn”.

***

Từ đầu đến cuối Chu Kính Sinh vẫn không có cơ hội nói chuyện riêng với Lục Từ, cuối cùng chờ người của tổ phim rời đi, hẳn mới đi qua. Lục Từ không có biểu hiện kịch liệt gì, chỉ thần nhiên liếc hẳn một cái: “Chu tiên sinh thế nhưng còn chưa đi.”

Chu Kính Sinh đâu chịu nổi kiểu đối xử này, từ đầu tới đuôi đều bị người ta xem nhẹ, lúc này sắc mặt cũng thật khó coi, bình tĩnh nhìn cô: “Có khó chịu ở đâu không?”

“Không có, cảm ơn anh quan tâm.” Lục Từ thật sự tiến bộ không ít, thái độ đối với người này vừa không lạnh nhạt cũng không thân thiện, hoàn toàn là đáng về đối với người xa lạ.

Chu Kính Sinh nhất thời không nói chuyện, Lục Từ lập tức xoay người nói với Hứa Niệm: “Chị dâu, em hơi mệt.”

Này rõ ràng là ý đuổi Chu Kính Sinh đi, Hứa Niệm cùng Đường Trọng Kiêu liếc mắt một cái liền nhìn ra. Hai người đều nghẹn cười, chỉ còn Chu Kính Sinh lộ ra khuôn mặt đen thui. Hắn chạy trên đường thời gian dài như vậy, không nói được mấy câu với cô đã bị hạ lệnh đuổi khách, khiến ai cũng vui vẻ không thôi.

Nhưng hắn mất hứng cũng không thể làm gì Lục Từ, cứng giọng bỏ lại một câu: “Vây em nghỉ ngơi đi.”

Lục Từ lại còn có thể khoát tay với hắn: “Chu tiên sinh đi thông thả.”

Hứa Niệm xem trong mắt chỉ cảm thấy buồn cười, đến khi Chu Kính Sinh vừa đi liền gõ lên đầu cô, nói: “Được rồi, chị cũng đi đây, em hãy ngủ một giấc thật ngon.”

Lục Từ nhìn sang Đường Trọng Kiêu một bên, lại nhìn cô: “Chị quay về trong đêm sao? Đường không dễ đi, chị cứ ở khách sạn một đêm ngày mai lại về.”

Hứa Niệm nhìn đầy mắt lo lắng của nha đầu kia, hoàn toàn khác biệt với lúc tận lực lấy lòng khi gặp rắc rối trước kia, khóe môi cô bất giác chứa ý cười: “Chị có chừng mực, ngày mai để Tiểu Kỷ tới làm thủ tục chuyển viện cho em rồi trở về Thanh Châu.”

Lục Từ vừa nghe lời này lại lập tức từ chối: “Không được, đi đi lại lại mất quá nhiều thời gian, em còn mấy cảnh diễn nữa là xong, không thể trì hoãn tiến độ của cả tổ phim.”

Lần này ngay cả Đường Trọng Kiêu bên cạnh cũng nhìn cô với cặp mắt khác xưa.

***

Lúc rời đi Hứa Niệm có chút cảm khái, nhớ tới sự tùy hứng và kiêu căng những năm gần đây của Lục Từ, giờ đây quả thực giống như hai người. Mặc dù việc Chu Kính Sinh là do Đường Trọng Kiêu cố ý xếp đặt, nhưng cô vấp ngã trên người đàn ông, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại. Nhưng Hứa Niệm lại nhất thời không biết nên làm sao với Đường Trọng Kiêu.

Ở bãi đỗ xe lại gặp Chu Kính Sinh, người nọ còn chưa đi, dựa vào thân xe vừa hút thuốc vừa nói chuyện điện thoại. Khi Hứa Niệm đi qua còn nghe thấy hắn đang cười, giọng điệu lộ ra một loại ngả ngớn làm cho người ta chán ghét: “Nào có việc gấp, gặp một người bạn mà thôi, em cỏi hết nằm trong chăn chờ anh trở về...”

Quả nhiên là không cứu được, Hứa Niệm cau mày, trực tiếp lên xe.

Hắn hẳn là đang đợi Đường Trọng Kiêu, hai người xem ra rất quen thuộc, khi nói chuyện đáng về vô cùng tùy ý. Đường Trọng Kiêu thậm chí còn mượn điều thuốc của Chu Kính Sinh để châm lửa, bộ dạng này của anh vẫn là lần đầu Hứa Niệm trông thấy, thật giống như người lúc nào cũng lạnh như băng lại đột nhiên sống lại.

Chu Kính Sinh cũng cúp điện thoại, cùng Đường Trọng Kiêu bắt tay.

Hứa Niệm nhanh chóng thu hồi tầm mắt, vừa rồi cô thật sự giống như mê muội, thế nhưng trong chớp mắt cô lại nghĩ Đường Trọng Kiêu là muốn tốt cho Lục Từ. Người như Chu Kính Sinh mà Đường Trọng Kiêu lại có thể có giao hảo tốt đến mức đó, chứng tỏ hai người có không ít điểm tương đồng.

“Chu tiên sinh và Thẩm tiên sinh là bạn bè tốt nhất của tiên sinh chúng tôi, tình bạn rất sâu đậm.” Hoa thúc đúng lúc mở miệng, như đang giải thích cho Hứa Niệm nghe.

Thẩm Lương Thần và Đường Trọng Kiêu quan hệ không bình thường Hứa Niệm đã nhìn ra, chính là Chu Kính Sinh này, cô vẫn giữ nguyên thành kiến với hắn.

***

Đến khi Đường Trọng Kiêu lên xe Hứa Niệm đã cảm thấy mơ màng, thời gian quá muộn, cô từ từ nhắm hai mắt mệt mỏi muốn ngủ. Trong lúc mơ hồ cô còn có thể nghe thấy chú Hoa hạ giọng xin ý kiến người đàn ông bên cạnh: “Cậu có muốn ở lại một đêm không? Cơ thể của cậu không thể chịu mệt thêm nữa.”

Đường Trọng Kiêu yên lặng một lúc rồi mới nói: “Trở về Thanh Châu đi, ở lại bên ngoài không quen.”

Xe liền chạy lên đường Thanh Châu lần trước, cũng như trước khi tới đoạn xóc nảy, người ngồi trong xe đều không thoải mái. Hứa Niệm mới vừa ngủ vì thân xe lay động mà đầu đụng vào cửa kính bên cạnh, cô bị đau cả một lúc lâu cũng nói không nên lời.

Đường Trọng Kiêu nhìn thấy, nhịn không được nhẹ giọng cười, giọng nam trầm thấp vang dội trong xe, ngay cả chú Hoa không mấy khi cười cũng không nhịn được hòa theo: “Thật xin lỗi, tình hình giao thông thật sự là quá tệ.”

Hứa Niệm nói không nên lời, trong mắt còn phủ một tầng ánh nước, Đường Trọng Kiêu ôm chầm người cô, lòng bàn tay phủ trên đầu cô nhẹ nhàng mà vỗ về: “Đụng vào đây, vốn đã không thông minh mấy, đừng đập vào cho đầu đau thêm nữa.”

Hứa Niệm không lời nào mà chống đỡ, hung hăng trừng mắt anh.

Tâm tình Đường Trọng Kiêu lúc này vô cùng tốt, một tay áp sát đỉnh đầu cô, một tay phủ lên tay cô. Anh lại gần, thấp giọng nói bên tai cô: “Tôi ôm em sẽ giúp em ngủ ngon hơn.”

Hứa Niệm ở trong lòng anh, chớp mũi tất cả đều là hương vị của anh, có hương của trầm mộc, còn có mùi nước khử trùng nhân nhạ, nhưng rõ ràng nhất là tiếng tim anh đập ở bên tai, trầm ổn mà mạnh mẽ, hoàn toàn khác biệt với Lục Sơn. Cô bỗng nhiên không còn một chút buồn ngủ, lập tức ngồi dậy.

Đường Trọng Kiêu nhìn cô một cái, Hứa Niệm vờ vờ tóc giấu diếm: “Tôi không muốn ngủ nữa.”

Đường Trọng Kiêu liền nắm tay cô đặt vào trong lòng bàn tay, tay anh luôn mát, giống như thế nào đều không nóng, lúc này lại vuốt ve lòng bàn tay cô, như đang sưởi ấm.

Hứa Niệm giương mắt nhìn qua, đúng lúc anh đang nhìn cô. Trong cặp mắt đó chứa đựng nhiều thứ, Hứa Niệm không muốn đoán, không khí này thật sự không thoải mái, cô theo bản năng liền quay đầu.

“Anh muốn hôn em.” Anh nhỏ giọng nói chuyện với cô, lại không phải là hỏi, trực tiếp đẩy đầu cô tới rồi hôn lên.

Sầu triền miên, chỉ còn hô hấp giao triền cùng nhau.

Toàn bộ quá trình chú Hoa không nhìn thấy, tấm kính chắn che lại tất cả chuyện phát sinh ở phía sau.

Môi thấm ướt một chút tách ra, anh lại như trước thâm trầm nhìn cô chằm chằm, Hứa Niệm khẩn trương nói không nên lời, anh lại chỉ thở dài: “Hứa Niệm, không phải chỉ có em cảm thấy dày vò.”

Hứa Niệm kinh ngạc nhìn anh, lại không thể nào suy xét hàm ý trong đó.

Anh cũng cảm thấy dày vò? Mà nếu đúng là dày vò, thì vì sao còn muốn tính kế gắt gao buộc chặt hai người cùng nhau đến tận cùng chứ?

***

Đường Trọng Kiêu không tiếp tục đề tài này, ngược lại nói chuyện khác: “Tin tức của Lục Từ ngày mai nhất định sẽ lên báo, chúng ta phải trở về để tổ chức một buổi họp báo công bố nữ chính cuối cùng được chọn của “Tuyệt đại tài hoa”.”

Tâm tư Hứa Niệm lập tức liền quay về với công việc, cô cũng đang muốn thương lượng chuyện này cùng Đường Trọng Kiêu, muốn công bố tin tức cũng phải có khoảng thời gian nhất định, để lâu công chúng sẽ thấy phiền chán, không còn quan tâm nữa.

Xem ra Đường Trọng Kiêu luôn tính toán mọi thứ rất tốt, Hứa Niệm thắc mắc: “Vậy rốt cuộc chọn ai, bây giờ có thể nói cho tôi biết không?”

Khóe môi Đường Trọng Kiêu hơi nhếch lên, chậm rãi nói ra một cái tên: “Lục Từ.”

Hứa Niệm khó tin nhìn anh, thế nào quay một vòng kết quả lại về tới Lục Từ bên mình, hơn nữa mặc dù bây giờ vụ scandal đó đã trôi qua, nhưng khó tránh khỏi còn có người nhắc lại chuyện cũ. Quyết định này thế nào cũng thấy có chút mạo hiểm.

Đường Trọng Kiêu liếc mắt một cái liền biết cô đang nghĩ cái gì, nhéo nhéo cằm cô: “Lúc trước Chu Kính Sinh tặng hoa, còn có lần này tới thăm bệnh, tất cả đều bị phóng viên chụp được, tất cả mọi người biết hẳn đang theo đuổi Lục Từ. Chu đại thiếu trước đây từng nghiêm túc với ai chưa?”

Hứa Niệm giống như có chút hiểu ra, nhưng lại có điểm mơ hồ.

“Đối mặt với sự theo đuổi của Chu đại thiếu, thái độ của Lục Từ lại rất đứng đắn, đáng vẻ cự tuyệt rõ ràng. Hơn nữa lúc quay phim xảy ra sự cố ngoài ý muốn còn khẳng khẳng ở lại bệnh viện Chu Sơn để theo dõi quá trình trị liệu của Lục Từ...” Đường Trọng Kiêu hiếm thấy nhẫn nại giải thích cho cô từng việc, “Những tin tức này mà tuần ra, người trong giới sẽ chỉ hiểu rõ một việc, Lục Từ không giống với những người phụ nữ trước đây của Chu đại thiếu, nhất định cô có chỗ hơn người.”

Hứa Niệm nghe được ngoài sững sốt cũng chỉ có sững sốt.

Đường Trọng Kiêu còn nói: “Lục Từ thành công khiến ọi người hiếu kỳ, công chúng sẽ muốn xem một chút tiết mục lãng tử quay đầu này rốt cuộc kết cục là gì, ai có thể chinh phục được Chu đại thiếu, điều này đã đủ khiến cho danh tiếng của Lục Từ được lan truyền rộng rãi.”

“ ... ”

Hứa Niệm nói không nên lời, nếu đặt trên tay cô, có lẽ lúc trước đã buông tha cho Lục Từ. Hiện tại Đường Trọng Kiêu không chỉ thành công khiến Trung Ảnh khởi tử hồi sinh, còn thuận lợi nâng đỡ Lục Từ. Anh mới thật là vương giả trên thương trường, kiến thức này của anh quả thật vượt ngoài thế giới hiểu biết của cô.

Đường Trọng Kiêu nhìn vẻ mặt cô thờ ra, mi tâm không khỏi nhíu chặt lại: “Em nghe không nghe hiểu?”

Hứa Niệm bị lời này của anh chọc tức đến thẹn quá hóa giận: “Đương nhiên đã hiểu! Anh nói dông dài nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì.”

Đường Trọng Kiêu bị cô ghét bỏ cũng không giận, lại lộ ra tươi cười không có ý tốt, chậm rãi nói: “Ày, ở cùng em lâu, chỉ số thông minh cũng bị giảm xuống không ít.”

20. Chương 20

Hứa Niệm vẫn còn có chút không rõ ràng, Đường Trọng Kiêu có thể lợi dụng những sự kiện bất ngờ khiến mọi chuyện tốt lên không thể ngờ, nhưng không thể không nhắc đến sự phối hợp của Chu Kính Sinh. Cô suy trước nghĩ sau, khẳng định Chu Kính Sinh chỉ là phối hợp diễn cùng anh mà thôi, nhưng công tử Chu gia ở Thanh Châu cũng không phải nhân vật bình thường, làm sao tùy ý chịu sự phân công của anh? Ngay cả bạn bè cũng không đến mức để anh bảo sao thì làm.

Đối với nghi hoặc của cô, Đường Trọng Kiêu chỉ khéo léo đáp một câu: “Tự nhiên là anh ta được lời gấp đôi.” Nhưng đối với được lời gấp đôi này cho Chu Kính Sinh phải giải thích thế nào, anh không nhiều lời thêm nữa.

Hứa Niệm phát hiện thế giới của những người này quả thực cách rất xa cô, từ nhỏ cô đã được Lục Sơn bảo vệ rất tốt, sau này mặc dù lăn lộn trên thương trường vài năm, nhưng chung quy là không gặp phải sóng to gió lớn gì. Hiện tại ngẫm lại, cô lấy gì để đấu cùng Đường Trọng Kiêu?

Hứa Niệm càng nghĩ càng cảm thấy chột dạ, chút tâm tư này của bản thân, chỉ sợ người đàn ông này đều biết nhưng chỉ không muốn nói mà thôi.

Đường Trọng Kiêu thấy cô lại trầm mặc một hồi, bàn tay to vươn đến vỗ gáy cô: “Chuyện này coi như dành cho Lục Từ một chút khích lệ, trẻ nhỏ làm chuyện tốt sẽ có đường ăn.”

Lời này Hứa Niệm căn bản không thể phản bác được, người đàn ông này ngay cả cách giáo dục Lục Từ cũng làm tốt hơn cô rất nhiều. Cô không khỏi lại nghĩ tới Lục Chu, trong khoảng thời gian này từ đầu đến cuối vẫn không điều tra được tin tức của cậu, không biết một mình cậu ở bên ngoài rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

***

Tin tức được công bố ngày hôm sau quả nhiên gây nên sóng to gió lớn, các nhà truyền thông đều lấy tiêu đề về “Tuyệt đại tào nhã” đã xác định được nữ chính. Lục Từ cũng tự mình gọi điện thoại tới hỏi Hứa Niệm, trong lời nói tràn ngập kinh ngạc không thể tin nổi: “Thật là em? Làm sao có thể là em?”

Hứa Niệm nghe giọng nói hơi nghẹn ngào của nha đầu kia, trong lòng cũng tràn đầy xúc động, trước kia Lục Từ không bao giờ quan tâm đến những cơ hội như thế này...

“Em phải quý trọng cơ hội mà phấn đấu thật tốt.”

Cho dù cách sống điện, dường như cô cũng có thể nhìn thấy bộ dạng dùng sức gặt đầu cam đoan của Lục Từ: “Em sẽ! Chị dâu chị yên tâm, em nhất định sẽ không khiến chị thất vọng nữa.”

Trước kia Lục Từ từng hứa hẹn rất nhiều chuyện với cô, lời nói cũng dễ nghe hơn hiện tại, nhưng một câu vô cùng đơn giản lại khiến Hứa Niệm hoàn toàn an tâm. Cô biết trải qua lúc này đây, Lục Từ không bao giờ là cô gái hám của hề có việc gì là chỉ hi vọng dựa vào đàn ông như trước đây nữa.

Hứa Niệm lại hỏi vài câu về tình hình bình phục của Lục Từ, đang định gác điện thoại thì nha đầu kia bỗng nhiên gọi cô, thái độ cũng bắt đầu trở nên ấp úng không rõ ràng: “Việc đó, chị dâu, chị và Đường Trọng Kiêu...”

Lục Từ đã biết chuyện Đường Trọng Kiêu rót vốn đầu tư vào Trung Ảnh, Hứa Niệm nghe cô bỗng nhiên nhắc tới cái tên đó, trong lòng nảy sinh một trận nóng nảy. Kết quả nha đầu kia cũng chỉ nói: “Thực ra em đã nhìn ra từ lâu, anh ta thích chị, từ lần đầu tiên gặp mặt ở Lộ Uyển, em đã phát hiện ánh mắt anh ta nhìn chị không giống với bình thường.”

Trong lòng Hứa Niệm trăm xoay ngàn chuyển, chung quy là cái gì cũng chưa thể nói ra, chỉ có thể im lặng lắng nghe.

Lục Từ thấp giọng cười cười: “Thực ra anh ta thật sự không tệ, mặc dù em nhìn đàn ông không chuẩn, nhưng Đường Trọng Kiêu khẳng định là một ngoại lệ. Nếu có thể, chị đừng ngại, hãy suy nghĩ đến anh ta.”

Những lời này cô nói ra cực kỳ bình tĩnh, từ sau khi nghiêm túc đóng phim mới biết được sự khổ sở của việc kiếm tiền, thế nên cô càng thêm thương Hứa Niệm nhiều hơn. Thấy Hứa Niệm vẫn không nói lời nào như trước, cô cảm thấy sáng tỏ: “Có phải lo lắng mẹ em không? Chị yên tâm, em hoàn toàn đứng về phía chị, đến lúc đó nhất định giúp chị thuyết phục bà, hiện tại đã là xã hội nào rồi, chẳng lẽ còn muốn chị thủ tiết hay sao?”

Trong lòng Hứa Niệm nghĩ đến lại không phải những chuyện này, tội danh năm đó của Đường Trọng Kiêu cũng không thể nào giấu mãi được, Lục Từ và Lục Chu lúc đó còn nhỏ, án tử lại xảy ra ở nước ngoài, cho nên kỳ thực chỉ có một mình Nguyễn Tổ Trân hiểu rõ tình hình. Nguyễn Tổ Trân hiện tại hoàn toàn mặc kệ chuyện lớn nhỏ trong công ty, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ trở lại...

Đến khi tất cả bị phơi trần trước mắt mọi người, cô thật sự không biết phải đối mặt thế nào.

Trước mắt đối với Lục Từ, Hứa Niệm chỉ có thể âm ờ che giấu: “Đừng nghĩ vớ vẩn, nếu thích hợp chị nhất định sẽ nói cho em.” Cho dù là ai, tóm lại không thể là Đường Trọng Kiêu.

Lục Từ lúc này mới yên tâm kết thúc cuộc trò chuyện.

***

Hứa Niệm thuận tiện lấy di động xem ngày, đã là cuối tuần, Đường Trọng Kiêu nói phải rời khỏi Thanh Châu. Mỗi ngày trong lòng cô đều đếm ngày, lúc này cũng bắt đầu gấp gáp, thậm chí còn âm thầm cầu nguyện, tốt nhất anh chết say trong hương phụ nữ, hoàn toàn quên sự tồn tại của cô đi.

Đường Trọng Kiêu làm sao không hiểu vẻ vui sướng mà cô cẩn thận giấu ở đáy mắt, trong lòng phiền chán nhưng không cách nào giải quyết, chỉ có thể oán hận ôm người tới hôn như trừng phạt: “Phấn chán như vậy?”

Hứa Niệm vội vàng điều chỉnh cảm xúc, thở hổn hển đẩy anh ra: “Bộ phim chuẩn bị lâu như vậy giờ đã được ghi hình, tất cả đều thuận lợi, đương nhiên là tôi phấn chấn rồi.”

Đường Trọng Kiêu cau mày, Hứa Niệm sợ lại chọc giận anh, cười tủm tỉm nói: “Lục Từ muốn tôi cảm ơn anh.”

Đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông kia luôn làm cho người ta không dám đối diện lâu, như thể nếu nhìn lâu sẽ tiết lộ cảm xúc chân thật tận đáy lòng. Hứa Niệm phát hiện tim đập có chút bất thường, đại khái là quá khẩn trương? Vì thế vội vàng dời mắt.

Lại nghe thấy anh thấp giọng thì thầm hỏi: “Cảm ơn thế nào?”

Hứa Niệm nghi hoặc còn chưa nói ra lời, anh đã cúi người ngậm cái miệng mềm mại nhỏ nhắn của cô vào trong miệng, hơi thở nồng đậm của người đàn ông nóng bỏng mà nồng nhiệt. Anh nói: “Còn nhớ anh nói hay không, làm việc tốt sẽ có đường ăn.”

Kỹ xảo của anh rất tốt, cô kháng cự cũng bị anh quán lấy chịu không nổi, bất tri bất giác cả người đều mềm xuống. Thế nhưng cô không bị anh trêu chọc đến mức choáng váng hồ hồ, còn biết phòng bị: “Tôi không chuẩn bị đường...”

Đường Trọng Kiêu nhìn cô đỏ bừng gò má thì bật cười, điểm điểm chóp mũi nho nhỏ của cô: “Giả ngu?”

Ánh mắt Hứa Niệm lóe ra, biết lần này dù sao cũng tránh không khỏi, tối hôm qua trở lại Lộ Uyển quá muộn, trên đường lại xóc nảy nên cơ thể anh không khỏe, cuối cùng là tự mình ngủ ở phòng khách, lúc này mới tránh được một kiếp.

Nào biết lúc này...

Đường Trọng Kiêu yêu nhất chính là bộ dạng này của cô, suýt nữa có phần không khống chế được, áp sát cô đem con người hơi thất thần nhìn về phía mình, nhẹ giọng nói bên tai cô: “Nếu em không chuẩn bị, không bằng tôi cho em ăn, được không?”

Đối với chuyện nam nữ này Hứa Niệm không có kinh nghiệm, hoàn toàn không hiểu ám chỉ của anh, cho đến khi bị anh nắm tay một đường sờ lên đồ vật kia, lúc này mới cả kinh nói không ra lời.

***

“Đường Trọng Kiêu, anh thật không biết xấu hổ!”

Lúc Trâu Dĩnh tìm đến Hứa Niệm, đẩy cửa liền nghe thấy một câu như thế, xa xa đứng lúc nhìn thấy hai người kia đi ra từ phòng nghỉ, Hứa Niệm bước chân vừa nhanh vừa vội, tựa như phía sau có quái thú đang truy đuổi. Mặc dù biết hai người này là quan hệ gì, nhưng trong lòng còn có chút không thích ứng, cô xấu hổ ho một tiếng: “Tôi quên gõ cửa.”

Cô và Hứa Niệm tùy ý đã quen, hiện tại mới nhớ tới văn phòng còn có một người khác.

Dáng vẻ Đường Trọng Kiêu không hề gì, lười biếng ngồi xuống sofa bên cạnh, Trâu Dĩnh ít khi tiếp xúc với anh, nhưng cũng phát hiện được một quy luật – đó chính là người này chỉ khi tâm tình cực tốt mới có thể chủ động chào hỏi người khác. Ví dụ như hiện tại, anh ta tiện tay lật tạp chí, cũng không ngần ngại lên nói với Trâu Dĩnh: “Không sao, hai người cứ nói chuyện đi.”

Trâu Dĩnh đưa văn kiện cần Hứa Niệm xác nhận ký tên lên, lại nhìn cô vẫn luôn ngẩn người, nhin không được lên tiếng nhắc nhở: “Làm sao vậy?”

Hứa Niệm lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, do dự đặt bút xuống: “Tớ đi toilet một chuyến.”

Về mặt Trâu Dĩnh ừ ừ cạc cạc nhìn cô rời đi, nha đầu kia hôm nay có vẻ bất thường.

Trong văn phòng nhất thời chỉ còn Trâu Dĩnh và Đường Trọng Kiêu, không khí có chút lạnh, cô không quá sẵn lòng chủ động tìm người này nói chuyện, vì thế làm ra vẻ nhìn xem cái khác, may là di động của Đường Trọng Kiêu vang lên.

Trong phòng rất yên tĩnh, Trâu Dĩnh ngay cả không cố ý nghe lén cũng đều nghe vào trong tai từng câu nội dung đối thoại. Đường Trọng Kiêu hẳn là đang trò chuyện với bạn, thái độ thật tùy ý: “Ngày mai tôi quay về bên kia, không có thời gian tiếp đãi cậu. Hứa Niệm? Cậu nghĩ cũng đừng nghĩ, thành thật chút cho tôi.”

Trâu Dĩnh âm thầm thổn thức, lúc này mới vài ngày thôi, đã đem Hứa Niệm làm tài sản tư hữu của bản thân? Cô đang đùa nghịch chậu cây nhỏ bên cạnh máy tính kia, mấy ngày không thấy hình như lại lớn lên không ít, bỗng nhiên chợt nghe thấy Đường Trọng Kiêu nói: “Thẩm Lương Thần, cậu đừng nhiều chuyện!”

Trong nháy mắt ngón tay của Trâu Dĩnh đã bị gai tiên nhân cầu* đâm bị thương, giọt máu đỏ sậm nhanh chóng từ ngón tay ứa ra. Cô hốt hoảng ngồi ở đó, cho đến khi Hứa Niệm xuất hiện cũng không phát hiện ra.

Hứa Niệm kí văn kiện xong, đưa cho cô thấy cô không phản ứng, lần này đổi lại Hứa Niệm nở nụ cười: “Tôi hôm qua cậu ngủ không ngon à?”

Trâu Dĩnh như hoảng hồn, chậm chạp gật đầu, nhanh chóng cầm tài liệu muốn đi, đúng lúc gặp Đường Trọng Kiêu cầm điện thoại đi ngắm cảnh, lúc này mới hạ giọng nói với Hứa Niệm: “Đường Trọng Kiêu người này, cậu cẩn thận một chút.”

Lời này Trâu Dĩnh trước kia cũng từng nói, nhưng giờ phút này ánh mắt cô lại khiến Hứa Niệm cảm thấy kỳ quái. Cô còn muốn hỏi lại, Trâu Dĩnh đã không nói thêm gì nữa: “Tôi muốn nghỉ vài ngày, về nhà với ông bà.”

Hứa Niệm lúc này mới chú ý sắc mặt của Trâu Dĩnh cũng trở nên có chút bất thường, lo lắng đến gần cô: “Sao thế, nhiều năm không về như vậy, sao đang êm đẹp bỗng nhiên lại nhắc đến?”

Trâu Dĩnh chỉ cười: “Aizz, tóm lại phải đi về xem.”

“Cậu không phải... là trốn ai chứ?” Thời gian Hứa Niệm và Trâu Dĩnh quen biết nhau quá dài, đối với chuyện của cô nắm như lòng bàn tay, nhìn đáy mắt hoảng hốt thậm chí còn mang theo sợ hãi như vậy, không cần nghĩ cũng đoán được có liên quan tới ai.

“Người đó lại tìm cậu?” Ngay cả tên cô cũng thay đổi, bỏ nhà ra đi, nếu đã như vậy còn không buông tha, quả thật người đàn ông này thật sự nguy hiểm.

“Không có.” Trâu Dĩnh mắt thấy Đường Trọng Kiêu đã trở lại, chỉ dạn dò Hứa Niệm, “Chuyện của công ty cậu hãy nắm chắc, còn có, đừng quá tin anh ta.”

Hứa Niệm không biết Trâu Dĩnh rốt cuộc ngầm ngầm muốn nói gì, nhưng đó là người bạn tốt nhất của cô, cô có thể tin nhiệm vô điều kiện. Về phần cùng Đường Trọng Kiêu, từ đầu tới cuối cô đều nhớ rõ bọn họ chỉ là quan hệ hợp tác.

Thời gian đến, tất cả đều chấm dứt, sẽ không có những điều khác.

***

Đường Trọng Kiêu trước khi đi giống như sắp xếp bài tập nghỉ hè, đẩy bản ghi chép tài vụ của công ty năm này đến trước mặt cô: “Lúc tôi về hãy nói cho tôi biết em xem thấy điều gì.”

Mấy thứ này Hứa Niệm trước kia đã sớm nhìn rồi, nếu có vấn đề cũng không cần chờ anh nhắc nhở, nhưng nghĩ lại phương pháp làm việc của người đàn ông này, anh tuyệt đối sẽ không làm chuyện dư thừa, vì thế Hứa Niệm nhận lấy còn thật sự nghiêm túc nghiên cứu những tài liệu này.

Đường Trọng Kiêu vừa đi, tòa nhà Lộ Uyển chỉ còn lại thím Phúc và Hứa Niệm. Trong lòng Hứa Niệm thấy nhớ nhà, do dự vẫn là thuyết phục thím Phúc: “Cháu muốn về nhà vài ngày.”

Thím Phúc chần chừ: “Ngộ nhớ tiên sinh biết...” Lấy tính tình của Đường Trọng Kiêu, nhất định sẽ rất giận dữ.

Hứa Niệm trấn an vỗ lên mu bàn tay của bà: “Thím yên tâm, cháu nhất định tranh thủ trước khi anh ta trở về.”

Thím Phúc rất cuộc mềm lòng, cuối cùng vẫn là đồng ý, dù sao tiên sinh trở về đại khái cũng không tiện gọi điện thoại lại đây, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

21. Chương 21

Buổi tối hôm sau, Đường Trọng Kiều gọi điện thoại tới, lúc đó Hứa Niệm đang tắm, đến khi đi ra mới thấy có thông báo cuộc gọi nhỡ, sau khi xác định là anh, có chút do dự có nên gọi lại hay không? Ngộ nhỡ quấy rầy đến chuyện tốt của người khác thì không ổn lắm.

Cô nhìn chăm chăm một lúc, dứt khoát vờ như không biết.

Ai ngờ mới sấy tóc được một nửa thì di động lại vang lên, Hứa Niệm đành phải đứng lên nhận máy. Đường Trọng Kiều bên kia rất yên lặng, chỉ là âm thanh xung quanh không thể nào phân biệt được rốt cuộc đang anh ở nơi nào, trái lại giọng anh nghe rất bình thường: “Em đang làm gì vậy?”

Sự thân mật giữa tình nhân thể này khiến Hứa Niệm có chút kháng cự, cô tạm dừng rồi mới nói: “Tôi vừa tắm xong.”

Đầu bên kia anh cũng yên tĩnh kì lạ trong chốc lát, sau đó nói tiếp: “Có thể tối nay tôi sẽ về.”

Hứa Niệm đầu tiên là sửng sốt, anh ta là đang báo hành tung cho cô sao? Nhưng trong chớp mắt bị sự bất ngờ này kích thích, cô chưa kịp suy nghĩ đã buột miệng trả lời: “Không cần đâu, anh bận công việc, ở lại mười ngày nửa tháng cũng không sao.”

Đường Trọng Kiều bên kia hoàn toàn im lặng, chỉ còn thoảng tiếng hô hấp nặng nề truyền tới.

Hứa Niệm ý thức được bản thân có chút quá mức nịnh bợ, lại vội vàng nói: “Ý tôi là chính sự quan trọng hơn, dù sao thì tôi cũng ở nhà chờ anh.”

Cô thuận miệng nói một câu, nhưng không biết thế nào lại khiến Đường Trọng Kiều bắt đầu cao hứng. Anh ở bên kia truyền đến tiếng cười nhẹ vui vẻ, giọng nam từ tính vào ban đêm bên kia đường truyền lại có cảm giác thật ấm áp: “Ăn cơm có ngon miệng không?”

Hứa Niệm cẩn cẩn môi, nho nhỏ “Ừ” một tiếng, kỳ thực trong nhà chỉ có một mình cô, đều là ăn mì ăn liền và đồ hộp, nhưng nhiều năm như vậy, dường như đã không còn ai nói những lời này với cô.

Anh dường như cũng vô cùng vừa lòng với dáng vẻ thuận theo này của cô, giọng điệu cũng trở nên dịu dàng hơn: “Trở về tôi sẽ kiểm tra, nếu gây tôi nhất định sẽ xử lý em.”

“...”

“Không thoải mái ở đâu thì tìm thím Phúc.” Đêm nay dường như anh vô cùng nhẫn nại, tính khí cũng tốt hơn bình thường rất nhiều. Hứa Niệm trong lòng âm thầm cảm thán, bên kia phải là dạng yêu tinh gì chứ? Khiến Đường Trọng Kiều hỉ nộ vô thường cũng biến thành con cừu non.

Cô đang thất thần, đối với dạn dò của anh cũng chỉ “Ừ ừ à à” ứng phó.

Anh bỗng nhiên nói: “Em nhớ tôi không?”

Hứa Niệm không chuẩn bị trước, một tiếng “Ừ” đã tự động nói ra, sau đó đành phải cúi đầu mắng một câu: “Ấu trĩ.”

Đường Trọng Kiều cũng không so đo, dường như rất vừa lòng với trò chơi nhảm chán kiểu này, sau đó thông thả nói với cô: “Tôi nhớ em, rất nhớ.”

Hứa Niệm lẳng lẳng nhìn bản thân trong gương, bên tai toàn là những lời này qua lại va chạm vào màng tai, đến khi phục hồi tinh thần lại thì người nọ đã cúp điện thoại trước rồi, cô ngỡ như đó là chính mình sinh ra ảo giác.

Sau khi nằm trên giường lại khó có thể đi vào giấc ngủ, rõ ràng sắp tới đầu thu, ban đêm trời cũng bắt đầu lạnh, nhưng cô vẫn như trước trần trọc không yên, giống như đáy lòng có lửa thiêu khiến cho toàn thân đều nóng. Hứa Niệm đứng dậy chỉnh điều hòa nhiệt độ xuống thấp một chút, lúc này mới nhắm mắt lại bắt buộc bản thân đi vào giấc ngủ.

Hết lần này đến lần khác Đường Trọng Kiêu đều không buông tha cô, trong mộng tất cả đều là bóng dáng của anh.

***

Vẫn là chuyện mùa đông năm ấy, cô đến dưới lầu công ty Lục Sơn chờ anh tan tầm. Bọn họ ở phương bắc, ngày tuyết rơi rất lạnh, cô mang khăn quàng cổ rất dày, một nửa khuôn mặt đều bị chôn bên trong.

Lục Sơn hẳn là có việc phải nán lại, đến giờ cũng vẫn chưa ra, cô bước chân đi dạo, ở tại chỗ không ngừng hà hơi sưởi ấm. Đối diện cô không biết từ lúc nào đã có người đứng ở trên bậc thềm, mặc áo bành tô lông cừu thuần màu đen, màu da trắng có chút như người bệnh, nhưng ngũ quan vô cùng thâm thúy, là loại đáng vẻ làm cho người ta liếc mắt một cái liền khắc sâu ấn tượng.

Anh ta cau mày, như gặp phải chuyện phiền lòng, dăm chiêu nhìn ra phố.

Hứa Niệm nhanh chóng thu hồi tầm mắt, dù sao thì nhìn chằm chằm người khác cũng không lịch sự, sau đó di động trong túi vang lên, là Lục Sơn gọi tới, thì ra anh có việc đi ra ngoài, lúc này căn bản không ở công ty.

Hứa Niệm có chút thất vọng, ngày lạnh như vậy, cô cố ý từ trường học trốn ra đến gặp anh.

Lục Sơn ở trong điện thoại dỗ cô, dù sao anh vẫn có cách khiến cô cười, Hứa Niệm cuối cùng cũng không cáu kỉnh: “Lục Sơn, anh liền đảm chắc em nhất định sẽ tha thứ cho anh.”

Cô cúp điện thoại, sau đó có xe chạy tới, chậm rãi dừng lại ở phía sau cô. Tiếp đó soái ca mặc áo bành tô màu đen bước lên xe, bỗng nhiên lại hạ cửa sổ xe xuống nói chuyện với cô: “Cô biết Lục Sơn?”

Hứa Niệm hoảng sợ, quay đầu lại liền chạm phải đáy mắt thâm trầm của anh ta. Cô còn có tâm đề phòng, cẩn thận theo dõi đánh giá anh. Người đàn ông kia không khỏi nở nụ cười: “Tôi là ông chủ của Lục Sơn.”

Hứa Niệm lúc này mới gật đầu chào hỏi anh ta, Lục Sơn từng nói ông chủ rất chiều cổ anh.

Khi đó cô cũng đơn thuần, cái gì cũng chưa nghĩ nhiều, Đường Trọng Kiêu là một người lòng dạ thâm sâu, nói xong tiện đường đưa cô đi, trên đường lại hỏi cô rất nhiều chuyện: “Luật sư Lục bình thường ít nói, tôi còn không biết anh ta đã có bạn gái đáng yêu như vậy.”

Lời anh ta nói vô cùng khách sáo, nhưng trong mắt chút ý cười cũng không có. Hứa Niệm cảm thấy không khí là lạ, vẫn lễ độ trả lời: “Tôi còn đang đi học, ít có thời gian gặp mặt, sẽ không ảnh hưởng đến công việc của anh ấy.”

Đường Trọng Kiêu rõ ràng rất sững sốt, nhìn dáng vẻ đó của cô, buồn cười: “Công ty chúng tôi còn chưa nghiêm khắc đến mức hạn chế nhân viên yêu đương.”

Hứa Niệm nhẹ nhàng thở ra, nhìn anh luôn luôn lạnh như băng, cô còn tưởng rằng là anh không thích nhân viên nói chuyện yêu đương.

Trở về trường học phải đi qua một đoạn đường rất dài, tuyết rơi, lái xe chạy rất chậm, cô bị hơi ẩm trong xe khiến cho buồn ngủ, cuối cùng thật sự liền như vậy mà ngủ, đến khi tỉnh lại mới phát hiện trên suốt đoạn đường bản thân đều gối lên vai người đàn ông kia.

Cô cực kỳ xấu hổ, xin lỗi không ngớt lời: “Thật ngại quá.” Vì để thuận lợi hẹn gặp với Lục Sơn, tối hôm qua cô thức đêm làm cho xong bài tập cuối tuần, không nghĩ tới ở trên xe liền khốn đốn thành như vậy.

Đường Trọng Kiêu thoát nhìn không thân thiện, nhưng lúc này lại không nói gì, chỉ như có chút dăm chiêu nhìn nơi cô gối lên, khóe miệng dần dần lộ ra một chút ý cười: “Không sao đâu, trở về ký túc xá ngủ ngon đi, cẩn thận bị cảm.”

Khi đó ấn tượng của Hứa Niệm về anh kỳ thực rất tốt, thế cho nên sau này chẳng hiểu ra sao bị bắt cóc, lúc mảnh vải trên mắt bị vạch ra, liếc mắt một cái lại nhìn thấy khuôn mặt này, cô quả thực cả kinh nói không nên lời.

Khi đó cô liền hiểu, khuôn mặt này cho dù là lúc đang cười, cũng không nhất định là thật sự.

***

Ngày không có Đường Trọng Kiều dường như trôi qua rất nhanh, nhưng người nợ lúc nào cũng luôn khiến cho người khác cảm nhận được sự tồn tại của anh ta. Sáng sớm cô muốn ngủ nướng cũng không được, luôn sẽ bị anh điện thoại đánh thức, nhưng chẳng bao giờ nói gì, giống như chỉ đơn giản gọi cô thức dậy mà thôi.

Hứa Niệm tóc rối bù ngồi trong phòng ăn, hâm nóng sữa, khi nghĩ đến câu kia của anh “Trở về sẽ nhất định xử lý”, lại mở tủ lạnh lấy trứng gà chiên lên.

Trâu Dĩnh phải về quê, bọn Tiểu Kỷ âm ỉ đòi đi tiễn, buổi tối vài người liền hẹn đi KTV. Từ lúc bắt đầu xuất hiện Hứa Niệm vẫn luôn phờ phạc ỉu xiu, Trâu Dĩnh nhin không được trêu ghẹo: “Buổi tối không ngủ ngon à? Có phải bị giày vò quá không?”

Hứa Niệm nhớ tới ngày đó ở văn phòng bị cô chạm mặt, trên mặt có chút bối rối, nhìn vài người nói nói cười cười trước mặt, hạ giọng nói: “Đừng nói vậy, mấy ngày nay anh ta không ở nhà.”

Trâu Dĩnh hiểu ý, gật đầu ra kết luận: “Cho nên đây là bất mãn.”

Hứa Niệm nóng nảy, đưa tay nhéo cô: “Cậu đừng nói vậy. Bọn tớ căn bản không có...”

Trâu Dĩnh bị cô âm ỉ chịu không nổi, kiềm trụ tay cô cầu xin tha thứ, lại bị lời cô thốt ra làm cho cả kinh trừng mắt to: “Đường Trọng Kiều không phải là không được chứ?”

Hứa Niệm bỗng chốc cười ra tiếng, nếu anh ta nghe nói như thế còn không tức chết? Cười đủ rồi mới nhỏ giọng nói: “Không chừng thật đúng là vậy.”

Trâu Dĩnh cười càng thêm ái muội: “Nhưng ngày đó nhìn hai người đi ra từ phòng ngủ, quần áo không chỉnh tề, đáng vẻ người nào đó rõ ràng là một bộ vừa ăn no.”

Hứa Niệm mặt càng đỏ hơn, một lúc lâu cũng không mở miệng được, cuối cùng vụng về nói: “Lúc đó là nghỉ ngơi.”

Trâu Dĩnh thực bị cô chọc cười: “Tớ đã hiểu, dù sao ăn cũng có rất nhiều cách.”

Hứa Niệm nghe được từ “ăn” kia thì cả người không được tự nhiên, ngày đó không có biện pháp bị Đường Trọng Kiều quấy rầy, cuối cùng phải cắn răng nhịn. Nhưng trời biết lần đầu tiên cô thấy cái thứ kia của đàn ông, đầu tiên là bị hù dọa, tiếp lại bị nó thẳng đứng chọc vào, trong bụng một trận long trời lở đất.

Đường Trọng Kiều lúc này liền trầm mặt, như muốn ăn thịt người, Hứa Niệm cuối cùng đánh phải đồng ý lấy tay giúp anh.

Nhưng cho dù là như vậy cô cũng là lần đầu tiên, hiện tại nhớ tới đều ngượng chín mặt, cuối cùng phải đi toilet rửa sạch thật lâu mà vẫn còn cảm thấy hương vị của anh trên tay.

Trâu Dĩnh nương theo ánh sáng hành lang cũng có thể nhìn thấy cô liên tục đỏ mặt, thật sự nhin không được, tò mò tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc hai người đã làm gì mà khiến cậu thành như vậy?”

Hứa Niệm cắn răng không chịu nói, bỗng nhiên nhớ tới lời ám chỉ ngày đó của cô ấy, nói sang chuyện khác: “Ngày đó cậu nói vậy rốt cuộc là có ý gì?”

Đường Trọng Kiều không ở đây, Trâu Dĩnh vẫn như trước chết sống không chịu nói, chỉ lần nữa cường điệu: “Tóm lại cậu thể nào cũng không thể thật tình với ai, mọi việc đều theo tâm nhãn, đừng để bị người ta lợi dụng.”

Điều này trong lòng Hứa Niệm cũng biết, thấy thần sắc Trâu Dĩnh không tốt liền không đề cập tới đề tài này nữa.

***

Trong ghế lô đều là người trẻ tuổi, cực kì ồn ào, Hứa Niệm ngồi được một lúc đã bị bọn họ trút không ít rượu.

Đến khi tan cuộc liền không còn chút tỉnh táo, Hứa Niệm muốn gọi điện thoại gọi lái xe, có người đứng ra nói muốn đưa cô về. Hứa Niệm nhận ra, đây là người mẫu mới của công ty, hình như tên là Lí Ngọc.

Cô dựa vào ngọn đèn nhìn anh ta, bỗng nhiên sinh ra vài phần hoảng hốt.

Người này ôn hòa lịch sự, thoát nhìn rất tuấn tú, nhưng loáng thoáng có vài phần bóng dáng Lục Sơn, khi nói chuyện với cô còn có thể mặt đỏ, cũng không biết có phải do uống rượu hay không.

Hứa Niệm phục hồi tinh thần, ném chìa khóa xe cho anh ta: “Vắt vả cho cậu.”

Lí Ngọc ít nói, trên đường im lặng lái xe, thỉnh thoảng từ kính chiếu hậu liếc nhìn cô một cái, từ đầu đến cuối không dám chủ động bắt chuyện với cô. Xe vững vàng chuyển động trên đường, Hứa Niệm không nhin được, cuối cùng mở miệng hỏi: “Cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“25.”

Hứa Niệm nghe xong, lại nhin không được buồn bã, bằng tuổi Lục Sơn khi đó.

Đều nói người uống say thì cái gì cũng không suy nghĩ, nhất là chuyện phiền lòng cuối cùng đều sẽ bị quên sạch, nhưng Hứa Niệm giờ phút này lại luôn nhớ lại quá khứ kia, mỗi một sự kiện, cẩn thận đến mức ngay cả những chi tiết nhỏ nhất cũng có thể nhớ đến.

Lí Ngọc thấy cô liên tục cau mày, dừng một chút vẫn là hỏi: “Có cần mua thuốc cho cô không?”

Hứa Niệm lắc đầu, nhắm mắt lại không nói nữa.

Rốt cục đến cửa nhà Lục gia, Lí Ngọc nói muốn đưa cô đi vào, Hứa Niệm cự tuyệt. Trễ như vậy để người khác phải đưa về tóm lại không tốt lắm. Lúc này đầu óc cô đã thanh tỉnh vài phần, ngoại trừ lúc đi đường có chút bất ổn ra thì hầu như không thành vấn đề, Lí Ngọc liền không kiên trì: “Vậy cô cẩn thận.”

Hứa Niệm nói lời từ biệt với anh ta, ai biết vừa mới đi vài bước liền có đèn xe sáng lên, ánh sáng chói mắt thẳng tắp chiếu tới, hoàn toàn bao vây trên người cô.

Cô lúc này mới chú ý tới có xe đứng ở cách đó không xa, thân xe màu đen yên tĩnh ẩn nấp trong bóng đêm. Ngọn đèn quá mạnh mẽ khiến cô không thấy rõ đối phương là ai, nhưng Hứa Niệm biết, ngồi bên trong chính là Đường Trọng Kiêu.

Quả nhiên cửa xe mở ra, người nọ im lặng đứng đó, Hứa Niệm nắm tay, vẫn là chủ động hướng anh, cố ý bày ra chút ý cười: “Sao đột nhiên anh đã trở lại?”

Đường Trọng Kiêu cau mày, đại khái là ngửi thấy mùi rượu gay mũi trên toàn thân cô, cuối cùng nhin nhin Lí Ngọc cách đó không xa, nhưng lại hơi hơi nở nụ cười: “Hình như trở về không đúng lúc, Hứa tổng vui đến quên cả trời đất, tôi cũng không biết ngưỡng đã quấy rầy.”

22. Chương 22

Hứa Niệm nghe giọng điệu đó chỉ biết Đường Trọng Kiêu mất hứng, bảo Lí Ngọc đi trước, lúc này mới giải thích cho anh: “Tôi trở về thu dọn đồ đạc, dù sao anh không ở đây, tôi ở lại cũng không để làm gì.”

Giọng điệu của cô hết sức bình thản, nói xong vùng trộm giương mắt nhin sắc mặt đối phương, như không muốn tranh luận cùng với anh, cô càng ngày càng rõ bản thân ở trước mặt anh không có phần thắng.

Đường Trọng Kiêu lúc tức giận hoàn toàn khác người, sẽ không xụ mặt mà ngược lại luôn cười. Anh nhàn nhạt nhin cô, ánh trắng sáng tỏ dừng ở đáy mắt, nhưng lại nhất thời không thể nào phân biệt được cảm xúc chân thật lúc này của anh.

Hứa Niệm cho rằng anh lại muốn châm chọc cô vài câu, thì đã thấy anh như có chút dăm chiêu nhin nơi Lí Ngọc biến mất, không nói một lời lên xe.

Cho dù cô trì độn cũng biết lúc này tốt nhất không nên chọc anh, ngoan ngoãn đi theo lên xe.

Xe trực tiếp trở về Lộ Uyển.

Thím Phúc ở ngay sau cửa, thấy hai người vội vàng chào đón, tận lực đề cao giọng nói: “Hứa tiểu thư, sao cô đi dọn đồ lâu như vậy?” Bà nói xong còn liên tiếp nháy mắt với Hứa Niệm.

Hứa Niệm trong lòng ai thán thở dài, hành động này của thím Phúc diễn cũng quá khoa trương.

Đường Trọng Kiêu khoanh tay, không nói một lời nhìn hai người tiếp tục “diễn”, thím Phúc chung quy cũng không chịu nổi cảm giác áp lực cực lớn của anh, lặng lẽ đi vào phòng bếp.

Chú Hoa cũng thức thời biến mất, trong phòng khách nhất thời chỉ còn lại hai người trầm mặc không nói năng gì.

Hứa Niệm ưỡn thẳng lưng, còn tiếp tục tranh luận: “Trong hợp đồng cũng không nói tôi lúc nào cũng phải ở đây.”

Lời này vừa nói xong trên mặt Đường Trọng Kiêu càng giống như bao phủ một tầng sương lạnh, rốt cục không giận dữ ngược lại cười nói: “Hứa tiểu thư thật sự là chuyên nghiệp, lúc nào cũng lấy hợp đồng làm chuẩn.”

Hứa Niệm nghênh đón đôi mắt đen không thấy đáy của anh, vốn có một bụng lời muốn nói cuối cùng lại nói không nên lời. Đường Trọng Kiêu trên người còn mặc vest, sắc mặt thoạt nhìn dường như có chút mệt mỏi, như vậy thật giống như... vừa mới vội vàng trở về.

Ngực Hứa Niệm hưng hăng nhảy dựng, người này sẽ không đến mức vừa trở về đã đi tìm cô chứ? Cô nhìn hướng trên bàn lại thấy một hộp quà bằng nhung màu xanh.

Đường Trọng Kiêu nói lỏng nút thắt cổ áo ngồi xuống sofa, lại lạnh lạnh nhìn cô một cái, nói: “Đi rửa sạch cái mùi này trên người em đi.”

Cuối cùng lần này giọng điệu không lạnh nhạt như vừa rồi, Hứa Niệm nghiêng đầu nhìn anh, thấy anh vẫn luôn cau mày, đáng vẻ như không thoải mái.

“Anh...”

“Lên lầu, hiện tại tôi không muốn nhìn thấy em.”

Hứa Niệm không dám nói thêm gì nữa, khi đến chỗ rẽ cầu thang lại lo lắng quay đầu nhìn anh một cái. Sắc mặt Đường Trọng Kiêu vô cùng kém, đưa tay lấy cốc nước trên bàn, lúc này mới lấy ra một lọ thuốc từ trong túi áo.

***

Hứa Niệm ở trong nước ấm đuổi cơ thể ra, đầu gối lên bồn tắm lớn bên cạnh thổ dài, đêm nay trôi qua cũng thật kinh tâm động phách, may mắn người nọ không nổi giận, đầu óc không biết vì sao luôn dừng lại ở cảnh tượng anh uống thuốc kia, cô dùng sức lắc đầu, ép bản thân không được nghĩ nữa.

Cửa phòng tắm bỗng nhiên bị gõ vang, Hứa Niệm bị làm cho hoảng, đề nặng cổ họng hỏi: “Ai vậy?”

Đường Trọng Kiêu hiển nhiên không muốn trả lời vấn đề không có chút sáng tạo chút nào này của cô, nói thẳng: “Mở cửa.”

“...” Cô bị điên mới có thể đi mở cửa, Hứa Niệm dùng trầm mặc tỏ vẻ cự tuyệt.

Đường Trọng Kiêu liền nhẹ nhàng cười một tiếng: “Em cảm thấy việc khóa cửa này có thể ngăn cản được tôi sao?”

Hứa Niệm nghĩ thầm chẳng lẽ anh ta định phá cửa? Vừa nghĩ lại, anh ta cũng có thể dùng chìa khóa mở cửa, vì thế giọng điệu lại yếu đi vài phần: “Tôi lập tức ra đây, anh chờ một chút.”

Đường Trọng Kiêu không cùng cô nói lời vô nghĩa, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa. Hứa Niệm thấy anh đường đường chính chính bước vào, sắc mặt trong nháy mắt liền thay đổi, lập bập chỉ vào anh: “Anh, đồ vô liêm sỉ!”

Đường Trọng Kiêu như đã trở lại bình thường, khí sắc so với lúc trước tốt lên không ít, hai tay nhét vào túi quần, thong thả đi qua.

Hứa Niệm thật đúng là sợ anh nhất thời biến thành sói trực tiếp bỏ nhào đến.

Ánh mắt người đàn ông kia như có như không đảo qua đường cong bị che lấp trong bồn tắm lớn của cô, chậm rãi cúi người xuống, khiến hô hấp Hứa Niệm dường như ngừng lại. Giây tiếp theo, đã thấy cánh tay anh xẹt qua trước mặt mình, trực tiếp cầm sữa tắm và dầu gội ở bên cạnh.

“...” Hứa Niệm trợn mắt há hốc mồm nhìn anh.

Đường Trọng Kiêu như cười như không quơ quơ gì đó trong tay: “Chẳng qua là lấy đồ dùng tắm rửa chuyên dụng của tôi, em nghĩ gì chứ?”

Anh đóng cửa phòng tắm lại một lần nữa, Hứa Niệm tức đến quả thực nói không nên lời nói, người này rõ ràng chính là cố ý trêu đùa cô!

***

Buổi tối hai người xem như lần đầu tiên chân chính cùng giường mà ngủ, thời gian dài như vậy anh chưa từng bắt buộc cô, cho nên Hứa Niệm tận lực xem nhẹ cảm giác khác thường nơi đáy lòng, kê bên mép giường giả bộ ngủ.

Đường Trọng Kiêu rất yên tĩnh, hơi thở cũng nhàn nhạt, trên người anh luôn có mùi hương rất đặc biệt, là mùi hương từ chuỗi lần tràng hạt kia tỏa ra. Cô dần dần cũng bắt đầu rơi vào mơ màng, mí mắt không mở ra được, thật sự đi vào giấc ngủ.

Cho đến khi anh thật sự xoay người ôm thắt lưng cô từ phía sau, hơi thở nóng bỏng kia trực tiếp dừng ở sau tai cô.

Trái tim Hứa Niệm bỗng chốc thắt chặt.

Anh chậm rãi bắt đầu hôn cô, ngón tay hơi lạnh xuyên qua mái tóc, đẩy những sợi tóc dài sau gáy cô ra một chút. Hứa Niệm kiềm chế hô hấp càng ngày càng loạn, ngăn lại tay anh đang dò xét trong áo ngủ: “Tôi, tôi không tiện.”

“Không làm.” Anh nói như thế, nhưng tay vẫn trượt vào trong.

Hứa Niệm từ từ nhắm hai mắt chịu đựng, nhưng khi không nhìn đến cảm giác lại càng rõ ràng, mỗi một lần anh chà xát, vân vê dò hỏi đều khiến cô run sợ không ngừng.

Hơi thở của cô cũng dần dần trầm xuống, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không dám mở mắt ra, sợ mở mắt ra sẽ không có cách nào đối mặt với chính mình.

Ngoài cửa sổ yên tĩnh chỉ còn tiếng gió rất nhỏ, màn cửa nhẹ nhàng đong đưa, tay cô bị anh giữ chặt, căn bản không thể động đậy. Anh chậm rãi hôn xuống, hơi thở một đường đảo qua vùng bụng bằng phẳng của cô rồi dừng ở trong chỗ sâu u cốc, cô gắt gao nắm chặt drap giường, lông mi kịch liệt run rẩy.

Anh quả thực giống như yêu tinh, hút đi tất cả bảy hồn sáu phách của cô.

Hứa Niệm chưa từng tiếp nhận loại tư vị này, chỉ là đầu lưỡi linh hoạt của anh khiến cho cô một hồi lên thiên đường một hồi xuống địa ngục. Cô rốt cục chịu không nổi, toàn thân đều mềm nhũn, dùng chân đá đi đá lại bả vai anh, lại bị anh bắt được mắt cá chân, rầu rĩ cười: “Được rồi, ngoan.”

Anh nói xong “Được”, nhưng vẫn như trước không chịu buông tha cho cô. Hứa Niệm từng đợt co rúm, bị bức đến điên người, nhanh chóng khóc thành tiếng, ngón tay dùng sức bắt lấy tóc anh: “Đường Trọng Kiêu!”

Nghe thấy tên mình, anh mới dịu dàng vuốt về mái tóc dài của cô, nhẹ nhàng mà nói bên tai cô: “Hứa Niệm, người này chỉ có thể là tôi, cho nên cách xa đàn ông ra một chút.”

Một trận bộc phát kia cuối cùng dần dần tán đi, Hứa Niệm giống như hư thoát, bị lời này của anh khiến cho trong nháy mắt như rơi vào hầm băng. Cô mở mắt ra, ướt sũng chống lại anh, thì ra lúc trước giận dữ là vì... ghen?

Đường Trọng Kiều không nói nữa, chính là một cảm giác mát xẹt qua bỗng nhiên dừng ở trên mắt cá chân, dưới ánh trắng có thể thấy rõ chiếc lắc chân tinh tế kia, anh giúp cô đeo vào xong, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua.

Đầu óc Hứa Niệm còn có chút loạn, chỉ nghe anh chậm rãi nói: “Em ở bên người tôi một ngày, thì không cho phép tháo nó ra.”

Hứa Niệm nhìn chằm chằm chiếc lắc chân kia, càng nhìn, vì sao càng cảm thấy đó là một chiếc gông xiềng.

***

Hôm sau Đường Trọng Kiều nói không đến công ty, Hứa Niệm vui mừng được tự do, ăn xong bữa sáng liền chuẩn bị đi.

Người nọ bỗng nhiên lại gọi cô lại: “Lúc trước cho em xem tư liệu, nhìn ra gì chưa?”

Mi tâm Hứa Niệm cau lại, do dự ngồi trở lại bên cạnh anh: “Không nhìn ra vấn đề gì.”

Đường Trọng Kiều trầm mặc nhìn cô một lát.

Hứa Niệm biết nhất định là có chỗ nào không đúng, nhưng cô đại khái trời sinh không phải làm nghề này, vì thế ôm tư thái xin chỉ bảo thành thật nói: “Trước kia tôi nhìn không ra, bây giờ vẫn là nhìn không ra, hay là anh chỉ ra cho tôi một chút?”

Đường Trọng Kiều cẩn thận gấp tờ báo trong tay lại, hí mắt cười cười với cô: “Cũng không phải là không thể được...”

Hứa Niệm vừa nghe giọng điệu này của anh chỉ biết đối phương lại đang tính toán gì đó, quả nhiên Đường Trọng Kiều ngoắc ngón tay với cô.

Cô đành phải cắn chặt răng, từ từ nhắm hai mắt tiến lại gần, không phải là để anh ta hôn một cái thôi!

Kết quả đợi một lúc lâu cũng không thấy có phản ứng, Hứa Niệm mở mắt ra, Đường Trọng Kiều chính một mặt trêu tức liếc cô: “Em cầu tôi, còn muốn tôi hôn em?”

Khóe miệng Hứa Niệm run rẩy, người này quả thực thật ấu trĩ! Cô hít vào một hơi, hướng đến mặt anh hung hăng bập môi một cái: “Được rồi chứ?”

Chú Hoa bên cạnh làm như không nhìn thấy, thím Phúc lại không nhịn được liền cười ra tiếng: “Ôi, tuổi trẻ thật là tốt.”

Hứa Niệm cảm thấy mặt mũi đời này đều bị mất hết.

Tâm tình Đường Trọng Kiều vô cùng tốt, bảo cô lấy văn kiện ra. Biên bản ghi chép ở đây là các khoản chi tiêu tài vụ lớn của năm năm trước, trước kia Hứa Niệm xem qua không thấy có lỗ hổng nào.

Đường Trọng Kiều dùng ngón tay nhẹ nhàng chỉ điểm: “Này, còn có chỗ này, cẩn thận kiểm tra lại.”

Hứa Niệm mở máy tính so sánh bản ghi chép tương quan, quả nhiên một lát sau liền phát hiện không đúng, cô kinh ngạc nhìn số liệu này, khoản sổ sách này làm quả thực hoàn mỹ không thiếu sót, nếu không cẩn thận căn bản phát hiện không ra, nhưng cô nhớ ngày đó Đường Trọng Kiều chẳng qua chỉ là tiện tay lật xem thôi.

Đường Trọng Kiều thấy cô lại lộ ra dáng vẻ kinh ngạc kia, không có biểu cảm gì chỉ chỉ cái trán: “Tôi nói rồi, làm ăn phải dùng đầu óc. Vài năm nay nhân viên của Trung Ảnh mang lại tốc độ tăng lợi nhuận rất nhỏ, so với những công ty cùng ngành thấp hơn không ít, mà quản lý đương nhiệm phần lớn đã già, nhưng vì sao vẫn chưa đổi nơi công tác?”

Hứa Niệm lúc này mới như thể hồ quán đỉnh*, mấy năm nay Trung Ảnh cô vẫn luôn không chú ý tới vấn đề này, thậm chí còn khờ dại cho rằng mọi người là vì tình cảm...

(*: nghi thức xối nước lên đầu)

“Bất kể kẻ nào công tác lâu ở một vị trí, không thăng chức không tăng lương, em cho là họ dựa vào cái gì an an ổn ổn ngồi năm năm?”

Hứa Niệm cả kinh trừng mắt to: “Cho nên nhất định là có lợi.”

Đường Trọng Kiêu không nói nữa, cầm lấy cà phê từ từ uống, may mắn nhím con nhà anh còn không quá ngu ngốc.

Hứa Niệm hiển nhiên là bị chần động đến, nỗ lực tiêu hóa tin tức này, tiếp đó nhanh chóng đóng máy tính, trước khi đứng dậy lại nghiêng người nhanh chóng mỗ một phát lên mặt anh: “Anh rất lợi hại, cảm ơn!”

“...”

Hứa Niệm cầm túi công văn liền thẳng đến công ty, chỉ còn Đường Trọng Kiêu ngồi tại chỗ có chút sững sờ. Nha đầu kia chẳng lẽ không biết không thể tùy tiện khen đàn ông lợi hại sao?

23. Chương 23

“Tiên sinh, không cần cùng đi xem?” Chú Hoa thấy Hứa Niệm rời đi, “khụ” một tiếng, rõ ràng nhắc nhở người nào đó còn đang thất thần.

Đường Trọng Kiêu lúc này mới tiếp tục uống cà phê của mình: “Chút chuyện đó cô ấy có thể xử lý tốt.”

Hứa Niệm không phụ sự mong đợi của mọi người, trên đường cũng đã nhanh chóng sửa sang lại tất cả văn kiện thật tốt, đến công ty trực tiếp giao cho phòng nhân sự xử lý. Quản lý Nhân sự nhìn thấy cái tên đó trong lòng nhất thời cả kinh: “Này, nhưng mà quản lý Vương là nhân viên lâu năm.”

“Cho nên giao cho anh, nếu không thì cứ để đồng nghiệp của phòng pháp luật và chính trị xử lý.”

Quản lý Nhân sự chưa từng thấy Hứa Niệm nghiêm túc như vậy, lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, gật đầu nói: “Tôi sẽ làm việc này.”

Hứa Niệm trở về văn phòng của mình, mới vừa cởi áo khoác quản lý Vương đã trực tiếp vọt vào bắt chấp sự ngăn cản của Cố Tiểu Kỳ.

Năm nay chị ta cũng đã ngoài bốn mươi, bình thường thoát nhìn là bộ dạng rất an phận, lúc này có lẽ cũng chẳng buồn ngụy trang, liền nói thẳng với Hứa Niệm: “Trước đây lúc tôi đi theo Lục tiên sinh – Lục phu nhân tranh đấu giành thiên hạ, cô còn không biết ở nơi nào, thế nhưng bây giờ lại ra về với tôi.”

Hứa Niệm im lặng ngồi xuống, ra hiệu cho bọn Tiểu Kỳ đi ra ngoài, chờ quản lý Vương nói xong mới gật đầu: “Cho nên tôi kính trọng chị, không muốn làm lớn chuyện.”

Quản lý Vương tức giận cắn môi, sau một lúc lâu, ngược lại nghẹn ngào cười rộ lên: “Không muốn làm âm ỉ? Tôi ở cái tuổi này bị công ty sa thải, chẳng lẽ Hứa tổng cho rằng tôi còn có thể sống tốt trong vòng luẩn quẩn này?”

Hứa Niệm biết việc này có lẽ sẽ hoàn toàn chặt đứt sinh kế của chị ta, nhưng người như vậy cô không dám dùng tiếp, không báo cảnh sát đã là nhân từ nhất rồi.

“Tôi biết hiện tại chị rất kích động, cũng không hẳn là do chị sai, có lẽ là chị không còn thích hợp làm công việc này nữa.”

Thấy Hứa Niệm không buông lỏng tí nào, quản lý Vương rốt cuộc ý thức được nói gì cũng vô ích, trước đây cảm thấy cô tuổi còn nhỏ dễ lừa gạt, xem ra vẫn là xem nhẹ cô. Chị ta trầm ngâm vài giây, mạnh mẽ thổ huyết ra: “Được, nhưng trước khi đi tôi có chút chuyện phải nói ra.”

Hứa Niệm giơ tay lên: “Chị nói đi.”

“Cô có biết mọi người đều lén lút coi thường cô không? Bản lĩnh thật sự không có, còn khắp nơi chèn ép hai người con của Lục gia. Nhiều năm như vậy nếu không dựa vào chúng tôi, Trung Ảnh đã sớm bị hủy hoại trong tay cô. Hiện tại thì được rồi, dựa vào một câu của cái người họ Đường lai lịch không rõ kia, lập tức bắt đầu chỉnh đốn nhân viên lão luyện chúng tôi, Hứa tổng, cô cũng thật có bản lĩnh.”

Hứa Niệm nhìn quản lý Vương, biểu cảm cũng là bình tĩnh: “Chị đánh giá cá nhân tôi hay không cũng không quan trọng, quan trọng là chị thật sự làm tổn hại đến lợi ích của Trung Ảnh, cho nên hiện tại, mời chị rời khỏi Trung Ảnh, chúng tôi không cần một nhân viên như chị.”

Quản lý Vương cho rằng cô sẽ tức giận, lại không nghĩ rằng người trước mặt một chút cảm xúc cũng không có. Chị ta nhất thời có chút ngoài ý muốn, phần uất cuối cùng không có chỗ giải tỏa: “Được, tôi đi. Tôi thật muốn xem, cô có nhiều nhân viên như vậy có phải đều sẽ đối xử lạnh lùng như thế hay không.”

Quản lý Vương hùng hổ đi rồi, Hứa Niệm khẽ thở dài một tiếng. Biết rõ đối phương nói những lời này chẳng qua là muốn kích động mình mà thôi, cô quá rõ dụng ý của quản lý Vương, nhưng sâu trong nội tâm vẫn không tránh khỏi bị đả kích.

Lấy cả trái tim trao ột người, lại bị đối phương không chút lưu tình chà đạp, không có việc nào tổn thương đến trái tim như thế này.

Năm hai mươi ba tuổi đến Trung Ảnh, vứt bỏ chuyên ngành yêu thích nhất của chính mình, phút cuối cùng lại phải mang một thanh danh xấu như vậy, xem ra năm năm này cô thật sự là sống tẻ hết biết.

***

Buổi tối Hứa Niệm tự mình đi siêu thị mua đồ ăn, thím Phúc thấy cô mang túi to túi nhỏ vào phòng bếp thì cực kỳ buồn bực: “Hứa tiểu thư, cô đây là...”

Hứa Niệm mệt mỏi toát ra một đầu mồ hôi, cầm bình nước đá uống một hơi, lúc này mới mỉm cười với thím Phúc: “Bữa tối để cháu làm, nếu không đúng thím nhớ hướng dẫn cháu.”

Thím Phúc trừng mắt, sau một lúc lâu mới không ngừng xua tay: “Không được, không được, tiên sinh mà biết nhất định sẽ mất hứng, hơn nữa Hứa tiểu thư, đang êm đẹp cô có gì lại đi giành việc với tôi làm gì chứ.”

Hứa Niệm bị thím Phúc đùa đến dở khóc dở cười, kéo cánh tay bà an ủi nói: “Cháu cam đoan Đường Trọng Kiêu sẽ không tức giận, thật sự.”

Thím Phúc cau mày, bộ dạng nửa tin nửa ngờ, cuối cùng vẫn liên tục lắc đầu: “Thế cũng không được, lần trước cô đã nói về nhà ở không có việc gì, về sau tiên sinh vẫn tức giận, trừ mất nửa tháng tiền lương của tôi mà.”

“Hả?” Hứa Niệm căn bản cũng không biết chuyện này, trong lòng nhất thời đầy áy náy: “Xin lỗi, cháu không nghĩ tới anh ta lại để ý như vậy.”

“Nói ai lòng dạ hẹp hòi?” Đường Trọng Kiêu không biết từ lúc nào đã đứng sau hai người, nói không chừng đều nghe hết cả rồi, hé ra khuôn mặt cũng nhìn không ra vui mừng hay tức giận.

Thím Phúc xị mặt, vội vàng xoay người làm giảm bớt cảm giác tồn tại.

Hứa Niệm chậm rì rì đi đến bên cạnh anh, nói quanh co: “Chuyện buổi sáng cảm ơn anh, cho nên tôi muốn... tự mình xuống bếp, dù sao cái gì anh cũng không thiếu.”

Nói lời kiêu này với Đường Trọng Kiêu thật sự khiến cô rất lúng túng, ý tứ vô cùng đơn giản, nhưng lại nói lấp vài lần mới xong.

Đường Trọng Kiêu đang cúi đầu pha trà, cũng không biết có nghiêm túc lắng nghe hay không. Hứa Niệm liền xấu hổ đứng phía sau anh: “Mặc dù tôi không biết nấu ăn, nhưng có thím Phúc hỗ trợ hẳn là không có việc gì đâu.”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới xoay người lại, đôi mắt tối đen nhàn nhạt đảo qua mặt cô, dừng một chút nói: “Về khả năng nấu ăn của em, một mình tôi chịu tội đã đủ rồi, em còn muốn kéo theo chú Hoa và thím Phúc sao?”

“...”

“Đợi chú Hoa và thím Phúc nghỉ phép, tôi sẽ dạy em.”

“...” Hứa Niệm cảm thấy dường như có chỗ nào đó không đúng.

***

Trước đây hai người từng hợp tác cùng nhau làm bánh ngọt, phối hợp coi như cũng ăn ý. Lúc Hứa Niệm rửa sạch nguyên liệu nấu ăn nhìn đến Đường Trọng Kiêu mang theo bao tay đang ướp muối chế biến cánh gà, phương pháp thuần thực, nhất thời có chút kinh ngạc: “Anh biết nấu ăn thật sao?”

Đường Trọng Kiêu nhìn cô một cái, hết sức xem thường: “Cho rằng tôi nói dóc?”

Hứa Niệm bĩu môi không nói tiếp, cô không tin người đàn ông ngoài ba mươi này chưa từng một lần nói dối!

Thím Phúc và chú Hoa thật sự biến mất, cũng không biết đi đâu, trong nhà rất yên tĩnh, chỉ còn hai người thỉnh thoảng trao đổi vài câu. Đường Trọng Kiêu sau khi làm xong đồng trình tự thao tác phiên toái thì an vị ở một bên như ông lớn chỉ huy: “Thái rau cần dạng hạt lựu, cà rốt cũng thế, thái đi.”

Hứa Niệm liền một bên rơi lệ thái cà rốt một bên bắt đầu lên án: “Tôi nấu cơm chẳng lẽ không phải tùy tôi quyết định sao, sao cuối cùng toàn nghe theo anh, anh không thể chọn hai món ăn gia đình đơn giản sao?”

Đường Trọng Kiêu uống trà, nhìn viên mắt cô đỏ bừng khiến tim ngứa ngáy, lại như trước ra vẻ lạnh nhạt nói: “Không phải em muốn cảm ơn tôi sao, nhanh như vậy đã ngại phiên toái, không có thành ý.”

Hứa Niệm cuối cùng không thể nói ra lời, dù sao chính cô đã nói sẽ đích thân cảm ơn anh.

Cứ trò chuyện không biết vì sao đã nói đến chuyện quản lý Vương, Đường Trọng Kiêu không phát biểu ý kiến gì với cách xử lý của cô, chẳng qua nhìn ánh mắt kia chỉ biết rất không hài lòng. Hứa Niệm trầm ngâm, vẫn là nói lời nói thật: “Con gái chị ấy năm nay thi cao đẳng, nếu tôi trực tiếp giao chị ấy cho cảnh sát, có phải hơi quá không?”

Đường Trọng Kiêu vẫn như trước không nói chuyện, Hứa Niệm trong khoảng thời gian này cũng coi hiểu biết tính tình của người này, bình thường những lúc thế này đã nói lên anh thật khinh thường lý do thoái thác của cô.

Hứa Niệm xoay người nhìn anh, yếu ớt thở dài: “Tôi biết trên thương trường phải tránh xử trí theo cảm tính, nhưng... anh khinh bỉ tôi cũng được, tôi cảm thấy tương lai của đứa trẻ và gia đình rất quan trọng, tiền hay bất cứ ích lợi gì cũng không đổi được.”

Cô nói xong xoay người tiếp tục thái cà rốt, cũng không trông cậy vào Đường Trọng Kiêu sẽ khen ngợi cô.

Ai ngờ thân hình cứng rắn của người kia lại từ phía sau chậm rãi dán đến, Hứa Niệm bị anh ôm lấy từ phía sau. Anh hôn hôn vành tai cô, bỗng nhiên nhẹ giọng cười rộ lên: “Nếu em không làm như vậy, không phải Hứa Niệm mà tôi biết.”

Hứa Niệm sững sốt xong, Đường Trọng Kiêu cũng không nói nữa, ngược lại đưa tay vỗ gáy cô: “Nửa củ cà rốt là đủ rồi, lãng phí.”

“...”

***

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên xuống bếp của Hứa Niệm, trước đây cô cũng từng nấu cho Lục Sơn, lúc ấy hồn nhiên đến tin tưởng vững chắc một chuyện... muốn nắm giữ được trái tim của đàn ông trước hết phải nắm được dạ dày của anh ta.

Vì thế cô bớt chút thời gian nấu đồ ăn yêu thích cho anh, cuối cùng biến phòng bếp một thành một đồng hồ nổ, tay còn bị phỏng khiến cho Lục Sơn đau lòng không thôi, ôm cô liên tục nói: “Anh yêu em không vì điều khác, đơn giản vì em là Hứa Niệm, em như vậy đã rất tốt rồi, không cần vì anh mà phải thay đổi.”

Cho dù lời đàn ông nói không có bao nhiêu đáng tin, nhưng ít ra khi đó Hứa Niệm rất vui sướng, cô cảm thấy chuyện hạnh phúc trên thế giới cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, cô có được Lục Sơn yêu cô như vậy.

Có lẽ nửa đời trước rất hạnh phúc, ông trời bỗng chốc đã lấy đi tất cả hạnh phúc của cô.

Hứa Niệm nhìn chằm chằm một bàn đồ ăn ngăn người, cô chưa từng nghĩ tới bản thân có ngày cũng có thể làm ra một bữa ăn phong phú như vậy, hơn nữa, đối tượng thế nhưng không phải Lục Sơn.

Đường Trọng Kiêu liếc mắt nhìn cô một cái, đưa tay rót rượu đỏ trực tiếp đưa tới trước mặt cô, biểu cảm trên mặt anh vô cùng nhạt, một chút ý tức giận cũng không có.

Nhưng Hứa Niệm lập tức ý thức được bản thân phạm vào điều kiêng kỵ, ít nhất đôi mắt kia của anh ta, liếc mắt một cái liền hiểu rõ tất cả.

Cô trầm mặc nhấp rượu, mỉm cười: “Thì ra nấu cơm cũng không khó như vậy.”

Đường Trọng Kiêu không nói gì mà cúi đầu uống rượu, Hứa Niệm lúc này mới nhớ tới hỏi anh: “Cơ thể của anh có thể uống rượu sao?”

Nếu cô nhớ không lầm, lúc trước Thẩm Lương Thần ngay cả thuốc cũng không cho anh hút.

Khi hướng về phía cô một lần nữa, ánh mắt Đường Trọng Kiêu liền nhu hòa một chút, Hứa Niệm lúc này mới ý thức được bản thân lại theo bản năng quan tâm anh, gần đây quan hệ của hai người dường như đã vượt qua dự liệu của cô, thậm chí có chút không thể khống chế.

Cô dứt khoát hoàn toàn trầm mặc, chỉ lo cúi đầu ăn.

Hương vị cũng không tệ.

***

Trên bàn cơm bày đầy thức ăn chưa dùng hết, hai người đứng ở ban công ngắm cảnh đêm, rượu đỏ trong tay cũng còn hơn nửa chén, Hứa Niệm uống một ngụm, xoay người nhìn người bên cạnh: “Có phải anh cũng cảm thấy tôi rất vô dụng không?”

Đường Trọng Kiêu không trả lời, chỉ im lặng nhìn cô. Bên má Hứa Niệm có mảng hồng nhợt nhạt, dường như có chút say, cô dựa vào lan can, tóc dài vờn bay trong bóng đêm, cả người xinh đẹp yên tĩnh lại không chút phô trương.

“Tôi thật sự cho rằng nỗ lực còn có ích, nhưng hiện tại mới phát hiện anh nói đúng, hơn nữa lòng người cho dù có nỗ lực cũng không chắc có thể thu phục được.” Hứa Niệm thổi bay lọn tóc lòa xòa trước mặt ra hai bên, nhắm mắt, lúc này mới quay đầu cười với anh, “Có lẽ cả đời tôi cũng không làm tốt được chuyện này.”

Đường Trọng Kiêu trầm mặc nhìn chăm chú vào bóng đêm rộng lớn trước mắt, đêm nay không nhiều sao, thậm chí có mây đen che khuất ánh trăng, tất cả đều có vẻ đen tối khó phân biệt. Nhưng anh lại cảm thấy rất tốt, vừa không đẹp giả dối, cũng không đè nén đến làm cho người ta tâm sinh khổ sở.

Anh đưa tay nắm bả vai cô, nghiêng đầu thật sâu nhìn chăm chăm cô, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: “Sợ cái gì, dù sao cuối cùng còn có anh.”

24. Chương 24

Lục Sơn là người đàn ông rất biết dỗ dành con gái vui vẻ, cho nên Hứa Niệm từ nhỏ đã từng nghe rất nhiều lời ngon tiếng ngọt. Nhưng trước mắt, cô lại vì những lời này của Đường Trọng Kiêu mà tim đập rộn lên.

Có lẽ bình thường đã quen với vẻ lãnh đạm của anh, bỗng nhiên nói ra một câu như vậy, mang đến chấn động cùng với rung động trong sâu thẳm. Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt kia ngay kề bên, nhưng bên trong có quá nhiều cảm xúc không thể suy xét.

Có lẽ lời này nói ra miệng anh cũng có chút không được tự nhiên, vì thế anh hơi dời mắt, lại miễn cưỡng bổ sung: “Có anh dạy em, không cần phải sợ.”

Hứa Niệm như trước có chút mờ mịt, chậm nửa nhịp gật đầu: “Vâng.”

Hai người đều ôm tâm tư, lại không muốn nói ra.

Gió ngoài ban công dần dần mạnh lên, thổi quanh người toàn thân từng cơn lạnh run, Hứa Niệm chỉ mặc một chiếc váy dài màu đen, cánh tay trắng trẻo tinh tế lộ ra bên ngoài. Tay anh vẫn khoác lên sườn vai cô, lòng bàn tay có cảm giác thô ráp cùng chút nóng bỏng...

Không khí quá mức mập mờ, cô khẩn trương nuốt một cái, trong đầu nhanh chóng sinh ra xúc động muốn chạy trốn, vì thế bước chân lui về phía sau: “Tôi đi thu dọn...” Lời còn chưa dứt, bên hông chợt căng thẳng.

Đường Trọng Kiều một tay ôm thắt lưng cô, tay kia kiềm giữ gáy cô, để người cô hoàn toàn dán vào lan can. Phía sau cô có mảng lớn cây xanh lượn vòng giữa những lan can được chạm trổ, mắt cá chân hơi lạnh, nhưng người đàn ông trước mặt lại cuồng nhiệt như cơn sóng cuộn trào mãnh liệt ập đến.

Anh không lời nào, đã bá đạo hôn lên môi cô.

Hứa Niệm vốn đang vầng đầu mắt hoa, giờ phút này càng không kịp suy nghĩ gì, một đường bị anh hôn, cơ thể dây dưa, cuối cùng mơ mơ màng màng ngã về trên giường.

Có những thứ luôn đến bất ngờ không kịp đề phòng, càng sợ hãi khi xảy ra lại càng kịch liệt, suy cho cùng tình cảm con người luôn thăng.

***

Trong phòng chỉ có ngọn đèn nhỏ, ánh sáng nhu hòa, Hứa Niệm lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể rắn chắc mà cường tráng của đàn ông, hoàn toàn khác biệt so với trước đây, từng khối cơ bắp đều lộ rõ về lực lưỡng. Anh chậm rãi cúi người xuống, trước mắt cô hạ xuống một bóng người to lớn.

Những chuyện này Đường Trọng Kiều làm rất tốt, cô gian nan phòng thủ nhưng vẫn chảy ra dịch thể nóng bỏng xấu hổ, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn im lặng nhìn cô, chỉ dùng ngón tay khiến cho cô đầu hàng.

Ga giường dưới thân dần dần ẩm ướt, đây là gì Hứa Niệm rất rõ ràng, mặc dù chỉ là phản ứng sinh lý bình thường nhưng vẫn khiến cô ảo não. Trong lòng hận chính mình, nhưng cuối cùng lý trí vẫn bị nghiền nát từng chút một, cuối cùng cũng ngã vào nơi vạn kiếp bất phục*.

*: muôn đời muôn kiếp không trở lại được.

Bên tai tất cả đều là tiếng hít thở nặng nề của anh, Hứa Niệm rốt cuộc không dám mở mắt ra, chất còn làm cho cô sinh ra cảm giác tê liệt ngán ngẫm, cơ thể giống như không thể khống chế được, cần lấp đầy nhanh chóng, nhưng mà...

Cho dù màn dạo đầu lại khiến cho người ta trầm luân, có biểu hiện của yếu mềm – tê dại, khi anh tiến vào cô vẫn là đau đến rơi nước mắt, thứ kia của anh Hứa Niệm từng sờ qua, quả thực so với hưng khí còn muốn dọa người, cơ thể nhất thời như bị chẻ đôi, nhưng khó chịu nhất vẫn là trong lòng.

Rốt cục vẫn phải đi đến một bước này.

Toàn thân cô giống như bị anh đóng đinh trên giường, anh một chút so với một chút tàn nhẫn hơn, khiến cô không chịu nổi. Từ đầu đến cuối Hứa Niệm vẫn không hiểu vì sao đàn ông lại thích chuyện làm tình này, nói đến cùng nó giống như một loại cực hình, cô cảm giác toàn thân đều nóng rất, khu vực kín tức thì bị cọ sát cực kỳ khó chịu, dù sao cô không thấy có chút cảm giác tốt đẹp nào.

Nhưng dường như anh lại cực kỳ yêu thích tư vị này, hôn cổ cùng vành tai cô, giọng điệu lưu luyến đến cực hạn: “Tiểu Niệm...”

Xưng hô quen thuộc làm cô hoảng hốt trong giây phút, nước mắt rơi càng dữ dội, bàn tay đang cào trên lưng anh chậm rãi biến thành tư thế ôm. Môi cô run rẩy, không thể kìm nén khóc lên: “Lục Sơn.”

Âm thanh nhỏ như vậy, trong tiếng nấc nghẹn, không cẩn thận căn bản không thể nào nghe rõ, nhưng đáy mắt Đường Trọng Kiều trong nháy mắt liền cuộn lên một trận cuồng phong.

Nước mắt rơi trong hõm vai anh, bàn tay chống bên cạnh người cô nắm chặt đến mức phát ra từng đợt giòn vang, tiếp tục dùng sức kiềm giữ cầm cô, cắn răng bức cô: “Nhìn anh!”

Khuôn mặt cô trắng bệch như tờ giấy, Đường Trọng Kiều không có được bất cứ lời đáp lại nào.

Trận làm tình cuối cùng biến thành một hồi độ sức không tiếng động, nhưng từ đầu đến cuối anh đều là vương giả, còn cô chỉ là kẻ hầu, khiến cô đã nghĩ đến ý định muốn chết. Anh dùng mọi cách bức cô nhìn mình, cuối cùng lại đều là phí công, tiếp đó sinh ra tàn nhẫn đặt cô ở trong đệm từ phía sau chiếm lấy cô, dùng cô ở tư thế khó có thể chịu đựng được nhất.

Nhưng chính Đường Trọng Kiêu cũng biết, tim của anh vẫn là trống rỗng.

Nhớ một người lâu như thế, cho đến khi gần trong gang tấc, rõ ràng hai người làm chuyện thân mật như thế, nhưng kết quả lại quá đả thương người.

***

Hôm sau rời giường, ngoài cửa sổ mưa như trút nước, dự báo thời tiết nói có bão đến, mấy ngày tới Thanh Châu đều có mưa. Hứa Niệm toàn thân đều đau, gối bên cạnh đã sớm không có ai, ngay cả độ ẩm hơi thở của anh cũng đã biến mất sạch sẽ.

Giống như một giấc mộng.

Cô vào phòng tắm rửa mặt, nơi kín vẫn đau dữ dội, lúc tắm rửa mới phát hiện chảy máu, tối qua càng về sau anh gần như thô bạo, làm cô đau không kiềm chế được, xem ra có thể là bị xé rách.

Hứa Niệm biết mình làm tổn thương anh, nhưng giữa họ, rốt cuộc ai đúng ai sai đã không rõ.

Khi xuống lầu trong nhà lại chỉ còn một mình thím Phúc, thấy cô dậy rồi thì đứng ở cửa phòng bếp nói chuyện với cô: “Tiên sinh từ sớm đã về bên kia, trong nhà có chuyện, có lẽ mấy ngày nữa mới quay về.”

Nói xong cũng không đợi Hứa Niệm phản ứng, lại lo lắng than thở: “Vừa mới trở lại, hôm nay lại đi, đi đi lại lại dày vò cơ thể nào chịu được.”

Trên bàn cơm có sữa nóng và bánh mì nướng, tối qua say rượu cộng thêm chuyện kia, Hứa Niệm hôm nay một chút khẩu vị cũng không có, đưa tay xoa thái dương, cuối cùng đứng dậy chuẩn bị đến công ty. Thím Phúc gọi cô lại: “Tiên sinh mời bác sĩ Lưu tới đây, nói giúp Hứa tiểu thư kiểm tra một chút.”

Hứa Niệm sững sốt, lập tức ý thức được muốn kiểm tra cái gì, bị thương khó xử như vậy cô thật không có mặt mũi để người ta xem, quay đầu mỉm cười nói với thím Phúc: “Cháu không sao, giúp cháu từ chối.”

“Nhưng mà...”

Hứa Niệm không nói tiếp liền lên lầu, lúc cô thu dọn đồ đạc rất khó chịu, trong lòng giống như có chuyện đè trĩu trong lòng, sắp không thở nổi.

***

Mưa dầm liên tục vài ngày, Đường Trọng Kiêu lại không gọi điện thoại tới. Đến khi trời quang mây tạnh “Tuyệt đại tao nhã” rốt cục cũng bấm máy, các diễn viên tập hợp đầy đủ, bên kia Lục Từ cũng sắp diễn xong.

Công việc của Hứa Niệm trở nên bận rộn.

“Ngày mai phải tham dự họp báo bấm máy phim, bốn giờ chiều còn phải tham gia một buổi họp công ty, mặt khác, Thẩm tổng của Thịnh Thế hẹn chị tối mai cùng dùng cơm.” Tiểu Kỷ thông báo lịch trình ngày mai một lần, thấy Hứa Niệm vẫn thất thần, nhin không được nhở giọng nhắc nhở, “Hứa tổng?”

Hứa Niệm lúc này mới giương mắt nhìn qua: “Được, tôi biết rồi.”

Đến khi Tiểu Kỷ đi đến cửa ra ngoài, Hứa Niệm lấy di động nhìn lướt qua, cuối cùng lại yên lặng buông xuống, gần đây cô thật sự rất kỳ lạ...

Ngày hôm sau cô bay đến Triêm thị tham gia họp báo khai máy “Tuyệt đại tao nhã”, giới truyền thông có mặt rất nhiều, Lục Từ xong việc cũng đến tham dự, câu hỏi của phóng viên tự nhiên không thể thiếu chuyện xấu giữa cô và Chu Kính Sinh.

“Lục Từ tiểu thư, lần này cô tới đây Chu tiên sinh có cùng đi không?”

“Tuyệt đại tao nhã” nghe nói có rất nhiều cảnh thân mật, Chu tiên sinh sẽ có ý kiến không? Có ngầm phản đối hay không?”

Hứa Niệm ở bên cạnh nhìn, ý bảo người đại diện của Lục Từ đi tới hỗ trợ, ai ngờ Lục Từ đã lên tiếng: “Nếu mọi người cảm thấy hứng thú với chuyện cá nhân của tôi như vậy, không bằng để hôm khác trả lời được

không? Hôm nay là họp báo công bố phim mới, xin mọi người nể mặt các diễn viên khác, nếu không trở về Hứa tổng sẽ không bỏ qua cho tôi đâu.”

Các phóng viên bị cô chọc cười, bất đắc dĩ đành phải miễn cưỡng hỏi mấy câu liên quan tới bộ phim mới, không khí phỏng vấn rất tốt.

“Xem ra Tiểu Từ nhà cậu đã trưởng thành rồi.” Trâu Dĩnh nghỉ ngơi trở lại, cả người lại khôi phục kiểu mẫu nữ cường nhân trước đây, đứng một bên lặng lẽ thì thầm với Hứa Niệm.

Hứa Niệm nhìn Lục Từ trên sân khấu, không khỏi khẽ cười: “Xem ra cách khiến cho cô gái trưởng thành nhanh nhất chính là đàn ông.”

Trâu Dĩnh nghe lời này tự đáy lòng cảm thán: “Rất có lý.”

Đến khi kết thúc Hứa Niệm đi lên tổng kết cuối cùng, nào ngờ lại có phóng viên bỗng nhiên ở trong đám người đặt câu hỏi cho cô: “Hứa tổng, có người biết chuyện tiết lộ, Trung Ảnh lúc trước có một cuộc thay đổi nhân sự lớn, rất nhiều nhân viên kỳ cựu đều “bị từ chức”, còn có người chụp được ảnh nhị thiếu của Lục gia, Lục Chu tiên sinh làm nhân viên tạp vụ tại một hội sở, thật sự quá thất vọng, đây là không phải xác nhận lời của người biết chuyện kia Trung Ảnh lập tức sẽ sửa thành họ Hứa?”

Lời này vừa nói ra hiện trường lập tức vang lên liên tiếp tiếng “tách tách” cùng đèn flash, Hứa Niệm hoàn toàn không dự đoán được tình hình sẽ phát triển theo hướng này, ngay cả nhân viên bên cạnh cũng sửng sốt không phản ứng kịp.

Lục Từ cả kinh trừng mắt to, hồi lâu không nói ra một câu: “Cái gì chó má người biết chuyện!”

Ánh mắt Trâu Dĩnh trầm xuống, vừa định đi tới hỗ trợ liền nghe thấy giọng Hứa Niệm xuyên qua microphone truyền tới đây: “Xin lỗi, đối với vấn đề hoạt động nội bộ của công ty cùng với việc nhà cá nhân tôi thật không tiện tiết lộ ra bên ngoài, thế nhưng ông chủ của Trung Ảnh vĩnh viễn không thể thay đổi, mặt khác vấn đề anh nói nếu có người tiếp tục viết tiếp theo chiều hướng đó, chúng tôi nhất định sẽ tố cáo việc này là xâm phạm danh dự.”

Vị phóng viên kia cũng không biết có phải muốn chơi trội hay không, căn bản không kiêng kỵ: “Cô không trực tiếp đáp lại, có phải sự thật đúng là như thế hay không?”

Hứa Niệm một người đứng ở đó đối mặt với đông đảo phóng viên, bị hỏi đến không thốt nên lời, phóng viên kia còn muốn hỏi lại, lại bị Trâu Dĩnh ra hiệu tắt microphone của anh ta.

***

“Không nghĩ tới quản lý Vương lại đáng ghét như vậy.” Đến lúc nghỉ ngơi Lục Từ vẫn tức giận bất bình như trước, “Chị dâu đã hạ thủ lưu tình với bà ta, thế nhưng bà ta lại hãm hại chị ấy khắp nơi như vậy, thế giới này quả nhiên là người tốt không được báo đáp.”

Trâu Dĩnh vỗ vỗ đầu cô: “Tức giận cái gì, sau này em còn gặp nhiều hơn thế.”

Lục Từ bĩu môi, chung quy là tuổi còn nhỏ, một khi có chuyện toàn bộ cảm xúc đều thể hiện trên mặt: “Làm sao bây giờ? Tên phóng viên kia có tiếp tục viết bậy hay không?”

Hứa Niệm tựa vào trong sofa ngược lại vẫn không phát biểu ý kiến, Trâu Dĩnh đi qua ngồi xuống bên cạnh cô, trầm ngâm nói: “Chuyện này giao cho tớ, tớ đi thương lượng một chút.”

Hứa Niệm gật đầu, bộ dạng tâm sự nặng nề. Lục Từ tiến tới kéo cánh tay cô: “Có phải chị lo lắng cho anh trai em không?”

Hứa Niệm lúc này mới lộ ra chút ý cười, quả nhiên vẫn là tiểu nha đầu tương đối hiểu cô. Lục Từ thở dài, đáp ứng nhỏ giọng nói: “Chuyện kia... thật ra lúc trước anh ấy có liên hệ với em, chị dâu chị đừng tức giận, chính là sau lần đó, anh ấy cảm thấy không còn mặt mũi để tới gặp chị nên mới trốn đi.”

Hứa Niệm cũng đoán được, nếu không phải nguyên nhân này không có khả năng cô không thăm dò được chút tin tức của cậu, đáng tiếc hiện tại những chuyện này đều bị kẻ có tâm lợi dụng. Thế giới này luôn như vậy, luôn có người thích suy bụng ta ra bụng người.

***

Trong giới Trâu Dĩnh cũng coi như có chút danh tiếng, nhưng lần này lại không có cách nào, về tin tức của Hứa Niệm càng viết càng quá phận, thậm chí có người bắt đầu ám chỉ tới Đường Trọng Kiêu. Chẳng qua cuối cùng vẫn có chút kiêng dè, từ đầu đến cuối không dám viết quá rõ danh tính, ngay cả hình ảnh cũng chỉ mơ hồ mà thôi.

“Tên phóng viên kia và quản lý Vương có giao tình.” Trâu Dĩnh không có cách nào giải quyết chỉ có thể đề nghị, “Không bằng hỏi ý kiến của Đường Trọng Kiêu?”

Nhưng hai ngày trước Hứa Niệm mới đắc tội với anh, hiện tại có việc cầu anh, khẳng định lại bị anh chê cười một trận. Trâu Dĩnh nhìn vẻ mặt dày vò của cô, nghi ngờ mà đung vào bả vai cô: “Cậu cãi nhau với anh ta?”

Cãi nhau?

Hứa Niệm cũng không biết bọn họ hiện tại xem như cái gì, trước đây cũng không phải chưa từng cãi nhau với anh, so với chuyện này còn gay gắt hơn, nhưng lần này vì sao vẫn cảm thấy chỗ nào đó không thích hợp?

“Vì sao lại tranh cãi, nói ra để tớ giúp cậu phân tích, xem tỷ lệ anh ta quần cậu bao nhiêu?”

Trâu Dĩnh nhìn cô chằm chằm, Hứa Niệm càng không mở miệng được, cũng không thể nói là vì chuyện trên giường chứ?

Thấy cô rũ mắt hồi lâu không lên tiếng, Trâu Dĩnh càng nhìn càng hoài nghi, khóe mắt hẹp dài hơi nheo lại: “Bạn học Hứa Tiểu Niệm, tớ đã xem thường cậu rồi, cậu treu tức Đường Trọng Kiêu đến mức rời nhà bỏ đi?”

Hứa Niệm trợn trắng mắt, cô nào có cái năng lực đó, Đường Trọng Kiêu tám phần lại đi tìm hương ôn nhu khác an ủi.

Trâu Dĩnh thần bí khó lường cười cười không nói, cầm điện thoại trực tiếp nhét vào tay cô: “Gọi đi, nói không chừng anh ta đang chờ cậu gọi điện thoại đấy.”

Hứa Niệm nhìn cũng không nhìn liền đẩy di động trở lại.

“Cậu thế này là sao? Hiện tại chuyện này có liên quan tới danh dự của công ty, gọi cho đối tác làm việc, cậu sợ cái gì?” Trâu Dĩnh rõ nhất là uy hiếp cô, quả nhiên lời này thoát ra khỏi miệng Hứa Niệm lập tức ưỡn lưng, “Tớ sợ chỗ nào chứ?”

“Vậy bộ dạng xấu hổ chột dạ của cậu thì sao?”

Hứa Niệm bị nói đến nóng nảy, chặn ngang đoạt lấy điện thoại: “Tớ gọi ngay bây giờ, anh ta còn có thể ăn tớ hay sao!” Nhưng đến khi cô nói xong cúi đầu vừa thấy, trong nháy mắt dường như bị sét đánh, di động không biết đã kết nối từ khi nào.

Hứa Niệm khóc không ra nước mắt, cũng không biết bên kia nghe được bao nhiêu.

Về mặt Trâu Dĩnh lại như chuyện không liên quan đến mình đứng lên, dùng khẩu hình nói với cô: “Nhớ dịu dàng một chút.” Nói xong còn lặng lẽ giúp cô đóng cửa văn phòng lại.

Hứa Niệm ôm quyết tâm hẳn phải chết, chậm rãi cầm điện thoại đưa tới bên tai, hít vào một hơi mới nói: “A lô.” Nhưng âm sắc đã sớm yếu đi không ít so với vừa rồi.

Bên kia không có người nói chuyện, Hứa Niệm nghi ngờ Đường Trọng Kiêu không định để ý đến mình, nhưng mới qua vài giây, giọng nam trầm thấp liền xuyên qua sóng điện chậm rãi truyền tới: “Không phải mới vừa rồi rất kiêu ngạo sao, sao bây giờ lại im lặng vậy?”

25. Chương 25

Hứa Niệm biết ngay Đường Trọng Kiêu sẽ dùng giọng điệu này, thành thật không lên tiếng. Một lát sau, người bên kia cuối cùng cũng bắt đầu vui vẻ hòa nhã, nói: “Em cảm thấy quản lý Vương là dạng người gì?”

Anh bỗng nhiên đi thẳng vào vấn đề, Hứa Niệm nhất thời không phản ứng kịp, suy nghĩ một lát mới trả lời: “Bình thường làm việc rất nghiêm túc, cũng nghiêm khắc với cấp dưới, đặc biệt là rất tốt với con cái.”

Đường Trọng Kiêu hơi chút suy tư: “Nhược điểm của chị ta là gì?”

Từ Niệm nhất thời im tiếng, dường như đã đoán được ý của người đàn ông này.

Đường Trọng Kiêu nói đến điểm mấu chốt thì ngừng, giữa hai người quỷ dị không ai nói tiếp, vẫn là anh mở đầu phá vỡ sự trầm mặc: “Tôi cúp máy đây.”

Hứa Niệm cảm thấy mình nên nói chút gì, vì thế dưới tình thế cấp bách chỉ có thể nói “Cám ơn”, bên kia lặng im thật lâu sau, cuối cùng “Ừ” một tiếng.

Đầu bên kia điện thoại chỉ còn lại có âm báo bận.

Hứa Niệm nhìn chằm chằm màn hình di động tối đen, sau một lúc lâu mới đột nhiên ý thức được một vấn đề, sau khi điện thoại kết nối hai người còn chưa kịp nói cho đối phương biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao Đường Trọng Kiêu đã biết?

Chẳng lẽ người đang ở nước ngoài, lúc nào cũng quan tâm tới cô...

Nhận thức này làm cho lòng cô có chút kỳ diệu, may mà Trâu Dĩnh đã đẩy cửa tiến vào. Hai người từ bộ phận nhân sự lấy được hồ sơ của quản lý Vương, Trâu Dĩnh cau mày, sau một lúc lâu cũng không nhìn ra điều gì: “Một câu chỉ điểm đó của anh ta, thế nào mà tớ vẫn thấy mơ hồ, chẳng lẽ phải lấy ác trị ác? Hứa Niệm, chúng ta là thương nhân đứng đắn.”

Muốn dùng thủ đoạn cực đoan cũng không cần Đường Trọng Kiêu nhắc nhở, lúc trước Tiểu Kỷ cũng đã đề nghị, nhưng tóm lại hậu quả rất phiền phức, cô không chút suy nghĩ liền cự tuyệt.

Hứa Niệm chậm rãi thu hồi tầm mắt từ trên máy tính, lúc này mới quay đầu nhìn cô: “Đừng nghĩ vậy, hiện giờ quản lý Vương bị bức đến mức phải đi đến bước này, hoặc là tâm lý không thăng bằng, hoặc là cùng đường. Cho dù là loại nào, nếu chúng ta muốn làm cho chị ta hoàn toàn cảm miệng chỉ ít phải có biện pháp đối với từng thủ đoạn của chị ta, luôn có lý do có thể khiến người ta thỏa hiệp.”

Trâu Dĩnh không tiếp nói, ngược lại kỳ quái nhìn cô. Hứa Niệm nâng tay sờ má theo bản năng: “Làm sao?”

“Hiện tại cậu và Đường Trọng Kiêu...” Nói một nửa, cuối cùng vẫn không tiếp tục nữa. Vì sao hiện tại cô luôn có cảm giác Hứa Niệm và Đường Trọng Kiêu vô cùng ăn ý? Người nọ chỉ tùy ý một câu đã khiến cho cô có chủ định, giống như ngay cả lúc trước tâm trạng rối bời cũng có thể ổn định lại.

Sợ nói ra nhà đầu kia lại nghĩ ngợi lung tung, cô chỉ vỗ vỗ vai Hứa Niệm: “Đi theo anh ta cậu sẽ nhanh chóng tu luyện thành tinh.”

Hứa Niệm chỉ cười, không tán dóc nữa.

Không nói đến chuyện khác, ít nhất đối với năng lực làm việc của Đường Trọng Kiêu có rất nhiều thứ đáng giá để cô học tập, trước đây cô muốn đấu cùng Đường Trọng Kiêu, đời này cũng không có cơ hội chiến thắng.

Cho tới bây giờ cô vẫn luôn là người cố chấp, nhưng cũng bởi vì điều này khiến cô nếm phải không ít mệt mỏi, hiện tại cuối cùng cũng hiểu được có chuyện nhất định phải học được, đó chính là thỏa hiệp. Con người sống trên đời, luôn phải biết được lúc nào nên co nên duỗi, nếu biết rõ phải lấy trứng chọi đá thì cần gì phải phô trương.

Đường Trọng Kiêu từ trước đến nay không dùng thủ đoạn quá mức để đối phó cô, nhưng luôn có cách khiến những góc cạnh của cô đều chậm rãi bị bào mòn, những thứ này, tất cả những điều đó phải tự cô từng chút lĩnh hội.

Trâu Dĩnh không nói tiếp, con người cho dù bị bức đến một bước kia, nhưng tóm lại là không có cách nào khác mà đồng cảm.

Cô chỉ hy vọng Hứa Niệm sẽ sống tốt.

***

Mấy ngày sau, quản lý Vương không nghĩ tới vừa mở cửa nhà thì thấy Hứa Niệm đang ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm với con gái, sau khi sững sốt trong nháy mắt liền trầm mặc: “Lâm Lâm, vào phòng làm bài tập đi.”

Lâm Lâm rất ít khi thấy mẹ lạnh nhạt như thế, nhúu mày, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời.

Quản lý Vương thấy sản phẩm dinh dưỡng ở trên bàn, cũng chỉ thản nhiên nhìn lướt qua, sau khi ngồi xuống chỗ bên cạnh, ngay cả nói cũng không muốn nhiều lời: “Tôi không chào đón cô.”

Hứa Niệm trước kia cũng từng tâm cao khí ngạo, lúc này hiềm thấy lại mặt dày, vẫn cứ ngồi không nhúc nhích. Quản lý Vương chăm chọc nhìn cô: “Hứa tổng đây là ý gì, nếu không đi tôi sẽ báo cảnh sát, gần đây cô cũng không được yên ổn, lại thêm tin tức này nữa chỉ sợ không tốt lắm.”

Hứa Niệm nghe giọng điệu âm dương quái khí của chị ta cũng không giận, khẽ mỉm cười nói: “Tôi muốn biết, quản lý Vương chán ghét tôi như vậy, thật là bởi vì tôi không có năng lực khiến chị cảm giác chịu không nổi, hay là vì chính chị không có năng lực then quá hóa giận?”

Sắc mặt quản lý Vương lập tức thay đổi, muốn nói gì đó lại liếc mắt nhìn phòng của Lâm Lâm, cố ý hạ giọng nói: “Tôi không biết cô đang nói gì.”

Hứa Niệm cũng không che giấu, nói thẳng: “Những tin tức gần đây là ai tung tin ra, trong lòng tôi và chị đều rõ, hôm nay chúng ta nói chuyện tử tế một chút, tôi tin rằng chị cũng còn tình cảm với Trung Ảnh, không thì sẽ không đến mức ở lại mấy năm nay.”

Cô nói xong lại cười: “Mặc dù cuối cùng chị cũng kiếm được không ít lợi từ nó.”

Ở nhà nhắc tới chuyện này, về mặt quản lý Vương càng thêm xấu hổ, Hứa Niệm nhìn toàn bộ phản ứng của chị ta ở trong mắt, cúi người qua: “Sức khỏe của Lâm Lâm từ nhỏ đã không tốt, một mình chị nuôi nấng cô bé quả thật rất vất vả. Nhưng chị có biết cảm nhận của Lâm Lâm về chị như thế nào không?”

Nói đến đây, đôi môi quản lý Vương bắt đầu không ngừng run run, như là cực kì kháng cự lại vấn đề này, trợn trừng cô: “Không cần cô quan tâm, cô có tư cách gì?”

Hứa Niệm im lặng mặc cho chị ta mắng, đến khi chị ta phát tiết xong, lúc này mới chống lại đôi mắt hồng lên của chị ta: “Trước hết tôi muốn cảm ơn chị, cũng muốn nói lời xin lỗi với chị. Thanh xuân của chị đều dành hết cho Trung Ảnh, thậm chí vì nó mà chị ly hôn với chồng, tưởng rằng ít nhất cố gắng mấy năm nay sẽ có hồi báo, nhưng Trung Ảnh chưa thể cho chị thứ gì. Thậm chí, bệnh của Lâm Lâm nghiêm trọng như vậy, nhưng ngay cả tiền chữa bệnh của cô bé chị cũng không xoay sở được...”

“Câm miệng!” Trên mặt quản lý Vương đã sớm không có huyết sắc, đôi mắt đỏ đến dọa người, chị ta dùng tay che mặt, giọng nói càng ngày càng thấp, “Cô đừng nói nữa.”

Chị ta cuối cùng vẫn là sụp đổ, trước kia là người hiếu thắng như vậy, vì công việc mà bỏ ra những năm tháng tươi đẹp nhất. Cũng không phải không ai chia ra một cảnh oliu cho chị, hai năm nỗ lực nỗ lực mặt nhất đó có không ít công ty tìm chị đổi nơi công tác, nhưng khi đó chị một lòng dành tất cả cho Trung Ảnh.

Sau đó đến khi con gái phát bệnh, số tiền lớn như vậy, ép chị không còn đường đi. Nhưng tuổi tác tươi đẹp của chị đã đi qua, mà đây là thời mà khắp nơi mọi ngành nghề đều chú trọng tuổi trẻ, lúc này cũng chẳng còn ai cần chị nữa, ngay cả Trung Ảnh cuối cùng cũng làm cho chị thất vọng.

Một đời người đơn giản chính là hai chuyện, công việc và gia đình, nhưng cuối cùng cả hai điều này đều bị chị làm cho hỏng bét.

Chị chỉ có thể thừa nhận thất bại của chính mình, tất cả oán cùng hận bắt đầu ứ đọng, tâm lý đã sớm vạn vẹo.

Hứa Niệm trầm mặc, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên lưng chị: “Lâm Lâm nói, chị là tấm gương và cũng là niềm tự hào của con bé, đời này cũng muốn học theo chị, đều phải sống vì lý tưởng của chính mình.”

Lời này càng khiến chị ta khóc không thành tiếng: “Học tôi thì có gì tốt, đứng trước tiền bạc, tất cả lý tưởng đều là giả.”

Trong lòng Hứa Niệm cũng không chịu nổi, tìm hiểu được càng nhiều, tâm tình của cô lại càng nặng nề. Cô trầm ngâm, vẫn là nói từng chữ: “Bất cứ nào tắm lòng của người mẹ yêu thương con cái đều đáng được tôn trọng, nhưng việc đó dù sao chị cũng làm sai rồi, tôi muốn cho những người khác một công đạo, đó là phép tắc. Nhưng mấy năm nay khổ sở của mọi người tôi không thể kịp thời hỏi thăm, là lỗi của tôi. Quản lý Vương, bệnh của Lâm Lâm chị cứ yên tâm.”

Quản lý Vương nâng mắt lên, trên mặt toàn là nước mắt.

Hứa Niệm đón nhận ánh mắt của chị, ngay cả nói cũng hết sức nặng nề: “Đây không phải là bồi thường, càng không phải là thương hại, chị cũng sẽ tiếp tục chán ghét tôi, chị vẫn là người mẹ tốt của Lâm Lâm, không có bất cứ thay đổi nào.”

***

Hứa Niệm đi ra từ nhà của quản lý Vương, trời vẫn mờ mịt như trước, thời gian này đang là mùa mưa, mỗi ngày đều vô cùng âm u. Cô một mình đi tới ngã tư đường cũ kĩ, đây là nhà ở thời kì đầu, khắp nơi đều là dấu vết loang lổ của năm tháng.

Còn nhớ rõ năm mười mấy tuổi, cô và Lục Sơn cùng đến công ty, lúc ấy thấy quản lý Vương vẫn luôn nổi tiếng là quyến rũ xinh đẹp, bộ trang phục công sở vừa người, phong cách chuyên nghiệp thật đáng ngưỡng mộ.

Mỗi bước đi tâm trạng cô đều áp lực đến khó chịu, vòng qua con đường này vào nội thành, khắp nơi đông nghịt một mảnh phồn hoa. Thế giới này luôn hiện thực đến đáng sợ, ai đau thương ai rơi lệ thì có can hệ gì đến ai, không người nào hỏi thăm.

Bầu trời bắt đầu rơi xuống những hạt mưa nhỏ dày đặc, mang đến một luồng khí lạnh, cô ôm chặt cánh tay đi về phía trước, trời càng ngày càng lạnh.

Có xe dừng trên giao lộ, bọt nước rơi trên cây cột điện tất cả đều rơi vào nóc xe, cửa kính xe chậm rãi hạ xuống, cô hốt hoảng nhìn thấy khuôn mặt của Đường Trọng Kiêu.

Lúc này nhìn thấy anh, bỗng nhiên có cảm giác xúc động muốn khóc, cô cố gắng chịu đựng.

Đường Trọng Kiêu cầm dù đi tới, không hỏi gì, chỉ choàng chiếc áo khoác ngoài trong tay lên người Hứa Niệm, nửa ôm cô lên xe.

Nhiệt độ trong xe cao, chiếc váy trên người cô đã ướt đầm từ lâu, nước rơi đầy bên chân, tóc cũng ướt nhẹp. Đường Trọng Kiêu cầm khăn mặt khô đưa cho cô, thấy dáng vẻ chậm chạp của cô, thì có chút thô bạo bắt đầu giúp cô lau: “Em muốn bị cảm à?”

Hứa Niệm lúc này mới trở lại bình thường một chút, nhìn anh một cái, cuối cùng không nói gì.

Chú Hoa vẫn dùng dáng vẻ già dặn như trước, từ đầu đến cuối chỉ trầm mặc lái xe.

Khi về đến nhà, Hứa Niệm lên lầu trước nhưng có chút không nhịn được, quay đầu nhìn người đàn ông phía sau. Đường Trọng Kiêu lúc này mới mở miệng: “Thế giới này mỗi ngày đều có chuyện bất công xảy ra, bà ta lựa chọn động tay vào sổ sách, lại không lựa chọn xin giúp đỡ từ em, từ khi bắt đầu làm ra quyết định này thì nên chịu trách nhiệm với hành vi của chính mình. Chuyện này không liên quan tới em, cho tới bây giờ con người cũng không thể tranh giành cùng số mệnh mà là tranh đấu cùng tà niệm trong lòng mình.”

Hứa Niệm nghe xong lời này, trong lòng buông lỏng một chút, lại nhìn Đường Trọng Kiêu lưỡng lự không biết nói gì, thật kỳ lạ, tất cả những tâm tư đó của cô anh đều biết.

***

Lúc thím Phúc mở nước tắm cho cô liền ở ngay bên cạnh khuyên nhủ: “Lần này nhất thiết cô đừng lại giận dỗi với tiên sinh, ngài ấy đi đi lại lại như vậy, cơ thể sớm muộn gì cũng chịu không nổi.”

Hứa Niệm lần trước cũng không phải cố ý, nghe thím Phúc nói vậy thì không lên tiếng.

Thím Phúc cho rằng cô còn đang bức bối, cầm tinh dầu rót vào trong, lải nhải nói: “Cô xem ngài ấy chính là lo lắng cho cô, cô vừa xảy ra chuyện liền trở lại. Hứa tiểu thư, tôi còn chưa từng thấy tiên sinh lưu tâm ai như vậy, trừ...”

Bà biết mình nói lỡ, lại vội vàng sửa miệng: “Trừ lão phu nhân.”

Hứa Niệm cũng không nghĩ nhiều, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Nhưng thím Phúc một chút ý bỏ qua cho cô cũng không có, cười cười đi đến bên cạnh cô, bộ dạng nửa dỗ dành nửa khuyên bảo: “Tôi nghe chú Hoa nói, thời gian này tiên sinh ngay cả cười cũng ít đi, nếu không cô thử dỗ dành ngài ấy?”

Hứa Niệm nghe lời này suýt nữa trực tiếp ngã vào trong bồn tắm, cô quay đầu nhìn thím Phúc, biểu cảm có chút ngờ nghệch: “Cháu dỗ anh ta?”

Nghĩ đến hình ảnh đó đã cảm thấy không thích hợp...

Dáng vẻ thím Phúc như không lưu tâm lắm, cực kì nhiệt tình: “Thật ra tiên sinh rất dễ dỗ, tôi chỉ cho cô mấy chiêu.”

Hứa Niệm nhìn ánh mắt thím Phúc cười vô cùng sáng lạn, bỗng nhiên có chút dự cảm không tốt.

26. Chương 26

Đối với đề nghị của thím Phúc Hứa Niệm quả thực dở khóc dở cười, ai lại nghĩ đến trong lòng một người lớn tuổi lại có nhiều ý tưởng như vậy. Cô vội vàng xua tay cự tuyệt: “Thật sự không thích hợp.”

Cái gì mát xa, loại chuyện này ngấm lại liền thấy một thân mồ hôi lạnh, cô cũng chưa từng không đứng đắn như vậy với Lục Sơn.

“Con gái thì phải mềm mỏng, bất cứ việc gì cũng cứng rắn với đàn ông, người ta sẽ không thích.” Thím Phúc như là quyết tâm muốn dạy cô, vẫn lải nhải nói: “Cách này dùng trên người đàn ông chưa từng sai, nếu cô muốn chinh phục ai, tất yếu phải dụng tâm.”

Hứa Niệm nghe xong lời này ánh mắt bỗng nhiên trở nên kỳ lạ, thím Phúc cho rằng cô đã bị thuyết phục, lại cười hì hì nói: “Đội khi tiên sinh giúp cô sấy tóc, không khí tốt, cam đoan ngài ấy rất cuộc cũng không nghiêm mặt được nữa.”

Hứa Niệm nhắm chặt mắt, lúc này mới vứt bỏ ý tưởng hoang đường đó trong đầu, vẫn là câu nói kia: “Không được, thím đừng nói nữa.”

Thím Phúc nửa ngày làm công tác tư tưởng đều vô dụng, đành phải đổi cách: “Vậy cô làm chút đồ ăn khuya đưa tới cho ngài ấy, tiên sinh thật sự rất dễ dỗ.”

Cho dù trong lòng Hứa Niệm không có ý tưởng đó, tắm rửa xong vẫn bị thím Phúc trực tiếp kéo đến phòng bếp.

Đường Trọng Kiều mở cửa thư phòng liền thấy cô gái kia đang đi tới đi lui ở cửa, trong tay bưng gì đó, nhưng cả hồi lâu mà không gõ cửa. Từ nhỏ tính cảnh giác của anh đã cao, lúc này nhìn cô chằm chằm, mày đã bắt giác nhăn lại: “Em định làm gì?”

Hứa Niệm ập ứng, nhớ tới lời của thím Phúc, liền đưa chiếc khay trong tay tới: “Đưa đồ ăn khuya cho anh.”

Ánh mắt anh nhìn xuống, nhìn thấy gì đó ở trong bát khéo miệng liền co rút.

Hứa Niệm vội trộm quan sát sắc mặt anh, thấy sắc mặt anh trầm xuống, cảm thấy sáng tỏ, theo bản năng cánh tay liền rút lại về phía sau: “Nếu anh không thích, tôi...”

“Coi tôi là đứa trẻ ba tuổi?” Đường Trọng Kiều vẫn lạnh như băng, đôi mắt thẳng tắp nhìn cô.

Hứa Niệm đã nhanh chóng chán nản muốn chết, nghĩ cũng biết Đường Trọng Kiều một đại nam nhân làm sao có thể thích ăn thứ này... Em bé thích uống sữa?

Đường Trọng Kiêu nguyên quán ở miền Nam, thím Phúc nói quê nhà có loại đồ ngọt chỉ dùng gạo nếp xay thành bột, sau đó sẽ từng chút một khuấy thành chè, phần lớn trẻ em hồi nhỏ đều thích uống. Cũng là lúc học làm bột gạo cô mới biết được, hóa ra từ bé anh không được lớn lên bên cạnh cha mẹ, lúc ấy đều là một tay bà nội nuôi dưỡng, mười hai tuổi mới trở về Đường gia.

Sau khi trưởng thành thì anh chưa từng ăn lại thứ này. Nhưng, một đại nam nhân ăn cái này nghĩ thế nào cũng rất không tự nhiên được không?

Đường Trọng Kiêu đã xoay người muốn về thư phòng, Hứa Niệm âm thầm nhẹ nhàng thở ra, bỗng nhiên lại nghe anh nói: “Vào đi.”

“...”

Hứa Niệm là lần đầu tiên vào thư phòng của Đường Trọng Kiêu, giống như người anh, bài trí khắp nơi đều bộc lộ rõ hơi thở lạnh nhạt nghiêm túc, anh dường như vô cùng thiên vị những thứ đồ thời trước, đồ cổ cùng ngọc thạch khắp nơi đều thấy.

Cô đặt khay ở trước mặt anh, nhất thời đã muốn chuồn đi, nhưng Đường Trọng Kiêu lại lên tiếng, giọng điệu không nhanh không chậm như trước: “Ngồi đi.”

Anh nâng cảm ra hiệu cho cô, Hứa Niệm tiến lui không được, đành phải miễn cưỡng ngồi xuống đối diện anh.

Đường Trọng Kiêu đánh giá chén gì đó ở trước mặt kia, mi tâm giống như chưa từng giãn ra, đưa tay lấy thìa tùy ý quấy lên, dưới đáy liền dấy lên một tầng màu đen.

Hứa Niệm thấy mặt anh tức thì cũng đen lại, tưởng như là mây đen che trời, có chút chột dạ, vẫn đành thành thật nói: “Lúc nấu không khống chế được độ lửa nên hơi cháy, nhưng mà là tự tay thím Phúc dạy, có thể làm không tốt lắm, nhưng hương vị hẳn là còn có thể chấp nhận được.”

Bộ dạng người đàn ông kia vốn còn đang do dự, bỗng nhiên giương mắt nhìn qua: “Em đã nếm qua?”

Hứa Niệm không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu, khoe miệng người nọ liền mang theo chút ý cười, sau đó lại cầm chén đẩy tới trước mặt cô, môi nhẹ nhàng thốt ra: “Quá nóng, làm nguội một chút giúp tôi.”

Giọng điệu đương nhiên đó thật đúng là muốn ăn đòn, Hứa Niệm chịu đựng cảm chén, miễn cưỡng nhẫn nhịn xúc động muốn hất bát chè đó lên mặt anh xuống, bưng chén lên từng chút một giúp anh thổi nguội.

Đường Trọng Kiêu cúi đầu lật xem văn kiện, ngẫu nhiên lại như có chút dăm chiêu liếc mắt nhìn cô, như đang suy tư điều gì.

***

Đến khi anh cảm thấy bắt đầu uống được rồi, thì Hứa Niệm mặt đến hoàn toàn không muốn nói chuyện, gục xuống bàn, cả khuôn mặt chôn trong bàn tay, chỉ lộ ra đôi mắt tràn ngập oán giận.

Đường Trọng Kiêu uống thứ mà trẻ con thích, lại có thể tao nhã đến cực điểm: “Em muốn nhận lỗi, anh không uống thì có vẻ mình quá keo kiệt, nhưng thím Phúc đứng nhìn bên cạnh còn có thể bị cháy, nghĩ chỉ số thông minh của anh bằng em?”

Nói xong không chút do dự khinh bỉ liếc mắt nhìn cô.

Phía sau lưng Hứa Niệm rùng mình, thì ra trò đùa nhỏ này của mình cũng chạy không thoát khỏi ánh mắt của anh, nghĩ đến chuyện vừa rồi, không khỏi càng thêm oán giận: “Cho nên anh liền cố ý trêu chọc tôi?”

Đường Trọng Kiêu không chút do dự gật đầu thừa nhận.

Hứa Niệm nghiêng rằng, cuối cùng chỉ có thể oán hận mắng một câu: “Ngây thơ!”

Nhưng người bị mắng kia hoàn hảo giống như tâm tình rất tốt, không chút để ý đáp trả: “Em cũng không phải ngây thơ, mảnh khoe kiểu này ngay cả đứa bé cũng chẳng thêm dùng, nói em ngây thơ đúng là coi trọng em rồi.”

“...” Sức chiến đấu của Hứa Niệm trong nháy mắt liền tan rã.

Đường Trọng Kiêu miệng thì nói ghét bỏ, nhưng vẫn rất nể tình mà uống hết chén bột gạo kia, Hứa Niệm nhanh chóng thu dọn đồ muốn chạy trốn, nhưng lập tức liền bị anh bắt lấy bàn tay kéo về trong lòng.

“Chạy cái gì?” Thanh âm của anh rơi xuống tiến vào trong tai liền mang theo một sức hấp dẫn, như vô cùng câu nhân hồn phách.

Hứa Niệm rụt vai, cô chịu không nổi hơi thở của người cố ý chọc ghẹo kia, chậm rãi làm dịu lại mới quay về phía anh: “Tôi không làm phiền anh nữa, anh làm việc tiếp đi.”

Nhưng anh chỉ cười, cố ý đưa tay nắn vuốt thùy tai dần dần phiếm hồng của cô: “Em sẽ không cho rằng, lần đó em gọi tên của người khác, thì anh sẽ không chạm vào em?”

Đôi mắt Hứa Niệm trừng thật lớn, nhưng không nói ra miệng, đã bị anh cúi người xuống nhẹ nhàng cắn lên môi. Lực đạo rất vừa phải, nhưng cũng khiến trên môi cô nóng rát, không thể xem nhẹ cảm giác này, mỗi lần anh đều biến đổi nhiều kiểu mà chinh đồn cô, chỉ là một cái hôn cũng nhiều thủ đoạn, làm cho cả người cô vừa đau lại vừa dày vò.

Hứa Niệm thở hồng hộc chóng đầy, cuối cùng bị anh trực tiếp đặt trên bàn.

Văn kiện ở bên trên bị anh mạnh mẽ đẩy ra, đồ dùng rải đầy trên mặt đất, lưng cô lập tức dán trên phiến đá cẩm thạch lạnh lẽo, ớn lạnh một đường lan đến đáy lòng.

Ký ức đêm đó ùn ùn kéo đến, mỗi một màn đều rõ ràng tới cực điểm, chống lại đôi mắt thâm thúy của anh như trước, tất cả giống như đều trùng hợp một cách tài tình.

Màn cửa còn đang lẳng lặng đóng đưa trong gió.

***

Hương vị thuộc về Đường Trọng Kiêu, mang theo mùi trầm mộc hương đặc thù ở trên người anh, từng chút một chặt chẽ khắc vào người cô, tinh tế dày đặc ăn mòn vào lục phủ ngũ tạng của cô. Sự nóng bỏng đó bắt đầu từ cổ một đường lan tràn, cuối cùng dừng ở ngực, tới tới lui lui mà liếm.

Cô không chịu nổi, liền dùng móng tay cào anh, mỗi lần đều như vậy, nhưng anh giống như không để ý chút nào.

Những vết thương nhỏ bé này thương đến da thịt, nhưng rốt cuộc đau thế nào, ai lại biết?

Hàm răng anh hơi dùng lực, rõ ràng còn cách lớp vải nhưng vẫn làm cô đau, nước mắt nhanh chóng chảy ra, miệng mắng: “Đường Trọng Kiêu, anh là cẩu!”

Cô càng dùng lực đánh trả anh, hai người vặn vẹo cùng nhau, cuốn chặt lấy nhau, nhưng lại công kích lẫn nhau.

Anh tách đôi chân dài của cô ra, rốt cuộc tới gần, hoàn toàn bao phủ cô ở dưới người, tư thế đó rõ ràng chính là vị thần nắm giữ tất cả.

Cảm giác áp bách thật lớn làm cho cô theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng người kia cũng rốt cuộc không có động tác dư thừa.

Cô rốt cuộc ngênh đón tầm mắt của anh, đáy mắt anh một chút tình yêu cũng không có, một hồi vừa rồi kia, bây giờ nghĩ lại càng giống như trận đấu, đáy lòng hai bên chỉ sợ đều là hận và oán.

Đường Trọng Kiêu hơi cúi người cùng cô nhìn nhau, thật lâu sau, lúc này mới chậm rãi nói ra khỏi miệng: “Giả bộ không nổi nữa? Để em thành thật lấy lòng người khác có phần quá khó khăn, hiện tại sẵn lòng nhẫn nại, đơn giản là muốn biết người biết ta, em quá rõ bây giờ còn không phải là đối thủ của tôi. Nhưng Hứa Niệm, cảm xúc của em luôn không giấu được.”

Hứa Niệm bị trực tiếp nhìn thấu, ngược lại không căng thẳng chút nào, dù sao tâm tư của cô từ trước đến nay luôn không thể gạt được anh. Cô dùng sức lực toàn thân mới đẩy anh ra được một chút, quần áo cởi sạch, cuối cùng chặt vật chỉ có một mình cô.

Nhưng cô không để ý chút nào, tùy ý sửa sang lại xong, liền như vậy ngồi ở trên bàn khẽ cười nhìn anh: “Tôi hận anh, chưa từng nghĩ tới việc phải giấu.”

Đường Trọng Kiêu nghe những lời này, trên mặt một chút tức giận cũng không có, ngược lại đưa tay vuốt ve tóc cô: “Vậy em dựa vào cái gì thắng tôi?”

Hứa Niệm ngẩn ra, cô nhìn đôi mắt kia, bên trong như là khiêu khích, nhưng dường như lại có quá nhiều điều mà cô không hiểu được. Từ trước đến nay cô đều không nhìn thấu anh.

Ngón tay của người đàn ông kia dừng trên môi cô, chậm rãi di chuyển lên, cuối cùng lòng bàn tay mở ra che bên trên mi mắt cô, hồi lâu mới sâu kín thở dài một tiếng: “Ngày nào đó em có thể lừa gạt tôi, thì có lẽ thật sự có thể thắng tôi.”

Hứa Niệm biết, hiện tại nhược điểm lớn nhất của cô ngay cả chính mình cũng không gạt được, nhưng lời nói hiện giờ của Đường Trọng Kiêu chặt chẽ khắc vào trong đầu cô, muốn đòi lại món nợ này, tất yếu phải trả một cái giá thật đắt

27. Chương 27

Đường Trọng Kiêu không phải lúc nào cũng là vẻ mặt ôn hoà nên Hứa Niệm đã sớm quen với tính tình vui buồn thất thường này của anh, chỉ là hôm sau khi dùng cơm không thấy anh, vẫn có chút ngoài ý muốn. Bình thường dù tâm trạng tốt hay xấu anh đều chú ý đến nghỉ ngơi và ăn uống, bữa sáng sẽ không thể không ăn.

Chẳng lẽ lại về bên kia? Từ lúc một giờ sáng đã không nghe thấy động tĩnh gì, Hứa Niệm miên man suy nghĩ, chú Hoa bỗng nhiên từ đại sảnh đi đến hậu hoa viên, cho nên người đó còn ở đây, chỉ là không muốn gặp cô?

Thím Phúc từ trước đến giờ thích tám chuyện, hôm nay cũng phá lệ im lặng, đợi cô dùng cơm xong liền lui xuống.

Không khí nặng nề trong phòng khiến Hứa Niệm có chút không thích ứng.

Nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, thay quần áo định đi ra ngoài, chú Hoa đang tưới nước cho hoa trong viện, thấy cô liền chủ động chào đón: “Tiên sinh hôm nay không cần xe, tôi có thể đưa Hứa tiểu thư đi.”

Chú Hoa bình thường nói chuyện luôn có nề nếp không chứa cảm xúc gì, giờ phút này lời nói lại mang theo vài phần xa cách, Hứa Niệm suy đoán nhất định là từ đáy lòng chú Hoa cũng không thích mình, nhưng còn phải làm việc theo chỉ đạo của người đó, xem ra chuyện này tám phần là ý của Đường Trọng Kiêu.

Hứa Niệm cũng không để đối phương khó xử, gật đầu nói “Được”.

Dọc đường đi chú Hoa không nói chuyện, dĩ nhiên cũng chưa nói tới bất cứ tin tức gì của Đường Trọng Kiêu, Hứa Niệm ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, đến nơi lúc nào cũng không biết.

Vẫn là chú Hoa nhắc nhở cô: “Muốn tôi vào cùng Hứa tiểu thư không?”

Hôm nay Hứa Niệm đến để xem tình trạng hiện giờ của Lục Chu, đến bây giờ cậu cũng không chịu liên hệ với cô, chỉ sợ là còn áy náy vì việc kia, cho nên càng ít người đi vào càng tốt. Cô liền trực tiếp cự tuyệt: “Không cần đâu, cháu vào một lát rồi ra liền.”

Chú Hoa không nói gì nữa, im lặng đứng chờ.

***

Hội sở này ở Thanh Châu cũng là chỗ ăn chơi có tiếng, hoàn cảnh ngược lại rất tốt, trước kia Lục Chu cũng cùng đám bạn hư hỏng thường xuyên lui tới, chỉ là không nghĩ tới cậu sẽ cam tâm làm phục vụ ở đây.

Hứa Niệm nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết hiện tại cậu biến thành bộ dạng ra sao.

Cô đã nghe từ chỗ Tiểu Kỷ, hôm nay là lúc Lục Chu trực ban, vì thế cô đến tầng cậu phụ trách, gọi tách cà phê, kiên nhẫn ngồi chờ.

Hôm nay vẫn như những ngày trước, thời tiết âm u, cô ngồi ở chỗ gần cửa sổ, bên ngoài kính thủy tinh là bầu trời u ám. Từ góc độ của cô nhìn xuống, toàn bộ dòng xe đều nhỏ bé đến khó tin.

Ngồi hồi lâu cũng không gặp Lục Chu, cô cầm tờ tạp chí chán ngắt xem, mãi đến lúc sau mới thấy cậu bưng khay đi qua, hướng đến bàn xa cô nhất.

Có chậu cây che khuất, Hứa Niệm cẩn thận quan sát cậu. Lục Chu so với trước đây gầy đi không ít, nhưng xem ra tinh thần rất tốt, khi đi đường lưng thẳng tắp, mặc áo trắng quần đen rất tuấn tú.

Khí chất cả người có vẻ không giống trước kia, không biết có phải là ảo giác của cô hay không.

Cậu cùng khách hàng nói chuyện rất khiêm tốn, luôn mang theo nụ cười trên môi, gai nhọn sắc bén vốn dĩ có trên người dường như đã biến mất. Hứa Niệm không biết đây là cậu tiến bộ hay là nguy trang, chỉ có điều khả năng thích ứng của cậu cao hơn nhiều so với tưởng tượng của cô.

Khi đến cô mang theo tâm tình thấp thỏm, đến giờ đã trầm tĩnh xuống.

Rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện không hay, thế giới quả thật nhỏ bé, thiếu gia Thanh Châu bên trong phần lớn đều quen Lục Chu, hôm nay gặp được, dĩ nhiên nhìn không được muốn chê cười cậu một phen. Lục Chu mặc đồng phục phục vụ, đứng bên cạnh bàn đám người đó, trên mặt không có quá nhiều biểu tình.

Lục Chu từ nhỏ đã có mặt mũi dễ nhìn, cậu là con trai thứ trong nhà, có chuyện Lục Sơn sẽ thay cậu gánh vác, cho nên từ nhỏ cậu đã sống trong hạnh phúc, dường như chưa bị ai ức hiếp càng chưa từng chịu khổ sở.

Giờ phút này đứng ở nơi đó, trong lòng Hứa Niệm cũng bắt đầu khẩn trương.

Cách khá xa nên cô không nghe rõ nội dung cuộc nói chuyện, nhưng cũng có thể từ gương mặt vui cười của những người đó mà đoán được chút ít, Lục Chu từ đầu tới cuối đều là dáng đứng thẳng tắp, không có chút nào dao động.

Mãi đến sau này Hứa Niệm thấy có người cố ý cầm tách cà phê hất vào người Lục Chu, cô không kiềm chế được muốn đứng lên, nhưng nghĩ đến lời của Đường Trọng Kiêu vẫn miễn cưỡng nhịn được.

Dù sao cô cũng không thể bảo vệ cậu cả đời.

Quản lý đến đây giải vây, cười chịu tội, cuối cùng hình như còn khiển trách cậu vài câu, mà Lục Chu từ đầu tới cuối cũng chưa biểu hiện ra bất cứ vẻ gì là không thoải mái. Có lẽ có tức giận cũng là giấu ở trong lòng.

Hứa Niệm không biết để luyện đến trình độ này, cậu đã trải qua bao nhiêu nhục nhã? Nhưng tất cả những chuyện này cũng có thể xem là cơ hội tốt để cậu rèn luyện.

***

Lúc trở về cảm giác khó có thể tin tưởng, chú Hoa từ kính chiếu hậu nhìn cô, vài lần đều muốn nói lại thôi. Hứa Niệm nhìn thấy, liền chủ động hỏi: “Chú muốn nói cái gì cứ việc nói, không sao đâu.”

Chú Hoa yên lặng, có vẻ đang suy nghĩ đến lý do thoái thác, lúc lâu sau mới trầm giọng nói: “Hứa tiểu thư biết hội sở vừa rồi là của ai không?”

Hứa Niệm nghe ông nói như vậy, ngẩn ra, trong đầu lập tức liền nảy ra đáp án, giống như mất xích, phía sau đáp án còn dẫn đến rất nhiều suy đoán hoang đường.

Chú Hoa vẫn là ánh mắt lạnh nhạt, chậm rãi nói: “Đây là sản nghiệp đầu tiên của tiên sinh khi đến Thanh Châu, tiên sinh đã giành rất nhiều tâm huyết cho nơi này, Lục tiên sinh làm việc ở đây cũng rất thoải mái, cô không cần lo lắng.”

Hứa Niệm trầm mặc không tiếp lời, lời này của chú Hoa rõ ràng là đang an ủi cô, mà cũng ngầm nói cho cô biết một hàm nghĩa khác.

Vì vậy Lục Chu làm việc ở đây là ý của Đường Trọng Kiêu, bộ dạng hiện giờ của cậu cũng là người đó từng chút một rèn nên? Tựa như lúc trước Lục Từ, Hứa Niệm tận tình khuyên bảo đều vô dụng, cuối cùng Đường Trọng Kiêu làm cho cô vấp ngã một cú thật đau, lúc này mới khiến bản thân dần trưởng thành.

Hứa Niệm đã từng nghĩ tất cả những việc Đường Trọng Kiêu làm đều có dụng tâm hiểm ác, lại dần dần phát hiện dường như sự thật cũng không phải như thế.

Nội tâm cô thật sự rối loạn.

Chú Hoa thấy sắc mặt cô không tốt, trầm ngâm vẫn không dám nói quá nhiều: “Tôi là người dưới vốn không nên lắm miệng, tiên sinh biết tôi hôm nay nói những lời này với tiểu thư chắc sẽ không vui. Hứa tiểu thư, có một số việc chính mắt thấy không hẳn đã là sự thật.”

Hứa Niệm bỗng đứng ngẩn đầu, từ trong kính chiếu hậu không thể nhìn thấy ánh mắt chú Hoa khi nói những lời này, cô cảm giác những lời này có hàm nghĩa sâu xa, mà chú Hoa lại không chịu nói gì thêm.

***

Hứa Niệm không về công ty, hiếm khi cơm trưa cũng dùng ở nhà, nhưng kỳ lạ là Đường Trọng Kiêu còn chưa xuống lầu. Một mình cô ngồi trong phòng ăn trống rỗng, nhìn một bàn đồ ăn mà một chút khẩu vị cũng không có.

Thím Phúc ngược lại vẫn ở bên cạnh nhưng không nói lời nào.

Hứa Niệm nhìn bà vài lần, cố tình muốn chọc đến tính hay nói của bà. Rốt cuộc Hứa Niệm không chịu được, chủ động hỏi: “Đường Trọng Kiêu không dùng bữa sao?”

Thím Phúc lúc này giống như bực bội toàn bộ tức giận, dường như không thể nhịn được nữa, liền nói cho cô biết: “Tiên sinh tối qua không thoải mái, bị giày vò hơn nửa buổi, mãi đến sáng sớm mới ngủ được.”

Hứa Niệm từ lúc chuyển vào Lộ Uyển đã quen với không khí yên tĩnh, cho nên buổi tối không nghe được động tĩnh gì quá lớn, lúc này hơi có chút ngạc nhiên, trầm mặc một lát, lại hỏi: “Có nghiêm trọng không?”

“Bệnh cũ.” Thím Phúc nói như vậy, lời nói lại tràn đầy lo lắng, “Mới tốt lên được vài năm, tiên sinh đời này còn chưa vì chuyện gì mà mềm lòng, nhưng lòng người chứ có phải là thần thánh đâu, làm sao không biết đau.”

Hứa Niệm lẳng lặng nghe, máy móc dùng bữa, cuối cùng nói với thím Phúc: “Không ăn gì thì cơ thể sẽ không chịu nổi, thím nấu cho anh ta chút cháo đi.”

Thím Phúc suyt nữa cho là mình nghe lầm, trừng mắt, nửa ngày cũng chưa nói ra một câu.

Hứa Niệm nhú mày, lại giống như đang làm bầm lâu bầu: “Người khó hầu hạ như vậy, cháo hoa chắc là không thích.”

Người già tâm tư đơn thuần, cảm xúc vui sướng hiện rõ ràng trên mặt, lập tức liền cười híp mắt phẩy tay: “Cô đem đến nhất định tiên sinh sẽ ăn, đừng nói cháo hoa, đến thạch tín cũng ăn mà không chút do dự ấy chứ.”

“...” Hứa Niệm trầm nghĩ thím Phúc quả nhiên vẫn quá đơn thuần.

***

Đường Trọng Kiêu có khi sẽ ở trong phòng khách cuối hành lang, Hứa Niệm gõ gõ cửa phòng mà không có ai trả lời, khi đẩy cửa đi vào chỉ thấy một phòng tối tăm, màn cửa bị che kín, hơn nữa vừa dày vừa nặng, giống như cố ý bỏ thêm mấy tầng để ánh sáng không thể chiếu vào.

Người trên giường quá yên lặng, Hứa Niệm khi đi cũng không dám phát ra âm thanh, rón ra rón rén mà đi qua, còn chưa đến bên giường đã nghe thấy một giọng nam khàn khàn: “Ra ngoài.”

Hứa Niệm đương nhiên không sợ anh, trực tiếp mở đèn ở đầu giường.

Ánh sáng quá mức chói mắt, người đàn ông trên giường cau mày theo bản năng, chờ khi thích ứng mới mở mắt nhìn qua, hung dữ như muốn giết người.

Hứa Niệm không chút nào sợ trừng trở về: “Ăn trưa thôi.”

Đường Trọng Kiêu vẫn nhìn cô chằm chằm, đại khái là vừa tỉnh lại còn có chút không tỉnh táo, biểu cảm hơi trở mắt hiểm thấy, ánh mắt lại có chút ngốc.

Anh bình thường làm sao lộ ra dáng vẻ này, Hứa Niệm khi nói chuyện cũng dịu xuống vài phần, hướng bên giường ngồi xuống, cầm lấy bát cháo chủ động đưa qua: “Đã thổi nguội rồi.”

Đường Trọng Kiêu cũng không nói chuyện, đôi mắt liếc nhìn cô, giống như đang suy đoán tâm tư của cô. Hứa Niệm cũng không tức giận: “Không phải anh nói muốn tôi ngủ trang sao? Hiện tại sao lại sợ, bên trong không có độc đâu.”

Cô nói xong liền cầm lấy muỗng nhỏ chính mình ăn một miếng, sau đó lại múc một thìa đưa đến bên miệng anh, hàm hồ nói: “Ăn đi.”

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu cuối cùng cũng dời khỏi mặt cô, lại nhìn chằm chằm cái thìa. Hứa Niệm gan lớn, trực tiếp lấy tay niết cầm anh: “Sao lại không nghe lời hả?”

Đường Trọng Kiêu đầu chịu nổi cái này, lúc này mới trầm thấp hét lên với cô: “Buông tay!” Khi nói vành tai lại ửng đỏ.

Hứa Niệm liền cười thành tiếng, đem phản ứng của anh nhìn ở trong mắt, bình thường người đàn ông cường thế lại bá đạo cũng có một mặt hiếm thấy như vậy, như thế lại khiến cô dẫn đo.

Nhất thời tâm lý đùa dai nổi lên, cô liền học bộ dạng ngày thường của anh, từ trên cao nhìn xuống, lấy tay sờ mi tâm anh, nhìn đến ánh mắt giận dữ của anh, lại nhin không được mà niết mặt anh.

Xúc cảm thế nhưng rất tốt.

Đường Trọng Kiêu phát hỏa, nhưng lời mắng ra đến một chút khí thế cũng không có: “Em muốn ăn đòn hả!”

Hứa Niệm nhìn anh như vậy thì càng muốn cười, giúp anh ngồi dậy, lúc này mới dứt anh từng muỗng từng muỗng: “Muốn xử lý tôi cũng chờ thân thể anh khỏe lên rồi tính.”

Mặc dù Đường Trọng Kiêu sắc mặt âm u, nhưng vẫn ngoan ngoãn há miệng cho Hứa Niệm dứt. Lúc này Hứa Niệm mới nghĩ đến, cái thìa này hình như mình vừa ném qua... Khó trách anh mới nhìn chằm chằm nghiên cứu hồi lâu.

Hứa Niệm liền trốn tránh ánh mắt của anh, Đường Trọng Kiêu liếc mắt một cái liền nhìn ra: “Tôi lại không ghét bỏ em, mặt đỏ cái gì?”

Hứa Niệm trừng anh, lập tức liền thốt ra: “Là tôi ghét bỏ anh không được sao?”

“...” Đường Trọng Kiêu ngậm miệng không để ý tới cô.

Hứa Niệm nhất thời không có cách nào khác tiếp tục dứt, bị anh làm cho tức giận đến nở nụ cười: “Không ăn, thật sự? Tôi đi đây.”

Đường Trọng Kiêu lại lập tức mở mắt ra, hung dữ nhìn cô. Hứa Niệm đạt được mục đích, khoe miệng không tự chủ nhếch lên: “Cảm giác bị người ta khi dễ tốt không?”

Đường Trọng Kiêu đáp lại cô là ánh mắt lạnh như băng.

Giữa hai người khó được không khí tốt, anh nhìn cô một lát, cuối cùng cũng chịu nói chuyện với cô: “Nói em không biết nói dối, như bây giờ không giống là giả bộ, cho nên em chủ động đối xử tốt với tôi, rốt cuộc là vì sao?”

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì mà anh không biết, bằng không cô gái này điên rồi mới có thể quan tâm anh? Cho dù là ngủ trang cho có lệ, cô cũng cảm thấy phiền.

Động tác trong tay Hứa Niệm dừng một lúc, tầm mắt dời lên đầu gối, trong phòng tĩnh lặng không có bất cứ âm thanh nào. Cô suy nghĩ hồi lâu, lúc này mới có dũng khí mở miệng hỏi: “Có thể nói cho tôi biết ân oán của anh và Lục Sơn năm đó không? Nếu anh không sợ tôi điều tra, vậy thì vì sao không chịu tự mình nói cho tôi biết?”

28. Chương 28

Người đàn ông trước mặt nghe xong lời cô nói, chỉ tiếp tục trầm mặc, đáy mắt hơi gợn sóng, rồi chậm rãi quay về với yên tĩnh. Câu cuối cùng kia cô phải dùng hết dũng khí mới hỏi ra lời, lại không có được bất cứ đáp án nào.

Hứa Niệm hoàn toàn không hiểu, nếu quả thật không liên quan đến anh, vậy tại sao không chịu nói? Nếu có liên quan tới anh, vì sao vào những thời điểm cô không biết lại giúp anh em Lục gia, còn có tình trạng của Trung Ảnh ngày càng mục nát, đến khi vào tay anh thì bắt đầu hưng thịnh?

Nếu như nói là lương tâm cắn rứt muốn hành động để bù đắp, thế sao lại dùng thủ đoạn này bức bách cô...

Trong lòng Hứa Niệm như có nhận thức mơ hồ sắp thành hình hiển hiện ra, nhưng từ đầu đến cuối lại nghĩ không ra.

“Rất cuộc là vì sao anh lại làm tất cả những việc này? Nếu thật sự có ân oán với Lục Sơn, hiện tại anh sẽ không sẵn lòng giúp Lục gia, chuyện của Lục Chu và Lục Từ tôi đều biết, đừng nghĩ tới việc lại giấu tôi.”

Anh xem như rất cuộc cũng hiểu sự khác thường của cô là vì cái gì, khỏe miệng chậm rãi lộ ra một chút ý cười, lời nói ra không chút để ý như trước: “Tôi đang làm việc thiện thôi.”

Hứa Niệm trừng anh, căn bản không tin.

Đường Trọng Kiêu lại nói: “Không nhìn nổi em ngu ngốc, muốn giúp em khôn lên chút, lý do này đủ chưa?”

Hứa Niệm biết ngay cũng chẳng hỏi được gì từ anh, cô cũng là điên rồi, làm sao lại cho rằng Đường Trọng Kiêu sẽ nói thật với cô chứ? Cơn giận bốc lên, cắn chặt răng cuối cùng nhịn không được, túm cái gối bên cạnh trực tiếp đánh lên mặt anh: “Khốn kiếp!”

Một lần lại một lần công kích người cô, thật cho rằng cô không có cách nào khác sao? Nhưng người nọ lại còn rầu rĩ cười ra tiếng, một chút cũng không cảm thấy mình quá trớn: “Anh nghĩ rằng em là đang then quá hóa giận.”

“Then quá hóa giận hẳn là thế này...” Hứa Niệm nói xong cầm lấy tay anh, cắn một cái lên cổ tay anh như để trút giận.

Đường Trọng Kiêu mày cũng chẳng nhăn lại chút nào, ngược lại thuận thế túm cô xuống, cơ thể cô nghiêng theo liên toàn bộ nằm sấp lên ngực anh.

Mái tóc dài tản ra trên người anh, hai người gần sát bên nhau, cách áo ngủ cũng có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của anh, Hứa Niệm bỗng đứng ngẩn đầu, lúc này mới ý thức được thể lực người này đã khôi phục, quả nhiên khí sắc so với vừa rồi tốt lên rất nhiều.

“Nhím con.” Mặt anh áp tới gần, bên trong tất cả đều là ý cười, hiển nhiên tâm tình rất tốt, rõ ràng có lòng chuẩn bị đùa cô, “Thích cắn người như vậy, không bằng cắn chỗ khác? Hử?”

***

Anh cách càng ngày càng gần, áp sát đến cô, cọ sát môi cô, rồi dọc theo cằm một đường đi xuống. Cô nhất thời hoảng: “Đừng làm rộn, anh nghỉ ngơi trước đi.”

Đường Trọng Kiêu đâu để ý tới cô, nhẹ nhàng cắn lên xương quai xanh của cô, cảm giác tê dại đó làm cho toàn thân cô nổi lên một tầng da gà.

Hứa Niệm nghiêng mình muốn chạy, lại bị anh trực tiếp xoay người bao phủ lên.

Hai người nặng nề mà rơi vào giữa đệm giường, thoáng một cái đã bật đèn ngủ đầu giường, tiếp theo lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của anh như trước. Anh niết cằm cô, gỡ trò xấu dùng chút lực, thấy cô đau mới cố ý hù cô: “Vừa rồi lúc đùa anh không phải rất có bản lĩnh sao?”

Hứa Niệm nuốt nước miếng một cái, ngượng ngùng phản bác: “Ai đùa giỡn anh, anh đừng nói quá lên như thế.”

Đường Trọng Kiêu liền mang bàn tay lạnh dò xét vào trong quần áo cô, kích thích cô liên tục thét chói tai: “Được, tôi sai rồi, vờ rồi chính là cái kia anh.”

“Cái gì anh?” Anh chống một tay khác nhìn cô, ý cười nơi khóe miệng rõ rệt không che giấu được.

Khuôn mặt của Hứa Niệm càng đỏ, biết anh muốn trả thù, liền không chút suy nghĩ đưa tay nắm anh. Anh nhẹ nhàng chặn đứng quả đấm của cô, đặt ở bên gối, lại nhìn cô một lúc lâu không nói lời nào.

Con gái chung quy da mặt mỏng, vẫn là Hứa Niệm không nén được phải lên tiếng: “Anh nhìn cái gì?”

Anh khẽ thở dài một cái, cúi người xuống, lại chặt chẽ ôm cô vào trong ngực: “Sốt ruột muốn biết đáp án như vậy sao?”

Tim Hứa Niệm run lên bần bật, nhìn đèn thủy tinh trên trần nhà mà không thốt nên lời.

Nhưng anh lại tuyệt không có ý định bỏ qua cho cô, dáng điệu hung hăng, lại không nhanh không chậm nói bên tai cô: “Em muốn nghe cái gì? Anh không liên quan tới cái chết của Lục Sơn.”

Hứa Niệm kỳ thật cũng không rõ chính mình rốt cuộc muốn nghe được đáp án như thế nào, Đường Trọng Kiêu ở trước mắt làm cho cô bắt đầu dần trở nên mê hoặc, dường như rất nhiều chuyện đều rơi vào bế tắc, không giải được, cũng không nói rõ được.

Người kia lại lần nữa chống lại ánh mắt cô, ánh mắt sắc bén gần như khiến cô không chỗ nào che giấu: “Đừng nói dối, đáp án của anh tôi không tin, đổi cái khác cho tôi.”

Hứa Niệm nhìn đôi mắt ẩn giấu trong bóng mờ ngược sáng của anh, cuối cùng cũng không đủ dũng khí để hỏi, gần như là trốn ra khỏi gian phòng kia.

Đường Trọng Kiêu nhìn bóng lưng cô hoảng hốt rời đi, chậm rãi khép mắt lại, thân thể nặng nề đổ về trên giường.

Đời này anh chưa từng có cái gì cầu mà không được, trước đây lại có càng ít khát vọng mãnh liệt muốn có được thứ gì, ba nói cho anh biết, một khi đã coi trọng thứ gì thì cả đời đều phải phá hủy, đây là điều tối kỵ của họ.

Nhưng cuối cùng anh không thể cưỡng lại được lòng mình.

Song có một số lời anh dám nói, nhưng chưa chắc cô đã muốn nghe...

***

Gần đến giờ tan tầm, Trâu Dĩnh đến phòng làm việc tìm Hứa Niệm, mới vừa đẩy cửa ra liếc mắt nhìn thấy cô đang thất thần, nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ vẫn không nhúc nhích, cũng không biết đang nhìn cái gì. Ngay cả cô ngồi ở đối diện lúc nào cũng không biết, Trâu Dĩnh theo nhìn theo ánh mắt cô, hồ nghi hỏi: “Nhìn cái gì thế?”

Hứa Niệm thu hồi tầm mắt, lập tức lại khôi phục dáng vẻ lí trí kia: “Có chuyện gì sao?”

Trâu Dĩnh lại liếc mắt nhìn cô, lúc này mới nói: “Tập chí Lệ Nhân Tú muốn hẹn cậu làm một bài phỏng vấn độc quyền, tớ đã lọc câu hỏi giúp cậu, cậu xem trước đi.”

Hứa Niệm nhận lấy, lúc cúi đầu xem bản thảo thì không nén được cười: “Tiểu Kỷ lại đi hẹn hò? Cậu ngược lại là sáng khoái, mỗi lần cậu ta ném công việc cho cậu cũng chưa nói, vấn đề riêng của bản thân cũng không suy xét.”

Trâu Dĩnh chỉ mỉm cười: “Đàn ông làm gì có ai đáng yêu đâu.”

“Cậu đây là ám chỉ tớ trả lương quá thấp?” Hứa Niệm không đồng ý với lời của cô, nhưng cũng biết nha đầu kia rất ngang bướng, đặt bản thảo ở một bên, lúc này mới thử khuyên, “Phụ nữ có ai mà không yêu đương, cậu mà kéo dài nữa thì không ai thèm lấy đấy.”

Trâu Dĩnh cầm điều thuốc rồi châm lên, hút mạnh đến bị sặc, ho khan vài tiếng, đợi lúc cơn ho qua đi mới liếc cô: “Cậu lại tốt hơn tớ bao nhiêu?”

Hứa Niệm tự biết đuối lý, dừng một chút, giơ tay đoạt lại điều thuốc giữa ngón tay cô bỏ vào gạt tàn: “Hút ít thôi, cũng đã bao nhiêu năm rồi mà cậu còn không quên chuyện đó sao.”

Lời kia vừa thốt ra thành công khiến người đối diện trầm mặc, Trâu Dĩnh hôm nay mặc một thân màu đen, thần sắc liền có vẻ càng hồng hơn. Cô nâng tay chà xát hai má, lúc này mới cười khổ: “Người chỉ có một tấm lòng, có thể yêu được bao nhiêu người, cho dù có người vì cậu mà moi tim moi phổi, thế nhưng trái tim đã đầy rồi, không thể chứa thêm nổi.”

Hứa Niệm nghe lại có vài phần xót xa.

Trâu Dĩnh một lần nữa lấy ra hộp thuốc lá, rút cuộn cũng không châm, chỉ khẽ lắc đầu một cái: “Tớ cũng không phải không bỏ xuống được, tóm lại trong lòng có hố sâu không qua được, cũng không giống như cậu, hôm nay vì ai mà phiền muộn? Không nói tớ cũng hiểu được.”

Cô dựa vào lưng ghế bộ dạng như cười như không, ánh mắt ngược lại cực kỳ giống người đàn ông trong nhà kia. Hứa Niệm nhất thời càng khó chịu, đứng lên thu dọn đồ đạc: “Tan tầm rồi cùng mình ăn cơm đi.”

Trâu Dĩnh cười, từ chối cho ý kiến: “Vị kia của nhà cậu không thông báo một tiếng, ngộ nhỡ ăn phải dấm chua thì tớ không gánh vác nổi.”

Hứa Niệm đi qua trực tiếp kéo lại cánh tay cô: “Anh ta cũng có việc.”

***

Tại nhà hàng lại gặp người có việc đó, Đường Trọng Kiêu mặc tây trang màu đen cùng một cô gái ngồi ở góc yên tĩnh nhất. Bởi vì quay lưng lại với cô, cho nên Hứa Niệm không thấy rõ vẻ mặt của anh, chỉ có thể nhìn thấy trên mặt cô gái kia nụ cười xinh đẹp tươi sáng, lúc nói chuyện với anh đôi mắt cũng giống như mang theo ánh sáng trong suốt.

Trâu Dĩnh cũng nhìn thấy một màn này, âm thầm chắc lưỡi: “Nghê Vi ngoài đời quả nhiên xinh đẹp hơn nhiều so với trong phim.”

Hứa Niệm lúc này mới nhớ lại, khó trách cảm giác nhìn quen mắt, đó không phải là siêu sao điện ảnh Nghê Vi thành công cả trong và ngoài nước sao? Cô nhớ mang máng trước lúc họp báo công bố phim “Tuyệt đại tào nhã” Đường Trọng Kiêu từng nói hai người có giao tình.

Trong phòng ăn truyền đến bài hát tiếng anh cũ sầu triền miên, Hứa Niệm đứng ở đó chỉ là hơi có chút thất thần, lập tức lôi kéo Trâu Dĩnh hướng đến hướng khác.

Trâu Dĩnh tính tình bướng bỉnh, thấy dáng vẻ này của cô thì trợn mắt nhìn thẳng: “Cậu trốn cái gì hả?”

“Có đâu.” Hứa Niệm lưng thẳng tắp, nói chuyện cũng hợp tình hợp lý, “Đỡ phải quấy rầy chuyện tốt của người khác mà thôi.”

Trâu Dĩnh nhất thời đồng tình nhìn bóng dáng Đường Trọng Kiêu: “Cậu thật đúng là không thêm để ý tới anh ta chút nào cả.”

Hứa Niệm trầm mặc không nói nữa.

Hai người cố ý chọn vị trí cách bàn này hơi xa, gọi thức ăn, Trâu Dĩnh chú ý tới cô gái trước mặt thật sự là một chút không thích hợp cũng không có, thậm chí còn chủ động cùng cô nói chuyện phiếm: “Đúng rồi, không phải cậu vẫn muốn xem bộ kịch nói “Nhân sinh” sao, tớ đã đặt vé rồi, cuối tuần cùng nhau đi xem.”

Mấy năm nay các cô cũng chỉ có nhau, phụ nữ 27-28 lại cũng không chịu chấp nhận, vì thế làm cái gì đều cùng nhau, giờ này khắc này, vẫn giống như trước đây không có gì thay đổi.

Trâu Dĩnh không ngừng thở dài: “Nhìn phản ứng này của cậu, còn tưởng rằng...” dừng một chút cũng không nói ra miệng, chỉ là không khống chế được lại liếc mắt nhìn phía bên kia.

Cũng đúng, người đàn ông như Đường Trọng Kiêu dù sao cũng phải tìm người môn đăng hộ đối.

Hứa Niệm chung quy là phụ nữ mất chồng.

***

Trâu Dĩnh ngấm lại cũng thấy bực mình, cầm túi đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Hứa Niệm lúc này mới hướng bên kia nhìn thoáng qua, lần này góc độ vừa tốt có thể nhìn đến gò má người đó, không thể không nói Đường Trọng Kiều đáng vẻ tốt, dù là đáng vẻ hơi buông mắt cười khê cũng dễ nhìn đến khó tin.

Như cảm nhận được điều gì, người đàn ông bên kia bỗng nhiên nhìn qua, Hứa Niệm vội vàng xoay người che mặt, trong lòng âm thầm cầu nguyện người kia đừng phát hiện.

Đường Trọng Kiều cũng không biết có nhận ra cô không, tóm lại bên kia hồi lâu cũng chưa động tĩnh, Hứa Niệm thở nhẹ ra, lúc này mới phát hiện Trâu Dĩnh đi hồi lâu còn chưa trở về.

Phục vụ đã sớm đưa cơm đến, Hứa Niệm cầm di động vừa định gọi điện thoại cho đối phương, trên hành lang thông với phòng vệ sinh và nhà hàng bỗng nhiên truyền đến một trận ồn ào, như có người đang cãi nhau.

Không biết vì sao ngực Hứa Niệm mơ hồ nổi lên lo lắng, trực giác chính là Trâu Dĩnh xảy ra chuyện. Cô không chút suy nghĩ liền chạy tới bên đó, vừa chuyển qua chỗ rẽ liền thấy nơi đó vây quanh không ít người, ra sức chen vào trong đám người, thấy đúng là Trâu Dĩnh, nhưng lôi kéo cùng một chỗ với cô lại là Thẩm Lương Thần?

Hứa Niệm không kịp nghĩ gì nữa, lập tức tiến lên kéo người: “Trâu Dĩnh!”

Đời này cô chưa từng thấy Trâu Dĩnh hung dữ như vậy, ánh mắt kia giống như muốn xơi tái Thẩm Lương Thần, túi xách vì bị lôi kéo đã sớm rơi trên mặt đất, đồ trang điểm rải đầy xung quanh.

Thẩm Lương Thần dù sao cũng là đàn ông, nhìn anh ta bị thương khắp nơi, trên mặt khóe mắt khắp nơi đều là vết cào, nhưng đôi tay vẫn gắt gao cầm cổ tay Trâu Dĩnh không chịu buông, đáy mắt đỏ hồng một mảnh. Người đàn ông bình thường ưu nhã, lúc này quả thực chặt vật vô cùng.

Hứa Niệm dùng hết sức lực cũng không thể ngăn cản Trâu Dĩnh, cô ấy quả thực như biến thành một người khác, cảm xúc hoàn toàn không khống chế được, hai tay bị chế trụ thì nhắc chân hung hăng đập đối phương.

Người đàn ông kia cũng cố chấp, hoàn toàn mặc kệ đám người xem náo nhiệt chung quanh, kiềm giữ Trâu Dĩnh như thế nào cũng không chịu buông tay.

Hứa Niệm thấy vậy mà cũng không giúp được gì, mắt thấy cảm xúc của Trâu Dĩnh càng ngày càng kịch liệt, Thẩm Lương Thần cũng giận không kiềm được, người đàn ông kia bắt đầu nóng nảy liền nâng tay bắt lấy cằm của Trâu Dĩnh: “Ngay cả tên cũng sửa lại, tôi thật xem thường em!”

Anh nói từng chữ đều giống như là từ trong kẽ răng mà rít ra, Trâu Dĩnh lại chẳng mấy may sợ hãi, lúc này còn có thể cười lạnh lên tiếng: “Đúng, mọi thứ liên quan tới anh tôi chỉ mong quên hết đi thôi!”

Thẩm Lương Thần rốt cuộc không chế không được, vung tay muốn đánh Trâu Dĩnh, Hứa Niệm vội vàng bảo vệ cô ở phía sau: “Thẩm Lương Thần, anh dám!”

Thẩm Lương Thần nâng tay lên rốt cuộc không thể hạ xuống, cũng trong lúc đó cánh tay kia bị người khác ngăn cản. Đường Trọng Kiều đứng giữa mấy người, mày nhăn lại: “Nơi này là chỗ công cộng, cậu còn muốn làm lớn chuyện sao?”

Thẩm Lương Thần thật lâu sau cũng chưa bình phục, bộ mặt trầm đến có thể vắt ra nước, anh ta hơi dùng lực liền đem Trâu Dĩnh từ phía sau Hứa Niệm ra ngoài, lồng ngực kịch liệt phập phồng, sau một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Đi ra, chúng ta nói chuyện một chút, đừng lại kích thích tôi.”

Hứa Niệm đến bây giờ cũng không rõ giữa hai người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nhưng vừa mới nhìn đáng vẻ đó của Thẩm Lương Thần như thế nào cũng không yên lòng để Trâu Dĩnh đi một mình.

Trâu Dĩnh lại lắc đầu ra hiệu với cô: “Không có việc gì, năm đó anh ta không thể bức chết mình, hiện tại cũng không có bản lĩnh đó.” Cô sửa sang lại mái tóc rối loạn, lúc này mới chậm rãi đi theo qua.

***

Người chung quanh dần dần tản đi, lại khôi phục biểu hiện giả dối bình thường vừa rồi, chú Hoa vừa rồi cũng xông vào, lúc này đang cùng quản lý thấp giọng trò chuyện. Trong lúc nhất thời hiện trường chỉ còn lại ba người.

Hứa Niệm thở sâu, trên mặt cố gắng mang theo ý cười, lúc này mới xoay người cùng người kia chào hỏi: “Khéo vậy?”

Đường Trọng Kiêu chỉ nhìn cô, từ trên xuống dưới quan sát liếc mắt nhìn, dường như đang xác định xem cô có bị thương không.

Không khí có chút lạ, Hứa Niệm liếc mắt liền thấy Nghê Vi đứng ở cách đó không xa tò mò nhìn quanh, hiện tại cách gần như vậy, gương mặt kia liền thấy vô cùng rõ ràng. Quả nhiên là tiểu mỹ nhân, ngay cả cô thường thấy nhiều người đẹp cũng không nhận được cảm thán một tiếng.

Nghê Vi thấy bên này tản đi, vội vàng chạy tới, đứng ở cạnh Đường Trọng Kiêu liền nhỏ giọng hỏi anh: “Anh không sao chứ?” Ngay cả giọng nói cũng mềm như nước.

Đường Trọng Kiêu chỉ lắc đầu, anh vẫn nhìn Hứa Niệm, mày không tự chủ nhăn lại: “Biết rõ ngăn không được còn xông ra trước, tính tình cật lực này của em lúc nào mới biết sửa được!”

Giọng anh đặc biệt nghiêm khắc, ngay cả Nghê Vi bên cạnh cũng bị dọa đến.

Bình thường bị anh mắng bị anh làm tổn thương cũng không quan trọng, nhưng lúc này làm trò trước mắt người khác, Hứa Niệm cũng nói không rõ tâm tình mình giờ phút này, thật giống như vốn lửa nóng đang bị đè nén, nháy mắt bị đốt lên càng rừng rực.

Cô vốn thấp hơn Đường Trọng Kiêu không ít, lúc này lại đón mắt anh trừng qua: “Tôi không ngăn cản chẳng lẽ nhìn cô ấy bị Thẩm Lương Thần đánh? Nhưng mà cũng đúng, có thể làm bạn với loại người như vậy, tôi cũng không hi vọng anh sẽ tôn trọng phụ nữ.”

Đường Trọng Kiêu mắt vốn hung ác nham hiểm càng dọa người, toàn thân đều tràn đầy một luồng hơi thở người lạ chớ đến gần.

Nghê Vi ở bên cạnh không hiểu ra sao, cuối cùng lên tiếng phá vỡ cục diện bế tắc: “Trọng Kiêu, trước tiên chúng ta rời khỏi đây được không?”

Đại khái là nghĩ đến thân phận của Nghê Vi không thích hợp đợi ở nơi công cộng quá lâu, biểu cảm trên mặt Đường Trọng Kiêu cuối cùng mới dịu đi.

Hứa Niệm liền nhân cơ hội mở miệng: “Vậy không làm phiền hai vị.” Cô nói xong cũng muốn đi, tay lại bị người khác bắt được.

Quay đầu lại liền thấy sắc mặt người nọ càng khó nhìn, gân xanh trên trán dường như còn đang nhảy lên thành thạch, nhìn ra anh đang hết sức tức giận, Hứa Niệm không hoài nghi chút nào, nếu không phải Nghê Vi và chú Hoa ở đây, người đàn ông này thật sự sẽ bóp chết cô.

Anh xoay người phân phó chú Hoa đang lẳng lặng đợi ở một bên: “Đưa Nghê tiểu thư về.”

Nghê Vi trừng mắt to, hiển nhiên có chút giật mình, đến khi ánh mắt lại rơi trên người Hứa Niệm dường như đoán được cái gì. Nhưng người như cô luôn biết thức thời hiểu rõ tình hình, luôn biết lúc không nên nói chuyện liền ngoan ngoãn cầm miệng, lúc rời đi thậm chí còn đặc biệt lễ độ khẽ cười cười với Hứa Niệm.

***

Ngoài nhà hàng không thấy Thẩm Lương Thần cùng Trâu Dĩnh, bãi đỗ xe cũng không có, Đường Trọng Kiêu tùy ý nhìn thoáng qua liền đưa ra kết luận: “Đừng tìm nữa, hẳn là họ đã đi rồi.”

Hứa Niệm lập tức nóng nảy, đầu óc cô luôn nghĩ tới bộ dạng hung thần ác sát vừa rồi của Thẩm Lương Thần, ngộ nhờ Trâu Dĩnh gặp chuyện không may thì làm sao? Cầm di động muốn gọi đi, lại bị người bên cạnh ngăn cản: “Thẩm Lương Thần không nổi động vào cô ta.”

Lời này khiến động tác của Hứa Niệm hơi dừng lại, lúc này cô mới nghĩ đến hỏi: “Thẩm Lương Thần chính là người đàn ông đó?”

Câu hỏi trù tuợng như vậy mà Đường Trọng Kiều vẫn nghe hiểu, gật gật đầu.

Hứa Niệm nhất thời thở ra một hơi lạnh, nhớ tới vài năm kia Trâu Dĩnh phải chịu tra tấn, còn tưởng rằng bộ dạng người đàn ông đó không khác gì cầm thú, hiện nay là thế nào cũng không cách nào liên hệ hẳn ta và Thẩm Lương Thần cùng một chỗ.

Lại hồi tưởng ngày xưa khi hợp tác với người đàn ông đó, bộ dạng ra vẻ đạo mạo kia của anh ta, trong lòng liền hết sức khinh thường: “Quả nhiên kẻ cặn bã có khoác áo quần cũng vẫn là kẻ cặn bã.”

Lời vừa mới nói xong trên ót liền bị đánh một cái, Đường Trọng Kiều ôm cánh tay đứng bên cạnh cô, mi tâm nhíu lại gắt gao: “Mắng ai đó?”

Hứa Niệm nhớ tới chính mình trước kia cũng mắng anh là kẻ cặn bã, lại nhìn bộ dạng đầy mặt nghiêm túc kia của anh, trong lòng bỗng nhiên muốn cười, nhưng vẫn cố ý nhấn nạt nói: “Anh đoán xem?”

Cô ngẩng chiếc cằm nhỏ, đáy mắt tối như mực lộ ra vài phần giảo hoạt. Đường Trọng Kiều cũng không nén được nữa một phen liền chặn ngang cô ôm lấy.

Bỗng nhiên bay lên không, không có cảm giác an toàn khiến Hứa Niệm giật mình, theo bản năng đưa tay ôm chặt cổ anh. Đường Trọng Kiều hơi buông mi, bên môi lại lộ ra ý xấu tươi cười: “Một khi đã như vậy, vậy thì làm chút chuyện kẻ cặn bã nên làm, không thì thật oan uổng.”

“...” Người đàn ông này thật sự là không thể không xấu xa!

29. Chương 29

Đời này Hứa Niệm chưa từng làm chuyện gì khác người, đến khi bị Đường Trọng Kiều ném vào băng ghế sau xe, người nọ cúi người áp đến, cô rốt cuộc bị hù dọa: “Anh điên rồi!” Nếu như bị phóng viên chụp được, sau đó lại xảy ra sóng to gió lớn thế nào chứ?

Nhưng Đường Trọng Kiều không có nhiều động tác, chỉ nhìn cô từ trên cao xuống, cảm xúc nơi đáy mắt thay đổi trong giây lát.

Cảm giác áp bách vô hình làm cho cô gần như thở không thông. Hứa Niệm khó khăn nuốt một chút, nhỏ giọng nói với anh: “Hôm nay không phải tôi cố ý xuất hiện ở chỗ đó, có phải anh sợ Nghê tiểu thư hiểu lầm không? Đừng ngại, có thể nói chúng ta là đối tác, tôi cũng có thể giúp anh chứng minh.”

Nhìn anh tức giận đến mức gân xanh trên trán dường như cũng muốn giật giật, Hứa Niệm chỉ có thể đoán được lý do này. Nghê Vi ở nước ngoài quay phim quanh năm, nói không chừng mỗi lần anh rời đi cũng là đến đoàn tụ với cô ấy. Anh quan tâm đến cô ấy như vậy, có lẽ thật sự sẽ không muốn bị đối phương biết quan hệ của hai người.

Nhưng lời này vừa nói ra miệng, người đàn ông trước mặt dường như lại càng mất hứng, đôi mắt lạnh đến thấu xương.

Hứa Niệm bị dè rất không thoải mái, thân xe vốn chật chội, thêm nữa còn bị người đàn ông to lớn như vậy kiềm chế không thể động đậy. Bất đắc dĩ hai người dán lấy nhau càng kín kẽ. Từ đầu đến cuối cô không dám lộn xộn, ngộ nhỡ thật sự chọc phải ngọn lửa của anh thì xong rồi.

“Đối tác?” Đường Trọng Kiều rốt cuộc mở miệng, nhẹ nhàng lặp lại lời của cô, trong giọng nói lại mang theo một luồng ớn lạnh.

Tay Hứa Niệm buông xuống trên đệm xe, thu lại từng chút một. Giữa bọn họ vốn có bản thỏa thuận kia, không phải đối tác thì còn có thể là gì?

Bỗng nhiên nghe thấy anh thấp trầm bật cười, sau đó đôi môi đẹp dễ hơi gợi lên, nói bên tai cô: “Em và tất cả đối tác đều như vậy?”

Anh vừa nói tay đã từ làn váy cô một đường hướng lên trên. Hứa Niệm nhất thời toàn thân đều căng thẳng, đưa tay ngăn cản anh, nhưng chút tác dụng cũng không có.

Sức lực của đàn ông không thể ngăn cản, mục đích của anh rõ ràng hướng tới nơi nhạy cảm nhất của cô. Hứa Niệm vốn không có kinh nghiệm với chuyện nam nữ, rất nhanh liền chịu không nổi, run rẩy ngay cả giọng nói cũng thay đổi: “Đừng, đừng ở chỗ này.”

Cô khó khăn nhìn thoáng qua hướng chỗ ngồi phía trước, chỗ đó có cái móc treo rất nhỏ, bên trong là ảnh chụp chung của cô và Lục Sơn...

Nếu quả thật tại đây, thật chính là muốn mạng của cô.

Đường Trọng Kiêu cũng liếc mắt liền nhìn thấy, đây là lần đầu tiên anh ngồi trên xe của Hứa Niệm, ánh mắt nhìn chăm chăm hai người ôm nhau thân mật trong hình kia, đáy mắt càng dấy lên một ngọn lửa. Như cuối cùng đã tới điểm cực hạn, nắm tay hung hăng nện trên ghế đệm bên cạnh cô: “Trong mắt em cũng chỉ có Lục Sơn, còn nhìn được ai!”

Kỳ thật Hứa Niệm vào nhà hàng không bao lâu anh đã phát hiện ra, anh cũng hướng vị trí của cô nhìn vài lần, mỗi một lần nhìn, tâm đều lạnh xuống nửa phần. Kỳ thật cô nhìn thấy thì như thế nào? Cô thậm chí vội vã muốn chạy trốn, muốn đẩy anh về phía người khác...

Hóa ra dẫu thương người cũng có thể là một chuyện đơn giản như thế, không cần bất cứ công cụ sắc bén nào cũng có thể đâm vào lục phủ ngũ tạng đến đau buốt. Chuyện gì anh cũng đã trải qua, loại cô đơn này làm anh sắp chịu không nổi, tình cảm xa lạ này hầu như hành hạ anh mỗi đêm.

Nhưng bây giờ cô còn không sợ chết khiêu khích anh.

Hứa Niệm khiếp sợ nhìn người đàn ông trước mặt, đại khái là bị bộ dạng này của anh dọa đến, bình thường tính tình người này có xấu xa cũng rất ít khi có cảm xúc mạnh như thế, đôi mắt trừng thật lớn, hồi lâu cũng chưa thể nói ra một chữ.

Đường Trọng Kiêu toàn thân trên dưới đều tràn đầy một hơi thở làm cho người ta sợ hãi, Hứa Niệm không dám động, nhìn hai mắt anh đỏ bừng khiến cả người cô rét run.

Tay anh bóp cằm cô, lực đạo lớn đến mức như bóp nát khớp xương cô: “Nếu trong lòng em chỉ có bản thỏa thuận kia, chúng ta liền theo như thỏa thuận mà làm việc.”

***

Đường Trọng Kiêu vẫn là người cấm dục, ở phương diện này từ trước đến nay anh đều không phóng túng chính mình, khi còn bé cơ thể yếu hơn những đứa trẻ khác, sau khi lớn lên liền đặc biệt kiêng chế. Huống chi gia thế của Đường gia như vậy, nhiều người xa lạ bên cạnh đều phải cẩn thận kiểm tra rõ ràng.

Cho nên ở cùng một chỗ với Hứa Niệm lâu như vậy anh chưa từng bắt buộc cô, nhưng trước mắt, anh rất cần chút an ủi đến trấn an chính mình, thật giống như bản thân đau như vậy, nhất định muốn cô cũng cảm nhận được.

Anh bắt đầu xé quần áo của cô, tiếng vải vóc rách toác làm cho cô lập tức ý thức được đối phương không phải đang nói đùa. Đường Trọng Kiêu lần này thật sự rất tức giận! Hứa Niệm không kịp kéo áo, lúc nói chuyện cũng mang theo sự run rẩy: “Xin anh, đừng ở chỗ này, nơi nào cũng có thể...”

Cô đã sớm cam chịu số phận, nhưng mà khi đối diện với Lục Sơn, cô thật sự sẽ sụp đổ.

Đường Trọng Kiêu nghe lời này của cô cơn tức lại càng tăng không chế không được, trước kia lần nào không phải đều liều chết phản kháng giống như chịu hình phạt? Bây giờ thế nhưng mở miệng cầu xin anh.

Hầu như không làm bất cứ màn mở đầu anh liền tiến vào, cô như cơn nghiện của anh, dính vào thì sẽ không cai được, tư vị mất hồn kia làm cho anh như bị mê muội. Có thể nhìn mi tâm cô nhú chặt, bởi vì anh thô bạo mà sắc mặt trắng bệch, anh cuối cùng vẫn là không đành lòng, lực đạo lập tức hòa hoãn lại.

“Đau thì ôm anh.” Nhẹ giọng dỗ bên tai cô, gần như mang theo cảm xúc dịu dàng.

Nhưng Hứa Niệm luôn bướng bỉnh, dù đau dù khó chịu hơn nữa cũng không tỏ ra yếu thế, lúc này cắn môi, hơi nghiêng mặt sống chết không nhìn anh.

Trong lòng anh càng khó chịu, vốn ngực gần như không thở nổi, nhưng dù như vậy anh cũng không cam lòng buông tay, trở người cô lại, hung hăng đè áp xuống lưng.

Như vậy sẽ không nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của cô, lại có thể nhìn thấy cảnh tượng chặt chẽ gắn bó của nhau, cô kẹp anh chặt như vậy, càng khiến anh càng thêm ham muốn.

Cứ như vậy cũng tốt, dù sao từ đầu đến cuối cô đều ở bên người anh, trốn không thoát.

Khóe mắt Hứa Niệm có giọt nước mắt trượt xuống, góc độ của cô vừa đúng có thể nhìn đến tấm ảnh chụp chung kia. Lục Sơn tươi cười như ánh mặt trời, con người thuần túy mà đen như mực như vẫn nhìn cô, ánh mắt sạch sẽ trong sáng, cô quả thực xấu hổ hết sức.

Lần này so với lần đầu tiên còn khó chịu hơn, cô hoàn toàn không giãy ra được, giống như loài cá giãy dựa sắp chết, nhưng toàn bộ đại quyền sanh sát đều nằm trong tay người khác, hết lần này đến lần khác cô luôn là tư thế thần phục.

Nhưng thật sự hạ tiện.

Hứa Niệm chưa từng hận chính mình như thế, càng hận người đàn ông phía sau, vì sao nhất định muốn dùng loại thủ đoạn này bức cô làm cô nhục nhã, lần đầu tiên cô mở miệng cầu xin anh, nhưng kết quả cũng vẫn là như vậy.

Cô không nói một tiếng, mặc anh cạo sát như thế nào cũng không nói lời nào, ngay cả chỗ đó cũng khô khốc. Hai người đều không dễ chịu, trận làm tình này khiến cả hai đều không thoải mái, may mà sự giãy vò lần này không kéo dài quá lâu.

***

Khi trở về Đường Trọng Kiêu lái xe, vừa rời bắt tri bắt giác lại có mưa nhỏ, lúc này không khí vô cùng tươi mát. Cô dựa vào cửa kính xe hóng mát, ánh mắt có chút trống rỗng, tầm mắt cuối cùng cũng không biết rơi vào đâu.

Anh bỗng nhiên dừng xe ở cửa một tiệm thuốc, Hứa Niệm đại khái đoán được anh muốn làm gì, lần đầu tiên mặc dù uống rượu, nhưng anh vẫn như trước nhớ rõ làm biện pháp phòng tránh, lần này chuyện xảy ra đột ngột, thời điểm cuối cùng cũng không thể không chế được...

Quả nhiên khi người đàn ông kia trở ra trong tay có thêm một hộp thuốc, khi đưa cho cô lộ ra vài phần mất tự nhiên: “Lần này là ngoài ý muốn, về sau sẽ không để em uống nữa.”

Hứa Niệm không có nhiều cảm xúc than thân trách phận, trực tiếp cầm lấy, ngay cả anh đưa nước tới cũng không uống đã nuốt thuốc xong: “Không sao, so với anh tôi càng không muốn xảy ra sai lầm.”

Nếu không cẩn thận có con của anh, cô thật sự sẽ điên mất.

Tay Đường Trọng Kiêu gắng gượng cứng đờ ở giữa không trung, chỗ đốt ngón tay hơi trắng, không biết là bởi vì hành động của cô hay là câu nói kia, ánh mắt cũng theo đó mà u ám.

Đến Lộ Uyển chỉ có thím Phúc chờ ở đại sảnh, thấy hai người trở về liền vội vàng nghênh đón. Hứa Niệm trực tiếp lên lầu, Đường Trọng Kiêu không theo sau.

Thím Phúc vừa thấy thế liền biết hai người lại cãi nhau, đợi Hứa Niệm biến mất trên cầu thang, lúc này mới hơi thở dài: “Phụ nữ là phải đồ, tiên sinh cứ giữ trong lòng như vậy, Hứa tiểu thư cũng sẽ không nhìn thấy lòng tốt của ngài.”

Thực ra thật sự muốn đối xử tốt với một người, nào có phức tạp như vậy, chẳng qua là xem có dụng tâm hay không mà thôi.

Đường Trọng Kiêu không đáp lại, nói lỏng caravat, ngồi trên sofa hơi khép mắt.

Thím Phúc nhìn anh như vậy, lắc đầu đi phòng bếp pha trà cho anh, bỗng nhiên lại nghe người ở đại sảnh phân phó: “Cô ấy còn chưa ăn gì, thím đợi một chút rồi đưa lên cho cô ấy.”

Thím Phúc liền nhanh chóng tiếp lời: “Tiên sinh đích mình đi, Hứa tiểu thư nhất định sẽ nguôi giận.”

Người hiền lành dù sao vẫn nghĩ chuyện vô cùng đơn thuần, Đường Trọng Kiêu nén không được lộ ra ý cười, nhưng thấy thế nào cũng có chút gượng ép: “Cô ấy không muốn nhìn thấy cháu.”

Thím Phúc mắt thấy anh muốn lên lầu, trong lòng lại thấy khổ sở, bọn họ từ trên xuống dưới đều biết trong lòng tiên sinh đau lòng, câu nói kia giấu ở trong lòng lại không có cách nào nói ra khỏi miệng, nói đến cùng vẫn là yêu người không nên yêu.

Đúng là nghiệp chướng.

“Tiên sinh, không bằng nói thật với Hứa tiểu thư, món nợ này dù sao ngài cũng không cần phải gánh vác”

Vừa mới nói xong, Đường Trọng Kiêu trong phút chốc xoay người, thím Phúc lúc này mới ý thức được chính mình phạm vào điều kiêng kị, vội vàng buông mắt xuống.

***

Hôm sau đi làm biết được Trâu Dĩnh xin phép, Hứa Niệm không yên lòng tự mình gọi điện thoại tới, giọng cô hơi khàn, không biết đêm qua lại hút bao nhiêu thuốc: “Không có việc gì, tên khốn kia tối qua bị tớ đập bị thương, trong thời gian ngắn sẽ không đến làm phiền tớ, chỉ là tớ muốn nghỉ ngơi một ngày.”

Hứa Niệm đối với sức chiến đấu của Trâu Dĩnh chỉ nhìn cũng không thể không ca ngợi, vốn còn muốn an ủi cô...

“Còn cậu? Hôm qua Đường Trọng Kiêu trở về không?” Trâu Dĩnh lại còn có tâm tình hóng chuyện, nhàn nhả hỏi cô.

Hứa Niệm không muốn nhắc lại chuyện tối hôm qua, hàm hồ lên tiếng, sau đó còn nói: “Vây cậu nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện thì gọi cho tớ.”

Trâu Dĩnh vừa thấy cô thế này cũng không hỏi nhiều, chỉ nhắc nhở cô nhớ rõ chuyện phỏng vấn hôm nay.

Cô hẹn gặp phỏng vấn lúc ba giờ chiều, Hứa Niệm tham gia xong một buổi đấu giá liền lái xe đi, vì thế hẹn gặp mặt ở quán cà phê gần đó. Thế giới này thật là có quá nhiều trùng hợp, cô rất ít khi nhận phỏng vấn, tạp chí này là do Trâu Dĩnh vì phối hợp tuyên truyền mới thay cô hẹn, nhưng ngay cả như vậy, cũng gặp được người quen.

Là bạn bè nhiều năm không gặp.

Tống An Bình ngồi ở chỗ kia vẫy tay về phía cô, khoe miệng mang theo nụ cười nhẹ, trên cổ tay là đồng hồ kim cương chiếu ra ánh sáng chói mắt, Hứa Niệm sưng sốt xong, đáy lòng liền dâng lên một trận vui sướng: “Anh trở về lúc nào thế?”

Tống An Bình là bạn tốt nhất của Lục Sơn, anh ta đã xuất ngoại từ sớm, sau này mấy người lại bất ngờ gặp lại trong một tiết học. Hiện tại Hứa Niệm nhìn anh ta, vẫn có vài phần tâm trạng buồn bã của cảnh còn người mất.

Tống An Bình im lặng đợi cô ngồi xuống, phục vụ rời đi, lúc này mới cười nói: “Trở về một thời gian rồi, không có cơ hội tìm em, không nghĩ tới mục phỏng vấn hạng nhất chính là em, còn tưởng rằng trùng tên, sau này nhìn đến tên Trung Ảnh mới chắc chắn đó là em.”

“Giờ anh ở Thanh Châu sao?” Khi đó cảm tình tự nhiên cùng hiện tại không cách nào sánh được, vài năm nay bạn nhậu thì có, mà thật có thể thổ lộ tình cảm cũng không có vài người, tâm tình vui sướng đều viết ở trên mặt.

Tâm trạng của Tống An Bình cũng tốt, gật gật đầu: “Ừ, tạm thời kế hoạch như vậy.”

“Thật tốt, không nghĩ tới anh thật đúng là làm nghề này.”

“Đáng tiếc chính là anh phải phụ trách tuần san phụ nữ, không quá hợp.”

Hứa Niệm liền trừng anh: “Kỳ thị giới tính.”

Tống An Bình vội vàng giải thích: “Không phải đâu, chỉ là anh không thích ứng được với việc cả ngày giao tiếp với phụ nữ.”

“Trước kia cũng không thấy anh rụt rè như vậy.” Hứa Niệm âm thầm cười anh, khi đó người này lúc gặp phụ nữ giống như cá gặp nước, Lục Sơn còn chê cười anh ta là “Vi Tiểu Bảo” hiện đại.

Tổng An Bình biết cô đang chế nhạo mình, làm bộ đỡ trán: “Còn trẻ không biết gì, đều là lịch sử đen tối.”

Hứa Niệm liền cúi đầu cười khê không nói tiếp, Tổng An Bình thở dài: “Anh thừa nhận không thể so với Lục Sơn, khi đó cậu ta si tình, trên ốt còn kém khắc hai chữ ‘Hứa Niệm.’”

Anh nói, như là chợt nhớ tới chuyện vui, hơi cúi người nheo mắt lại: “Lúc ấy em hơn nửa đêm gọi điện thoại nói muốn ăn sủi cảo tôm, còn đặc biệt chỉ đích danh một quán, cậu ta bất chấp rét mướt mà lái xe đi mua cho em, đổi lại là anh khẳng định không được.”

Động tác uống cà phê của Hứa Niệm chợt dừng lại, chậm nửa nhịp mới ngẩng đầu: “Em nửa đêm đòi ăn sủi cảo tôm?”

Tổng An Bình không phát hiện điều bất thường, “ừ” một tiếng: “Là năm Lục Sơn thực tập đó.”

Hứa Niệm gắt gao nắm chặt cốc sứ màu trắng trong tay, một lúc lâu sau mới hé ra một nụ cười: “Anh có nhớ nhầm hay không, em dị ứng với hải sản...”

30. Chương 30

Tổng An Bình cũng là người tinh anh, rất nhanh đã thấy có điều không đúng, cúi đầu nhấp miệng cà phê mới ngưng ngừng cười: “Nhất định là anh nhớ nhầm. Đúng rồi, là lão Tứ cùng phòng. Bạn gái cậu ta ăn rất khỏe, có thể ăn toàn bộ chỉ trong giây lát. Xem trí nhớ của anh này.”

Anh ta nói xong cũng theo bản năng dời mắt, quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Hứa Niệm không nói gì thêm, trong lòng từ đầu đến cuối cứ là lạ. Tổng An Bình không phải người có trí nhớ không tốt, ngay cả khi còn bé chuyện đi đâu lấy ổ chim cũng nhớ rất rõ ràng. Hơn nửa lúc ấy dù cô tùy hứng, cũng không nỡ làm khổ Lục Sơn nửa đêm đi mua đồ ỉnh, huống chi là sủi cảo tôm...

“Lục Sơn anh ấy...”

Hứa Niệm còn muốn hỏi lại, Tổng An Bình không cho cô cơ hội, cầm lấy notebook bên cạnh, nói: “Chúng ta bắt đầu đi, đợi trở về anh còn phải sửa lại bản thảo.”

Cô ngơ ngẩn ngồi đó, cuối cùng chỉ gật đầu, rốt cuộc cũng không bình tĩnh lại được.

Xa cách gặp lại vốn nên ôn chuyện thật tốt, nhưng Tổng An Bình phỏng vấn xong liền tạm biệt vì bận rộn. Hứa Niệm một mình ngồi tại chỗ hồi lâu, đáy lòng càng ngày càng khó chịu.

Cô lái xe khắp nơi không mục đích, nhưng không muốn về công ty, cuối cùng vòng đến nhà Trâu Đình.

Nha đầu kia đang làm việc nhà, một phòng lộn xộn ngay cả bước chân cũng không bước nổi. Hứa Niệm mang theo một túi đầy đồ ăn đứng ở cửa, bất đắc dĩ đỡ trán: “Cậu bình thường sống như thế nào? Chẳng lẽ sinh hoạt trong đồng rác sao?”

Trâu Đình từ trong đẩy ra một con đường cho cô, miệng lại nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Cậu đừng tùy tiện đụng đến đồ đạc của tớ, đừng chỉ thấy bữa bãi, mặc dù bữa bãi nhưng vẫn có trật tự, tớ tìm đồ nào lập tức liền có thể tìm thấy.”

“...” Hứa Niệm cũng không còn gì để nói.

Trâu Đình thấy cô cầm ra vài lon bia từ trong túi mua hàng, ánh mắt bắt đầu trở nên sáng lên: “Ồ, cũng nhiều năm không say rồi, hôm nay không thích hợp đâu.”

Hứa Niệm tự mình mở một lon cầm đầu uống, đợi cô ngồi ở đối diện, lúc này mới thấp giọng nói: “Tớ gặp Tổng An Bình.”

“Ừ.” Trâu Đình cũng biết anh ta, dù sao mấy người trước đây cũng cùng chơi một chỗ, sau này lớn lên đến trường mới lục tục tách ra. Thấy Hứa Niệm không tiếp tục, cô nhú nhú mày, “Sao thế, anh ta nói cái gì với cậu?”

Hứa Niệm thiếu chút nữa bị sặc, hung hăng liếc mắt nhìn: “Đừng gây rối được không? Tớ... từ anh ta nghe được chút chuyện, thế nhưng không biết có đúng không.”

Trâu Dĩnh trong lòng lập tức liền có đáp án: “Có liên quan tới Lục Sơn?” Nghĩ đến cũng đúng, có thể làm cho Hứa Niệm khác thường như vậy chỉ sợ cũng chỉ có Lục Sơn.

Hứa Niệm tâm tình nặng nề gật đầu, suy nghĩ thật lâu mới đem lời nói của Tống An Bình nói cho cô biết.

Trâu Dĩnh nghe xong lại trầm mặc kì dị, yên lặng uống một hớp bia mới nói: “Chính anh ta cũng nói mình nhớ nhầm, huống chi cho dù Lục Sơn có cái gì, hiện tại cũng đã chết rồi, không thể đối chứng được.”

Hứa Niệm không nói gì, nhưng trong lòng vẫn như trước tràn ngập phiền muộn, cô vốn nên tin tưởng Lục Sơn vô điều kiện, nhưng không biết vì sao, vẫn có cảm giác không đứng chỗ nào.

Năm Lục Sơn thực tập bọn họ gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, trường học của hai người không gần nhau, thêm nữa lúc ấy anh một lòng đều đặt trên công việc, cho nên Hứa Niệm liền ngoan ngoãn không đến quấy rầy anh. Ngoại trừ cuối tuần thỉnh thoảng gặp mặt ăn cơm, còn bình thường thật sự rất ít khi ở cùng một chỗ.

Lúc ấy bạn cùng phòng còn trêu ghẹo: “Một tuần không thấy mặt mấy lần, cậu tin rằng bạn trai cậu không trật đường rây à?”

Bạn cùng phòng không bị cản trở so với cô, tóc vàng mắt xanh, lúc ấy tình nhân cũng đổi vài người, cho nên Hứa Niệm nghe lời đó cũng chỉ cười. Người khác cô không biết, ít nhất Lục Sơn chắc chắn sẽ không, bọn họ cùng một chỗ nhiều năm như vậy, thanh mai trúc mã, hai bên hiểu nhau quá rồi.

Nhìn bộ dạng không yên lòng kia của cô, Trâu Dĩnh kỳ thật cũng có thể hiểu. Nếu Lục Sơn thực sự có cái gì, mấy năm nay cô sẽ trở thành kẻ ngu si, không ai hiểu rõ Hứa Niệm hơn cô mấy năm nay làm sao mà chống đỡ qua ngày.

“Nếu anh ấy không yêu cậu, vì cái gì muốn cầu hôn với cậu chứ?” Trâu Dĩnh sâu sắc nhìn cô, “Khi đó mẹ cậu xuất ngoại, phải nói gia sản cũng không đến lượt chia cho cậu, ngoại trừ còn có chút sắc đẹp, cậu nói anh ấy mưu đồ cái gì?”

Hứa Niệm lẳng lặng nghe.

Trâu Dĩnh còn nói: “Nhiều năm như vậy, tình cảm anh ấy dành cho cậu giả hay không cậu còn không rõ ràng? Cậu có nhớ khi đi Shangri-La, cậu lạc đường ở Tuyết Sơn, Lục Sơn một mình cầm đèn pin tìm cậu bao lâu, cuối cùng trở về tay chân đều đông lạnh thành dạng gì.”

Hứa Niệm nghe cô nhắc tới, những chuyện cũ đó từng chuyện hiện ra. Lục Sơn đối tốt với cô không chỉ những chuyện đó, thật sự hận không thể ngay cả mạng sống đều cho cô.

Cô không nên nghi ngờ anh .

***

Trâu Dĩnh thấy sắc mặt cô tốt hơn nhiều, lúc này mới nhắc chân từ dưới gầm bàn đá cô một cái: “Tớ đói bụng, đi làm cho tớ chút gì ăn.”

Hứa Niệm liếc xéo cô: “Tớ làm mà cậu cũng dám ăn sao?”

“Dù sao cũng không chết được.” Trâu Dĩnh lại đứng dậy đi về tủ tivi, cúi đầu ở bên tủ chứa đồ tìm gì đó. Hứa Niệm thấy cô lật ra rất nhiều ảnh chụp, cũng không biết là ai, tất cả đều một phát ném vào trong thùng rác.

Hứa Niệm đến phòng bếp nấu bát mì cho cô ấy, thuận tiện mang theo phần của bản thân, kết quả nha đầu kia ném một miếng liền phun ra: “Thứ này mà Đường Trọng Kiều cũng có thể ăn được?”

Hứa Niệm chính mình ném một miếng, quả thật không quá dễ ăn, nhưng cũng không hỏng bét như vậy chứ? Cô nhăn nheo nuốt mì xuống, vô lực tranh cãi: “Tớ đã tiến bộ rất nhiều.”

“Phải, ít nhất đã nấu chín mì.” Trâu Dĩnh cầm di động gọi đồ ăn bên ngoài, vừa bấm số vừa nói, “Ngay cả thứ khó ăn như vậy mà Đường Trọng Kiều cũng nhin cậu được, đối với cậu quả là tình yêu đích thực.”

Hứa Niệm nhìn chén mì kia bỗng nhiên cũng không muốn ăn, buông đũa cùng cô ấy đợi đồ bên ngoài.

Kết quả chuông cửa vang lên, người đến lại là Thẩm Lương Thần.

Hứa Niệm vừa thấy là anh ta cả người đột nhiên nổi lên hồi chuông cảnh giác, sợ Trâu Dĩnh nhất thời xúc động chạy vào phòng bếp lấy dao chém người, vì thế đứng ở giữa hai người hoà giải: “Thẩm Lương Thần, anh có chuyện gì sao?”

Thẩm Lương Thần tóc ngắn, trán có vết sẹo rất rõ ràng, hơn nữa vừa thấy chính là vết thương mới, phỏng chừng chính là kiệt tác ngày đó của Trâu Dĩnh.

Quả nhiên người đàn ông kia chỉ vào vết sẹo trên trán, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Trâu Dĩnh, nói: “Tôi bị em biến thành thế này, em sẽ không cho rằng cứ cho qua như vậy chứ?”

Trâu Dĩnh khoanh tay, khinh thường “Hừ” một tiếng, nhìn anh ta từ trên xuống dưới một cái: “Muốn tôi cho anh một vết bên phải nữa hay không, người Trung Quốc chúng ta không phải rất coi trọng sự cân đối sao?”

Hứa Niệm không kiềm được cười lên tiếng, bị Thẩm Lương Thần trừng một cái, vội vàng trầm mặt.

Tầm mắt Thẩm Lương Thần lướt qua đồng lõa xộn trong phòng, mày cau chặt lại, khi quay đầu lại nhìn Trâu Dĩnh thì ngữ điệu âm dương quái khí: “Còn tưởng rằng xa tôi rồi sống tốt thế nào, ra là chỉ thế này.”

Trâu Dĩnh nóng tính, lập tức liền ngược cầm giận giữ lườm anh ta: “Mẹ anh rốt cuộc xong chưa, đây đưa với tôi như vậy, Thẩm Lương Thần, anh không phải là thích tôi chứ?”

Sắc mặt Thẩm Lương Thần trong nháy mắt liền trầm xuống, lạnh lùng cười ra tiếng: “Tôi điên rồi sao?”

“Vậy anh liền cút xa xa cho tôi, cứ quần lấy tôi làm chi?”

“Đương nhiên là tìm em tính sổ!”

Hai người càng âm ỉ càng hăng, mắt thấy lại muốn động thủ, Hứa Niệm ở bên cạnh can ngăn không được, chỉ có thể khuyên mỗi người một câu: “Đừng ồn, bị người ta vây xem bây giờ.”

Người đã nổi nóng ai cũng nghe không vào, kết quả hai người kia trực tiếp đánh nhau, Hứa Niệm đều vội điên rồi, hai người này lúc trước rốt cuộc là vướng mắc với nhau như thế nào? Cô ở bên cạnh không giúp được gì, chỉ biết đi qua đi lại.

Muốn báo cảnh sát lại sợ làm to chuyện, Thẩm gia là đại gia tộc, đến lúc đó vẫn là Trâu Dĩnh chịu thiệt. Hứa Niệm cắn chặt răng, chỉ có thể gọi cho Đường Trọng Kiều.

***

Sau chuyện đó hai người là lần đầu tiên nói chuyện, Hứa Niệm hình như cũng là lần đầu tiên chủ động gọi cho đối phương, cho nên bên kia vang lên một hồi mới tiếp máy, âm thanh nghe vào tai dường như còn có chút nghi hoặc: “Em tìm tôi có chuyện gì không?”

Hứa Niệm đơn giản đem tình hình của bên này nói xong, Đường Trọng Kiều yên lặng, lại nói với cô: “Em cách xa họ một chút, chờ tôi tới.”

Lúc này anh nói cái gì Hứa Niệm đều đồng ý, người nọ lại bổ sung một câu: “Nếu thật sự động dao, thì em vào phòng ngủ đóng cửa lại.”

“...” Khỏe miệng Hứa Niệm co rút, đây coi như là bạn bè cái gì đây.

Cô dẫn vật chờ ở bên cạnh, nhìn một lát cũng không nhìn ra chút đầu đuôi sự việc, Thẩm Lương Thần cho dù độc ác cũng không đánh Trâu Dĩnh; chính là ngẫu nhiên ép vịn cánh tay cô, nhưng tóm lại cũng không sử dụng toàn lực.

Đường Trọng Kiều một đường chạy tới, kết quả vừa bước ra thang máy thấy cảnh tượng Trâu Dĩnh cả người đều cười trên người Thẩm Lương Thần. Tay Thẩm Lương Thần giữ gáy cô liều mạng áp đi xuống, như là muốn hôn cô, nhưng cô gái kia hết lần này đến lần khác đều không phối hợp...

Tư thế đó nào giống như đang đánh nhau, rõ ràng càng như là... làm tình.

Hứa Niệm cũng rất xấu hổ, thấy anh xuất hiện liền lấy túi vội vàng chạy tới, hai má đỏ bừng: “Hiện tại... làm sao đây?” Tình huống này còn muốn hay không đi lên đem hai người tách ra.

Đường Trọng Kiêu cũng không nhìn hai người kia, cau mày đánh giá cô: “Em uống rượu?”

“Sao?” Hứa Niệm không đuổi kịp tiết tấu của anh, kết quả một giây sau bàn tay to của Đường Trọng Kiêu đã đuổi tới, trực tiếp dắt cô đi ra ngoài, “Còn muốn lưu lại xem hiện trường trực tiếp?”

***

Hứa Niệm nghĩ như thế nào cũng không nghĩ tới chuyện sẽ kết thúc như vậy, hiện tại biến thành cô cùng Đường Trọng Kiêu một chỗ, hai người ngược lại không nói gì. Trong thang máy bốn phía đều phản quang, giống như khắp nơi đều là cặp mắt tối như mực kia của anh, cô chỉ có thể cúi đầu nhìn mũi chân mình.

“Đình” một tiếng, thang máy xuống bãi đỗ xe dưới đất, hai người trầm mặc đi về phía trước.

Cô uống rượu không thể lái xe, đành phải thành thật theo sát Đường Trọng Kiêu lên xe, ngồi ghế cạnh tài xế, lúc cài dây an toàn bụng bỗng nhiên phát ra tiếng “ùng ục”, đặc biệt rõ ràng.

Hứa Niệm hận không thể tìm cái lỗ chui xuống, Đường Trọng Kiêu ngược lại không có phản ứng gì, không nhìn cô cũng không nói, giống như không nghe thấy.

Xe trực tiếp lái đi, một đường ra khỏi tiểu khu. Hứa Niệm muốn nói chút gì, nhưng nhìn anh trưng ra bộ mặt có thể lạnh chết người kia thì nhịn xuống.

Đường Trọng Kiêu không trực tiếp lái về Lộ Uyển, mà dừng xe ở một quán ăn, Hứa Niệm len lén liếc mắt nhìn anh.

Đường Trọng Kiêu mặt không thay đổi tháo dây an toàn ra, nói chuyện vẫn là giọng điệu đông cứng người: “Còn muốn tôi ôm em xuống xe sao?”

Hứa Niệm liền vội vàng đuổi kịp cước bộ của anh.

Hai người một trước một sau mà đi, cô dõng theo bờ vai rộng lớn mà chắc nịch của anh, trong lòng cũng không rõ tư vị gì. Kỳ thật Đường Trọng Kiêu thỉnh thoảng thể hiện sự quan tâm, trong lòng cô biết tất cả, cho nên mới ôm một tia kỳ vọng đi thăm dò, cho rằng có thể từ anh biết được chân tướng, nhưng Đường Trọng Kiêu lại không nói cho cô biết, thậm chí thái độ lạnh tránh rất rõ rệt.

Anh lựa chọn tránh mà không đáp, đó chỉ có thể nói sự tình cuối cùng là có liên quan tới anh ...

Hứa Niệm không bao giờ dám vượt qua giới hạn nữa.

***

Đường Trọng Kiêu hình như là khách quen ở đây, quản lý trực tiếp dẫn anh đến nhà gian, trong lúc chờ đợi mang thức ăn quả thật cực kỳ buồn chán, hai người đều không phải là người nói nhiều, huống chi lúc này chính là thời kì chiến tranh lạnh.

Hứa Niệm nghịch di động, lén lút nhìn anh, người nọ dáng ngồi thẳng đứng, im lặng cúi đầu uống trà, dáng vẻ hoàn toàn không muốn quan tâm cô.

Hứa Niệm trong lòng âm thầm nghĩ, cô cũng sẽ không chủ động thỏa hiệp! Hết lần này đến lần khác bụng không chịu thua kém, vào lúc này lại “ùng ục” kêu một tiếng.

“ ... ”

“ ... ”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Đường Trọng Kiêu không lên tiếng mà nhìn cô chăm chú, nhưng ánh mắt kia nhìn cô khiến cô vô cùng xấu hổ và giận dữ, đành phải thẳng lưng nói: “Từ buổi sáng tôi chưa ăn gì nên đương nhiên bụng đói rồi, có gì kỳ lạ sao?”

Đường Trọng Kiêu chậm rãi dời tầm mắt, lại có thể không che giấu cảm xúc không dám xía tới cô.

Hứa Niệm đầu tiên là bị ghen một chút, sau đó cũng có chút bực mình, chờ đồ ăn lên liền cầm đầu ăn, người đối diện lại rất ít động đũa, cũng không nói chuyện với cô.

Hứa Niệm nghĩ rằng, người này thật đúng là lòng dạ hẹp hòi.

Nhưng rất nhanh cô liền phát hiện ra điều không bình thường, thì ra là Đường Trọng Kiêu không ăn cay, ăn mấy miếng trán đã bắt đầu đổ mồ hôi. Hứa Niệm thấy anh nghiêng người thấp giọng ho khan, do dự vẫn là chủ động đưa trà qua: “Anh không ăn cay, sao còn gọi những món này?”

Nơi này là quán món cay Tứ Xuyên, hương vị vốn là thiên về chua cay, kết quả anh gọi còn đều là đồ ăn đặc sắc ở đây.

Đường Trọng Kiêu đợi qua cơn ho, lúc này mới nặng nề nhìn cô một cái: “Lúc em tâm trạng không tốt, không phải đều thích ăn cay hay sao?”

Trái tim Hứa Niệm bỗng dưng căng thẳng, như bị cái gì đó va chạm một cái thật mạnh, bỗng nhiên bắt đầu đập càng không theo quy luật.

31. Chương 31

Ngón tay thon dài của người đàn ông nhẹ nhàng chuyển động quanh chiếc cốc, sau đó mới không chút để ý mà liếc sang: “Nói một chút đi, vì sao tâm tình em không tốt?”

Đổi lại Hứa Niệm chỉ cúi đầu uống trà. Đường Trọng Kiêu cũng không thúc giục, mà kiên nhẫn nhìn cô. Rốt cuộc thấy cô ngừng đầu, nhưng chỉ cười nhạt nói: “Chỉ là chuyện công việc.”

Vấn đề của Lục Sơn, dường như nói với Đường Trọng Kiêu thế nào cũng không thích hợp.

Đường Trọng Kiêu cũng không hỏi nữa, vẫn khoanh tay im lặng đợi cô ăn, nhìn chăm chăm đôi mắt trầm như biển của cô.

Dưới ánh mắt mang đến cảm giác áp bách mười phần kia của anh, Hứa Niệm chỉ có thể ra sức cúi đầu, kết cục cuối cùng là có phần ăn quá no, lúc ra ngoài mặt mày nhăn nhó khó chịu.

Đường Trọng Kiêu cũng kì lạ không đi đến bên cạnh xe, ngược lại chậm rãi đi phía trước dọc theo lối đi bộ ven đường, nói: “Đêm nay hiếm khi nhìn thấy sao, chúng ta đi dạo một lát.”

Hứa Niệm đầu tiên là sửng sốt, sau đó khóe miệng lộ ra chút ý cười không dễ phát hiện, vội vàng đuổi theo. Cô vụng trộm nhìn sắc mặt của Đường Trọng Kiêu, thật sự là kỳ lạ, dường như mỗi một ý nghĩ nhỏ của cô đều không trốn khỏi ánh mắt của anh.

Nơi này gần sông phòng hộ thành phố, buổi tối có rất nhiều người tản bộ, có những đôi tình nhân trông như sinh viên, còn có một nhà ba người cười cười đi qua bên cạnh, cái gọi là hạnh phúc thì ra đơn giản như vậy.

Hứa Niệm cùng Đường Trọng Kiêu sống vai đi một chỗ, hai người không biết nên nói gì. Kỳ thật rất nhiều lúc, dường như giữa họ không có bất cứ điểm chung nào để trò chuyện...

Mu bàn tay của hai người thỉnh thoảng chạm vào nhau, như có như không. Hứa Niệm quay đầu nhìn cảnh sắc bên cạnh, lúng túng muốn rút về, sau đó lại bị người kia bắt được ngón tay.

Có lẽ do buổi tối có khí lạnh, đầu ngón tay của anh cũng lạnh lạnh mà không hề ấm áp, nhưng bàn tay anh rất lớn, chậm rãi bọc lấy toàn bộ tay cô. Cảm giác an toàn lạ lẫm đó làm cho đáy lòng cô có một lát hoảng hốt.

Đây hình như là lần đầu tiên họ chính thức nắm tay như thế.

Hứa Niệm chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi* theo sát anh, gió đêm nhẹ nhàng lướt nhẹ qua, không khí thoáng đãng. Đi không xa lắm anh chợt dừng bước, nghiêng người tỉ mỉ nhìn chăm chăm cô. Hứa Niệm bị nhìn không được tự nhiên, buông mắt xuống né tránh: “Anh nhìn gì vậy?”

(*: ý chỉ bản thân không có chủ đích riêng, hoặc muốn lấy lòng người khác mà mọi việc đều nghe theo họ.)

Anh không lên tiếng, một tay còn lại nắm lấy cổ tay cô khiến cô phải ngẩng đầu lên.

Hai người đứng quá gần, trên người anh có hơi thở nhàn nhạt xâm nhập vào khoang mũi của cô, quá nhiều ký ức mập mờ ùn ùn kéo đến. Trống ngực Hứa Niệm lại bắt đầu đập rộn ràng, sau đó cô thấy anh đi lên phía trước một bước, càng thêm gần sát chính mình.

Ý thức được anh muốn làm gì, trong phút chốc cô nhắm mắt lại, tiếp đó khóe môi lướt qua một cảm giác man mát, khi mở mắt ra chỉ thấy đôi môi đẹp của người đàn ông hơi hơi giơ lên, hươu hươu ngón tay: “Son môi em bị lem.”

Vừa rồi với tướng ăn đó, không lem mới là lạ. Nhưng lúc này Hứa Niệm lại cảm giác có chút xấu hổ, vừa rồi cô còn tưởng rằng... tưởng rằng anh muốn hôn mình.

Đường Trọng Kiêu không biết có nhìn ra sự quẫn bách của cô không, đáy mắt mang ý cười, lại cầm tay cô tiếp tục đi về phía trước: “Nơi này cách nhà không xa, chúng ta đi bộ về.”

Trong lòng Hứa Niệm thầm khinh bỉ bản thân, quả nhiên ở lâu bên cạnh cùng lưu manh ngay cả tư tưởng cũng bị biến thành lưu manh.

***

Hai người mới vừa đi chưa được vài bước lại nghe thấy có người kêu “Cứu mạng”, chỉ thấy cách đó không xa có người vây xem, chỉ tỏ không biết đang nói gì.

Hứa Niệm không chút suy nghĩ liền lôi kéo Đường Trọng Kiêu đến bên đó xem, đến gần nhìn thấy có cụ già tóc hoa râm té trên mặt đất hô hấp khó khăn, bên cạnh có lẽ là bạn đời của ông, vẻ mặt kinh hoàng nhìn về phía người bên cạnh xin giúp đỡ.

Người qua đường ngoại trừ hỗ trợ gọi xe cứu thương ai cũng không dám tùy tiện giúp. Hứa Niệm gần như không chút chần chờ chen vào trong đám người.

Cô nhìn sơ qua, tay chân của cụ già kia đã hoàn toàn không có tri giác, khóe môi còn có nước miếng chảy ra bên ngoài, lúc nói chuyện hàm hồ không rõ, trong lòng gần như đã có kết luận: “Bác gái, có thể là chảy máu não, trước tiên bác đừng động vào ông ấy.”

Hứa Niệm nói xong để cụ già nằm bằng phẳng, để đầu ông ấy lệch sang một bên, lại mở cổ áo và đai lưng của ông ra, cầm khăn tay thấm nước khoáng giúp ông ấy đắp lên trán, như vậy mạch máu gặp lạnh co lại sẽ giảm bớt lượng máu chảy.

Trước khi xe cứu thương đến cô chỉ có thể xử lý đơn giản như vậy, may mà nơi này gần bệnh viện, đợi đến khi cụ già được chuyển lên xe Hứa Niệm mới thở phào nhẹ nhõm.

Vị bác gái kia ngay cả lời cảm ơn cũng không kịp nói, khi quay đầu nhìn cô trong mắt lại có chút lệ. Rất nhiều năm rồi Hứa Niệm không có cảm giác này, người học y, khi cứu sống người khác đều có cảm giác thỏa mãn.

Giờ phút này trong lòng cô sục sôi.

Xe cứu thương nhanh chóng chuyển bánh, đám người dần dần tản đi, chỉ còn Hứa Niệm đứng tại chỗ trong lòng ngàn vạn cảm khái. Đường Trọng Kiêu đưa tay ôm chặt vai cô, nhìn dáng vẻ thất thần của cô, thấp giọng nói: “Về nhà đi.”

Hứa Niệm chậm rãi quay đầu, sau một lúc lâu mới “Ừm” một tiếng. Buổi tối như vậy, tất cả ngán ngủ như vậy, giống như một giấc mộng.

Giấc mộng năm đó của cô, đã sớm tan tành thành mảnh nhỏ.

***

Buổi tối Hứa Niệm ngủ từ sớm, Đường Trọng Kiêu đang nói chuyện với chú Hoa ở thư phòng. Chú Hoa đứng thẳng, cung kính báo cáo: “Hứa tiểu thư hôm nay gặp một người bạn, là bạn học của Lục Sơn.”

Đường Trọng Kiêu mặc áo ngủ, tầm mắt cũng không biết rơi vào nơi nào, ánh đèn thừa thớt dừng trên mặt anh, càng phát ra sự âm đạm không rõ.

Nhưng chú Hoa biết anh đang nghe.

“Anh ta tên là Tống An Bình, tôi đã điều tra, bối cảnh rất sạch sẽ, không có vấn đề gì. Không có liên quan tới chúng ta.”

Chú nói xong dừng một chút, “Xem như ngoài ý muốn, là sơ sót của tôi, nhưng mà xem ra anh ta cũng không nói gì.”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới nhìn chú một cái: “Tôi không hi vọng có lần sau.”

Chú Hoa cúi đầu: “Vâng.”

Thấy sắc mặt anh dịu đi một chút, chú Hoa mới nói tiếp: “Lão phu nhân bên kia muốn ngài trở về một chuyến, tiên sinh, việc này không thể kéo dài. Mấy đứa nhỏ đều đã kết hôn, chỉ còn cậu...”

Đường Trọng Kiêu ném bật lửa trong tay ra ngoài, “Oành” một tiếng, bay đến giá sách cạnh chân chú Hoa. Chú lập tức im lặng.

Trong phòng nhất thời không ai nói chuyện, chú Hoa biết mình vượt quá giới hạn, đợi một lúc lâu mới nghe thấy Đường Trọng Kiêu nói: “Cháu sẽ tự mình nói với bà ấy.”

“Vâng.” Trên trán chú Hoa đều là mồ hôi. Đường Trọng Kiêu bình thường kín đáo, nhưng tính tình không ai quản thúc được, Hứa Niệm thật có thể gây khó dễ được anh, đáng tiếc... Đường gia tất nhiên không xem trọng cô.

Chú Hoa không hiểu, người khôn khéo như tiên sinh, sao lại chọn một con đường khó đi như vậy.

Đến khi trở về phòng, người phụ nữ trên giường đã sớm mơ màng ngủ. Đường Trọng Kiêu ôm vai cô lại, Hứa Niệm theo bản năng rúc vào lòng anh tìm nơi ấm áp. Anh cúi đầu nhìn dáng vẻ đó của cô, khuôn mặt sạch sẽ không hề phòng bị, cũng chỉ có lúc này mới cam tâm tình nguyện mặc anh đến gần.

Anh dán hai má lên hai má cô, trong đầu vẫn hồi tưởng một màn lúc tối đó, ánh mắt thất vọng của cô rõ ràng như vậy, khiến cả trái tim anh đều đau.

“Đâu phải là nhím con, rõ ràng chỉ là đà điểu.” Anh nhẹ giọng nói, đầy bụng bất đắc dĩ cũng chỉ có chính mình nghe được, sau đó bỗng nhiên thấy cô mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Hai người nhìn nhau, có lẽ cô cho rằng đang nằm mơ, lật người đưa lưng về phía anh.

Anh trầm mặc, một lần nữa đem người ôm tới, đây là số kiếp của anh, anh đã sớm biết.

***

Chẳng mấy chốc đã bắt đầu mùa đông, năm nay ngày dường như dài hơn, ngày qua ngày có vẻ như vô tận. Hứa Niệm họp xong đi ra, đã thấy Tiểu Kỷ đang đi tới đi lui ở cửa phòng làm việc, trên mặt thần sắc do dự.

Cô đi qua đứng phía sau cậu ta: “Có chuyện gì vậy?”

Tiểu Kỷ bị hoảng sợ, sờ sờ mũi mới nói: “Đường tiên sinh hôm nay dẫn theo một người tới đây, bảo tôi sắp xếp.”

Hứa Niệm “Ừ” một tiếng cũng không lấy làm nghiêm túc, có lẽ là một người mẫu trẻ, một ngôi sao nhỏ, dù sao người như anh nâng đỡ cho tình nhân nhỏ cũng không có gì lạ. Quay người muốn đi lại thấy Tiểu Kỷ vẫn là dáng vẻ muốn nói lại thôi, cô ngừng lại: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Tiểu Kỷ nuốt nước miếng một cái: “Là... là Lục Chu.”

Hứa Niệm lập tức cũng bị cả kinh nói không ra lời.

Sau lần đó Hứa Niệm cũng từng vụng trộm nhìn Lục Chu vài lần, sau này bị phát hiện, cậu thậm chí có ý tránh cô, bây giờ trở về công ty ngược lại là Đường Trọng Kiêu ra mặt sắp xếp, lúc trước chút tin tức cô cũng không nghe được.

Hứa Niệm trực tiếp đi tìm Lục Chu, cậu đang xem văn kiện ở bàn làm việc của mình trước đây, nhìn thấy cô lập tức khẩn trương, hồi lâu mới nói: “Chị dâu.”

Trên người cậu có thêm vài phần khí chất trầm ổn, nhưng thấy cô lập tức lộ ra nguyên hình.

Tiểu Kỷ cũng mặt đầy bất an theo sát phía sau, sợ cô nổi giận, dù sao trước đây Lục Chu làm mấy chuyện đó thiếu chút nữa đã phá hủy toàn bộ công ty.

Hứa Niệm nhìn cậu vài lần, nói: “Theo chị lại đây.”

Lục Chu biểu tình càng cứng ngắc. Tiểu Kỷ thấp giọng trấn an cậu: “Không có việc gì không có việc gì, để chị ấy mắng một chút là được rồi, Hứa tổng nói năng chua ngoa nhưng mềm lòng lắm.”

Lục Chu cũng biết trước đây bản thân làm chuyện không thể tha thứ. Một người cao hơn 1m8, khi đi vào lại giống như đứa trẻ phạm sai lầm, sụp mi khép mắt đứng trước bàn làm việc chờ phê bình.

Hứa Niệm ngồi một lúc lâu cũng chưa lên tiếng. Lục Chu không chịu được, chủ động mở miệng: “Chị đừng ghen chớ đánh mèo với người khác, nếu không muốn nhìn thấy em, em đi là được.”

Nhìn bộ dạng đó của cậu, Hứa Niệm nén cười không được: “Đi? Đi đâu, tiếp tục làm phục vụ?”

Lục Chu nhất thời không phản đối, đứng ở đó càng thêm do dự luống cuống, vụng trộm nhìn cô vài lần, mỗi lần đều bị cô trừng lại.

“Nói đi, lần này em trở về định ở lại bao lâu?” Hứa Niệm nghiêng người đi không nhìn cậu nữa, lời nói lạnh như băng.

Ánh mắt Lục Chu tối sầm, âm điệu cũng tức thì thấp xuống: “Em thực sự muốn làm thật tốt, chị không yên lòng, thì cứ để em ở cấp thấp nhất.”

Hứa Niệm nhìn cậu một cái.

Lục Chu nói tiếp: “Em biết mình trước đây rất khôn kiếp. Tiểu Kỷ cũng nói cho em biết, em thiếu chút nữa đã hủy hoại toàn bộ tâm huyết của ba mẹ. Lần này trở về làm sao còn mặt mũi xằng bậy? Chị đâu chị không tin em cũng không sao. Em hiểu, chính em cũng không có mặt mũi gặp lại chị. Nếu không phải Đường đại ca...”

Cậu nói đến Đường Trọng Kiều, mày Hứa Niệm bắt giác nhăn lại: “Em và anh ta sao lại liên hệ với nhau?”

Dựa vào tính tình này của Lục Chu, có thể khiến cậu tin tưởng và nghe lời như thế, thật không hiểu Đường Trọng Kiều sau lưng rốt cuộc đã làm những gì. Lục Chu mím môi không chịu nói, Hứa Niệm cũng không nóng nảy: “Bây giờ em muốn bảo vệ người ngoài sao?”

Lục Chu lập tức trừng mắt to, vội vàng biện hộ thay người đàn ông kia: “Đường đại ca là người tốt.”

Cậu như có chuyện muốn nói, lại nghĩ tới gì đó, vì thế biểu tình không được tự nhiên, cuối cùng dời mắt dứt khoát tiếp tục giả người câm.

Hứa Niệm tức giận cũng không thể làm gì cậu; phát tay ý bảo cậu đi xuống, trong đầu một đoàn rối loạn, sau đó trực tiếp đi tìm Đường Trọng Kiều.

***

Đường Trọng Kiều đang ở phòng tiếp khách, Hứa Niệm đợi anh xong việc mới đẩy cửa bước vào, trực tiếp mở miệng hỏi: “Anh sắp xếp Lục Chu trở về có phải nên thương lượng với tôi một chút không?”

Người đàn ông kia vắt đôi chân dài lên, một bộ tư thái không tập trung ngồi ở chỗ kia, không nhanh không chậm mà vẩy tay với cô, nói: “Lại đây.”

Hứa Niệm chần chờ vẫn đành đi qua, ai ngờ bị anh chặn ngang kéo vào trong lòng. Nghĩ đến bất cứ lúc nào cũng có thể có người tới đây, cô lập tức đẩy anh: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

Đường Trọng Kiều luôn thích nhìn dáng vẻ hoảng hốt lo sợ của cô, nén cười: “Em mất hứng chuyện cậu ta trở về?”

“Không phải.” Hứa Niệm đương nhiên sẽ không mất hứng cậu ấy trở về. Trước đây vẫn muốn trả lại Trung Ảnh cho cậu, nhưng trước mắt bỗng nhiên không xác định. Lục Chu làm cho cô thất vọng quá nhiều lần.

Đường Trọng Kiêu tùy ý đưa tay khoác lên phía sau cô, mắt nhìn phản ứng của cô: “Em không dám tin cậu ta, vậy sẵn lòng tin anh sao?”

Hứa Niệm bỗng đứng quay đầu nhìn anh.

Đường Trọng Kiêu nhéo nhéo cằm cô, vẫn là bộ dạng bất cần đời như trước, giọng nói lại trầm đi vài phần: “Anh sẽ không lấy tiền của mình quẳng vào một trò đùa.”

Người trước mặt rốt cuộc có bao nhiêu tính toán tỉ mỉ Hứa Niệm đương nhiên biết, quả thực là đại biểu của nhà tư bản ăn tươi nuốt sống, tất cả những lời muốn nói cô đều nuốt trở vào, một tay đẩy tay anh ra: “Nói chuyện thì nói, đừng động tay động chân.”

Trong mắt Đường Trọng Kiêu có ý cười, lại cúi người vòng cả người cô trong một góc sofa, cố ý đùa cô: “Nếu em đã tới đây, không bằng làm chút chuyện đi?”

Hứa Niệm trừng mắt nhìn anh một cái, ngón trỏ chọc trên bộ ngực của anh, từng chút một đẩy người ra: “Bây giờ là thời gian làm việc, Đường tiên sinh nếu anh không muốn thả tiền cho nước trôi thì đừng làm phiền tôi.”

“...” Miệng lưỡi nhím con vẫn bén nhọn trước.

***

Lần này Lục Chu trở về, Hứa Niệm lo lắng còn có một vấn đề khác, nếu quan hệ của cô và Đường Trọng Kiêu không cẩn thận bị đối phương phát hiện...

Nhưng liên tục mấy ngày, Đường Trọng Kiêu trước mặt người khác đều chú ý giữ khoảng cách với cô. Giữa trưa Lục Chu hẹn cô dùng cơm, còn gọi cả người đàn ông kia. Hứa Niệm biết anh chưa bao giờ ở dùng cơm ở phòng ăn công ty, không biết là ngại thức ăn không ngon hay là chê quá ồn ào. Cô cho rằng đối phương sẽ không đồng ý, ai ngờ người này thái độ khác thường lại theo tới đây.

Trong công ty không thiếu mấy cô gái trẻ đều ở đây lên lút thảo luận về Đường Trọng Kiêu. Hứa Niệm trên đường lại đây liền thấy vài người xúm lại bàn luận xôn xao, khuôn mặt nhỏ đều ghen đến mức đỏ bừng.

Quả nhiên thiếu nữ không hiểu chuyện đều sẽ bị bề ngoài của anh lừa gạt, trong lòng Hứa Niệm vô cùng khinh thường.

Lục Chu hiện tại quả thực coi Đường Trọng Kiêu thành ân nhân và thần tượng, sau khi ngồi xuống thì trò chuyện với anh, Hứa Niệm bị gạt sang một bên không ai quan tâm, chỉ có thể cúi đầu ăn.

Nhưng hai người này nói mãi cũng không hết chuyện, Hứa Niệm khoanh tay liếc mắt nhìn Lục Chu: “Nếu không ăn cơm buổi chiều em còn phải làm việc, em chuẩn bị đối bụng đi.”

Lục Chu trước kia một chút khổ cũng không chịu được, lúc này thế nhưng vẻ mặt không quan trọng nói: “Không có việc gì, trước hết phải chuẩn bị xong kế hoạch ngày mai, vụ án này lúc trước em không theo vào, hiện tại dành chút thời gian để làm quen.”

Đường Trọng Kiêu từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ thản nhiên nhìn Hứa Niệm.

Ánh mắt Hứa Niệm nhìn Lục Chu cũng bắt đầu có chút phức tạp, nhưng lúc trước khi cậu mới về công ty cũng như vậy, lúc ấy ngay cả giả bộ cô cũng không phân biệt được, cho nên hiện tại vẫn giữ thái độ như trước.

Lục Chu xin chỉ bảo vấn đề xong mới bắt đầu ăn cơm, bỗng nhiên lại nghiêng mặt nói với Hứa Niệm: “Đúng rồi, lần trước sinh nhật chị em không đến được, thế nhưng vẫn chuẩn bị cho chị một món quà.”

Cậu nói xong lại cảm thấy ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng mới tiếp tục: “Không phải lấy lòng chị, chỉ là... mỗi năm đều tặng, năm nay thiếu thấy rất kỳ.”

Lục Chu ở trước mặt cô vẫn luôn bắt giác bộc lộ tâm tính của một đứa trẻ. Hứa Niệm nhìn cậu, ý chí sắt đá cuối cùng cũng mềm xuống.

Đường Trọng Kiêu đắm chiêu nhìn Lục Chu, từ đầu đến cuối cũng chưa nói gì.

Buổi tối tan tầm trở về, nhìn thấy Lục Chu còn đang tăng ca, Hứa Niệm đi tới nhắc nhở: “Em đừng làm quá trễ, sức khỏe quan trọng hơn.”

Lục Chu lúc này mới nhớ còn chưa đưa quà cho cô, khi đưa tới vẫn đứng ở đó không nhúc nhích: “Tiểu Kỷ cũng về rồi, em đưa chị về.”

Đường Trọng Kiêu còn đang chờ ở bãi đỗ xe, Hứa Niệm nào dám để Lục Chu đưa về, tùy tiện tìm cớ cho có lệ: “Không cần, chị và Trâu Dĩnh hẹn gặp nhau ở rạp hát rồi.”

Dáng vẻ Lục Chu có chút thất vọng, lại chỉ chỉ chiếc hộp nhưng tơ cậu đưa tới: “Chị xem có thích không?”

Hai người bọn họ đứng ở chỗ cửa văn phòng, ngọn đèn cũng không sáng, Hứa Niệm mở hộp ra liền giật mình, đó là một chiếc vòng tay được sản xuất từ tay của một danh gia, thiết kế hoàn mỹ, trước kia cô từng thấy trên tạp chí. Có thể đếm được số lượng có hạn, hơn nữa mấy năm nay cô đã sớm không quan tâm đến vấn đề trang điểm, đối với đồ trang sức cũng không để ý như vậy.

Ngay cả như vậy, cô như trước biết giá trị nó đến vài con số.

“Em lấy tiền ở đâu ra?”

Lục Chu trầm mặc, khi giương mắt nhìn qua mang theo vài phần cảm xúc khó có thể nói rõ: “Tất cả đều là tự em kiếm được, sau này hàng năm em tặng đồ nào cho chị, nhất định đều là tự em cố gắng mà có được.”

Hứa Niệm nhìn gương mặt trẻ tuổi kia dưới ngọn đèn, cô nhớ mang máng mới trước đây Lục Chu luôn đứng ở phía sau Lục Sơn, bây giờ nghĩ đến, kỳ thật rất nhiều chuyện liên quan đến cậu cô đều không nhớ rõ, đột nhiên cảm giác được người này, giống như hôm nay cô mới nhìn rõ.

Lục Chu nở nụ cười, hai tay cầm trong túi quần: “Chị đi nhanh đi, đừng để Trâu Dĩnh đợi lâu.”

Hứa Niệm cất chiếc hộp cẩn thận xong, xoay người muốn đi, đột nhiên cảm giác được phải nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng chỉ sâu sắc nhìn cậu: “Chị cảm ơn.”

***

Trên đường trở về từ đầu đến cuối Đường Trọng Kiêu không nói chuyện, Hứa Niệm cũng quen, cô dựa vào cửa kính xe nghỉ ngơi, bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, xoay người nói với anh: “Hai ngày nữa tôi sẽ tham gia một triển lãm ảnh.”

Đường Trọng Kiêu đang cúi đầu xem văn kiện, “Ừ” một tiếng, nhưng một lát sau lại xoay đầu lại: “Đi đâu?”

“Italia.” Thăm lại chốn xưa, tâm tình của cô vô cùng phức tạp, từ lúc Lục Sơn không còn, sau đó cô không bao giờ dám đi đâu, chỗ đó dường như đã trở thành nguồn cơn ác mộng của cô.

Nhưng bây giờ cô phải đi một chuyến.

Ngày đó về sau không liên lạc được với Tống An Bình, khi gọi điện thoại cũng kiếm cớ qua loa tắc trách, cuối cùng lại bị điều đi thành phố khác.

Nếu lúc đầu cô còn tin rằng tất cả đều là tự mình nghĩ quá nhiều, như vậy bây giờ không thể không bắt đầu hoài nghi thật sự có vấn đề, Tống An Bình đang trốn cô.

Cô quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, đã thấy anh vẻ mặt trầm tư, cô gọi anh: “Đường Trọng Kiêu?”

Cho dù đang suy nghĩ chuyện gì anh cũng có thể biết chuyện xung quanh, im lặng nhìn cô: “Em không thể không đi sao? Bộ phim của Lục Từ sẽ nhanh chóng hoàn thành, tổng cục bên kia còn cần em tự mình đến chào hỏi.”

Hứa Niệm thuận miệng đáp lời: “Không phải còn có anh ở đây sao?”

Đường Trọng Kiêu bị lời nói của cô chọc cười, thò cánh tay sang, hoàn toàn kéo cô vào trong lòng: “Hiện tại không coi anh là người ngoài?”

Hứa Niệm mắt nhìn không chuyển chú Hoa đang lái xe, hơi dời mắt, nhỏ giọng nói với anh: “Dù sao trong đó có tiền của anh, anh nhất định còn bận tâm hơn tôi.”

Đường Trọng Kiêu khước mắt nheo lại, cúi đầu cắn một cái trên môi cô: “Em học xấu.”

“Học theo anh.” Hứa Niệm nâng tay ngăn trở môi mình, đôi mắt cũng cong lên.

Đường Trọng Kiêu không có cách nào tiếp tục nữa, đầu lưỡi liền nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay cô. Hứa Niệm cả kinh theo bản năng lui về sau, lại bị anh giữ chặt eo kéo trở lại.

Anh nhẹ nhàng nở nụ cười bên tai cô: “Thật muốn làm em ngay tại đây.”

***

Hứa Niệm bị Đường Trọng Kiêu trực tiếp ném lên giường, sau đó trước mắt đột nhiên tối đen. Người đàn ông kia bắt đầu đè lên, sau đó môi bị ngậm. Mỗi lần hôn anh đều giống như thủy triều mãnh liệt, hoàn toàn triệt để cắn nuốt cô.

Anh giữ tay cô áp ở hai bên đầu, môi lưỡi quấn quýt lấy nhau. Cô vốn ngốc nghếch, nhanh chóng bị anh trêu chọc đến sục sạo.

Vùng bụng có gì đó cứng cứng chọc vào, hơi thở của Hứa Niệm không ổn định vội vàng bắt đầu thương lượng: “Tắm rửa trước đã.”

Đường Trọng Kiêu lại nói: “Cùng nhau tắm.”

Khuôn mặt cô nhất thời đều hồng lên, liên tiếp lắc đầu, chỉ cần dùng đầu ngón chân nghĩ cô cũng biết anh sẽ không thành thật mà tắm rửa.

Đường Trọng Kiêu lại cúi đầu hôn cô, hương vị của cô thể nào cũng không nếm đủ, đến khi cô thả ra chiếc miệng nhỏ của cô đã bị mút đến có chút sưng đỏ, lúc này mới đứng dậy đi vào phòng tắm.

Trống ngực Hứa Niệm rối loạn, cô nghe tiếng Đường Trọng Kiêu đóng cửa, sau đó vang lên tiếng nước, lúc này mới lặng lẽ bò đến bên giường lấy áo bành tô của anh.

Di động của Đường Trọng Kiêu có mật mã, Hứa Niệm thử vài lần đều không mở được. Mất thấy thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong lòng cô càng vội lại càng đoán không đúng, đoán sai ba lượt còn bị khóa màn hình, khiến cho toàn thân đều là mồ hôi.

Cô không biết nhiều chuyện về Đường Trọng Kiêu, sau khi đoán là sinh nhật của anh thì không nghĩ ra cái khác, cuối cùng tuyệt vọng đến nóng nảy, kết quả sau khi nhập vào ngày sinh của mình lại có thể mở ra?!

Hứa Niệm nhìn màn hình di động của anh, đầu óc bỗng chốc liền bối rối.

Là một đứa trẻ...

32. Chương 32

Ngày đó xuất phát hiem khi nhiệt độ không khí tăng trở lại, toàn thành phố đắm chìm trong ánh dương ấm áp. Tiểu Kỷ đã đợi ở đại sảnh sân bay từ lâu, cùng bạn gái đứng ở trong đám người nghiêng nghiêng nói chuyện. Tuổi trẻ thật tốt, ví như ánh mặt trời cũng không quá.

Hứa Niệm xuống xe, Lục Chu giành trước một bước giúp cô lấy hành lý, một đường đi tới đại sảnh, lại không yên tâm liếc nhìn cô một cái: “Chị thật sự không có việc gì chứ? Thật ra có thể đổi người khác mà.”

Cũng không phải nhiều hoạt động quan trọng, năm năm trước cô đều e sợ tránh né không kịp, hiện tại lại chủ động nói muốn đi? Thấy thế nào cũng có chút không thích hợp...

Cậu thấy Hứa Niệm khí sắc cũng đặc biệt kém, đeo kính đen, nhưng khuôn mặt lại lộ ra vài phần mất tự nhiên tái nhợt, nên không được tiếp tục truy vấn: “Chị, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Hứa Niệm nghe vậy mới liếc mắt nhìn cậu: “Có một số việc dù sao vẫn phải đối mặt.”

Khi cô nói lời này ngữ khí đặc biệt bình tĩnh, Lục Chu không biết “Đối mặt” trong miệng cô là chỉ nơi sẽ đến hay là chuyện khác? Cảm giác mơ hồ không đúng chỗ nào, còn muốn hỏi thêm gì đó, Tiểu Kỷ đã dẫn bạn gái đi tới.

“Đều đã làm xong.” Tiểu Kỳ hiệu suất rất cao, đưa thẻ đăng kí tới.

Hứa Niệm cầm lấy muốn đi, Lục Chu nắm lấy cổ tay cô. Quan hệ của hai người dù sao cũng đặc thù, Tiểu Kỳ vội vàng dời mắt giả vờ không nhìn thấy, xoay lưng qua cùng bạn gái nói chuyện.

Lục Chu lại một chút xấu hổ cũng không có, đôi mắt nặng nề nhìn chăm chăm cô: “Nếu có chuyện thì gọi cho em. Chị dâu, em không phải là đứa trẻ.”

Trước kia cậu luôn khiến Hứa Niệm có cảm giác không tin tưởng được, hiện tại muốn thay cô chia sẻ chút gì đó, nhưng không chiếm được sự tín nhiệm của cô, điều này khiến cậu cảm thấy vô lực gấp bội.

Hứa Niệm có chút bất ngờ, xuyên qua kính đen nhìn người đàn ông cao thẳng trước mặt. Cậu thiếu niên trong trí nhớ ngay cả ánh mắt cũng bắt đầu trở nên cường thế, thời gian thẩm thoát thoi đưa, năm năm thế nhưng cứ như vậy thoáng một cái đã qua... Nhưng năm năm kiên định dừng cảm nhất kia của cô, hiện tại lại bắt đầu trở nên không xác định.

Thấy cô thất thần, Lục Chu mày nhăn càng sâu.

Hứa Niệm cố chấp giương môi, gật gật đầu với cậu: “Lục Chu đã trưởng thành, chị cũng đã già đi.”

“Mới 28, già cái gì chứ.” Lục Chu theo bản năng nói tiếp.

Hứa Niệm cũng không nói thêm gì, xoay người rời đi.

Lục Chu nhìn bóng lưng cô trong lòng tự dưng dâng lên một trận khổ sở, không biết vì sao, cảm giác hôm nay Hứa Niệm đặc biệt khác thường.

Lên máy bay Hứa Niệm bắt đầu ngủ, rõ ràng tối qua nghỉ ngơi không được tốt lắm, nhưng lúc này đầu óc hết sức tỉnh táo, suy đi nghĩ lại vẫn là tấm hình kia chồng lên nhau ở trong đầu.

Đó là một bé trai rất xinh đẹp, thoát nhìn dáng vẻ chẳng qua cũng mới bốn năm tuổi, gò má đối diện với ống kính, phía sau là nửa bức tranh bên tường, có lẽ cảm thấy có người chụp lên, hai hàng lông mày nhỏ đều nhíu lại thành một đường chỉ.

Bộ dạng tức giận đó, tự dưng có năm phần cực kỳ giống Đường Trọng Kiêu.

Anh lấy tấm hình đó để làm hình nền di động, chứng tỏ quan hệ giữa anh và đứa bé này nhất định không phải là đơn giản. Hứa Niệm cũng không muốn nghĩ sâu, mục đích của cô là tìm ra số điện thoại của một người. Buộc chính mình bình tĩnh, lúc tìm kiếm thông tin đầu óc lại hoàn toàn không bình tĩnh được.

Có vài chuyện, dù đã cố gắng giả vờ nhưng rốt cuộc vẫn thấy tình cảnh gượng ép.

Cô thở dài, mở mắt ra nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, vô cùng buồn chán, cũng không quay đầu lại nói với người bên cạnh: “Báo.”

Rất nhanh báo được đưa tới tay cô, nhưng cũng trong lúc đó tay suýt nữa bị nắm chặt, cảm nhận được bàn tay kia... Cô kinh ngạc quay đầu lại, quả nhiên thấy Đường Trọng Kiêu hơi hơi nghiêng người muốn cười nhưng không cười nhìn cô.

Hứa Niệm nhất thời bối rối: “Sao anh lại...” Buổi sáng rời giường người này đã không thấy tấm hơi, cô còn tưởng rằng anh về công ty.

Đường Trọng Kiêu cũng không nói chuyện, im lặng nghiêng người qua, sau đó hôn một cái lên môi cô, lúc này mới thấp giọng nói cho cô biết: “Lo lắng cho em.”

Rốt cuộc là không yên lòng hay vì chuyện khác? Ánh mắt Hứa Niệm hơi tối lại, tầm mắt từ trên mặt anh dời đi: “Anh đi rồi thì công ty phải làm sao, dù sao cũng cần có người quyết định.”

“Lục Chu đang rất nỗ lực chứng minh bản thân, phải cho cậu ta một cơ hội.”

Thấy cô nghi ngờ nhìn qua, anh cũng không định nhiều lời, có một số việc Hứa Niệm nhìn không ra càng tốt, nâng tay sờ sờ mái tóc đen của cô, lại bổ sung: “Huống chi còn có Trâu Dĩnh.”

Hứa Niệm không nói tiếp nữa, cúi đầu đọc báo, kế hoạch ban đầu bỗng nhiên bị quấy rầy, nếu người đàn ông này cứ đi theo mình, rất nhiều chuyện sẽ không dễ làm.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Giọng anh nhẹ nhàng truyền tới, con mắt đen nhánh từ đầu đến cuối không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, như muốn thu hồi cô vào đáy mắt.

Hứa Niệm siết chặt tờ báo bên cạnh, nhẹ nhàng ho một tiếng: “Đang nhớ xem đồ đạc Trâu Dĩnh nhờ tôi mua.”

Đường Trọng Kiêu gật gật đầu, cũng không biết có tin hay không, cầm tờ báo không chút để ý mà xem.

***

Đến Milan, thành phố này cũng đang có tuyết rơi. Hứa Niệm nhìn một khoảng trời bao bọc trong tuyết trắng, tâm tình càng nặng nề. Những ký ức năm đó dường như tất cả đều ở trong bối cảnh màu trắng tinh này, nay cảnh còn người mất, mọi chuyện chỉ như một giấc mộng mà thôi.

Đường gia có lái xe tới đón, mắt thấy hành lý của mình bị chuyển lên xe, cô xoay người nhìn người kia: “Tôi đã đặt khách sạn.”

Đường Trọng Kiêu mở cửa xe đi lên, cũng không thèm liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Đã hủy bỏ rồi.”

Tiểu Kỷ hiển nhiên cũng không biết tình hình, vẻ mặt mờ mịt đứng sau lưng cô, tài xế ra hiệu cho cậu ta lên một chiếc xe khác, nhưng cậu thấy Hứa Niệm vẫn bất động, nên bản thân cũng không dám tùy tiện hành động.

Đường Trọng Kiêu kéo cửa kính xe xuống, hơi hơi nâng cằm: “Muốn để cậu ta và em cùng chịu lạnh?”

Ánh mắt Hứa Niệm phức tạp nhìn người đàn ông trong xe, nếu cô không đoán sai, anh làm như vậy để dễ dàng nắm hành tung của cô trong tay. Nếu không có cách trốn thoát, vậy chỉ có thể hành động tùy theo hoàn cảnh, cô không nói một lời theo đi lên.

Đường Trọng Kiêu đưa cô đến là một phần bất động sản của anh, vị trí hơi chệch, đi một hồi lâu mới đến nơi. Lò sưởi được bật, trong phòng rất ấm áp, Tiểu Kỷ theo tài xế đem hành lý mang lên lầu.

Đường Trọng Kiêu cởi áo khoác, trên người chỉ mặc một chiếc áo lông màu xám đơn giản, tuy rằng anh gầy nhưng giống như móc treo quần áo điển hình, dường như mặc cái gì cũng dễ nhìn. Xoay người thấy cô đứng bất động, liền nói: “Ngày mai anh về Đường gia, sau đó em muốn ở bao lâu cũng được, đừng suy nghĩ lung tung.”

Hứa Niệm ngờ vực đánh giá anh, chẳng lẽ mình đã đoán sai? Lại nghĩ đến đứa bé kia, anh trở về cũng là hợp tình hợp lý.

Đường Trọng Kiêu đi tới cầm lấy một bàn tay cô nắm ở trong lòng bàn tay, cúi đầu cười khê: “Đa nghi, không phải là thói quen tốt.”

Đa nghi cũng chỉ nhằm vào một mình anh, ai bảo anh làm việc luôn có mục đích rõ ràng. Hứa Niệm rút tay về, làm bộ cởi quần áo, tránh đi cử chỉ mập mờ của anh lạnh lẽo nói: “Tôi cũng không có việc gì, triển lãm ảnh kết thúc thì đi dạo phố thôi, đàn ông các anh đi theo bất tiện.”

Đường Trọng Kiêu vào phòng bếp lấy nước, từ đầu đến cuối bên môi hàm chứa ý cười nhàn nhạt: “Tùy em, thích làm gì cũng được.”

Hứa Niệm càng nghi ngờ nhìn anh, cả người lại bị anh vòng trong giữa khuỷu tay và bàn. Anh đưa tới cốc nước, cúi người nhẹ nhàng cười bên tai cô: “Ngoại trừ việc gặp mặt người đàn ông khác, đây là giới hạn của anh.”

Đôi mắt kia cũng thật cũng giả tạo, Hứa Niệm không chút do dự đẩy anh ra: “Không công bằng.” Chính anh còn không phải vẫn lui tới cùng Nghê Vi sao?

Đường Trọng Kiêu nghe lời này lại thuận tay ôm cả người cô vào trong lòng, môi như có như không hôn lên thùy tai cô: “Ghen tị? Ngày mai muốn cùng anh về nhà không?”

Hứa Niệm thừa nhận mình bị lời này của anh dọa đến, cả kinh lui về phía sau một bước lớn. Mặc kệ lời này là thật hay giả, cô đều bị hàm ý trong lời này làm chấn động.

Người đàn ông kia đứng tại chỗ, ánh mắt đột nhiên trở nên trầm lặng, Hứa Niệm ý thức được phản ứng của mình quá khích, chỉ có thể ngượng ngùng cười: “Ngày mai tôi phải tham dự triển lãm ảnh, anh quên à.”

Phía sau hồi lâu không có tiếng động, đến khi cô quay đầu lại, người kia đã khôi phục lại sự trầm tĩnh như mọi ngày, không nhanh không chậm nói: “Đùa em mà thôi, mặt cũng bị dọa đến trắng bệch.”

Hứa Niệm không lên tiếng trả lời, lại không vì thế mà nhẹ nhàng thở ra. Từ đầu đến cuối cô đều cho rằng có ngày Đường Trọng Kiêu sẽ chán ngấy mà buông tay, nhưng nếu anh đổi ý khác...

Quả thực không dám nghĩ.

***

Sau khi dùng cơm thì từng người lên lầu nghỉ ngơi, Đường Trọng Kiêu nằm trên giường xem tin tức, Hứa Niệm ngủ bên cạnh mép giường. Ngoài cửa sổ tuyết đọng quá dày, chiếu khắp nơi đều chói lọi, cô nhìn chăm chăm bông tuyết ngoài cửa sổ thủy tinh, chợt nhớ tới nhiều chuyện trước đây.

Vẫn là mùa đông năm ấy, cô gọi điện cho Lục Sơn, phát hiện đối phương lúc nói chuyện giọng mũi nồng đặc, vì thế tự tay nấu canh gừng đưa tới cho anh. Khi đó cũng ngốc, hoàn toàn không hiểu chuyện, kỳ thật có thể đến chung cư của Lục Sơn rồi nấu, nhưng cô cảm thấy đưa tới thì có thành ý hơn.

Nhưng lúc ấy Lục Sơn thật sự quá bận rộn, cô đến chung cư của anh nhưng phải đứng ở ngoài không vào được, giẫm chân tới tới lui lui, mãi một lúc sau mới gọi điện thoại cho anh.

Lục Sơn nhận được điện thoại nói lập tức trở về, cô ôm bình giữ nhiệt cạnh cửa kiên nhẫn chờ.

Rốt cuộc nhìn thấy có đèn xe chiếu đến, cô mừng rỡ chạy tới. Lục Sơn dường như cũng khó khăn lắm mới dừng hẳn xe lại rồi vội chạy xuống, một tay vòng ôm lấy cô, kéo áo bành tô ra nhanh chóng bao lấy cô: “Sao không lên lầu chờ?”

Lúc anh nói chuyện ngữ quan đều nhíu lại, khẩu khí như đang trách móc, nhưng Hứa Niệm biết anh đang đau lòng. Một tay vươn ra vòng chặt lấy hông anh, khuôn mặt nhỏ chôn ở ngực anh, cảm nhận được chút ấm áp này, nhất thời cảm giác những rét lạnh lúc trước tất cả đều tan thành mây khói.

Cô nói: “Muốn sớm nhìn thấy anh một chút.”

Giữa những người yêu nhau, thật sự là lời buồn nôn nào cũng có thể nói ra miệng.

Lục Sơn cúi đầu hôn một cái thật kêu lên trán cô, ôm cô một lúc lâu cũng không nói chuyện. Hứa Niệm nghiêng đầu nhẹ nhàng nở nụ cười, dư quang nhìn đến trong xe thấy còn có người.

Dường như là cái nhìn đầu tiên cô đã nhận ra, đó là ông chủ của Lục Sơn; trước đó cô còn từng gặp trên đường. Lúc này người đàn ông kia im lặng ngồi ở ghế sau, ánh mắt lãnh đạm nhìn qua, ánh sáng trong xe hơi tối, cũng không thấy rõ vẻ mặt anh ta.

Lục Sơn chú ý đến tầm mắt của cô, may mà không dễ phát hiện nhíu lại, thay cô giới thiệu: “Đường tiên sinh, ông chủ anh.”

“Đường tiên sinh.” Hứa Niệm chào hỏi với anh, thấy ánh mắt người kia thần nhiên đảo qua bình giữ nhiệt trong tay mình.

Cô có chút ngượng ngùng đem bình giấu phía sau: “Lục Sơn bị cảm, tôi đến thăm anh ấy.”

Đó là lần thứ hai cô gặp Đường Trọng Kiêu, vẫn duy trì ấn tượng tao nhã với anh như trước, vì thế nói chuyện có chút không để tâm. Người kia nghe xong khước miệng mới lộ ra một chút ý cười: “Có bạn gái như Hứa tiểu thư, luật sư Lục nên quý trọng thật tốt mới phải.”

Nếu có thể trở về trước đây thì tốt biết bao nhiêu, Hứa Niệm mơ mơ màng màng trước khi ngủ còn suy nghĩ, nếu như có thể trở lại khi đó, cô thà rằng chưa từng quen biết Đường Trọng Kiêu...

Nghe được người bên cạnh nói mê, Đường Trọng Kiêu tắt ti vi, cúi người dịch góc chăn cẩn thận giúp cô.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi lả tả, dường như vĩnh viễn không định ngừng lại, anh cầm di động ra khỏi phòng, dây số kết nối không bao lâu thì bên kia tiếp máy, giọng trẻ con non nớt hôi mùi sữa truyền tới: “Con đã sắp ngủ rồi, người gọi điện thoại càng ngày càng muộn.”

Về mặt Đường Trọng Kiêu trở nên nhu hòa, nén không được cười ra tiếng: “Xin lỗi, gần đây cậu tương đối bận rộn.”

“Bạn kết giao bạn gái sao?”

Đứa bé kia luôn trưởng thành sớm làm cho người ta không nói được lời nào, Đường Trọng Kiêu đỡ trán: “Ai nói cho con biết cậu kết giao bạn gái?”

“Dù sao con chính là biết, bà cũng biết.”

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên lạnh xuống, đứa trẻ lại nhỏ giọng nói: “Bà nội còn nói, hôm nào đó nhất định phải gặp một lần.”

“...”

***

Đường Trọng Kiêu nói được thì làm được, sáng sớm hôm sau liền rời đi, để lại tài xế theo cô. Hứa Niệm đã sớm dự đoán được như thế, cũng không cần thiết phải đấu tranh.

Thuận lợi tham dự xong triển lãm ảnh, cô bắt đầu cân nhắc bấm số kia trong di động.

Đó là số cô trộm được từ Đường Trọng Kiêu, lúc ấy Lục Sơn ở công ty họ, Hứa Niệm duy nhất có thể nhớ kỹ một người đồng nghiệp là trợ lý đặc biệt của ông chủ, Chi Mĩ. Bởi vì rất nhiều việc đều do cô ấy ra mặt bàn bạc cùng Lục Sơn, Hứa Niệm từng thấy cái tên này rất nhiều lần ở trong di động anh.

Vốn không quá ôm hi vọng, dù sao cũng đã năm năm trôi qua, Chi Mĩ không nhất định vẫn là trợ lý đặc biệt của Đường Trọng Kiêu. Nhưng thật may mắn cô lại tìm được, Hứa Niệm cầm dây số kia, trừ trừ hồi lâu vẫn không gọi tới.

Chiếc hộp Pandora một khi mở ra, cần phải có đủ dũng khí để tiếp nhận, cho dù nhìn thấy là tốt đẹp hay xấu xí, cô chỉ muốn biết những gì mình nên biết.

Hạ quyết tâm, cô ngồi ở phòng gọi cho số điện thoại kia, còn chưa vang vài tiếng bên kia đã kết nối, một giọng nữ tinh tế xuyên qua sóng điện truyền tới.

Trống ngực Hứa Niệm có chút nhanh, móng tay cũng dùng lực hãm vào lòng bàn tay.

33. Chương 33

Chi Mĩ lại rất sáng khoái đồng ý gặp mặt. Hứa Niệm vô cùng bất ngờ, vốn tưởng rằng đối phương ít nhiều sẽ có chút do dự. Cho nên vấn đề tiếp theo cô cần giải quyết chính là... làm thế nào bỏ tài xế lại?

Hứa Niệm nói với đối phương muốn đi dạo phố, đến cửa hàng thì không để anh ta đi theo: “Tôi mua đồ dùng cá nhân, anh theo không tiện.”

Vị tài xế kia dường như càng khó nói chuyện hơn so với chú Hoa, chỉ thấy anh ta mím môi, ngay cả biểu cảm cũng không đáng yêu tí nào, đứng ở đó đành mặt: “Tiên sinh đã thông báo...”

“Dù sao anh cũng không đến mức muốn cùng tôi đến cửa hàng bán đồ lót đi.” Cô như cười như không nhìn đối phương, tài xế kia quả nhiên không lên tiếng.

Thời gian cấp bách, may mắn hẹn được địa điểm cách đây cũng không xa, Hứa Niệm từ cửa sau đi vòng qua, xuyên qua mấy cái ngõ nhỏ mới tới được quán cà phê.

Đối phương đã sớm chờ ở đó.

Kỳ thật trước đây Hứa Niệm chưa từng gặp vị trợ lý đặc biệt này, nhưng rất kỳ lạ, ngay cái nhìn đầu tiên cô đã nhận ra đối phương, thậm chí có chút cảm giác mơ hồ giống như đã từng quen biết: “Tôi cảm thấy nhìn cô rất quen mắt.”

Chi Mĩ mặc chiếc áo lông màu hồng đặc biệt chói mắt, bộ mặt thoát nhìn trắng trẻo nõn nà rất xinh đẹp, nhấp miệng chất lỏng màu nâu trong ly, lúc này mới thấp giọng cười cười: “Có thể trước đây chúng ta từng gặp ở dưới lầu công ty.”

Hứa Niệm gật đầu, tuy rằng còn nghi hoặc nhưng cũng không muốn làm rõ, mục đích hôm nay cô tới cũng không phải vì việc này, trầm ngâm một lát, rốt cuộc cũng mở miệng: “Tôi muốn cùng cô nói một chút chuyện về Lục Sơn.”

Theo lý thuyết làm nhân viên của Đường Trọng Kiều, nghe được cái tên này nên lý trí lảng tránh mới đúng, Chi Mĩ lại hết sức bình tĩnh: “Tôi đã đoán được, nhưng mà tôi cùng luật sư Lục cũng không quá quen thuộc, đại khái không thể giúp được gì, nhưng tôi biết gì thì sẽ nói.”

Trong lòng Hứa Niệm rất cảm kích: “Cô chỉ cần nói cho tôi biết những gì mà cô biết. Lục Sơn và Đường Trọng Kiều khi đó, có phải bất đồng trong công việc không?”

Có lẽ vì cảnh sát đã sớm loại bỏ Đường Trọng Kiều khỏi đối tượng tình nghi, cho nên Chi Mĩ trả lời rất nhanh, hầu như không có chút do dự: “Ít nhiều cũng có chút bất đồng ý kiến, thế nhưng ông chủ rất tín nhiệm luật sư Lục, hướng chi cũng chỉ là vấn đề nhỏ. Điều này rất bình thường không phải sao? Một chút xung đột cũng không có mới là đáng nghi.”

Nói cách khác, mâu thuẫn trên công việc cũng không lớn.

Chi Mĩ thấy cô thất thần, nhện không được thấp giọng nhắc nhở: “Kỳ thật cô nên tin tưởng cảnh sát, ông chủ xuất hiện tại hiện trường cũng bởi vì đã hẹn với luật sư Lục, không phải còn có cuộc điện thoại ghi lại chứng minh sao? Hơn nữa cá nhân tôi cho rằng chuyện này cũng không có khả năng liên quan đến ông chủ, ngài ấy luôn đối đãi với luật sư Lục rất tốt.”

Thành thật mà nói, một ông chủ có lòng đưa nhân viên về nhà, thấy thế nào cũng không giống có mâu thuẫn. Trước kia cô quá tin tưởng lý do thoái thác của Lục Sơn, hiện tại lại cảm giác dường như cái gì cũng không đúng.

Chi Mĩ còn nói: “Lúc ấy án tử liên quan đến ông chủ, nhân viên trong công ty tất cả đều bối rối. Hứa tiểu thư nếu không tin tôi, cô có thể tìm người khác hỏi thăm. Tất cả mọi người rất tin tưởng thái độ làm người của ông chủ.”

Hứa Niệm không tiếp lời, lại do dự hỏi một chuyện khác: “Vậy Lục Sơn ở công ty, có bạn bè nào có quan hệ rất tốt không?”

Lời này ngược lại khiến Chi Mĩ trong chốc lát trở mặt: “Anh ta rất tốt với người khác, quan hệ với mọi người cũng không tệ, nhưng muốn nói đặc biệt thân thật đúng là không có. Luật sư Lục là người cuồng công việc, rất nhiều lúc đều ở lại công ty tăng ca.”

Cô nói xong như là nhớ tới chuyện gì, cười khẽ: “Kỳ thật khi đó rất nhiều cô gái vụng trộm ái mộ anh ta, cuối cùng Lục Sơn trực tiếp đổi hình nền desktop thành Hứa tiểu thư, khiến cho những đồng nghiệp nữ kia kiếm cớ tiếp cận anh ta tất cả đều rút lui.”

Như thế giống chuyện Lục Sơn sẽ làm, Hứa Niệm nghe xong thì không nói gì. Như vậy xem ra, trước đó là cô quá khẩn trương.

Chi Mĩ thở dài rồi khẽ an ủi cô: “Tôi hiểu cảm nhận của cô, nhưng chuyện cũng đã qua nhiều năm như vậy, mỗi người vẫn nên hướng về phía trước. Hứa tiểu thư, hi vọng cô có thể sớm vượt qua.”

“Cám ơn.”

Trên đường trở về, Hứa Niệm tổng kết nội dung cuộc nói chuyện ra hai kết luận: thứ nhất, chuyện có lẽ thật sự không liên quan đến Đường Trọng Kiều, ngoại trừ việc cô nhìn thấy đối phương ở hiện trường ra, đối phương căn bản không có động cơ sát hại Lục Sơn. Thứ hai, Lục Sơn không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cô.

Thoạt nhìn chuyện này rõ ràng có tiến triển, cũng không biết vì sao Hứa Niệm lại không vui vẻ nổi, quá thuận lợi, thuận lợi khó có thể tin. Mặt khác, Chi Mĩ giống như biết cô đang hoài nghi điều gì, tất cả câu trả lời đều hướng tới giải thích nghi hoặc của cô.

Như có chút cố ý dẫn dắt đến.

Hơn nữa Hứa Niệm còn nghĩ đến một việc, chính là nguyên nhân năm đó bị bắt cóc. Cô thật sự không thể nghĩ được ngoại trừ khúc mắc trong công việc ra, còn có chuyện gì đáng để Đường Trọng Kiêu vì uy hiếp Lục Sơn mà bắt cóc mình?

Lúc này cô mới đột nhiên ý thức được một chuyện, lúc ấy rốt cuộc uy hiếp Lục Sơn cái gì chứ? Cô sống sót sau tai nạn trở về nhà, Lục Sơn chỉ nói cho cô là bị anh liên lụy, hoàn toàn không có liên quan gì đến Đường Trọng Kiêu.

Khi đó cô rất tin tưởng mà không nghi ngờ, cũng quên hỏi một câu rốt cuộc khúc mắc bên trong là gì? Hiện tại nghĩ đến, dường như đó chỉ là một lý do thoái thác để trấn an sự mơ hồ không rõ ràng của cô mà thôi.

Nghĩ đến xuất thần, khi Hứa Niệm qua đường bị tiếng còi một chiếc xe dọa đến, lúc này mới ý thức được mình đã vào nội thành. Xung quanh quảng trường đều là người, cô thở dài tiếp tục đi về phía trước, đoán chừng tài xế đang sốt ruột chờ.

Nhưng cô rõ ràng đi trên lối đi bộ, còn chưa đi được bao xa, xa xa lại có xe thẳng tắp vọt lên, tài xế như uống say, lái thẳng về phía trước hướng bên này chạy tới.

Đám người xung quanh thét lên trốn khắp nơi, Hứa Niệm ngay từ đầu không phản ứng kịp, ý thức được xe không khống chế được liền vội vàng chạy tới bên kia, song xe này như cố ý, đánh tay lái ngược lại chạy qua chỗ cô.

Cô rốt cuộc ý thức được, xe kia là hướng đến phía cô!

***

Hứa Niệm tim đập thật nhanh, may mắn nơi này gần quảng trường, cô một đường chạy lên bậc thang, xe kia rốt cuộc ngừng lại, sau đó nghe được tiếng còi của cảnh sát giao thông...

Chiếc xe màu đen kia nhanh chóng lao đi.

Cô chưa hoàn hồn, lúc này mới phát hiện chân của mình đã mềm nhũn, người trong xe rốt cuộc là ai? Ở đây cô không quen nhiều người, hơn nữa đều là quen biết lúc học ở trường mà cô cũng không có đối thủ nào.

May mắn hậu quả không nghiêm trọng lắm, không có người qua đường bị thương, Hứa Niệm theo cảnh sát về lấy khẩu cung, khi hỏi gì cũng đều lắc đầu. Là một người bình thường, trải qua chuyện như vậy dù là ai cũng sẽ kinh hoàng. Cô cầm một chén trà nóng ngồi tại chỗ, ngón tay không ngừng run rẩy.

Cho đến khi cửa bị lực lớn đẩy ra, người đàn ông kia vẻ mặt khẩn trương xuất hiện tại cửa. Anh giống như rất vội, trong áo choàng chỉ mặc áo sơ mi rất mỏng, ánh mắt nhanh chóng đảo qua đại sảnh, dừng ở trên người cô mới từng chút một trầm tĩnh lại.

Hứa Niệm ngơ ngẩn nhìn anh.

Đường Trọng Kiêu bước tới, một tay ôm chặt vai cô, đem cô ôm vào trong ngực, hồi lâu mới nói: “Không sao rồi.”

Rõ ràng bàn tay kia lạnh đến khó tin, nhưng lại làm cho tim cô cảm nhận được một tia ấm áp. Cô dán lên nơi trái tim anh, nghe được chỗ đó nhảy lên dị thường kịch liệt, một câu “Không sao rồi” kia không biết rốt cuộc là đang an ủi ai?

Hứa Niệm nhìn một đường không rơi lệ rốt cuộc cũng không kiềm chế được nữa, ngón tay siết chặt góc áo của anh, đem mặt hoàn toàn chôn trong lồng ngực cứng rắn kia.

Có thể nói hoàn toàn không có hình tượng.

Cô nghe được cảnh sát kia đang cười, thấp giọng nói gì đó cùng Đường Trọng Kiêu.

Người đàn ông ôm cô cũng từ lồng ngực nhẹ nhàng tràn ra một tiếng cười, dùng tiếng Italia thuần gốc trả lời đối phương: “Cô gái nhỏ của tôi bị sợ hãi.”

Đoạn đường này cô đều bị người đàn ông kia ôm thật chặt, dựa vào trong lòng anh không nói lời nào, trong đầu rối bời.

“Hắn là do rượu điều khiển, đừng nghĩ lung tung.” Anh trấn an vỗ vỗ đầu cô, như vậy thật giống như đang dỗ một đứa trẻ.

Hứa Niệm chỉ lắc đầu, lăm bầm thốt ra một câu: “Không phải.”

Đường Trọng Kiều cũng không nói chuyện, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ là hai tay vòng lấy cô càng thêm chặt chẽ.

***

Buổi tối Hứa Niệm ngủ không được an ổn, nhưng mỗi lần tỉnh lại đều có thể nhìn thấy người bên cạnh đang im lặng đọc sách, thấy cô mở to mắt, liền đưa tay tới ôm sát cô: “Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì.”

Ban đêm ánh sáng biến tất cả đều trở nên nhu hòa, ngay cả giọng anh dường như cũng dịu dàng không ít, cô lần nữa nhắm mắt lại, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không ngủ được, vì thế ghen hờn hỏi anh: “Anh có thể trò chuyện với tôi không?”

Đường Trọng Kiều mặt đối mặt với cô nằm xuống, cánh tay rắn chắc để ngang bên hông cô: “Muốn nghe chuyện gì?”

“Gì cũng được.”

Kỳ thật yêu cầu này có chút ép buộc, anh không phải là người nói nhiều, ngoại trừ thỉnh thoảng độc miệng ra. Thấy anh cau mày suy nghĩ hồi lâu, mặt lộ vẻ khó xử, Hứa Niệm nhin không được nở nụ cười: “Vậy nói chuyện trước đây của anh đi.”

Đường Trọng Kiều như cũ một lúc lâu cũng chưa lên tiếng, Hứa Niệm nghi hoặc nhìn anh, lúc này mới nghe anh gượng nói: “Đọc sách, luyện chữ, học xem thị trường chứng khoán.”

“...”

“Rất nhàm chán đúng không?”

Hứa Niệm thực sự không muốn gật đầu, nhưng vẫn đành thành thực nói: “Không có tiết mục giải trí sao?”

Đường Trọng Kiều như lao lực suy nghĩ thật lâu: “Đánh golf có tính không?”

Cô đã hoàn toàn không nói tiếp được, vậy thơ ấu của họ cũng quá không giống nhau. Hai người nhất thời đều rơi vào trầm mặc. Hứa Niệm lặng lẽ nghĩ, quả nhiên là hoàn toàn không có tiếng nói chung.

Đường Trọng Kiều nhìn chăm chăm vào cô, như đang đợi cô chủ động phá vỡ cục diện bế tắc, cô đành phải ho khan một tiếng hỏi tiếp: “Vậy anh không chơi với bạn tốt sao?” Không phải nói từ nhỏ đã quen biết với Thẩm Lương Thần, Chu Kính Sinh, hai người kia thấy thế nào cũng không giống như người nỗ lực học tập.

“Bà nội tương đối nghiêm khắc, không thích anh tùy tiện kết bạn.” Anh nói điều này ngữ khí hơi trầm, “Bác cả trong nhà có một đứa con cùng tuổi, nhưng cũng chỉ khi tụ họp mới có thể gặp gỡ.”

Tưởng tượng những cảnh tượng đó, trong lòng Hứa Niệm sinh ra vài phần thông cảm với anh, khó trách người này tính cách luôn hỉ nộ vô thường, chắc có lẽ lúc còn nhỏ phải kìm nén tất xấu.

Đường Trọng Kiều bỗng nhiên niết phần thịt mềm bên hông cô: “Trong lòng em đang cười anh?”

Hứa Niệm bị anh quấy nhiễu phải lui về sau, nhin không được thật sự cười ra tiếng: “Bị chứng mơ mộng hảo huyền nghiêm trọng rồi, anh nên đi gặp bác sĩ đi.”

Đáy mắt người đàn ông kia cũng có ý cười, nghiêng người chặn cô, từ trên nhìn xuống cô: “Người khác nghĩ thế nào anh không thêm để ý, anh chỉ để ý đến em.”

Lời này rõ ràng có ý khác, Hứa Niệm lại giả vờ không nghe hiểu, nhắc chân đá anh: “Nặng chết, xuống dưới.”

“Dù sao cũng không ngủ được, không bằng làm chút gì khác?” Giọng anh bắt đầu khàn xuống, ngữ khí mập mờ bên tai cô, tay từ bên hông cô đã chậm rãi dò xét vào trong.

Hứa Niệm muốn chạy trốn, lại bị anh ngăn chặn vớt trở về một lần nữa, ngón trỏ để ở bên môi ý bảo cô đừng lên tiếng: “Tiểu Kỷ sẽ nghe thấy.”

Hai người cũng đã làm rất nhiều lần, nhưng hôm nay người này rất kiên nhẫn, khúc dạo đầu dài lâu mà dày vò, khiến toàn thân cô đều toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Hứa Niệm chịu đựng thật sự vất vả. Nhưng Đường Trọng Kiêu cũng không biết có phải cố ý hay không, mỗi lần lên lên xuống xuống khiến cho cô nhanh điên rồi, nhưng từ đầu đến cuối không cho cô thống khoái, chậm rãi cọ sát – nghiền nát, còn có lòng đùa giỡn cô: “Ngoan, nhìn anh.”

Cô không thuận theo, anh lại càng dùng lực, từng chút chống đẩy khiến cô đau, đành phải mở đôi mắt nhắm ứn, kết quả lập tức chạm phải đầy mắt đen tối của anh.

Lúc này anh mới hài lòng cười, như đứa trẻ được ăn kẹo, thỏa mãn vui sướng nhẹ nhàng hôn lông mi cô : “Em có muốn sờ anh không?”

Trong lời nói có ý trưng cầu, nhưng tay đã bắt cô dò xét tới nơi đó. Hai người gần bó nối tiếp thật chặt chẽ, anh còn cố ý để cô cảm thụ, kết quả vừa chạm được một trận ầm ứn kia liền sợ tới mức lui về.

“Tất cả đều là của em.” Anh cười ở bên tai cô, tiếp tục cắn lấy thùy tai hồng đậm của cô, “Tiểu Niệm lớn rồi.”

Lần này toàn thân cô đều nóng lên, cảm lấy gối đầu bên cạnh che mặt, thật muốn tìm cái lỗ chui vào.

Dường như Đường Trọng Kiêu tâm tình càng tốt, lời kéo cô cùng nhau chơi trốn tìm, thấy cô vẫn không chịu lộ mặt, dứt khoát nhắc chân lên cùng nhau che hai người lại, sau đó hôn môi cô từng tiếng gọi cô “Nhím con” .

Hứa Niệm lộ ra đôi mắt tối như mực, hai người trong chăn bốn mắt nhìn nhau, cách gần như vậy vốn cái gì cũng không thấy rõ, nhưng cô lại thấy rõ đầy mắt dịu dàng của anh, hoàn toàn khác biệt với trước đây.

Động tác của anh chậm lại, hôn cô, mỗi một lần đều đâm vào chỗ sâu nhất, miệng còn mơ hồ nói: “Đây là lần đầu tiên em cảm thấy hứng thú với chuyện anh đang làm.”

Hứa Niệm thừa nhận một khắc kia đầy lòng có chút tình cảm khác thường lướt qua, quá nhanh, căn bản không kịp bắt giữ, sau đó liền bị anh mưa rền gió dữ đưa lên đỉnh.

***

Hôm sau Hứa Niệm định về nước, trong công ty còn rất nhiều việc phải xử lý, trên bàn dùng bữa sáng cô do dự hỏi anh: “Anh muốn cùng về không?”

Lúc trước thấy thế nào đều là anh vội vàng vàng chạy tới, có lẽ còn có kế hoạch khác... Mơ hồ lại nhớ tới đứa bé kia, nhưng cô không thể nhìn thẳng vào mắt anh, vội vàng cúi đầu ăn.

Đường Trọng Kiêu không phát hiện ra sự khác thường của cô, xếp chồng báo xong, trên mặt quả nhiên có chút chân chờ: “Có thể phải muộn một chút.”

Hứa Niệm “Ừ” một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Cơm trưa xong Tiểu Kỷ cùng tài xế dọn hành lý lên xe, Đường Trọng Kiêu hình như có việc gấp, cũng không đưa cô đi sân bay mà đã rời đi.

Dọc trên đường đi Hứa Niệm cũng từ từ nhắm hai mắt lại ngủ, hoàn toàn không chú ý tình hình giao thông xung quanh, cho đến khi xe bị bắt dừng lại. Có chiếc xe hơi màu đen đứng ở phía trước, chặn ngang đường đi của họ, sau đó có người phụ nữ bộ dạng quần gia trầm ổn đi tới, ngược lại nói chuyện vô cùng khách khí: “Hứa tiểu thư, phu nhân có lời mời.”

“ ... ”

Đường gia, gia tộc này Hứa Niệm trước đây từng nghe nói tới, trong giới người Hoa bản địa đặc biệt có tiếng, trước đây cô chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ bị “Mời” đến nơi đây.

Xe chạy thật lâu mới đến, một trang viên lớn đứng sừng sững trong tuyết, giống như cung điện thông thường, nhưng nó được giữ lại rất nhiều yếu tố Trung Hoa, càng đi vào bên trong càng có kiến trúc xưa cổ.

Hứa Niệm một đường theo vị quản gia mặt không chút thay đổi kia đi vào trong, Tiểu Kỷ cũng không biết bị đưa đi nơi nào. Đoạn đường này cô ngược lại đi cực kỳ bình tĩnh. Lão phu nhân kia vì sao mời cô đến, quả thật cô có hứng thú nghe một chút.

Rốt cuộc theo người phụ nữ kia đến đại sảnh. Bài trí của đại sảnh cũng là kiểu Trung Quốc, còn đốt một loại hương thơm mát lạ kì.

“Phu nhân lập tức tới ngay, Hứa tiểu thư xin chờ.”

Cũng là điệu bộ của gia đình giàu có, cho dù không thích đối phương cũng phải lễ phép chu đáo. Quản gia rót trà cho cô mới rời đi. Hứa Niệm chỉ có thể kiên nhẫn mà chờ.

Không phải “Lão phu nhân” trong truyền thuyết kia đến đầu tiên, mà là một đứa trẻ, đứa bé đó vài ngày trước Hứa Niệm mới nhìn thấy trong di động của Đường Trọng Kiều.

Tiểu gia hỏa một chút cũng không sợ hãi, nghiêm trang ngồi xuống đối diện cô, đôi mắt đảo tròn đánh giá cô, còn không quên tự giới thiệu: “Cháu là Cầu Cầu.”

Hứa Niệm sững sốt xong, thái độ tàn khốc mười phần như vậy nói ra hai chữ này thật đúng là không thích hợp, nhưng mà cô cũng không chê cười nó, cũng đặc biệt chính thức chào hỏi: “Cô là Hứa Niệm.”

“Cháu biết.” Cầu Cầu híp mắt, ôm cánh tay nhỏ tới gần trong sô pha, đôi chân ngắn lúc ẩn lúc hiện, “Cô là bạn gái của cậu cháu.”

Đường Trọng Kiều là cậu của bé... Hứa Niệm tiêu hóa những lời này một phen, mới hơi thu về mặt lại: “Cô không phải bạn gái anh ta.”

Cầu Cầu nghe xong lời này nhất thời trừng mắt to, như là giật mình: “Nhưng cậu về nước vì tìm...”

Tiểu gia hỏa chưa nói xong, có người từ cửa bước vào, nó nhất thời thè lưỡi, quay đầu từ cửa sau chạy ra ngoài.

34. Chương 34

Người gọi là “Lão phu nhân” kỳ thật cũng không lão, ngược lại vô cùng trẻ tuổi, nhìn từ bề ngoài gần như đoán không được tuổi thật của bà, một thân sần xạm màu tím trầm, khoan thai quý phái. Bà chậm rãi hướng đến Hứa Niệm, từ đầu đến cuối khóe miệng đều mang theo ý cười: “Đã để Hứa tiểu thư phải đợi lâu rồi, trong nhà còn đang có khách, thật sự xin lỗi.”

Tuy rằng từ nhỏ Hứa Niệm đã không quá thân cận với mẹ, nhưng ứng xử với trưởng bối vẫn hết sức lễ phép, chủ động đứng lên: “Không có gì đâu ạ.”

Đường phu nhân ngồi xuống sô pha, vừa tỏ ý cô không cần khấn trương: “Hôm nay mời Hứa tiểu thư tới không có ý gì khác. Nghe nói Trọng Kiều đưa bạn tới đây, nhưng lại không mời vào nhà, đứa nhỏ này làm việc luôn thiếu suy xét.”

Hứa Niệm nhất thời đắn đo không hiểu rốt cuộc đối phương là có ý gì, chỉ khẽ mỉm cười không đáp.

Vị nữ quản gia dẫn đường lúc trước mang trà lên cho Đường phu nhân. Bà nâng lên nhấp một ngụm, im lặng một lát mới nói tiếp: “Vừa đúng dịp hai ngày nữa là sinh nhật tôi, cho nên mới mạo muội mời Hứa tiểu thư cùng đến náo nhiệt một chút, mong Hứa tiểu thư sẽ nể mặt.”

Lời này thực sự quá đường đột, Hứa Niệm cho rằng đối phương chẳng qua chỉ hiểu lầm quan hệ giữa cô và Đường Trọng Kiêu, giống như những đoạn cầu huyết trong phim ảnh, tìm cô đến ngã bài mà thôi. Nhưng hiện tại, dường như không giống vậy...

Cô nhất thời do dự: “Trong công ty còn có rất nhiều việc, cháu chỉ sợ...”

“Chỉ nán lại một hai ngày mà thôi.” Bà nói xong bỗng nhiên cười khẽ, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên mép tách, “Lại nói, Hứa tiểu thư là người bạn duy nhất Trọng Kiêu chủ động đưa về, chút thể diện ấy nhất định phải cho nó.”

Hứa Niệm nhớ tới Đường Trọng Kiêu, trong lòng nhất thời ngũ vị lẫn lộn.

Đường phu nhân nói chuyện luôn khiến người ta không đoán ra tâm tư, mỗi câu nói nhìn như giọt nước không lọt, nhưng cẩn thận cân nhắc giống như có ám chỉ khác. Bà nâng tay gọi quản gia tới: “Cô Dung, dọn phòng ở Nam Uyển cho Hứa tiểu thư.”

Cô Dung dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hứa Niệm, cúi đầu đáp: “Vâng.”

Nhà cũ của Đường gia khắp nơi đều có nhiều đoạn uốn cong, càng không đếm được rốt cuộc có bao nhiêu cái sân. Hứa Niệm không được người khác dẫn đi thật đúng là dễ lạc đường. Đường phu nhân lúc này đi ở phía trước cô một bước xa, tiếng động lạnh lùng rõ ràng quanh quẩn ở giữa những lớp gạch ngói xanh: “Trọng Kiêu sáng sớm đã trở lại, lúc này đoán chừng đang ở thư phòng, tôi dẫn cô đi gặp nó.”

Nơi này khắp nơi đều là người và cảnh trí xa lạ, nghĩ đến chuyện sắp được gặp anh, tâm tình của Hứa Niệm liền vô cùng bức bách. Con người đều như thế, ở trong hoàn cảnh hoàn toàn mới lạ, luôn muốn ý lại vào người tương đối quen thuộc kia.

Đoạn đường này Đường phu nhân thỉnh thoảng trò chuyện cùng cô, chẳng qua là cho có: “Lát nữa để Ninh Ninh đi dạo cùng cô, tôi tuổi lớn, đi vài bước đã có thể thở gấp rồi.”

Bà khoác trên người áo choàng lông dê, như bỗng nhiên mới nghĩ đến, vừa cười vừa quay đầu nhìn Hứa Niệm: “Ninh Ninh là em gái cưng của Trọng Kiêu. Cô còn chưa gặp. Nó nhỏ hơn cô một hai tuổi, hẳn là hợp nhau.”

Hứa Niệm trên đường trầm mặc, thật sự không biết nên nói gì, chuyện xảy ra hai ngày nay rồi lên khiến tâm thần cô không yên, nhưng cảm thấy sẽ có mưa gió mang tới cảm giác chẳng lành.

Chỗ ở của Đường Trọng Kiêu cách xa đại sảnh hơn một chút, dọc theo hành lang, xung quanh có rất nhiều loài hoa cỏ kì lạ, Hứa Niệm không biết những loại này, nhưng nhớ ở Lộ Uyển có nhà kính trồng hoa, bên trong cũng trồng nhiều giống cây mới lạ.

“Trọng Kiêu từ nhỏ đã không có bạn bè, thân thể cũng không tốt nên rất yêu thích mấy thứ này.” Đường phu nhân hảo tâm giới thiệu với cô, “May mắn còn có Ninh Ninh giúp nó.”

Hứa Niệm gật đầu: “Nói vậy cảm tình của hai anh em nhất định vô cùng tốt.”

Đường phu nhân chỉ cười, cũng không trả lời.

***

Cuối cùng vào Mặc Uyển, nơi này vừa nhìn đã thấy khắp nơi đều tràn đầy hơi thở của Đường Trọng Kiêu, đập vào mặt chính là mùi trầm mộc hương. Đường phu nhân vẫn đứng ở cửa không vào: “Tôi không vào đâu, các cô cậu trẻ tuổi ôn chuyện, không tiện.”

Từ đầu đến cuối trên mặt bà đều mang ý cười, nhưng toàn thân lại cho người ta một cảm giác xa cách đậm đặc, tự dưng khiến Hứa Niệm không thoải mái. Cô liền khẽ gật đầu: “Vậy phu nhân đi thông thả.”

Đường phu nhân vừa rời đi, Hứa Niệm kiểm chế thở ra một hơi, tòa nhà này to như vậy lại như con thú đang ngủ say, khắp nơi đều ẩn giấu ánh mắt nguy hiểm, luôn có gió lạnh từng đợt thổi đến.

Cô ôm lấy cánh tay đi vào trong, bước chân vừa vội vừa nhanh, đến khi rốt cuộc đến được cửa phòng kia, lại nghe được một giọng phụ nữ. Âm thanh ép xuống thấp, nói gì nghe không rõ lắm, nhưng âm sắc có chút mềm mại, còn mang theo ý cười dịu dàng cẩn thận che giấu.

Hứa Niệm sững sờ ở cửa, bỗng nhiên không biết có nên nhấc chân đi vào hay không. May mắn cửa kia rộng mở, rất nhanh có người phát hiện ra cô: “Hứa tiểu thư?”

Là Nghê Vi.

Hứa Niệm nhìn cô ta đứng ở lan can cánh cửa, gian phòng này có mấy cấp bậc thang, không cao không thấp, vừa lúc tầm mắt của cô ta từ trên cao nhìn xuống, một bộ tư thế nhìn xuống.

Trong phòng rất nhanh có một người đi ra, Đường Trọng Kiêu mặc áo lông màu đen cùng quần dài màu xám, rõ ràng vẫn là bộ dạng vào sáng sớm kia, nhưng lúc này lại khiến cô sinh ra vài phần cảm giác xa lạ.

Khi người nọ nhìn thấy cô ánh mắt quá mức kỳ quái, như là kinh ngạc, nhiều hơn lại có chút phần mơ hồ. Anh bước tới, đột nhiên bắt lấy tay cô, lực đạo lớn đến kinh người: “Ai bảo em tới?”

Giọng điệu đó vừa nghe liền biết là mất hứng, Hứa Niệm bình tĩnh nhìn anh một cái, rồi nhìn Nghê Vi, sau đó bật cười: “Đường phu nhân mời tôi đến .”

Hiện tại cuối cùng cô có chút hiểu được mục đích Đường phu nhân “mời” cô đến là gì, nghĩ đến “vị khách” trong miệng bà lúc trước nhất định chính là Nghê Vi .

Tâm tư người nhà giàu kiêu này thật đúng là khiến người ta khó có thể lý giải, nhọc lòng như thế, chẳng bằng trực tiếp nói rõ cho xong.

Sắc mặt Đường Trọng Kiêu vẫn vô cùng khó coi, như muốn ăn thịt người, thấy cô còn đang cười, ngữ khí lại trầm xuống tám độ: “Anh đưa em đến sân bay.”

Thậm chí anh còn không quay lại lấy áo khoác, nắm tay cô sắc mặt không cho phản kháng đi ra ngoài. Có lẽ thật sự là cực kỳ tức giận, Hứa Niệm là lần đầu tiên thấy bộ dạng này của anh, thành thật một câu cũng không dám nói.

Dù sao ân oán nhà giàu này, cô không có chút tâm tư tham dự trong đó.

Còn chưa đi ra sân, Nghê Vi đã đuổi theo: “Trọng Kiêu, bên ngoài vẫn có tuyết rơi, đã phủ kín đường. Ngày như vậy chuyến bay cũng sẽ bị buộc phải hủy bỏ, anh bình tĩnh một chút.”

Tay cô ta rất trắng, lúc này cầm lấy áo lông màu đen của Đường Trọng Kiêu, đen trắng giao nhau, ngược lại lại càng tăng thêm mỹ cảm hòa hợp.

Hứa Niệm nhìn Nghê Vi gần trong gang tấc, đột nhiên cảm giác được chính mình rất thừa thãi.

Nghê Vi thấy cô vẫn đang đánh giá chính mình, có chút ngượng ngùng, lại nhẹ giọng trấn an cô: “Hứa tiểu thư nếu nhất thời không vội, tạm thời ở đây vài hôm, đợi thời tiết tốt lên thì đi cũng chưa muộn.”

Đường Trọng Kiêu cau mày, lúc này mới quay đầu nhìn Hứa Niệm, sau khi nổi giận cuối cùng tìm về một tia lý trí, cánh tay vất ngang trên bả vai cô, lại lớn bước mang theo cô trở về: “Ngoan ngoãn chờ ở phòng anh, không được đi đâu.”

“Đường Trọng Kiêu...”

Hứa Niệm vừa mở miệng, người nọ liền hung hăng trừng cô: “Trở về phòng lại tính sổ với em.”

“ ... ”

Nghê Vi đứng tại chỗ không đi tới nữa, im lặng nhìn chăm chú vào bóng lưng của hai người, tuyết càng rơi càng lớn, cứ thế rơi xuống người cô.

***

Hứa Niệm bị Đường Trọng Kiêu đặt trên ghế gỗ lim, chính anh thì âm thầm bất định đứng ở trước mặt cô, đôi mắt nặng nề nhìn cô chăm chăm: “Mẹ anh có nói gì với em không?”

Cô nhìn cặp mắt đen sáng kia, cúi đầu xoa xoa cổ tay bị anh niết hồng, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Không có.”

Đường Trọng Kiêu cũng nhìn thấy kiệt tác dưới cơn thịnh nộ vừa rồi của chính mình, cổ tay cô vốn nhỏ bé trắng trẻo, lúc này một vòng hồng kia vô cùng chói mắt.

Hứa Niệm thấy anh không nói, lúc này mới do dự ngẩng đầu: “Tôi không biết Nghe Vi ở trong này.” Vừa rồi anh tức giận như vậy, chỉ sợ là lo lắng Nghe Vi sẽ hiểu lầm.

Mi tâm người đàn ông bắt giác nhíu lại thật sâu, không rõ cho nên nhìn cô một cái: “Cái gì?”

Hứa Niệm cắn cắn môi: “Tôi cũng không muốn đến, bây giờ muốn đi nhưng không đi được, nếu anh không yên lòng, đưa tôi về biệt thự lúc trước cũng được.”

Đường Trọng Kiêu ngồi xuống bên cạnh cô, mí mắt không tiếp lời, kéo tay cô qua nắm trong lòng bàn tay, sau đó từng chút một vuốt ve vòng máu ửng đỏ kia của cô.

Từ đầu đến cuối cô đều trầm mặc, Đường Trọng Kiêu lấy tay nâng đầu cô lên, khẩu khí vẫn như trước không tốt lắm: “Em mất hứng?”

Hứa Niệm hung hăng nhìn anh, Đường Trọng Kiêu rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng. Cô thấy anh cười thì càng thêm bực bội, há miệng muốn cắn tay anh đang giữ cầm mình.

Động tác của Đường Trọng Kiêu nhanh nhẹn, lưu loát né tránh, sau đó ngược lại thuận tay ôm cả người cô vào trong ngực, hoàn toàn khác biệt với bộ dạng hung dữ vừa rồi, lúc này đáy mắt chỉ là bất đắc dĩ: “Sau này cho dù xảy ra chuyện gì, nhớ phải gọi điện thoại cho anh.”

Thấy cô vẫn tức giận như trước không nói lời nào, lại thò tay niết bên má cô: “Trả lời anh.”

Hứa Niệm rốt cuộc cũng nhịn không được nữa, há miệng hung hăng cắn một cái lên môi dưới của anh: “Khốn kiếp, rõ ràng là nhà các anh cậu thể ức hiếp... A...”

Đôi mắt Đường Trọng Kiêu hơi trầm xuống, chế trụ cái gáy của cô, rất nhanh liền đảo khách thành chủ.

Hứa Niệm không nhúc nhích được ở trong lòng anh, tùy ý anh tiến quân thần tốc. Giữa môi của hai người dần dần tràn ngập một mùi máu tươi, nhưng người đàn ông kia không một chút để ý, đến khi nếm đủ mùi vị của cô, lúc này mới chậm rãi rời khỏi, tựa vào trán cô than thở một tiếng: “Đồ ngốc, nhím con của anh thì chỉ có anh có thể ức hiếp, người khác nghĩ cũng đừng nghĩ.”

Cô sưng sốt, nhưng hai người cách nhau quá gần, cô không thấy rõ cảm xúc trong mắt anh.

Anh đưa tay vuốt ve mái tóc dài mềm mại của cô, bao bọc bàn tay lạnh lẽo của cô trong lòng bàn tay, lúc này mới nhìn ra ngoài cửa sổ: “Tuyệt này xem ra nhất thời không dùng được, cũng may em ở lại đây. Có anh ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Hứa Niệm nghi ngờ nhìn anh, lời này nghe vào tai thì có chút kì lạ, dường như anh sợ Đường phu nhân sẽ làm gì với cô.

Thời gian còn sớm, Hứa Niệm vẫn đang ở phòng của Đường Trọng Kiêu, sau đó người đàn ông kia tỉnh táo hơn rất nhiều, mặc dù trong ánh mắt vẫn như trước không có chút thả lỏng, nhưng cuối cùng không nổi giận nữa.

Hai người im lặng đợi, cho đến sau giờ Ngọ, có người hầu đến mời họ dùng cơm. Người nọ cũng thức thời, đứng bên ngoài vài bước không dám lại đây, chỉ nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân mời tiên sinh cùng Hứa tiểu thư đến dùng cơm.”

Hứa Niệm chú ý tới Đường Trọng Kiêu cũng không muốn động, người đàn ông kia giống như đang trầm tư gì đó, một lát sau trực tiếp phân phó cho người bên ngoài: “Tôi không thoải mái, để cô Dung đưa lại đây.”

Người hầu đáp ứng liền lui ra.

Hứa Niệm suy đoán Đường Trọng Kiêu có lẽ không muốn cô chạm mặt với Đường phu nhân và Nghe Vi, dù sao tình huống này anh bị kẹt ở giữa quả thật rất khó xử. Vì thế liền chống bàn bên cạnh nói với anh: “Thực ra nói rõ ràng với phu nhân cũng tốt, không bằng tôi giải thích với bà ấy.”

“Giải thích cái gì?” Ý tốt của cô cũng không có người cảm kích, sắc mặt người nọ hết sức khó coi.

Hứa Niệm bị ánh mắt lạnh như băng trừng, thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình, cuối cùng trừng mắt nhìn anh không nói.

Kết quả rất nhanh ngoài cửa liền truyền đến tiếng bước chân, có người đi tới, ngay cả chào hỏi cũng không: “Đường Trọng Kiêu, anh thật sự là càng ngày càng lười, ngay cả ăn cơm cũng phải có người đưa tới cửa.”

Người đến là một cô gái trẻ tuổi, bộ dạng xinh đẹp, là người đứng ở trong đám đông cũng có thể đoạt hết ánh mắt mọi người, vóc dáng cao chân dài, đôi giày quá gối càng tăng thêm tỉ lệ cân đối. Cô bưng khay tiến vào, ánh mắt lại thẳng tắp rơi trên người Hứa Niệm.

Ánh mắt kia, cũng không thân thiện.

35. Chương 35

Hứa Niệm nghe giọng điệu của cô ta lúc nói chuyện với Đường Trọng Kiêu thì đoán đây chính là vị em gái “Bảo bối” kia. Quả nhiên đối phương đặt khay lên trên bàn, ngữ khí nói chuyện càng thể hiện sự kiêu căng: “Anh che giấu bảo bối cẩn thận như vậy, không phải là Hứa tiểu thư không dám gặp người khác đây chứ?”

Cô ta thản nhiên nhìn Hứa Niệm, chủ động vươn tay ra: “Chào cô, Đường Mạc Ninh.”

“Chào cô.” Hứa Niệm vừa mới vươn tay ra một nửa đã bị Đường Trọng Kiêu bắt được kéo trở lại.

Ánh mắt anh nghiêm túc, từng chữ từng chữ nói với cô: “Ăn cơm thôi.” Nói xong liền cường thế đặt chiếc đĩa vào trong tay cô, cũng không cho cô cơ hội nói quá nhiều với Đường Mạc Ninh.

Đường Mạc Ninh không được để ý tới cũng không tức giận, ngược lại kéo ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, bộ dáng chống cằm muốn cười mà không cười: “Em còn tưởng rằng anh hai chỉ thương mình em thôi chứ, đau lòng quá.”

Đường Trọng Kiêu không nhìn cô, chỉ là âm điệu hơi trầm xuống: “Mẹ và cô ấy còn đang chờ em đấy.”

“Gấp cái gì, em còn muốn trò chuyện cùng Hứa tiểu thư mà.” Đường Mạc Ninh một chút cũng không sợ vị anh trai này, như cảm thấy vô cùng hứng thú với Hứa Niệm, “Chị và anh trai tôi, bây giờ là người yêu?”

“Chúng tôi...”

Hứa Niệm muốn nói lại bị ngắt lời. Đường Trọng Kiêu buông đĩa, sắc mặt chuyển sang u ám: “Ninh Ninh, bọn anh đang ăn cơm, em như vậy rất không lịch sự.”

Ngoài miệng anh nói bình thản, nhưng đôi mắt đã sớm chứa đầy gió bão, ngay cả Hứa Niệm cũng nhìn ra người này mất hứng.

Đường Mạc Ninh lúc này mới thè lưỡi, giọng điệu không tình nguyện: “Chỉ là tùy tiện tâm sự với cô ấy thôi mà. Anh hai, anh quá khắt khe.”

Cô nói xong đứng lên, sửa sang lại quần áo trên người, hơi cúi người chớp mắt với Hứa Niệm: “Hứa tiểu thư nếu nhàm chán, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi đi chơi, tôi rất thích chị đấy.”

Mỗi người Đường gia luôn khiến Hứa Niệm sinh ra cảm giác áp bách khó hiểu, thật giống như đằng sau bộ mặt mỉm cười của họ, cất giấu những thứ khiến người ta không rét mà run. Cô khách khí mỉm cười đáp lại, chỉ nói một chữ: “Được.”

Đường Mạc Ninh lúc này mới quay người rời đi. Hứa Niệm nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta đến thất thần, cho đến khi bị người đàn ông bên cạnh nhẹ nhàng nhéo nhéo mũi.

“Ninh Ninh từ nhỏ đã bị người trong nhà chiều hư, tính tình kì quái, đừng quá gần gũi với nó.” Đường Trọng Kiêu gấp thức ăn bỏ vào trong bát cô, không quên nhắc nhở cô.

Hứa Niệm ấn tượng cũng rất quái dị với vị tiểu thư đó, cũng không muốn liên quan quá nhiều đến người nhà này, cho nên ngoan ngoãn gật đầu: “Tôi biết.”

Trên mặt Đường Trọng Kiêu lộ ra ý cười hài lòng, dùng chiếc đĩa chấm chấm vào cái đĩa ở trước mặt cô: “Ớt xanh, rau thơm đều lấy ra rồi, mau ăn đi.”

Trước đây thực ra cũng chỉ là cố ý làm khó dễ anh, không nghĩ tới người này đều nhớ rõ những chi tiết nhỏ như thế. Cô nhất thời không có lời nào để nói, cúi đầu bắt đầu ăn.

***

Buổi tối trong nhà an tĩnh dị thường, cẩn thận nghe chỉ có thể nghe thấy tiếng hoa tuyết rơi lả tả xuống đất ngoài cửa sổ. Hứa Niệm ghé vào ban công nhìn bên ngoài, thở dài, xem tình hình này, có lẽ ngay cả ngày mai cũng không đi được.

Muốn gọi điện thoại cho Trâu Đình và Lục Chu, nhưng vừa thấy thời gian trong nước giờ là ban đêm, đành phải từ bỏ. Đường Trọng Kiêu vừa đẩy cửa tiến vào liếc mắt đã thấy cô khó chịu đi tới đi lui.

“Có phải rất buồn chán không?”

Hứa Niệm thực sự gật đầu, nhin không được lại nhăn mày: “Tiểu Kỷ đâu?”

“Yên tâm, cậu ta rất tốt.” Đường Trọng Kiêu nói xong đặt lò hương lên bàn, cả phòng lại tràn đầy hương vị thấm vào ruột gan.

Cô lại gần xem xét: “Đây là cái gì?”

“Hương an thần, sợ em đổi chỗ ngủ không ngon.” Anh mỉm cười nhìn cô, lại duỗi tay đến, “Đưa em ra ngoài đi dạo một chút nhé?”

Hứa Niệm ở trong phòng đã nhanh chóng mọc meo, nghe lời này tự nhiên cảm thấy rất tốt, vô cùng cao hứng đưa tay qua, sau đó mới ý thức tới động tác này lại tự nhiên như thế. May mắn Đường Trọng Kiêu cũng không để ý giấu cợt cô, còn cầm lấy khăn quàng cổ trên giường quàng cẩn thận cho cô: “Buổi tối gió lớn.”

Hứa Niệm bị anh che kín, dường như chỉ lộ ra đôi mắt, phía ngoài tuyết động đã rơi xuống một tầng rất dày, khi giẫm chân lên tuyết bị vùi xuống, cô vội vàng nắm chặt tay anh để tránh ngã sắp xuống.

Bị cô nắm chặt cánh tay, ý cười trong đáy mắt anh không khỏi đậm thêm một ít, còn ngậy thơ cố ý đùa cô, đi thật nhanh, cô theo không kịp cũng chỉ có thể hô to gọi nhỏ: “Đường Trọng Kiêu!”

“Ai bảo chân em ngắn.”

Người nọ nói, đưa lưng về phía cô, trên mặt tất cả đều là ý cười. Hứa Niệm ở phía sau lại tức giận đến mức không ngừng cắn răng: “Trở về thế nào cũng phải lấy thước đo xem rốt cuộc anh dài bao nhiêu!”

Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, lông mày đen như mực hơi gợn lên: “Anh dài bao nhiêu chẳng lẽ em không biết?”

Hứa Niệm chờ anh xoay người sang chỗ khác mới phản ứng được rốt cuộc người này nói cái gì, khuôn mặt hoàn toàn đỏ bừng lên, miệng trầm thấp mắng câu “Lưu manh”, nhưng vẫn phải giẫm lên dấu chân của anh từng bước đuổi kịp.

Đường không dễ đi, vài lần cô suýt nữa trượt chân, cuối cùng kéo góc áo của anh cả người dường như đều nằm ở trên lưng anh: “Tôi hối hận rồi Đường Trọng Kiêu, chúng ta trở về đi.”

Một mảnh trời đông tuyết phủ, người đàn ông mặc áo bành tô đen trên lưng treo cô gái như gấu koala, tình cảnh buồn cười nói không nên lời, nhưng đôi mắt anh bắt đầu híp lại, cánh tay sau người, dứt khoát trực tiếp công cô lên.

Hai má Hứa Niệm giấu trong khăn quàng cổ càng đỏ lên, chỉ nghe thấy giọng đàn ông trầm thấp sâu kín truyền tới: “Như vậy dù có ngã sắp xuống cũng còn có anh ở bên dưới.”

Trước kia cũng có người đàn ông nói với cô những lời như vậy...

Hứa Niệm vòng lấy cổ Đường Trọng Kiêu, hai má dán lên áo bành tô đất tiền của anh, thật lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Cám ơn.”

***

Đường Trọng Kiều đưa Hứa Niệm đến một cái hồ ở Bắc Uyển, mặt hồ đã sớm thành một tầng băng, khi cô giẫm lên còn thật cẩn thận kéo tay Đường Trọng Kiều không buông.

Anh cười an ủi cô: “Không sao đâu, sẽ không đột ngột nứt ra.”

Hứa Niệm vẫn túm lấy anh không buông: “Không, nếu té xuống, cũng muốn cùng anh.”

Có lẽ chỉ là một câu giận dỗi của cô gái, nhưng Đường Trọng Kiều nghe vào trong tai lại có cảm giác tê dại khác, anh bỗng nhiên không nói một tiếng liền nâng mặt cô hôn lên.

Vốn nửa khuôn mặt Hứa Niệm giấu trong khăn quàng cổ, lúc này bị gió lạnh thổi theo bản năng run run, nhưng dần dần bị anh treu ghẹo đến mức cả người đều nóng lên. Anh giống như hoàn toàn không muốn dừng lại, càng hôn càng sâu.

Cho đến khi...

“Ai nha.” Một giọng trẻ con non nớt bỗng nhiên phá vỡ sự kiêu diễm này.

Hứa Niệm bình tĩnh liếc qua, thì ra là cậu bé Cầu Cầu buổi sáng mới gặp. Tiểu gia hỏa mặc trên người áo lông màu đen, cơ thể nhỏ bé trong lúc nhất thời bị quần lấy rất giống bình gas.

Cậu che mắt, lại vụng trộm từ trong khe hở nhìn hai người: “Xấu hổ, hôn môi cũng không biết trở về phòng.”

Hứa Niệm càng thêm ngượng ngùng, ai sẽ nghĩ đến ngày lạnh như vậy, hơn nữa cũng đã trẻ thế này, tiểu gia hỏa lại có thể xuất hiện ở đây?

Đường Trọng Kiều dường như cũng bất ngờ, mày hơi nhíu lại, đi qua nửa quỳ xuống trước mặt cậu bé: “Sao lại đi một mình? Bà Dung đâu?”

“Bà Dung đang xem TV, con xem cũng không hiểu, nghe thấy hai người nói chuyện con liền theo đến.” Cậu nhỏ kiêu ngạo mà giờ chiếc cằm bé nhỏ lên, “Con lợi hại không, hai người cũng không phát hiện được.”

Nụ cười kia không thiện ý chút nào, Hứa Niệm khó lắm mới có được một người thích ở nơi nhà cao cửa rộng này, đi qua sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu: “Nhưng cháu đi ra như vậy, sẽ khiến bà lo lắng.”

Cầu Cầu quệt mồ hôi: “Hai người cũng đang ở bên ngoài nha, bà sẽ không lo lắng.”

“...” Hứa Niệm không nghĩ mấy đứa nhóc bây giờ lại có thể tinh ranh đến vậy, nhất thời ghen lời.

Đường Trọng Kiều cầm di động chuẩn bị bấm số điện thoại, có lẽ là muốn gọi cho cô Dung đến đây nhận người, nhưng Cầu Cầu đã bước nhanh chạy đến trước mặt Hứa Niệm ôm lấy đùi cô: “Cô, cháu chơi với cô, cháu đáng yêu hơn cậu.”

Hứa Niệm nhìn không được lại bị cậu bé chọc cười: “Đã trẻ thế này, cháu không một sao?”

Cầu Cầu dứt khoát lắc đầu.

Cúi người ôm cậu bé dậy, cơ thể mềm mềm, còn mang theo một mùi hương của sữa, tim Hứa Niệm lập tức mềm mại hơn phân nửa: “Nhưng bên ngoài rất lạnh đấy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu sẽ bị đông lạnh đến mức hồng lên.”

“Không sao, cháu cũng không phải là con gái.” Cầu Cầu ôm bả vai cô, ánh mắt tức thì híp lại thành hình bán nguyệt.

Hứa Niệm nhìn khuôn mặt đó, đột nhiên cảm giác giống như đã từng quen biết...

Đường Trọng Kiều đã đi tới đón lấy cậu bé, đắm chiều nhìn cô một cái, nói: “Chúng ta đưa nó về, nếu không cô Dung lại nóng nảy.”

Hứa Niệm từ trong suy nghĩ mông lung, gật gật đầu, ánh mắt lại trở lại trên người đứa bé kia có chút hoảng hốt.

Cầu Cầu mất hứng bĩu môi, quay đầu “Hừ” một tiếng: “Cậu có bạn gái liền không thương con, con muốn trở về nói cho bà!”

Đáy mắt Đường Trọng Kiều cũng hiện lên một tia âm áp, xoa xoa tóc mai của tiểu gia hỏa lại không nói gì.

***

Lúc trở về sắc trời càng tối, không khí náo nhiệt hơn rất nhiều so với lúc đến. Tiểu gia hỏa thật là một cậu bé dễ thân, dọc đường không dừng lại được mấy hát: “Cô, không phải cô nói cô không phải là bạn gái của cậu sao? Không phải bạn gái cũng có thể hôn sao?”

Trên mặt Hứa Niệm có chút quẫn bách, chăm chú nhìn sắc mặt Đường Trọng Kiều. Người nọ như đang thất thần, hoàn toàn không nghe thấy hai người đang nói gì, cô đành phải ho một tiếng: “Cháu nhìn lầm rồi, vừa rồi là cô cho cậu xem hàm răng.”

Cầu Cầu nhất thời đầy mặt ghét bỏ: “Cô à, loại lời này lừa gạt trẻ con còn may ra.”

“...” Hứa Niệm nghĩ thầm cháu không phải là trẻ con sao?

Lưng tiểu gia hỏa ưỡn thẳng tấp, đưa tay vỗ vỗ ngực: “Cháu đã là đứa trẻ lớn, mẹ cũng chưa từng gạt cháu.”

Hứa Niệm lúc này mới nghĩ đến còn chưa gặp mẹ của tiểu gia hỏa. Đường gia tổng cộng có ba người con, trước kia chú Hoa từng nói chỉ có anh cả Đường Khải Sâm đã kết hôn, có lẽ Cầu Cầu là con của anh ta?

Nhưng dù sao cô cũng không nghĩ tới, đến khi vào đại sảnh, Cầu Cầu lại nhào vào lòng Đường Mạc Ninh, miệng từng tiếng “Mẹ mẹ” vô cùng vang dội.

Đường Mạc Ninh không phải còn chưa kết hôn sao? Hơn nữa năm nay hình như cũng mới 25 tuổi, lại có con lớn như vậy? Hứa Niệm nhất thời có chút ngẩn ra, lại phát hiện ánh mắt đối phương nhìn qua vô cùng kỳ quái, như có chút... Hận?

Hai người đều đứng trên hành lang, ngọn đèn cũng không rõ ràng, cho nên Hứa Niệm nhất thời không thể xác định mình có nhìn lầm hay không. Chỉ nghe Đường Mạc Ninh dịu dàng nói với con: “Cậu đang có khách, về sau không được tùy tiện đi tìm cậu nữa, biết không?”

Cầu Cầu bị mẹ giáo huấn, ngũ quan ủy khuất nhăn cùng một chỗ, nhỏ giọng kháng nghị: “Nhưng cô Hứa rất thích con mà, cô ấy cũng không tức giận.”

Hứa Niệm cũng muốn giúp đứa nhỏ nói vài câu, nhưng sau đó Đường Mạc Ninh đã cúi người ôm lấy đứa nhỏ trở về, lời nói truyền đến không sót một chữ: “Mẹ đã dạy con, không được tìm người lạ nói chuyện, nhớ ngày nào đó bị bán đi cũng không biết.”

Bóng dáng một lớn một nhỏ kia dần dần đi xa, Hứa Niệm lại cảm giác cả người rét run.

Đường Trọng Kiều thò tay kéo cô vào trong lòng, anh không thích đeo găng tay, trời lạnh như vậy cũng không ngoại lệ, lòng bàn tay trượt lên vuốt ve cổ cô, nói: “Ngày mai sẽ về biệt thự ở ngoại ô, chuyện em không thích làm thì không làm, nơi không thích cũng có thể không cần ở lại.”

Hứa Niệm nghiêng mặt nhìn anh, trên mặt anh vẫn lạnh lạnh không có quá nhiều biểu cảm, nhưng đôi mắt sáng sủa mà thâm trầm: “Người em không thích, anh sẽ ngăn cản không để em gặp phải.”

Tác giả có lời muốn nói: Đường tiên sinh cho rằng có thể giấu giếm, đáng tiếc... Trên đời nào có tường ngăn gió

36. Chương 36

Buổi tối Hứa Niệm ngủ không ngon, ban đêm liên tục bị ác mộng quẩn lấy. Lúc thì là vẻ mặt mỉm cười của Đường phu nhân, một lúc lại là ánh mắt như cười như không của Đường Mạc Ninh, cuối cùng toàn bộ đều biến thành ngũ quan dần dần phóng đại của đứa bé kia...

Giống ai đây, vì sao vẫn cảm giác như đã từng quen biết?

Cô đột nhiên mở mắt ra, đêm mùa đông giá rét nhưng cũng kinh động đến mức toát ra cả thân mồ hôi lạnh. Ngoài cửa sổ gió nổi lên, thời tiết như vậy giống như tận thế đang buông xuống. Bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở hỗn loạn của chính mình, tim đập rất lâu sau cũng không thể bình ổn.

Trên trần nhà tỏa ra một vầng sáng nhỏ, lộ ra chút ẩm áp ngăn ngủi cho nơi đây trong ngôi nhà cao cửa rộng yên tĩnh này. Hứa Niệm trở mình, do dự lấy điện thoại di động ra.

Đường phu nhân sắp xếp cô ở Nam Uyển, nơi này cách nơi ở của Đường Trọng Kiêu một đoạn, lúc này tự dưng cô lại muốn nói chút gì đó với người nọ, do dự, vẫn là lặng lẽ buông điện thoại trong tay.

Gọi tới rồi nói gì đây?

Bên ngoài bỗng nhiên một tiếng “Đùng” vang lên, như có gì đó rơi xuống đất. Tim Hứa Niệm đập mạnh suýt chút nữa thì đánh mất một phách. Cô chần chờ rồi vẫn vén chăn lên chạy đến cửa sổ trước mặt, xuyên qua lớp thủy tinh mờ mờ có chút mờ hồ nhìn ra phía ngoài, thì ra là nhánh cây bị tuyết đọng đè lên rồi gãy xuống.

Tuyết rơi dày, bên ngoài không khác gì lúc ban ngày, phóng tầm mắt nhìn lại khắp nơi đều trắng xoá, Hứa Niệm nổi lên ý nghĩ muốn nghịch ngợm, hà hơi lên thủy tinh, giống như trẻ con dùng cổ tay áo lau đi.

Tầm nhìn nhất thời càng rộng rãi, mỗi nơi bên ngoài đều nhìn thấy rõ ràng. Chợt thấy cửa viện có người, hơn nữa còn là một nam một nữ, chẳng qua hai người đứng ở cửa bị lan can bên ngoài chặn hơn nửa người, chỉ còn lại một đôi giày để có thể phân biệt được rốt cuộc là ai.

Hình như là Đường Trọng Kiêu và Đường Mạc Ninh?

Trong lòng Hứa Niệm có chút khác thường, đã trễ thế này, hai người đứng ở đó nói gì đây? Đường Mạc Ninh lại đứng khá gần với cô, ngay trong viện, nhưng hai anh em có chuyện vì sao phải chọn lúc nửa đêm không người mới nói?

Lúc cô nhìn kĩ lại, Đường Mạc Ninh đã trở về, biểu cảm trên mặt xem chừng có thể dùng từ tối tăm để hình dung. Mà bên chân Đường Trọng Kiêu rơi xuống một điều thuốc, rất nhanh liền bị tuyết đọng che lấp, chỉ còn một làn sương khói màu xám trắng.

Cãi nhau sao?

Hứa Niệm còn muốn nhìn ra phía ngoài nữa, Đường Mạc Ninh bỗng nhiên giương mắt hướng cửa sổ cô nhìn qua. Trái tim căng thẳng, theo bản năng cô liền đứng ở sau rèm cửa.

-

Một đêm này lại càng ngủ không an ổn. Hôm sau Hứa Niệm bị cô Dung mời đến đại sảnh dùng bữa sáng, vì thế không thể không chạm mặt Đường Mạc Ninh.

Đối phương lần này ngược lại đã thu liễm không ít, khi nói chuyện về mặt ôn hoà: “Thật ngại quá, tối qua Cầu Cầu tùy hứng chạy đi, tôi nhất thời nóng vội liền... cô nhất thiết đừng để ở trong lòng.”

Hứa Niệm nhìn gương mặt kia chăm chú, không thể không nói mỗi người Đường gia đều có rất nhiều mặt nạ, hơn nữa còn có thể tự do chuyển đổi. Cô gật gật đầu: “Không có gì, đổi lại là tôi tôi cũng sẽ sốt ruột.”

Cô cũng không nói quá nhiều, xoay người sờ sờ cái đầu nhỏ của Cầu Cầu: “Về sau đi đâu phải nhớ nói với mẹ một tiếng, thế mới là bé ngoan.”

Cầu Cầu đang chiến đấu với một quả trứng gà, bướng bỉnh cầm dao nĩa muốn cắt nó ra, nghe vậy thì nghiêm túc trả lời: “Trước đây cháu cũng như vậy mà, lần này mẹ rất kỳ quái.”

“Cầu Cầu.” Đường Mạc Ninh trợn mắt, tiểu gia hỏa kia liền không lên tiếng, thực sự nghiêm túc ăn điểm tâm.

Tuyết vẫn không tan đi như trước, còn có mưa nhỏ tí ta tí tách rơi, không biết có phải là thiên ý trêu người hay không, dường như cũng không muốn Hứa Niệm rời ngôi nhà cũ này. Liên tục hai ngày đều như vậy, Đường Trọng Kiêu muốn dẫn cô quay về biệt thự ở ngoại ô, nhưng bị Đường phu nhân cản lại.

“Ngày mai là sinh nhật tôi, nào có đạo lí nào mà đưa khách ra ngoài. Hứa tiểu thư hiêm khi tới nhà một lần, ở thêm hai ngày mới phải.”

Đường Trọng Kiêu dường như không quá thân thiết với mẹ, nhớ tới tình cảnh của anh khi còn bé, kỳ thật cũng tại tình lý bên trong. Cho nên ngữ khí lúc nói chuyện của anh và Đường phu nhân vẫn đông cứng như trước: “Trong công ty còn rất nhiều việc không thể trì hoãn.”

“Không phải còn có cấp dưới sao, tiêu tiền thuê bọn họ, chẳng lẽ không phải để dùng vào chính những lúc này.” Đường phu nhân uống trà, lại nhìn Hứa Niệm, “Tôi là thật tâm muốn giữ Hứa tiểu thư lại, Hứa tiểu thư nhất định sẽ không cần mặt mũi này của tôi, đúng không?”

Hứa Niệm mắt thấy không khí giữa Đường Trọng Kiêu và Đường phu nhân càng ngày càng khẩn trương, cũng không muốn làm anh khó xử, đành phải cầm tay anh ở dưới bàn.

Đường Trọng Kiêu nhíu mày nhìn qua.

Khóe miệng cô chứa một ý cười nhạt, khẽ gật đầu với Đường phu nhân: “Cám ơn phu nhân nhiệt tình như vậy, một khi đã như vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Quyết định này hiển nhiên khiến người đàn ông bên cạnh rất bất mãn, Hứa Niệm liền hạ giọng nói với anh: “Đừng lo lắng, tôi cũng không phải đứa trẻ, nào có không quen liền trốn tránh, dù sao vẫn phải đối mặt.”

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu lại càng kỳ quái, trầm mặc, chỉ trở tay nắm chặt cô.

-

Cầu Cầu như là người thân thiết nhất với Hứa Niệm ở Đường gia, sau giờ Ngọ cô đang đọc sách trong phòng, bỗng nhiên thấy một cái đầu bé thò đầu vào trong áo khoác nhìn, bộ dáng kia khiến cô buồn cười: “Cháu ở đây làm gì?”

“Xem cậu có ở đây không?” Cậu nói xong liền thè lưỡi, nghênh ngang đi tới, “Cậu ở đây thì cháu không đến.”

Hứa Niệm đặt sách lên bàn, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: “Đến đây.”

Cầu Cầu chống tay vịn sofa tự mình trượt lên trên, kiên quyết không cần Hứa Niệm hỗ trợ, sau khi ngồi xuống mới biểu lộ sự tươi cười cởi mở. Hứa Niệm liền hỏi cậu: “Vì sao cậu ở đây thì cháu không đến?”

“Cậu lòng dạ hẹp hòi.” Bộ dạng tiểu gia hỏa thần bí như vậy, nắm tay đập thành hình chiếc loa nhỏ nói bên tai cô, “Cậu sợ cháu đáng yêu hơn, cô Hứa sẽ thích cháu, cho nên không để cháu chơi với cô.”

Hứa Niệm thật sự bị đứa nhỏ này chọc cười, hồi lâu mới trở lại bình thường: “Phải không? Cháu thật sự đáng yêu hơn cậu cháu, xinh xắn hơn cậu cháu.”

Tiểu gia hỏa nhất thời hát cao cảm: “Dĩ nhiên, mẹ nói cháu giống ba.”

Hứa Niệm nghiêm túc nhìn cậu: “Ba cháu, người ấy ở đâu?”

“A.” Cầu Cầu lao lực nghĩ nghĩ, gãi gãi đầu, “Cháu cũng không biết, mẹ nói ba đến một nơi rất xa, nhưng mà cháu đã thấy ảnh chụp của ba.”

Tâm tình Hứa Niệm có chút phức tạp, xem ra, ba cậu bé có lẽ đã vứt bỏ Đường Mạc Ninh? Hoặc là... đã chết?

Trong đầu như có cái gì đó càng ngày càng loạn, cuối cùng cô nhịn không được đưa tay sờ khuôn mặt trắng mịn của tiểu gia hỏa: “Mẹ và bà nội còn có cậu cháu thương cháu như vậy, Cầu Cầu thật hạnh phúc.”

Cầu Cầu không rõ ràng cho lắm gật đầu: “Đúng vậy, cậu nói, cháu có nhiều người yêu như vậy.” Nói xong mở cánh tay ra dùng lực xoa tay múa chân.

Hứa Niệm cũng không cách nào tưởng tượng ra Đường Trọng Kiêu sẽ nói loại lời này, người đàn ông bình thường nhìn lạnh như băng, thì ra đáy lòng cũng có phần dịu dàng.

-

Lúc hoàng hôn mưa rớt cuộc cũng ngừng lại, nhưng trong không khí vẫn còn lạnh như trước. Hứa Niệm chuẩn bị ra ngoài mua quà sinh nhật cho Đường phu nhân, nếu quyết định ở lại tham dự sinh nhật, cấp bậc lễ nghĩa nhất định không thể thiếu.

Sau bữa sáng Đường Trọng Kiêu đã trở về công ty, việc làm ăn chủ yếu của Đường gia vẫn là ở đây, lúc nào cũng cần có người xử lý, cho nên cô chỉ có thể một mình đi ra ngoài, trong lòng còn đang suy nghĩ vị lão phu nhân không thiếu gì thì sẽ vừa ý cái gì.

Đang nghĩ ngợi thì lại gặp Nghê Vi ở hành lang.

Hai người kỳ thật cũng chưa nghiêm chỉnh nói qua vài câu, nhưng hết lần này đến lần khác mỗi lần gặp mặt không khí đều hết sức khó xử, chẳng qua dù sao Nghê Vi cũng là diễn viên, biểu cảm luôn không có chỗ hở: “Hứa tiểu thư, cô muốn ra ngoài sao?”

“Ra ngoài đi dạo.” Hứa Niệm nhìn người trước mặt, cho dù trời lạnh mặc dày như vậy, cô ấy vẫn là người thiện tâm dễ nhìn, khó trách sự nghiệp có thể phát triển trôi chảy như thế.

Nghê Vi liền nhin không được cười, đi tới hơi nghiêng đầu lộ ra dáng vẻ vài phần hoạt bát: “Có thể dẫn theo tôi chứ? Tôi cũng sắp buồn muốn chết.”

Cô nói xong lại che miệng nhỏ giọng nói: “Nơi này ngay cả người để nói chuyện cũng không có, thật nhàm chán.”

Hứa Niệm có chút bất ngờ, cô từng gặp Nghê Vi bồi bên cạnh lão phu nhân vài lần, còn tưởng rằng quan hệ hai người vô cùng hòa hợp. Nghê Vi như nhìn ra cô đang nghĩ gì, bộ dạng lại hơi có chút ngượng ngùng: “Cùng một chỗ với trường bồi, tóm lại không thể tùy tâm sở dục, cô hiểu mà.”

Xe trực tiếp xuất phát đến nội thành.

Ở gần với nhau Hứa Niệm mới phát hiện, Nghê Vi kỳ thật cũng không khó ở chung, thậm chí có thể nói là cô gái không có bụng dạ gì, bởi vì cô ấy nói chuyện rất ít khi vòng vo, luôn thẳng thắn đi vào vấn đề: “Chúng tôi và Đường gia là thế giao*, trong nhà có ý tác hợp tôi và Trọng Kiêu, nhưng mà...” (*:mấy đời thân nhau; quan hệ nhiều đời; đời chơi với nhau)

Cô ấy vừa nói mất vừa nhìn sắc mặt Hứa Niệm hơi cứng lại: “Tôi nhìn ra trong lòng Trọng Kiêu có người.”

Hứa Niệm không nói tiếp, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Nghê Vi còn nói: “Thế nhưng tôi rất thích anh ấy, từ nhỏ đã thích, tôi nói như vậy không có ý khác, chỉ là muốn nói cho cô biết những suy nghĩ chân thật của tôi. Dù sao trước khi Trọng Kiêu đưa ra lựa chọn, tôi vẫn còn cơ hội.”

Hứa Niệm trầm mặc thật lâu sau, vẫn là nhin không được trả lời cô: “Tôi và Đường Trọng Kiêu cũng không phải loại quan hệ như cô nghĩ.”

Huống chi Đường gia, nghĩ cũng biết không thể dung nạp cô.

Lời này khiến Nghê Vi có chút ngây ngời, sau một lúc lâu mới hỏi lại: “Vậy quan hệ của hai người là như thế nào?”

“...”

“Đây còn là lần đầu tiên tôi thấy Trọng Kiêu cưng một người như vậy.” Nghê Vi thấy cô không đáp, ánh mắt hơi hơi âm u,

“Từ nhỏ cơ thể của anh ấy đã không tốt, cho nên tính tình rất quái lạ, lớn như vậy ngay cả bạn gái chính thức cũng chưa từng kết giao. Tôi vẫn cho rằng bản thân có cơ hội, cho rằng ở phương diện này anh ấy tương đối chậm chạp, nhưng hiện tại xem ra —— “

Cô vẫn cười cười, chỉ là nụ cười kia thấy thế nào cũng có chút khổ sở: “Thích một người, làm sao có thể vô dục vô cầu, nói đến cùng vẫn là không quan tâm mà thôi. Anh ấy đối tốt với người nào, hầu như không phải là điểm mấu chốt, hận không thể đem tất cả điều tốt cho người khác, giống như khi đó đau Ninh Ninh.”

Hứa Niệm im lặng nghe, bỗng nhiên thấy cô ấy ngừng lại, Nghe Vi lúng túng nở nụ cười: “Nếu có thể, tôi hi vọng anh ấy có thể đạt được thứ mình muốn, ít nhất nhìn anh ấy hạnh phúc tôi mới cam tâm.”

Vốn tưởng rằng lại là một đại tiểu thư được nuông chiều tùy hứng như Đường Mạc Ninh, không nghĩ rằng lại là cô gái ngốc nghếch vì yêu si cuồng. Hứa Niệm càng không biết nói với gì với cô ấy, vẫn là Nghe Vi chủ động phá vỡ cục diện bế tắc: “Aizz, nhưng cô nhất định đừng tìm Trọng Kiêu nói những điều này, anh ấy sẽ mất hứng.”

Hứa Niệm nhìn không được cười cười với cô ấy: “Cám ơn cô, Nghe Vi.”

Khi cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ tâm tình liên vi diệu; trước đó cho rằng Đường Trọng Kiêu quan tâm Nghe Vi, thế nên lúc này mới không muốn cô ở Đường gia, nhưng trước mắt thấy thế nào cũng không quá giống vậy, vậy anh khẩn trương như thế rốt cục là vì sao?

Đến cửa hàng, Nghe Vi vẫn nhiệt tình giới thiệu các thứ cho cô. Trong số rất nhiều ý kiến tốt, cuối cùng vẫn là chọn sợi dây chuyền ngọc bích có chất lượng không tồi.

Hai người lại đi dạo xem trang phục nữ, trên đường Nghe Vi đi WC, Hứa Niệm liền chờ ở quán cà phê. Cô cúi đầu xem di động, chợt nghe phía sau có người nói chuyện, là tiếng Trung, hơn nữa giọng nói kia có chút quen tai, lại cẩn thận phân biệt, dĩ nhiên là Tống An Bình!

Tìm người lâu như vậy, lần này rốt cuộc gặp được. Hứa Niệm ngược lại rất bình tĩnh, chậm rãi kéo ghế dựa ngồi xuống bên cạnh anh ta, cách vách vỗ lên vai anh ta: “An Bình?”

Tống An Bình vốn đang nói chuyện điện thoại, thấy là cô thì cả kinh di động cũng rơi xuống đất: “Hứa Hứa Hứa Niệm, sao em ở đây?”

Hứa Niệm chỉ mỉm cười với anh ta: “Cho nên nói, thật sự là duyên phận đi.”

Tống An Bình không lời nào để nói, nâng tay lau trán, úp mở nói không nhìn cô: “Đúng vậy, thật sự là khéo —— “

“Tống An Bình, anh trốn em làm cái gì?” Hứa Niệm thẳng thắn, từ đầu đến cuối tay lại khoác lên vai anh ta.

Thái dương người đàn ông đều là mồ hôi, ánh mắt trước sau không dám nhìn thẳng cô: “Anh làm chi trốn em, đây không phải là bận rộn sao?”

“Anh vừa mới nói, muốn ở lại Thanh Châu ổn định, kết quả mới một hai ngày liền đi nơi khác, hơn nữa sau đó em kiểm tra, đó chỉ là một chi nhánh của công ty anh mà thôi. Anh tốt nghiệp đại học danh tiếng lại cam tâm đến chỗ đó?” Tống An Bình từ trước đến giờ đều là người đàn ông có dã tâm lớn, chuyện này không khỏi quá kỳ quái.

Nghe cô nói xong những điều này, sắc mặt Tống An Bình càng khó coi, sau một lúc lâu rốt cuộc có đủ dũng khí nói với cô: “Hứa Niệm, em đừng ép anh, chính là lúc trước anh không cẩn thận nói sai. Em hỏi lại anh, về sau sẽ không phải chỉ mất việc đơn giản như vậy.”

Trong lời của anh rõ ràng có ám chỉ, huyết thái dương của Hứa Niệm bắt đầu đập thành thạch không ngừng.

Sau đó Tống An Bình như bằng bất cứ giá nào, thật sâu thở ra một hơi, nói: “Ngày đó sau khi anh gặp em, hôm sau liền có người đến tìm anh. Hứa Niệm, Lục Sơn sự kiện đó... có lẽ thật sự không đơn giản.”

37. Chương 37

Hứa Niệm gần như đã đoán được là ai đến tìm Tống An Bình, trong những người bên cạnh có năng lực làm cho anh ta kinh hoảng như vậy thật sự không có mấy người, nhưng, tại sao vậy chứ?

“Anh cũng không biết rốt cuộc mục đích của người nọ là gì, nhất định không cho anh tiếp xúc với em nữa. Sau đó anh càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nhưng còn phải bảo vệ ‘bất cớ’, vì thế không dám... liên lạc với em nữa.”

Tống An Bình rót một miệng lớn cà phê, thở dài: “Nhưng anh quả thực cũng không biết gì, trái lo phải nghĩ, có lẽ vẫn là liên quan tới sự kiện kia của Lục Sơn. Hiện tại nếu gặp được, cũng là thiên ý, anh liền nói thật cho em, ngày đó chuyện Lục Sơn nói... thật sự là sự thật, anh không nói dối.”

Trái tim bỗng dưng như bị hung hăng xiết chặt, Hứa Niệm nhất thời không thở nổi, chỉ lẳng lẳng nhìn người trước mặt. Vẫn là Tống An Bình cô quen thuộc kia, nhưng tại sao lại nói với cô những lời kì quái như thế chứ?

Tống An Bình thấy sắc mặt cô tái nhợt, cũng không đành lòng nói tiếp, giọng điệu cũng dịu hẳn xuống: “Hứa Niệm, trong chuyện này có lẽ còn hiểu lầm gì đó, dù sao ngoại trừ điều này, anh chưa từng thấy Lục Sơn có điểm gì không thích hợp.”

Hứa Niệm cúi đầu không nhìn anh ta nữa, môi run rẩy hồi lâu cũng không nói nên lời một câu, đưa tay cầm lấy cái chén trên bàn, lại bị Tống An Bình cầm tay: “... Đây là của anh. Tiểu Niệm, em bình tĩnh một chút.”

Cô cứ như vậy nhìn chằm chằm cà phê trên bàn, đầu óc rất loạn, nhưng tới tới lui lui đều là những lời của Tống An Bình tình tường vang lại.

Lục Sơn là người có tính tình rất tốt, nhưng có thể phát triển đến mức nửa đêm đi mua đồ cho người ta, thấy thế nào quan hệ cũng không đơn giản.

Cô chỉ cảm thấy đầu từng đợt đau, như có máy khoan điện nhắm thẳng huyết thái dương mà khoan vào. Cô nâng tay che trán, hồi lâu mới khó khăn nói ra một câu: “Lục Sơn, gạt em...”

Trước mắt bất cứ lời nào cũng không đủ để biểu đạt tâm tình của cô, tin cậy một người như vậy, chính miệng nhận được chứng thực vẫn không dám tin như trước, chỉ cần nghĩ đến anh chia sẻ sự dè dặt cho người phụ nữ khác liền muốn nổi điên.

Tống An Bình chân tay luống cuống, lúc trước vẫn gạt sợ Hứa Niệm sẽ như vậy, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, đều quá rõ ý nghĩa của Lục Sơn đối với cô. Nhưng nếu chuyện có ảnh hưởng quá lớn, vậy thì nhất định phải ăn ngay nói thật.

“Hứa Niệm, em lý trí một chút, hiện tại cũng chưa điều tra rõ chuyện gì. Chuyện rốt cuộc có liên quan gì tới Đường gia, chẳng lẽ không cần đi điều tra kĩ càng xem?”

Lời anh nói mới khiến cô hoàn toàn tỉnh táo lại, phải, chân tướng, Đường Trọng Kiêu vẫn luôn cản trở cô tiến gần tới chân tướng, nó rốt cuộc là gì?

Hứa Niệm chậm rãi co ngón tay đang run rẩy lại, từng chút một nắm thật chặt, ánh mắt cũng đột nhiên thâm thúy lại.

-

Khi trở về trời đã sớm tối, trên đường Hứa Niệm đều rất ít nói, Nghe Vi cũng quen thấy cô như vậy nên dựa vào băng ghế sau chơi đi động.

Xe chạy trên đường cao tốc, ngoài cửa sổ lại bắt đầu lộp lộp rơi những hạt mưa to bằng hạt đậu. Trên cửa kính xe có nước mưa đi xuống dọc theo thủy tinh, Hứa Niệm có thể nhìn thấy trên đó phản chiếu khuôn mặt mình, bộ mặt nhợt nhạt vô thần, không có một chút thần thái.

Còn chưa tới cổng tòa nhà xa xa đã thấy một người, khi đèn xe phóng tới trên người anh làm cho bóng dáng vừa thon vừa dài, anh cầm dù đứng trong màn mưa, biểu cảm trên mặt hơi lạnh, nhưng đáy mắt rõ ràng lại nhuốm vài phần lo lắng.

Tài xế dừng xe trước mái hiên, vội vàng chạy xuống xe mở ô cho hai người. Nhưng Đường Trọng Kiêu đã trước một bước đi qua, lập tức mở ra cửa xe bên kia cho Hứa Niệm, cho đến khi thấy cô, thần sắc trên mặt mới dần dần nhu hòa: “Lạnh như thế, sao còn chạy ra ngoài?”

Hứa Niệm ngồi trong xe đối diện với anh, anh đứng ở góc độ nghịch quang, đôi mắt bị bóng tối bao phủ hoàn toàn mơ hồ, dường như quá nhiều khi cô xem nhẹ, vẫn cho rằng những gì nhìn thấy đều là sự thật.

Vẫn ở bên cạnh người đàn ông của cô, đến cùng lại có mấy tấm mặt nạ?

Cô trầm mặc từ trên xe bước xuống, lập tức liền bị kéo vào bộ ngực rắn chắc mà ôm ấp, độ ẩm thuộc về anh chậm rãi lan tỏa đến người cô, dường như từng chút một ăn mòn trái tim cô.

“Mưa rất lớn.” Anh gần như hoàn toàn nhét cô vào trong áo choàng, nhưng nửa bả vai của chính mình lại đều bị mưa xối.

Nghe Vi đứng ở một đầu khác thần sắc chậm rãi mờ đi, không có gì để nói, chỉ chỉ huy tài xế hỗ trợ lấy đồ.

Dọc đường mấy người đi vào trong, Đường Trọng Kiêu trước sau đều ôm cô vô cùng chặt, đến khi về phòng mới nhẹ giọng hỏi cô: “Mua cái gì?”

Hứa Niệm liền đưa hộp trang sức vòng ngọc phỉ thúy cho anh, Đường Trọng Kiêu tùy tiện nhìn rồi để lại trên giường, bộ dạng thiếu hứng thú, lại thò tay từ phía sau ôm cô: “Một ngày không gặp, để anh ôm một cái.”

Cô liền đứng ở đó không nhúc nhích, ngoan ngoãn nghe lời, nhưng từ đầu tới cuối nửa câu cũng không có.

Đường Trọng Kiêu không chịu được nhất là bộ dạng trong mắt không có anh này của cô, đưa tay bóp chặt cằm ép cô quay mặt lại: “Làm sao?”

Hứa Niệm lắc lắc đầu: “Không có gì, đi rất nhiều đường, đau chân.”

Người đàn ông kia nghe xong thì trầm thấp nở nụ cười, đưa tay ấn cô ngồi ở bên giường.

Hứa Niệm không rõ cho lắm nhìn, thẳng đến khi bị anh cởi giày, đem đôi chân nhỏ lạnh lạnh vân vân vào lòng bàn tay, lúc này mới nhận ra rốt cuộc là anh muốn làm gì, tức thì liền đỏ mặt chống đỡ: “Không cần, nghỉ ngơi sẽ tốt ngay.”

Đường Trọng Kiêu cũng không nói, hơi hơi cúi mắt, trên tay dùng lực đã bắt đầu giúp cô mát xa.

Từ góc độ của cô vừa vặn có thể nhìn đến hàng lông mi dày của anh ở đáy mắt hạ xuống một đường viền, lúc anh không nói lời nào vẫn luôn khiến người ta cảm thấy khó gần, nhưng ai có thể nghĩ đến người đàn ông ngày thường không ai bì nổi kia sẽ làm chuyện thế này...

Anh bỗng nhiên giương mắt nhìn cô, ánh mắt hai người vừa vặn chạm vào nhau, Hứa Niệm liền trốn ra trước tiên. Chỉ nghe người đàn ông khẽ cười hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Hứa Niệm vội vàng gạt đầu, thuận thế thu chân trở về: “Đã hết đau.”

Ngon đèn quá chói mắt, trong phòng lại quá an tĩnh, dường như nơi nơi đều là hô hấp và hương vị của anh, Hứa Niệm có cảm giác sắp hít thở không thông. Cho đến khi anh chống mép giường dựa vào đây, chống đỡ trán cô nhẹ giọng thở dài: “Nhớ em đến không ngủ được.”

Cô mím môi không đáp, anh liền chậm rãi cúi người hôn cô.

Tất cả dường như đều thuận lý thành chương. (rõ ràng; rành mạch; hợp lô-gích; hợp lẽ)

Nhưng sự dịu dàng này, cô không bao giờ dám lưu luyến chút nào.

-

Anh ở lại qua đêm, cả một đêm đều không buông tha cô, làm khó sáng sớm hôm sau còn có thể đã rời giường về công ty. Hứa Niệm đợi cửa phòng đóng lại, lúc này mới mở mắt ra, lạnh lùng nhìn ngọn đèn treo trên trần nhà.

Hôm nay là sinh nhật lão phu nhân, Đường gia từ trên xuống dưới đều vô cùng bận rộn, khi cô từ cửa sau chạy ra ngoài cũng không ai chú ý tới. Tống An Bình đã sớm chờ ở giao lộ, ngoài cửa sổ xe rơi tàn thuốc đầy đất, thấy cô xuất hiện vội vàng mở cửa xe: “Còn tưởng em không ra được.”

Hứa Niệm đem địa chỉ trong tay cho anh ta: “Đi nơi này trước.”

Tống An Bình cũng không hỏi gì, chỉ nhắc nhở cô cài dây an toàn xong, xe liền như mũi tên thật nhanh chạy ra ngoài.

Dù sao sự việc cũng đã qua vài năm, muốn thật sự điều tra ra tóm lại có quá nhiều khó khăn, huống chi còn có Đường gia cản trở từ giữa. Hứa Niệm cùng Tống An Bình đi tìm camera theo dõi bãi đỗ xe ở chung cư năm đó họ thuê chung, lật tìm một buổi chiều, kết quả không thu hoạch được gì.

Bằng từ năm đó đã bị tiêu hủy từ lâu.

Lúc ấy mọi người cũng đã đi các nơi, Tống An Bình liên hệ với người anh em thuê chung, nhưng cuối cùng cũng không hỏi được tin tức hữu dụng gì.

May mắn ông trời không phụ lòng người, hai người điều tra năm đó Lục Sơn ở Đường thị phụ trách những vụ án đó, cuối cùng vẫn có chút tiến triển, ít nhất chứng thực lúc ấy lời Chi Mĩ nói không hoàn toàn là nói dối. Lục Sơn và Đường Trọng Kiêu trong công việc đích xác không có mâu thuẫn quá lớn, chứng minh kết luận Đường Trọng Kiêu bởi vì việc công sát hại Lục Sơn cũng không thành lập.

Như vậy, chính là việc tư ——

Hứa Niệm dựa vào thân xe, mờ mịt thất thần nhìn bầu trời, cầm trong tay đồ uống nóng Tống An Bình vừa mua được, nhưng một chút khẩu vị cũng không có. Chuyện này rất rõ rệt đã sớm có người dọn dẹp dấu vết, giống như năm đó cái kết không minh bạch của vụ án kia, rất nhiều giai đoạn mấu chốt đều bị xóa bỏ.

Tống An Bình hít một hơi thuốc, đứng ở sau lưng cô về mặt có chút bất đắc dĩ: “Anh sẽ thử liên lạc lại với những người khác, sẽ có dấu vết để lại, dù sao đã nhiều năm như vậy, nóng vội sẽ không ra.”

Hứa Niệm biết đối phương đang an ủi mình, quay đầu cười cười với anh ta: “Em không vội.”

Hai người trầm mặc, Tống An Bình nhin không được đưa tay chụp bả vai cô, sóng vai cô ngồi tựa ở trên đầu xe: “Nếu, anh nói là nếu... Đến lúc đó em có nghĩ tới hậu quả không? Có một số việc, biết cũng không có ý nghĩa, cậu ấy cũng đã không còn.”

Ngạc ngữ đều nói, hiếm khi hồ đồ, sống ở đời con người ta biết quá nhiều tóm lại cũng không phải chuyện tốt.

Nhưng Hứa Niệm nghe xong cũng chỉ giật giật khóe miệng, có gió thổi qua, sượt qua khiến mặt cô hơi phấp phồng: “Cho dù Lục Sơn thật sự có chuyện gạt em, em cũng có quyền được biết, em không muốn sống như một kẻ ngốc.”

Tống An Bình há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ thở dài: “Anh tin tưởng cậu ấy.”

Hứa Niệm cúi đầu cười khổ, nhưng một chữ cũng không nói.

Kỳ thật trên thế giới này, khó hiểu nhất chính là tình cảm của con người.

“Em nói, nếu chuyện thật sự là Đường Trọng Kiêu làm, nhưng không có động cơ a, thế nhưng nếu không phải anh ta làm, như vậy anh ta lao lực tâm tư che giấu là vì cái gì? Hoặc là nói, là đang bảo vệ ai đó?” Tống An Bình nói liên miên cần nhẫn, bộ dạng không hiểu ra sao.

Hứa Niệm lại như tỉnh táo lại, người duy nhất đáng giá anh khổ tâm bảo vệ đương nhiên chỉ có một người

-

Tiệc tối nhất định phải tham gia, Hứa Niệm vội vàng trở về nhà cũ của Đường gia trước trời tối, vừa mở cửa phòng đã thấy Đường Trọng Kiêu ở bên trong, anh đứng quay lưng lại với cô ở phía trước cửa sổ, cũng không biết đang nhìn gì, nghe được động tĩnh mới chậm rãi xoay người lại.

“Đi đâu?”

Giọng anh nghe không ra bất giận, Hứa Niệm cố gắng trấn định cổ áo khoác ra: “Gặp một người bạn.”

Đường Trọng Kiêu liền nhìn chằm chằm vào cô, cũng không biết tin hay không.

Đợi cô thay quần áo xong đi ra, người nọ an vị trên ghế quý phi ở trước cửa sổ ngoắc cô: “Lại đây.”

Hứa Niệm trong lòng bất ổn, trước khi sự việc còn chưa tra ra manh mối, cô không muốn đánh rần động cỏ, nhưng trước mắt nhìn mặt anh không chút thay đổi tâm vừa nghi có phải đối phương phát hiện cái gì hay

không. Vừa đi đến trước mặt anh liền bị người đàn ông kéo vào trong lòng, anh cúi đầu nhẹ nhàng ngửi ngửi ở cần cổ cô, mày liền nhúu lại: “Gặp đàn ông?”

Cô đầu tiên là sững sốt, lập tức mới vờ cả giận nói: “Tôi cũng không thể có bạn khác giới.”

Đường Trọng Kiêu nghèn nghẹn cười cười, lại mở miệng nói đến chuyện khác: “Buổi tối sẽ có rất nhiều người tham dự, em chỉ cần lộ mặt là được, nhằm chán thì trở về nghỉ ngơi sớm một chút.”

Hứa Niệm gật gật đầu, anh liền hôn một cái bên môi cô: “Ngày mai chúng ta liền cùng nhau rời đi.”

Nhìn anh gần trong gang tấc, ánh mắt kia cùng giọng nói quan tâm cũng khiến cô hoảng hốt, nửa thật nửa giả, cô đã sớm không phân rõ.

Tiệc tối quả nhiên người tới không ít, khắp nơi đều quần áo bóng bẩy, Hứa Niệm nâng ly rượu đỏ nhằm chán uống, thỉnh thoảng ăn chút điểm tâm. Nhìn ra được người đến đều là đối tác làm ăn và thế giao của Đường gia, Đường Trọng Kiêu cả buổi tối đều ở đây xã giao, cô còn gặp được vị đại công tử Đường Khải Sâm của Đường gia, đối phương chỉ một bên gò má đã lộ ra hơi thở lạnh đậm cấm – dục.

Người nhà này đều khó gần.

Hứa Niệm nhìn không được tìm kiếm bóng dáng Đường Mạc Ninh trong đám người, rốt cuộc ở cạnh một góc nhìn thấy người nọ, đối phương đang cùng một người đàn ông hơi cúi đầu nói gì đó, như là cảm ứng được tầm mắt của cô, bỗng nhiên giương mắt nhìn lại đây.

Ánh mắt hung ác nham hiểm như vậy, Hứa Niệm thản nhiên nhìn thẳng, một chút cũng không kiêng dè.

Đường Mạc Ninh cũng như có chút dăm chiêu nhìn cô, bỗng nhiên chậm rãi nhếch môi cười, cách không xa hướng cô nâng chén.

38. Chương 38

Cả bữa tiệc tối, ánh mắt Hứa Niệm hầu như đều bám riết trên người Đường Mạc Ninh, ngay cả lúc nào thì có người đến gần bên cạnh cũng không biết. Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ bỗng nhiên ôm chặt hông cô, bên tai truyền đến tiếng nói trầm thấp quen thuộc: “Nhìn cái gì chứ, gọi em cũng không nghe.”

Hứa Niệm sững sốt, lúc quay đầu nhìn anh thì đã khôi phục lại bình tĩnh: “À, thấy Mạc Ninh cùng một vị nam sĩ trò chuyện không tệ.”

Đường Trọng Kiêu nhúu mày nhìn thoáng qua, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, ngược lại đổi ly hồng rượu trong tay thành một ly nước trái cây: “Anh không ở bên cạnh, uống ít rượu thôi.”

Cô liền cúi đầu nhìn nước trái cây không nói chuyện, Đường Trọng Kiêu lại đưa tay vỗ vỗ gáy cô, ngữ điệu lúc nào cũng như khi nói chuyện với trẻ con: “Đợi một lát rồi lên lút trốn đi cũng không sao, không cần phải chống đỡ.”

Hứa Niệm giương mắt nhìn anh, nhìn khuôn mặt góc cạnh rõ ràng kia, vẫn là thấp giọng nói một câu, “... Anh cũng uống ít một chút.”

Đường Trọng Kiêu hiển nhiên là cực bất ngờ, cho dù trên mặt không biểu hiện ra ngoài, đáy mắt lại trào lên một trận kích động, khổng chế không được mà hôn một cái lên bên má cô: “Được.”

Khắp nơi xung quanh đều là người, Hứa Niệm có chút xấu hổ. Nhưng người nọ đã quen tùy ý, chút mất tự nhiên cũng không có, còn cầm miếng bánh ngọt đưa cô: “Cần một miếng.”

Hứa Niệm mặt càng đỏ hơn, cho dù không ngẩng đầu lên cũng biết rất nhiều người đang nhìn bên này, liền nhỏ giọng nhắc nhở anh: “Người khác sẽ hiểu lầm.”

“Hiểu lầm cái gì?” Lúc anh nói chuyện còn có mùi rượu nhàn nhạt tràn đầy vào xoang mũi của cô, cô nhìn qua, chỉ có thể nhìn đến đôi mắt đen trầm mà sáng ngời của anh.

Anh nhìn chăm chú vào hai tròng mắt thoáng mờ mịt của cô, từng chữ từng chữ nói: “Không có hiểu lầm, anh đối với em, cũng giống như những gì họ nghĩ.”

Một lời nói mập mờ, Hứa Niệm nghe xong tim đập không ổn định, nhưng anh rốt cuộc cũng không có giải thích dư thừa, nói xong cũng xoay người đi.

Anh lại đi xã giao, giống như bớt chút thời gian lại đây dạo cô vài câu mà thôi. Hứa Niệm thấy Nghê Vi vẫn bồi bên người Đường phu nhân, lúc này ánh mắt hai người kia đều lần lượt dừng ở trên người cô, vẻ mặt khác nhau.

Ánh mắt Đường phu nhân hận không thể đốt thủng mấy lỗ ở trên người cô, cảm giận liếc nhìn cô một cái, ngay cả biểu hiện ôn hòa giả dối ngày thường kia cũng miễn luôn. Trái ngược lại Nghê Vi lại bình tĩnh hơn, chỉ thất thần nhìn cô một cái, xoay mặt liền bị Đường phu nhân kéo đi khắp nơi xã giao.

Nhìn dáng vẻ đó của Đường phu nhân, Hứa Niệm gần như đã đoán được mục đích đối phương giữ cô lại tham gia sinh nhật, muốn cho cô biết khó mà lui, kỳ thật cần gì phải phiền phức như vậy?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên thấy Đường Mạc Ninh cầm di động vội vàng đi ra ngoài, vẻ mặt nghiêm túc, như xảy ra chuyện nghiêm trọng gì, cô gần như không nghĩ nhiều liền đi theo.

Vì để tăng thêm không khí vui vẻ, hôm nay tất cả đèn trên hành lang đều đổi thành đèn lồng đỏ thắm, ánh sáng lờ mờ hơn những ngày trước, Hứa Niệm chỉ có thể nhìn thấy Đường Mạc Ninh một đường vội vàng đi về phía trước, bóng dáng hốt hoảng chông lên với bóng cây xung quanh, tự dưng tăng thêm vài phần cảm giác quỷ dị.

Đường Mạc Ninh đứng ở cổng cách đó không xa, cho đến khi có người nhanh chóng đi tới nói chuyện với cô ta: “Đường tiểu thư.”

Hứa Niệm thoáng cái liền nhận ra, chính là người phụ trách giám sát công ty mà hôm nay cô điều tra ở chung cư của Lục Sơn kia!

Ngũ quan của đối phương vừa lúc bị ánh sáng của ngọn đèn lồng chiếu thêm vô cùng rõ ràng, tỉ mỉ áp sát trong vầng sáng, lúc anh ta và Đường Mạc Ninh nói chuyện ngữ khí nịnh nọt: “Bọn họ cái gì cũng chưa điều tra ra được, đồ đạc đã sớm bị thiêu hủy, người dưới tay đều đã đổi một đám, sẽ không có ai nói lung tung.”

Đường Mạc Ninh ôm cánh tay, thật lâu sau mới “Ừ” một tiếng: “Loại chuyện nhỏ này về sau nói cho tôi biết một tiếng trong điện thoại là được.”

Người nọ liền nhe nanh cười cười: “Lần trước khoản tiền cô hứa hẹn kia cũng còn chưa cho tôi, hôm nay có phải thuận tiện không——”

Bộ dạng Đường Mạc Ninh có chút tức giận: “Còn sợ tôi không cho anh sao?”

“Không phải không phải, tôi đang cần tiền dùng thôi.”

Hứa Niệm nghiêng người nấp ở phía sau cây cột, khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy gò má Đường Mạc Ninh, cô ta như có chút khó chịu, vén tóc: “Chờ hai ngày đi, anh hai đóng băng hết tất cả thẻ của tôi, đợi anh ấy đi là được.”

“Phải phải, Đường tiểu thư đã đáp ứng nhất định không thể giả được.”

Hứa Niệm im lặng đứng ở nơi đó, có một số việc cho dù điều tra còn chưa đủ rõ ràng, nhưng đại khái cũng có thể đoán được một chút. Nhưng nghi ngờ được chứng thực, đáy lòng dường như càng trống rỗng, vừa nghĩ đến Đường Trọng Kiêu tại đây đóng vai người trung gian, lòng cô thế nhưng cũng sẽ đau.

Tiếng bước chân của người nọ dần dần đi xa, Đường Mạc Ninh còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, cô ta chạm vào một đầu điều thuốc chậm rãi hút, cho đến khi phía sau lại có người đi tới.

Hứa Niệm lập tức thẳng sống lưng, là Đường Trọng Kiêu.

-

“Anh từng nói rất nhiều lần, sẽ đưa cô ấy rời đi ngay lập tức, em cứ vội vã như vậy?” Giọng người đàn ông vào ban đêm vẫn lãnh đạm trước sau như một, đôi mắt sắc bén như chim ưng.

Đường Mạc Ninh lười biếng quay người lại, nhả ra vòng khói, quanh người đều là sương khói màu xám trắng: “Em không biết anh đang nói gì?”

“Lần trước không đụng chết cô ấy, lần này lại muốn thế nào, đừng cho rằng anh không biết em và Trần Phong đang cùng nhau mưu tính cái gì.” Vừa rồi ở trong yến hội quét nhìn cô vài lần, từ đầu đến cuối đều ở đây trò chuyện nhiệt tình cùng Trần Phong, Trần Phong là loại người nào anh lại chẳng không quá rõ ràng.

Bị vạch trần, Đường Mạc Ninh cũng không cảm thấy chút quẫn bách nào, ngược lại không nhanh không chậm nhìn anh một cái: “Anh thật đúng là yêu thương cô ta, thế nào, cảm thấy áy náy?”

Người đàn ông cũng không nói chuyện, chỉ đưa tay đoạt lấy điều thuốc ở ngón tay cô ta sau đó bắn ra ngoài.

Đường Mạc Ninh rốt cuộc cũng nổi cáu, âm điệu không tự chủ cất cao: “Đường Trọng Kiều! Anh biết rõ em ghét cô ta, không phải anh thương em nhất sao? Lúc trước vì em cũng sẵn lòng trói buộc cô ta, hiện tại làm sao lại không được?”

Hứa Niệm khó có thể tin tưởng mắt to, như bỗng nhiên bị người ta hung hăng đánh lén đến đầu vầng mắt hoa.

Nhưng người đàn ông kia hoàn toàn không phủ nhận, chỉ trầm mặc, bóng dáng cao lớn quay về phía cô, cô hoàn toàn không nhìn tới vẻ mặt của anh giờ phút này.

Là thật sao?

Cô lẳng lẳng nhìn, cho đến khi giọng Đường Mạc Ninh lại rõ ràng truyền tới: “Anh, em đồng ý với anh không động vào cô ta. Nhưng anh đừng dính dáng không rõ ràng với cô ta nữa có được không? Em chịu không nổi, liếc nhìn cô ta một cái cũng khó chịu, chẳng lẽ về sau anh còn định để Cầu Cầu gọi cô ta là mợ sao? Không cảm thấy rất buồn cười?”

Đường Mạc Ninh càng nói càng kích động, hai tay hung hăng nắm chặt áo khoác màu đen của Đường Trọng Kiều: “Anh rõ ràng đang đặt bom hẹn giờ ở trong nhà, cô ta muốn là biết Cầu Cầu là con trai Lục Sơn, nhất định sẽ không bỏ qua cho nó!”

Trong đầu “ầm” một tiếng như có thứ gì đó nổ tung, những lời còn lại Hứa Niệm rốt cuộc không nghe rõ, tất cả trước mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ không chịu nổi, bên tai chỉ còn lại một câu kia...

Cầu Cầu là con trai Lục Sơn.

Con trai Lục Sơn.

Ngay cả khí lực quay đầu lại nhìn hai người kia cũng không có, cả người như bị rút sạch, bộ dạng cuồng loạn của Đường Mạc Ninh còn đang ở trước mắt, nhưng cô lại cứ như vậy hi vọng tất cả đây đều là giả.

Còn có thứ gì tổn thương người khác hơn điều này? Cô chuẩn bị tất cả thì Lục Sơn lạc lối, mà thậm chí Lục Sơn cùng người khác ngay cả con cũng đã có, mấy ngày trước cô còn đang nói nói cười cười cùng đứa bé kia, tất cả những điều này chầm chọc cỡ nào?

Thì ra trong tất cả không có tội tệ nhất, chỉ có tội tệ hơn nữa.

Hai người bên kia còn đang nói gì đó, nhưng một chữ cô cũng không nghe vào, thân mình không trụ được trượt xuống, chậm rãi co rúc đưa tay che miệng lại.

Nhớ tới mọi thứ đã qua, hiện tại chính mình quả nhiên sống như một tên hề, quãng thời gian này có dành tất cả để trả giá cho tình cảm của mình, nhưng rốt cuộc tất cả lại đều là giả dối.

Cô cảm giác toàn thân đều đau, nhưng đau thương nhất vẫn là nơi ngực kia, luôn muốn được sở hữu người yêu, cuối cùng là yêu sai lầm. Cô cũng không hối hận khi chăm sóc người Lục gia, họ là những người cô xem như người thân, cho dù không có quan hệ với Lục Sơn cũng sẽ dồn hết toàn lực chăm sóc họ. Nhưng Lục Sơn hiện tại làm những chuyện này, khiến cô hoàn toàn sụp đổ.

Năm tháng tươi đẹp nhất của đời người, cô vẫn sống như kẻ ngốc.

-

Hứa Niệm từng bước trở về phòng, gió ban đêm lạnh thấu xương, làm khô hết tất cả nước mắt chưa khô trên mặt cô, từng giọt vị chất tỏa ra, càng thêm khó chịu. Xa xa thỉnh thoảng còn có tiếng nhạc truyền tới, ban đêm náo nhiệt, lại chỉ còn một mình cô tại đây hồn bay phách lạc trong ngôi nhà cao cửa rộng.

Cô phải lập tức chạy khỏi nơi này, rất cần được một mình yên tĩnh một chút, tất cả mọi thứ đã vượt ra khỏi mong muốn của cô.

Nhưng hết lần này đến lần khác ông trời còn không buông tha cho cô, mới vừa đi tới cửa sân, chợt thấy cái bóng dáng nho nhỏ kia. Nhìn gương mặt đó, tâm càng như muốn bị xé nát, đây là con của Lục Sơn và người khác...

Cầu Cầu cũng liếc mắt liền thấy cô, mắt sáng lên, vứt bỏ cái xềng trong tay liền nhào tới: “Cô ơi, chúng ta cùng nhau đắp người tuyết đi?”

Bộ mặt non nớt, vô cùng tươi cười phóng to ở trước mắt. Đúng vậy, rõ ràng cực kỳ giống Lục Sơn, nhưng lúc trước cô làm sao có thể nghĩ theo hướng này? Một người cô tin tưởng như vậy.

Tay Hứa Niệm vẫn đang run rẩy, thử vài lần mới nâng lên cầm cánh tay mềm nhũn của đứa bé kia: “Cô, còn có việc —— “

Vài chữ ngắn ngủi cô nói vô cùng gian nan, trong lòng vùng vẫy, cuối cùng dùng lực đẩy đôi tay nhỏ của đứa bé còn đang ôm lấy chính mình ra.

Cầu Cầu trừng mắt, tính bướng bỉnh thoáng chốc nổi dậy, một lần nữa ôm lấy cô bắt đầu nhất quyết không tha làm nũng: “Không nha, cô, cô cùng theo chơi với cháu, mẹ và cậu đều đang bận rộn, không ai để ý tới cháu cả.”

Tiểu gia hỏa ngay cả bộ dạng làm nũng cũng cực giống người kia, hốc mắt Hứa Niệm nóng lên, vội vàng ngẩng đầu nhìn xuống. Không thể khóc, cô là Hứa Niệm làm bằng sắt, nhất định không thể rơi nước mắt trước mặt người khác.

Cầu Cầu thấy đôi mắt đỏ hồng của cô, cứ đứng ở đó trước sau không nói lời nào, nghi ngờ nhìn chằm chằm cô, lại nhỏ giọng hỏi: “Cô Hứa cô làm sao vậy? Có phải cãi nhau với cậu không?”

Hứa Niệm lắc đầu, nhưng mà cổ họng khản đặc: “Không có.”

“Cháu giúp cô báo thù.” Tiểu gia hỏa thể nhưng lòng đầy căm phẫn xắn tay áo nhỏ lên, đôi mắt tròn vo, “Ấn hiệp con gái chính là cậu không đúng?”

Hứa Niệm không bao giờ có thể đối mặt đứa bé này nữa, khó trách lúc trước thích bé như vậy, mỗi lời nói cử động rõ ràng là chạm trở từ người kia. Khi còn bé cô bị anh kế bắt nạt, Lục Sơn cũng như vậy xắn tay áo lên che trước mặt cô, tính trẻ con đó của thiếu niên chưa bỏ, nói giống nhau như đúc.

Nghĩ đến những hồi ức chỉ thuộc về cô, thì ra đã sớm không phải của một mình cô. Hoặc là nhiều năm như vậy, kỳ thật chỉ có một mình cô sống trong cái thế giới tự cho là đúng.

Cô gần như là trốn lên lầu, liều mạng mặc kệ tiếng kêu la của đứa bé phía sau.

39. Chương 39

Đêm dày đặc.

Đường Trọng Kiêu cúi đầu mắt nhìn đồng hồ, khách khứa phía sau còn chưa rời đi, anh lại chỉ một lòng đặt trên người Hứa Niệm. Không biết vì sao đêm nay anh luôn cảm thấy bất an, lại nhìn Đường Mạc Ninh ngược lại vẫn thành thật ở lại bên cạnh mẹ, nhưng cả đêm trong lòng không yên.

Thím Dung nói thấy Hứa Niệm trở về nghỉ ngơi trước, anh kiểm chế tâm trạng phải ở lại xã giao tiếp, hiện tại rốt cuộc cũng không đợi được nữa.

“Tôi còn có việc, đi trước.” Anh nói xong xoay người muốn đi, cũng mặc kệ sắc mặt anh cả Đường Khải Sâm thế nào.

Tình cảm của hai anh em cũng bình thường, khi Đường Khải Sâm mở miệng ngữ khí liền cứng ngắt lạnh nhạt: “Ai nấy đều thấy tối nay mẹ cố ý tác hợp chú cùng Nghê Vi, bây giờ bỏ đi giữa chừng, bà sẽ mất hứng.”

Đường Trọng Kiêu nghe vậy thì dừng bước, lúc xoay người trên mặt không có chút biểu cảm nào: “Thái độ của em vẫn luôn rõ ràng, anh không dám chiến đấu cho tình yêu của mình, nhưng không có nghĩa là em cũng sẽ ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp tùy ý của mẹ.”

Lời này khiến người đối diện hoàn toàn trầm mặt, đôi mắt đột nhiên trở nên sắc bén bức người: “Sớm muộn gì chú cũng sẽ rõ, đối với một người đàn ông mà nói tình – ái không đáng kể chút nào.”

Đường Trọng Kiêu chăm chọc nhìn Đường Khải Sâm, từ mũi tràn ra một tiếng cười lạnh: “Mấy năm nay, vì sao từ đầu đến cuối anh đều không cần con của chị dâu?”

Đúng lúc gió nổi lên, ngữ khí câu nói kia tràn ngập khí phách rơi vào lỗ tai Đường Khải Sâm, trong mắt anh ta chợt lóe lên tức giận khiến Đường Trọng Kiêu càng thêm khinh thường: “Một quyết định của anh hại hai người phụ nữ, em không muốn giống anh, càng không hi vọng Nghê Vi sẽ giống như chị dâu suốt ngày buồn bực không vui.”

Lời của anh rơi xuống, đúng lúc Nghê Vi từ đại sảnh đi ra. Cũng không biết những lời này cô nghe được bao nhiêu, đáy mắt có chút gì đó trong suốt lấp lánh, nhưng cô còn đang cố gắng kiềm chế, biểu lộ ý cười dịu dàng: “Bác gái mời các anh vào trong.”

Sắc mặt Đường Khải Sâm xanh mét, lập tức tiến vào trong phòng.

Đường Trọng Kiêu thì một câu cũng không có, xoay người rời đi. Anh luôn biết chính mình muốn gì, quá rõ ràng, cho nên căn bản không có cách nào chấp nhận.

Bóng dáng kia dứt khoát dần dần đi xa, chỉ còn Nghê Vi ngẩn ngơ tại chỗ, người đàn ông này vốn là như vậy, khiến cô ngay cả hận cũng hận không nổi, nước mắt cuối cùng vẫn là nhịn không được tràn ra khỏi mi.

Một buổi tối, làm tan nát cõi lòng vài người.

-

Đường Trọng Kiêu còn chưa tới Nam Uyển thì gặp Cầu Cầu ngay ở trên đường. Tiểu gia hỏa thở hổn hển một mạch chạy tới, hai má cũng bắt đầu đỏ bừng, xa xa thấy anh thì càng cấp tốc vội vã, luôn miệng hô to: “Cậu!”

Một phen đón lấy đứa bé đang bổ nhào tới, anh không khỏi nhíu nhíu mi: “Sao có một mình con, A Tú đâu?”

Cầu Cầu mắt diếc tai ngơ, chỉ trợn đôi mắt to chớp chớp gắt gao liếc nhìn anh: “Cậu và cô Hứa cãi nhau à?”

Đường Trọng Kiêu không rõ cho lắm nhìn cậu, vẻ mặt của Cầu Cầu nghiêm túc hơn: “Cháu thấy cô Hứa như đã khóc mà, cậu bắt nạt người ta rồi?”

“Khóc?”

“Dạ, hốc mắt hồng hồng.”

Tiểu gia hỏa nói xong nâng tay để gần hai mắt của mình, bộ dạng không nói dối, lại nhịn không được bắt đầu chỉ trích anh: “Ba mẹ cô ấy không có ở đây, cậu liền bắt nạt người ta.”

Trái tim Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên bị hung hăng bóp chặt một chút, tâm có chút rối loạn khó hiểu, đúng lúc người hầu một đường tìm tới đây mang đứa bé đi, anh liền lập tức không ngừng thẳng đến Nam Uyển.

Một người chưa từng sợ điều gì, đây là lần đầu tiên nếm qua mùi vị của sợ hãi, mỗi lần nhìn cô rời khỏi tầm mắt của mình liền không khống chế được mà lo âu, dù cho cô ở bên cạnh mình, nhưng vẫn không chiếm được một tia cảm giác an toàn như trước.

Trong lòng anh quá rõ ràng, quả bom lớn nhất từ đầu đến cuối giấu trong lòng anh, một ngày không nổ tung thì một ngày ăn ngủ bất an, nhưng sau khi nổ tung, anh quả thực không dám nghĩ...

Phòng của Hứa Niệm có đèn sáng rõ, nhưng sau khi đẩy cửa ra một bóng người cũng không có, anh đứng ở cửa, đúng lúc có gió lùa đến trước mặt, làm tóc anh tất cả đều rối loạn.

Trong phòng im lặng, bài trí cũng không lộn xộn, quả thực giống y nguyên so với trước lúc anh rời đi, nhưng chính là anh cảm giác không có chút giống nhau nào. Quả nhiên thoáng nhìn chỗ tủ quần áo kia, vali hành lý của cô đã không còn.

Việc này biểu thị điều gì anh gần như không thể nghĩ tiếp, cầm di động liền nhập số đó, nhưng lập tức truyền đến giọng nữ máy móc một lần lại một lần lặp lại, tắt máy.

Anh suy nghĩ muốn bóp nát thân máy màu đen kia, dư quang chợt thấy trên bàn để lại tờ giấy, là nét chữ anh quen thuộc, nhưng chỉ có bốn chữ quả quyết ngắn gọn: Đừng tìm tôi nữa.

Tâm lập tức trống rỗng, nhiều điều khó hiểu, ở đáy lòng anh rõ ràng người kia vẫn kháng cự, nhưng chỉ vì câu nói này giống như bị người ta tự đứng móc mắt cái gì đó từ ngực.

Hứa Niệm từ trước đến nay không phải là người vô cớ gây sự, cho nên nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, anh suy nghĩ cẩn thận nhưng vẫn như trước khó giải. Mỗi sự kiện đều nên nằm trong tay anh mới đúng, rốt cuộc từ khi nào thì bắt đầu chệch đường ray?

-

Cuối cùng đã tới Thanh Châu, mới rời đi chỉ có mấy ngày, lại như đã trải qua vài thế kỷ dài. Hứa Niệm đứng ở cửa sân bay, ngẩng đầu lên chính là bầu trời chói lọi, những âm trầm đó bỗng nhiên tan hết, nhưng lòng cô rốt cuộc cũng không sáng sửa nổi.

Tiểu Kỷ đem hành lý sắp xếp lên xe, bạn gái Việt Việt của cậu không tới đón, cho nên biểu cảm trên mặt vô cùng khó coi, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: “Hứa tổng, em đưa chị về nghỉ trước.”

Trở về...

Hứa Niệm suy nghĩ những lời này một chút, bây giờ, cô còn có thể về đâu đây?

Cô mờ mịt nhìn thành phố quen thuộc trước mắt, hồi lâu mới nói: “Đến công ty đi.”

Tiểu Kỷ kinh ngạc trừng mắt to: “Cả đường chị còn chưa ngủ.”

Nhưng sau khi Hứa Niệm lên xe liền từ từ nhắm hai mắt, Tiểu Kỷ trù trừ cuối cùng cũng không nói gì nữa, cậu có thể cảm giác được, tâm tình Hứa tổng giờ phút này không tốt lắm. Trong khoảng thời gian này ở Đường gia mặc dù không khắc nghiệt, nhưng cũng loáng thoáng ngửi được một chút không thích hợp.

Một cô gái đơn độc, nghĩ cũng biết phải chịu đựng không biết bao nhiêu xót xa. Cậu chính điều hòa nhiệt độ cho vừa vặn, thở dài khởi động xe.

Một đường lái đến bãi đỗ xe dưới lầu công ty, Hứa Niệm lại khẳng khẳng không cần cậu tiễn, khi xoay người định đi bỗng nhiên lại quay đầu: “Hãy quý trọng Việt Việt thật tốt, cô ấy là một cô gái tốt.”

Tiểu Kỷ càng tỏ ra kinh ngạc, tuy rằng Hứa tổng thỉnh thoảng cũng nói đùa cậu và Việt Việt, nhưng rất ít khi nghiêm túc nói những lời thế này với cậu, trong lòng không khỏi có chút bận tâm: “Hứa tổng, chị không sao chứ?”

Hứa Niệm nhìn về mặt mờ mịt của Tiểu Kỷ, chỉ lắc đầu cười. Tình yêu đơn thuần như vậy, còn có thể có được thì may mắn biết bao.

Đang vào lúc bận rộn, Hứa Niệm đi thang máy chuyên dụng trực tiếp đến tầng cao nhất, không ai chú ý đến cô, trừ Lục Chu mới từ văn phòng cô ra tới.

-

“Sao chị đột nhiên đã về?” Trên mặt Lục Chu có sự vui sướng không chút nào che giấu, vội vàng đón lấy hành lý trong tay cô, “Không phải nói bên kia còn có việc chưa xử lý xong.”

Hứa Niệm nhìn cậu một cái, khẽ rũ mắt xuống trực tiếp đẩy cửa văn phòng ra: “Ừ, cũng xong rồi.” Tâm mắt vừa lúc dừng trên bàn công tác, bên cạnh có một bó bách hợp rất lớn, màu xanh lá cây và trắng, giữa bài trí màu đen đơn điệu tăng thêm một chút sức sống.

Cô nghi ngờ mắt nhìn người đàn ông phía sau, cậu lại ngượng ngùng nở nụ cười: “Bạn em mở cửa hàng bán hoa, xem như cổ vũ, chị bình thường cũng quá đơn điệu, em còn nhớ trước đây chị rất thích bách hợp.”

Hứa Niệm không nói một lời đi qua, trầm mặc vài giây vẫn lên tiếng “Cám ơn” .

Lục Chu có thể cảm giác được cảm xúc của cô không tốt, tưởng là cô đi trên đường mệt nhọc, vì thế thức thời nói: “Chị nghỉ ngơi đi, em đi ra ngoài trước.”

Cô gật gật đầu, đợi cửa phòng đóng lại mới giống như hư thoát nhắm mắt lại.

Tâm tình trải qua cả đêm lằng lằng cũng không thể bình phục lại như trước, ngược như bị tảng đá lớn đè ép xuống. Cô cầm lấy văn kiện bên cạnh buộc chính mình xem, nhưng cái gì cũng xem không vào. Mấy năm nay cô ra sức chống đỡ tất cả bỗng nhiên sụp xuống, con đường kế tiếp nên đi thế nào, cô cần suy nghĩ kĩ một chút.

Đang thất thần, cửa văn phòng bị gõ vang, lần này là Trâu Dĩnh.

Cô từ Lục Chu nghe nói Hứa Niệm có chút khác thường, vì thế cố ý sang đây gặp một cái, mới vừa vào cửa bị khí sắc của Hứa Niệm dọa đến: “Cậu đây là, không biết còn tưởng là gấu trúc ở vườn bách thú chạy sai chỗ chứ.”

Hứa Niệm bị cô khoa trương dùng từ nói cho thì không nói gì, dựa vào lưng ghế thở dài: “Chỉ một đêm không ngủ, mà rất xấu như vậy sao?”

Trâu Dĩnh đưa gương phản chiếu trên điện thoại di động tới trước mắt cô: “Chính cậu xem xem, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Đối mặt với người duy nhất còn có thể tin tưởng này, ngược lại cô không thể nào nói lên lời, trán để ở mặt bàn lạnh lẽo, thật lâu sau mới tràn ra một tiếng cười khổ: “Lục Sơn có con trai, gần năm tuổi.”

Trâu Dĩnh khó có thể tin tưởng mắt to, cũng bộ dạng như bị sét đánh, hiển nhiên chuyện này không chỉ cô cảm thấy khó mà thừa nhận, bất kể là ai nghe được đều cảm giác khó có thể tin. Lại nghe cô nói xong tất cả, sắc mặt đã khó coi tới cực điểm: “Đường gia cũng có phần quá ức hiếp người khác, sản nghiệp lớn là có thể nắm mạng người khác như không có gì?”

Thấy sắc mặt Hứa Niệm vẫn khó coi, cô hơi hơi ho một tiếng: “Việc đã đến nước này, cậu tội gì phải gây khó dễ cho chính mình, người kia đã mất, lại dẫn vật khó chịu về chỉ là chính cậu.”

Trâu Dĩnh nói xong trong lòng càng thêm khó chịu, cũng chính vì như thế Hứa Niệm mới càng đáng thương, trong lòng nín giận, nhưng không có nơi nào phát giận, so với những người phụ nữ gặp phải chồng vượt quá giới hạn còn buồn bực hơn.

May mắn khi cô ngẩng đầu lên sắc mặt đã dịu đi rất nhiều: “Tớ không sao, chuyện khó khăn hơn nữa cũng có thể chịu đựng được, đã mê muội 5 năm, dù sao cũng không đến mức lại tiếp tục ngu ngốc nữa.”

Bộ dạng đó khiến lòng dạ người ta sinh ra cảm giác thương xót, Trâu Dĩnh lúc này mới phát hiện mình bình thường không có mồm miệng khéo léo, lúc này ngay cả nửa câu ấm lòng cũng nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức nắm chặt tay cô: “Tớ sẽ luôn bên cậu, Tiểu Niệm, cuối cùng sẽ tốt lên.”

Cô nói xong lại cẩn thận hỏi: “Vậy Đường Trọng Kiều —— “

Quả nhiên lại nhắc đến cái tên này, sắc mặt Hứa Niệm trở nên trắng bệch. Trong lòng cô nhin không được một trận thổn thức, lúc trước có lẽ người đàn ông này nói không chừng chính là người yêu của cô, nhưng hiện giờ vừa thấy, chỉ sợ người đàn ông đó giấu diếm chuyện của cô cũng không ít.

“Cậu khó chịu như vậy, thật sự toàn bộ đều đơn giản là Lục Sơn, không có nguyên nhân khác?” Lời Trâu Dĩnh khiến Hứa Niệm càng thêm chật vật, về điểm này cô giấu ở một góc tâm tư, vẫn bị đối phương nhìn thấu.

-

Một tuần sau.

Hứa Niệm đang ở phòng họp nghe kế hoạch phát triển của quý tới, xuyên qua mặt tường thủy tinh bỗng nhiên nhìn thấy người đàn ông kia, anh mặc âu phục màu đen đơn giản, đứng ở đó im lặng nhìn cô, đôi mắt thâm trầm như mực.

Nếu không phải là người bên cạnh gọi cô, Hứa Niệm thiếu chút nữa tưởng rằng chính mình sinh ra ảo giác, tùy tiện nói vài câu xong, lại nhìn ra phía ngoài Đường Trọng Kiêu vẫn đứng ở đó như trước.

Người đang ngồi bắt đầu bàn luận xôn xao, vốn trong công ty có tin đồn không tốt về hai người, Hứa Niệm đành phải cầm văn kiện bên tay đứng lên: “Hôm nay đến đây thôi.”

Sau lưng cô nhột nhột, lúc đi ra ngoài trái tim cũng liên tục đập “Phịch phịch”, rốt cuộc đến gần người nọ, vẫn như lần đầu tiên gặp mặt như vậy, khách khí xa cách cười: “Đường tổng đã trở lại?”

Đường Trọng Kiêu nhìn cô, người vẫn là người đó, nhưng không giống nhau, ánh mắt lại trở lại trước kia bộ dạng tìm tòi nghiên cứu nhìn kỹ như vậy, trái tim anh trầm xuống, dẫn đầu đi lên phía trước: “Chúng ta nói chuyện một chút.”

Đích xác cần nói chuyện một chút, thẳng thắn, ánh mắt Hứa Niệm hơi hơi ảm đạm, vẫn nhắc chân đi theo. Ai ngờ vừa mới tiến vào văn phòng anh liền quay người đặt cô trên ván cửa, đôi mắt từ trên cao nhìn xuống liếc nhìn, vội vã cúi đầu hôn cô.

Cô không kháng cự, nhưng cũng không có chút đáp lại.

Đường Trọng Kiêu đáy lòng bất an lại bị khuếch đại, chỉ có thể nhìn chằm chằm đôi mắt đó, khàn khàn nói: “Anh đã điều tra đêm đó.”

Nói cách khác anh biết hết rồi? Ánh mắt Hứa Niệm càng thêm bình tĩnh, không nói một lời nhìn anh, như đang kiên nhẫn chờ anh nói tiếp.

Anh nắm bả vai cô ngón tay càng thu lại càng chặt, khó khăn mở miệng: “Trước kia anh... quả thực từng làm chuyện có lỗi với em.”

Cho dù tất cả đều đoán được, nhưng phút chốc nghe được đó, Hứa Niệm thừa nhận trong lòng vẫn sẽ đau. Hóa ra nhiều chuyện khó khăn như vậy cùng nhau nặn một chỗ, chẳng những không khiến cho cảm giác đau đớn biến thành chết lặng, ngược lại sẽ chỉ làm trái tim càng khó mà gánh vác.

Nắm tay cô giấu ở bên cạnh càng nắm lại thật chặt, trên mặt lại cũng không dám bộc lộ ra điều gì.

40. Chương 40

Đường Trọng Kiêu nhìn cô, sau đó ngần ngại nói: “Anh sẽ không vì những chuyện mình làm sai mà kiếm cớ, nhưng sau khi gặp lại em, tất cả những gì anh đối với em đều là chân thật. Anh muốn em, anh chưa từng che giấu mục đích của mình.”

Hứa Niệm ngẩn ra mà ngẩng đầu, sâu sắc nhìn sâu vào đáy mắt anh, nhưng có chút không thể đọc hiểu cảm xúc mãnh liệt của anh lúc này.

Hiển nhiên anh cũng không định nhiều lời về chân tướng sự việc, chỉ gắt gao giữ bả vai cô không để cho cô lùi bước nửa bước: “Em oán anh hận anh cũng không sao, quan trọng là đừng trốn tránh anh. Em biết rõ anh không thể buông tay.”

Hứa Niệm trừng mắt, trái tim cô phải thật lâu sau mới trở lại bình thường sau cú shock lớn đó, đôi mắt với sự thẳng thắn rõ ràng của anh như thế, cô quả thực không lời nào để nói, càng không đường thối lui.

Đối với chuyện năm đó, cho dù anh không nói thì thật ra cô cũng đoán được chút ít. Đường phu nhân từng nói, người đàn ông này từ nhỏ đã không thân thiết với người khác, đối với cậu thiếu niên ốm yếu, có lẽ hạnh phúc và an ủi duy nhất hoàn toàn đến từ cô em gái vô ưu vô lự kia.

Tất cả những gì em gái mong muốn, đương nhiên anh sẽ nghĩ mọi cách đạt được thay cô ấy, lỗi lầm của em gái, đương nhiên cũng muốn thay cô che giấu thật kỹ. Ích kỷ cũng được, cưng chiều cũng được, nhân chi thường tình. (Bản tính con người)

Trên thế giới này thứ không cần đạo lý nhất chính là tình thân.

Cô không nói một lời nhìn anh, bỗng nhiên đưa tay lên vuốt ve đường nét rõ ràng ở hai má kia. Đường Trọng Kiêu nhất thời toàn thân cứng ngắc, đáy lòng sinh ra dự cảm không tốt.

Chỉ nghe cô nói: “Cô ấy là em gái anh, anh vì cô ấy dùng mọi thủ đoạn cũng không sai. Người kia là tất cả nửa đời trước của tôi, hiện tại thương tâm khổ sở cũng có thể lý giải đúng không? Nhìn xem, chúng ta cũng không sai, đều vì những điều này, âm lạnh tự biết mà thôi.”

Đường Trọng Kiêu nghe lời này, màu sắc nơi đáy mắt càng ngày càng mờ, anh gần như đã đoán được kế tiếp Hứa Niệm muốn nói gì.

Quả nhiên...

“Hiện tại chúng ta hãy sửa chữa toàn bộ sai lầm đó đi.” Cô nói rồi chạy tới phía sau bàn làm việc, đưa tay lấy ra bản thỏa thuận kia từ tầng dưới cùng trong ngăn kéo.

Đường Trọng Kiêu nhìn mấy trang giấy mỏng manh kia, ngực cũng sắp không thở nổi — Cô không hận anh không trách anh, anh làm gì cô cũng không cần biết, thậm chí anh còn tự cho là đúng cho rằng cô sẽ để ý sự lừa dối của mình, thật sự là quá ngu ngốc?

Trong suốt cuộc chơi này anh cho rằng mình là nhân vật chính, thì ra chẳng qua từ đầu đến cuối anh chỉ là vật hi sinh mà thôi. Những lời giải thích muốn nói ra ngay tất cả đều kẹt ở yết hầu, không còn nhất định phải nói ra nữa? Ai quan tâm?

Nhưng Đường Trọng Kiêu không biết, ở nơi anh không nhìn thấy, tay Hứa Niệm vẫn đang run rẩy. Cô buộc chính mình tỉnh táo lại, cúi đầu nhìn chăm chăm văn kiện trước mặt: “Anh và Trung Anh có thể tiếp tục hợp tác, chỉ là quan hệ giữa chúng ta, dừng ở đây.”

Trong nháy mắt trái đất như dừng lại, mắt hai người nhìn thẳng đối phương, rốt cuộc không ai nói chuyện. Đường Trọng Kiêu chưa từng nghĩ tới mối quan hệ này sẽ được vạch ra như thế, đây chính là báo ứng?

Ba mươi năm trước anh vẫn luôn không tin vào phải trái nhân quả luân hồi, luôn cảm thấy đã muốn thì tự mình ra sức thực hiện, người đối tốt với mình thì đối xử tốt với cô ấy bằng mọi cách. Ninh Ninh cũng tốt, nhím con của anh cũng thế... Nhưng hôm nay xem ra, dường như tất cả đều làm sai rồi.

Hứa Niệm không nhìn anh, hơi nghiêng người tầm mắt không biết hướng về nơi nào: “Hiện tại truy cứu ai đúng ai sai cũng không còn ý nghĩa, Lục Sơn đã mất, chúng ta còn phải sống. Trước kia thế giới của tôi chính là anh ấy, sau này tôi muốn sống vì chính mình.”

Con người đen của Đường Trọng Kiêu kịch liệt co rút, tràn đầy lời muốn nói thế nhưng tất cả đều không biết phải mở miệng thế nào. Lúc trước cô bằng lòng thỏa hiệp đến bên cạnh anh, nói đến cùng vẫn là vì Lục gia, nay người đàn ông kia khiến cô thất vọng nên rời khỏi anh cũng là điều đương nhiên.

Anh đứng ở đó trầm mặc hồi lâu, trong lòng lại vô cùng luyến tiếc, lúc nào cũng đạt được những gì mình muốn, hiện tại rốt cuộc là làm sao?

“Nếu anh không đồng ý thì sao?” Anh lại mở miệng cổ họng gần như hoàn toàn khản đặc, không hề chớp mắt hung hăng nhìn chăm chăm cô.

Hứa Niệm hít vào một hơi, bỗng nhiên khẽ cười: “Không đồng ý cũng không quan trọng, chẳng qua hình như bây giờ anh không còn gì có thể uy hiếp được tôi.”

Anh nhất thời ngơ ra, hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy.

Cô đến gần một bước, ngữ khí cực bình tĩnh: “Đường Trọng Kiêu, lý trí một chút đi, chúng ta không có tương lai.”

Anh là anh trai của Đường Mạc Ninh, đây là sự thực không cần bàn cãi. Cô là vợ của Lục Sơn, Đường gia cũng không chứa cô, thấy thế nào đây cũng là hai đường thẳng song song đã định từ trước không thể cùng xuất hiện.

Đường Trọng Kiêu làm sao lại không hiểu, có thể nói đến cùng, vẫn là trong lòng cô không có anh mà thôi. Chỉ cần có một chút để ý, ai lại sẽ cam tâm cam chịu số phận?

“Nếu đây là những gì em muốn ——” Rốt cuộc anh vẫn phải bước ra một bước này, gần như không có chút do dự liền xé bỏ bản thỏa thuận kia, “Như mong muốn của em.”

Vụn giấy bay lả tả đầy trời rơi phía sau người đàn ông, cực kỳ giống đêm đó anh công cô đi giữa những bông tuyết. Một mảnh lại một mảnh, cuối cùng theo cánh cửa bị dùng sức đẩy ra rồi trở về yên tĩnh.

Tất cả đều kết thúc, cho dù còn đau lòng hơn lúc ban đầu.

Hứa Niệm ngã ngồi trên ghế, ngửa đầu nhắm mắt lại. Kỳ thật chính cô hiểu rõ, trong cuộc chơi này cô đã sớm bắt tri bất giác đắm chìm, nhưng vậy làm sao đây? Tình – ái cái gì cuối cùng kết quả đều là giả. Chấm dứt là chuyện sớm muộn, thế gian này đâu còn thứ tình yêu không đổi rời cho đến chết?

Sau Lục Sơn, cô còn dám tin ai nữa?

-

Hành lý để ở Lộ Uyển Hứa Niệm không đi lấy, sau đó cô vẫn ở công ty, Đường Trọng Kiêu giống như hoàn toàn biến mất, không còn xuất hiện trong cuộc sống của cô. Mọi vấn đề trong công việc đều do chú Hoa ra mặt giải quyết, rốt cuộc hai người không chạm mặt nhau nữa.

Tất cả dường như lại lần nữa trở về trước đây, nhưng tóm lại vẫn không giống như nhau.

Lục Từ đứng dịp nghỉ phép trở về Thanh Châu, trực tiếp gọi điện thoại đến văn phòng cô: “Chị dâu, sao chị không ở nhà?”

“Sao vậy?” Hứa Niệm lật xem văn kiện trong tay, tùy ý nói cho có lệ, “Công ty gần đây tương đối bận rộn.”

“Bận rộn nữa cũng sắp đến năm mới rồi nha.”

Nghe tiểu nha đầu nhắc tới như vậy, cô mới đột nhiên nhớ tới rất nhanh sẽ đến tết âm lịch. Ngày xưa má Lưu đã bắt đầu thu xếp từ sớm mà Nguyễn Tổ Trân đi lâu như vậy, bỗng chốc không có ai nhớ rõ chuyện này.

Thấy cô trầm mặc, Lục Từ nhin không được đầy mặt hưng phấn nói: “Chị đừng quản mà nghỉ ngơi cho tốt, em tới chuẩn bị.”

Hứa Niệm cười thâm: “Được.”

Lục Từ lại không yên tâm hỏi cô: “Nhưng nhìn phòng chị như lâu rồi không có ai ở, chị ngày nào cũng bận rộn công việc cơ thể nào chịu được. Buổi tối nhất định phải về nhà ngủ, nếu không trở lại, em và Lục Chu cùng đến trời chị về.”

Tiểu nha đầu nói xong liền cố chấp cúp điện thoại, căn bản không cho cô thời gian cự tuyệt.

Ngôi nhà đó, sớm hay muộn cũng phải quay về.

Buổi tối về cùng Lục Chu, cậu lái xe, thường liếc mắt nhìn lên người đang chớp mắt, nói: “Gần đây tâm tình chị không tốt?”

Hứa Niệm ngoài ý muốn mở mắt ra.

“Đừng gặt em, sau khi chị đi công tác về thì có chút không bình thường.” Lục Chu chau mày lại, ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm tình hình giao thông phía trước, “Cũng đặc biệt không muốn nói chuyện với em, nhất là việc tư —— “

Cậu nói xong lại muốn nói lại thôi xoay đầu lại: “Có phải em làm gì sai không?”

Hứa Niệm thở dài, tâm phiền ý loạn một hồi: “Đừng có đoán mò, chỉ là chị quá mệt mỏi, hơn nữa bây giờ em biểu hiện rất tốt, đương nhiên chị không có gì có thể nói.”

Lục Chu nửa tin nửa ngờ đánh giá cô, thấy cô không có gì khác thường, lúc này mới nhin không được lộ ra một nụ cười nhạt: “Trước đây em làm việc ở khách sạn của Đường đại ca, anh ấy sắp xếp em làm từ cấp

thấp nhất làm lên. Lúc đầu cảm thấy rất muốn kháng cự, nghĩ rằng anh ấy cố ý làm em nhục nhã. Nhưng sau này mới biết được, thứ quan trọng nhất em cần học được chính là nhẫn nại.”

Hứa Niệm im lặng nghe, từ đầu đến cuối luôn nhìn cảnh trí ngoài cửa sổ không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

“Hiện tại em đi theo Trâu Đình cùng Tiểu Kỳ làm việc, so với những việc lúc trước quả thực không coi là gì. Cho nên chị dâu, em thật sự có thể thay chị gánh vác một phần, em đã không phải là Lục Chu của trước kia.”

Hứa Niệm lúc này mới gật đầu: “Chị biết.”

Lục Chu yên lặng, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Đường đại ca anh ấy ——”

“Dừng ở phía trước một chút, chị mua chút đồ.”

Lục Chu đột nhiên bị cô ngắt lời, lập tức không thể hỏi tiếp, nhìn bộ dạng Hứa Niệm vội vàng xuống xe, trong lòng cậu có chút khác thường, chẳng lẽ những tin đồn trong công ty đó đều là sự thật?

-

Lâu không về Lục gia, xuyên qua thủy tinh Hứa Niệm nhìn tòa nhà càng ngày càng gần kia, tâm tình vô cùng nặng nề. Lục Từ ngược lại đã sớm chờ ở cửa, thấy cô lập tức nhiệt tình nhào tới: “Chị dâu, em nhớ chị muốn chết.”

Hứa Niệm bị cô ghì chặt không nổi, kéo cánh tay cô ra nhú nhú mày: “Xem trên tin tức nhìn bộ dạng em lúc ứng phó với truyền thông, còn tưởng rằng đã trưởng thành rồi chứ.”

“Ở trước mặt chị em cứ thấy vui vẻ như vậy.” Lục Từ kéo cánh tay cô không buông, một đường kéo lên trên lầu, “Em mua cho chị rất nhiều đồ, còn có quần áo đẹp, chị tới xem thử đi.”

Hứa Niệm sửng sốt: “Mua quà cho chị?”

Lục Từ thè lưỡi, có chút ngượng ngùng: “Trước đây đều là chị nhớ đến chúng em... Hơn nữa chị dâu, bình thường màu sắc quần áo của chị thật sự quá sâu muộn, còn trẻ như vậy, cần phải làm đáng nhiều mới phải.”

Tuổi trẻ? Từ này cô đã lâu không nghe tới.

Tiểu nha đầu hưng trí ngẩng cao, dọc đường kể tai cô nói nhỏ: “Ăn diện nhiều thì đàn ông mới có thể chú ý tới chị nha.”

Hứa Niệm bất đắc dĩ đỏ trán: “Tiểu Từ.”

“À, chị và Đường Trọng Kiêu tiến triển thế nào rồi?” Lục Từ bỗng nhiên chớp mắt nhìn cô, bộ dạng tò mò bất quá.

Hứa Niệm bị làm cho hoảng sợ, lại vội vàng thu lại vẻ mặt: “Bọn chị —— “

“Chị dâu chị đừng gạt em.” Lục Từ che miệng cười trộm, “Lần trước chị tham dự triển lãm ảnh, anh ấy cũng cùng đi theo, em đều nghe nói. Không thể ngờ Đường Trọng Kiêu người như vậy cũng biết lãng mạn, anh ấy còn một khắc cũng không rời khỏi chị?”

Hứa Niệm bị cô trêu ghẹo, trong lòng càng như có sông cuộn biển gầm, rốt cuộc không lời nào để nói, chỉ có thể tiếp tục trầm mặc.

“Dù sao em cũng tuyệt đối ủng hộ chị.” Nha đầu kia bộc lộ vài phần từng trải hiếm thấy, hơi nhượng nhượng mày với cô, “Hiện tại em đã hiểu chuyện, cũng có thể kiếm tiền, chị đừng lo lắng cho chúng em nữa. Hãy suy nghĩ cho tương lai của chính mình thật tốt. Chị dâu, chị đáng có được người đàn ông đối xử tốt với chị cả đời.”

Hứa Niệm nhắm chặt mắt, giấu kỹ tất cả những cảm xúc trong mắt, lúc này mới cười vồ vồ bả vai Lục Từ, “Tiểu Từ quan tâm chị như vậy, cũng không uống phí chị thương em.”

Lục Từ trừng mắt to, nói đương nhiên: “Chị làm quá nhiều điều cho chúng em như vậy, em muốn báo đáp chị, lúc này mới có thể thực hiện.”

Chuyện thế gian đều là như thế, tâm còn thiện niệm sẽ luôn có hồi báo, cho dù Lục Sơn phụ bạc cô, nhưng nỗ lực của cô mấy năm nay cuối cùng đã không uổng phí.

-

Buổi tối trên bàn cơm chỉ có ba người, nhưng không khí rất náo nhiệt, hai anh em vẫn cãi nhau tranh hơn thua, nhưng nhìn được ra hai bên đều đã trưởng thành hơn, Lục Chu rõ ràng còn đang nhường cho Lục Từ.

Hứa Niệm ăn ít, rất nhanh đã buông bát đĩa lên lầu, Lục Chu nhìn bóng lưng cô ánh mắt hơi hơi tối sầm.

Lục Từ lấu lỉnh, cắn đĩa, con mắt chuyển động liền nhìn ra điểm không thích hợp, dùng chân đá anh một phát ở dưới gầm bàn: “Anh thích chị dâu?”

Sắc mặt Lục Chu lập tức liền thay đổi, nhanh chóng cúi đầu ăn: “Nói hưu nói vượn.”

“Vậy anh nôn nóng cái gì?”

Lục Chu không lên tiếng, trực tiếp buông chiếc đĩa trong tay: “Phải, anh chính là thích Hứa Niệm.”

Lục Từ không nghĩ tới anh sẽ phóng khoáng thừa nhận như vậy, ngược lại nhất thời không nói không rằng, ấp úng hồi lâu mới phun ra một câu: “Nhưng chị ấy là chị dâu anh.”

Lục Chu dựa vào lưng ghế, chậm rãi hút một hơi thuốc, đáy mắt đen như mực có ánh sáng lưu động: “Anh biết, nhưng điều này không ngăn cản được anh. Anh chần chừ không chịu nói cho chị ấy biết, là vì mình còn chưa đủ ưu tú, đợi anh trưởng thành như Lục Sơn, anh sẽ có thể bảo vệ chị ấy.”

Ai ngờ tiểu nha đầu đối diện nghe xong lời này, ngược lại dùng chiếc đĩa gẩy rau dưa trên bàn, thật lâu sau mới nói: “Lục Sơn cũng không có gì tốt.”

Lục Chu mờ mịt nhìn cô, Lục Từ lại không nói gì nữa, chỉ sâu sắc liếc mắt nhìn anh: “Lục Chu, chị dâu sẽ không tiếp nhận tình anh, nếu anh thật lòng yêu thương chị ấy, thì hãy thu xếp cho công ty thật tốt thay chị ấy là được rồi.”

Cô nói xong lời này liền lên lầu, chỉ còn một mình Lục Chu mi tâm khóa sâu lại.

-

Buổi tối Hứa Niệm trực tiếp ngủ trong thư phòng, mơ mơ màng màng nghe tiếng di động vang lên, nhìn cũng không nhìn đã để sát bên tai “A lô” một tiếng, nhưng kì lạ là bên kia từ đầu đến cuối đều không có tiếng động.

Đầu óc cô có chút thanh tỉnh, cầm lên nhìn một cái, trái tim nhất thời hung hăng run rẩy.

Là Đường Trọng Kiêu.

Hai người ai cũng không nói chuyện, chỉ còn sóng điện không tiếng động lưu động, nhưng thời gian càng lâu, tảng đá lớn đè trên ngực kia lại càng nặng, cô rốt cuộc chịu không nổi nữa, trực tiếp ngắt đứt cuộc trò chuyện.

Ngoài cửa sổ mặt trời đã bắt đầu mọc, nhìn thời gian lại đã rạng sáng 5h, lúc này anh còn chưa ngủ sao?

Trong lòng Hứa Niệm rất khó chịu, loại khó chịu đó tựa như có người lấy kim lần lượt đâm vào ngực cô, cảm giác đau đớn mảnh nhỏ dày đặc lại không cách nào bỏ qua.

Cô hít vào một hơi thật sâu, buộc chính mình đừng tiếp tục suy nghĩ nữa, trước mắt việc cô phải làm đã từng bước đi vào quỹ đạo, không thể lại bị bất cứ chuyện gì làm dao động. Mở hòm thư điện tử ra, quả nhiên đã nhận được thư bên kia gửi tới, lý tưởng từng kích động mà buông bỏ, rốt cuộc đã có cơ hội thực hiện một lần nữa...

“Kế tiếp Lục Từ sẽ có chiến dịch từ thiện, đây là đề nghị của Lục Chu, vì gần đây có người bắt đầu lật lại quá khứ đen tối của cô ấy, rồi lại nói nhăng nói quạ. Ý tưởng là của Lục Chu, chiến dịch từ thiện này như một cú đập cánh hàng loạt, một là để tăng thêm độ nổi tiếng, mặt khác đương nhiên chính là để tăng mạnh hảo cảm của người xem đối với cô ấy——” Sáng sớm hôm sau Trần Dĩnh đã báo cáo với cô.

Hứa Niệm nghe xong cũng không khỏi liên tục tán thưởng: “Không tồi, ý tưởng rất tốt.”

“Quả thật rất tốt, Lục Chu tiến bộ rất nhiều.” Trâu Dĩnh nói xong đem bản kế hoạch để xuống trước mặt cô, “Giấy phép phát sóng còn là do cậu ấy chạy một chuyến mới làm được, giao thiệp cùng với những người đó cũng khá nghiêm túc. Không thể không nói theo Đường Trọng Kiêu quả nhiên học được không ít.”

Cô nói xong lại kém chút cần phải đầu lười của mình, tên người đàn ông kia quả thực chính là vùng bom, nhưng lúc nhìn Hứa Niệm lại phát hiện cô không một chút khó chịu.

Hứa Niệm cúi đầu xem bản kế hoạch trong tay, thật lâu mới “Ừ” một tiếng: “Quan sát thêm một thời gian nữa.”

Trâu Dĩnh cũng biết cô đang tính toán gì, chống cằm như có đăm chiêu đánh giá cô: “Thật sự chuẩn bị trả lại công ty cho Lục gia? Vậy sau đó cậu làm sao được?”

Hứa Niệm nghe vậy cười cười: “Trước đây không phải cậu luôn khuyên tớ phải nghĩ cho chính mình.”

“Nói thì nói như thế không sai.” Trâu Dĩnh cũng bỗng nhiên trở nên cặn lời, chỉ tiếc nuốt một tiếng, “Tớ đương nhiên không hi vọng cậu bị chuyện này ảnh hưởng tới tâm tình nữa, nhưng vẫn thấy không đáng cho cậu, dù sao mấy năm tốt đẹp nhất đời người kia đều lãng phí ở Lục gia.”

Hứa Niệm lúc này mới buông bút máy trong tay xuống, xoa xoa mi tâm: “Không nói tới lãng phí, tớ cũng không hối hận tất cả những việc đã làm trước đây. Đường là chính mình chọn, kết quả có mục nát bản thân cũng phải chấp nhận. Hiện tại tớ chỉ muốn nghĩ thấu một vài chuyện, sẽ thực hiện kế hoạch trước.”

“Kế hoạch?” Trâu Dĩnh lẳng lẳng nhìn cô.

“Có lẽ tớ sẽ đi Châu Phi một thời gian.” Hứa Niệm thần bí cười cười như vậy, lại không nói thêm nữa, ngược lại bát quái hỏi đối phương, “Còn cậu, cậu với Thẩm Lương Thần thế nào?”

sắc mặt Trâu Dĩnh càng thay đổi, hơi ho khan một tiếng mới nói: “Cứ như vậy, bị anh ta làm phiền gần chết.”

Giọng điệu này nghe ra chính là không có chuyện gì, Hứa Niệm nghĩ thâm tình cảm quả nhiên là chuyện kì lạ, cái gì cũng để ý mà cái gì cũng có thể tha thứ. Thẩm Lương Thần năm đó làm tổn thương Trâu Dĩnh rất sâu nặng, thậm chí có một dạo cô kháng cự tất cả người khác phái thân cận, nhưng hôm nay hai người ——

“Aizz, hay buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?” Trâu Dĩnh nói xong liền như máy đứng lên quyết đoán, thần nhiên đưa ra quyết định, “Tớ đích thân xuống bếp, đúng giờ tới đây.”

Hứa Niệm còn muốn nói gì nữa, Trâu Dĩnh đã quay lưng lại vẫy vẫy tay với cô: “Không đến thì không là bạn, chính mình xem mà xử lý.”

“...”

-

Buổi tối lúc Hứa Niệm đến tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp phải Thẩm Lương Thần, tuy rằng quan hệ hai người trước kia cũng xem là tốt, nhưng hiện tại vì quan hệ với Đường Trọng Kiêu mà có phần hơi xấu hổ. Quả nhiên khi Thẩm đại công tử đến mở cửa sắc mặt không quá dễ nhìn, dựa vào khung cửa như cười như không đánh giá cô: “Khí sắc Hứa tổng không tệ, xem ra gần đây hẳn là rất tốt.”

Sự châm chọc trong lời này Hứa Niệm nào nghe không hiểu. Cô không lên tiếng mà cúi đầu tìm dép lê.

Nhưng Thẩm Lương Thần cứ như vậy ôm cánh tay đứng sau lưng cô, không lạnh không nóng nở nụ cười: “Nói đi nói lại, con người vẫn phải không có lương tâm một chút mới tốt, so ra, người có lương tâm thật sự phải học tập Hứa tổng một chút.”

Từng câu từng câu chế nhạo giễu cợt này, Hứa Niệm miễn cưỡng chịu đựng, cô xoay người đến phòng bếp giúp Trâu Dĩnh.

Nhưng trong lúc nấu nướng vài lần thiếu chút nữa cầm nhầm đường và muối, Trâu Dĩnh cũng không nhịn được đẩy cô ra ngoài: “Bộ dạng cậu tâm thần không yên thế này chỉ biết càng giúp càng hỏng, ra ngoài nghỉ ngơi đi, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Hứa Niệm nào muốn ra ngoài nhìn sắc mặt Thẩm Lương Thần, dựa vào bồn rửa cúi đầu nhìn tay mình: “Cậu cũng thấy chuyện này tớ làm sai rồi?”

Tiếng máy hút khói dầu quá lớn, Trâu Dĩnh lại gần mới nghe rõ, nhin không được nhíu mày: “Nếu là tớ tớ cũng làm như vậy, dù sao lúc trước anh ta cũng coi như là đồng lõa. Những chuyện này tạm thời miễn bàn, cậu và anh ta dù sao cũng không đi đến cuối cùng, từng chịu một lần tổn thương chẳng lẽ còn không học được chút khôn ngoan.”

Hứa Niệm vẫn cúi đầu không nói chuyện như trước. Trâu Dĩnh thở dài, tắt lửa đi song song tựa vào nhau cùng cô: “Thật ra tớ biết, cậu chính là sợ.”

Có những lời không cần phải nói ra miệng đối phương cũng có thể hiểu, đây chính là bạn bè.

Hứa Niệm để trán trên bả vai cô, thật lâu mới nói: “Kỳ thật tớ không hận anh ấy như vậy, anh ấy giúp tớ nhiều như thế, nợ nần giữa chúng tớ đã sớm không tính rõ.”

Trong lòng Trâu Dĩnh cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, vừa định nói gì nữa, chuông cửa đột nhiên vang lên. Nhưng người nên tới đều đã đến, còn có ai nữa chứ?

Hai người hai mặt nhìn nhau, tim Hứa Niệm bỗng nhiên bắt đầu trở nên đập không quy luật.

41. Chương 41

Thẩm Lương Thần đã ra mở cửa trước. Đường Trọng Kiều vẫn là bộ dạng đó, một thân màu đen càng tôn lên màu da trắng của anh. Anh đứng ở ngoài cửa vẻ mặt đạm mạc, thấp giọng nói gì đó với anh ta.

Trong phòng bếp chỉ còn một mình Hứa Niệm, nhưng chỉ là cô thế nào cũng không dám đi ra ngoài, quá lúng túng, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý, nhưng tóm lại tránh không khỏi, vẫn bị Trâu Dĩnh mời ra ngoài: “Sợ cái gì, cũng không phải tại cậu làm sai chuyện này.”

Hứa Niệm liền thẳng sống lưng, nhưng khoảnh khắc thực sự chạm vào ánh mắt của nhau đó tâm tình vẫn có chút vi diệu. Ánh mắt của người đàn ông kia từ đầu đến cuối đều dừng ở trên người cô, thẳng thắn lại nhiệt liệt, giống như hận không thể in cô lên ngực.

Cô vốn muốn nói những lời mở đầu tốt đẹp nhưng tất cả đều bị nghiền nát.

Thẩm Lương Thần cũng không biết nghĩ thế nào, ho nhẹ một tiếng rồi ném ra một câu: “Các người trò chuyện đi.” Sau đó liền kéo Trâu Dĩnh đến phòng bếp.

Lúc này thì thật sự chỉ còn hai người, không khí càng kì dị hơn, không thể nghĩ ngờ đây chính là bữa tiệc Hồng Môn yến. Hứa Niệm ngồi cũng không xong đứng cũng không được, may mà người nọ đã nhanh chóng lên tiếng, giọng nói hơi hơi khàn: “Chỉ là cùng nhau ăn một bữa cơm, đừng căng thẳng.”

Hứa Niệm trầm mặc một lát, lúc này mới giương mắt nhìn qua: “Tôi biết.”

Lại là một khoảng trống lớn, hai bên im lặng dờ mắt. Kỳ thật thời gian hai người tách ra cũng không lâu, nhưng hôm nay ngay cả chào hỏi đơn giản cũng không làm được, nói đến cùng, trong lòng đều có quý.

Anh trầm mặc, bỗng nhiên lại nói: “Đồ em để lại chỗ anh —— “

“Không cần.” Hứa Niệm mở miệng lại đã khôi phục trấn định, còn có thể thản nhiên nhìn thẳng anh, “Cũng không phải là thứ gì quá quan trọng, anh xử lí giúp tôi.”

Đường Trọng Kiều liền chỉ nhìn cô, một câu cũng không nói nên lời, không phải thứ gì quan trọng... Nghĩ đến cũng phải, thứ quan trọng sao có thể để ở chỗ anh? Từ ngày đầu tiên cùng một chỗ với anh cô đã hạ quyết tâm lúc nào cũng muốn chạy trốn rời xa căn nhà này, nay đã được như mong muốn, chỉ sợ nửa bước cũng không muốn lại bước trở về.

Trong lòng anh tự giấu nghĩ, tất cả những thứ này cũng chỉ có anh còn cho là bảo vật.

Hai người lại không có lời để nói, Hứa Niệm cúi đầu nhìn bóng mình dừng trên sàn nhà, từ đầu đến cuối trong lòng đều không thoải mái. Cô cố gắng áp chế cảm giác kì lạ kia, may mắn di động trong túi vang lên, tiếng chuông phá vỡ cục diện bế tắc này.

Vừa nhìn lại là Lục Chu gọi tới: “Hôm nay không về nhà sao?”

“Ở chỗ Trâu Đình, sao vậy?”

Lục Chu lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ngay cả âm điệu cũng bắt đầu thoải mái: “Không có việc gì, tưởng chị còn ở công ty tăng ca, kết quả không thấy người đâu.”

“Em đang ở công ty?”

“Ừm.” Lục Chu bên kia rất yên tĩnh, xem ra thật sự là cố ý chạy tới công ty đón cô. Cậu nói xong cũng chậm chạp không chịu ngắt, hồi lâu mới ấp úng nói, “Không tìm được người, còn tưởng rằng chị đi hẹn hò.”

“...”

Ý thức được chính mình nói không hợp thời, cậu vội vàng sửa chữa, hắng giọng một cái nói: “Cần em tới đón chị không? Quá muộn không an toàn.”

Hứa Niệm phát hiện gần đây Lục Chu có chút nhiệt tình quá mức với mình, nhưng trước sau đều không nghĩ theo hướng khác, chỉ nói: “Không cần, em nghỉ ngơi sớm một chút.”

Lục Chu vẫn kiên trì, lại nhắc nhở cô đừng uống rượu, lúc này mới cúp điện thoại.

Hứa Niệm vuốt di động, bộ dạng như có đăm chiêu, lúc ngẩng đầu lên đã thấy đôi mắt Đường Trọng Kiêu nặng nề dừng trên người cô, biểu cảm lại càng cực kỳ khó hiểu. Cô không biết đối phương lại hiểu lắm gì hay không, cô cũng không muốn giải thích, chỉ cúi đầu uống trà để che dấu.

“Em chuyển về Lục gia?” Khẩu khí của anh bình thản, cũng không nghe ra hỉ nộ, nhưng chính là Hứa Niệm biết anh mất hứng.

Cô im lặng, vẫn gật đầu thừa nhận: “Phải.”

Đường Trọng Kiêu liền châm chọc cười cười: “Chẳng qua tất cả sự tàn nhẫn em đều chỉ nhằm vào một mình anh mà thôi.”

Hứa Niệm nhìn anh lại cũng không nói thêm gì. Cô không rõ vì sao người của Đường gia lúc nào cũng có thể hung hồn như vậy, rõ ràng chính mình làm sai, nhưng luôn có cách khiến người ta cảm thấy có lỗi với anh ta.

Đường Trọng Kiêu kỳ thật càng giống như hờn dỗi với chính mình, nghĩ đến mỗi ngày cô cùng Lục Chu sớm chiều ở chung, trong lòng lại càng thêm khó chịu, nhưng anh đều không làm được gì, ngoài trừ tự mình cố chấp.

Đối với vấn đề của Hứa Niệm, rốt cuộc anh ý thức được cũng có lúc mình sở không kịp.

-

Bữa tối ăn rất nhạt nhẽo, mấy người đều ôm tâm tư. Thẩm Lương Thần không biết có phải cố ý hay không mà trước mặt hai người cũng chẳng một chút kiêng dè, còn ra vẻ thân thiết tới cực điểm với Trâu Đình, tự mình gấp đồ ăn dứt tới bên môi cô: “Ngোন, há miệng.”

Trâu Đình hung hăng trợn trắng mắt nhìn anh, từ đầu đến cuối đều quan sát đến sắc mặt Hứa Niệm, nha đầu kia giỏi nhất là ngụy trang, biểu hiện càng không có việc gì lại càng khả nghi, sợ trong lòng cô lại thấy cảnh thương tình.

Thẩm Lương Thần lại không có chút ngưng ngừng: “Sợ gì, cũng không phải người ngoài, bọn họ còn chưa làm qua cái gì nữa.”

Trên mặt Hứa Niệm quần bách một hồi, trái lại sắc mặt Đường Trọng Kiêu vẫn không thay đổi, ngồi thẳng tắp nghiêm chỉnh, ngay cả ánh mắt cũng không biến đổi.

Thẩm Lương Thần nhìn anh một cái, lại như chợt nhớ tới chuyện thú vị gì, buông đĩa đầy mặt hứng thú nói: “Lại nói tiếp, tôi có một người bạn, anh ta đã thích một cô gái từ lâu, thậm chí —— ”

Đường Trọng Kiêu chợt “Bộp” một tiếng cũng buông chiếc đĩa trong tay, lạnh như băng trừng anh ta.

Thẩm Lương Thần đành phải xòe tay: “Được, không nói.”

Hứa Niệm kỳ quái mắt nhìn sắc mặt xanh mét của người đàn ông bên cạnh. Nhận thấy tầm mắt của cô, anh trịnh trọng nói: “Tôi ghét người khác lúc ăn cơm vẫn nói chuyện.”

“ ... ”

Vì thế trên bàn cơm cuối cùng an tĩnh một lát, nhưng Hứa Niệm vẫn cảm thấy lời đó của Thẩm Lương Thần là lạ, hơn nữa ánh mắt anh ta nhìn mình, càng như có ý ám chỉ. Đến lúc nhìn lại, Thẩm Lương Thần bỗng nhiên nhếch môi cười biểu lộ một ý cười xấu xa với cô: “Hứa tổng cảm thấy hứng thú thì có thể tìm tôi bất cứ lúc nào, tôi thích nhất là kể chuyện xưa.”

Đường Trọng Kiêu lần này cũng không tức giận, chỉ gấp đồ ăn bỏ vào trong chén đối phương, ngữ khí lạnh nhạt: “Nói nhảm quá nhiều, khó trách Trâu Dĩnh muốn trốn anh nhiều năm như vậy.”

Thẩm Lương Thần tức giận đến đỉnh đầu đều phải bốc lên, cái thằng ngốc này đang thiếu tình lại còn dám giễu cợt anh?! Nghiến răng, nhưng tóm lại bất bí anh không có cách, chỉ có thể nói thêm với Hứa Niệm: “Không biết chuyện của Hứa tổng khi học đại học, còn nhớ rõ bao nhiêu?”

Hứa Niệm sững sờ.

Sắc mặt Đường Trọng Kiêu đã rất khó coi, nhìn chằm chằm Thẩm Lương Thần: “Kể chuyện xưa tôi cũng có khiếu, không bằng nói một chút về mấy năm nay, Trâu Dĩnh không ở đây, anh đã làm những chuyện ngu xuẩn gì?”

Trâu Dĩnh quả nhiên dời tầm mắt, hưng trí bừng bừng trừng mắt to: “Chuyện xưa này không tồi, nói ra nghe một chút đi.”

Thẩm Lương Thần một đầu hắc tuyến nói: “Đó là anh ta ghen tị, đừng để ý đến anh ta.”

“Aiz —— ”

Trâu Dĩnh bị Thẩm Lương Thần đút một ngụm canh, còn không ngừng dặn dò cô: “Ăn nhiều một chút, em quá gầy.”

Hai người bên kia anh em em em chán ngấy, chỉ còn hai người bên này yên lặng không nói gì. Một bên Hứa Niệm nhìn rõ, chuyện này rõ ràng có liên quan đến mình nhưng Đường Trọng Kiêu không muốn nói cho cô biết. Thế nhưng rốt cuộc chuyện là thế nào cô cũng không muốn biết.

-

Cơm nước xong cô giúp rửa bát, nhưng Đường Trọng Kiêu lại bị đẩy vào, không nghĩ cũng biết là ai làm. Hứa Niệm không lên tiếng, cầm lấy bao tay plastic bên cạnh chuẩn bị rửa bát, lại bị cánh tay bất ngờ xuất hiện ngăn cản: “Em phụ trách lau khô là được rồi.”

Thân hình cao lớn che ở một bên sườn, cô chỉ có thể nhìn đến gò má lạnh lùng của anh. Kỳ thật hai người tách ra cũng không bao lâu, nhưng dường như anh đã tiêu tụy đi rất nhiều, màu da thoát nhìn còn tái nhợt hơn trước đây, thần sắc cũng nhạt đi, không biết có phải bệnh tình lại nặng lên hay không? Lại nói tiếp, đến bây giờ cô cũng không biết rốt cuộc anh bị bệnh gì ——

“Hứa Niệm?”

Nghe được anh gọi mình, cô mới đột nhiên hoàn hồn, nhìn cái đĩa trước mặt vội vàng nhận lấy.

Đường Trọng Kiêu lại đứng im không nhúc nhích, ánh mắt thủy chung bám riết trên mặt cô. Động tác chà lau của Hứa Niệm cũng bắt đầu trở nên hoảng loạn, sau đó cảm giác được bóng đen bao phủ lên chính mình, một giây sau liền bị ôm vào trong khuôn ngực quen thuộc.

Anh đè thấp giọng, thậm chí có chút ủy khuất không dễ phát giác bên trong: “Để anh ôm một cái có được không? Anh không làm gì khác.”

Trong lòng Hứa Niệm khổ sở một trận, ngược lại cũng không đẩy anh ra, chỉ nói: “Anh hà tất gì chứ?”

Đường Trọng Kiêu nghe xong chỉ cười khổ. Đúng vậy, cần gì chứ? Tính toán tất cả, cuối cùng còn không phải chỉ có một mình mình không đi ra được, mối quan hệ này, từ đầu tới cuối chỉ có anh cho là thật. Hình bóng của hai người chồng lên nhau cùng một chỗ, bóng dáng thân mật như vậy, từ đầu đến cuối lại cách quá xa.

Anh nghĩ thật sâu hơi thở thuộc về cô, nhẹ nhàng nỉ non bên tai cô: “Anh nhớ em. Mỗi ngày đều nghĩ, biết rõ em sẽ không nhớ anh, nhưng vẫn không quản được chính mình.”

Hứa Niệm gắt gao cắn môi dưới, một câu cũng không dám nói thêm.

Anh ôm cô càng ngày càng chặt, hận không thể trực tiếp nhào nặn người cô tiến vào trong thân thể của chính mình, thật lâu sau mới đè đặt hôn một cái sau gáy cô: “Anh biết cách làm của mình trước đây có vấn đề, em kháng cự anh là phải, bởi vì quan hệ của Ninh Ninh mà không tiếp nhận anh cũng có thể lý giải. Nhưng anh vẫn không muốn buông tay, không tranh hơn thua niệm trong lòng.”

Những lời này đổi lại nếu là từ trước anh nói ra cô tuyệt đối không dám nghĩ đến, Đường Trọng Kiêu như vậy cô chưa từng nhìn thấy, cách nói chuyện thê thọt khúm núm như thế cùng một người, quả thực đều không giống anh.

“Tiểu Niệm, trở về bên cạnh anh được không?”

Hứa Niệm hít một hơi thật dài, nhú nhú mày, thật lâu mới buộc chính mình bình tĩnh lại: “Vậy anh bằng lòng nói cho tôi biết chân tướng?”

Người phía sau hoàn toàn trầm mặc. Nhìn xem, ở trước mặt tất cả anh vẫn muốn bảo vệ cô em gái kia, bọn họ nhất định không thể chung sống hoà bình. Con đường này nhất định tràn đầy bụi gai, nhưng cô không có dũng khí bước ra.

Ở nơi anh nhìn không tới, đáy mắt Hứa Niệm cũng có tia ảm đạm chợt lóe lên, khi xoay người lại nhìn anh thì đã sớm khôi phục lại bình tĩnh: “Nào có chấp niệm nào là không buông tay được? Chỉ cần thời gian mà thôi. Đường Trọng Kiêu, anh đối với tôi chẳng qua là cầu mà không được nên không cam tâm, cuối cùng sẽ qua thôi.”

Khoảng cách gần như vậy, cô liếc mắt liền thấy được màu sắc đỏ thắm trong mắt anh, trong đáy mắt còn kéo dài tơ máu hơn. Anh trầm mặc, lồng ngực kịch liệt phập phồng, bỗng nhiên xoay lưng lại dần dần uốn cong thân mình.

Hứa Niệm chỉ có thể nhìn thấy sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch như tờ giấy cùng mi tâm vắt lại một chỗ của anh, vội vàng vươn tay muốn dịu anh: “Sao vậy?”

Nhưng Đường Trọng Kiêu chỉ khoát tay: “Không có việc gì.”

Nhưng nhìn anh như vậy nào giống không có việc gì? Sắc mặt càng ngày càng kém, cuối cùng anh gần như hoàn toàn nửa quỳ trên sàn, Hứa Niệm bị làm cho sợ hãi, liền hướng ngoài cửa gọi tên Thẩm Lương Thần trước.

Trên mặt và trong lòng bàn tay của Đường Trọng Kiêu tất cả đều là mồ hôi, tay dùng sức nắm chặt tay cô, lúc này còn không quên an ủi cô: “Đừng sợ, không chết được.”

Tác giả có lời muốn nói: ... khẳng định Đường tiên sinh không chết được, chương này coi như là chương quá độ, chương sau sẽ có tiến triển.

42. Chương 42

Hứa Niệm đương nhiên biết anh không chết được, đều nói tai họa để lại ngàn năm, không phải anh giống như nhân vật trong phim lúc nào cũng có mấy cái mạng sao? Nhưng lúc này sắc mặt anh càng ngày càng

khó coi, môi cũng dần dần trở nên xanh tím, cô rút cuộc hoảng sợ, không trụ được mà hướng về phía cửa gọi to: “Thẩm Lương Thần!”

Thẩm Lương Thần đẩy cửa tiến vào, đến khi thấy rõ tình hình bên trong sắc mặt cũng phút chốc biến đổi: “Lập tức đưa đến bệnh viện.”

Anh cầm lấy thuốc từ trong túi áo Đường Trọng Kiêu, sau đó trực tiếp công người lên. Giờ phút này Đường Trọng Kiêu gần như nói không ra lời, nhưng ánh mắt vẫn cố chấp nhìn cô, tay cũng không có ý định buông ra.

Rõ ràng anh không nói gì, nhưng Hứa Niệm vẫn đọc hiểu ý tứ của anh, nhẹ giọng an ủi: “Tôi không đi, không đi.”

Lúc này anh mới chậm rãi nhắm mắt lại, hoàn toàn an tĩnh.

Trên đường xe phóng đi rất nhanh. Dọc đường không ai nói chuyện, sắc mặt Thẩm Lương Thần cũng rất khó coi, ngay cả nhìn cũng không nhìn Hứa Niệm, có lẽ cảm thấy đối phương phát bệnh vẫn là do cô hại. Trên đường gặp phải đèn đỏ, anh nóng nảy đập vào tay lái một phát, đến khi tỉnh táo lại cũng không quay đầu lại nói: “Cô tốt nhất cầu nguyện anh ta không có việc gì, bằng không tôi cam đoan, trong tương lai người hối hận nhất định chính là cô.”

Hứa Niệm từ trong kính chiếu hậu nhìn đôi mắt lạnh như băng kia, cũng không muốn giải thích gì, dù sao bị đối phương hiểu lầm cũng không phải lần đầu tiên.

Thẩm Lương Thần nhìn tình hình giao thông phía trước, im lặng một lúc mới nói tiếp: “Từ nhỏ anh ta đã không có bạn bè gì, cũng không biết bộc lộ bản thân. Thực sự có những chuyện cho dù cậu ta không nói ra, nhưng cô thật sự không cảm nhận được sao?”

Cô trầm mặc một lát, rút cuộc mở miệng đáp lại anh ta: “Cho tới bây giờ vấn đề giữa tôi và anh ấy đều không phải do những điều này gây nên. Thẩm Lương Thần, không phải mọi sai lầm đều có thể lấy cái gọi là tình yêu để cầu mong sự tha thứ.”

Thẩm Lương Thần mi tâm căng thẳng, hình như còn muốn nói gì nữa, nhưng phía trước cũng đã chuyển sang đèn xanh. Xe rất nhanh liền trượt đi, theo dòng xe cộ đông đúc hòa mình trong màu xám của thành thị.

Cô nghiêng đầu mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, nâng tay lau lớp mồ hôi rịn trên trán thay anh. Tay anh lại bắt đầu quần đến, tóm chặt mười ngón tay cô gắn kết chặt chẽ. Lời nói mê giữa bờ môi cũng mơ hồ không rõ, cô tới gần một chút mới nghe hiểu, thì ra anh vẫn đang thấp giọng gọi tên cô.

Người đàn ông này luôn có bản lĩnh như vậy, rõ ràng tất cả sai lầm đều do anh, lại luôn khiến cô đau.

-

May mà đưa đến bác sĩ kịp thời, bệnh tình của Đường Trọng Kiêu đã ổn định hơn một chút, Hứa Niệm lúc này mới biết được đối phương lại có tâm bệnh, nghĩ đến từ nhỏ anh được người trong nhà bảo hộ tốt như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.

Thẩm Lương Thần còn đang cùng vị bác sĩ chính trò chuyện, trong phòng bệnh chỉ còn một mình cô.

Lúc này mới có thể mạnh bạo mà nhìn đường nét ngũ quan của anh, bình dương khí chụp xuống khuôn mặt tái nhợt vô thần. Anh thật sự gầy đi không ít, có lẽ tình trạng ốm đau này càng ngày càng rõ rệt. Như có ma xui quỷ khiến, cô bỗng nhiên nâng tay muốn chạm vào anh...

Cửa phòng bệnh đột nhiên bị một lực lớn đẩy ra. Người đến là chú Hoa và Nghê Vi, vẻ mặt của hai người đều vô cùng bối rối, vừa nhìn chính là vội vàng chạy tới. Hứa Niệm vội vàng thu tay về, Nghê Vi lúc nhìn đến ánh mắt của cô thì biến đổi trong nháy mắt, lại vô cùng lịch sự gật đầu với cô, sau đó nhanh chóng đi tới xem xét tình hình của Đường Trọng Kiêu.

Hứa Niệm đành phải lui ra phía sau một bước.

Thẩm Lương Thần cũng đứng lúc tiến vào, hình như Nghê Vi cũng quen biết anh ta, lập tức xoay người hỏi: “Thế nào?”

Có lẽ trong lòng anh ta còn đang bực bội, có điều muốn nói mất nhìn Hứa Niệm, lãnh đạm phun ra một câu: “Không chết được, nhưng mà tình trạng không tốt, còn phải quan sát thêm.”

Nghê Vi lo lắng xoay lưng đi, thất hồn lạc phách ngồi trên ghế bên cạnh: “Đang yên lành sao lại phát bệnh chứ, năm nay cũng không biết là lần thứ mấy rồi.”

Thẩm Lương Thần không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Hứa Niệm.

Hứa Niệm vẫn biết anh ta có lời muốn nói, cuối cùng lúc này cũng chờ đến cơ hội, nên lập tức cùng anh ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng đến cuối hành lang. Người đàn ông kia đứng trước cửa sổ châm điều thuốc, lúc này mới nhin không được trợn ra một tiếng cười lạnh: “Đường Trọng Kiêu đồ ngu ngốc này thật đúng là bi ai, moi tim moi phổi cuối cùng cũng chẳng rút ra chút tốt đẹp gì.”

Cho dù trong lòng không yêu thích Đường Trọng Kiêu, cô vẫn chịu không nổi ngữ điệu âm dương quái khí này của Thẩm Lương Thần: “Xin chú ý cách dùng từ của anh, anh là bạn của anh ấy.”

“Chính vì là bạn tôi mới không thể không nói.” Anh lạnh nhạt xoay người lại, nhìn về phía đáy mắt cô dường như không hề mang một chút nhiệt độ, “Anh ta làm mọi thứ ở Trung Ảnh vì cô tôi không nói, mà hiện tại tôi nói những chuyện cô chưa bao giờ biết đến.”

Tim Hứa Niệm đập mạnh như sắp mất một phách, những điều cô không biết...

Thẩm Lương Thần lại hung hăng hút một hơi thuốc, lúc này mới mở miệng: “Hứa Niệm, cô muốn biết vị Lục luật sư cô yêu kia rốt cuộc là dạng người gì không?”

Trong đầu Hứa Niệm rối loạn, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh, có lẽ hôm nay lúc này nghe được từ Thẩm Lương Thần không phải là câu trả lời tương tự.

-

Thẩm Lương Thần mặc cho điều thuốc cháy giữa ngón tay, khóe miệng lộ ra một tia cười gần như tàn nhẫn: “Đường Mạc Ninh thích Lục Sơn không sai, vẫn luôn theo đuổi cậu ta, nhưng Lục Sơn lên giường cùng cô ta cũng không phải bị ép buộc, tất cả đều là cậu ta tự nguyện.”

Hứa Niệm lui về sau một bước, lưng trực tiếp đập vào vách tường phía sau, tường gạch lạnh lẽo làm cho cô thoáng tìm về chút lý trí: “Những điều này... tôi đã sớm đoán được.”

Thẩm Lương Thần cười cười: “Nhưng cô không đoán được, Đường Trọng Kiêu rốt cuộc sắm vai gì trong đó.”

Hứa Niệm ngẩn ra.

“Đường Trọng Kiêu đã thích cô từ lâu, tại lúc cô ngu ngốc trả giá vì Lục Sơn, kỳ thật anh ta vẫn ở phía sau yên lặng chăm chú vào cô.” Thẩm Lương Thần nhìn cô hai mắt kinh ngạc, từng chữ từng chữ thông thả nói, “Cô đợi Lục Sơn tan tâm, bỗng nhiên trời bắt đầu đổ mưa, anh ta bảo trợ lý đưa ô cho cô. Ngày có tuyết vì không nhìn nổi cô chịu đông lạnh, cố ý bảo Lục Sơn tan tâm trước thời gian. Có đôi khi đưa Lục Sơn trở về cũng chỉ vì để nhìn cô một cái. Rất ngu có phải không? Anh ta chính là kẻ ngu ngốc EQ bằng 0 như vậy.”

Hứa Niệm đã hoảng sợ nói không ra lời, trong đầu như bị choáng váng, bỗng nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện. Khó trách lúc trước cảm thấy Chi Mỹ nhìn quen mắt, đúng, Chi Mỹ từng có ý tốt tặng ô cho cô.

Khi đó chỉ cho rằng là người qua đường tốt bụng, lại không nghĩ rằng ——

Thì ra tất cả mọi thứ đều không phải là trùng hợp.

“Anh ta đầu tư vào trường học vì cô, vì cô mà quyền tặng thiết bị chữa bệnh tốt nhất. Cô học tập về nước tiếp nhận Trung Ảnh, anh ta cũng từ đó mà giúp đỡ không ít, bằng không cô cho rằng, công ty Trung Ảnh như vậy dựa vào cái gì mà tôi lại đi hợp tác với cô?” Thẩm Lương Thần dập tắt đầu mẩu thuốc lá trong tay, sâu sắc nhìn cô một cái, “Hứa Niệm, anh ta thật sự đã làm quá nhiều vì cô. Làm mọi thứ cho Lục gia tất cả cũng đều chỉ vì cô. Phí tâm diu dặt Lục Chu như vậy, không vì điều gì khác, chỉ vì để cô sớm ngày thực hiện lý tưởng của chính mình.”

Trên mặt Hứa Niệm chỉ còn lại sự khiếp sợ, khó trách lần đó sau khi hai người tản bộ cứu cụ già kia, Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên liền gọi Lục Chu về Trung Ảnh, những việc này đều không phải một sớm một chiều thì có thể làm thành, hiển nhiên là kế hoạch lâu dài.

Cô biết ở sau lưng anh làm rất nhiều việc vì mình, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới lại nhiều đến như vậy. Nhiều đến mức cô vô lực mà thừa nhận.

Thẩm Lương Thần lúc này mới hơi chau mày lại nhìn cô: “Hứa Niệm, lúc trước anh ta bắt cóc cô uy hiếp Lục Sơn, cũng chứa một chút suy nghĩ ích kỷ, sai lầm rồi sao? Cho dù cuối cùng Lục Sơn ý thức được trong lòng yêu vẫn là cô, lại quay đầu cầu hôn cô, người đàn ông như vậy so với anh ta, quả thật cô vẫn chọn Lục Sơn sao?”

Anh từng bước ép sát, cô cảm giác đầu cũng sắp nổ tung.

Nếu Lục Sơn còn sống, đáp án đương nhiên không cần nói cũng biết, nhưng Lục Sơn chưa cho cô cơ hội lựa chọn. Nếu Đường Trọng Kiêu ngay từ đầu đã thẳng thắn với cô, đáp án không nói ra cũng biết, nhưng từ đầu tới cuối Đường Trọng Kiêu lựa chọn lừa dối.

Tất cả mọi người đều tự cho là đúng, dựa vào cái gì chứ, chỉ bằng bọn họ đều yêu cô?

Dựa vào phần tình yêu này, mà cô nên hoàn toàn thấu hiểu tất cả?

Hứa Niệm dựa vào vách tường, hơi nghiêng người tránh khỏi tầm mắt bức người của anh ta, chậm rãi nhắm mắt lại, tất cả những điều này quả thực khiến cô sắp thở không nổi.

“Anh ra làm nhiều chuyện vì cô như vậy, thật sự không đáng tha thứ sao? Cho dù ban đầu là đồng lõa, mấy năm nay bồi thường cũng đủ rồi.” Thẩm Lương Thần chỉ nói một câu này thì hoàn toàn im lặng, mục đích của anh đã là như thế, nắm chính xác sự mềm lòng của cô, từng bước ép sát, thực sự làm cho cô hoàn toàn tan rã.

-

Hứa Niệm về nhà, cũng không dám nhìn Đường Trọng Kiêu một lần nữa, từ một bên Thẩm Lương Thần cũng chưa chắc có thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng ít nhất về phần Đường Trọng Kiêu thì không có khả năng làm bộ. Chỉ là... anh đã thích cô từ lâu như vậy sao? Vì sao cho tới bây giờ cũng chưa từng nói?

Cô không biết nên đổi mặt chuyện này thế nào, tất cả trùng kích một lần tiếp một lần, làm cho cô hoàn toàn rối loạn.

Lúc này đã rất trễ, trong nhà im ắng, cô đổi giày vào phòng khách, lại còn có ánh đèn, Lục Chu không ngủ. Cậu mặc áo lông cao cổ màu đen, TV còn đang phát, nhưng tầm mắt cậu hiển nhiên không đặt trên đó, nghe được tiếng động mới hơi xoay đầu lại.

Hứa Niệm bị cậu nhìn chằm chằm, không được tự nhiên dời mắt: “Muộn như vậy còn chưa ngủ?”

“Ừ, đang đợi chị.” Cậu đứng lên, ngọn đèn từ phía sau cậu chiếu xuống hình bóng hẹp dài.

Nghe cậu nói như vậy, cô có chút kinh ngạc, chỉ thấy người đàn ông trẻ tuổi từng bước bước đến, trên mặt mang theo chút cảm xúc không thể đọc hiểu. Cậu đến gần mới nói: “Chị dâu, chị cùng Đường Trọng Kiêu là thật sao?”

Trái tim Hứa Niệm kịch liệt thắt chặt một hồi, há miệng thở dốc lại không biết nên trả lời như thế nào.

Đáy mắt Lục Chu tràn đầy thất vọng và bi thương, vóc dáng cao như vậy mà đứng ở trước mặt cô lại khổ sở giống như một đứa trẻ: “Buổi tối em ở ngay dưới lầu nhà Trâu Đình, đã thấy được toàn bộ, những tin đồn trong công ty cũng đều là sự thật?”

Hứa Niệm hít vào một hơi, vẫn gật đầu thừa nhận: “Phải.”

Lục Chu hoàn toàn im lặng, như căn bản không biết nên nói gì, sau một lúc lâu mới tràn ra một tiếng cười kì quái: “Khó trách, khi đó anh ấy nói từng vì một cô gái mà tẩy trắng xuất thân trong 5 năm, cô gái đó hẳn chính là chị?”

Bối cảnh Đường gia vài năm trước quả thực không sạch sẽ, Hứa Niệm vô cùng rõ những điều này, chỉ là hoàn toàn không dự đoán được người đàn ông này lại... Khó trách năm năm sau mới về nước tìm cô, anh thật sự đã vạch tốt kế hoạch cho tất cả ——

Lục Chu còn đang nói gì đó, cô lại không còn lòng dạ nào mà nghe nữa. Người đàn ông này thật khiến cô hận đến tận cuộc hận không nổi, tại sao có thể có người đáng giận như vậy, rõ ràng làm nhiều chuyện xấu như thế, thiết kế hơn nửa đời cô, nhưng hôm nay lại để cho cô biết tất cả.

Trong đầu hoàn toàn rối loạn, chỉ còn lại một nhận thức, nhất định phải tìm người kia hỏi cho rõ ràng! Cô xoay người chạy ra bên ngoài, hoàn toàn không chú ý tới tiếng nói chuyện của Lục Chu ở sau người. Nhưng cửa chính vừa mở ra, lại có người đứng ở đó.

“Aizz, Tiểu Niệm, muộn như vậy còn định đi đâu?” Má Lưu cười híp mắt đứng ở cửa chính, trong tay kéo theo vali hành lý, đứng phía sau là Nguyễn Tổ Trân cũng phong trần mệt mỏi.

43. Chương 43

Hứa Niệm không nghĩ tới Nguyễn Tổ Trân sẽ trở về vào lúc này; trước đó cũng không nghe được chút tin tức nào. Cô đứng tại chỗ, sửng sốt vài giây mới hồi phục lại tinh thần: “Ồ, cháu để quên đồ trong xe, hai người... Sao không gọi điện đề cập tới trước?”

Má Lưu đã kéo hành lý vào phòng, có lẽ cực kỳ mệt mỏi nên lời nói cũng chỉ là bất đắc dĩ: “Chúng ta vốn còn định đi một chuyến Hàng Châu nữa, chơi rất vui cũng không có ý định quay về, do nhận điện thoại của Lục Chu ——”

Những lời còn lại dần dần có chút mơ hồ nghe không rõ, Hứa Niệm quay người lại, nhìn người đàn ông trong chỗ tối nơi ngọn đèn. Vẻ mặt của cậu càng thêm đen tối không rõ, chỉ là ánh mắt rõ ràng dừng trên người cô, một đôi mắt như vậy, âm trầm đến mức khiến người ta kinh hoảng.

Nguyễn Tổ Trân đã đi qua người cô, vừa cởi khăn quàng trên cổ, vừa khẽ mỉm cười nói với cô: “Cũng đi được một thời gian, đã đến lúc trở lại.”

Một câu bình thản không có gì lạ, nhưng lọt vào tai Hứa Niệm lại nghe ra ý khác.

Lục Chu đón lấy áo bành tô trong tay Nguyễn Tổ Trân, cúi đầu, một bộ nhận sai, thấp mi thuận mắt kêu “Mẹ” một tiếng. Ánh mắt Nguyễn Tổ Trân thản nhiên lướt qua mặt cậu, âm điệu không có chút lên xuống: “Theo mẹ đi lên.”

Lúc trước Lục Chu vì đánh bạc mà hại công ty lâm vào khủng hoảng kinh tế, lúc này tự biết đuối lý, cũng thành thành thật thật không nói một lời theo đi lên. Hứa Niệm chần chờ vẫn không đành đi ra ngoài nữa, đã trễ thế này Nguyễn Tổ Trân bên kia đang nói lời dẫn dắt, cô nâng tay giữ cửa gỗ, trước mặt chính là gió lạnh đang thổi đến, đầu óc cuối cùng cũng trấn tĩnh lại không ít.

Má Lưu từ phòng đi ra, trước tiên liền lấy một túi đồ đưa cho Hứa Niệm. Hứa Niệm mắt nhìn là túi giấy dai, nghĩ được đồ bên trong như là thảo dược. Cô nghi ngờ nhìn người lớn tuổi trước mặt, má Lưu cong khóe mắt nói: “Đây là phu nhân cố ý về nhà tìm phương thuốc cổ truyền cho cháu, bệnh bao tử vẫn phải chăm sóc dần dần. Những thứ quan trọng này tất cả đều xay thành bột, cháu làm thêm giờ ở công ty thì pha với nước ấm là có thể uống, cũng không vất vả.”

Hứa Niệm vuốt ve túi đồ này, khẽ gật đầu một cái: “Cám ơn thím.”

“Đều là người một nhà, phu nhân thật sự xem cháu như con gái.” Lời má Lưu nói đầy thành khẩn, rồi lại kéo cô có chút lo lắng nhìn trên lầu, âm điệu thấp xuống, “Lục Chu nói cháu đang yêu? Đối phương chính là cổ đông mới của công ty?”

Đã sớm đoán được Lục Chu gọi điện thoại qua sẽ nói cái gì đó, nhưng trước mắt nghe được trong lòng vẫn có chút nặng trĩu, cô ngược mắt nhìn người trước mặt: “Đã chia tay rồi.”

Má Lưu cũng không vì câu này mà lộ ra dáng vẻ tiêu tan, ngược lại đưa tay gát tóc bên tai cô ra một ít, thở dài: “Mấy năm nay khó khăn cho cháu, tóm lại cũng không dễ dàng gì đối với một cô gái, cháu nên tìm

một bờ vai để dựa vào. Phu nhân cũng không phải người không phân rõ phải trái, nếu gặp gỡ thích hợp, bà ấy nhất định sẽ vui mừng cho cháu.”

Hứa Niệm không nói nữa, chỉ cười cười liền xoay người lên lầu. Có lẽ Nguyễn Tổ Trân hẳn là còn không biết đối phương là Đường Trọng Kiêu, nếu biết nhất định không phải là vẻ mặt như vừa rồi.

Lục Chu vẫn bị mắc ở phòng Nguyễn Tổ Trân.

Hứa Niệm nằm trên giường nhìn trần nhà thất thần, cô chỉ để một chiếc đèn bàn, ánh sáng cũng chỉ tỏa ra tối ám, lúc này cả người từ trong ra ngoài đều lộ ra một loạt cảm giác mệt mỏi, cô không muốn nghĩ đến điều gì nữa, vừa nghĩ đến toàn thân đều khó chịu. Đang mơ mơ màng màng muốn ngủ, cửa phòng liền bị gõ.

-

Nguyễn Tổ Trân rất ít khi chủ động tìm cô nói chuyện, huống chi đã trễ thế này. Đối phương đứng ở cửa từ đầu đến cuối khuôn mặt lại luôn ôn hòa, giọng nói cũng không nhanh không chậm: “Có mà không nói thì ngủ không được, đã nhin một đường.”

“Mẹ vào ngồi đi.”

Hứa Niệm nghiêng người tránh ra một lối, trong lòng gần như đã đoán được đối phương sẽ nói gì với mình. Trước đây khi ở bên cạnh Đường Trọng Kiêu thì lo lắng người Lục gia sớm muộn gì cũng biết, ngày này vẫn phải tới. Nói đến lại thấy khó hiểu, giờ phút này tâm tình cô lại không có thấp thỏm bất an như vậy, ngược lại bình tĩnh hơn.

Nguyễn Tổ Trân ngồi xuống sô pha, chậm rãi lướt mắt nhìn bốn phía, đến khi thấy rõ khung ảnh trên tủ đầu giường bị để ụp xuống thì ánh mắt không tự chủ ảm đạm. Ảnh chụp Lục Sơn luôn là bảo bối quý giá của Hứa Niệm, thế nhưng hiện tại...

Đang suy nghĩ, Hứa Niệm đã đơn độc ngồi xuống sô pha bên cạnh bà.

Trong phòng nhất thời an tĩnh, Nguyễn Tổ Trân dường như đang đắn đo xem nên mở miệng như thế nào, thật lâu sau mới yếu ớt phun ra một hơi: “Mẹ vẫn muốn con sớm quên Lục Sơn đi một chút, dù sao năm đó tuổi con còn nhỏ, con người vẫn nên nhìn về phía trước. Nhưng lúc này con thật sự muốn quên nó, trong lòng mẹ ngược lại không dễ chịu, nhắc tới cũng là mẹ ích kỷ.”

Hứa Niệm không nói gì, nhân tính vốn là ích kỷ, gần đây cô thật sự đã cảm nhận được sâu sắc.

Nguyễn Tổ Trân điều chỉnh cảm xúc, rất nhanh liền khẽ cười lên: “Nhưng mẹ vẫn hi vọng con vượt qua được, từ nhỏ con đã lớn lên bên cạnh mẹ, cho dù không có Lục Sơn, cũng có phần như là con gái của mẹ.”

Bà nói xong đứng dậy đến gần Hứa Niệm, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, ngữ khí gần như khẩn cầu: “Mẹ không có điều kiện khác, chỉ hy vọng người kia đừng là Đường Trọng Kiêu. Tiểu Niệm, cái chết của Lục Sơn đến bây giờ cũng chưa có kết quả, con cũng không muốn nó không nhắm được mắt, đàn ông tốt trên thế gian có ngàn vạn, con cũng không phải anh ta thì không thể đúng không?”

Quá nhiều lời mắc kẹt nơi cổ họng, Hứa Niệm đã không biết nên nói như thế nào.

Muốn nói cho Nguyễn Tổ Trân biết những sai lầm kia của Lục Sơn sao? Còn có sự tồn tại của Cầu Cầu... Giờ phút này lại nghĩ đến má Lưu ình túi thuốc đông y kia, trong lòng càng là trăm tư vị lưu lại trong tim. Nguyễn Tổ Trân đưa cho cô một viên kẹo trước, hiện tại lại đến đánh bài cảm tình ép cô theo sự chỉ phối. Vị trưởng bối cô vẫn kính trọng tin cậy, bỗng nhiên làm cho cô có loại cảm giác xa lạ.

Nguyễn Tổ Trân còn nhìn chằm chằm vào ánh mắt cô, im lặng rồi mới nói: “Mẹ biết yêu cầu này quá ép buộc, làm khó người khác, nhưng Tiểu Niệm, con và anh ta không có tương lai. Người nhà như vậy, không thể dung nạp con, coi mẹ hèn hạ cũng được, nhưng mẹ thật tâm cầu xin con.”

Hứa Niệm chớp chớp mắt, chỉ nắm ngược lại bàn tay có chút già nua kia, ần ần một lát mới nói: “Mẹ, con đã không còn là trẻ con, cũng đã sớm qua cái tuổi vì yêu mà liều lĩnh—— “

Từng giây đưa kịch liệt đến bóp nghẹt, trong lòng cô đã bình tĩnh rất nhiều, khi lại mở miệng ngữ khí càng thêm bình thản: “Chuyện này con sẽ xử lý tốt, đúng lúc con cũng có chuyện khác muốn thương lượng với mẹ.”

Nguyễn Tổ Trân sững sốt.

“Nay Lục Chu và Lục Từ đều có thể một mình phụ trách một mặt công tác, sức khỏe của mẹ cũng tốt hơn, cho nên con đã nộp đơn xin đoàn tình nguyện viên chữa bệnh Châu Phi, một tuần trước cũng đã được hồi âm. Chuyện này là ước muốn nhiều năm của con, hi vọng mẹ có thể thành toàn.”

Hứa Niệm nhàn nhạt bình tĩnh nói, nhưng hai đáy mắt đã bộc lộ quang mang hưng phấn. Đời này việc cô muốn làm nhất chính là đây, thực hiện được giá trị của bản thân càng khiến người ta vui sướng hơn.

Nguyễn Tổ Trân hơi chau mày lại, trong lòng bị khuấy động mãnh liệt, thật lâu sau mới nói: “Đương nhiên mẹ sẽ ủng hộ con, nhưng... nhất định phải đi xa như vậy sao? Điều kiện bên đó rất gian khổ.”

Những điều này đương nhiên Hứa Niệm đã sớm biết, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa, khát khao khê ngẩng đầu nhìn chăm chú vào phía trước: “Cũng vì điều kiện gian khổ cho nên mới muốn đi. Mẹ, mẹ không cần phải lo lắng cho con. Đời này con không có bất cứ quyết định nào kiên định hơn nữa.”

Nguyễn Tổ Trân biết ý cô đã quyết, mặc dù đáy lòng không muốn như trước, nhưng vẫn cho cô một cái cổ vũ ôm: “Tiểu Niệm, mấy năm nay là chúng ta liên lụy con.”

Mặc kệ lời này có bao phần thật tình bao phần giả dối, Hứa Niệm vẫn mỉm cười: “Về sau mẹ phải bảo trọng hơn.”

28 năm, lần đầu tiên cô suy nghĩ cho chính mình.

-

Hôm sau Hứa Niệm không về công ty, sáng sớm thức dậy nấu canh trong phòng bếp, có má Lưu ở bên cạnh đốc lòng chỉ đạo, rất nhanh trong phòng bếp liền tràn đầy mùi hương. Cô rất ít khi kiên nhẫn như vậy, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều là sáng sớm đi bộ đi chợ mua được, tự mình bắt tay vào rửa sạch từng thứ, sau đó mới bỏ vào trong lọ sành hầm.

Đến khi cô mang canh đi ra ngoài, má Lưu đứng ở cửa phòng bếp than thở: “Tiểu Niệm là cô gái tốt, thành toàn cho mọi người, duy chỉ có ủy khuất chính mình.”

Nguyễn Tổ Trân ôm Nữu Nữu ngồi trên ghế mây ở ban công, lời này mỗi câu mỗi chữ đều nghe được rõ ràng thấu đáo, xuyên qua ngoài cửa sổ bà nhìn ánh mắt trời nhỏ vụn trên lá cây, nhin không được nhắm mắt lại: “Nhưng hết lần này tới lần khác lại là Đường gia.”

Má Lưu nghe xong thì lắc đầu, một lần nữa trở lại phòng bếp bận rộn.

Thời điểm này tình hình giao thông ngược lại rất tốt, xe một đường suôn sẻ không bị ngăn trở lái đến bãi đỗ xe bệnh viện. Hứa Niệm đêm qua suy nghĩ rất nhiều, quyết định cùng Đường Trọng Kiêu nói chuyện thật tốt một chút.

Vừa đến cửa phòng bệnh liền gặp Nghê Vi trông ở trước giường, quần áo trên người vẫn là bộ đêm qua, nhìn bộ dạng là vẫn không rời đi. Cô hít vào một hơi, vẫn phải đẩy cửa đi vào, hai người trong phòng đồng thời nhìn qua, thần sắc khác nhau.

Khí sắc của Đường Trọng Kiêu vẫn như trước không tốt lắm, mặc đồ bệnh nhân đường kẻ trắng xanh trên người khiến da càng trắng hơn. Anh im lặng nhìn cô, ngược lại không chủ động mở miệng.

“Em trở về thay quần áo, hai người trò chuyện đi.” Nghê Vi đã thức thời đứng lên, còn cười cười với Hứa Niệm, “Ở đây nhờ có.”

Không thể không nói cô ấy thật là một cô gái trang nhã khéo léo, rõ ràng trong lòng yêu mến sâu sắc người đàn ông này, lại cố chấp chỉ dùng cách của mình để diễn tả phần cảm tình đó, kỳ thật cô ấy và Đường Trọng Kiêu thật đúng là giống nhau.

Hứa Niệm đem canh mang đến đổ vào trong bát, cầm muống nhỏ từng chút một thổi nguội, lúc này mới đưa đến trước mặt anh.

Ánh mắt Đường Trọng Kiêu phức tạp nhìn cô, bỗng nhiên nở nụ cười: “Bữa ăn cuối cùng? Đãi ngộ thật đúng là tốt.”

Anh nói như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn mở miệng uống hết. Trong lòng Hứa Niệm càng thêm chua xót, cô cúi đầu nhìn chén súp trong tay, nhìn xuống trận kích động mạng liệt nơi ngực kia mới nói: “Thẩm Lương Thần nói cho tôi biết một số việc.”

Đường Trọng Kiêu hiển nhiên cũng đã biết, trên mặt không có chút dao động.

Hứa Niệm liền nhìn thẳng anh: “Cám ơn anh, Đường Trọng Kiêu.”

Anh đã sớm biết sẽ như thế, cho nên cũng không kinh ngạc hay phẫn nộ, thậm chí còn cố gắng lộ ra một nụ cười, trầm mặc nhìn chăm chú vào cô. Hứa Niệm cắn cắn môi, vẫn tiếp tục sắp sửa nói ra tất cả: “Tôi đã không phải là cô gái trẻ năm ấy, anh yêu lại được, tôi cũng không dám muốn. Đời này không thể lại chỉ vì yêu mà sống, nghĩa vô phần cổ* một lần liền ngã thắm như vậy, ngã thêm một lần, tôi sẽ tan xương nát thịt.” (đạo nghĩa không cho phép chùn bước)

Sắc mặt Đường Trọng Kiêu rất khó nhìn, môi mỏng nhếch lên, tay đặt trên chân cũng từng chút một nắm chặt thành quyền: “Em không dám tin anh?”

“Phải.” Hứa Niệm cũng không phủ nhận, “Tôi đã đến tuổi này rồi, trong tim người phụ nữ điều quan tâm nhất cũng đã không phải tình yêu, mà là tôn nghiêm.”

Anh như đã hiểu, hoặc như hoàn toàn không biết gì.

Nhưng Hứa Niệm không định giải thích nữa. Đường Trọng Kiêu không hiểu, cho rằng anh khép nép cô tất yếu sẽ thỏa hiệp. Khác với Thẩm Lương Thần, cho rằng sau khi anh nói những ẩn tình kia thì mọi lừa gạt dù có lớn hơn nữa cô cũng nên tha thứ. Lục Sơn lại càng không biết, cho rằng chỉ cần bồi thường, giả dối hơn nữa cũng có thể che dấu đi.

Đàn ông luôn tự cho là đúng, lấy cái gọi là yêu để tổn thương người khác. Đàn bà nếu là cam nguyện thỏa hiệp, đời này đều chỉ có thể vì đàn ông mà sống. Hứa Niệm không nghĩ chỉ như vậy.

Cô kiên nhẫn đợi cho anh uống xong chén canh, đứng dậy thu dọn đồ đạc thì Đường Trọng Kiêu chợt từ trên giường đột ngột bật lên, một tay chặn ngang ôm lấy cô.

“Anh biết cách của anh có vấn đề, ngay từ đầu không nên ép em, lừa gạt em. Hứa Niệm, anh đây kiêu ngạo một đời, nhưng ở trước mặt em thật sự cái gì cũng thua sạch. Không chịu nói rõ, bởi vì anh vẫn biết đáp án của em, anh sợ nghe phải lời cự tuyệt. Trong lòng em có ai, không ai rõ ràng hơn anh.”

Anh rất ít khi nói nhiều một mạch như thế, Hứa Niệm nghe vào tai, tim đập cũng nhanh chóng dừng lại. Nếu anh vẫn như trước đây cường thế bức bách cô, có lẽ cô đã xoay người rời đi, nhưng hôm nay lời nói này của anh làm cho cô lần lượt từ đó mà đau đớn.

Hơi thở của anh nhột nhột dừng sau gáy cô, đã nhuộm một màu đau thương không dễ phát giác: “Anh quá muốn em, lúc đó mới nghĩ mọi cách ép em tới bên cạnh anh, nhưng anh cũng không muốn làm tổn thương em. Cho dù là ý chí sắt đá, anh cho rằng cũng có thể làm tan chảy...”

Nhưng vẫn là sai lầm, trái tim Hứa Niệm dù sao cũng cách anh quá xa, ngay cả cơ hội đến gần cũng không có.

Hứa Niệm quay lưng lại bị anh ôm chặt hơn đến thở không nổi, hốc mắt đã sớm đỏ: “Đồ ngốc, em có cái gì tốt?”

Rốt cuộc cô có cái gì tốt, ngay cả bản thân cũng khinh thường chính mình! Vì một người đàn ông mà mình đây thương tích, cuối cùng hai bàn tay trắng, cha mẹ từ trước đến nay không yêu cô, ngay cả Lục Sơn cũng không yêu cô.

Cuối cùng nói biến thành thấp giọng nức nở, trong lòng bị đè nén quá lâu, nhưng từ trước đến nay không dám khóc trước người khác.

Đường Trọng Kiêu xoay người cô lại đối mặt với chính mình, nhìn cô khóc, một lòng đều muốn tan nát, không trụ được cúi đầu hôn nước mắt cô, ngốc chỉ biết vẫn nói: “Người khác tốt ngàn tốt vạn, nhưng có liên quan gì tới anh, anh chỉ thích em.”

Từ nhỏ anh đã tiếp xúc với ít người, đến khi lớn lên tiếp xúc được chỉ là một thế giới hiện thực của công danh lợi lộc, đến khi có người hấp dẫn anh, dường như mọi ánh mắt của anh đều đến trên người cô ấy. Chính như Thẩm Lương Thần nói, EQ của anh không cao, anh chỉ biết dùng cách của mình cố chấp đối tốt một người, Đường Mạc Ninh là như thế, Hứa Niệm cũng như vậy ——

Người khác có lẽ cảm giác anh rất ngốc, nhưng đây chính là thế giới của anh.

44. Chương 44

Trong lòng Đường Trọng Kiêu lại cực kỳ rõ ràng, sở dĩ Hứa Niệm chùn bước sợ hãi, suy cho cùng là vì cô không yêu anh. Cô là cô gái dám yêu dám hận, nhưng đối mặt với anh, đã không chỉ một lần chạy trốn. Không phải là không xót xa trong lòng, nhưng từ trước đến nay cảm tình đã không phải là lý trí, nếu như có thể lý trí một chút, anh cũng không đến mức đi đến cực điểm bị động như giờ phút này.

Nói đến cùng, yêu luôn không phải do con người làm chủ, tất cả đều phụ thuộc vào trái tim.

Anh kéo Hứa Niệm ngồi trở lại bên giường, tựa trán vào tóc mai mềm mại của cô, nước mắt cô thấm ướt sợi tóc, dần lên lành lạnh rất dễ chịu. Hai người ai cũng không nói chuyện, cả phòng im lặng, mà cả hai đều không nhần tâm phá vỡ.

Không nhớ là ai chủ động trước, bốn cánh môi ẩm ướt nhẹ nhàng chạm vào nhau, như lửa cháy lan ra đồng cỏ không thể vãn hồi. Hứa Niệm bị anh đẩy ngã trên giường, sau đó căn bản không để cô có thời gian suy nghĩ gì, hơi thở quen thuộc hoàn toàn bao phủ cô...

Mỗi lần cùng một chỗ với Đường Trọng Kiêu, cô đều cảm giác mình như một người khác, những điều xấu xa giấu ở đáy lòng đều từng chút một bại lộ ra. Tựa như giờ phút này, cô chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ cùng một người đàn ông vào lúc ánh mặt trời gay gắt nhất sau giờ Ngọ, nằm trên giường phòng bệnh liệu chết triền miên.

Vô sỉ như vậy, điên cuồng như vậy, quả thực khiến người ta đỏ mặt thẹn thùng.

Ánh nắng lại chiếu trên mặt, Hứa Niệm chậm rãi tỉnh lại, vừa rồi thế nhưng cô thật mất mặt cứ mê man như vậy, mở mắt ra nhìn đến anh đầu tiên, con ngươi trầm tĩnh đen như mực, bên trong có hình dáng nho nhỏ của cô.

Anh vốn có khuôn mặt mị hoặc chúng sinh, đặc biệt là dáng vẻ chống đầu hơi hơi cười khê như vậy. Mặt cô bỗng chốc đỏ lên, tim đập cũng không thích hợp, muốn xoay người sang chỗ khác lại bị anh chặt chẽ ôm eo.

“Ngại cái gì? Bộ dạng nào của em mà anh chưa thấy?”

Hứa Niệm lúng túng không dám nhìn anh, tất cả kinh nghiệm trong tình yêu của cô đều là người đàn ông này từng chút một dẫn dắt, vừa rồi bộ dạng cười trên người anh bây giờ suy nghĩ một chút đều không có mặt mũi gặp người, cúi đầu, ấp úng kiểm soát chạy trốn: “Em còn có việc.”

Bộ dạng Đường Trọng Kiêu lại không mấy may cho phép thương lượng, ôm cô, mặt đối mặt kéo cô mà ngủ: “Anh là bệnh nhân, em thật sự muốn để anh ở đây một mình sao?”

Cô đương nhiên biết người nọ là đang tìm cớ, có thể tưởng tượng đến bệnh tình của anh, bên cạnh không có ai thực sự bất tiện, nhưng lúc này tư thế của hai người thật sự có chút...

“Em gọi điện thoại cho chú Hoa.”

Vừa định thu tay về, lập tức bị anh bắt được đặt bên môi, hơi thở thanh mát thản nhiên lướt qua lòng bàn tay, anh nói nghiêm túc “Chú Hoa rất tệ nhạt, đối mặt với chú ấy tâm tình anh không tốt, bắt lợi để hồi phục cơ thể.”

Cái gì anh cũng nói được, đạo lý cũng là do anh đặt ra, Hứa Niệm thật không còn cách nào khác, trở mình nhìn trần nhà, ngắc ngứ thốt ra một câu: “Em cũng rất tẻ nhạt.”

Đường Trọng Kiêu lúc này mới mở mắt ra nhìn cô: “Em ở bên cạnh anh thì không buồn chán nữa, chúng ta có thể làm rất nhiều việc.”

Anh nói xong lại muốn tới một lần, Hứa Niệm sợ thật sự, vội vàng cuốn chăn hướng bên cạnh trốn: “Đừng, nhớ có người tiến vào.”

“Đây là phòng bệnh chăm sóc đặc biệt.” Cánh tay người đàn ông duỗi ra liền kéo cô trở về, anh bình thường nhìn gầy, nhưng cô hiểu rõ nhất sức lực của người này có bao nhiêu đáng sợ.

Hứa Niệm bị anh đặt ở dưới người hôn chịu không nổi, nâng tay chặn môi anh. Kết quả lại bị anh cầm lòng bàn tay mút từng ngón tay, cô ngứa không chịu được, không ngừng cười khanh khách: “Đường Trọng Kiêu, anh là chó à!”

“Chỉ cần một mình em.”

Người này nói đậm chất sắc tình, khiến cô bất giác có chút quẫn bách, vành tai đỏ lên, mím môi không lên tiếng.

Anh chống cánh tay, chậm rãi cúi người một lần nữa hôn cô, thời gian hai người có thể ở cùng nhau rất ngắn ngủi, từng giây từng phút đều nên quý trọng thật tốt.

***

Hứa Niệm cuối cùng có cơ hội xuống giường, hai chân đều mềm oặt đứng không vững, đến phòng vệ sinh rửa mặt sạch đi ra, sớm đã qua thời gian cơm chiều nhưng chú Hoa vẫn chưa đến, cô nghi ngờ có phải người này cố ý hay không, nhưng cẩn thận nhìn anh đáng vẻ lại không có chút chột dạ.

Đường Trọng Kiêu lười biếng dựa vào đầu giường, anh sợ phơi nắng, cố ý chọn gian phòng cửa sổ có cây ngô đồng, thêm màn cửa bị kéo lại, ánh sáng trong phòng thưa thớt, thần nhiên dừng trên mặt anh. Giờ phút này anh đang cầm Notebook bận rộn công việc, để ý thấy cô đang nhìn anh, lúc này mới vẫy vẫy tay với cô.

Tưởng cơ thể anh không khỏe, cô vội vã đi qua, lại lập tức bị anh ôm vào lòng, phía sau lưng chặt chẽ kề bên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Dù sao vẫn còn thời gian, chơi với anh một lúc.” Anh gối cằm lên hõm vai cô, hai má chặt chẽ dán vào cô.

Hứa Niệm dường như cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn của anh, ánh mắt chậm chạp dừng trên màn hình máy tính, trên trán không khỏi rút gân: “Chơi cái này?”

“Ừ.” Người phía sau không có cảm giác có gì là không ổn, ngược lại bộ dạng hưng trí bừng bừng, hoàn toàn giữ cô ở trong ngực.

Hứa Niệm nhìn bộ dáng này của anh, bỗng nhiên có chút đau lòng, trước kia anh từng nói tuổi thơ của mình rất nhạt nhẽo, có lẽ sau này lớn lên bận rộn sự nghiệp, càng không có giải trí gì đặc biệt. Có lẽ ngay cả rất nhiều trò chơi cũng chưa từng tiếp xúc, mặc dù ngây thơ, nhưng đó toàn bộ là giải trí của anh.

Vì thế Hứa Niệm liền bị bách ở trong lòng anh xem liên tục cả buổi, cuối cùng ngược lại còn hưng trí, cùng anh chơi luôn. Hai người nói nói cười cười, cũng chỉ có thời điểm như vậy mới có thể để tất cả những khúc mắc ân oán tình thù ở phía sau.

Bất tri bất giác trời dần dần tối, trong phòng chỉ có ánh sáng nhạt của máy tính còn đang như ẩn như hiện phát ra, lại như là bỏ ra tia chớp hắc ám, khiến người ta sợ hãi. Hứa Niệm hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, lúc này mới phục hồi tinh thần, vừa quay đầu lại liền thấy ánh mắt anh vô cùng lo lắng dừng trên mặt mình, bộ dáng kia, cực kỳ giống đứa trẻ đòi ăn kẹo, thất vọng mang theo ủy khuất.

Rất nhiều lời bỗng nhiên không thể nói ra miệng, nhưng trong lòng cả hai đều biết rõ, cô vẫn phải rời đi.

Hứa Niệm đành phải cúi đầu tránh đi tầm mắt của anh: “Em đi mua chút đồ ăn.”

Anh lại nắm tay cô không chịu buông ra, như vậy tự dưng khiến cho người ta sống mũi cay cay, cô không thể không nhẹ giọng nói: “Cũng đã ở lâu như vậy, em thật sự đói bụng, sẽ không lặng lẽ rời khỏi đâu.”

Giữa trưa cô còn chưa ăn cơm, sau lại bị dày vò một vòng như vậy, hiện tại cảm thấy trong dạ dày trống rỗng.

Đường Trọng Kiêu cũng nghĩ đến bao tử cô không tốt, buông tay cô ra, lại kiên trì muốn cùng cô đi ra ngoài. Anh là bệnh nhân, nghĩ tới điều này cô như thế nào cũng không chịu đồng ý, cuối cùng đành phải trung hòa một chút, chọn nhà hàng tương đối gần mua về ăn.

Anh mặc xong quần áo, màu đen khiến màu da hơi tốt lên một chút, Hứa Niệm giúp anh cài cúc áo xong, cúi mắt kiên nhẫn dặn dò: “Mặc dù tiết trời bắt đầu ấm lại, anh vẫn phải chú ý, buổi tối gió lớn.”

“Ừ.” Tầm mắt Đường Trọng Kiêu dừng trên mặt cô, nhìn không được cúi đầu hôn một cái bên môi cô.

Hứa Niệm sững sốt, ngây ngốc ngẩng đầu nhìn anh, hết như có con sâu nhỏ bò lên ngực, ngứa một chút, còn có chút tê dại.

Cô ho một tiếng, xoay người đi ra ngoài trước, lại bị anh vươn tay tới giữ lại bàn tay, mười ngón tay chặt chẽ đan cùng nhau, lời nói cùng động tác như lẽ đương nhiên: “Phụ nữ đi ở phía sau.”

Anh vóc dáng cao, thoáng đi phía trước một bước liền chặn ánh sáng chói mắt, cô nhìn bóng dáng cao thẳng kia, trong lòng dâng lên một luồng nhiệt không thể gọi tên.

Có người phụ nữ nào không hy vọng xa vời được sung ái, nhưng phần yêu này cuối cùng là cô tham vọng quá nhiều.

***

Bởi vì trốn bác sĩ y tá vụng trộm chạy ra ngoài, cho nên Hứa Niệm một đường đều đặc biệt cẩn thận, tốc độ xe không dám quá nhanh, đến cửa nhà hàng cũng không cho anh theo vào: “Quá nhiều người, không khí cũng không tốt, anh đợi ở đây là được.”

Đường Trọng Kiêu liền ngồi trên ghế cạnh ghế lái cười híp mắt nhìn cô, cười đến mức khiến tóc gáy Hứa Niệm đều nhanh dựng lên, chỉ có thể mặt trầm xuống cố ý cứng rắn nói: “Đây tất cả đều là vì anh, nếu anh gặp chuyện không may em cũng đảm đương không nổi.”

Tùy cô nói thế nào cũng tốt, dù sao trong lòng anh thỏa mãn vô cùng, chống lên gờ cửa sổ gật gật đầu, như trước giờ lên khoe môi đáng vẻ tâm tình rất tốt: “Đi sớm về sớm.”

Hứa Niệm càng nhìn anh cười lại càng chột dạ, sao đã quên người trước mặt là một lão hồ ly, cho dù bị bệnh cũng sẽ không biến thành con thỏ con, những tâm tư dưới đáy lòng đó cô chỉ sợ một chút cũng không thể gạt được anh.

Đơn giản đóng gói mấy món tử, khi Hứa Niệm lên xe Đường Trọng Kiêu đang nhắm hai mắt ngủ, cô tay chân rón rén cất đồ xong, khi muốn khởi động xe không biết thế nào trong lòng bỗng nhiên có chút khác thường.

Mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, lông mi đen dày hơi buông xuống, bộ dạng ngủ thật say, nhưng trong ấn tượng anh từ trước đến giờ đều ngủ ngắn... hô hấp của cô thiếu chút nữa dừng lại, nghiêng người tới, yết hầu khô khan gọi tên của anh: “Đường Trọng Kiêu?”

Nhưng một chút phản ứng cũng không có, cô không cam lòng, lại liên tiếp gọi vài tiếng, thậm chí đưa tay lay anh, nhưng như trước không có đáp lại gì.

Đầu óc Hứa Niệm trong nháy mắt liền bối rối, tim đập cũng như ngừng lại, trong đầu không định trước nhưng lại nhớ lại ngày Lục Sơn chết đó. Cô rất sợ cái chết, một người đã để lại dấu ấn thật sâu trong sinh mệnh cô như vậy, nhưng trong chớp mắt liền biến mất vô tung vô ảnh, loại cảm giác vô lực và sợ hãi này người chưa từng trải qua vĩnh viễn cũng không thể hiểu được.

Cô tựa như điên cuồng hung hăng kéo vạt áo anh, hoàn toàn không để ý hình tượng kêu to: “Đường Trọng Kiêu, anh tỉnh lại, tỉnh lại đi!”

Anh kịch liệt ho khan vài tiếng, mở mắt ra, nhưng vốn trong mắt có sự đùa dai nhưng khi nhìn đến biểu tình một khắc kia của cô thì lập tức không còn sót lại chút gì, thay vào đó là ảo não và đau lòng: “Anh đang đùa em, đừng sợ, anh không sao.”

Một lần lại một lần giải thích, Đường Trọng Kiêu đưa tay ôm lấy cô. Nhưng cô đã hoàn toàn trấn định không được, vừa tức lại vội, hung hăng đẩy anh ra: “Anh điên rồi! Chơi cái gì không chơi lại chơi cái này...”

Anh lại tuyệt nhiên không tức giận, cố chấp một lần nữa ôm cô vào lòng, gắt gao, hận không thể khảm cô hoàn toàn vào trong thân thể của mình.

Người phụ nữ mạnh miệng mà mềm lòng này.

“Được, được...” Đường Trọng Kiêu vuốt từng sợi tóc của cô, kiên nhẫn dỗ dành: “Đừng khóc, em còn đang ở đây, anh làm sao cam lòng chịu chết.”

Hứa Niệm trên mặt tất cả đều là nước mắt, khóc đến lớp trang điểm nhòe đi, ngay tại khoảnh khắc vừa rồi cô thật sự cho rằng người đàn ông này chết, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ có. Lúc Lục Sơn ra đi cô hoàn toàn không có cách tiếp nhận, từng một dạo cô cảm giác mình là đang nằm mơ, mỗi lần tỉnh lại đều khát vọng đó chẳng qua chỉ là cơn ác mộng, nhưng ngày qua ngày, chung quy không có kỳ tích xảy ra.

Nhưng mà một giây vừa rồi kia, lòng cô rõ ràng đau, có loại cảm giác cả thế giới đều sụp đổ.

***

Đoạn đường trở về này không ai nói chuyện, từ đầu đến cuối anh đều nắm bàn tay cô, Hứa Niệm im lặng lái xe. Có cái gì đó dường như không giống nhau, nhưng dường như lại cái gì cũng không thay đổi.

Đẩy ra cửa phòng bệnh phía trước, Đường Trọng Kiêu lại mở miệng giữ cô: “Còn muốn tiếp tục trốn tránh sao? Thừa nhận yêu anh khó như vậy?”

Đã sớm dự đoán được anh sẽ thiếu kiên nhẫn, Hứa Niệm hơi cúi đầu nhìn mũi giày, cầm nắm tay, lúc này mới nhẹ giọng trả lời: “Đúng, em có cảm giác với anh.”

Cô mang hết dũng khí mới dám quay đầu lại, nhìn thẳng đôi mắt kia của anh, trên mặt người đàn ông lộ ra thần sắc gần như mừng rỡ, nhưng rất nhanh liền ngưng trệ.

“Em cũng là một cô gái bình thường, sẽ bởi vì được người ta yêu thương, chăm sóc mà rung động, nhưng nó không thay đổi được gì. Đường Trọng Kiêu, ngăn cách giữa chúng ta, cho tới bây giờ đều không phải trái tim của đôi bên.”

Cô đứng ở nơi đó, đáy mắt đầm lệ, nhưng trên mặt rõ ràng là cười, từng chữ từng chữ nói thông thả lại ôn hòa: “Nói đến cùng, vận mệnh thích nhất là trêu chọc con người. Nếu gặp gỡ anh sớm hơn một chút, có lẽ tất cả đều không giống như bây giờ.”

Nhưng họ lại biết nhau vào thời điểm không thích hợp, thế gian này nào có chuyện gì có thể lưỡng toàn? Gia đình Đường Trọng Kiêu như vậy, còn có Đường Mạc Ninh, giữa bọn họ cách thiên sơn vạn thủy, yêu chung quy không phải vạn năng, ngoại trừ tình cảm nam nữ, điều không thể dứt bỏ nhất chính là tình thân...

Đáy mắt anh tràn đầy thống khổ, thần sắc vốn lạnh nhạt, lúc này làm cho cô nhìn một chút cũng giống như có gì đó đang hung hăng đâm vào ngực cô.

Đường Trọng Kiêu muốn đưa tay ôm cô, cô lui một bước tránh thoát: “Hôm nay tất cả những chuyện này coi như là giấc mộng, vào thời điểm thích hợp như thế này chấm dứt cũng tốt.”

Giống như chuyện của Lục Sơn cuối cùng tỉnh lại mới phát hiện kết cục không chịu được như thế, còn không bằng dừng ở khoảng thời gian tốt nhất này. Yêu nói đến cùng, có lẽ chính là chuyện vài năm như vậy mà thôi.

Đường Trọng Kiêu nắm tay lại vang lên “cạch cạch”, như đang cực lực nhấn nạy cái gì, cuối cùng rốt cuộc khó có thể ngăn chặn bạo phát: “Cái gì mộng! Anh mẹ nó làm mộng năm năm đã đủ, nếu chỉ là chờ mong như vậy, tất cả những gì anh làm có ý nghĩa gì đây? Nếu vậy anh đã sớm thỏa hiệp với số mệnh rồi!”

Anh rất ít khi nổi giận bồng bồng như vậy, giờ này trên hành lang không có người nào, lời anh nói khiến cô choáng váng ngay tại chỗ, nước mắt rơi xuống từ mi mắt, hồi lâu đều nói không ra lời.

Lòng ngực Đường Trọng Kiêu kịch liệt phập phồng, nhắm hai mắt, lúc này mới đến gần cô: “Anh biết em đang sợ cái gì, không phải tất cả mọi người đều là Lục Sơn, về phần chỗ Mạc Ninh đó, em tin anh không?”

Anh sâu sắc nhìn cô, nhưng cô lại không biết nên trả lời như thế nào.

Phải tin tưởng thế nào đây? Ít nhất Lục Sơn chết đến hiện tại anh cũng không chịu nói thật. Đường Trọng Kiêu đời này quan tâm nhất chỉ có hai người, một là cô, người còn lại chính là Đường Mạc Ninh.

Đường Mạc Ninh hận cô thấu xương, thậm chí hận đến mức muốn cô chết, mà cô cũng không có khả năng hoàn toàn buông bỏ được người này.

Cô và Đường Mạc Ninh thế nào cũng không thể cùng tồn tại.

Đây là một tử cục, khó giải.

Hai người trầm mặc đối mặt, tay anh rất lạnh, nắm tay cô không định buông ra, nhưng ai cũng không biết nên nói gì để phá vỡ không khí trầm mặc làm cho người ta hít thở không thông này. Phía trước những vui mừng kia cực kỳ giống như trăng trong nước, như là kết cục của bọn họ...

Cánh cửa phía sau bỗng nhiên bị mở ra, trong phòng có thêm người.

Dẫn đầu chạy đến là cơ thể nhỏ mềm mại của Cầu Cầu, trực tiếp nhào về phía bên người Đường Trọng Kiêu, ôm chân anh khàn khàn cười không ngừng: “Cậu thật xấu tính, nói chuyện khiến người ta mặt đỏ hồng, xấu hổ.”

Đường Trọng Kiêu cùng Hứa Niệm đều sững sốt, sau đó Hứa Niệm chậm rãi quay người lại, quả nhiên thấy được Đường Mạc Ninh khoanh tay dựa bên cửa.

Cô ta như cười như không đánh giá hai người, chậm rãi nhếch môi cười: “Xin lỗi, không phải tôi cố ý nghe lén, thật sự là... tiếng của hai người quá lớn.”

45. Chương 45

Hứa Niệm mới vừa đi, Đường Mạc Ninh lập tức bắt đầu nổi giận: “Thật đúng là anh định dây dưa lãng nhăng với cô ta? Lúc trước tưởng anh chẳng qua chỉ chơi đùa mà thôi, không nghĩ tới anh...”

“Anh chưa bao giờ đùa giỡn với tình cảm.” Đường Trọng Kiêu giơ mắt nhìn cô, vẻ mặt cân nhắc, lại đưa tay sờ cái đầu nhỏ của Cầu Cầu, “Còn có, ở trước mặt trẻ con phải chú ý nói chuyện đúng mực.”

Vị đại tiểu thư này cho dù tùy hứng, ở trước mặt Cầu Cầu dù sao cũng còn biết thu lại, mím môi hờn dỗi, mặt mày lạnh lùng ngồi trên sofa.

Cầu Cầu tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng rất mẫn cảm, lúc này rất nhanh phát hiện cậu và mẹ đang giận dỗi, từ trong túi lấy ra hai viên kẹo đưa đến bên miệng hai người, cười híp mắt nói: “Cô giáo nói rồi, anh trai phải thương em gái, em gái cũng phải nghe lời anh trai, hai anh em không thể cãi nhau đâu.”

Đến trẻ con cũng biết đạo lý, nhưng có thể thực hiện được lại vô cùng khó khăn.

Đường Trọng Kiêu nhìn viên kẹo ngọt ngấy trước mặt, khóe miệng hơi vẽ ra một nụ cười, giọng điệu không khỏi thả lỏng xuống: “Cậu không ăn.”

Cầu Cầu sống chết không đồng ý, chu cái miệng nhỏ nhắn gương mặt không vui, giống như Đường Trọng Kiêu không nhận viên kẹo này chính là khẳng định muốn cãi nhau với mẹ. Anh đành phải bắt đặt dĩ há miệng, tiểu gia hỏa tức thì mặt mày hớn hở, đôi chân ngắn nhỏ lại sượt qua chạy đến bên người mẹ.

Đường Mạc Ninh nhìn người đàn ông trên giường bệnh, cuối cùng miễn cưỡng không nói gì nữa.

Có Cầu Cầu ở bên trong, rất nhiều lời đều có vẻ không tiện nói rõ ràng, Đường Trọng Kiêu ngồi bên hỏi cô: “Sao em bỗng nhiên lại về?”

Đường Mạc Ninh đương nhiên cũng biết ngụ ý của anh, không hình tượng trợn trắng mắt: “Đương nhiên là lo lắng cho anh mới trở về, không thì sao?”

Lời này đại khái còn có thể lừa Cầu Cầu, Đường Trọng Kiêu nhếch môi cười cười, từ chối cho ý kiến.

Đường Mạc Ninh ghét nhất anh như vậy, có lời gì không nói rõ ràng, chỉ nụ cười kia đã đủ khiến cho người khác sợ hãi. Cô cắn môi, ăn ngay nói thật: “Cũng là mẹ bảo em tới, Nghê gia bên kia vẫn đang thúc giục hai người sớm ngày thành hôn, tuổi của Nghê Vi cũng không còn nhỏ...”

Đường Trọng Kiêu treo áo khoác xong, lúc này mới không nhanh không chậm trả lời cô: “Anh đồng ý kết hôn bao giờ?”

“Anh!” Đường Mạc Ninh bỗng chốc nóng nảy, thấy Cầu Cầu hoảng sợ nhìn mình, lúc này mới áp chế lửa giận trong lòng, thấp giọng nói, “Anh cũng biết hôn sự này liên quan đến bao nhiêu quyền lợi, lúc trước anh cả chẳng nhẽ không cương quyết như anh? Nhưng cuối cùng mẹ vẫn có bản lĩnh khiến anh ấy thỏa hiệp. Anh chắc là không muốn Hứa Niệm có việc gì chứ?”

Đôi mắt Đường Trọng Kiêu lãnh đạm nhìn qua, ánh mắt kia tiêu điều tối tăm, cô lập tức sợ tới mức im bật.

“Trở về nói với mẹ, hoặc là tiếp nhận cô con dâu Hứa Niệm này, hoặc là đối phó luôn cả anh nữa.” Anh rất bình tĩnh, khi nói lời này thậm chí còn tự nhiên xắn cổ tay áo bệnh nhân lên từng chút một, hờ hững như đang thảo luận về thời tiết.

Đường Mạc Ninh lại nghe được cả người rét run: “Anh vì người phụ nữ kia còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với gia đình sao?”

Thấy anh hồi lâu không nói lời nào, trong lòng Đường Mạc Ninh càng hoảng, đi qua nhỏ giọng nói với anh: “Anh, em biết đến bây giờ anh vẫn còn oán giận mẹ, hồi nhỏ chưa từng nuôi anh, bây giờ lúc nào cũng bức anh bắt anh trao đổi lợi ích. Nhưng bà quả thật vì tốt cho anh. Hứa Niệm từng kết hôn một lần, truyền ra không phải để người ta chê cười hay sao?”

Đường Trọng Kiêu lẳng lặng liếc nhìn cô một cái, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nói đến cùng vẫn là để ý tới thanh danh của Đường gia.”

Bị anh thẳng thắn vạch trần, cô cắn răng dứt khoát thừa nhận: “Phải, gia nghiệp của Đường gia lớn như vậy, cố kỵ danh vọng có gì sai sao?”

Anh cũng kiên nhẫn đợi cô nói xong, nhưng chỉ vân đạm phong khinh trả lời một câu: “Anh đây không cần thứ gì của Đường gia là được rồi.”

“...”

Đường Mạc Ninh quả thực kinh ngạc nói không ra lời, giật mình, trở mắt nhìn anh cầm hộp cơm mới mua mở ra, gọi Cầu Cầu ăn chung. Trong lòng cô nghĩ đi nghĩ lại những lời mới nói vừa rồi, hoàn toàn không biết nên đáp lại thế nào, trước kia Đường Trọng Kiêu không phải như thế, đã tâm hừng hực, tràn đầy khát vọng và dục vọng chinh phục đối với sự nghiệp.

“Cháu không ăn?” Đường Trọng Kiêu đùa với Cầu Cầu, khóe miệng trước sau đều chứa ý cười, như hoàn toàn không để những chuyện vừa rồi trong lòng.

Trong lòng Đường Mạc Ninh không nói ra được khó chịu: “Anh, vừa rồi cô ta cũng nói, sẽ không tiếp nhận tình cảm của anh, nếu anh kiên trì cùng một chỗ với cô ta thì thế nào cũng phải chọn một trong hai người, hoặc là em, hoặc là cô ta, anh biết không?”

Đường Trọng Kiêu vẫn không để ý tới cô, chỉ gấp một cọng rau xanh lừa Cầu Cầu ăn: “Ngoan, nếu không ăn sẽ không cao.”

Cầu Cầu nửa tin nửa ngờ trừng mắt: “Lần trước lúc bảo cháu ăn cà rốt cậu cũng nói như vậy.”

“Ừ.” Đường Trọng Kiêu nghiêm trang gật đầu, “Đều phải ăn, không thì về sau sẽ không tìm được bạn gái.”

Cầu Cầu không nói hai lời liền há mồm ăn rau xanh.

Đường Trọng Kiêu mỉm cười nhìn tiểu gia hỏa trước mặt, đưa tay sờ sờ đầu cậu, qua một lát mới nhìn người phụ nữ bên cạnh vẫn đang tức giận: “Em ít bận tâm đến chuyện của anh thôi, bây giờ trở về Thanh Châu, suy nghĩ lại vấn đề của Cầu Cầu đi. Nếu người của Lục gia phát hiện ra, em muốn giải quyết thế nào?”

Đường Mạc Ninh biến sắc, cánh tay vốn đan chéo trước ngực chậm rãi buông xuống.

***

Khi Hứa Niệm về đến nhà trong phòng khách có người, Lục Từ đang cùng Nguyễn Tổ Trân xem TV, thấy cô liền nháy mắt ra hiệu: “Chị dâu, chị họp đến bây giờ mới về à? Ăn cơm chưa?”

Tiểu nha đầu là đang muốn thay cô yểm trợ trước mặt Nguyễn Tổ Trân, trong lòng Hứa Niệm cảm kích, khẽ cười với cô: “Chị ăn rồi.”

Lục Từ làm động tác tay, ý bảo cô nhanh chóng lên lầu. Trong lòng Hứa Niệm có chuyện nên cũng không muốn ứng phó với người khác, vì thế tùy tiện chào hỏi rồi đi lên.

Ánh mắt Nguyễn Tổ Trân còn dừng ở kịch luân lí gia đình trong TV, trong lòng lại rất thông thấu, như cười như không nói: “Được rồi, mẹ tin tưởng chị dâu con, cũng đừng dùng những mảnh khốe đó dưới mắt mẹ.”

Tâm tư bị nhìn thấu, Lục Từ thè lưỡi, ngược lại đứng đắn hỏi: “Mẹ, kỳ thật Đường Trọng Kiều cũng tốt vô cùng, mẹ trăm ngàn lần đừng giống những bà mẹ chồng độc ác thời cổ đại.”

Nguyễn Tổ Trân thở dài, lúc này mới quay đầu liếc nhìn cô một cái, sau một lúc lâu mới nói: “Con không hiểu.”

“Sao con không hiểu? Con đã là người lớn.” Lục Từ ném gối ôm trong lòng sang bên cạnh, bộ dạng tức giận, “Chị dâu có thể xem như từ nhỏ đã lớn lên ở nhà chúng ta, chị ấy đối xử với Lục Sơn, với Lục gia chúng ta, quả thực hết lòng quan tâm giúp đỡ. Cho dù có giấy chứng nhận kết hôn kia, nhưng chị ấy quan tâm chúng ta nhiều năm như vậy cũng chỉ vì tình cảm chứ không phải vì nghĩa vụ...”

Nguyễn Tổ Trân nghe giọng điệu đầy cảm phần của cô, TV cũng không xem, xoay người lại không hề chớp mắt nhìn chằm chằm cô.

Ánh mắt nghiêm túc như vậy khiến Lục Từ suýt nữa cắn phải đầu lưỡi, nhưng vẫn kiên trì nói: “Dù sao con cảm thấy Đường Trọng Kiều rất thích hợp với chị dâu.”

Chờ cô hoàn toàn im lặng, Nguyễn Tổ Trân mới mở miệng: “Đương nhiên mẹ thương Tiểu Niệm, trước mắt rõ ràng có con đường khó đi nhất, chẳng lẽ mẹ phải trơ mắt nhìn nó ngã xuống? Hơn nữa, cái gì gọi là chân tình, con cho rằng người đàn ông trước mắt đối xử tốt với con thì thật sự chính là tốt? Lúc tuổi còn trẻ cái gì cũng sẽ thay đổi, có cái gì chống lại được thử thách. Mẹ biết Đường Trọng Kiều đó cũng không dễ chọc vào.”

Bộ dạng Lục Từ cái hiểu cái không.

Nguyễn Tổ Trân cũng không nhiều lời, người 22 tuổi dâu hiểu được hạnh phúc của 28 tuổi, bà là người từng trải, nói đến cùng cái gì cũng nghĩ triệt để hơn các cô.

“Lại nói tiếp, con và cậu Chu Kính Sinh kia lại là thế nào?”

Quả nhiên đề tài chuyển đến trên người mình, Lục Từ lập tức bắt đầu giả bộ ngớ ngẩn, làm bộ nhìn nhìn giờ liền từ trên sofa bật dậy: “Haizz, nên xem kịch bản, mẹ ngủ ngon, mẹ đi ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong liền nhanh như chớp chạy mất.

***

Hứa Niệm trên hành lang đụng phải Lục Chu, cậu đang đi tới đi lui ngay tại cửa phòng cô, như đang muốn đi vào tìm cô, nhưng lại do dự, lúc quay người lại nhìn thấy cô, nhất thời toàn thân đều căng thẳng.

“Có chuyện gì à?” Hứa Niệm đi qua mở cửa.

Lục Chu cẩn thận đánh giá phản ứng của cô, nhưng đáng tiếc cũng không phát hiện ra điều gì, mà những chuyện cậu làm trước đó vài ngày cô một chút cũng không để trong lòng, vì thế có chút nổi giận, lúc nói chuyện lại bắt đầu cứng nhắc khắc nghiệt: “Bây giờ chị vẫn là thành viên ban giám đốc trên danh nghĩa của Trung Ảnh đó, tại sao cả ngày chị không về công ty đi làm?”

Cửa phòng bị mở ra, Hứa Niệm không lập tức nhấc chân đi vào, ngược lại xoay người trầm mặc nhìn cậu.

Lục Chu trong lòng còn có chút kính trọng cùng e ngại đối với cô, lúc này mới bị cô nhìn đã nói không ra lời. Hứa Niệm im lặng rồi mới nói: “Chị tưởng rằng em đã trưởng thành, chuyện gì cũng có thể một mình đảm đương, nhưng vẫn có lúc còn rất non nớt.”

Thì ra từ đầu đến cuối những tâm tư đó của cậu đều không thể gạt được cô, Lục Chu cúi đầu, cắn chặt răng mới nói: “Em không thể so sánh với anh ấy ở điểm nào? So với anh ấy em còn hiểu chị hơn, rõ ràng chị cũng rất tốt với em...”

Hứa Niệm cũng là gần đây mới phát hiện tâm tư của Lục Chu đối với mình, trước kia chưa từng nghĩ tới điều này, hiện tại nghĩ đến vẫn cảm thấy cả người hoảng sợ, việc này thuận tình thuận lý đều rất đáng sợ.

“Chị đối tốt với em, bởi vì em là em trai chị, nhìn em lớn lên từ nhỏ, cảm tình của chị dành cho em cũng giới hạn ở tình thân.” Hứa Niệm trước kia không nghĩ tới sẽ nói ra những lời này, nhưng trước mắt xem ra, nếu cứ không nói ngược lại cậu vẫn sẽ tiếp tục chấp niệm.

Lục Chu đứng đối diện cô, cách cô chỉ có chừng hai bước, cho nên đáy mắt đỏ thẫm kia cô nhìn không sót một chút gì.

Trong lòng cô có chút không thoải mái, nhưng vẫn cứng rắn dụng tâm nói: “Chuyện này cũng không liên quan tới bất kỳ ai, cho dù bên cạnh chị không có ai, chị cũng sẽ không tiếp nhận em.”

“Vì sao?” Lục Chu lại mở miệng cổ họng khàn kịch liệt, như là mất rất nhiều khí lực mới hỏi ra miệng được.

Hứa Niệm nhin không được khẽ cười lên: “Chờ em lớn hơn chút nữa sẽ hiểu. Còn có, Lục Chu, anh ấy dạy em rất nhiều thứ, con người không nên lấy oán trả ơn.”

Nhớ tới việc đã làm của mình vài ngày trước, Lục Chu không phải là không hối hận, mấy ngày nay cậu trắng đêm khó ngủ, trong lòng như có đóm lửa đang cháy. Lúc đó biết chuyện của Hứa Niệm và Đường Trọng Kiêu, trong lòng cậu thấy phẫn uất, nhưng không có chỗ để tháo gỡ. Cậu rất rõ tất cả những điều đó, người đàn ông kia ở sau lưng Hứa Niệm đã làm những gì, cậu nghĩ thoáng qua liền hiểu được.

Tự nhận thua kém anh ta, nhưng chỉ nín bực không chịu nhận thua, cuối cùng thậm chí nghĩ cách chuyển mẹ về để cứu binh.

Hứa Niệm nói không sai, ở trước mặt cô cậu vĩnh viễn quá ngây thơ.

Mất thấy Hứa Niệm muốn vào phòng, cậu nhin không được đưa tay đáp lên vai cô, thoáng dùng lực ngăn cô lại, lại khấn trương đến lòng bàn tay đều đỏ mề hôi: “Xin lỗi, em lại để chị thất vọng. Cho tới nay mục tiêu cố gắng của em chính là chị, nhưng cuối cùng phát hiện mình rất cuộc có tiến bộ, bên cạnh chị cũng không có vị trí của em...”

Hứa Niệm muốn xoay người sang chỗ khác, Lục Chu lại giữ cô lại: “Chị cứ như vậy hãy nghe em nói xong, những lời này qua hôm nay em chỉ sợ cũng sẽ không nói nữa.”

“Hứa Niệm, em sẽ không buông tay, chị vẫn không tiếp nhận anh ấy có nghĩa là em còn có cơ hội. Tự nhận trái tim em dành cho chị không ít hơn anh ấy chút nào, em sẽ khiến chính mình trở nên càng tốt hơn, cho đến khi xứng đôi với chị.”

Cậu nói xong thì xoay người rời đi, cũng không để Hứa Niệm có cơ hội đáp lại bất cứ điều gì. Cô nhìn bóng dáng cậu chậm rãi đi xa, nhin không được khẽ thở dài một cái.

***

Sau đó Hứa Niệm bắt đầu vì chuyện đi châu Phi mà chuẩn bị, hoàn toàn không đến công ty. Sức khỏe của Nguyễn Tố Trân hiện tại khôi phục không tệ, hẳn là sẽ tự có sắp xếp riêng, cô toàn tâm bắt đầu bận rộn chuyện của mình.

Đường Trọng Kiêu còn gọi điện thoại tới, Hứa Niệm vẫn không nhận, sau đó anh cũng không gọi lại, hai người hoàn toàn không liên lạc nữa.

Cuối cùng kéo dài đến cuối tuần, Trâu Đình bị cô lôi kéo cùng đi trung tâm mua sắm, cả đường đều cảm thán: “Cậu thật đúng là nói đi là đi, chỗ Đường Trọng Kiêu thì sao?”

Hứa Niệm không trả lời, kéo cô đi chọn vali hành lý.

Hai người đứng trong cửa hàng, người hướng dẫn vẫn đang nhiệt tình giới thiệu, nhưng Hứa Niệm nhìn vài cái đều không hài lòng. Trâu Dĩnh theo ở phía sau nói: “Tớ cảm thấy anh ta chắc chắn sẽ không đồng ý, hướng chỉ quan tâm cậu như vậy, tám phần là đã sớm biết cậu muốn bỏ chạy, nhất định sẽ dùng mọi cách có thể chém đứt ngang eo, cậu vẫn là dừng qua lại giằng co thì hơn.”

Người hướng dẫn mua hàng lặng lẽ liếc mắt nhìn cô, có lẽ lo lắng cho việc làm ăn của mình bị quấy nhiễu.

Trâu Dĩnh cũng chẳng kiên dè, tiếp tục du thuyết*: “Hơn nữa, tớ nghe Thẩm Lương Thần nói nhiều như vậy, cảm thấy một người đàn ông có thể làm được những việc này cũng rất không dễ dàng. Tuy rằng cách biểu đạt của người này có chút vấn đề, nhưng tóm lại là thật lòng.”

(*: Thời xưa gọi chính khách đi thuyết khách là du thuyết, đi đến các nước, dựa vào tài ăn nói của mình thuyết phục vua các nước áp dụng chủ trương của mình)

Người này chắc chắn cũng bị Thẩm Lương Thần mua chuộc, Hứa Niệm vừa định nói chuyện, di động trong túi đã vang lên, là số điện thoại bàn, tưởng là thương nhân hợp tác trước đây gọi điện thoại tới, cô nhận máy.

Lại không nghĩ rằng là Đường Trọng Kiêu.

Người đàn ông kia mỗi lần gọi điện thoại đều không lịch sự, mở miệng liền đi thẳng vào vấn đề: “Anh nhớ em, đến gặp anh đi.”

Hứa Niệm mắt nhìn ảnh phản chiếu của mình trên nền kính, hít vào một hơi: “Em không có thời gian.”

“Anh là bệnh nhân.” Hiện tại anh lấy cớ này đúng là càng ngày càng thuần thực.

Hứa Niệm nhin không được mắt trợn trắng: “Vậy hẳn là nên tìm bác sĩ, tìm em làm gì?”

“Không phải em thì không được, hơn nữa bệnh của anh chỉ có em có thể trị.”

Cô hoàn toàn bị người này không biết xấu hổ đánh bại, vẫn là thiện ý khuyên: “Anh nghỉ ngơi cho tốt.”

“Em ở đâu? Anh đi gặp em.” Thấy cô không thỏa hiệp, anh đành phải nói như vậy.

Cô sao có thể để anh tới đây, đỡ trán liên tục thở dài: “Đường Trọng Kiêu, chúng ta ngày đó nói xong...”

“Nói xong cái gì? Nhưng anh cũng chưa đồng ý điều gì, chỉ là nghe em nói mà thôi.”

Hứa Niệm hoàn toàn hết cách, trực tiếp cúp điện thoại, khi Trâu Dĩnh thấy cô trở về sắc mặt không tốt lắm, đưa túi đã chọn cho người hướng dẫn mua hàng, lúc này mới đưa tay tới ôm vai cô: “Không có việc gì chứ?”

Cô lắc lắc đầu, trong lòng cực kì bất đắc dĩ. Ngày đó bản thân cùng anh phóng túng như vậy, nay xem ra ngược lại khiến anh càng không muốn buông tay, xem ra cô đã làm sai rồi.

Trâu Dĩnh cũng không biết những chuyện rêu rĩa này, chỉ chỉ một chiếc vali có tay kéo bên cạnh: “Cái này thế nào, rất thực dụng.”

“Thôi.” Hứa Niệm chút tâm tình cũng không có, kéo cô ra khỏi cửa hàng, “Đi ăn chút gì trước đã.”

Mới đi được vài bước di động lại vang lên, cô tưởng lại là Đường Trọng Kiêu, khi tiếp máy ngữ khí liền không tốt lắm: “Anh còn như vậy em sẽ tức giận!”

Kết quả bên kia áp úng một hồi, lúc này mới thăm dò lên tiếng: “Là cô Hứa Niệm phải không?”

Hứa Niệm sững sốt, cầm di động ra vừa nhìn quả thật khác với dây số vừa rồi, vì thế liên tục giải thích: “Thật ngại quá.”

T

hái độ của đôi phương đặc biệt ôn hòa, cũng cười cười nói “Không sao”, khi mở miệng nói tiếp ý tứ có chút khó mà mở miệng: “Lúc trước cô có nộp đơn xin tình nguyện ở châu Phi, có thể tạm thời bị hủy bỏ...”

Trâu Dĩnh đang đi về phía trước, bỗng nhiên thấy Hứa Niệm bước chân ngừng lại, vẻ mặt cực kì ngưng trọng, vừa nhìn là biết đã xảy ra chuyện gì đó.

46. Chương 46

Vốn ván đã đóng thuyền bỗng nhiên lại gặp sự cố, huống chi điều kiện ở quốc gia cô ứng tuyển khó khăn, không có khả năng xảy ra sự cố bất ngờ... Hứa Niệm suy trước tính sau, chỉ có thể nghĩ đến một người có khả năng, rõ ràng là có người cố ý muốn cô không đi được.

Tuy rằng trong chuyện này người nhận được lợi lớn nhất nhất định là Đường Trọng Kiêu, nhưng nguyên nhân vì thế mới kỳ quái. Người nọ vốn dĩ EQ thấp, nhưng luôn có chừng mực, tuyệt đối sẽ không vào lúc này mà cố ý chọc giận cô.

Cho nên chỉ có thể là...

Trâu Dĩnh nghe xong phân tích của cô, quả thực khiếp sợ đến tột đỉnh: “Đường Mạc Ninh thật quá đáng, cậu cũng đã về nước mà còn đuổi theo nữa. Huống chi rõ ràng là cô ta cướp chồng cậu, lại còn bày ra vẻ kẻ xấu tổ cáo trước!”

Hứa Niệm không nói tiếp, nếu cô không đoán sai, mục đích của Đường Mạc Ninh có lẽ là muốn chia rẽ quan hệ giữa cô và Đường Trọng Kiêu. Nếu đổi lại là trước đây có lẽ cô đã thật sự không phân rõ trắng đen mà tức giận với người nọ.

Bây giờ suy nghĩ một chút, quan niệm người vào trước là chủ thật đúng là không được.

“Muốn mình nói, không bằng trực tiếp nói cho Đường Trọng Kiêu biết, để anh ta nhanh chóng dẫn em gái đi khám bệnh, dù sao cũng đừng chậm trễ nữa.” Trâu Dĩnh mỗi lần nghĩ đến đều nổi giận trong bụng, không thể áp chế được.

Hứa Niệm không biết phải làm sao cho phải, bị một người chẳng biết tại sao lại hận mình ít nhiều cũng ảnh hưởng đến tâm tình, huống hồ việc đi châu Phi có ý nghĩa thế nào với cô. Nhưng đề nghị của Trâu Dĩnh cô cũng từ chối: “Không được, bây giờ anh ấy còn đang ở bệnh viện quan sát, không thể lại chịu kích động, không tốt cho tim.”

Lời này khiến vẻ mặt của Trâu Dĩnh trong nháy mắt bắt đầu trở nên sáng bừng, dùng cánh tay mập mạp đỡ vào cô một phát: “Yêu, quan tâm ghê nha.”

Hứa Niệm ho một tiếng, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, nhưng Trâu Dĩnh lại nín chặt không buông: “Cô ta thấy làm như vậy không hiệu quả, nhất định còn có chiêu sau, cậu phải cẩn thận.”

Những điều này Hứa Niệm trong lòng đều đã cân nhắc, con người dù lương thiện cũng có điểm mấu chốt, không có khả năng người khác ức hiếp đến cùng còn nhẫn nhịn.

Hai người ở tầng cao nhất của nhà hàng dùng cơm, một lát sau cái ghế bên cạnh bị kéo ra. Hứa Niệm tập trung nhìn vào, nhất thời cả kinh hai mắt tròn tròn: “Sao anh tìm được tới đây?”

“Em không đi tìm anh, anh đành phải tới tìm em.” Đường Trọng Kiêu nói nửa đùa nửa thật, khóe mắt cũng hơi híp lại.

Người này có đôi mắt đẹp, mỗi khi mỉm cười đều khiến người ta không dám nhìn thẳng. Hứa Niệm nghiêng mặt, thoáng cái liền nhìn đến Trâu Dĩnh cười không có ý tốt: “Haizz, tôi đây làm bóng đèn...”

Cánh tay Đường Trọng Kiêu tự nhiên khoác lên phía sau cô, lúc nào cũng như cười như không nhìn cô: “Em muốn đi đâu anh đi cùng em, Trâu Dĩnh còn có hẹn.”

Người đối diện mặt đầy nghi hoặc, có hẹn? Sao cô không biết?

Điện thoại của Thẩm Lương Thần đúng lúc gọi đến, không cần nghĩ cũng biết là kiệt tác của ai.

Hứa Niệm đành phải để cái chén trong tay xuống, cũng nghiêng đầu nhìn anh, thấy khí sắc anh tốt hơn nhiều, lúc này mới thấp giọng nói: “Em đã nói...”

Anh bỗng nhiên không hề báo trước cúi người hôn một cái lên môi cô, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng in lên môi cô, mang theo hơi thở và độ ẩm thuộc về anh. Hai mắt Hứa Niệm trừng càng lớn, lập tức cứng đờ tại chỗ.

Người trộm hương không thấy quẩn bách, từ đầu đến cuối đều mỉm cười, chỉ thấy đôi con ngươi đen trầm tĩnh của anh, lời nói ra cũng rất bình tĩnh: “Anh không đồng ý.”

Trâu Dĩnh hoàn toàn không chịu được, che trán rên một tiếng: “Bị đau mắt hột mắt, tôi đi trước đây.”

“Trâu Dĩnh thật sự là người tốt.” Đường Trọng Kiêu không chút keo kiệt khích lệ, lúc này mới nghĩ đến ăn cơm, bộ dạng tâm tình không tệ gọi người phục vụ tới, “Giống với cô ấy.”

Hứa Niệm lúc này mới lấy lại tinh thần, hai má nóng lên, cúi đầu che giấu liều mạng dùng cơm. Từng bước từng bước dẩy dứa, xem ra người nọ là quyết tâm quẩn lấy cô.

***

Sau bữa cơm Đường Trọng Kiêu khẳng khẳng không trở về bệnh viện, còn lôi kéo tay cô phủ lên ngực mình, mập mờ nói nhỏ bên tai cô: “Em sờ xem, nơi đó có vấn đề? Hơn nửa ngày đó em đã đích thân cảm thụ, anh có nhiều...”

Hứa Niệm che miệng của anh không để anh nói tiếp, người đàn ông này những lời xấu hổ muốn chết cũng nói được ra khỏi miệng. Anh liền thuận thế giữ tay cô, hai người nắm tay đi trong dòng người, thoát nhìn không khác gì mọi đôi tình nhân khác.

Thân mật như vậy, tư thái cũng giống vậy.

Hứa Niệm giương mắt nhìn anh, vừa vắn lợt vào trong tầm mắt chính là đường cong lãnh đạm cương nghị của quai hàm.

Trước kia người này cực kỳ chú trọng bề ngoài, vẫn luôn cẩn thận tỉ mỉ, lúc này trên mặt đã có một lớp râu nhàn nhợt, có lẽ là do trận ốm này hành hạ đến mức hoàn toàn không có thời gian xử lý.

Rất nhanh liền chú ý tới tầm mắt của cô rơi xuống nơi nào, anh hơi cúi đầu xuống nói chuyện cùng cô: “Mua cho anh cái dao cạo râu đi. Em còn chưa từng tặng quà cho anh.”

Một câu bình thản không có gì lạ, cô nghe được trong lòng một trận khổ sở, gật đầu đồng ý, ở cùng anh một chỗ lâu như vậy, thứ cô có thể để lại cho anh đã ít lại càng ít, có thể có một thứ gì đó cũng tốt.

Đến quây lại không biết nên chọn thế nào, đối với cái này Hứa Niệm không biết gì cả, cuối cùng đành phải để đối phương tự chọn.

Đường Trọng Kiêu lại lắc đầu: “Em tặng anh, cái nào cũng được.”

Cô bán hàng bên cạnh nhin không được mỉm cười: “Vợ chồng anh chị tình cảm thật tốt.”

Hứa Niệm cúi đầu không dám nhìn về mặt lúc này của người nọ, cũng sợ đáy mắt mình tiết lộ cái gì, cuối cùng chọn một cái theo đề nghị của cô bán hàng.

Lúc đi ra ngoài, Đường Trọng Kiêu đột nhiên hỏi cô: “Hôm nay em nói rất ít, có chuyện phiền lòng à?”

Trong lòng Hứa Niệm hồi hộp một chút, nhưng cẩn thận nhìn ánh mắt của anh lại phát hiện không có gì bất thường, vì thế ra vẻ bình tĩnh nói: “Có sao, anh, có tính không?”

Đường Trọng Kiêu thế nhưng lại nở nụ cười, vươn cánh tay ra ôm sát cô: “Tính, nhưng có phiền nữa cũng phải chịu, không được vứt.”

Người đàn ông kiêu ngạo lại ích kỷ, trước kia cực hận anh như vậy, nhưng hiện tại dần dần cũng không kháng cự, có lẽ cảm tình chính là thứ kỳ diệu như vậy, một khi đã để tâm với người này, khuyết điểm lớn hơn nữa cũng dần dần bị thu nhỏ lại.

Sau đó Đường Trọng Kiêu vẫn như trước kiên trì không quay về, ý lại bên cạnh cô không chịu đi, lời nói cũng chuẩn xác: “Cả ngày ở phòng bệnh rất nhàm chán, hơn nữa anh cũng đã khỏe rồi.”

“Khỏe hay không khỏe phải do bác sĩ định đoạt.”

“Vậy em theo giúp anh.”

Nói đến nói đi lại vẫn là chuyện này, Hứa Niệm dứt khoát tránh đi đề tài này, mặc kệ anh: “Anh muốn đi cùng em cũng được, em về nhà đây.”

Cho là anh sẽ không đến mức theo tới Lục gia, nhưng người này mặt không đổi sắc theo sát lên xe: “Cũng được, vừa lúc thăm hỏi Lục lão phu nhân một chút.”

Hứa Niệm bị lời của anh làm hoảng sợ, cô hoàn toàn không muốn người này cùng Nguyễn Tổ Trân chạm mặt, ai biết tình hình lúc đó sẽ là cái dạng gì? Lần này thật sự hết cách, đành phải trừng anh nói nặng lời: “Đường Trọng Kiêu, em không có thời gian đùa với anh.”

Đường Trọng Kiêu gật đầu: “Anh cũng không phải đang đùa, sớm muộn gì em cũng sẽ biết, so với ai khác anh lại càng nghiêm túc.”

Bãi đỗ xe rất yên lặng, những lời này anh nói vô cùng chấn động, Hứa Niệm nhìn chăm chú vào ánh mắt anh, hồi lâu cũng nói không nên lời.

Anh nói tiếp: “Anh biết em không qua được một cửa kia trong lòng, không dám tùy tiện tin tưởng ai nữa, anh sẽ không ép em. Em muốn làm sao thì làm vậy, anh sẽ chiều theo ý em.”

Người đàn ông này biết quá rõ nhược điểm của cô, mỗi lần nói đều đâm vào trái tim cô. Cuối cùng cô cũng không có cách nào, chỉ có thể khởi động xe đi nơi khác, có cho cô một trăm lá gan cũng không dám thật sự đưa Đường Trọng Kiêu đến Lục gia...

***

Hứa Niệm đứng lúc muốn về chỗ ở của ba mẹ lúc đầu lấy đồ đạc, từ lúc mẹ xuất ngoại sau đó hiếm khi quay về nơi này, phóng mắt vừa thấy tất cả đều là vải trắng bao trùm trên đồ dùng, tòa nhà yên tĩnh, chỉ có ánh nắng xuyên qua khe hở tiến vào.

Đường Trọng Kiêu thức thời không bám lấy cô đi chung quanh, ngoan ngoãn tìm chỗ trống thích hợp ngồi xuống.

Hứa Niệm thu dọn xong thì xuống lầu, thấy anh nhìn chằm chằm ảnh chụp trên tường thất thần, đi qua chủ động giới thiệu: “Đây là mẹ và ba dưỡng em, còn có con của dưỡng em.”

Cô gái nhỏ gầy teo trong ảnh chụp, thân thể kia thoát nhìn yếu đuối, nhưng ánh mắt cố chấp, thậm chí tràn đầy phòng bị. Cả người nhìn qua cùng mấy người khác không hợp nhau.

Đường Trọng Kiêu đưa tay tìm cô lại đây ôm vào trong lòng, thiên ngôn vạn ngữ chỉ hóa thành một câu: “Về sau đã có anh.”

Hai người từ nhỏ đều không có gia đình ấm áp gì, giờ phút này thân mật kề cận bên nhau, dường như thế giới này chỉ còn lại hai người.

Hứa Niệm trốn trong ngực ấm áp của anh, căn phòng vốn lạnh lẽo dường như cũng trở nên khác lạ. Có khi lòng người chuyển biến cũng chỉ trong một cái chớp mắt, một khắc kia, đáy lòng cô sinh ra xúc động dưng cảm quên mình muốn ôm lấy anh.

Nhưng cô vẫn nhịn được.

Tòa nhà này từ lâu đã không có ai ở, điện nước đều ngừng, Đường Trọng Kiêu muốn Hứa Niệm giúp anh cạo râu, nhưng cuối cùng không có gì cả, chỉ có thể từ bỏ.

Trên đường trở về di động của Đường Trọng Kiêu vang lên vài lần, từ đầu đến cuối anh đều không nhận. Hứa Niệm tò mò quay đầu qua xem, kết quả người gọi là Nghê Vi.

Không khí tức thì trở nên quái dị, cô không biết nên nói gì, lại nghe anh thản nhiên nói: “Anh đã gọi điện thoại ngả bài với mẹ anh, em không cần làm gì, chỉ cần đứng ở phía sau anh là được.”

Hứa Niệm rốt cuộc không bình tĩnh được, thật lâu mới mở miệng: “Anh biết phải trả giá những gì không?”

Anh không để ý mà cười, đưa tay tới vuốt ve tóc dài của cô: “Anh muốn chỉ là em tín nhiệm anh, cho dù gặp phải chuyện gì, cũng phải tin tưởng anh.”

Từ nhỏ anh đã thế này, sống chết tiền quyền tất cả đều bị anh xem nhạt, đời này chấp niệm duy nhất có lẽ chính là cô, có gì khác quan trọng hơn điều này.

Cô mím môi không nói gì, nhưng tâm lý đã sớm nghiêng ngã.

***

Tục ngữ nói oan gia ngõ hẹp, nhắc tới cũng khéo, Hứa Niệm ở cửa phòng bệnh gặp Đường Mạc Ninh cùng Nghê Vi đầy mặt lo lắng. Nghê Vi nhìn thấy Đường Trọng Kiêu liền vội vàng tiến lên đón, cẩn thận quan sát anh: “Không có việc gì chứ? Sao anh không nói một tiếng liền rời khỏi bệnh viện, điện thoại cũng không nhận, chẳng lẽ không biết tình trạng hiện tại của anh...”

“Tôi rất khỏe.” Đường Trọng Kiêu trực tiếp ngắt lời cô, hai mắt hung ác nham hiểm đảo qua mặt cô, mang theo ý cảnh cáo.

Nghê Vi lập tức im bật, cẩn môi tái nhợt, không hề nói gì nữa.

Từ đầu đến cuối Đường Mạc Ninh đều nhìn Hứa Niệm, một bộ không cam lòng, có lẽ rất bất ngờ vì chút thủ đoạn này của mình lại không có tác dụng gì.

Hứa Niệm cũng không muốn ở lâu, nói vài câu với Đường Trọng Kiêu liền muốn đi, anh cũng không bắt buộc cô, chỉ néo néo cầm cô một bộ ngữ khí suồng sã: “Trên đường cẩn thận, buổi tối sẽ gọi cho em.”

Lời này thành công khiến cả khuôn mặt Đường Mạc Ninh đều trầm xuống, Hứa Niệm biết không nên, nhưng quả thật thực hết giận.

Cô bên kia vừa đi, Đường Mạc Ninh liền theo sau muốn cùng ra ngoài, lại bị Đường Trọng Kiêu gọi lại: “Anh đặt vé máy bay cho em rồi, ngày mai sẽ đi.”

Đường Mạc Ninh khó tin quay đầu lại: “Anh đuổi em đi?”

“Những thủ đoạn kia của em, đừng lại mất mặt xấu hổ nữa.” Đường Trọng Kiêu nói một chút không khách khí, dựa sô pha ngồi xuống, nói lỏng khuy cổ áo.

Đường Mạc Ninh còn muốn giả ngốc nữa, Đường Trọng Kiêu lại thẳng thắn: “Ngay cả mẹ anh còn không sợ, em thật sự cho rằng em có thể làm được gì? Em khiến cô ấy không đi châu Phi được, đáng tiếc chút mảnh khoe ấy ngay cả Hứa Niệm cũng không lừa được.”

Nghê Vi còn trong phòng, hai anh em cũng chẳng chút kiêng dè, đây là lần đầu tiên cô thấy hai người này bực tức nhau, nhất thời cũng không biết nên nói giúp ai.

Đường Mạc Ninh từ nhỏ được Đường Trọng Kiêu chiều chuộng, làm sao chịu được ủy khuất, lúc này hốc mắt đỏ lên.

Đường Trọng Kiêu như hạ quyết tâm hung dữ nói đến cùng, mặt trầm xuống, rồi mới mở miệng: “Lục gia chưa từng ngừng điều tra sự kiện đó, nơi này tóm lại không phải địa bàn của Đường gia, nếu chân tướng bị vạch trần, ai cũng không bảo vệ được em.”

Nghê Vi cái hiểu cái không, không hiểu ra sao đứng ở đó, nửa câu cũng không xen vào.

Đường Mạc Ninh lại như là bị đâm đến chân đau, lập tức kịch liệt: “Anh không cần kiểm soát, nói đến cùng anh chính là thiên vị cô ta! Bây giờ còn lấy chuyện này ép em, anh muốn nhấn chìm em thì thực sự đưa em đến đồn công an tự thú luôn được rồi!”

Giọng nói rơi trong phòng bệnh hoàn toàn an tĩnh, sắc mặt Đường Trọng Kiêu khó coi tới cực điểm, môi mỏng nhếch lên, rõ ràng như đang nhằn nại cái gì.

Đường Mạc Ninh cũng ý thức được tự mình nói sai, ảo não cúi đầu, cuối cùng thật cẩn thận ngồi xuống bên cạnh anh lấy lòng nói: “Em biết anh thương em, em cam đoan sẽ không quấy rối nữa, nhưng anh theo em về được không? Mẹ bị cuộc điện thoại kia của anh chọc tức, hơn nữa bệnh của anh cũng không thể tái phát, anh, lý trí một chút...”

47. Chương 47

Qua hai ngày nữa là giao thừa; trước đó Lục Từ một mình bận trong bận ngoài thu xếp không ít, sáng sớm má Lưu ở ngay đại sảnh không ngừng khích lệ cô: “Tiểu Từ cuối cùng đã hiểu chuyện, có thể tìm người xem ngày kết hôn được rồi.”

Lục Từ chấp tay sau lưng ở cửa phòng bếp dạo qua một vòng, hàm hồ nói: “Cháu gả cho ai chứ, nào có ai để mắt đến cháu đâu.” Trên mặt lại cười rõ ràng là có thâm ý khác, khéo mắt đuôi mày đều ẩn chứa sự hạnh phúc ngày ngất.

Hứa Niệm từ trên lầu đi xuống, thấy cô như vậy thì không nhịn được trêu ghẹo: “Thật sự ai cũng đều chú ý mắt?”

Nha đầu kia lập tức đỏ mặt, trong lòng biết có chuyện không thể gạt được đối phương, lấy lòng đi tới kéo cánh tay cô: “Chị dâu, cùng nhau đi dạo chợ hoa đi? Dù sao chị cũng không có việc gì.”

Hứa Niệm quả thật rảnh rỗi, trong lòng mặc dù có dự định khác cũng phải chờ sau tết âm lịch. Đây chỉ sợ là năm cuối cùng cô ở cùng Lục gia, trong lòng khó tránh khỏi buồn bã, gạt đầu đồng ý.

Hai người ăn xong bữa sáng liền đi ra ngoài, Lục Từ lái xe.

Lúc này thời tiết đặc biệt đẹp, mùa đông ở Thanh Châu không thể so với phương Bắc rét lạnh, lúc này ánh mặt trời ấm áp xuyên qua thủy tinh sưởi ấm chiếu tới đây, cả thành phố đều đắm chìm trong ánh vàng rực rỡ.

Dạo chợ hoa ngày cuối năm là truyền thống đặc biệt của Thanh Châu. Nói là chợ hoa, thật ra cái gì cũng được bán ở đây. Sáng sớm chợ hoa đã rất náo nhiệt, thời gian trước Hứa Niệm thường cùng Nguyễn Tố Trân thảnh thơi tới đây thăm thú, vài năm nay bận rộn công việc, ngược lại càng ngày càng ít khi giải trí tiêu khiển, lúc này đi trong đám người đặc biệt tò mò, vốn chỉ là một góc cảnh nhỏ như vậy cũng thay đổi không ít.

Mấy năm nay bỏ qua bao nhiêu quang cảnh, không biết còn có thể bổ sung lại hay không?

“A, chị dâu, chị xem! Là con tò he* mà hồi nhỏ chúng ta ăn này.”

(*: đồ chơi làm bằng đường (dùng đường loãng thổi thành hình nhân, chim thú, có thể chơi và cũng có thể ăn)

Lục Từ ở trước mặt cô vẫn là bộ dạng của cô gái nhỏ chưa lớn, chút dáng điệu của ngôi sao cũng không có, hôm nay để cho tiện ra ngoài còn đặc biệt mang theo mũ lưỡi trai và kính đen, che hơn phân nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, vì thế làm việc không để ý chút nào, chạy tới liền mua 2 con tò he, một cái đưa tới tay Hứa Niệm: “Chị ném thử đi, nhiều năm rồi chưa ăn.”

Hứa Niệm cắn một cái, vị ngọt ngấy kia trực tiếp tràn qua ngực, cô mỉm cười nhìn tiểu nha đầu bên cạnh, nhịn không được bật cười: “Trước đây đều là chị mua cho em, giờ đúng là chị già thật rồi.”

Con người một khi trong lòng đã già đi sẽ cảm thấy nhìn cái gì cũng lạnh nhạt, tựa như hiện tại đã sớm không so đo những thứ thị phi kia, thậm chí thời gian còn lại nhất thiết không được sống uổng phí.

Lục Từ ăn bữa bãi không hình tượng, đưa tay ôm bả vai cô, bộ dạng hiên ngang lẫm liệt: “Trong lòng em chị không khác gì chị ruột của em, cho dù sau này tái hôn, em cũng sẽ vẫn đối xử tốt với chị như vậy.”

Cô nói xong như là nhớ tới điều gì, bỗng nhiên lại nói: “Em nghe mẹ nói, chị muốn đi châu Phi làm tình nguyện viên, nhưng nếu chị đi thì Đường Trọng Kiều làm sao đây? Hai người không phải đã ở cùng nhau sao?”

Hứa Niệm lúc này mới ý thức được, nha đầu kia dường như đặc biệt thích tác hợp hai người cùng một chỗ, không thể không tò mò: “Hình như em vô cùng yêu thích anh ta.”

Muốn nói là vì quan hệ của Chu Kính Sinh làm thuyết khách cũng không quá hợp tình hợp lý, Lục Từ lúc này đây lại một lần nữa đề cập tới, rõ ràng có chút hơi quá.

Lục Từ cắn môi, ánh mắt giấu sau kính đen không thể nào nhìn rõ, nhưng mở miệng ngữ khí lại hết sức ngưng trọng: “Bởi vì em nhìn ra được anh ấy đối tốt với chị, thật sự rất tốt. Một người đàn ông yêu một người phụ nữ, không nhất định sẽ muốn đối phương lúc nào cũng trong ở trong tầm mắt.”

Hứa Niệm có chút bất ngờ cô sẽ nói ra đạo lý như vậy, nhưng vẫn có cảm giác hơi lạ.

“Hơn nữa... Lục Sơn cũng không đáng để chị làm như vậy.”

Lời này khiến Hứa Niệm hoàn toàn ngớ ra, trong lòng gần như đã xác định, chặn ngang nắm lấy cánh tay cô: “Có phải em biết gì không?”

Lục Từ nhìn cô, lại quý dị không hề nói tiếp, qua thật lâu sau mới thông thả lắc đầu: “Cái gì cũng không biết, chỉ là em cảm giác được chị vì anh làm quá nhiều, hiện tại nên đối xử tử tế với bản thân mình.”

Hứa Niệm nghiêm túc nhìn kỹ cô, đáng tiếc cách kính đen căn bản không thể nào nhìn vào đáy mắt cô, cuối cùng đành phải từ bỏ, biết cái gì cũng không quan trọng, dù sao kết cục đều là như vậy.

Hai người ở chợ hoa mua đồ, Lục Từ trong tay ôm một bó bách hợp lớn, lúc đi đường vẫn nghiêng người nói chuyện với cô, bộ dạng cười tủm tỉm: “Đợi đến khi trở về bảo má Lưu cắm một bình lớn đặt trong phòng chị, em nhớ trước đây chị thích nhất là bách hợp.”

Đó đều là chuyện khi tuổi còn trẻ, Hứa Niệm cười lắc đầu: “Để ở phòng em đi.”

“Chị dâu, chị càng ngày càng không hiểu vui thú của cuộc sống.” Lục Từ nói chuyện cũng không lưu ý bên chân, không cẩn thận cảm thấy hai chân đụng phải cái gì đó, đến lúc cúi đầu vừa thấy vô cùng giật mình, là một đứa trẻ!

***

Hứa Niệm vừa rồi cũng không lưu ý tình hình phía trước, xen lẫn trong đám người nhìn chung quanh, lúc này cúi đầu vừa thấy, trái tim căng thẳng mãnh liệt.

Là Cầu Cầu.

Thế giới nhỏ biết bao, nhưng mọi người lại vào thời điểm này gặp nhau.

Tất cả nhất định đều là vận mệnh.

Khác với hai người lớn đang hoàn toàn ngây người kia, Cầu Cầu trấn tĩnh hơn, ổn định thân mình, ngửa đầu nhìn Hứa Niệm: “Cô Hứa, vì sao gần đây cô không xuất hiện?”

“Hai người quen nhau?” Lục Từ cực kỳ kinh ngạc, lại nhìn kỹ đứa trẻ này, trong lòng có chút khác thường.

Hứa Niệm không biết nên trả lời cô như thế nào, chỉ nhíu mắt nhìn xung quanh: “Sao cháu lại có một mình?”

“À.” Cầu Cầu giương cái cằm nhỏ lên, gơ ngón tay hướng cách đó không xa, “Cậu và mẹ ở bên kia, cháu dẫn cô đi...”

Hứa Niệm hoàn toàn không có thời gian cự tuyệt, tiểu gia hỏa đã cao hứng phấn chấn nắm tay cô chạy đến bên kia, lớn tiếng ồn ào: “Cậu, cậu xem ai tới này?”

Cảm xúc của tiểu gia hỏa luôn thăng thấn mãnh liệt, Hứa Niệm nhìn bóng dáng nho nhỏ của nó, trong lòng cuộn cuộn muôn vàn cảm xúc. Nhưng cuối cùng lý trí vẫn quan trọng hơn, ngăn sai vạy sai cũng không thể đổ lỗi cho đứa trẻ.

Lục Từ ngỡ vực đứng tại chỗ, khi đột nhiên nhìn thấy tiểu gia hỏa kia lại có loại cảm giác rất kỳ diệu, cảm giác kia cũng không biết hình dung như thế nào, tóm lại không quá tuyệt diệu. Cô nhíu nhíu mi, đi theo.

Đường Trọng Kiêu nghe thấy tiếng của Cầu Cầu, chậm rãi xoay người lại, khi nhìn thấy Hứa Niệm thần sắc nơi đáy mắt đã trở nên ôn hòa: “Trùng hợp vậy.”

Hứa Niệm lúng túng đứng ở đó, đối diện là vẻ mặt lãnh đạm của Đường Mạc Ninh. Cô không nhìn thẳng người kia, ánh mắt hoàn toàn dừng ở trên người Đường Trọng Kiêu, lúc này mới chú ý tới trong áo choàng anh chỉ mặc một chiếc áo dệt kim mỏng, xương quai xanh đều phanhh ở bên ngoài.

“Anh không lạnh sao?”

Cô hỏi theo bản năng, nhưng nghe vào trong tai Đường Mạc Ninh thì đặc biệt chói tai, nhin không được hừ lạnh một tiếng: “Hứa tiểu thư thật đúng là bạn tâm, tôi tưởng cô chỉ quan tâm đến chồng cô mới đúng.”

Có lẽ trong mắt cô lời này chứa vài phần giả ý, nhưng Hứa Niệm cũng lười giải thích, cúi đầu mắt nhìn Cầu Cầu, còn nói: “Vậy em không quấy rầy mọi người.”

Đường Trọng Kiêu cũng liếc nhìn Lục Từ phía sau cô, đưa tay vén tóc bên má cô tới sau tai, âm giọng dặn dò cô: “Em nhớ đi đường cẩn thận.”

Bọn họ đều không muốn đối phương lung túng, sự ăn ý này không cần nhiều lời với nhau trong lòng cũng hiểu rõ.

Hứa Niệm phát hiện một tay mình còn đang bị anh cầm, hơi cúi đầu nhìn thì thấy anh đang nhét cái gì đó vào. Cô cẩn thận nhìn lên liền không không thể nín cười, người này coi cô như trẻ con sao? Thế nhưng lại nhét chocolate vào lòng bàn tay cô.

Cô mím môi nhìn anh, trên mặt không nói, nhưng đáy mắt đã sớm chứa ý cười.

Nhưng Lục Từ vẫn đứng tại chỗ hồi lâu không dịch bước chân, tầm mắt cô gắt gao dán lấy người Đường Mạc Ninh, ánh mắt thậm chí mang theo vài phần xem không hiểu cảm xúc kỳ lạ. Hai người này rõ ràng hẳn là lần đầu tiên gặp mặt mới đúng, Hứa Niệm nghi ngờ gọi cô một tiếng: “Tiểu Từ.”

Đường Mạc Ninh lúc này cũng thần nhiên nhìn Lục Từ, nhưng tầm mắt của cô ta thì rõ rệt hơn, dáng vẻ như nhìn người xa lạ.

Lục Từ chậm nửa nhịp quay đầu lại, ho một tiếng: “Vâng, mình đi thôi chị.” Cô nói xong lại đắm chiêu cúi đầu nhìn Cầu Cầu, ánh mắt phức tạp hơn.

Đường Trọng Kiêu từ đầu đến cuối im lặng xem tất cả vào đáy mắt, khóe mắt cũng hơi híp lại.

Điều cần đến cuối cùng cũng sẽ đến.

***

Đoạn đường này cảm xúc của Lục Từ đều rõ ràng không bình thường, Hứa Niệm vài lần nói chuyện với cô, cô đều chỉ qua loa cho có lệ, cuối cùng rốt cuộc nhin không được, mở miệng hỏi: “Em sao thế? Có tâm sự à?”

Lục Từ lái xe, mi tâm chau lại, qua một hồi lâu mới giống như nghe được lời của cô: “Không có, không có việc gì đâu chị.”

Bộ dạng này vừa nhìn liền biết cô đang nói dối, Hứa Niệm bất động thanh sắc nhìn ngoài cửa sổ xe, bỗng nhiên nói: “Từ lúc gặp Đường Mạc Ninh em bắt đầu không yên lòng, trước đây em đã từng gặp cô ta.”

Gần như không dùng ngữ khí nghi vấn, trong lòng cô rất chắc chắn về đáp án này.

Lục Từ có chút kích động, nhưng lại không nóng lòng phủ nhận, như đang cân nhắc nên mở miệng thế nào, sau một lúc lâu trầm ngâm cuối cùng thừa nhận: “Phải, trước đây gặp một lần, chẳng qua là cảm thấy nhìn quen mắt cho nên nhìn nhiều hơn một chút.”

Hứa Niệm đã cảm giác được cô đang giấu diếm điều gì, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nhẹ giọng nở nụ cười: “Tiểu Từ, thật ra chị đã biết quan hệ của cô ta và Lục Sơn rồi...”

Xe bỗng chốc phanh lại, mặt đường chỉ để lại hai vết quệt thật dài.

Lục Từ khó có thể tin xoay đầu lại, như đang cực lực tiêu hóa hàm nghĩa trong lời này, vẫn còn ra vẻ trấn định nói: “Cái gì, quan hệ thế nào?”

Hứa Niệm bình tĩnh nhìn cô một cái: “Cái gì nên biết tất cả chị đều biết.”

Lục Từ hai tay đều đang kịch liệt phát run, từ đầu đến cuối cô khó có thể tưởng tượng chị dâu yêu anh cả nhiều năm như vậy, cuối cùng khi biết chân tướng tâm tình lúc ấy sẽ như thế nào? Nhưng trước mắt biểu

cảm của Hứa Niệm dường như nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào, cô biết, không phải là không thương tâm, có lẽ đã sớm thương tâm từ lâu.

Cô cố gắng khống chế cảm xúc, nơi cổ họng sít chặt, qua lúc lâu bình phục tâm tình mới nói: “Em không muốn lừa chị, thật ra em biết cũng không nhiều, thật sự chỉ là khi đó từng gặp cô ta một lần. Sau này Lục Sơn cầu hôn chị, em liền không để chuyện đó trong lòng.”

“Chị biết.” Hứa Niệm thở dài, đã không muốn nói bất kỳ lời gì về chuyện này nữa.

Trong xe trở về yên tĩnh, Hứa Niệm nhìn quang cảnh đường phố phía trước thất thần, di động ở trong túi rung lên, hình như là tin nhắn.

Cô vừa mở ra, Lục Từ bỗng nhiên nói: “Chị dâu, thật ra em... vẫn cảm thấy anh em gặp chuyện không may, có thể có liên quan tới người phụ nữ này.”

Hứa Niệm đột nhiên quay đầu nhìn cô, trong đầu dường như có cái gì đó bắt đầu được xâu chuỗi lại, nhưng luôn thiếu một chút gì đó.

Lục Từ im lặng, mở miệng lại bình tĩnh hơn: “Chị còn nhớ không, lúc nghỉ đông em từng thăm chị và Lục Sơn một lần, chính là lần đó, em gặp được người phụ nữ kia...”

Hứa Niệm tim đập như trống, tầm mắt thông thả rơi vào điện thoại nắm chặt trong tay, tin nhắn đã bị cô mở ra, vài chữ vừa vụn đập trong mắt: Có lời muốn nói với em, buổi tối gặp.

Tin nhắn đến từ Đường Trọng Kiều.

48. Chương 48

Cả một buổi chiều trong lòng Hứa Niệm đều không yên, không khí tết âm lịch càng ngày càng náo nhiệt, ngồi ở ban công có thể nghe rõ tiếng pháo dứt quãng. Ngoài sân thỉnh thoảng cũng có thể nghe được tiếng trẻ con vui đùa chạy qua, đây là ngày lễ người Trung Quốc thích nhất, nhưng một chút thích thú cô cũng không có.

Có những lời một khi mở đầu, thì ngay cả kết cục cũng khó mà khống chế được.

Từng lời của Lục Từ đều lên men ở đáy lòng cô, thì ra Đường Mạc Ninh là một người cực đoan như vậy...

“Lục Sơn nói tăng ca, nhưng ngày đó rất muộn cũng chưa về, thế là em đứng ở ban công nhìn ra phía ngoài. Nhắc tới cũng khéo, hai người bọn họ đang đứng ở dưới bóng đèn đường, hai người giống như đang tranh chấp, liên tục tranh cãi, hành vi rất kịch liệt. Quả nhiên anh về nhà tâm tình liền không tốt, hơn nữa tay còn bị thương.”

“Lần thứ hai gặp, người phụ nữ kia trực tiếp tìm đến nhà, Lục Sơn không có ở nhà, cô ta nói Lục Sơn đang trốn cô ta. Tính tình rất xấu, ánh mắt nhìn người cũng rất khủng bố, còn chất vấn em là ai...”

Hứa Niệm ngồi ở ban công ngẩn người, từng chút một nhớ lại những lời này của Lục Từ.

Có một số điều kỳ thật còn kém một bước, cô từng nghĩ không ra hiện tại lại hiểu được tất cả, có nhân tất có quả, gắn với hành động lúc trước Lục Sơn bỗng nhiên cầu hôn, cô gần như đã đoán ra được toàn bộ sự việc.

Có lẽ đúng là hành động anh cầu hôn kia đã kích động tới Đường Mạc Ninh... Lúc trước bởi vì biết Cầu Cầu tồn tại, cho nên từ đầu đến cuối đều không hoài nghi tình yêu của Đường Mạc Ninh dành cho Lục Sơn, có lẽ cho tới bây giờ cũng không phải là không yêu, mà là yêu quá sâu, yêu rất cực đoan.

Trên bầu trời từng đám mây nhàn nhạt trôi, dưới ánh mặt trời chói chang, sau lưng cô lại phát lạnh. Cho rằng tình yêu tất cả đều là ấm áp, quả nhiên thế giới này còn có quá nhiều chuyện không thể đưa ra ngoài ánh sáng.

Đáng tiếc chuyện này cũng chỉ là nghi ngờ, Lục gia mấy năm nay cũng chưa từng buông tay việc điều tra, nhưng luôn phí công không có kết quả, tựa như lúc trước cô và Tống An Bình. Gia tộc Đường gia như vậy, đã sớm đem tất cả gièm pha có thể xảy ra bóp chết sạch sẽ.

Cô ôm đầu gối, từ sau cơm trưa vẫn mãi duy trì tư thế này, ánh mắt mông lung nhìn chăm chăm một chỗ, nhưng ngay cả chính cô cũng không biết đang nhìn cái gì.

Có thể khóc ra thì không phải thương tâm nữa, giờ phút này cô khổ sở trong lòng, nhưng một giọt nước mắt cũng không thể chảy ra.

Tất cả khổ sở đều là vì Lục Sơn, nhưng hôm nay đoán được có lẽ anh vẫn yêu cô, nhưng trong lòng cô không còn quá dao động nữa. Tất cả suy nghĩ đều dồn về người kia... lúc trước anh lừa gạt, quả thật chỉ là sợ cô thương tâm sao? Không có chút tư tâm vì che giấu hành vi phạm tội của em gái sao?

Khi không quan tâm nói dối điều gì cũng không quan trọng, quan tâm, thì ngay cả chút chuyện xấu cũng không chịu nổi.

Tình yêu thật sự là muốn đòi mạng, không dám muốn, nhưng lại vẫn vụng trộm trầm luân. Con đường này tràn đầy gai góc, nhưng anh sớm ở phía trên, cô hiện tại cũng đã hai chân bước lên, đây chính là kết cục, không chết tức sống.

Di động rớt cuộc cắt ngang một phòng yên tĩnh, cô nghiêng đầu mắt nhìn màn hình, là Tống An Bình gọi tới.

***

Tống An Bình cũng trở về ăn tết âm lịch, lần đó sau khi trở về từ Italia, hai người hiếm khi liên lạc, đã cùng nhau trải qua chuyện thương tâm như vậy, hiện tại ngồi chung một chỗ ngược lại không nói nhiều.

“Gần đây em có khỏe không?”

Vẫn là anh ta mở miệng trước tiên, Hứa Niệm trầm mặc, gật đầu: “Đã sớm vượt qua rồi.”

Tống An Bình cũng coi như hiểu biết cô, từ nhỏ đã chơi đùa cùng nhau, đối với tính tình của cô biết đến rõ ràng thấu đáo. Hai người mặt đối mặt ngồi trong quán trà, hương trà dày đặc trong phòng, anh châm trà cho cô, trầm ngâm nói: “Nếu đều qua, thì hãy vì tương lai tính toán thật tốt, anh nghe Trâu Đình nói em muốn rời khỏi Thanh châu? Chuyện khác anh không thể giúp được, nhưng anh biết rất nhiều nơi thiếu bác sĩ, em muốn thử xem không?”

Hứa Niệm khẽ động, ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Tống An Bình uốn cong khóe môi: “Anh cũng muốn em được sống tốt.”

Cô cúi đầu trầm mặc không nói, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một túi văn kiện.

Tống An Bình đẩy tới trước mặt cô, vẻ mặt trở nên ngưng trọng: “Sau đó lúc anh đi công tác lại nhện không được đi thăm dò, lúc trước em nói cho anh biết nhân viên quản lý tòa nhà kia, anh đã điều tra tài khoản của hắn, sau này tìm hiểu nguồn gốc phát hiện ra không ít chuyện... Tất cả đều ở bên trong.”

Hứa Niệm nhìn chăm chăm cái túi đó, đầu ngón tay hơi phát run.

Tống An Bình thở dài: “Hứa Niệm, anh biết quan hệ của em và Đường Trọng Kiêu... Máy thử này giao cho em xử trí, cho Lục gia cũng được, giao cho cảnh sát cũng thế, lại hoặc là, khiến nó phủ đầy bụi, tất cả quyền quyết định đều ở em.”

Cô nhìn chăm chăm túi văn kiện kia, ngón tay dùng lực hăm vào lòng bàn tay.

***

Đối với chuyện rời khỏi Thanh châu, Tống An Bình nói cho cô thời gian suy nghĩ, lúc đi lại như thật mà giả nói với cô: “Con người ích kỷ một chút mới vui vẻ, em lựa chọn thể nào cũng không ai trách em.”

Đoạn đường cô trở về này trong lòng đều nặng trĩu, đoàn xe bị kẹt, không khí ngày hội náo nhiệt, nên đi ra ngoài trở nên càng ngày càng không dễ dàng. Tài xế là tài xế già trong nhà, ngồi ở băng ghế trước nhìn không chớp mắt, xem ra đối với tình huống thế này đã sớm bình chân như vại.

Hứa Niệm nhìn cảnh tượng phía ngoài, thành phố này cô sinh sống hai mươi mấy năm, nhưng vẫn như trước xem không hiểu đằng sau sự phồn hoa của nó là hơi thở mục nát thế nào, có một số việc quả thật không thể nghĩ lại, chỉ cần vừa nghĩ sẽ càng dẫn đến rắc rối phức tạp.

Tỷ như Lục Từ lúc ấy tuổi còn nhỏ, việc này không dám nói với cô, nhưng nhất định sẽ nói cho Nguyễn Tố Trân, cho nên Nguyễn Tố Trân cái gì cũng biết, nhưng lại một mình gạt cô.

Vài phần quan tâm, vài phần lợi dụng, thật sự không thể nghĩ nhiều.

Tổng An Bình nói con người ích kỷ một chút cũng không sai, mỗi người bên cạnh cô đều chỉ vì suy nghĩ của chính mình, ngay cả Đường Trọng Kiều nói dối sau lưng cũng không hoàn toàn là anh nói gọn ghẽ như vậy, là cô quá tích cực, sống mệt như vậy đều xứng đáng.

Nhưng từ đầu đến cuối, muốn cô chọn vẫn là đi đường này, không ai có năng lực biết trước, đường là chính mình chọn, cô không hối hận. Cho tới giờ khắc này cô vẫn cảm thấy như trước, con người quan trọng nhất là không thẹn với lòng, ít nhất giờ phút này nhớ tới Lục Sơn, trong lòng không có chút mắc nợ nào.

Mất lại nhìn túi văn kiện đặt bên cạnh, nhưng vẫn không biết làm thế nào, cho dù Lục Sơn có phản bội cô hay không, nhưng đây là bằng chứng rửa oan cho anh, không ai có tư cách tùy tiện cướp đoạt một sinh mệnh.

Nhưng cô cũng biết, có một số thứ đem ra ngoài thì không thể lường trước kết cục được.

Từng cho rằng phải vứt bỏ một số thứ, hiện tại thật muốn buông tha thế nhưng khó như vậy, con người quả nhiên đều có lòng tham, Đường Trọng Kiều đã từng nói, anh không thể bỏ qua chấp niệm trong lòng. Bây giờ, cô cũng giống vậy.

Xe khó khăn nhích từng bước, trong lòng cô đè nén quá nhiều chuyện muốn nói ra, nhưng phút cuối cùng lại một chuyện cũng không tìm thấy. Trâu Đình về quê ăn tết, thành phố này lớn như vậy, cuối cùng chỉ còn cô lẻ loi một mình.

***

Không biết vì sao cô lại bảo tài xế lái đến cửa nhà quản lý Vương, tòa nhà cũ kia, trong màn đêm chìm trong ánh sáng nhu hòa. Mùa đông nhanh tới, cô ngồi trong xe che kín áo bành tô, chờ một chút rồi bước lên lầu.

Tài xế bị cô đuổi đi, một mình giẫm lên ánh sáng thừa thớt lên lầu, quản lý Vương từ lúc tạm rời cương vị công tác được cô sắp xếp đến một công ty khác làm trưởng phòng, mặc dù là công ty nhỏ, nhưng thu nhập ổn định lượng công việc không quá bận rộn, còn có thể chăm lo cho việc học hành của con gái.

Đối phương mở cửa nhìn thấy cô, đáy mắt vừa mừng vừa sợ: “Sao cô lại tới đây?”

Hứa Niệm bị nụ cười của bà lây nhiễm, cũng không khỏi hơi cong khóe môi: “Không có chỗ ăn cơm, chị có để ý phải thêm bát dưa cho tôi không?”

Quản lý Vương gần đây khí sắc tốt hơn nhiều, hôm nay còn mặc màu áo lông cao cổ đỏ thẫm, nghe lời này thì cười không ngừng: “Lại nói đùa, cô còn thiếu nơi ăn cơm?” Nói như vậy, bà vẫn chưa đường ra cho cô bước vào, sớm dặn dò con gái Lâm Lâm thêm bát dưa.

Chung cư nhỏ nhỏ kiểu cũ, đồ ăn cũng rất bình thường, Hứa Niệm ngồi ở đó hốc mắt lại căng lên, có lẽ thật sự là trời bên ngoài quá lạnh, đột nhiên một tia ấm áp cũng làm cho cô cảm động. Lâm Lâm thêm cơm đưa tới cho cô, ngồi bên cạnh cô cười tủm tỉm: “Chị ném thử đi, tất cả đồ ăn đều là em làm.”

Hứa Niệm hít vào một hơi, khi quay đầu nhìn cô bé đã tự nhiên mang ý cười: “Ừ, Lâm Lâm thật là lợi hại.”

Lâm Lâm chống cằm, chờ mong nhìn cô, có lẽ đang đợi lời bình của cô. Hứa Niệm ném một miếng, rõ ràng hương vị hơi nhạt, nhưng vẫn ăn ra hương vị không phải như vậy: “Ăn rất ngon.”

Lâm Lâm liền cười vui vẻ: “Vậy chị ăn nhiều một chút, nhìn chị gầy thành dạng...” Thế giới của trẻ con luôn đơn thuần đến mức khiến người ta hâm mộ.

Cơm nước xong Lâm Lâm trở về phòng làm bài tập, Hứa Niệm giúp quản lý Vương rửa bát, quản lý Vương cũng không khách khí, hai người trầm mặc trong phòng bếp. An tĩnh trong chốc lát, quản lý Vương thấp giọng hỏi cô: “Có phải hôm nay cô gặp chuyện gì không?”

“Không có việc gì.”

Quản lý Vương trước kia nói ít, nhưng hiện tại giống như cởi mở hơn không ít, nghe cô nói như vậy liền bày ra tư thái trưởng bối giáo dục cô: “Cô chính là quá mềm lòng dễ dàng xử trí theo cảm tính, con người phải kiên cường một chút, lúc nên nhẫn tâm tuyệt đối đừng do dự, không thì cuối cùng khổ sở chính là bản thân cô.”

Mặc kệ lời này nhằm vào cái gì, dường như cũng nói có lý, tật xấu của cô quá nhiều, bản thân cũng thấy không được, Hứa Niệm gật đầu không lên tiếng, cũng không phản bác nửa lời.

Quản lý Vương dùng khăn lau khô tay, lúc này mới quay đầu nghiêm túc nhìn cô nói: “Nhưng tôi cũng muốn cảm ơn cô khi đó mềm lòng, nếu cô tàn nhẫn hơn một chút, có lẽ đời này của tôi sẽ bị phá hủy. Cho nên Hứa Niệm, con người quan trọng nhất không phải là sống theo tâm ý của bản thân sao?”

Hứa Niệm nao nao, động tác trong tay hoàn toàn ngừng lại.

Quản lý Vương đi tới vỗ vỗ bả vai cô: “Người khác tôi không biết, ít nhất tôi và Lâm Lâm sẽ cảm kích cô suốt đời. Hứa Niệm, mỗi người đều có trái tim để biết, ai đúng ai sai, không cần tranh cãi với ai, quan trọng nhất là xứng đáng với lương tâm của mình.”

Hứa Niệm đáy lòng ngẩn ra, khi mở miệng lần nữa đã thản nhiên hơn: “Cảm ơn chị nói cho tôi biết những điều này.”

Trong lòng cô cuối cùng đã có đáp án.

***

Khi Hứa Niệm trở về kiên trì không để quản lý Vương tiễn, tự mình bắt xe đi, nhưng xe còn chưa tới cửa tiểu khu, liếc mắt liền thấy được xe người nọ. Thân xe ẩn nấp ở trong đêm tối, nhưng cô vẫn nhìn thấy, như là tâm linh cảm ứng, cô biết anh đang ở đó.

Cô bảo tài xế dừng xe, khi cô đi tới dường như bị bao trùm bởi hơi thở thật sâu, cho dù cách cửa kính xe căn bản nhìn không tới tình hình bên trong, nhưng cô biết người nọ đang nhìn cô chằm chằm.

Buổi tối Đường Trọng Kiêu gọi vài cuộc điện thoại, nhưng một cuộc cô cũng không nhận, trong lòng rối loạn, cô sợ nghe được giọng anh.

Lúc này người nọ chỉ sợ trong lòng cũng không thoải mái.

Cửa kính xe nhanh chóng hạ xuống, lộ ra gò má góc cạnh rõ ràng của anh, Hứa Niệm dừng bước, bỗng nhiên lại khó cất thêm một bước đi về phía trước.

49. Chương 49

Cuối cùng vẫn là anh chủ động đi tới chỗ cô, vẫn như cũ là một thân màu đen trang nghiêm kia, ánh đèn đường in trên đôi mắt anh, nhưng cái gì cũng nhìn không ra, ánh sáng thừa thớt cũng không rõ ràng.

Hứa Niệm đứng tại chỗ chờ anh.

Đường Trọng Kiêu đi qua lại không nói gì, vươn hai tay ra kéo cô vào trong lòng, cầm vùi vào giữa mái tóc của cô, khi mở miệng mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Lại không nhận điện thoại, không biết anh sẽ lo lắng sao?”

“Em...”

Anh không cho cô cơ hội nói tiếp, đưa tay sờ sờ hai má cô sớm đã bị đông lạnh đến mức đỏ lên, nói: “Lạnh không?”

Hứa Niệm lắc đầu, nghiêm túc nhìn vào đáy mắt anh: “... Anh không phải có chuyện muốn nói với em?”

Ngón tay anh chạm một bên má cô, sau một lúc lâu, nhưng chỉ cười: “Không có việc gì, chỉ là nhớ em, tới thăm em một chút.”

Hứa Niệm nghi ngờ nhìn anh, nhưng cho tới bây giờ bên ngoài người này đều khiến người ta nhìn không thấu. Cô do dự muốn nói những lời này cho anh biết, suy nghĩ một lát, cô nói: “Tổng An Bình cho em một thứ.”

Kỳ thật cô tin chắc đối phương cái gì cũng biết, Đường Trọng Kiêu từng tiếp xúc với Tổng An Bình, lấy tính tình của anh sẽ không phớt lờ như vậy. Quả nhiên trên mặt anh vẫn như trước không nhiều phản ứng thừa, im lặng chờ cô nói tiếp.

“Em sẽ giao nó cho Lục gia.” Nguyễn Tổ Trân là mẹ của Lục Sơn, tất cả đều nên để bà đưa ra quyết định, dù sao ở giữa còn có Cầu Cầu.

Đường Trọng Kiêu gật gật đầu, như hoàn toàn không bắt ngờ, chỉ trầm thấp “Ừ” một tiếng.

Phản ứng này của anh, Hứa Niệm ngược lại không biết nên nói gì, đêm nay anh có chút không bình thường. Từ đầu đến cuối Đường Trọng Kiêu đều không phát biểu bất cứ quan điểm nào về chuyện này, như thật sự chỉ là đến gặp cô, dịu dàng xoa nhẹ mái tóc dài của cô, ánh mắt ra hiệu cho cô: “Vào đi thôi, trời rất lạnh.”

Cô đứng tại chỗ không biết làm thế nào, một bước này một khi bước ra, ngày mai hai người có lẽ chính là một cảnh tượng khác. Nhưng anh không ngăn cản cô, ngay cả một câu dư thừa cũng không có...

Đường Trọng Kiêu nhìn cô đứng ở đó không nhúc nhích, bỗng nhiên cúi đầu hôn một cái bên môi cô, nhẹ giọng nở nụ cười: “Làm sao, luyến tiếc anh?”

Trên mặt anh lại lộ ra nụ cười lưu manh đó, Hứa Niệm mới vừa rồi còn bất an liền lập tức biến mất hết, nhin không được trợn trắng mắt, cũng không quay đầu lại đi tới cửa: “Anh về sớm một chút đi.”

Cô quay lưng lại vẫy tay với anh, rốt cuộc cũng không nhìn thấy cảm xúc trên mặt anh lúc này, sự cô đơn chợt lóe lên kia trong giây lát lướt qua, theo gió đêm không biết thổi tới góc nào.

Đường Trọng Kiêu đứng yên tại chỗ thật lâu, cho đến khi bóng dáng của Hứa Niệm hoàn toàn biến mất, lúc này mới xoay người lên xe. Chú Hoa từ kính chiếu hậu nhìn anh, chờ cho sắc mặt anh tốt lên một ít mới thấp giọng hỏi: “Thật sự không ngăn cản? Chuyện này mà làm âm ỉ lên thì ngay cả tiên sinh cũng...”

Đường Trọng Kiêu khoát tay: “Đi về trước.”

Chú Hoa thở dài, từ trước đến giờ ông đều rất ít khi lẩm miệng, lúc này cũng không nhin được muốn nói: “Nào có đơn giản như vậy, phu nhân bên kia cũng tuyệt đối không cho phép loại chuyện này phát sinh, ngược lại Hứa tiểu thư sẽ không an toàn.”

Đường Trọng Kiêu gật đầu: “Tôi biết, cho nên mới muốn để cô ấy đi.”

Chú Hoa có chút kinh ngạc, nhưng thần sắc trong mắt người kia, quả nhiên là ý tứ cam lòng để cho người kia đi? Trước đến giờ ông đều biết Đường Trọng Kiêu luôn chịu khổ vì yêu, giờ phút này xem ra, như trước cảm giác cuộc tình này không đáng, có lẽ đến cuối cùng cũng không thể có được kết quả tốt đẹp.

Khổ như thế nào chứ?

***

Giao thừa ngày đó Lục gia coi như náo nhiệt, má Lưu chuẩn bị một bàn lớn đồ ăn tất cả đều là món anh em Lục Chu thích ăn, người một nhà dường như thật lâu không cùng nhau ngồi chung đón năm mới, giữa bữa tiệc đều nói nói cười cười, bình thường nhiều buồn phiền, lúc này nửa chữ cũng không nhắc tới.

Lục Chu nâng chén rượu lên kính Hứa Niệm, ngoài cửa sổ còn vang tiếng pháo, âm thanh của cậu liền có vẻ đặc biệt trầm thấp: “Chúc chị hạnh phúc.”

Thiên ngôn vạn ngữ đều đánh không lại một câu này, cậu nghiêm túc nhìn chằm chằm ánh mắt cô, ngửa đầu uống hơn nửa cốc trước tiên.

Lục Từ ở bên cạnh chỉ thở dài một tiếng, trong cảm tình luôn không thiếu nam nữ si tình, chỉ tiếc Lục Chu đã chậm chân.

Nguyễn Tố Trân vì hợp với tình hình, hôm nay cũng phá lệ uống nửa ly rượu đỏ, lúc này nhấp miệng, ngược lại thản nhiên nhìn Lục Chu liếc mắt nhìn: “Không biết lớn nhỏ, ngay cả chị dâu cũng không gọi, càng lớn càng không hiểu khuôn phép.”

Trong lời này ám chỉ cùng uy nghiêm tất cả người có mặt đều nghe hiểu, Lục Chu chỉ im lìm ăn không trả lời, trên mặt có chút khó chịu.

Hứa Niệm không hề gì nở nụ cười: “Không có việc gì, chỉ là xưng hô mà thôi.”

“Vậy cũng không thể quen.” Nguyễn Tố Trân oán trách mắt nhìn con trai, lại quay đầu nói với cô, “Mẹ cũng nên mời con một ly. Tiểu Niệm, cảm ơn những gì con làm cho chúng ta... Con ngàn vạn đừng hận mẹ.”

Lời này vừa nói ra tất cả người trên bàn đều ngẩng đầu lên nhìn về phía Nguyễn Tố Trân, bà vài năm nay tinh thần suy kém, hiếm khi tham gia vào chuyện trong nhà, lúc này nói trắng ra như vậy, thật sự có chút ngoài dự liệu của mọi người.

Hứa Niệm cúi đầu nhìn ly rượu trước mặt, vẫn là nâng lên chạm cùng bà: “Mẹ cơ thể không tốt, uống ít chút.”

Muốn nói đến giờ phút này đáy lòng nửa điểm không lưu tâm đều là giả, nhưng cô đã vì tất cả người nhà Lục hao phí quá nhiều thời gian, trước mắt không muốn hận nữa, thậm chí vì bản thân mình làm chút chuyện.

Nói đến cùng thua thiệt cũng chỉ có chính mình.

Sau bữa cơm người một nhà cùng đợi xem chương trình xuân cuối năm, Lục Từ đêm nay vốn có mấy chương trình mời, nhưng cuối cùng tất cả đều khéo léo từ chối, trong lòng cô rõ đây có lẽ là tết xuân cuối cùng cả nhà cùng nhau trải qua, từ đầu đến cuối đều dính lấy Hứa Niệm.

Nhưng Hứa Niệm lại không yên lòng, liên tiếp cúi đầu xem di động.

Trên di động tin nhắn chúc tết không ít, nhưng vẫn thiếu một người, từ sau ngày đó Đường Trọng Kiêu không liên lạc với cô, không biết khi trở về cơ thể có xảy ra vấn đề...

“Chị chủ động gọi cho anh ấy đi.” Lục Từ cắn hạt dưa, lặng lẽ giảm thấp âm thanh xuống nói bên tai cô, “Đôi khi đàn ông cũng cần dỗ dành nha.”

Hứa Niệm có chút ngoài ý muốn, cho dù bởi vì quan hệ của Đường Mạc Ninh Lục Từ dường như cũng không ghét người đàn ông kia, cô suy nghĩ một lát chỉ gửi một tin nhắn chúc tết tới, chứa một chút thăm dò ở trong đó.

Nhưng cho đến tận rạng sáng, trong TV đã bắt đầu đếm ngược, ngoài cửa sổ tiếng pháo càng ngày càng đậm, di động của cô lại trước sau đều im lặng.

Nguyễn Tố Trân bắt đầu phát hồng bao cho mấy người, cho dù đến tuổi nào thì truyền thống cũng không thể thiếu, cô đành phải buông điện thoại xuống, đứng dậy đến nhận.

***

Mãi đến đầu năm, Hứa Niệm vẫn không liên lạc được với Đường Trọng Kiêu, sau này từ Thẩm Lương Thần mới mơ hồ biết được anh về Đường gia, nhưng cũng không có tin tức gì hơn, Thẩm Lương Thần cũng thay đổi bộ dạng bất quá ngày trước, lần này im miệng không nói, cái gì cũng không nói nhiều.

Đảo mắt đến ngày Tống An Bình phải đi, Hứa Niệm vẫn không liên lạc được với người kia như trước.

“Dù sao cách cũng không xa, em có thể đợi anh ta trở về lại tìm, bên kia anh đã cùng người ta nói cũng ổn rồi, không thể đợi nữa.” Tống An Bình liên tiếp thúc giục cô.

Hứa Niệm không nghĩ tới biểu hiện của mình rõ rệt như vậy, lúng túng ho một tiếng: “Không phải, em chính là... muốn cùng anh ấy nói lời từ biệt mà thôi.”

Tống An Bình một bộ vẻ mặt “Em lừa quỷ sao”, nhưng vẫn phối hợp gật đầu: “Được, nhưng bây giờ không còn thời gian, cũng không phải sau này không gặp được.”

Lời này làm cho cô hơi ngừng lại, ngực lại có chút rầu rĩ đau đớn, nhưng vẫn lên lầu thu thập mấy thứ hành lý đơn giản, đây là chuyện cô vẫn muốn đi làm, hiện tại rốt cuộc chỉ thiếu chút nữa, bất luận thế nào cũng muốn kiên trì đi tiếp.

Đêm qua cô đã đem những tư liệu kia giao cho Nguyễn Tố Trân, quả nhiên đối phương không lập tức đưa ra quyết định cuối cùng, chuyện này liên lụy quá nhiều, nay còn ảnh hưởng tới cả đứa bé.

Đối với sự trưởng thành của một đứa trẻ người mẹ có bao nhiêu phần quan trọng không cần nói cũng biết, nếu liều mạng khởi tố Đường Mạc Ninh, chuyện này đối với cuộc sống của Cầu Cầu về sau sẽ có ảnh hưởng cực lớn, mẹ của mình tự tay giết chết ba, chờ đến khi bé hiểu chuyện phải đối mặt ... Quả thực ngẫm lại cũng không đành lòng.

Hứa Niệm theo Tống An Bình đến sân bay, người này có phần quá nhiệt tình, không chỉ giúp cô liên lạc với người ở bản địa, còn muốn đích thân đưa cô tới.

“Anh đưa địa chỉ cho em là được, đừng chậm trễ công tác của anh.”

Tống An Bình lại một chút cũng không có để ý, cười cười nói: “Hai chúng ta còn khách khí sao, điều kiện bên kia không tốt, đi xem cùng em trước. Nếu không quen, đến lúc đó lại trở về.”

Hứa Niệm quả thực dở khóc dở cười: “Đây là đi làm tình nguyện viên, chứ không phải đi hưởng thụ.”

Tống An Bình liền không nói gì nữa, nhưng Hứa Niệm vẫn cảm giác là lạ chỗ nào đó, nhưng cô thật sự nghĩ không ra, chỉ có thể an ủi mình đừng quá miễn cưỡng.

***

Tống An Bình giúp cô liên hệ là một thị trấn nhỏ ở Tây Nam, đường núi khó đi, khi đi phải mất vài giờ. Đợi đến khi tới, chỉ lơ mơ nhìn thấy ánh sáng đèn đường mờ vàng, hiển nhiên người sống ở đây không nhiều lắm, hương vị tiêu điều hoàn toàn tương phản với thành phố.

Tống An Bình nhíu nhíu mày, hiển nhiên đối với nơi này có chút không thích ứng: “Hoàn cảnh có thể có chút quá...”

Hứa Niệm lại không quan trọng, cô đến đây cảm giác tâm tình thoải mái không ít, kéo vali hành lý của mình chủ động đi về phía trước: “Không sao, so với suy nghĩ của em đã tốt hơn rất nhiều.”

Đích xác tốt hơn rất nhiều so với suy nghĩ của cô, người phụ trách vệ sinh trên sở thể nhưng muộn như vậy còn đang đợi cô, dọc đường nhiệt tình dẫn đường, còn chuẩn bị đưa cô đến khách sạn dùng cơm.

Hứa Niệm vội vàng từ chối: “Không cần khách khí như thế, tôi ăn chút mì tôm là được rồi.” Đã trễ thế này, làm phiền người ta làm cô thật sự cảm thấy áy náy.

Người phụ trách kia người đã trung niên, lại gầy teo, từ đầu đến cuối đều cười: “Bác sĩ Hứa cô trăm ngàn lần đừng khách khí, trước đó đến rất nhiều người đều chịu không nổi khổ sở chỗ chúng tôi, nói là đưa cô đến tiệm ăn, kỳ thật cũng không có gì ngon chiều đãi, cũng là tôi chứa tư tâm muốn giữ cô lại...”

Nghe ông nói như vậy Hứa Niệm càng không đành lòng, liên tục xua tay từ chối, tìm lấy cớ an ủi đối phương: “Tôi là thật sự quá mệt mỏi muốn nghỉ ngơi sớm một chút, mặt khác ông đừng lo lắng, so với ông nghĩ tôi có thể chịu được cực khổ.”

Người nọ có chút ngoài ý muốn, có lẽ cảm thấy cô từ một thành phố lớn đến, đối với nơi này về cơ bản vẫn có thái độ hoài nghi. Hứa Niệm ngược lại không giải thích nhiều, nói hay không bằng hành động, vẫn là thực tế làm được mới là quan trọng nhất.

Người phụ trách kia cũng không kiên trì nữa, nói cho cô biết những việc dùng nước dùng điện trong phòng, lúc này mới rời đi.

Tống An Bình nhin không được thở dài: “Aizz, muốn anh một ngày cũng ở không nổi.”

“Anh là phóng viên, phải tiếp xúc nhiều với tầng thấp nhất của xã hội mới phải.”

“Anh là lãnh đạo.” Tống An Bình sửa đúng cô.

Hứa Niệm thè lưỡi, đem hành lý cất xong, nhưng ánh mắt vẫn thường liếc qua di động kia. Tống An Bình nhìn ra, hơi hơi ho khan một tiếng đứng lên: “Vây em nghỉ ngơi sớm một chút, anh về phòng đây.”

Chờ anh ta rời đi, Hứa Niệm lúc này mới tâm sự nặng nề ngồi xuống, thì ra có người từ lúc cô còn chưa biết đã vô thanh vô tức tiến vào đáy lòng, hơn nữa trọng lượng nặng như vậy.

Cô hôm nay một đường an tĩnh đều suy nghĩ về Đường Trọng Kiêu, dường như là vô thức, vài lần muốn khắc chế, cuối cùng cũng bất tri bất giác rơi vào.

Mùa đông ở nơi này so với Thanh Châu còn lạnh hơn, ngọn núi hơi ẩm ướt, cửa sổ rõ ràng đã đóng kín nhưng vẫn như cũ có gió thổi vào, cô nấu mì tôm ỉn, do dự vẫn là cầm di động bấm số kia, thậm chí cũng không ôm kỳ vọng gì, nhưng bất ngờ, lần này thế nhưng lại thông!

Tim cô đập loạn, quá trình chờ đợi kết nối dường như đặc biệt dài lâu, nhưng bên kia rất nhanh truyền đến ... Lại là tiếng của một phụ nữ?

50. Chương 50

Hứa Niệm đầu tiên là đầu óc trống rỗng một giây, nhưng rất nhanh liền bình thường trở lại, điều này tuy có chút ngoài dự đoán của cô, nhưng cuối cùng cô còn có thể bình tĩnh đối mặt: “Chào cô.”

“Hứa tiểu thư?” Đối phương thử mở miệng, hơi mang theo ý cười, “Tôi là Chi Mỹ, trợ lý của Đường tiên sinh, hiện tại anh ấy đang họp, xin hỏi cô có chuyện gì không? Tôi có thể giúp cô chuyển lời.”

Hứa Niệm tính thời gian, lúc này bên kia đại khái là hơn tám giờ sáng, họp? Mặc dù trong lòng có chút khác thường, nhưng nghe xong lời này của Chi Mỹ cô vẫn là hơi chút nhẹ nhàng thở ra, việc này ít nhất đã chứng minh thân thể của Đường Trọng Kiêu không phát bệnh thì tốt rồi, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống, ngay cả ngữ khí cũng không khỏi nhẹ nhàng hơn: “Tôi không có việc gì gấp, làm phiền cô rồi.”

“Không có gì.” Chi Mỹ trước sau đều lễ phép ôn hòa, vô cùng khách sáo với cô, “Tôi đây cúp máy trước, tạm biệt Hứa tiểu thư.”

“Tạm biệt.”

Hứa Niệm nhìn chằm chằm màn hình đen trên di động, đáy lòng cũng nói không rõ rốt cuộc là tư vị gì, kỳ thật nhiều ít cũng có chút thất vọng, nhưng cô không nghĩ nhiều, xác định anh an toàn là được rồi. Quan hệ của hai người bây giờ ngay cả chính cô cũng không nói được, nhưng trước mắt như vậy, không phải là cô muốn sao?

Cô ăn xong chút đồ ăn liền đi tắm rửa, sau đó mới lên giường ngủ, cả một ngày đi đường mệt nhọc, ngay cả mơ cũng không có, một đêm ngon giấc đến bình minh.

Ngày hôm sau dưới sự trợ giúp của người phụ trách cô cùng những đồng nghiệp khác đơn giản chào hỏi, nơi này tổng cộng cũng không có mấy bác sĩ, trong đó hai người đều là dân bản xứ, tuổi hơi lớn, chỉ có một vị khác nhìn có vẻ tuổi trẻ, nam tính, nhìn ra đáng vẻ có lẽ 32, 33 tuổi, hơn nữa... dường như phản ứng không quá nguyện ý.

“Vị này là Tưởng Nghị – bác sĩ Tưởng, cậu ấy và cô giống nhau đều là tình nguyện viên.”

Người phụ trách chủ động giới thiệu, nhưng vị bác sĩ Tưởng kia dường như cũng không để ý, từ đầu đến cuối đều cúi đầu xem bệnh án trong tay, hoàn toàn không có ý định liếc nhìn cô một cái.

Hứa Niệm vươn tay ra lại chậm rãi thu về, nghĩ rằng người này sống uống phí một đồng thời gian như vậy, EQ xem ra so với Đường Trọng Kiêu còn thấp hơn. Đáy lòng cô yên lặng phỉ nhổ, nhưng một chút này không ảnh hưởng tới tâm tình của cô, rốt cuộc có thể thực hiện tâm nguyện nhiều năm của chính mình quả thực không thể cao hứng hơn.

Ngày đầu tiên đi làm khó tránh khỏi không thích ứng, vệ sinh ở đây điều kiện đơn sơ, rất nhiều việc thậm chí chính họ phải tự thân tự lực, nhưng Hứa Niệm vẫn giống như càn hăng say khách khách khí khí với bệnh nhân, mỗi lần làm gì đều tràn đầy nhiệt tình.

Ngay cả vị bác sĩ già bên cạnh cũng không nhịn được cười khích lệ cô: “Tiểu Hứa tính tình thật là tốt.”

Hứa Niệm ngại ngần nở nụ cười, con người quả nhiên vẫn là làm chuyện mình thích mới có thể đạt được càng nhiều cảm giác thỏa mãn, loại khoái hoạt này ban đầu ở Trung Ảnh cô hoàn toàn không cảm nhận được.

“Bệnh nhân đến khám bệnh, cũng không phải đến nhìn người, cười cho ai xem.” Tưởng Nghị bỗng nhiên lạnh như băng lên tiếng, vẫn như trước không nhìn cô, bút máy ở ngón tay thon dài hơi hơi chuyển động, một bộ lãnh mi mắt lạnh.

Không khí trong văn phòng bỗng nhiên chuyển tiếp đột ngột, hai vị bác sĩ già kia dường như cũng cùng Tưởng Nghị quan hệ bình thường, nhíu mày lắc lắc đầu, lúng túng quay đầu uống nước.

Hứa Niệm cách bàn làm việc của Tưởng Nghị gần nhất, ngẩng đầu là có thể nhìn đến lông mi đen dày hơi hơi rũ xuống của anh ta, người này tướng mạo đẹp, nhưng bộ mặt lạnh lùng không thân thiết với người khác, ít nhất cô ở đây một buổi sáng cũng chưa thấy anh ta cười.

Bộ dạng cô không hề gì, cúi người chống cằm, lúc này mới cười cười nói: “Cười với người khác là lịch sự, có phải bệnh nhân hay không cũng chả liên quan.”

Tưởng Nghị mày nhăn càng thêm sâu, ngẩng đầu cuối cùng liếc mắt nhìn cô, nha đầu chết tiệt kia là ám chỉ anh không lịch sự với người khác?

Hứa Niệm học dáng vẻ anh ta bắt đầu chuyển động bút máy trong tay, nói: “Nhưng mà, có người không cười có lẽ càng tốt, tôi sợ người bình thường không cười lịch sự bỗng nhiên cười rộ lên, cơ trên mặt sẽ...”

Cô nâng tay ở trên mặt mình khoa tay múa chân một chút, lập tức làm ra một vẻ mặt buồn cười, chậm rãi phun ra hai chữ: “Rút, gân.”

Tưởng Nghị sắc mặt trở nên càng thêm khó coi, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn không phát ra. Hứa Niệm tâm tình thật tốt bụng tới một cốc nước uống, chút lời nói của Tưởng Nghị trước mặt cô chẳng đáng là bao, trước kia Đường Trọng Kiều có thể độc miệng hơn anh ta.

***

Bận rộn cả một ngày, buổi tối lúc Hứa Niệm về ký túc xá Tống An Bình thế nhưng đã làm cơm xong, cô rửa tay xong hướng bên cạnh bàn thờ người ra nhìn thấy, ba món mặn một canh, chỉ là món ăn thoạt nhìn cũng không tệ lắm, ngửi hương vị cũng kích thích sự thèm ăn.

“Bây giờ dần ông như thế nào mỗi một người đều biết làm cơm chứ, có để phụ nữ bọn em sống không đây.” Cô chủ động chạy tới hỗ trợ lấy cơm.

Tống An Bình trên người đeo tạp dề, không biết có phải là vừa đi chợ mua về hay không, mà cả người đều ôn hòa hơn so với bình thường không ít. Anh nói: “Ai nói phụ nữ nhất định phải biết làm cơm, giá trị của phụ nữ cũng không phải thể hiện ở chỗ này.”

Hứa Niệm tán đồng gật gật đầu: “Cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người.”

“Nha đầu chết tiệt kia.” Tống An Bình ngồi xuống bên cạnh bàn gỗ nhỏ, anh vóc dáng cao chân dài, ngồi ở đó thấy thế nào cũng có chút buồn cười.

Hứa Niệm lại không có tâm trạng thưởng thức những điều này, cô thật sự là đói lắm rồi, bưng bát lên liền không hình tượng ăn luôn. Tống An Bình nhìn cô một hồi, hơi hơi ho một tiếng: “Nhìn em cũng đã ổn định, anh ngày mai sẽ đi.”

“Ừ.” Hứa Niệm vô tình gật gật đầu.

Tống An Bình nổi giận buông dưa, mặt đầy bi thương: “Em không luyện tiếc anh sao, tốt xấu gì anh cũng coi như là nửa Đại ca của em đi.”

Từ nhỏ đã cùng nhau chơi đùa, cách xa lâu ngày thêm với chuyện vừa qua, hai bên nói chuyện lại càng ngày càng không quen, Hứa Niệm đem đồ ăn trong miệng nuốt xuống mới như chịu liếc anh một cái: “Không phải anh nói ở đây nửa ngày cũng không ở được, em cuối cùng bắt tài còn khiến anh theo tới đây chịu tội.”

Tổng An Bình cuối cùng có chút tươi cười, lúc cúi đầu ăn gì đó mơ hồ không rõ nói: “Đương nhiên, nếu không phải bị người đó ủy thác anh nhất định sẽ không đến.”

“...” Lời vừa ra khỏi miệng, động tác của hai người đều ngừng lại.

Tổng An Bình người này không có bệnh gì lớn, nhưng chút tật xấu lại một đống lớn, nói chuyện với người càng quen thì lại càng không đúng mực. Giờ phút này anh cực kỳ ảo não, hận không thể hung hăng cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Quả nhiên Hứa Niệm lập tức liền chăm chú nhìn anh: “Bị người đó ủy thác?”

“Ừm.” Anh khó khăn nuốt một chút, bỗng nhiên liền nở nụ cười, “Lục lão phu nhân đó, trước khi đi vẫn dặn dò anh nhất định phải đưa em tới đây, sợ em không quen.”

Hứa Niệm nheo mắt lại, tỉ mỉ đánh giá anh, Tổng An Bình đầu nhanh chóng vùi vào trong bát, hoàn toàn và chìm vào miệng.

***

Ngày hôm sau Tổng An Bình sáng sớm đã đi, Hứa Niệm nhìn xe dần dần đi xa, nhin không được thở ra một hơi. Bây giờ là thiết thực cảm nhận được sinh hoạt một mình, nơi này không có người quen, không có quá khứ tội tệ của cô, cuộc sống không có liên quan tới Lục Sơn, càng không có Đường Trọng Kiêu, tất cả đều hoàn toàn mới .

Mỗi ngày cô dậy sớm về muộn, kỳ thật ứng phó bệnh trạng cũng phần lớn đều là đơn giản, vấn đề nghiêm trọng điều kiện trong bệnh viện của họ cũng không cho phép, nhưng mặc dù như thế cô vẫn sinh hoạt rất đầy đủ.

Điều duy nhất khiến lòng cô không dễ chịu chính là Đường Trọng Kiêu thật sự không hề liên lạc với cô, người này giống như lúc trước bỗng nhiên xuất hiện trong cuộc sống của cô, đảo mắt lại biến mất, im hơi lặng tiếng, một chút dự báo cũng không có.

Kết hợp với tất cả trước kia, Hứa Niệm loáng thoáng có cảm giác, Đường Trọng Kiêu có lẽ đã đưa ra quyết định, chỉ là cô quá trì hoãn trước sau đều không phản ứng kịp mà thôi. Dù sao đó là em gái của anh, huyết mạch tình thân luôn không cùng một loại.

Cô nghĩ tới những điều này, trong lòng như bị hung hăng nín chặt khó chịu, nhưng đại khái kết cục của hai người chỉ có thể như thế, yêu hận tình thù, đều luôn không giống trong phim hay tiểu thuyết tốt đẹp như vậy.

Hứa Niệm mỗi ngày tận lực làm cho chính mình đem tất cả tinh lực đều đặt trong công việc, nhưng thỉnh thoảng vẫn sẽ thất thần, có lần bị Tưởng Nghị thấy được, người nọ liền mặt không thay đổi nhắc nhở cô: “Thất thần một lần khả năng sẽ gây nên sai lầm không nhỏ, đây là mạng người.”

Hứa Niệm lập tức lên tinh thần, Tưởng Nghị từ phía sau cô đi qua, lạnh lùng hừ một tiếng: “Thất tình thì xin nghỉ, bớt đi một người cũng không sao.”

Cô theo bản năng mắt nhìn chính mình phản chiếu trên kính trong suốt, thất tình? Hiện tại đáng vẻ cô không yên lòng như vậy... thì ra gọi là thất tình?

Nhưng bởi vì chuyện này Hứa Niệm cũng phát hiện Tưởng Nghị người này thật sự quá khó ở chung, nhưng vẫn phải cùng anh ta ở nhà đối diện. Hoàn cảnh ký túc xá của bọn họ vốn cũng bình thường, ngay cả phòng vệ sinh đều dùng chung, vì thể cơ hội hai người đối mặt vô cùng nhiều.

Có lẽ sau lần đó thù hằn giữa hai người là hoàn toàn kết nên, Tưởng Nghị chưa từng có sắc mặt quá tốt với cô, ngay cả ưu tiên phụ nữ cơ bản cũng miễn. Vài lần hai người chạm mặt, anh ta liền không phong độ chút nào dẫn đầu vọt vào phòng vệ sinh, Hứa Niệm cũng chỉ có thể trở mặt nhìn cánh cửa “Oành” một tiếng khép lại ở trước mắt mình.

Cô trừng mắt, trong lòng thầm nghĩ tiểu nhân có thù tất báo.

Hứa Niệm oán hận nghĩ, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có lúc cô cướp được, vì thế liền học người nọ cố ý kì kèo nửa ngày, mở cửa thấy anh ta ghen đến mức đầy mặt đỏ bừng thì cao hứng nói không ra lời.

Sinh hoạt ở đây trên trần nhỏ này từng ngày từng ngày chậm chậm trôi qua, mặc dù thỉnh thoảng cũng có chuyện phiền lòng, nhưng tóm lại trôi qua cũng không tệ lắm.

***

Đảo mắt mấy tháng qua đi, lập tức đã vào hạ, ngày đó ban đêm Hứa Niệm bị âm thanh ngoài cửa làm cho bình tĩnh, cô mở mắt tròng nóc nhà tối đen phát ngốc một lát, lập tức xác định là có người đang lấy chìa khóa mở khóa cửa của mình.

Cô nhất thời toát ra một thân mồ hôi lạnh, nơi này trị an luôn không tốt, lầu dưới tức xá ngay cả bảo vệ trực ban cũng không có.

Tay chân rón rén xuống giường, Hứa Niệm ở giá giày bên cạnh tùy tiện tìm cái ô dài cầm trong tay, trái tim gần như vọt tới cổ họng.

Nhưng rất nhanh liền truyền đến một giọng nam, trầm thấp lại tràn đầy trung khí: “Anh làm gì!”

Hứa Niệm nghe được là giọng của Tưởng Nghị, trong lòng cô cuối cùng cũng kiên định một ít, tiếp ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân hỗn độn, rất nhanh trong bóng đêm dần dần yên lặng.

Hứa Niệm mở cửa thấy Tưởng Nghị mới vừa từ trên hành lang quay trở lại, thấy cô cũng như cũ trương ra bộ mặt Poker kia: “Không sao, hình như là một người say rượu.”

Cô đứng ở cửa không nói, tim đập còn rất loạn, hồi lâu mới nghẹn ra một câu: “Cám ơn.”

Tưởng Nghị không nhiều lời, đã xoay người muốn về phòng mình, như là nhớ tới cái gì lại đột nhiên xoay người nhìn cô một cái: “Ngày mai tôi sẽ lắp cho cô một cái khóa phòng trộm, tuy rằng không sử dụng nhiều, ít nhất cũng an lòng một chút.”

Ban đêm tịch mịch nhưng lời này có độ ấm không hề giống như vậy, Hứa Niệm rốt cuộc phát hiện người này chỉ là trong nóng ngoài lạnh mà thôi, cô mỉm cười gật gật đầu, thấp giọng nói “Ngủ ngon”.

***

Sau lần đó cuối cùng quan hệ với Tưởng Nghị cũng hòa hoãn một ít, Hứa Niệm phát hiện anh ta chỉ là không thích ở chung với người khác, lòng dạ cũng không xấu.

Đến mùa hè lúc nóng nhất, Hứa Niệm gọi điện thoại cho Lục Từ, trong khoảng thời gian này hai người cũng thỉnh thoảng trò chuyện, nhưng công việc của Lục Từ không ổn định, hai người rất khó trò chuyện tử tế.

Lục Từ ở trong điện thoại nói rất nhiều, kể tình hình trong nhà, lại kể về chính mình, sau này nói đến Cầu Cầu.

“Mùa đông em và mẹ đi Đường gia một lần, gặp đứa bé kia. Đường gia đương nhiên sẽ không đưa đứa trẻ cho chúng ta, đảo mắt qua bốn tháng rồi, nhưng mẹ vẫn quyết định không được, Đường gia hiện tại không lo ngại gì, liền lấy đứa bé uy hiếp chúng ta, một chút biện pháp cũng không có.”

Cô liên miên cẩn thận nói, bỗng nhiên lại nhắc lên Đường Trọng Kiêu: “Hiện tại khắp nơi đều là tin tức về đại hôn của Nghê Vi, truyền thông đều đưa tin nói là cùng...”

Lục Từ cắn cắn môi, nhỏ giọng thử nói: “Chị và anh ấy hiện tại thế nào?”

Hứa Niệm bây giờ nghe những này, trong lòng vẫn không dễ chịu, nhưng cô đã có tâm lý chuẩn bị, cho nên coi như trấn định: “Ừm, không liên lạc.”

Lục Từ trong lòng khó chịu, lại đau lòng cô, cuối cùng đành phải trầm thấp thở dài: “Nói đến cùng vẫn là tạo hóa trên người, nhưng em luôn cảm thấy anh ấy không giống như vậy dễ dàng liền buông tay. Chu Kính Sinh từng nói, anh ấy vẫn luôn không thích Nghê Vi.”

Hứa Niệm không nói thêm gì, cúp điện thoại, lại ngồi ở bên giường nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ thất thần. Từng bao nhiêu lần hối hận quen biết người đàn ông kia, nhưng hôm nay hai người rơi vào kết cục thế lương như vậy, cô ngược lại một chút cũng không hối hận đã trải qua một đoạn kia, ít nhất những cung chiêu của anh đều không phải là giả, thế là đủ rồi.

Một năm cô thống khổ nhất, là anh cùng cô trải qua.

Cô nên cảm ơn anh.

Đáng tiếc nhiều cảm xúc như vậy, cuối cùng ngay cả cơ hội tự mình nói một tiếng với anh cũng không có. Nhớ rõ ai từng nói, mỗi một lần tách ra đều nên từ biệt thật tốt, nhưng cô cũng không thể ngoại lệ, vẫn là bỏ lỡ.

Hứa Niệm tắt đèn, nương theo ánh trăng cúi đầu nhìn chiếc lắc chân trên mắt cá chân của mình, sờ lên vẫn lạnh lạnh như cũ, cô khó hiểu, cô mang theo lâu như vậy thế nhưng cũng không thể làm nóng nó lên.

Cô do dự một hồi, vẫn là đưa tay đem nó lấy ra, nhớ rõ người nọ từng nói ở bên cạnh anh một ngày liền không cho tháo xuống, hiện tại, có lẽ anh đã quên từng nói cho cô biết rồi?

Hứa Niệm nắm chiếc vòng trong lòng bàn tay, những mảnh đá đâm vào lòng bàn tay có chút đau, nhưng dù sao đau nhất không phải chỗ đó. Cô chôn mặt ở trong gối đầu, dùng lực nhắm mắt lại.

51. Chương 51

Tâm trạng không tốt, nhưng công việc vẫn phải cẩn thận tỉ mỉ.

Hôm sau Hứa Niệm cùng Tưởng Nghị vào núi tiêm vaccin phòng bệnh cho người trong thôn, đường núi không dễ đi, bầu trời còn lất phất mưa phùn, mỗi một bước đều dễ tuột xuống, cô thật cẩn thận chống cành cây hướng lên trên.

Tưởng Nghị bình thường thoát nhìn lãnh đạm, lúc này còn có chút tinh thần hợp tác tập thể, đưa tay về phía cô: “Hôm thuốc đưa cho tôi.”

“Không cần.” Hứa Niệm trực tiếp từ chối, cô có thể đảm nhiệm, không muốn gây thêm phiền toái cho người khác, khẳng khái chống gậy đi, “Anh có thể làm được, thì tôi cũng có thể.”

Tưởng Nghị có chút ngoài ý muốn, lộ ra một tia cười nhẹ hiếm thấy, anh cũng không kiên trì nữa, chỉ là sau đó bước chân chậm lại, cố ý dừng ở phía sau cô.

Lộ trình có chút xa, hai người lúc bắt đầu luôn trầm mặc không nói, sau này cảm giác buồn bực đến đỉnh điểm, Hứa Niệm mở lời trước: “Nghe giọng anh rất giống người phương Nam.”

Cô cũng chuẩn bị tâm lý thật tốt rằng người này nhất định không sẵn lòng phản ứng với mình, tuy rằng quan hệ của hai người so với trước đây thì tốt hơn nhiều, nhưng Tưởng Nghị rất ít khi nói chuyện của bản thân. Bất ngờ là, anh ta chẳng những nói, mà cái nơi nói ra kia Hứa Niệm còn rất quen thuộc.

“Anh...” Cô lập tức dừng lại nhìn anh ta, đôi mắt trũng thật lớn, nơi đó chính là quê nhà của Đường Trọng Kiều!

Chẳng lẽ...

Trong lòng cô bỗng nhiên toát ra đủ loại suy nghĩ hoang đường, giống như nước lũ làm vỡ đê trong nháy mắt lại khó không chế được. Ánh mắt của Tưởng Nghị rất bình tĩnh, cái gì cũng chưa trả lời, chỉ chỉ phía sau cô nhắc nhở: “Đến rồi.”

Sau khi biết chuyện này đẩy lòng Hứa Niệm cũng không yên tĩnh được, đây rốt cuộc là trùng hợp hay là người nọ cố ý an bài, mà nếu tất cả đều là Đường Trọng Kiều làm, thì vì sao anh vẫn không liên hệ với cô? Điểm này cũng không giống tác phong của người đàn ông kia.

Hết lần này đến lần khác người đàn ông Tưởng Nghị này, nếu muốn nói thì không hỏi anh ta cũng sẽ nói cho cô biết, còn nếu không muốn nói, ép thế nào cũng không hỏi ra được. Hứa Niệm sau vài lần tìm cơ hội muốn thử anh ta, đều bị khéo léo cản lại: “Làm việc trước, phải trở về trước khi trời tối.”

Bọn họ không thể ở đây thêm phiền toái cho đồng hương, đây là địa điểm người trong viện đã thông báo, vì thế Hứa Niệm đành phải thành thật bận rộn việc chính, dù sao sau còn có cơ hội hỏi lại.

Tình hình vùng núi này so với dự đoán lúc trước còn gian nan hơn, rất nhiều người trong thôn bệnh lâu ngày thành nan y, trong nhà thật sự không có tiền chạy lên trấn trên một chuyến. Lúc Hứa Niệm tiêm vaccin phòng bệnh cho họ liền thuận tiện xem một chút bệnh đau nhức nhỏ, bận rộn căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Kết quả khi xuống núi trời đã hoàn toàn tối đen, tất cả cây cối trong rừng đều xanh um tươi tốt che khuất ánh mặt trời. Hứa Niệm bình thường gan lớn, nhưng từ nhỏ đã sợ tối, lúc này đi ở phía sau thì từng đợt sợ hãi dâng lên.

Tướng Nghị dường như cũng nhìn ra, đưa đèn pin trong tay cho cô: “Tôi sẽ đi theo cô.”

Cô gật gật đầu, buộc bản thân trấn định lại, nhưng vận may của hai người không được tốt, vốn trời quang mây tạnh bỗng nhiên lại bắt đầu đổ mưa, hơn nữa mưa rơi càng lúc càng lớn. Tướng Nghị đến sớm hơn cô một chút, đối với tình huống đột nhiên xảy ra ở đây rất có kinh nghiệm, đưa tay kéo lấy dây đeo hòm thuốc của cô: “Đi bên này.”

Hứa Niệm lúc này cũng không dám nhiều lời, bên này khí hậu khác thường, đặc biệt mùa hạ nhiều mưa thời tiết vùng núi vô cùng nguy hiểm. Cô vội vàng đuổi kịp cước bộ của Tướng Nghị, trước mắt căn bản không có đường có thể đi, lùm cây và nhánh cây xung quanh từng chút ướt sũng cọ sát qua hai má và cổ chân.

Cuối cùng đã tới nơi Tướng Nghị đưa cô đến, thì ra là một hang núi.

“Lần trước tôi cũng đã gặp qua.” Tướng Nghị giải thích với cô, sau đó liền dẫn cô đi vào.

Xung quanh chỉ còn tiếng mưa rơi tí ta tí tách, Hứa Niệm theo anh ngồi trên tảng đá, may mắn bên trong còn có ít nhánh cây khô, vì thế Tướng Nghị đắp chúng thành đồng rồi chằm lên, cuối cùng không còn lạnh như vậy.

Hứa Niệm nhìn bóng đêm đen kịt bên ngoài thất thần, đầu óc một khi yên tĩnh liền không khống chế được lại suy nghĩ tới người nào đó, cô dùng sức lắc đầu muốn đuổi anh ra từ trong đầu, nhưng không bao lâu lại không khống chế được, bắt đầu nhớ đến anh.

Tướng Nghị an vị ở chỗ cách cô không xa, nương theo ánh lửa chập chờn nhìn cô. Hứa Niệm lúc này cũng nhớ lại chuyện lên núi, bỗng dưng quay đầu lại, do dự hỏi ra miệng: “Anh có biết, biết...”

Cô nói không rõ chính mình rốt cuộc muốn nghe được đáp án thế nào, bỗng nhiên liền nói không nổi nữa. Cũng là lúc này cô mới biết được, cô lại có thể sợ phải cắt đứt quan hệ với anh như vậy.

Cô nói hàm hồ như vậy, nhưng Tướng Nghị lại nghe hiểu, anh thêm củ vào trong đồng lửa, trầm mặc một lát mới gật đầu: “Biết, tôi và cậu ta là bạn bè.”

“ ... ”

Tướng Nghị dường như cũng không định giấu cô, cách ngọn lửa nồng đậm, bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười một tiếng: “Nhìn cô đáng thương như vậy, tôi nói tất cả cho cô biết vậy, không thì mỗi ngày thất hồn lạc phách, tôi thật sự lo lắng cho bệnh nhân của cô.”

“ ... ”

***

Ngày hôm sau Hứa Niệm thẳng đến sân bay, quanh co lòng vòng đổi vài lần xe, trên đường gọi điện thoại cho Tống An Bình, bên kia dường như còn chưa tỉnh ngủ, nói chuyện ồm ồm: “Làm sao? Nhanh như vậy đã không ở được?”

Hứa Niệm không để ý tới anh, vỗ đầu liền hỏi: “Em tới đây là sắp xếp của Đường Trọng Kiều? Ngay cả anh đưa em tới đây cũng là ý của anh ấy?”

Tống An Bình bị làm cho tỉnh lại, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, mở miệng lắp bắp: “Em, biết hết rồi?”

Trên xe buýt hướng đến sân bay tổng cộng cũng không có mấy người, Hứa Niệm trong lòng dè dặt thuốc pháo, nhưng vẫn thấp giọng nói: “Tống An Bình, anh giúp anh ấy gạt em?”

Bắt đầu từ khi Tống An Bình xuất hiện, quá nhiều trùng hợp, lại đều được sắp xếp không chê vào đâu được, cũng do cô sơ suất không suy nghĩ cẩn thận.

“Oan uổng quá!” Tống An Bình quả thực khóc không ra nước mắt, “Lúc trước anh cũng là bị anh ta uy hiếp, em còn không biết những thủ đoạn đó của anh ta sao. Huống chi Đường Trọng Kiêu nói, đây là tâm nguyện từ trước đến nay của em, không thể ngăn cản...”

Đáy lòng Hứa Niệm thật sự là vừa hận vừa tức, tức giận căm hận lại vẫn là chính mình.

Trong mối quan hệ không thể gọi là tình yêu này, từ đầu tới cuối đều là người đàn ông kia trả giá, anh chưa bao giờ nói, làm cái gì cũng không muốn cô biết được, hết lần này đến lần khác những thâm tình đó đặt ở trước mắt cô, nhưng vẫn không cách nào khiến cô nhìn bằng sắc mặt khác.

Có người đàn ông yêu cô sủng cô, tất cả đều nguyện ý dung túng cô, tất cả phụ nữ trên đời không phải đều muốn như thế sao?

Tống An Bình hồi lâu không nghe được tiếng cô, không tiếng động thở dài: “Lúc trước anh đưa những tư liệu kia cho em đã thấy kỳ quái, Đường Trọng Kiêu biết rất rõ anh điều tra được cái gì, lại không ngăn cản anh, điều này thật sự quá lạ lùng không phải sao?”

Không lạ, trong lòng Hứa Niệm đã có đáp án, người đàn ông kia bất quá là thấy rõ ràng trong lòng cô rốt cục là để ý cái gì, biết nút thắt kia không thể tháo được, cô một đời đều không thể tiêu tan, điều anh muốn là cô cam tâm tình nguyện. Vì thế chỉ có thể mặc cho tất cả phát triển, mà anh lại yên lặng đứng ở nơi đó, thay cô khắc phục hậu quả, thay cô xóa sạch tất cả mọi nguy hiểm có thể phát sinh.

Nếu cô không đoán sai, Đường Trọng Kiêu không liên lạc với cô là sợ Đường Mạc Ninh bên kia phát hiện hành tung của cô. Anh lo Đường Mạc Ninh lại có ác ý với cô, cho nên sắp xếp Hứa Niệm tới đây, một là giao thông cùng tin tức ở đây đều bị phong tỏa, còn thêm nơi này có bạn của anh – Tưởng Nghị, có thể bảo vệ cô chu toàn.

Lúc Tưởng Nghị nói tất cả những điều đó cho cô biết, cô quả thực kinh ngạc nói không nên lời, người đàn ông kia còn có thể vì cô làm được đến như vậy, cô... có tài đức gì chứ?

Từ khi họ bắt đầu quen biết, cô vẫn bị bắt thừa nhận, cho rằng đây là “kẻ thù” của cô, từ ban đầu đối chọi gay gắt, càng về sau trong công việc từng chút từng chút, kỳ thật người đàn ông này, chưa từng hại cô chút nào.

Tất cả mọi thứ anh dành cho cô đều là chân tình thật ý, đáng tiếc luôn không nói ra miệng.

Hứa Niệm quả thực không thể nghĩ tiếp, nhớ lại quá nhiều chuyện, như chuỗi ngọc bị đứt tất cả đều mảnh liệt xuất hiện trong đầu cô. Nhất là đêm đó khi từ biệt cô xoay người rời đi, thậm chí ngay cả hai chữ “tạm biệt” cũng chưa nói ra khỏi miệng, không quay đầu nhìn anh một cái, khi đó tâm tình của anh...

Hứa Niệm dùng lực che ngực, đau sắp không thở nổi, hiện tại cô phải lập tức nhìn thấy anh! Anh đã từng không chùn bước, quãng đường còn lại, cô muốn chủ động chạy về phía anh!

Cô muốn cho anh biết, cuộc tình này, không còn chỉ một mình anh đóng kịch.

***

Có lẽ Tưởng Nghị đã nói tình hình của cô cho Đường Trọng Kiêu, nên cô mới ra sân bay, xe của chú Hoa đã đứng ở cửa. Ông vẫn là bộ dạng nghiêm túc đó, nhưng ngữ khí so với trước đây thì hòa hoãn hơn: “Hứa tiểu thư.”

Hứa Niệm theo bản năng nhìn thoáng qua trong xe, chú Hoa không khỏi nở nụ cười: “Tiên sinh có chuyện không tới đây, hiện tại tôi đưa cô đi gặp cậu ấy.”

Trong lòng cô có chuyện, một phút đồng hồ cũng không muốn trì hoãn, lập tức khom lưng lên xe.

Chú Hoa không nói nhiều, trước sau đều im lặng nhìn chằm chằm tình hình giao thông phía trước, Hứa Niệm vài lần muốn hỏi ông một chút Đường Trọng Kiêu có tốt không, nhưng thấy ông một bộ lãnh đạm, lời nói vẫn là nuốt trở vào.

Thì ra tư vị vương bận một người kỳ diệu như vậy, rõ ràng một giây sau liền nhìn thấy anh, nhưng vẫn vội vã như thế.

Xe trực tiếp đi tới biệt thự vùng ngoại thành cô ở trước đây, xa xa cô đã thấy một người đứng ở cửa. Trên người anh mặc quần đen áo trắng đơn giản, vừa vận thân hình hơi gầy, cô không biết vì sao, hốc mắt bỗng nhiên trưởng đau.

Chú Hoa vừa mới dừng xe lại, cửa xe phía sau bỗng nhiên bị dùng lực đẩy ra, tiếp theo liền thấy Hứa Niệm chạy thật nhanh ra ngoài, trực tiếp nhào về phía Đường Trọng Kiêu.

Anh bị cô nhào đến với lực lớn bị đâm cho lui về phía sau một bước, nhưng vẫn vững vàng tiếp được cô, đưa tay đỡ lại gáy cô, khẽ cười lắc lắc đầu: “Nhiều người nhìn như vậy, khóc nhè không thấy ngượng à?”

Hứa Niệm mặt chôn ở trước ngực anh, trên người anh vẫn là hương vị trầm mộc cô quen thuộc, mùi vị này nháy mắt làm cho cô an tâm không ít, đoạn đường này thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng lại chỉ biến thành tràn ngập ủy khuất và nước mắt.

Cuối cùng cô cắn giận cắn anh một phát, nhưng anh ngay cả hô hấp cũng không thay đổi, hai tay ôm cô chặt hơn chút nữa.

“Ngu ngốc.”

Khóe môi anh gợi lên nụ cười, thấp giọng nỉ non bên tai cô: “Ngu ngốc yêu em.”

Lòng cô càng thêm mềm mại, cô đưa tay giữ lấy cổ anh, chủ động đưa đôi môi hôn anh.

Trên mặt chú Hoa mang theo nụ cười hiếm thấy, nâng tay ra hiệu với mấy người giúp việc, vì thế tất cả mọi người thức thời lui ra. Chỉ còn hai người đứng ở cửa, cô đang khóc, anh lại không mở miệng dỗ dành, nụ hôn này tràn đầy nước mắt mặn chát, lại tràn đầy ngọt ngào.

Đường Trọng Kiêu biết, lần này, rốt cuộc anh đã đợi được nhím con của anh.

Hứa Niệm chùn tay mềm mại vịn vào anh, lui lại một chút, thật sâu nhìn mắt anh, nói: “Từ trước đến nay em khiến anh chỉ có một mình, về sau sẽ không như vậy nữa, cho dù tiếp theo phải đối mặt với gì, xin anh hãy tin em.”

Kiên định và trầm tĩnh trên mặt cô khiến anh nao nao, rất nhanh đã hiểu mọi chuyện, đưa tay nhéo nhéo cái mũi xinh xắn của cô, mỉm cười gật đầu: “Anh đây mỗi mắt mong chờ.”

Ngoài cửa ánh mặt trời ấm áp, mặc dù ngày sau lại nhiều mưa gió, nhưng đã không còn sợ điều gì, anh làm nhiều chuyện như vậy đều đáng giá, vì cô, anh vui vẻ chịu đựng.

52. Chương 52

Hứa Niệm cùng Đường Trọng Kiêu tiến lên lầu, tay hai người trước sau đều chưa từng tách ra. Cô tỉ mỉ nhìn anh chăm chú, lúc này mới phát hiện khí sắc của anh cũng không tốt, nghĩ đến đoạn thời gian cô đau lòng này, chỉ sợ anh cũng không dễ chịu hơn mình bao nhiêu, không khỏi có chút bận tâm: “Bệnh của anh...”

“Không có việc gì.” Anh trả lời thật rõ ràng, suy nghĩ một lát lại nhìn về phía cô, “Cuối cùng không nhìn được em, sao anh có thể đi tìm cái chết.”

Hứa Niệm tức giận đến hung hăng trừng anh: “Không được nói bậy.”

Người thân thể không tốt luôn đặc biệt kiêng kị nói chữ này, nhưng bộ dạng anh lại chẳng chút để ý, lúc này mang theo cô từng bước lên lầu, nụ cười trên mặt dường như không che giấu được: “Cần quy tắc lắm như vậy làm gì, nói đến cùng mọi chuyện đều nắm giữ trong tay mình, nếu nói mấy câu thật sự có thể quyết định sinh tử, còn cần bác sĩ làm gì.”

Phụ nữ ít nhiều đều cảm tính, Hứa Niệm không nói nữa, đối với đề tài này từ chối phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Chú Hoa đã bỏ hành lí của cô vào phòng ngủ chính, trước đây Hứa Niệm từng ở trong căn phòng này, nhưng lần này có tâm trạng khác biệt rất lớn. Anh kéo cô ngồi trên sô pha, hai tay vuốt ve gương mặt cô, ánh mắt đảo qua đảo lại, như muốn đem thiếu thốn mấy tháng này tất cả đều bồi dưỡng trở về.

Hứa Niệm da mặt mỏng, hướng hồ hiện tại trong lòng trong đầu tất cả đều là anh, bị nhìn chăm chú vào như vậy bên má lập tức liền hồng lên, hơi nghiêng mặt trốn ra: “Cũng không phải chưa nhìn thấy, có cái gì đẹp chứ.”

“Quả thực khó coi...” Người này thế nhưng còn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thấy cô vừa tức lên mà trừng lại, lúc này mới cười nói tiếp, “Nhưng mà nhìn không chán, làm sao được?”

“Lưu manh.” Cô bị nói cho thẹn đến hoảng, hai chữ mắng ra miệng lại mềm nhũn, chút lực cũng không có.

Đường Trọng Kiêu đưa tay ôm chầm cô, khổng chế không được liền cúi đầu hôn, giữa tình nhân nói chung đều là như thế, mỗi phút mỗi giây bên nhau đều hận không thể triển miên cùng một chỗ.

Trong nhà cực kì yên tĩnh, lúc này bên tai chỉ còn lại tiếng hít thở của hai bên, anh lại khó tự kiềm chế, kéo váy dài của cô từng chút một sờ soạn lên trên. Đây là món nghiện của anh, căn bản cai không được, một khi nhiễm phải thì biết vị ăn vào xương tủy nhện không được muốn càng nhiều.

Khi tình nồng đậm tất cả đều sẽ tự nhiên, Hứa Niệm cũng hiếm khi mở lòng phóng túng, chủ động quần lấy anh, há miệng run rẩy đưa lên cái lưỡi của mình.

Ngay cả cửa anh cũng chưa đóng, Hứa Niệm nhỏ giọng nhắc nhở, nhưng người này quen chủ nghĩa đàn ông, căn bản không cho phép thương lượng: “Không có căn dặn của anh sẽ không ai dám đi lên, xa cách lâu giờ gặp lại, ai cũng biết chúng ta đang làm gì.”

Lời nói này khiến toàn thân cô đều nóng lên, sau đó anh đã không cho cô cơ hội nghĩ nhiều nữa...

Nhưng rất nhanh Hứa Niệm liền cảm thấy không bình thường, người trên người bỗng nhiên ngừng lại, cô mở đôi mắt sương mù ra, lấy chân hơi hơi cọ anh: “Sao vậy?”

Ánh mắt anh có chút lạ, Hứa Niệm dọc theo tầm mắt của anh vừa thấy, trong lòng thâm kêu một tiếng “Không xong”, đem đó cô tháo lắt chân xuống kết quả quên đeo lại.

Cô lấy lòng nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Không phải em cố ý.”

Đường Trọng Kiêu không nói chuyện, chỉ chống cánh tay trước sau đều nhìn chăm chăm vào cô, Hứa Niệm bị anh nhìn trong lòng không ngừng chột dạ, lúc này mới nghe anh mở miệng: “Nếu Tưởng Nghị không nói gì, có phải em thật sự định cứ như vậy buông tay không?”

Hứa Niệm trong lòng ngẩn ra, vấn đề này...

Anh thở dài, cuối cùng không có dũng khí nghe đáp án chân thật của cô, cúi đầu chống trán cô, nói: “Quên đi.” Hiện tại so đo những chuyện này cũng không có ý nghĩa, dù sao cô cũng đã ở bên cạnh anh.

Hứa Niệm nhìn anh như vậy trong lòng lại khổng chế không được mà đau đớn rầu rĩ, trước đây khi yêu luôn lo được lo mất, anh rất ít khi biểu lộ cảm xúc trắng ra ở trước mặt cô như vậy, hay là trước kia cũng từng thương tâm thất vọng, nhưng đều bị cô xem nhẹ.

Cô chủ động ôm anh, từng chữ từng chữ nói cực kỳ rõ ràng: “Cho dù Tưởng Nghị không nói, em cũng muốn duy trì quan hệ giữa chúng ta. Em cũng không phủ nhận bản thân đã sớm yêu phải anh, chỉ là còn kém một bước dũng khí. Anh làm nhiều chuyện vì em như vậy, người khác không nói, em cũng sẽ phát hiện ra, chỉ là vấn đề sớm hay muộn thôi.”

Anh trầm mặc nhìn cô, cô yên lặng, chủ động ngẩng đầu hôn một cái lên khóe môi anh: “Có kẻ ngu ngốc lẳng lơ bỏ ra nhiều như vậy, ông trời cũng không đành lòng tiếp tục ức hiếp anh ta nữa.”

Đường Trọng Kiêu rốt cuộc bị cô chọc cười, cắn cô một cái xem như trừng phạt, cắn răng ở bên tai cô nói: “Được tiện nghi còn khoe mã, không cho em chút nhan sắc xem xem, làm sao chần chĩnh đạo làm chồng?”

Hứa Niệm cười muốn trốn sang bên cạnh, lập tức bị anh bắt lấy kéo lại, hai cơ thể nóng bỏng hợp lại cùng một chỗ, ngay cả đường cong cũng ăn khớp với nhau, kết hợp chặt chẽ, vững chắc không thể phân chia.

***

Hứa Niệm rất cuộc biết đàn ông dối lâu nên có bao nhiêu đáng sợ, người này giằng co vài lần, cuối cùng cô cầu xin đến cổ họng đều khàn, mắt thấy anh lại muốn xé một cái BCS ra, cô nói cái gì cũng không chịu theo sự chi phối, bực khản trải giường chạy đi.

Đường Trọng Kiêu bị bộ dáng chạy trốn chết của cô chọc cho buồn cười: “Rõ ràng em cũng rất hưởng thụ, vừa rồi ai vẫn nói rất tuyệt chịu không nổi?”

Đáp lại anh cô trực tiếp ném gối ôm tới, cho dù lúc bắt đầu cô cũng muốn anh, nhưng cũng đánh không lại anh không biết tiết chế mà!

Đường Trọng Kiêu thoải mái mà tiếp được đồ bay tới, lười biếng đem ở sau đầu, cứ như vậy nằm trên ghế sa lon cười cười nhìn cô. Cô vốn da mặt cũng không dày, chạy tới phòng tắm rửa sạch, chờ đến lúc đi ra lại nghĩ đến một chuyện khác: “Anh vì sao vẫn...”

Cô không có hảo ý muốn nói ra toàn bộ, ánh mắt có ý liếc mắt công cụ tránh thai trên bàn.

Anh một lần nữa ôm cô tới, lần này thành thật hơn, chỉ an ổn gối lên hõm vai cô: “Bệnh của anh là di truyền. Tiểu Niệm, anh rất ích kỷ, vì em anh có thể dốc sức sống sót. Nhưng mà con...”

Hứa Niệm biết ý anh, khó trách từ ban đầu anh đã kiên trì tránh thai, có lẽ nhớ tới bản thân trải qua từ nhỏ, không đành lòng lại khiến đứa trẻ gặp một lần. Trước kia căn bản không để ý bất cứ chuyện gì của anh, bây giờ suy nghĩ một chút, nội tâm người này có bao nhiêu cô độc.

Xoay người lại ôm anh, cô dán lên gương mặt anh, cảm giác được anh dần dần thả lỏng mới nói: “Anh vì em mà liều mạng sống sót, nhất định nói được thì phải làm được. Khiến em yêu anh thì anh phải chịu trách nhiệm với em, đứa bé, thuận theo tự nhiên có được hay không?”

Anh có chút khiếp sợ, kỳ thật hiện tại quan hệ của họ vừa mới ổn định, nói lên những điều này không khỏi có hơi sớm.

Hứa Niệm đại khái cũng nghĩ đến vấn đề này, hai má hơi có chút hồng, nhưng vẫn thản nhiên nhìn thẳng anh: “Anh có chỗ nào không tốt? Còn không phải giống người bình thường, thậm chí... còn lợi hại hơn.”

Cô nói xong cũng quay đầu thật nhanh, tất cả vành tai đều hồng thắm.

Đường Trọng Kiêu nghe hiểu sự mập mờ trong lời này, trong lòng ảm áp khó có thể tin. Cô gái này một khi yêu liền không quan tâm không để ý, anh tốt anh xấu, tất cả đều cùng nhau tiếp nhận, nhưng nguyên ý sinh con ột người đàn ông bị bệnh tim, đủ để chứng tỏ cô yêu anh biết bao nhiêu.

Cho dù vì để anh tin tưởng, điều này cũng đủ khiến anh vui mừng.

Anh nhìn không được cười khê, giọng điệu không nhẹ không nặng bên tai cô, tay cũng bắt đầu dần dần không đứng đắn: “Tiểu Niệm.”

Hai chữ vốn dĩ bình thường từ trong miệng anh phun ra cũng mang theo hơi thở trên người kiều khác, Hứa Niệm không chế không được rụt bả vai một cái, cổ ý hung dữ với anh: “Làm gì, nói chuyện thôi, đừng có động tay động chân.”

“Không muốn nói không.”

“...”

“Muốn làm...”

***

Ngày hôm sau Đường Trọng Kiêu còn đang ngủ, Hứa Niệm lại dậy thật sớm. Người hầu trong nhà đều ở chỗ này, bận rộn nhưng có điều không lộn xộn, chú Hoa cũng vừa vào cửa, liếc mắt nhìn thấy cô xuống lầu, quan sát trang phục của cô, chủ động vuốt cằm nói: “Hứa tiểu thư muốn đi ra ngoài?”

“Ừm.” Hứa Niệm nghĩ một chút, cười nói, “Chú có rảnh không? Có thể đưa cháu đến một nơi không?”

Chú Hoa biết cô đây là vì để cho Đường Trọng Kiêu an tâm, không khỏi có chút nhìn cô với cặp mắt khác xưa, quả nhiên lần này Hứa Niệm không quá giống với trước kia, biết quan tâm đến cảm nhận của tiên sinh, vì thế ngữ khí khi mở miệng cũng tốt lên không ít: “Đương nhiên có thể, Hứa tiểu thư có thể tùy ý phân công.”

Hứa Niệm đi thăm hỏi vị giáo sư già dạy cô trước đây, vị này trước đây rất có uy tín về bệnh tim, Đường Trọng Kiêu đã qua thời kì trị liệu tốt nhất, nhưng nếu không phẫu thuật, vẫn rất nguy hiểm.

Bọn họ thật vất vả phá bỏ thiên tân vạn khổ ở bên nhau, Hứa Niệm tin tưởng vững chắc đã không có bất cứ chuyện gì có thể ngăn cản họ, nói đến cùng chỉ cần có tâm thì cái gì cũng không cần sợ.

Vị giáo sư kia tuổi tác cao, đã sớm về hưu, lần này đi một chuyến công cốc, quản gia trong nhà nói cho cô biết, đối phương đi Nhật Bản du lịch, không rõ ngày về.

Khó tránh khỏi có chút thất vọng, nhưng cô vẫn như trước tràn đầy tin tưởng, cũng đã chịu đựng nhiều năm như vậy, cũng không cần vội trong nhất thời.

Khi trở về chú Hoa từ kính chiếu hậu nhìn cô, nhin không được vẫn là hỏi: “Nếu bệnh của tiên sinh vẫn không tốt được...”

Hứa Niệm đọc hiểu lo lắng trong đáy mắt ông, cười thầm: “Cũng không phải bây giờ cháu mới biết bệnh tình của anh ấy.”

Ngụ ý, tất cả đều có chuẩn bị tâm lý.

“Kỳ thật mấy năm nay phu nhân cũng chưa từng buông tay, nhưng đây là di truyền của gia tộc, Đường lão tiên sinh năm đó đã phải đi sớm.” Chú Hoa trước kia chưa bao giờ trò chuyện nhiều cùng cô, lần này lại nói không ít,

“Nhưng mấy đứa nhỏ trong nhà, lại chỉ có tiên sinh mắc bệnh này, cũng nói không tốt. Còn có người hầu miệng nói lảm nhảm, nói là tổ tiên bị nguyên rủa...”

Những điều này đương nhiên là không tin được, Hứa Niệm cười cười vượt qua: “Vị giáo sư của cháu ở phương diện này nghiên cứu rất nhiều, chỉ có tính tình quái gở, cho dù Đường lão phu nhân tự mình đi ông ấy cũng chưa chắc sẽ nể mặt.”

Chú Hoa ngoài ý muốn nhìn cô một cái: “Nếu Hứa tiểu thư có thể giúp tiên sinh chữa khỏi bệnh này, phu nhân bên kia nói không chừng...”

Lời này của ông còn chưa nói xong, thân xe bỗng nhiên xảy ra va chạm kịch liệt, sau đó không hề báo động trước mà hướng về phía chỗ đứng tránh bên cạnh. May mắn cường độ đối phương va chạm không mạnh, chú Hoa vững vàng đem xe thắng lại.

Trán Hứa Niệm bởi vì quán tính va chạm vào lưng dựa băng ghế trước, lập tức liền xanh một khối, cô trấn định chống đỡ thân người ngồi lại, xuyên qua cửa kính xe mắt nhìn đầu số gây nên.

Người này thật đúng là âm hồn không tan.

“Là tam tiểu thư.” Chú Hoa mày nhăn thật chặt, đã chuẩn bị khởi động xe, “Hứa tiểu thư đừng tìm cô ấy gây chuyện, việc này để tiên sinh xử lý.”

Cửa kính xe Porche màu hồng kia chậm rãi kéo xuống, Đường Mạc Ninh mặt không thay đổi nhìn về phía bên này, khiêu khích trắng trợn không cần nói cũng biết, dưới ánh nắng, một chút vương pháp cũng không có.

Hứa Niệm không có chút nhút nhát, ngược lại ngăn chú Hoa lại: “Không sao, vừa lúc cháu cũng chuẩn bị gặp cô ấy một chút, chọn ngày không bằng được ngày, liền hôm nay đi.”

“Hứa...”

“Tự cháu có chừng mực.”

Hứa Niệm trực tiếp đẩy cửa đi xuống, trước kia không muốn so đo với cô ta là vì cô kiêng kỵ quá nhiều, một bên để ý cảm nhận của Đường Trọng Kiên, bên kia, lúc ấy thật sự là vô tâm. Nhưng hôm nay vị đại tiểu thư này càng ngày càng làm càn, quả nhiên là làm người lương thiện luôn bị người ta ức hiếp.

Nhưng lần này, cô sẽ không nhịn nữa.

Món nợ của Đường Mạc Ninh và cô, đã đến lúc tính rõ ràng.

Hứa Niệm từng bước đi qua, chú Hoa đều thay cô lau mồ hôi, cuối cùng lập tức gọi điện thoại cho Đường Trọng Kiên.

Đường Mạc Ninh cũng mở cửa xe bước xuống, cô ta dựa vào thân xe, không một chút vì chuyện mới làm mà biểu hiện ra có lỗi, góc miệng hơi nhướn lên cười cười: “Còn tưởng rằng cô thật dũng cảm đến mức căn bản sẽ không trở về, nói đến cùng, cảm tình đối với Lục Sơn cũng chỉ như thế thôi.”

Hứa Niệm không để ý cô ta, ngược lại lấy điện thoại di động ra đi vòng qua trước xe cô ta bắt đầu chụp ảnh.

Đường Mạc Ninh nhíu nhíu mày, cảm giác người khác không nhìn thẳng đối với cô mà nói quá kinh khủng, Lục Sơn là như vậy, người phụ nữ này cũng thế, cô càng thêm nổi giận, đi qua nhìn rõ xem Hứa Niệm đang làm gì, không khỏi cười nhạo nói: “Cô cho rằng cảnh sát sẽ quản? Cho dù có quản, xe cô ngồi là của anh hai tôi, người trong xe cũng là của anh hai tôi, chẳng lẽ anh ấy sẽ muốn tôi gặp chuyện không may sao?”

Hứa Niệm lúc này cuối cùng cũng nhìn thẳng cô ra, nhưng chỉ là nheo mắt lại cười nhẹ: “Cô đoán được, đương nhiên tôi cũng nghĩ đến được.”

Cô nói xong trước mặt cô ta gọi điện thoại, là trực tiếp gọi ột tòa soạn báo nổi tiếng ở đây: “Xin chào, tôi xảy ra sự cố giao thông, người gây tai nạn có hiềm nghi lập kế hoạch giết người trước...”

Sắc mặt Đường Mạc Ninh bỗng chốc liền thay đổi, gia tộc như họ vậy, sợ nhất chính là tin xấu mặt, nhớ tới năm năm trước đáng vẻ giận dữ của mẹ, trong lòng cô ta vẫn là có chút chột dạ, nhưng vẫn cố ý kiên trì nói: “Tôi chẳng qua là cùng cô chào hỏi mà thôi, không ngờ cô lại nhỏ mọn như vậy.”

Hứa Niệm nhíu mày, ôm cánh tay nhìn lại cô ta: “Lời này cô có thể giữ lại đợi nói với phóng viên, nhưng mà tình hình hiện trường, có lẽ lí do thoái thác này rất khó làm cho người ta tin phục.”

Lời này nói ra thỏa đáng, Đường Mạc Ninh cuối cùng ý thức được người trước mặt cũng không phải dạng hiền lành, cô ta cắn chặt răng, rốt cuộc lộ ra nguyên hình: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Hứa Niệm bị cô ta nói đến bật cười: “Lời này hẳn là tôi hỏi cô mới đúng.”

Cô đến gần Đường Mạc Ninh một bước, nụ cười trên mặt bỗng nhiên biến mất, đôi mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô ta, lại từng chữ đều nói có lực kiên định: “Tôi nhìn cô không phải vì sợ cô, là vì Cầu Cầu đáng thương. Nhưng Đường tiểu thư, không phải tất cả mọi người đều có nghĩa vụ dung túng cô làm xằng làm bậy, cô đang làm trời đang nhìn, cô quả thật không tin báo ứng?”

53. Chương 53

Trong trí nhớ của Đường Mạc Ninh, dường như Hứa Niệm không phải là người mạnh mẽ như vậy, cho nên cô nhất thời có chút trở mắt, thậm chí không biết nên ứng phó với tình hình trước mắt thế nào.

Hứa Niệm quyết tâm muốn cho cô ta nếm mùi đau khổ, vì thế một chút cũng không nương tay, phóng viên đã đến nhanh chóng, hiện trường chật ních đám người vây xem.

Đường tam tiểu thư từ trước đến nay có gặp phải tình trạng này như bây giờ đâu, lập tức lạnh mặt, to tiếng quát người bên cạnh: “Nhìn cái gì vậy, tránh hết ra cho tôi!”

Không có ai nghe lời cô ta, tất cả mọi người đều đang đoán xem vị tiểu thư này rốt cuộc là ai, xem xe cô ta ngồi và cách trang điểm thì không phải là người thường.

Các phóng viên mắt sắc, có người lập tức nhận ra cô ta, đồng thời đem cameras cùng máy ghi âm tất cả đều đưa đến trước mặt cô ta: “Đường tiểu thư, cô có thể nói cho chúng tôi biết tình hình trước mắt là gì không? Thật sự như vị tiểu thư này nói, cô là chủ mưu giết người sao?”

Đường Mạc Ninh là người rất dễ xúc động, nhưng lúc này cũng biết nhất định không thể nói lung tung, một khi nhiều lời một chữ sẽ bị người ta phóng đại lên vô số lần xem như nhược điểm, vì thế mím môi lạnh lùng trừng Hứa Niệm.

Chú Hoa ở bên cạnh gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, ông căn bản không biết lúc này rốt cuộc nên giúp ai, rốt cuộc thấy cách đó không xa có xe hơi màu đen chậm rãi ngừng ở ven đường, là Đường Trọng Kiêu đến.

Đường Trọng Kiêu không lập tức xuống xe, chỉ đứng nhìn từ xa, thậm chí ngay cả cửa kính xe cũng không kéo xuống.

Chú Hoa lập tức hiểu, Đường Trọng Kiêu cũng không muốn tham dự vào chuyện này, có lẽ cũng hiểu được bây giờ Đường Mạc Ninh nên chịu chút dạy dỗ mới được, vì thế lúc phóng viên hỏi ông thì liền ăn ngay nói thật, miêu tả tất cả tình hình lúc đó một lần.

Đường tiểu thư đứng ở bên cạnh trước sau đều lãnh đạm cuối cùng rốt cuộc trấn định không được, cánh tay trong phút chốc buông xuống, lập tức hét lớn: “Chú Hoa, ông biết bây giờ đang nói cái gì không? Tôi sẽ lập tức đuổi ông, hiểu không!”

Này không thể nghi ngờ thành một cây diêm quẹt, các phóng viên chụp lại bộ dạng thẹn quá thành giận của cô ta, sau đó bèn nhón truy vấn: “Đường tiểu thư bây giờ là đang uy hiếp nhân chứng sao?”

Ngay cả tôi tớ nhà mình cũng không giúp mình, chuyện này ai đúng ai sai trong nháy mắt đã thấy rõ.

Hứa Niệm trước sau đều không nói gì, chỉ im lặng nhìn chăm chú Đường Mạc Ninh, không thể không nói vị tiểu thư này thật sự là được người trong nhà bảo vệ vô cùng tốt, chút chuyện như thế lại khiến cho lòng cô ta đại loạn. Cô thậm chí có chút thông cảm cho cô ta, sống nhiều năm như vậy, rốt cuộc có ý nghĩa gì, có lẽ ngay cả chính cô ta cũng không biết.

Trò khôi hài này vì sự can thiệp của cảnh sát giao thông mà kết thúc, sự tình đã sáng tỏ, cảnh sát bên kia cũng không dám tùy ý cho qua. Đường Mạc Ninh và Hứa Niệm đều đến lấy lời khai, luật sư của Đường gia cũng vội vàng vàng chạy tới, bởi vì trước đó bản ghi chép Hứa Niệm thiếu chút nữa bị xe đụng có trong hồ sơ, cho nên lần này có lẽ cô ta thật sự gặp phải phiền toái lớn.

***

Hứa Niệm rời đi trước tiên, mới ra khỏi cục cảnh sát liền nhìn thấy xe của Đường Trọng Kiêu đứng ở ven đường, chú Hoa đứng ở sau lưng cô, hợp thời mở miệng: “Tiên sinh đã tới từ lâu.”

Cô không nói chuyện, đi tới lên xe. Trên mặt người nọ thật bình tĩnh, không lộ ra quá nhiều cảm xúc, chỉ tỉ mỉ quan sát cô một phen, rồi phân phó với tài xế: “Đến bệnh viện.”

“Em không sao.”

“Kiểm tra một chút.” Anh kiên trì, lúc này mới đưa tay đè lại lòng bàn tay của cô.

Thấy anh rốt cuộc buông lỏng một chút, Hứa Niệm nghiêng người gối lên vai anh, do dự nhỏ giọng hỏi: “Anh có trách em không?”

Đường Trọng Kiêu lắc đầu, tầm mắt dừng ở phía trước lúc lâu: “Muốn trách thì phải trách anh, Ninh Ninh như bây giờ, anh cũng có trách nhiệm.”

Hứa Niệm biết anh đang tự trách, mặc kệ giờ đây kết cục của Đường Mạc Ninh ra sao, người khó chịu nhất cũng là anh. Nhìn cô tiếp tục coi trời bằng vung, đương nhiên anh không dễ chịu, nhưng để cô bị người khác ức hiếp, chỉ sợ anh cũng không cao hứng nổi.

Cô thấy anh khó chịu, lại nghĩ không ra lời để an ủi anh, đành phải dùng lực bấu chặt ngón tay anh, dán mặt lên cổ anh.

Đường Trọng Kiều lúc này mới thoải mái một chút, trầm thấp thở dài: “Trước khi gặp em, anh không quan tâm đúng sai ra sao, thậm chí cảm thấy nó muốn thì anh cho, dù sao cho được rất tốt. Ngay cả lúc trước mẹ giao cho anh đi xử lý chuyện của nó và Lục Sơn, anh cũng không một chút do dự...”

Hứa Niệm từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, đứng lúc chống lại đôi mắt thâm trầm của anh. Anh nói: “Khi anh ở đó gặp được em, sau này Lục Sơn quyết định trở lại bên cạnh em, cắt đứt qua lại với Ninh Ninh. Anh không hiểu em có gì tốt, cẩn thận quan sát em, sau này dần dần phát hiện, em thật sự không giống với những người khác.”

Tình cảm của phụ nữ đối với đàn ông là một loại độc dược hấp dẫn, nhìn cô một lòng một dạ với người đàn ông đã sớm phản bội, đáy lòng anh đã cười nhạo cô, thậm chí ác liệt muốn vạch trần tất cả. Nhưng sau lại bất tri bất giác, thế nhưng lại có chút để ý cô, đó là một loại cảm giác rất kỳ quái, không giống nhất kiến chung tình, nhưng lại luôn nghĩ về cô.

“Sau này Ninh Ninh ở trước hôn lễ của hai người chịu kích thích rất lớn, con bé phát hiện ra mình mang thai, nhưng Lục Sơn lại kiên trì muốn kết hôn với em, thậm chí muốn mang con bé đến bệnh viện phá thai, nói muốn sửa chữa sai lầm lúc trước.”

Anh bây giờ nói những điều này thật bình tĩnh: “Con bé không tiếp nhận được, vì thế ngày đó khi hai người thử lễ phục thì đi tìm Lục Sơn, sau này hai người nổi lên tranh chấp...”

Những điều này Hứa Niệm về sau đều rõ ràng, chỉ là cô không nghĩ tới Lục Sơn sẽ lý trí đến không cần con của Đường Mạc Ninh, mặc kệ lúc trước giữa hai người có có cảm tình hay không, đây đối với một người phụ nữ mà nói đều là sự đả kích không nhỏ. Nhưng điều này cũng không thể trở thành lý do cô ta giết chết Lục Sơn.

Đường Trọng Kiều nhìn cô, dừng một chút rồi nói: “Khi đó con bé rất kích động, gọi điện cho anh. Anh lúc ấy không kịp nghĩ nhiều gì, anh thậm chí có chút... lo lắng cho em.”

Hứa Niệm bỗng dừng ngẩng đầu, thấy ánh mắt anh phức tạp.

“Cảm xúc của Ninh Ninh rất không ổn định, em còn đang ở hiện trường.”

Hứa Niệm thế nào cũng không nghĩ đến Đường Trọng Kiều lúc ấy còn có sự lo lắng này, cô chỉ cho là anh làm bất cứ chuyện gì là vì cưng chiều cô em gái này.

Anh trầm mặc, nâng tay xoa mi tâm, cuối cùng mới nói: “Mấy năm nay nhìn em vì Lục Sơn làm tất cả, nhìn em vì Lục gia vô tư trả giá, anh bắt đầu cũng hiểu được em ngu xuẩn. Nhưng sau này dần dần hiểu ra, trên thế giới này còn có một thứ gọi là trách nhiệm.”

Những năm đó anh nhìn Hứa Niệm một mình đau khổ chống đỡ Lục gia, cười cô ngốc, cười cô dốt, trong lòng nhiều hơn là đau lòng. Lần lượt nhìn thấy cô sau khi xã giao uống say thì đau dạ dày, nhưng vẫn cố nén giả bộ không có việc gì, gặp phải chuyện không giải quyết được liền trốn ở trước mộ Lục Sơn khóc, nghe cô lẩm bẩm lâu lâu, nghe cô nói những lời từ đáy lòng.

Anh dường như có chút hiểu ra, giữa người với người, cũng không phải tất cả đều là lợi dụng và lạnh nhạt, có người có lẽ từ đầu tới cuối đều là ích kỷ, nhưng có một loại người, người khác cho cô chút ấm áp đều sẽ thật tâm báo đáp. Hứa Niệm chính là người như thế.

“Nếu không phải em, có lẽ anh vĩnh viễn sẽ không ý thức được chính mình có chỗ làm sai, sau này anh nghiêm túc xem kỹ việc đã làm của Ninh Ninh, phát hiện cách của anh và mẹ đều sai lầm.”

“Sau này trong nhà tạo áp lực muốn đem chuyện này giấu xuống, tuy rằng đều là anh cả ra mặt giải quyết, nhưng anh cũng phạm vào quá nhiều sai lầm, cũng muốn nhận trừng phạt. Tiểu Niệm, nếu Lục gia quyết định kháng án... Em có chờ anh không?”

Việc này một khi lên toà án, anh cũng là khó tránh khỏi có tội.

Hứa Niệm thật sâu nhìn anh, anh tự giễu nở nụ cười: “Anh thật ích kỷ, sẽ không giống người đàn ông khác hào phóng nói cái gì đừng chờ anh như vậy. Anh đợi nhiều năm như vậy mới đợi được em, không muốn buông tay, cho dù chịu sự phỉ báng của người đời, anh cũng muốn ích kỷ tới cùng.”

Cô rút cuộc không không chế được, xoay người gắt gao ôm lấy anh, hai má chôn trong ngực anh, giọng nói gần như nghẹn ngào: “Mặc kệ kết cục thế nào, đáp án của em đều là dám chắc, anh biết em ương ngạnh thế nào, một khi nhận định một người, có mười đầu trâu cũng không kéo được.”

Huống chi anh như vậy mới đáng giá để cô thích, phạm sai lầm cũng không sao, chỉ sợ biết sai mà không dám đối mặt với nó.

Đường Trọng Kiêu nhắm mắt lại, khóe miệng hơi nhếch lên, cánh tay gắt gao siết chặt bả vai cô. Có những lời này của cô là đủ rồi, bọn họ đều là người vì yêu mà vô phương cứu chữa, vì đối phương, thế nào cũng đều cam nguyện.

***

Chuyện của Đường Mạc Ninh ồn ào rất lớn, hôm sau tin tức đã ùn ùn kéo tới. Đường Trọng Kiêu lại căn bản như không biết chuyện này, ngay cả công ty cũng không đi, cùng Hứa Niệm ở nhà xử lý nhà kính trồng hoa.

Sau khi Hứa Niệm đến đây thì không có chuyện gì để làm, sáng sớm nhàn rỗi liền cùng người giúp việc trong nhà tại nhà ẩm trồng hoa chăm sóc vài chậu phong lan mới, cô biết Đường Trọng Kiêu thích, vì thế muốn thử tìm hiểu. Ai biết người này sau khi rời giường cũng theo lại đây, hai người mặc quần hoa áo trắng nhàn nhã, ngồi giữa đầy phòng hoa cỏ nói chuyện vui vẻ.

Cô quay đầu liền có thể nhìn thấy anh hơi hơi nghiêng thân mình ngồi ở chỗ kia, một mảng lớn ánh nắng ấm áp dừng trên lưng anh, cảnh tượng như vậy quá ấm áp, cô nhìn không được trên mặt liền chứa ý cười.

Đường Trọng Kiêu quay đầu nhìn cô kinh ngạc đang nhìn mình ngẩn người, nhìn không được lại gần môi cô hôn một cái, lúc này cô mới lấy lại tinh thần, đỏ mặt mắng anh: “Lưu manh.”

“Nhưng anh thấy ánh mắt của em, như là mời, chẳng lẽ anh hiểu sai rồi?” Anh nói nghiêm trang, ánh mắt kia miễn bàn nhiều vô tội, sau đó đưa tay niết mũi cô, đáy mắt toàn là ý cười, “Dù sao cũng đã hôn, không bằng thuận tiện há miệng, cho anh đi vào.”

Hứa Niệm mặt càng đỏ hơn, cúi đầu nhìn thấy một tay còn lại của anh, phút chốc biến sắc: “Đường Trọng Kiêu! Trên tay anh tất cả đều là bùn!”

Đường Trọng Kiêu sững sốt, buông cô ra, nhìn cô, quả nhiên người trước mặt đã biến thành một con mèo hoa nhỏ. Điều này làm cho tâm tình anh rất tốt, ngược lại mở mười ngón tay ra làm bộ muốn chùi lên mặt cô, Hứa Niệm nóng nảy liền một đường chạy ra bên ngoài, hai người cười đùa hoàn toàn không để ý đến hình tượng.

Cô vừa chạy đến cửa liền bị anh chặn ngang bắt được, Đường Trọng Kiêu cuốn cô lại đây, nâng mặt cô lên muốn hôn. Hứa Niệm cũng không khách khí đem tay đầy bùn đất áp lên áo trắng của anh, hai người đây đưa cùng một chỗ, như đứa trẻ tinh nghịch.

Nhưng rất nhanh sự kiêu diễm này đã bị phá vỡ, tiếng chú Hoa xuất hiện tại cửa, có chút không được tự nhiên: “Tiên sinh, phu nhân đã tới.”

Hứa Niệm nghe vậy cả người cứng đờ, quay đầu quả nhiên nhìn thấy Đường phu nhân mặt đầy khinh thường đang nhìn mình.

Đường phu nhân trước kia trước mặt cô còn biết giả vờ giả vịt bao nhiêu, lần này ngay cả ngụy trang cũng không, lạnh như băng ném một câu: “Không ra sao cả.”

Bà liếc mắt nhìn Đường Trọng Kiêu, nói: “Theo mẹ xuống dưới.”

Biểu cảm của Đường Trọng Kiêu rất lạnh, quan hệ của anh và mẹ vốn không tốt, nếu không phải là cốt nhục tình thân, có lẽ ngay cả người xa lạ cũng không bằng. Anh nhìn Hứa Niệm, thấp giọng trấn an cô: “Anh nói chuyện với bà, em chờ ở đây, không có chuyện đâu.”

Hứa Niệm đương nhiên tin tưởng anh có năng lực xử lý tất cả, gật gật đầu, lại nhìn không được nhắc nhở anh: “Đừng tranh cãi với mẹ, cơ thể của anh không thể quá kích động.”

Anh nở nụ cười, cúi người hạ xuống một nụ hôn lên má cô: “Được.”

Sáng sớm từ khi anh tắt điện thoại di động, Hứa Niệm đã biết Đường phu nhân nhất định sẽ tự mình tìm tới cửa, cô đứng trong ánh mặt trời chói mắt hồi lâu, cuối cùng vẫn là thật nhanh rửa tay theo đi xuống.

Chuyện này vì cô mà dựng lên, cô thế nào cũng không thể để một mình anh đối mặt.

54. Chương 54

“Mẹ biết con hận mẹ, nhưng con nhất định phải tra tấn mẹ như vậy mới vui vẻ sao?” Hứa Niệm vừa mới xuống lầu liền nghe thấy tiếng Đường phu nhân, rất kích động, chấn động đến mức đèn thủy tinh trong phòng dường như cũng đang run rẩy theo.

Cô đứng ở trên cầu thang nhìn hai người, Đường phu nhân tương đối kích động, Đường Trọng Kiêu lại duy trì bình tĩnh trước sau như một, đáy mắt ngay cả cảm xúc dao động dư thừa cũng không có. Anh nói: “Mẹ suy nghĩ nhiều rồi, con chỉ đơn thuần muốn cùng một chỗ với cô ấy mà thôi, cũng không liên quan tới ai.”

Đường phu nhân tức giận đến sắc mặt biến đổi trong phút chốc: “Chẳng lẽ không phải vì ôm hận trước đây mẹ chỉ lo cho anh cả con và Ninh Ninh...”

“Không có.” Đối với chuyện thơ ấu, giọng Đường Trọng Kiêu gần như băng lạnh, “So với mẹ, con càng muốn ở bên cạnh bà nội, nếu không phải là phân phó của bà, căn bản con không nghĩ đến nơi này.”

Việc này trước đây hai mẹ con cũng chưa bao giờ bóc xé sắc mặt nói qua, bà không biết con trai của mình thế nhưng lại nghĩ như vậy!

Đường phu nhân lần này cái gì cũng nói không ra, hơi giương miệng, như là lần đầu tiên mới nhận thức đứa con trai này. Bà đứa con, bà thừa nhận mắc nợ anh nhiều nhất, cho nên tư tâm cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào hôn sự của đứa trẻ này, không yêu Nghê Vi cũng không quan trọng, anh thích ai cũng tùy anh, nhưng thế nào cũng phải là Hứa Niệm kia sao?

Bà suy sụp ngồi trên sofa, nâng tay che trán, sau một lúc lâu mới khó khăn nói ra khỏi miệng: “Chuyện của chúng ta sau này hãy nói, chỗ Ninh Ninh có anh cả con xử lý, hiện tại mẹ chỉ hỏi một câu, con không phải cô ta thì không thể?”

“Phải.” Đường Trọng Kiêu gần như không chút do dự nào thốt ra, một chữ nói kiên định có lực.

Hứa Niệm nhìn thân hình cao ngất của anh, chữ kia như một luồng ánh mặt trời rực rỡ cắt qua mây đen thẳng tắp phóng đến đáy lòng cô, mang theo ấm áp không nói nên lời.

Đường phu nhân từ từ nhắm hai mắt, như cực lực nhẫn nại gì đó, cuối cùng chậm rãi nói: “Được, được, con vì nó thật sự cái gì cũng cam nguyện, đến người thân cũng không cần.”

Đường Trọng Kiêu nhìn bà, âm trầm nói: “Không phải con không cần mọi người, là mọi người vẫn một mực bài xích cô ấy, cô ấy là người con nhận định, không tiếp nhận cô ấy cũng chính là cự tuyệt con.”

“Muốn chúng ta tiếp nhận thế nào?” Đường phu nhân lại khó mà kiềm chế thét lên, “Con không biết cô ta và Ninh Ninh như nước với lửa? Cô ta không có một khắc không muốn em gái con chết! Con cảm thấy hai đứa có tương lai sao? Vì sao đến bây giờ con còn không chịu đối mặt với hiện thực?”

Những lời này không biết đã nói bao nhiêu lần, từ đầu đến cuối bà tin tưởng vững chắc, đứa con bà lấy làm kiêu ngạo cuối cùng sẽ không để cho bà thất vọng. Nhưng kết quả lại như thế này, thứ tình cảm này khiến cho người ta mất hết lý trí.

Trên mặt Đường Trọng Kiêu cuối cùng có chút cảm xúc, giữa hàng lông mày mơ hồ đè nặng tức giận: “Vì sao mà đến bước này như hôm nay? Mẹ, đến bây giờ mẹ còn cảm thấy là Hứa Niệm có lỗi với chúng ta? Người sai thực sự là chúng ta!”

Đường phu nhân ngẩn ra, hai mắt trừng thật lớn.

“Bộ dạng này của Ninh Ninh hiện giờ, mẹ thật sự cảm thấy không thành vấn đề? Nhất định muốn nó lại gây ra đại họa mới bằng lòng dừng tay?” Đường Trọng Kiêu thông thả nói, ánh mắt lại cực sắc bén, “Mẹ có thể bảo vệ nó nhất thời nhưng không bảo vệ nó được cả đời. Ninh Ninh hiện tại đã 26, nhưng ai chịu

được nó, bên cạnh ngay cả một đứa bạn cũng không có, nó càng ngày càng quái gở, thậm chí đối với Cầu Cầu cũng là...”

Anh nói phân nửa, lời còn lại tất cả đều nhịn lại.

Sắc mặt Đường phu nhân gần như tái nhợt, bà ngồi ở đó không biết nhìn về nơi nào, hồi lâu mới yếu ớt nói ra một câu: “Nó chỉ là tùy hứng một chút... Không thành vấn đề, mẹ sẽ giáo dục nó. Bản tính của nó không xấu ...”

Lời này đến tột cùng là lừa mình dối người hay là khác, Đường Trọng Kiêu đã không muốn phát biểu bất kỳ ý kiến gì nữa, người trước mắt dù sao cũng là mẹ ruột anh, nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách này của bà, anh cũng không đành lòng nói thêm nữa, chỉ điểm đến thì ngừng.

Đường phu nhân ngơ ngác ngồi đó, như là cảm ứng được gì, đột nhiên nghiêng đầu. Hứa Niệm đang đứng ở trên thang lầu, bị bà nóng bừng nhìn chằm chằm, ngược lại lễ phép gật đầu.

***

Cô chậm rãi đi xuống lầu, lễ phép mở miệng với Đường phu nhân: “Cháu nghĩ chuyện này cháu cũng là đương sự, hẳn là có thể phát biểu chút ý kiến của mình.”

Đường phu nhân đương nhiên không cho cô sắc mặt tốt, châm chọc nhếch môi cười: “Hứa tiểu thư một câu liên có thể làm cho Đường gia chúng tôi long trời lở đất, thật sự là thủ đoạn. Những chứng cứ trong tay cô, cô...”

“Hiện tại ở trong tay người Lục gia.” Hứa Niệm không nhanh không chậm nói, “Đường tiểu thư làm việc sai nên nhận trừng phạt, chẳng qua quyền lựa chọn tất cả nằm trong tay người Lục gia, rốt cuộc muốn khởi tố hay không đều không liên quan đến cháu. Hiện tại cháu cũng không muốn nói chuyện này với bác, thậm chí nghĩ tỏ rõ lập trường của mình.”

Cô nói xong đi qua đứng sóng vai cùng Đường Trọng Kiêu, liếc mắt nhìn anh một cái, hơi nheo nheo mắt: “Cháu đối với Đường Trọng Kiêu là nghiêm túc, không có một chút lợi dụng hay có ý lừa gạt, cho nên cháu chân thành hi vọng bác có thể thành toàn cho chúng cháu. Về phần chuyện nhà của bác cháu sẽ không hỏi đến, anh ấy muốn lựa chọn thế nào, cháu cũng sẽ không can thiệp.”

Việc đã đến nước này, cô đối với người đàn ông này đã tin cậy trăm phần trăm.

Đường phu nhân cười lạnh một tiếng, hiển nhiên đối với lời cô nói một chút cũng tin không nổi: “Trọng Kiêu trước đây cái gì cũng nghe tôi, đối với em gái càng là chiều tới cực điểm, hiện tại bỗng nhiên thay đổi bộ dạng, Hứa tiểu thư ở giữa... Thật sự là chưa làm gì?”

Ánh mắt khinh bỉ như vậy, có lẽ đối phương coi cô là rắn rết, thậm chí cho rằng tất cả đây đều là cô xúi giục?

Hứa Niệm nhin không được cười khê: “Phu nhân đề cao cháu quá rồi, mặc kệ bác tin hay không, những gì cháu nói trước đây đều là sự thật. Về phần sự thay đổi của Trọng Kiêu, mặc kệ phu nhân nghĩ như thế nào, cháu đều tự hào vì anh ấy. Quan niệm đàn ông quan trọng trong gia đình cũng không sai, nhưng đối với chuyện của Đường tiểu thư, phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ hối hận.”

Lời này quả thực không chút giấu diếm nào chọc thẳng vào chỗ đau đối phương, Đường phu nhân phút chốc đứng lên, lồng ngực tức giận đến phập phồng kịch liệt: “Có! Tôi không cần cô ở đây dạy tôi!”

Hứa Niệm hít vào một hơi, khê rừ mắt xuống: “Xin lỗi, có lẽ cách nói chuyện của cháu có vấn đề, nhưng Đường phu nhân như vậy, cũng không phải biểu hiện yêu Đường tiểu thư, ngược lại thật sự là hại cô ấy...”

Sắc mặt Đường phu nhân gần như xanh mét, bỗng nhiên đi phía trước một bước giơ tay lên, Hứa Niệm đứng tại chỗ không trốn tránh, có thể tưởng tượng cảm giác đau đớn không có buông xuống, tiếng vang lên của cái tát thanh thúy, lại không dừng ở trên mặt cô.

Đường Trọng Kiêu che ở trước người cô, “Bốp” một tiếng vang lên, cả phòng tức thì yên tĩnh lại.

Tay Đường phu nhân chấn động đến mức run lên, có thể thấy được bà dùng khí lực muốn giáo huấn Hứa Niệm, lại tuyệt không nghĩ tới con trai sẽ bỗng nhiên xông tới. Anh không ngăn cản bà, chỉ là chịu thay cô gái kia.

Hứa Niệm cũng kinh ngạc nhìn người đàn ông trước mặt, góc độ của cô chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng sừng sững bất động của anh, anh như một ngọn núi, vững vàng đứng trước người cô thay cô chắn gió che mưa.

Trong lòng cô khó chịu không nói nên lời, người đàn ông này chỉ có thể là... đã ngốc lại khiến cho người ta đau lòng.

Đường phu nhân muốn nâng tay chạm vào hai má con trai, lại bị anh bình tĩnh ngăn lại, anh không nhìn bà, như vừa rồi cái tát kia căn bản không đánh tới mặt anh, vô cùng bình tĩnh nói: “Điều cần nói đều đã nói, mời mẹ về đi.”

Lệnh đuổi khách này như một cây đao hung hăng đâm vào ngực Đường phu nhân, bà khó có thể tin nhìn con trai. Da anh từ nhỏ đã trắng, lúc này dấu vết năm ngón tay kia hết sức chói mắt, trong lòng bà từng đợt khó chịu như dao đâm, cuối cùng há miệng thở dốc, vẫn là không nói gì đã rời đi.

***

Đường phu nhân mới vừa đi, Hứa Niệm liền từ phía sau dùng lực ôm lấy hông anh, hai má chôn trên lưng anh, giọng nói hàm hồ truyền tới, lại khàn khàn đến cực điểm: “Ngu ngốc...”

Đường Trọng Kiêu muốn xoay người ôm cô, cô lại không biết lấy khí lực ở đâu ra dám không cho anh quay đầu, vải áo mùa hè thường mỏng, anh lập tức cũng cảm giác được trần xúc cảm ẩm ướt nóng bỏng trên lưng.

Nha đầu ngốc của anh đang áy náy, đau lòng.

Lòng anh không khỏi vừa chua xót lại vừa ngọt ngào, trước kia luôn cảm giác sự quan tâm của cô đều là hy vọng xa vời, nay được cô lo lắng, lại cảm thấy chính mình làm không tốt hại cô khổ sở. Anh từ trước đến giờ đều vụng miệng, suy trước tính sau, lúc này mới nghẹn ra một câu: “Đừng khóc, không đau.”

Hứa Niệm càng khóc dữ dội hơn, dùng lực lắc đầu: “Em không né vì biết lần này nhất định phải chịu, mặc kệ ai đúng ai sai, trong lòng bà cũng có tức giận. Em muốn bà nhận em, trước hết phải khiến bà hết giận, lúc này bà mới có tâm tư nguyện ý đi suy xét lời em nói.”

Tính tình Đường phu nhân cường thế, luôn không cho người khác phản bác mình, nay lại muốn bức bà thừa nhận mấy năm nay đã làm sai, lại không để bà tháo gỡ buồn bã trong lòng, điều này chỉ sẽ khiến bà càng thêm kháng cự Hứa Niệm.

Hôm nay âm ỉ như vậy, Đường phu nhân chỉ sợ càng thêm bài xích cô, tất cả chỉ biết phát triển theo hướng càng tồi tệ, làm sao để có đường sống?

Đường Trọng Kiêu là người thông minh như vậy sao lại không hiểu dụng ý của cô, anh khẽ thở dài một tiếng, rốt cục vẫn phải xoay người nhìn thẳng đôi mắt lệ ý chưa tan của cô: “Nhưng em là người phụ nữ của anh, ở trước mặt anh bị mẹ anh đánh, anh đây chẳng phải là quá bất lực.”

Biết cô vì quan hệ của họ mà cố gắng, anh không phải là không biết, nhìn cô chịu ủy khuất anh càng trăm lần không muốn, vì thế lại bổ sung: “Mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì nữa, anh đều nhận định em, chỉ cần em cũng nhận định anh thì đủ rồi. Những người khác, không liên quan.”

Lời này nghe được cô lại khóc thút thít một trận, anh nói không sao, nhưng nào có dễ dàng như vậy?

Tựa như khi anh nói không để ý thơ ấu bị mẹ xem nhẹ, nhưng thật sự không để ý sao? Khi đó cô đơn hã có thể lừa cô. Tựa như lựa chọn vừa rồi của anh, anh không muốn cô bị thương, nhưng cũng không muốn bắt hiều với mẹ, cho nên không nâng tay ngăn lại cái tát kia của Đường phu nhân, ngược lại kiên cường chịu đựng.

Anh không muốn cô biết, cô đơn giản làm bộ như xem không hiểu, nâng tay lau nước mắt, lại kích động nhìn mặt anh: “Đều sưng lên.”

“Nào có dễ hỏng như vậy.” Anh bị cô chọc cười, cọ cọ nước mắt lạnh lạnh trên mặt cô, lại nhẹ giọng dỗ cô, “Trước đó em gọi anh thế nào, gọi lại một lần.”

Cô sững sờ, có chút theo không kịp kiểu suy nghĩ của anh: “Cái gì...”

Bị anh gần như thăm oán nhìn chăm chú, lúc này cô mới chợt hiểu ra, vừa rồi lúc nói chuyện cùng Đường phu nhân thuận miệng kêu anh một tiếng “Trọng Kiều”, người này thế nhưng vẫn nhớ đến bây giờ?!

Đó căn bản không phải chuyện quan trọng gì, nhưng ở trong mắt anh dường như so với cái gì cũng đều quan trọng, cô ngược lại không mở miệng được, cắn cắn môi, kiễng chân hôn một chút lên môi anh: “Ngu ngốc.”

Người đàn ông này ngày thơ lại không được tự nhiên, trong chuyện cảm tình ngốc đến khó tin, nhưng là một người như vậy làm cho cô yêu đến tận xương tủy. Một đời người rốt cuộc có thể yêu được bao nhiêu người, cô đã không muốn đi suy nghĩ sâu xa đáp án này, nhưng trong lòng cô càng ngày càng xác định một chuyện, có lẽ quãng đời từ nay về sau của cô, đã không thể thiếu anh.

Đường Trọng Kiều bị cô bỗng nhiên chủ động làm cho khiếp sợ, phục hồi tinh thần lại lập tức lạnh mặt, một phen bắt được hồng cô hung hăng mang theo người trở về: “Nha đầu chết tiệt kia, gọi hay không gọi?”

“Không gọi.” Cô bị quấy chịu không nổi, cả người đều dính ở trong lòng anh.

Anh cúi đầu thổi khí bên tai cô, cô quả nhiên chịu không nổi, cười đùa muốn tránh, lại bị anh trực tiếp cho đặt trên sofa. Cô đành phải liều mạng cầu xin tha thứ: “Em sai rồi.”

“Nhanh lên.” Đối với chuyện này dường như anh vô cùng cố chấp, trước kia mỗi lần bị cô gọi cả họ lẫn tên, anh cảm giác lúc ấy trong lòng cô thật sự là cực kỳ hận anh. Nếu không phải là cần phải cho anh một cách xưng hô, có lẽ ngay cả gọi anh một tiếng cũng khinh thường.

Nay hai người xác định quan hệ, ngay cả những chi tiết nhỏ cũng làm cho anh chú ý, anh gắt gao nhìn chăm chăm cô, như cực kỳ chờ mong.

Cô đưa tay ôm cổ anh, hai mắt nhìn thẳng con người tối đen phát lạnh của anh, đôi môi mềm mịn hơi phun ra một hơi, lại là nói: “Đường Trọng Kiều, em yêu anh.”

Anh lần này là cả người đều choáng váng, cứ như vậy nhìn chăm chăm cô.

Hứa Niệm mím môi, thế nhưng vô cùng thỏa mãn với bộ dáng này của anh, đi phía trước cúi thấp người, ghé vào lỗ tai anh lại trầm thấp nỉ non: “Này, em nói em yêu anh, anh tốt xấu gì cũng cho em chút phản ứng chứ? Thật mất mặt, a...”

Phản ứng tiếp theo của anh tất cả đều hóa thành ngọn lửa hùng hực thiêu đốt, châm lên mỗi một nơi trên cơ thể cô. Trận triển miên này thuộc về hai người, hận không thể dài đằng đẳng.

55. Chương 55

Hứa Niệm rón ra rón rén từ trong chăn đi ra, Đường Trọng Kiều còn đang ngủ, người đàn ông ít ngủ ngày trước hiện tại lại càng ngày càng ham ngủ. Tình trạng cơ thể anh vẫn kém trước nhiều, ít nhất mỗi lần “Vận động” xong đều mỗi một rõ rệt, cô có lòng kiểm chế, nhưng người này luôn ngăn không được.

Hai người đang trong thời kì tình yêu cuồng nhiệt, có đôi khi một động tác tùy ý cuối cùng cũng có thể diễn biến theo hướng không thể văn hồi.

Cô cúi người giúp anh dịch góc chăn cẩn thận, mái tóc không cẩn thận buông xuống trên lông mi anh, người đàn ông không an phận nhử nhử này, đưa tay lần nữa ôm lấy cô.

Hứa Niệm bị anh kéo vào trong ngực, người này không nói lời nào, cho dù ngủ vẫn cực kỳ cường thế. Cô bị anh chọc uốn cười, vẫn là ngoan ngoãn nằm xuống, chờ hô hấp của anh dần trầm xuống mới lặng lẽ thoát ra từ trong lòng anh.

Cô mặc áo ngủ đến thư phòng, đầu tiên là gửi mail đến hòm thư của vị giáo sư kia, sau đó lại gọi cuộc điện thoại cho thím Phúc.

Thím Phúc còn ở trong nước, giờ này đã sớm rời giường, đồng hồ sinh học của người già đều rất đúng giờ. Quả nhiên điện thoại lập tức được tiếp nhận, đối phương nghe thấy giọng cô thì rất vui sướng: “Hứa tiểu thư? Tôi nghe chú Hoa nói cô và tiên sinh ở cùng một chỗ, thật tốt, tiên sinh cuối cùng cũng chờ được ngày này.”

Thật tình mà nói trong nhà cũng chỉ có chú Hoa và thím Phúc là thật tâm thương yêu Đường Trọng Kiêu, Hứa Niệm không khỏi mỉm cười, kiên nhẫn đợi bà nói xong mới nói: “Thím Phúc, cháu có chút chuyện muốn hỏi thím một chút, không biết có được không?”

Thím Phúc sửng sốt, nhưng lập tức chợt nghĩ liền có chút hiểu, vì thế hạ giọng nói: “Cô hỏi đi, nếu tôi biết nhất định không dối gạt cô.”

“Cám ơn.” Hứa Niệm trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Trước đây mặc dù cô cũng muốn cải thiện quan hệ với Đường phu nhân, nhưng cũng không quá khắt khe với kết quả, nhưng hôm nay vì Đường Trọng Kiêu cô vẫn muốn cố gắng thử một lần, làm gì có đứa trẻ nào thật sự không thêm để ý tới mẹ chút nào chứ?

Thím Phúc đi theo bên cạnh Đường phu nhân lâu nhất, cho nên sẽ hiểu biết chuyện của đối phương nhiều nhất, lúc này dường như tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn[1], ngay cả chút việc vặt cũng nói ra hết cho cô biết, cuối cùng lại nhịn không được thở dài: “Phu nhân tính tình rất hiểu thẳng, thật ra trong lòng bà ấy rất thương đứa con thứ hai này. Hứa tiểu thư cô thiện lương như vậy lại thật lòng muốn tốt cho tiên sinh, sớm muộn gì bà ấy cũng sẽ tiếp nhận cô.”

[1] Tri vô bất ngôn: biết gì nói nấy. Ngôn vô bất tẩn: nói hết không giữ lại. “Tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn”: biết gì đều nói hết.

Hứa Niệm chỉ nói: “Cháu sẽ cố gắng.”

Cho dù còn người phải tuấtuaaneo thiên mệnh, nhưng ít nhất cô cũng muốn vì anh cố gắng một lần.

Bên này vừa cúp điện thoại, Đường Trọng Kiêu liền đẩy cửa tiến vào. Đầu tóc anh hơi dài, rối bời lại không có một tia giảm bớt mỹ cảm, sau khi rời giường về mặt có chút đáng ghét, đứng ở cửa mắt hững hờ nhìn cô: “Anh không thích mở mắt ra không nhìn thấy em.”

Người đàn ông cao hơn 1m8, giờ phút này bỗng nhiên giống như một đứa trẻ đang giận dỗi, khóe mắt cô không khỏi cong cong, chủ động đi qua ôm lấy hông anh, lại ngẩng đầu nhìn mặt anh chăm chú: “Hình như bớt sưng rồi, đắp thêm một chút nữa?”

Nếu ngày mai dạng này xuất hiện tại công ty, đó không phải là để mọi người nhìn anh chê cười sao?

Đường Trọng Kiêu chỉ đưa tay ôm lấy cổ cô, cầm chôn ở chân tóc cô, như muốn xác định cô còn ở bên người, qua một lát mới nói: “Tạm thời sẽ không về công ty nữa, dù sao chỉ có em nhìn, không sao cả.”

Hứa Niệm giống như hiểu, trong phim không phải đều diễn như vậy sao? Chỉ cần đứa con ngỗ nghịch với mẹ, bình thường chuyện thứ nhất chính là cắt đứt tất cả nguồn cấp kinh tế của anh.

Cô lo lắng muốn nói điều gì đó, bị anh ngăn lại. Nhịn không được cười khê: “Đừng nghĩ lung tung, bà không có chỗ nào có thể uy hiếp anh, nếu có thể đã sớm làm như vậy.”

Người này xưa nay đều có tính toán, lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, mặc dù anh thật sự tách khỏi Đường gia cũng ảnh hưởng không lớn.

Nhưng đáy mắt anh nhiều ít vẫn còn có chút cô đơn, Hứa Niệm càng dùng thêm lực ôm lấy anh, nói nhiều hơn nữa cũng không bằng lại một động tác này. Rõ ràng anh rất thích bộ dạng thuận theo này của cô, ôm lấy cô đặt ở trên bàn, chống mép bàn cười cười nhìn cô: “Dù sao có thời gian, không bằng dẫn em đến một nơi?”

***

Đường Trọng Kiêu muốn dẫn cô về nước đi gặp bà nội, Hứa Niệm biết vị trí của vị này ở trong lòng anh không phải bình thường, ý nghĩa như vậy có thể so với lúc trước đưa cô đi Đường trạch càng chính thức

hơn. Đường nhiên cô cũng nguyện ý tiếp xúc với tất cả mọi thứ thuộc về anh, nhưng trước khi đi còn có chút việc phải làm.

Đường Trọng Kiều lần này dường như chuẩn bị trở về nước ở lâu dài, đã chấm dứt một ít sản nghiệp tư nhân ở bên này, cho nên đợt này bề bộn nhiều việc. Hứa Niệm liền thừa dịp anh bận rộn công việc đi một chuyến đến Đường gia, dẫn đường vẫn là nữ quản gia mặt không biểu cảm lúc trước, từ đầu đến cuối đối phương đều không có ý trò chuyện với cô, chỉ đưa người đến trước sảnh rồi rời đi.

Lại trở về đại viện Đường gia, trong lòng Hứa Niệm đã yên bình trở lại không ít, cùng với khi đó dường như không có sai biệt, xuất hiện sớm nhất vẫn như trước là Cầu Cầu. Tiểu gia hỏa từ người làm nghe nói cô đến, cao hứng ngay cả cơm cũng không ăn xong liền chạy lại đây, nhưng bé nhìn chằm chằm phía sau cô, ánh mắt dần trở nên thất vọng: “Cậu không cùng tới sao?”

Thì ra là nhớ Đường Trọng Kiều .

Hứa Niệm sờ sờ cái đầu nhỏ của bé: “Cậu còn có việc bận rộn.”

Cầu Cầu mặc dù mất hứng, vẫn như cũ hiểu chuyện, gật gật đầu tự an ủi mình: “Công việc của cậu rất vất vả, cô Hứa là bạn gái của cậu, cho nên cô tới cũng giống vậy.”

Đứa trẻ trước mặt luôn có sự trưởng thành vượt quá bạn cùng lứa tuổi, trong lòng Hứa Niệm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, mặt dán lên hai má của bé : “Cậu cũng rất nhớ Cầu Cầu.”

Cánh tay mập mạp của Cầu Cầu gắt gao ôm cô, ủy khuất bĩu môi: “... có phải cậu cũng không thương Cầu Cầu không, gần đây cũng không biết mẹ đi đâu, bà nói mẹ ra ngoài chơi, nhưng vì sao không đưa Cầu Cầu cùng đi theo chứ?”

Thế giới của trẻ con quá đơn thuần, Hứa Niệm nghe được trong lòng càng thêm chua xót, cô bế bé lên, cái gì cũng không hề nói.

Đường phu nhân rất nhanh liền tới đây, lần này biểu hiện của bà rõ ràng bình tĩnh hơn so với lúc trước, đợi sau khi ngồi xuống mới chậm rãi mở miệng: “Không biết Hứa tiểu thư đến nhà thăm hỏi, rốt cuộc có gì chỉ giáo?”

Hứa Niệm nhìn bà mặt đậm mạc, trong lòng bao nhiêu không thoải mái, nhưng vẫn lễ phép nói: “Từ nhỏ quan hệ của cháu và mẹ đã không thân thiết, cho nên nói chuyện cùng trưởng bối có khi không đúng mực, cháu là tới giải thích .”

Đường phu nhân sững sốt, thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm.

Hứa Niệm còn nói: “Cho dù bác có làm sai chỗ nào hay không, cháu ở trước mặt Đường Trọng Kiều chỉ trích bác đều không thỏa đáng, giọng điệu cũng có vấn đề, cháu vô cùng xin lỗi.”

Đường phu nhân ngỡ vực đánh giá cô, có lẽ đang suy nghĩ người này trong hồ lô lại đang bán thuốc gì.

Bị bà nhìn như vậy Hứa Niệm cũng không cảm thấy lúng túng, ngược lại đem đồ trong tay đưa qua, khẩu khí vô cùng chân thành: “Đây là cháu nhờ không ít người mới mua được, cháu không hiểu lắm về tranh, nhưng biết tác phẩm của vị này ở trong giới rất có tiếng, hi vọng bác sẽ thích.”

Đường phu nhân tùy ý chăm chú nhìn cô đặt bức tranh trên bàn trà, chờ sau khi Hứa Niệm mở ra rốt cuộc không dời mắt được.

Không thể không nói nha đầu kia rất có tâm cơ, nếu đưa cho bà đồ bỏ hay trời trang gì đó nhất định bà sẽ vứt không thương tiếc, nhưng hôm nay đây là bảo bối tâm niệm của bà, bản thân mất bao nhiêu công sức cũng không tìm được...

Lấy cảm giác mất mặt, không lấy lại cảm thấy tiếc nuối, Đường phu nhân ngồi ở đó toàn thân cũng không được tự nhiên.

Hứa Niệm rất biết chọn mặt gửi lời, hơi cúi mắt không nhìn bà, chỉ thấp giọng nói: “Cho dù bác có tiếp nhận lời xin lỗi của cháu hay không, cháu tin bác cũng sẽ không lấy tác phẩm của chuyên gia làm trò đùa. Cháu xin phép về đây.”

Cô nói muốn đi, khi đứng dậy lại từ từ ngừng lại, nói: “Ngày đó tất cả lời cháu nói đều là lời nói từ đáy lòng, tuy rằng hôm nay đến giải thích, nhưng vẫn là đạo lý đó. Cháu chưa từng làm mẹ, nhưng tấm lòng của người mẹ yêu con đều tốt đẹp, cho nên cháu nghĩ, bác nhất định vô cùng hi vọng Đường tiểu thư tốt...”

Nói xong những lời này cô liền đi, chỉ còn Đường phu nhân ngồi yên ở trong phòng khách, Cầu Cầu ghé vào bàn trà tò mò nghiên cứu bức tranh kia, lại xoay đầu lại nhìn bà: “Bà, cô Hứa chọc giận bà mất hứng sao?”

Đường phu nhân trù mến nhìn bé, gượng ép nở ra một nụ cười: “Không có, bà không mất hứng, chỉ là bà mất hết mặt mũi...”

Bà cường thế một đời, có một số việc ngược lại là hiện tại cũng không dám cẩn thận suy nghĩ, trước sau không muốn là bản thân sai lầm. Ninh Ninh từ nhỏ đều nhu thuận hiểu chuyện, bà không tin bà làm sai rồi, không có khả năng sai, ngàn vạn lần đừng bị người phụ nữ kia dắt mũi mũi dẫn đi.

Bà lắc lắc đầu lập tức quẳng đi do dự nhất thời trong đầu.

Cầu Cầu càng thêm nghi ngờ, gãi gãi tóc, bỗng nhiên chạy tới chen đến bên người bà, cười híp mắt nói nhỏ bên tai bà: “Bà nếu làm sai, chỉ cần sửa lại sai lầm là được rồi, cho dù không nói xin lỗi, biết sai có thể sửa người khác cũng sẽ hiểu.”

Đường phu nhân ngoài ý muốn nhìn cậu bé một cái: “Tiểu quỷ này, ai dạy cháu?”

“Cậu ạ.” Cầu Cầu nghiêng đầu, không hề phòng bị mà hướng về phía bà nở nụ cười.

Đường phu nhân cúi đầu lại nhìn bức tranh trên bàn trà, khẽ thở dài một cái.

***

Hứa Niệm mới đi ra khỏi Đường gia không xa, xe của Đường Trọng Kiêu đã trực tiếp lái tới, trên mặt người đàn ông kia có chút tức giận, đóng sầm cửa xe liền bước tới, thế nhưng lại trực tiếp gào lên với cô: “Em biết mình đang làm cái gì? Không biết lúc nào bà ấy cũng đều hận không thể đối phó em, em lại còn chủ động đưa tới cửa!”

Cô chưa từng thấy bộ dạng lòng như lửa đốt này của anh, nhất thời cũng bị dọa để , vốn vừa định lộ ra một chút tươi cười lập tức ngưng trệ trên mặt.

Đường Trọng Kiêu cũng là sắp điên, sợ cô xảy ra chuyện, lúc này thấy bộ dạng này của cô trong lòng vừa hận không thể đánh bản thân, vì thế một tay kéo lấy người vào trong lòng.

Hứa Niệm cảm giác được tim anh đập đặc biệt nhanh, từng chút giống như nổi trống, lúc này cô mới ý thức được bản thân sơ sót, người đàn ông này từ trước đến giờ quá mẫn cảm... Cô kéo góc áo anh, nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi, để anh lo lắng.”

Đường Trọng Kiêu tỉ mỉ nhìn cô một lần, xác nhận không bị sao mới thở phào nhẹ nhõm: “Nghe này Hứa Niệm, những lời này em nhớ kỹ cho anh.”

Anh nghiêm túc nhìn cô, từng chữ đều nói đặc biệt rõ ràng, như sợ cô không nhớ được: “Suy nghĩ của bà ấy không quan trọng, bà ấy để ý chỉ là danh dự và lợi ích của Đường gia, anh rời đi, bà ấy sẽ không tìm đến gây phiền phức cho chúng ta nữa. Em chỉ cần ở bên cạnh anh thật tốt, không cần làm bất cứ chuyện gì vì anh, cũng không cần trả giá vì anh, chỉ cần làm việc em muốn làm .”

Anh sờ sờ gương mặt cô, hơi cúi đầu chống lại đôi mắt trong suốt của cô, giọng nói mềm mại ra: “Chuyện anh làm vì em, trước giờ đều không cần hỏi báo, tình yêu không cần phải có qua có lại, cho nên đừng vì anh mà đi lấy lòng bất cứ ai.”

Tâm tư của cô tất cả anh đều biết, mỗi một thay đổi của nha đầu kia anh đều nhìn trong mắt, cô nguyện ý suy xét tâm tình của anh khiến anh cảm giác vui sướng, cũng không muốn lại làm cho cô khó xử thỏa hiệp. Những ngày trước đây cô đã phải thỏa hiệp và nhượng bộ quá nhiều, về sau anh chỉ muốn cho cô sống tự do tiêu sái.

Nếu thế giới này nhất định có quá nhiều bất đắc dĩ, anh nguyện ý vì cô đúc thành một xã hội lý tưởng.

“Anh từng nói, anh sẽ chiều ý em. Nhím con của anh sao có thể biến thành thỏ trắng bé nhỏ, anh không thích...” Anh nhéo nhéo cằm cô, hơi thở ấm áp dừng ở giữa lông mày cô.

Ai nói người đàn ông này không hiểu tình yêu, rõ ràng tình yêu của anh đã tốt đến mức cô khó có thể thừa nhận, một câu êm ái nhỏ nhẹ này khiến cho cô trong lòng như sóng gằm, thế nhưng hết lần này đến lần khác đều nói không ra.

Cô có năng lực vì anh làm quá ít, thật sự quá ít, có lẽ cuộc đời này ngoại trừ yêu anh thật sâu đậm, thì không còn gì khác.

Người đàn ông này, đáng để cô trút bỏ tất cả để yêu.

56. Chương 56

Hai người nhanh chóng lên đường về nước, đoạn đường này trong lòng Hứa Niệm lại càng khẩn trương. Người đàn ông bên cạnh liếc mắt nhìn liên tục ra, đưa tay ôm cô qua, trong giọng nói tràn đầy ý cười: “Mặc dù thoát nhìn bà nội cũng nhấc, nhưng không giống với mẹ, bà nhất định sẽ thích em.”

“Làm sao anh biết?” Hứa Niệm đối với sự bình tĩnh của anh vô cùng nghi ngờ.

Đường Trọng Kiêu nhéo nhéo mũi cô, giọng điệu đương nhiên: “Bởi vì anh thích em.”

Hứa Niệm nhin không được trợn mắt trắng.

Lần này hoàn toàn khác biệt với lúc trước đến Đường gia, khi đó cô tuyệt đối không để ý Đường Trọng Kiêu, cho nên cảm giác gì cũng không có. Nay lại thấy bản thân thế nào cũng không hài lòng, tối qua càng là một đêm thiếu ngủ... Cũng không biết khí sắc thoát nhìn có thể quá kém hay không? Người già giống như đều thích những cô gái khỏe mạnh, sáng sủa.

Cô thở dài, nhin không được cầm lấy tay anh tìm an ủi: “Em không biết cách trò chuyện cùng trưởng bối, bà có gì cần phải đặc biệt kiêng kị không?”

Đường Trọng Kiêu bị bộ dạng này của cô chọc uốn cười: “Em chỉ cần tự nhiên là được, bà nội dù sao cũng ở tuổi này rồi, cái gì thật cái gì giả liếc mắt liền có thể nhìn ra.”

Cho nên càng cố ý lấy lòng lại càng biến khéo thành vụng? Hứa Niệm bị anh nói càng thêm khẩn trương, xem ra lão phu nhân so với Đường phu nhân càng khó ở chung.

Sự thật chứng minh cảm giác của cô không sai, vị lão phu nhân này tuổi đã gần 80, nhưng tinh thần lại một chút cũng không thua ai, chỉ là khóe mắt hơi nhấc lên đều mang theo khí sắc bén không nói nên lời. Bà mặc một bộ quần áo hoa màu tối thuần ngồi ở bên giường gỗ lim, nghiêm túc mắt nhìn Hứa Niệm, lại không cùng cô chào hỏi, chỉ hướng Đường Trọng Kiêu vẫy vẫy tay: “Nào, để ta nhìn kĩ một cái.”

Đường Trọng Kiêu trấn an cầm tay Hứa Niệm, theo sau đi qua ngồi ở bên người lão phu nhân, lúc này anh thoát nhìn tài trí lại thông minh.

“Tiểu Niệm tâm tư đơn giản, bà đừng dọa đến cô ấy.” Anh bóp vai cho bà nội, cười nhẹ nói một câu.

Lão phu nhân lườm anh một cái, bà dường như bắt cẩu ngôn tiểu (nói có ý tứ), nhưng ngữ khí trong lời coi như ôn hòa: “Đều nói con gái chỉ như người ngoài, đến nhà chúng ta đây liền trái ngược, còn chưa vào cửa đã che chở như vậy? Ta đây còn chưa hỏi cái gì đâu!”

Đường Trọng Kiêu da mặt dày, khóe miệng hơi hơi gợn lên, hướng Hứa Niệm nháy mắt. Lúc này trong lòng bàn tay Hứa Niệm tất cả đều là mồ hôi, đi tới chủ động chào hỏi: “Cháu chào bà nội.”

“Ừ.” Lão phu nhân xoa mi tâm, “Cháu trai ta đây chưa từng ăn nói khép nép cùng ai, nhưng hôm qua từ lúc đầu gọi điện thoại vẫn dạn dò ta đừng quá hung dữ, cháu nói ta chỗ nào hung dữ? Cũng không biết một đám rồ cuộc sợ ta cái gì? Ta còn có thể ăn cháu sao.”

Hứa Niệm nhất thời không thấu tâm tư của lão nhân gia, đứng ở đó không dám tiếp lời.

Lão phu nhân khoát tay, ý bảo cô ngồi, lúc này mới nói tiếp: “Đứa trẻ tự tay ta nuôi lớn, ánh mắt nó đương nhiên tin được, hai đứa thích nhau là được rồi, chuyện hai người, nào để người ngoài nhúng tay.”

Lão nhân gia lên tiếng, đáy lòng Hứa Niệm cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Đường Trọng Kiêu biết cô không biết ở chung cùng trưởng bối, vì thế chủ động giải vây trò chuyện với bà nội: “Gần đây cơ thể của bà có khỏe không? Đang là mùa mưa, coi chừng bị lạnh.”

“Lúc này biết quan tâm ta? Nói đến yêu đương ngay cả bà nội này cũng không cần.” Lão phu nhân oán trách nhìn anh, lại xoay đầu lại cùng Hứa Niệm nói chuyện, “Chuyện của hai đứa ta cũng biết một chút, nếu xác định tâm ý thì đừng để mấy chuyện lung tung quấy nhiễu, có thể đi đến bước này chứng tỏ hai người đều có tâm. Nếu tâm ở cùng nhau, những cái khác cũng không làm khó đc hai đứa.”

Hứa Niệm đại khái hiểu ý của bà, gật đầu một cái nói: “Bà nội yên tâm, những điều này cháu đều biết.”

Biểu tình của lão phu nhân lúc này mới dịu đi một ít: “Trọng Kiêu là một tay ta nuôi lớn, hôn sự đương nhiên ta định đoạt, người khác ngay cả tư cách nói chen vào cũng không có. Dạy con gái thành như vậy, ta sớm muộn gì cũng biết sẽ gặp phải chuyện không may, lại còn không biết nghĩ lại...”

Xem ra quan hệ mẹ chồng nàng dâu của Đường phu nhân và lão phu nhân dường như cũng không quá hòa hợp, trước mặt cô liền bắt đầu quở trách đối phương không phải, nhưng tóm lại Hứa Niệm cũng là văn bối, cũng chỉ im lặng nghe, hoàn toàn không dám phát biểu ý kiến.

“Chuyện của Ninh Ninh, ta cần nói chuyện với mẹ cháu một chút, cho nên mấy ngày nữa nó sẽ tới đây, hai đứa cứ an tâm ở lại trước.”

Đường Trọng Kiêu nghe lời này khẽ nhú mày: “Bà cố ý chọn lúc chúng cháu ở đây gọi bà ấy trở về?”

Đường lão phu nhân không đồng ý nhìn anh, thế nhưng liền như vậy đưa tay chọc vào trán anh: “Dù sao cũng là mẹ cháu, thật đúng là định đoạn tuyệt quan hệ cùng Đường gia? Cháu đứa nhỏ này vẫn luôn rất lý tưởng hóa, cho dù không vì mình suy xét, vậy Hứa tiểu thư thì sao? Nhìn cháu và mẹ ăm ỉ thành như vậy, trong lòng con bé có thoải mái không?”

Đường Trọng Kiêu ngẩn ra, theo bản năng nhìn Hứa Niệm.

Trong lòng Hứa Niệm không khỏi càng thêm kính nể lão nhân gia này, thật sự cái gì cũng không trốn khỏi đôi mắt của bà, vì thế hướng người đàn ông kia nhợt nhạt nở nụ cười, nhịn không được chế nhạo nói: “Anh còn phải học rất nhiều từ bà nội đấy.”

Đường lão phu nhân uống ngụm trà, lúc này mới không nhanh không chậm thở dài: “Nó và anh cả đều hồ đồ như nhau, đầu óc toàn dùng vào chuyện làm ăn, một chút cũng không hiểu tâm tư phụ nữ.”

“Vâng.” Hứa Niệm đồng cảm, ” Ở phương diện này anh ấy quả thật có chút chậm chạp.”

“Cháu khoan dung cho nó chút, tuy rằng có chút ngu xuẩn, nhưng tâm địa cũng không gian xảo.” Đường lão phu nhân bảo người hầu châm trà cho Hứa Niệm, hai người tới một lời cô một tiếng rất nhanh liền bắt đầu tán gẫu.

Đường Trọng Kiêu ngồi ở bên cạnh có chút không nói gì, bị hai người đánh giá thành như vậy, đáng tiếc ngay cả cơ hội phản bác anh cũng không có, hai người kia thảo luận khí thế ngất trời, giống như hoàn toàn không phải chuyện của anh.

***

Tổ trạch (nhà ở tổ tiên) của Đường gia ở phương Nam – một thành phố nhiều mưa, vừa đến mùa mưa dầm trong không khí lại mang một cổ ẩm ướt, sân sau có cái ao không nhỏ, Hứa Niệm đứng ở bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, trên mặt nước bốc hơi sương mù nhàn nhạt, giống như tiên cảnh.

Đây chính là nơi người đàn ông cô yêu từ nhỏ lớn lên, cô nhịn không được nghĩ, mới trước đây phải chăng anh cũng từng đứng ở trước cửa sổ như vậy, cùng nhìn phong cảnh đó? Thiếu niên cô đơn kia lúc đó sẽ nghĩ gì đây...

Lòng ngực đàn ông cứng rắn từ phía sau dán tới, anh cúi người ôm cô, hôn hôn một mảnh nhỏ da thịt sau tai cô kia: “Em đang nghĩ gì?”

Cô nở nụ cười, đầu hơi ngửa về phía sau gối trên ngực anh, ần ần nói thật: “Nghĩ đến anh.”

Lời nói giữa người yêu vẫn luôn không cổ kị, ngọt ngào cũng nói ra khỏi miệng được, dường như anh cũng thích nghe, cảm gối trên mái tóc thẳng mềm mại của cô cười: “Thật trùng hợp, anh cũng đang nghĩ đến em.”

Hứa Niệm xoay người ôm anh, không khí giờ phút này thật hòa hợp, vì thế cẩn thận cùng anh thương lượng: “Em có lời muốn nói với anh.”

Anh ôm cô, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, sống mũi cao thẳng như có như không dán sát vào cô, môi chỉ cần hơi hơi khấp mở đã có thể đụng nhau.

Cự ly mập mờ như vậy, mặt cô lập tức liền hồng thắm.

Nhưng người đàn ông này một chút cũng không cảm thấy không ổn, sắc mặt không thay đổi hỏi: “Hử? Muốn nói gì?”

Loại tình huống này khiến hô hấp của cô nhanh chóng trở nên không bình thường, tim đập cũng càng ngày càng loạn, muốn lui về phía sau nhưng anh không cho, tay đè lưng cô cũng càng ngày càng gây ra hạnh kiểm xấu.

Cô giãy ra né tránh, giọng nói yếu ớt: “Là chuyện đứng đắn.”

“À, anh đang đứng đắn nghe.” Anh cũng không nói dối, không đứng đắn chỉ là tay anh mà thôi.

Hứa Niệm không lay chuyển được anh, đành phải kiên trì nói: “Giáo sư của em đã trở lại, em và thầy ấy đã thảo luận qua bệnh tình của anh...”

Quả nhiên nhắc tới tình trạng cơ thể, động tác của anh lập tức ngừng lại, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi, ánh mắt hơi trầm xuống nhìn cô.

Cô biết anh tâm tư mẩn cảm, mỗi lần nói đến việc này đều đặc biệt dễ dàng kích động, vì thế thiện ý thương lượng với anh: “Tuy rằng đã bỏ lỡ thời kì trị liệu tốt nhất, nhưng trước mắt cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội. Vị giáo sư đó của em ở phương diện này đã nghiên cứu rất nhiều, Đường Trọng Kiều, anh tự nhiên vì em...”

“Anh hiện tại rất tốt.” Anh buông cô ra ngồi trở lại ghế gỗ lim phía trước cửa sổ, sắc mặt cứng lại như băng sương.

Hứa Niệm cắn cắn môi, ngữ điệu vẫn nhẹ nhàng như trước thử khuyên: “Thật sự rất tốt? Tình trạng của anh vẫn đang chuyển biến xấu, tần suất phát bệnh cũng càng ngày càng cao.”

“Anh nói không có việc gì.” Anh trực tiếp ngắt lời cô, không cho cô tiếp tục nói nữa, đáy mắt rõ ràng đang nỗ lực khắc chế gì đó, giây lát, lúc này mới cuối cùng không nói nặng lời, “Cơ thể của anh chính anh rõ ràng, em đừng suy nghĩ nhiều.”

Cô còn muốn nói tiếp, anh đã đứng lên đi ra ngoài, lạnh lùng ném lại một câu: “Anh đi trò chuyện với bà nội.”

Nhìn bóng dáng anh dần dần đi xa, trong lòng cô có chút khó chịu.

Anh đang trốn tránh, điều này tất cả đều không thể gạt được cô, đối với bệnh tình của mình từ trước đến giờ anh đều không muốn bày tất cả ra trước mặt cô, đây có lẽ là điều kiêng kị của anh, luôn không muốn bộc lộ ra mặt thật nhất. Có lẽ cũng là điểm tự ti nhất ở đáy lòng anh, sợ cô sẽ dùng ánh mắt khác nhìn anh, anh là đàn ông, nhưng trong mối quan hệ này trước sau anh đều bị vây trong thế yếu...

Hứa Niệm chậm rãi ngồi lại chỗ anh vừa ngồi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nguy hiểm khi phẫu thuật đương nhiên cô cũng biết rõ, tất cả đều từng suy nghĩ cặn kẽ. Đây là vấn đề tất yếu phải giải quyết, kéo dài thêm nữa bệnh tình sẽ càng thêm chuyển biến xấu, cô lại không thể mạo hiểm để phải mất đi anh.

Cảm giác mất chồng, đời này trải qua một lần là đủ rồi.

***

Đường Trọng Kiều như là phát cú âm ỉ với cô, buổi tối rất muộn cũng chưa về phòng. Cô nằm trên giường thế nào cũng không ngủ được, liên tục nhìn đồng hồ, nghe được chút động tĩnh liền nhanh chóng ngồi dậy, nhưng một lần lại một lần thất vọng.

Đây có lẽ là lần đầu tiên hai người cãi nhau sau khi xác lập quan hệ, mặc dù không quá kịch liệt, nhưng trong lòng cả hai đều không thoải mái. Cô suy trước tính sau, vẫn là xuống giường ra cửa, thỉnh thoảng đàn ông cũng phải dỗ, huống chi người đàn ông của cô có thể so với đàn ông bình thường còn “Lòng dạ hẹp hòi” hơn.

Hứa Niệm hướng phòng của lão phu nhân đi tới, khi xuyên qua hành lang bỗng nhiên thấy chỗ đình có người. Đêm đã khuya, xung quanh tất cả đều là một mảnh đen tối, ánh sáng trong viện nhìn không rõ ràng, nhưng cô đã quá quen thuộc bóng dáng người nọ, chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra.

Anh đang hút thuốc lá, xung quanh còn tràn ngập một tầng sương khói nhợt nhạt màu xám trắng, cảnh trí kia tự dừng khiến cho người ta cảm giác trong lòng luống cuống áp lực, bóng dáng cô đơn như vậy, làm cho trái tim cô từng đợt run rẩy.

“Anh hút ít thôi.” Cô đi qua trực tiếp dập tắt điếu thuốc trong tay anh.

Anh không nói lời nào, đầu ngón tay trống không thuận thế dè ép mi tâm.

Hứa Niệm chủ động ôm cánh tay anh, giọng nói trong bóng đêm trầm thấp chậm rãi, cô nói: “Anh mất hứng thì nói với em, nghĩ gì cũng nói cho em biết, thời gian chúng ta ở bên nhau còn dài như vậy, nghi kỵ cũng không tốt.”

Ánh mắt Đường Trọng Kiều phức tạp nhìn cô, đưa tay giữ cằm cô liền cúi người hôn xuống.

Trong miệng anh tất cả đều là vị thuốc lá, cô bị nghẹn cũng không thoải mái, nhưng Hứa Niệm vẫn ngoan ngoãn tiếp nhận, thậm chí hai tay ôm chặt hông của anh, càng quấn càng chặt.

Nụ hôn này giằng co thật lâu, đến khi anh bỏ được buông cô ra, khuôn mặt nhỏ của cô đều bởi vì nín thở mà đỏ bừng, bộ dáng kia ngưng đọng trong mắt anh nhìn, suýt nữa làm cho anh không kiềm chế được.

Đối mặt với cô, anh vĩnh viễn đều không hạ được quyết tâm.

Đường Trọng Kiều thở dài, ôm người chặt chẽ, cam chịu số phận nói: “Nếu không tỉnh lại, em làm sao được? Trước đây anh đều không sợ chết, nhưng sau khi ở bên em, càng ngày càng sợ, có khi thậm chí không dám ngủ quá sâu, mỗi lần đều sợ cuối cùng sẽ không tỉnh lại, mỗi lần nhìn em, vẫn sợ hãi lúc đó là một lần cuối cùng...”

Anh chưa bao giờ trước mặt người khác yếu thế quá nửa phân, lại vạch trần nỗi sợ hãi trong tim cho cô xem, con người một khi có được, tham vọng sẽ càng lúc càng lớn, cái gì chỉ cầu từng có được tất cả đều là nói dối. Sinh tử đến trước mặt, ai cũng không phải thần, rốt cuộc không thể bình tĩnh.

Trong lòng anh đang sợ hãi, cô cũng không phải không rõ, nhưng so với nỗi sợ mất đi anh, cô càng muốn sống vai cùng anh đối mặt với tất cả.

Hứa Niệm hai tay phủ trên gương mặt góc cạnh rõ ràng của anh, thật sâu chống lại đôi mắt anh, lúc này mới từng chữ từng chữ nói: “Em sẽ không ép anh, mặc kệ sự lựa chọn của anh là gì em cũng sẽ đi tới cùng anh. Mà nếu thử một lần vẫn còn có cơ hội, không thử có lẽ ngay cả chút cơ hội ấy cũng mất, em muốn cùng anh cả đời, đến đầu bạc.”

Chân mày của Đường Trọng Kiều dần dần nhíu chặt, quyết định này quá khó khăn, với anh mà nói cần quá nhiều dũng khí, trước mắt lúc này, nếu anh lên bàn mổ cuối cùng vẫn không tỉnh lại, nhìn con nhím nhỏ của anh biến thành cô đơn một người...

Sao anh chịu cho được?

Nhưng ông trời quá tàn nhẫn, một đồng vấn đề nan giải đặt giữa họ, cũng không để bọn họ viên mãn.

“Gió to quá, chúng ta về phòng nhé?” Hứa Niệm cuối cùng không đành lòng ép anh, có chút quyết định tất yếu chính anh suy nghĩ cẩn thận, bọn họ đều rất muốn đối phương được tốt đẹp, rất muốn làm chút gì đó vì đối phương, nhưng nguyên nhân vì phần tâm tư này ngược lại càng thêm dễ dàng do dự không chừng.

Cô nhắc nhở anh mới phát hiện cô mặc ít đồ, mi tâm nhăn càng sâu: “Không biết gọi điện thoại sao, muộn thế này còn chạy đến đây.”

Ngoài miệng anh nói, nhưng lại quấn cô chặt chẽ vào trong lòng, dùng nhiệt độ cơ thể bản thân sưởi ấm cô.

Hứa Niệm rút bả vai một cái, từ trong lòng anh hơi ngẩng đầu lên, vươn tay ôm cổ anh lấy lòng nói: “Anh cũng biết trễ rồi, anh không trở lại, sao em ngủ được.”

Cô hiếm khi nói lời tình cảm, một câu đơn giản như vậy lại làm cho lòng anh cuộn trào dữ dội, anh biết đời này là từ đầu đến cuối đều ngã trong tay nhà đầu kia, không tiền đồ, nhưng anh cam nguyện.

Đưa tay nhéo nhéo cằm cô, anh chần chờ trả lời cô: “Cho anh chút thời gian, chuyện phẫu thuật anh cũng nghĩ rất lâu, nhưng...”

Hứa Niệm nâng tay để lên môi anh, ý bảo anh không cần giải thích thêm: “Em biết.”

Chuyện cho tới bây giờ bọn họ đều quá rõ ràng tâm ý của nhau, đã không cần quá nhiều lời giải thích.

Đường Trọng Kiêu ôm chặt cô, khẽ thở dài một cái: “Đời này xem như bị em quấn chặt rồi.”

Hứa Niệm nhin không được cười: “Không phải nhân tài nghe lời vợ sẽ có phúc khí?”

Lời nói này xong chính cô mặt đỏ thắm, thế này mới ý thức được mình vừa nói cái gì. Anh cũng không tha cho cô lùi bước, đem người từ trong lòng mình vớt ra, cổ ý đùa cô: “Hứa tiểu thư đây có tính là ám chỉ tôi nên cầu hôn hay không?”

Hứa Niệm liêu mạng xoay mặt đi không dám nhìn anh, ấp úng nói: “Mới không phải, nói sai mà thôi.”

“Thật sự?”

Cô cười muốn tránh, anh lại đuổi theo cô nhất định muốn đáp án: “Không bằng ngày mai để bà nội xem ngày?”

“Không cần.”

“Hứa Niệm!”

Hai người một đường đi trở về, vừa lúc gặp chú Hoa vội vàng vàng chạy tới, ông rất ít khi kích động như vậy, sắc mặt ngưng trọng, vừa nhìn đã biết là xảy ra chuyện.

57. Chương 57

Chú Hoa vừa mở miệng quả nhiên ngữ khí ngưng trọng: “Phu nhân mới vừa điện thoại tới, Tam tiểu thư bên kia xảy ra chút vấn đề, có lẽ tạm thời bà không tới được ...”

Đường Trọng Kiêu vừa nghe lời này liền biết vấn đề nghiêm trọng, mẹ rất ít khi dám trái ý bà, huống chi Đường Mạc Ninh bên kia có Đường Khải Sâm đang phụ trách, thủ đoạn của anh cả thì anh biết, nếu như ngay cả anh ấy cũng không giải quyết được, chứng tỏ vụ việc nhất định khó xử lý.

Nói thế nào thì anh cũng là người Đường gia, không có khả năng hoàn toàn không quan tâm đến, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Xảy ra chuyện gì?”

Chú Hoa mắt nhìn Hứa Niệm, do dự vài giây vẫn là ăn ngay nói thật: “Tam tiểu thư cô ấy... không thấy.”

Hứa Niệm nghe xong lời này đầu óc nháy mắt bối rối, theo bản năng liền vội vàng nói tiếp: “Có ý gì?”

Đường Trọng Kiêu cũng trầm mặt, môi mỏng mân thành một đường thẳng tắp, cho dù trên mặt anh rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt đã đủ dọa người, giống như chú Hoa nói sai một câu nữa liền sẽ nổi giận.

Chú Hoa vẫn kiên trì nói nốt những lời còn thiếu: “Trước đó Tam tiểu thư từng mua chuộc nhân viên quản lý ở chung cư cao ốc của Lục Sơn, khiến hắn hỗ trợ theo dõi tiến triển điều tra của Hứa tiểu thư và Tổng An Bình, sau này hai người có lẽ xảy ra xung đột về tiền bạc, người nọ vẫn lừa bịp tổng tiền Tam tiểu thư. Hai ngày trước cô ấy vừa đi ra lại xảy ra xung đột với người nọ, có lẽ chủ ý muốn người nọ chết, kết quả chính mình lại xảy ra ngoài ý muốn.”

Ông cũng không biết chi tiết như thế nào, chỉ có thể nói đại khái quá trình, nhưng cho dù như thế khí sắc hai người trước mặt cũng không tốt, nhất là Đường Trọng Kiêu, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Đó dù sao cũng là em gái ruột thịt của anh.

Hứa Niệm cũng giật mình, cô hi vọng Đường Mạc Ninh chịu trừng phạt đúng tội, nhưng tin tức này thật sự quá đột ngột.

Chú Hoa nhìn Đường Trọng Kiêu vẫn không nói chuyện, biết không phải là lúc, nhưng vẫn lý trí mở miệng: “Vé máy bay đã đặt được, phải trở về xem xem.”

Bọn họ vừa mới trở về một ngày liền có chuyện lớn xảy ra, cho dù Đường Trọng Kiêu đang âm ỉ với mẹ, nhưng loại thời điểm này cũng phải tự mình đi một chuyến. Anh gật gật đầu, chú Hoa liền lui xuống đi xử lý những chuyện khác, đêm quay về với yên tĩnh, chỉ còn hai người đứng đối diện.

Nhưng rốt cuộc không còn bầu không khí vui vẻ như vừa rồi.

Hứa Niệm lo lắng nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, giờ phút này gò má của anh bị ánh sáng yếu ớt bao phủ, chỉ có thể nhìn rõ đôi mắt trầm như sao biển. Cô nuốt nước miếng một cái, khi mở miệng giọng nói cũng có chút không ổn: “Em đi cùng anh.”

Anh chậm rãi nhìn qua, một khắc đó cô càng khấn nguyện, ở trong mắt anh địa vị của cô em gái này cao bao nhiêu không nói cũng biết, cô thậm chí lo lắng anh sẽ không chịu nổi đả kích đột ngột này.

Nhưng mà anh lại vô cùng bình tĩnh, ngay cả khi đưa tay tới vuốt ve bên má cô cũng vững vàng đến cực điểm: “Không cần, em cùng bà nội ở đây.”

Cô còn muốn nói nữa, nhưng lại nghĩ đến cục diện hiện tại như vậy của Đường gia, vì thế vẫn là hoàn toàn trầm mặc, đi sẽ chỉ khiến anh phân tâm, Đường phu nhân lúc này không muốn gặp nhất định chính là cô.

Nay rất nhiều chuyện đều không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt, một ánh mắt nhìn nhau liền biết đối phương đang nghĩ gì, Đường Trọng Kiêu đọc hiểu sự bất an nơi đáy mắt cô, thuận thế kéo người vào trong lòng, âm sắc trầm xuống tám độ: “Không liên quan đến em, đi đến tình thế này là trách nhiệm của cả mẹ và anh, nên nghĩ lại là nhà anh.”

Anh không có một ngày không ảo não sám hối, nhưng ông trời vẫn chưa cho anh bất cứ cơ hội nào, cũng không phải tất cả sai lầm đều có thể bù đắp, một khi mở đầu có bi kịch thì nhất định không thể kết thúc hài kịch.

Ai cũng phải trả giá thật lớn cho những việc mình làm sai, có nhân tất có quả.

Anh và mẹ cũng hoàn toàn mất đi thân nhân, về sau đều phải tự trách và áy náy vô tận suốt quãng đời còn lại này, bài học kinh nghiệm này trực tiếp lại tàn nhẫn, hiện thực chính là như vậy, sẽ không nương tay với người nào.

Tất cả đều được đối xử bình đẳng.

Hứa Niệm cảm giác được anh khổ sở, cô rất muốn an ủi anh gì đó, nhưng chuyện này không phải vài câu vô nghĩa là có thể giải quyết. Cô chỉ có thể càng thêm dùng lực ôm lại anh, dùng chính thân thể không ấm áp của mình cố gắng dán lên thân hình cứng nhắc của anh.

—

Ban đêm bên ngoài bỗng nhiên bắt đầu đổ mưa phùn, nhiệt độ không khí chợt giảm xuống, Hứa Niệm trần trọc khó đi vào giấc ngủ. Cô xoay người nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, đèn ngoài sân phả lên mặt anh, từ đầu đến cuối anh đều im lặng nhắm chặt mắt, hơi thở đậm nhạt.

Nhưng cô biết anh không ngủ được.

Nghe tiếng mưa rơi tí ta tí tách kia, dường như mỗi một giọt đều rơi vào lòng cô, dù sao đó cũng là một mạng người, còn trẻ tuổi như thế, một chút xúc động cũng không có là không thể.

Hứa Niệm nhin không được thở dài, cũng không biết Cầu Cầu hiện tại thế nào? Đứa trẻ như vậy không có bố mẹ, quả thực đúng là đau lòng.

Đường Trọng Kiêu rút cuộc đưa tay ôm cô không cho cô lộn xộn nữa, giọng nam khàn khàn nhẹ nhàng truyền tới: “Đừng nghĩ lung tung, ngủ đi.”

Loại tình huống này làm sao có thể ngủ nữa? Thật nghĩ đến cô ý chí sắt đá như vậy sao? Cô cũng trở mình ôm lấy anh, dán mặt lên khuôn ngực khỏe mạnh của anh, nghe tiếng tim đập trầm ổn kia lúc này mới an bình không ít, nhưng giọng điệu vẫn buồn buồn như trước: “Chính anh cũng không phải đang nghĩ lung tung sao.”

Đường Trọng Kiêu an tĩnh lại, chỉ dùng ngón tay từng chút một quấn vòng quanh đuôi tóc cô.

Không biết qua bao lâu, tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ dần nhỏ lại, lúc này anh mới đề nghị cổ họng nói: “Đưa em đến đây gặp bà nội, một mặt là để em gặp người anh quan tâm nhất, một mặt khác là muốn... cầu hôn em tại nơi bà có thể chứng kiến.”

Hứa Niệm tim đập bỗng dưng chậm một nhịp, ngẩng đầu nhìn vào đáy mắt đen nhánh của anh.

Sắc mặt anh không tốt, nói như vậy vài câu lại trầm mặc như đang lấy lại giọng, chờ hết khàn giọng mới lại nói tiếp: “Hiện tại chỉ sợ phải hoãn lại, nhưng tâm tư anh thế nào em cũng biết, không được ngờ vực vô căn cứ lung tung.”

Làm khó anh lúc này còn nhớ rõ giải thích với cô, trong lòng Hứa Niệm chua xót đến khó chịu, trước ngực anh liệu mạng lác đầu, giọng nói gần như nghẹn ngào: “Không sao, có thể cùng anh ở đây là tốt rồi.”

Con đường tình yêu này cũng vô vàn dáng vẻ, bọn họ có lẽ đau khổ tầng tầng, nhưng cuối cùng kết quả có thể thuận lợi hạnh phúc là đủ rồi, quá trình gian khổ hơn nữa, chỉ cần là cùng anh một chỗ thì không cảm thấy khổ.

Anh ôm cô dậy đặt ở trên người, lòng bàn tay dịu dàng vỗ về lưng cô, từng chút như đang an ủi. cuối cùng lúc hùng đông cô cũng ngủ, Đường Trọng Kiêu lúc này mới chậm rãi thả cô ra, cúi người hôn một cái lên trán cô.

Chú Hoa đã sớm ở sau cửa, đợi anh khoác áo khoác ra ngoài, lập tức báo cáo tình hình bên kia một lần: “Bệnh cũ của phu nhân lại tái phát, vừa được đưa đến bệnh viện, hiện tại trong nhà còn có Đại thiếu gia chống đỡ, nhưng trong nhà công ty hai bên bận rộn, không thể xoay sở được.”

Đường Trọng Kiêu không nói một lời đẩy cửa sổ gian ngoài ra một ít, trong không khí đều là tươi mát sau cơn mưa, lúc này mới khiến anh thanh tỉnh không ít.

“Đợi cháu tạm biệt với bà nội.” Anh nói lại không yên tâm quay đầu mắt nhìn cửa phòng ngủ.

Chú Hoa hiểu ý: “Bên này tôi sẽ sắp xếp, tiên sinh yên tâm.”

Đường Trọng Kiêu trong lòng có chuyện, cũng chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, tựa vào bên cửa sổ châm một điếu thuốc.

Lần này chú Hoa không ngăn cản, theo anh lâu như vậy cái gì đều nhìn ở trong mắt, nhin không được thở dài một tiếng: “Tiên sinh ngoài chuyện Lục Sơn xử lý không ổn ra, lúc khác đối với Tam tiểu thư cũng coi như nắm chắc, đi đến một bước này, cũng không phải là lỗi của tiên sinh.”

Biết đối phương đang an ủi mình, anh nhin không được chua xót cười, nụ cười này khiến trong dạ dày như bị đảo lộn, khối thuốc đi vào giống như tất cả đều ngăn ở ngực. Đường Trọng Kiêu bắt đầu kịch liệt ho khan, anh sợ đánh thức Hứa Niệm nên vẫn nhin, nhưng càng nhin ho càng dữ.

Chú Hoa vội vàng đi rót nước cho anh, anh uống cũng không giảm bớt được bao nhiêu, trong tay còn dư lại hơn nửa đoạn thuốc bị anh trực tiếp kẹp giữa ngón tay đập tắt, cảm thấy bỏng rát mới khiến sự bức bối trong anh kia có thể thư giải.

Anh nói: “Nhưng chính là chuyện này khiến nó đã kích không nhỏ, không cần phải an ủi cháu, sai lầm chính là sai lầm.”

Chú Hoa từ trước đến giờ đều đau lòng anh, nghe xong lời này há miệng thở dốc, cuối cùng lại cái gì đều không hề nói. Nguyên nhân bị kích đều là do việc này, cho đến hiện nay đã liên lụy đến bao nhiêu người.

Tam tiểu thư đi lần này, sự việc cuối cùng cũng như lớp bụi bay đi.

“Có lẽ, tất cả đều có số mệnh.” Cũng chỉ có chú Hoa mới dám nói chuyện với anh như vậy, Đường Trọng Kiêu nhìn ngoài cửa sổ thất thần, cũng không biết có nghe không.

—

Đường Trọng Kiêu đã xuất phát từ rất sớm, khi Hứa Niệm tỉnh lại gối bên đã sớm không có người, chỉ còn trầm mộc hương như ẩn như hiện ở chóp mũi, là hương vị của anh...

Cô cúi đầu liền thấy trên cổ tay chẳng biết từ lúc nào chuỗi phật châu xưa nay chưa từng rời khỏi anh, chưa kịp mặc áo khoác, mang dép lê liền chạy ra ngoài, suýt nữa đụng vào người trước mặt.

Là một người hầu tuổi rất trẻ trong tổ trạch, tên là tiểu Khả.

Tiểu Khả thật vất vả mới giữ vững được cơm trưa trong khay, nhịn không được trừng mắt to: “Hứa tiểu thư cô chậm một chút, nếu lão phu nhân nhìn thấy không chừng còn giáo huấn cô đấy.”

Hứa Niệm quay đầu lại không giải thích, cầm tay cô ấy liền hỏi: “Đường Trọng Kiêu đâu?”

“Tiên sinh đã đi từ sớm.” Tiểu Khả lắc lắc đầu, đặt đồ trên bàn gỗ lim.

Hứa Niệm thất vọng nhìn cổng lớn, vừa hận không thể hung hăng đập chính mình vài cái, tại sao có thể ngủ say như chết như vậy? Anh đi không biết lại bao lâu nữa mới có thể gặp, thậm chí ngay cả nói câu tạm biệt cũng không có.

Cô chậm rì ngồi trở lại trên ghế, gương mặt nhìn đồng hồ bên cạnh.

Tiểu Khả nhịn không được liền nở nụ cười: “Tình cảm của Hứa tiểu thư và tiên sinh thật là tốt, nhanh như vậy đã bắt đầu nhớ ngài ấy.”

Hứa Niệm sững sốt, thế này mới ý thức được chính mình thật đang nhớ người kia, quả thực nóng ruột nóng gan. Trên mặt cô có chút mất tự nhiên, lúc này mới nghĩ đến hỏi tiểu Khả: “Bà nội bên kia có khỏe không?”

Tin tức tiểu thư Đường gia gặp chuyện không may cũng sáng sớm liền truyền ra từ đám người hầu, đều là điều kiêng kị không ai dám nhắc tới, tiểu Khả tuổi trẻ không biết giữ miệng, dò xét ngoài cửa mới nhỏ giọng nói: “Lão phu nhân vẫn không thích Tam tiểu thư này, chúng tôi cũng không thích, bình thường bá đạo thành quen, ai cũng biết sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may. Hôm qua lúc Lão phu nhân nhận được điện thoại nhưng thật ra khổ sở một hồi, buổi tối thoát nhìn như không sao, lúc này đang ở thiên sảnh niệm kinh đấy.”

Hứa Niệm nghe vậy trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, làm sao có thể không để ý chút nào chứ, nếu thật sự không để ý thì sẽ không ở phật đường sớm như vậy.

Khi chạy tới phật đường thấy bà cụ đang ngồi đoan đoan chính chính ở nơi đó, trong tay vò một chuỗi hạt châu, miệng hơi hơi mấp máy không biết đang nói gì, trước mặt đặt một bản kinh văn thật dày. Hứa Niệm lặng lẽ đi vào, lòng bàn tay tạo thành chữ thập, cũng thành kính dập đầu.

Lão phu nhân lúc này mới xoay người nhìn cô một cái, có lẽ đã niệm kinh xong, chậm rãi đứng dậy: “Người trẻ tuổi cũng tin cái này?”

“Cháu không tin.” Hứa Niệm đưa tay đỡ lấy bà.

Lão phu nhân ngoài ý muốn nhìn cô một cái, không khỏi cũng cười lắc đầu: “Ta cũng không tin, nhưng nhân quả luân hồi, phúc báo hay là nghiệp chướng tất cả đều là chính mình tạo nên, những đạo lý này tất cả đều là sự thật. Trước kia vẫn bắt Ninh nha đầu theo ta nghe kinh Phật, đáng tiếc nha đầu kia lệ khí quá nặng, lại không định tính...”

Bà nhịn không được lại thở dài: “Kết cục như vậy đối với con bé mà nói không hẳn không phải chuyện tốt.”

Hứa Niệm không trả lời.

Lão phu nhân trầm mặc, đưa tay vỗ vỗ mu bàn tay cô, nhiều ít còn có chút đau lòng cảm thán: “Đi thôi.”

Hai người cùng đi ra phật đường, xuyên qua hành lang dài vắng vẻ là ánh sáng ảm áp quang bao phủ, một trận mưa đổ xuống đêm qua, sáng sớm thức dậy nửa điểm dấu vết cũng không lưu lại. Thế giới này đại khái đã là như thế, quá nhiều chuyện cuối cùng chỉ còn công dã tràng, muốn sống thành bộ dạng gì kỳ thật còn cần nhờ vào chính mình.

Hứa Niệm ngẩng đầu nhìn phía bầu trời trong suốt kia, xanh đến như nhìn không tới một áng mây, cô vẫn muốn đời này làm chút chuyện có ý nghĩa, như vậy mới không uổng phí sống một đời.

—

Hôm sau Đường Trọng Kiêu gọi tới một cuộc điện thoại, nghe tin tức bối cảnh bên kia lan truyền hỗn loạn một mảnh, đại khái không ít chuyện cần xử lý, hai người không có thời gian nói quá nhiều mềm lời nhỏ nhẹ, chỉ báo cho nhau cái bình an liền cúp máy.

Hứa Niệm cầm di động qua lại xem, trong lòng không khỏi có chút trống trải, nhưng cũng biết tình cảnh trước mắt không thích hợp, cô buộc chính mình chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn là không chế không được điên cuồng nhớ người kia.

Có ít thứ ở trong lòng cô đã sớm không giống như trước, người này cũng theo thời gian dần dần khắc tiến vào trong cốt tủy cô.

Này cùng cảm tình lúc trước cùng Lục Sơn là hoàn toàn không giống nhau, ở bên cạnh Lục Sơn dường như là một loại thói quen từ nhỏ đến lớn, rốt cuộc có bao nhiêu yêu bao nhiêu rung động chính cô không thể hiểu hết, chỉ biết là trong sinh mệnh đã sớm khắc tên người kia, thậm chí không tự hỏi nhiều gì, một lòng bên cạnh anh thật tốt.

Nhưng Đường Trọng Kiêu lại khác, cô đối với anh có hận lại cũng có cảm kích, chậm rãi chuyển biến thành tình yêu. Bọn họ sống vai đi trước, từ trên người hai bên học được quá nhiều điều, cùng nhau trưởng thành, đây là người yêu tốt nhất, cũng cho cô tình yêu tốt nhất.

Tình yêu tốt nhất mới có thể làm cho người ta không ngừng kiên cường không ngừng trưởng thành.

Đường Trọng Kiêu đi lần này lại là thời gian thật dài, bà nội tuổi lớn chịu không nổi kích thích, không hai ngày liền ngã bệnh. Hứa Niệm một bên chăm sóc bà một bên hỗ trợ xử lý chuyện trong nhà, cô từng học y, đối với phương diện quản lý cũng có chút kinh nghiệm, ngược lại đều xử lý tất cả được gọn gàng ngăn nắp.

Đảo mất mùa mưa vừa qua liền vào cuối thu, càng ngày càng lạnh, bà nội thỉnh thoảng cũng hỏi tình hình bên kia, Hứa Niệm cũng không gạt bà: “Án tử đã kết thúc, nhân viên quản lý kia có hiềm nghi vợ vét tài sản và cố ý giết người đã chính thức bị khởi tố, Trọng Kiêu vẫn không trở về vì chuyện làm ăn trong nhà bỏ không được.”

Bà nội khê gật đầu, lại nhin không được thở dài: “Hại người cuối cùng hại mình, nếu không phải nó một lòng không buông tha cho cháu, cũng đâu rơi vào loại kết cục này. Lục gia bởi vì đứa trẻ muốn tha cho nó một lần, kết quả vẫn là chính mình đưa bản thân vào đường chết.”

Hứa Niệm cũng là sau này nghe Đường Trọng Kiêu nói mới biết được, thì ra nhân viên quản lý kia vẫn lòng tham không đáy đòi tiền Đường Mạc Ninh, chính cô ta hết lần này đến lần khác sau lưng làm quá nhiều chuyện xấu rơi thóp vào tay người nọ, vì thế khắp nơi bị quản chế, không dám báo cảnh sát cũng không thể nói với người trong nhà, cuối cùng rốt cuộc không nhin được nữa lại động sát tâm.

Nhưng mà lần này cô không may mắn như thế, khi cùng nhân viên quản lý kia tranh chấp bị đâm vài dao, nghe nói hiện trường rất thảm thiết, không biết lúc khi máu của cô dần dần chảy đó đã nghĩ gì?

Có thể hối hận những hành vi ác liệt từng tổn hại mạng người hay không, tánh mạng của mình đang từng giọt từng giọt biến mất, có phải cũng biết sợ hãi hay không?

Những điều này cũng không thể nào biết được, Hứa Niệm hiện tại nhớ tới đáy lòng chỉ còn thốn thức.

—

Đường Trọng Kiêu chuyện bên này cũng dần dần xử lý thỏa đáng, hôm nay cùng anh cả đến bệnh viện đón mẹ xuất viện. Đường Khải Sâm trên đường nhin không được dặn dò anh: “Trong lòng mẹ không thoải mái, nếu giáo huấn chú vài câu thì nhẩn nại chút.”

Những điều này anh đương nhiên biết, loại thời điểm này thế nào cũng sẽ nhường nhịn.

Đường Khải Sâm nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi anh: “Chú và người phụ nữ kia, thật sự định kết hôn?”

Đường Trọng Kiêu cũng không định nhiều lời cùng anh, chỉ thần nhiên gật đầu “ừ” một tiếng.

Ánh mắt Đường Khải Sâm dần dần nhạt đi, gần như cô đơn cảm thán một câu: “Chú cuối cùng giành được rồi, từ nhỏ chú đã rõ chính mình muốn gì...”

Cực ít khi thấy anh cả như vậy, Đường Trọng Kiêu nhin không được nhìn anh một cái.

Từ trước hai anh em ngoài việc công ra thì dường như rất ít khi trò chuyện, từ nhỏ đã không thân, lúc này bỗng nhiên nói đề tài thân thiết như vậy cả hai đều không thích ứng. Anh trầm ngâm một lát, vẫn là mở miệng nói: “Kỳ thật lúc trước anh cũng có thể.”

Đường Khải Sâm chỉ cười nhẹ: “ ‘Lúc trước’ cái từ này không khỏi quá tàn nhẫn, không nghĩ cũng thế.”

“Có lẽ còn chưa đủ yêu.”

Lời này của anh khiến người đàn ông bên cạnh nao nao, Đường Khải Sâm đắm chiêu nhìn anh, Đường Trọng Kiêu chỉ điểm đến thì ngừng: “Có một số lựa chọn cũng chưa chắc đã sai, có lẽ chính vì anh lúc trước không thấy rõ lắm thứ mình muốn, cho nên vẫn cho là chính mình bỏ lỡ. Có lẽ anh cũng không hiểu rõ mình muốn gì.”

Đường Khải Sâm mày rậm hơi nhú, như là hiểu ám chỉ trong lời anh, ngón tay thon dài theo tiềm thức bắt đầu dịch chiếc nhẫn cưới trên ngón tay kia.

Xe cuối cùng vào một khu bệnh viện tư nhân nội thành, Đường phu nhân đến bây giờ trạng thái không tốt như trước, gặp người vẫn hốt hoảng mà bác sĩ nói bà chịu kích thích nghiêm trọng, nay cũng có chút không nhận người, nhưng bình thường phần lớn thời gian vẫn bình thường, chỉ là thấy trẻ em liền sẽ gọi “Ninh Ninh”, luôn nói đó là Đường Mạc Ninh trước đây.

Người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, đây đối với bà mà nói hiển nhiên đã kích rất lớn.

Đường Trọng Kiêu ngồi xổm bên giường đi giày cho bà, khi thất nút thất ngón tay đều đang phát run, anh từng oán hận mẹ, nhưng hôm nay nhìn bộ dạng này của bà vẫn là hạ không được quyết tâm.

Đường Khải Sâm đã làm xong xuôi thủ tục xuất viện, đi tới nhẹ nhàng cầm tay mẹ, đàn ông Đường gia tất cả đều không giỏi nói chuyện, lúc này ánh mắt phức tạp lại cũng chỉ là vô thanh thở dài: “Mẹ, về nhà thôi.”

Đường phu nhân nhìn chằm chằm vào cửa: “Ninh Ninh đâu? Sao nó không đi cùng?”

“...” Đường Trọng Kiêu tay trượt xuống, đầu hơi hơi rũ, sau một lúc lâu cũng chưa nâng lên.

—

Tháng mười một, thân thể bà nội cuối cùng khá hơn, có lẽ ở trong nhà ngọt ngào đã lâu, mở miệng liền nói với Hứa Niệm: “Chúng ta ra ngoài đi thăm thú đi, mấy năm nay đều không đi đâu, cháu trai một đứa so với một đứa đều bận rộn, có đứa cháu dâu thì không giống vậy.”

Hứa Niệm bị tiếng “Cháu dâu” này của bà kêu ngượng ngùng, lại không yên tâm dặn dò: “Thân thể bà vừa mới tốt lên.”

“Không đến mức, ” Bà nội liên tục xoa tay, còn cố ý uốn thẳng lưng, “Xem ta nhiều tinh thần, lại không ra ngoài đi một chút lại sẽ bực bội ra bệnh mất.”

Nhưng dù sao bà nội tuổi tác cao, Hứa Niệm cũng không dám đưa bà đi đến nơi quá xa, cuối cùng chỉ đến một cái trấn cổ lân cận. Cứ như vậy bà nội cũng rất cao hứng, bình thường là người quen có nề nếp, lúc này lại cực kỳ giống đứa trẻ, gặp cái gì đều cảm thấy mới lạ.

Hứa Niệm đi theo phía sau bà thay bà trả tiền lấy đồ, cuối cùng thật sự không nhận được: “Bà nội, mấy thứ này đều chưa cần dùng tới.”

“Sao không dùng tới? Ta thấy cao hứng mà, mỗi ngày đều sẽ lấy ra xem.”

Hứa Niệm bị lời của bà lão trẻ con này làm cho dở khóc dở cười: “Bà không phải vẫn nói không được lãng phí sao?”

Bà nội liền trợn mắt nhìn cô: “Hiện tại đã bắt đầu không nỡ cho ta tiêu tiền, chờ Trọng Kiêu về ta nhất định phải nói cho nó biết cháu ngược đãi ta!”

Hứa Niệm nở nụ cười: “Được được được, bà thích gì thì mua, nhưng mà mua nhanh chúng ta còn phải trở về.”

Bà nội mi tâm chau lại, cúi đầu liếc mắt nhìn ví tiền của cô, cuối cùng vẫn là lưu luyến không rời đem một chiếc tẩu thuốc kiêu cũ trong tay thả trở lại, còn không quên nói với ông chủ kia: “Trước cứ để nó ở đây, ngàn vạn lần chớ bán đấy, ta quay lại sẽ lấy.”

Hứa Niệm lôi kéo bà đi về phía trước, mặt mày tươi cười, khó trách đều nói người già liền giống đứa trẻ.

Trở về khách sạn bà nội còn không yên tĩnh, vẫn nhớ mãi không quên cái tẩu thuốc kia, Hứa Niệm lấy nước ấm cho bà rửa mặt, bắt bà ngủ trưa, cuối cùng thật sự không có cách chỉ có thể dụ dỗ đe dọa: “Bà không ngủ thì cháu không mua cho bà nữa, hiện tại quyền tài chính tất cả trong tay cháu!”

Bà nội trợn mắt há hốc mồm, hung dữ nhìn cô, nhưng cuối cùng vẫn là bại trận: “Ta đây tỉnh ngủ liền phải đi mua, không thì ta nhất định gọi điện thoại tố cáo với Trọng Kiêu.”

Hứa Niệm mỉm cười gật đầu, sau khi lão nhân gia nằm xuống còn nói: “Được, lần này tìm được người có thể chế phục cháu, ta đây là tới cho Trọng Kiêu báo thù, mới trước đây cháu hung dữ với nó, bây giờ ta liền hung dữ với cháu...”

Hứa Niệm giúp bà dịch góc chăn xong, cũng cho bà chút hương tập trung tinh thần, thấy bà nội đã ngủ hoàn toàn mới đứng dậy muốn đi.

Đường Trọng Kiêu hai ngày nay vẫn không gọi điện thoại, cũng không biết rốt cuộc đang bận cái gì, cô không muốn anh phân tâm, lúc trước chuyện bà nội sinh bệnh cũng chưa dám nói cho anh biết, tâm sự nặng nề đi tới phòng mình.

Đây là khách sạn gia đình trang hoàng theo phong cách cổ, cảnh vật xung quanh thanh u lịch sự tao nhã, cô nghênh diện đi tới một người phục vụ, mặc trang phục dân tộc địa phương, cô nhận không được nhìn hồi lâu, trong tay cô gái kia bưng gì đó, như là muốn đưa cho phòng nào ăn, xa xa liền thổi đến một mùi.

Hình như là canh cá.

Không biết như thế nào trong dạ dày Hứa Niệm liền dội lên một trận ghê tởm, che miệng lại vội vàng chạy đến một bên, cô nhấn một hồi lâu mới hoãn lại cảm giác khó chịu kia, cô gái kia còn nghi ngờ nhìn nhìn cô.

Hứa Niệm đứng ở hành lang có chút thất thần, trong đầu cô như là nhớ ra cái gì đó... Tính tính ngày, hình như kinh nguyệt cũng đã chậm mấy ngày, nhưng chu kì của cô vẫn không chuẩn, đại khái cũng là gần đây không nghỉ ngơi tốt mới chậm lại.

Trong lòng cô vừa kích động vừa kinh hoảng, loại cảm giác này còn chưa từng có, có lẽ trong bụng của cô giờ phút này đang mang theo một sinh mệnh nhỏ, mà trên người nó có huyết mạch của cô và Đường Trọng Kiêu, thật thần kỳ.

Đó là con của người đàn ông cô yêu.

Mặc dù từng có một đoạn hôn nhân hữu danh vô thực, nhưng cô chưa từng nhận thức được cảm giác làm mẹ, huống chi này chính là một người thân nhất của cô, từ nay về sau thế giới của cô sẽ càng thêm ấm áp.

Hứa Niệm vội vàng đi về phía trước, trong lòng cuộn cuộn cảm xúc khó diễn tả bằng lời, cô nhất định phải mau chóng xác định chuyện này, nhưng vừa đi hai bước lại dừng lại. Cô còn không quên Đường Trọng Kiêu vẫn không muốn chuyện đứa con...

58. Chương 58

Hứa Niệm đi đến tiệm thuốc tây mua que thử thai, kỳ thật trong lòng cô đại khái đã có kết luận, tuy rằng trước đây cũng từng có áp lực quá lớn dẫn đến chu kì lùì lại, nhưng lần này thế nhưng lại mất ba tháng! Cô thật sự là bận rộn đến hồ đồ.

Mấy phút chờ đợi kết quả kia quả thực khiến người ta đứng ngồi không yên, nhưng lúc này ngay cả người để nói chuyện cũng không có. Rốt cuộc nhìn thấy hai vạch hồng làm cho người ta vui sướng kia thì Hứa Niệm kích động thiếu chút nữa hô ra tiếng.

Đứa nhỏ này lựa chọn tới vào lúc này, có lẽ có ý nghĩa không đồng dạng như vậy. Cô cảm di động đang do dự rốt cuộc muốn lập tức nói cho Đường Trọng Kiêu hay không, nhưng cuối cùng vẫn quyết định để xuống trước.

Ít nhất chờ anh trở về, hai người giáp mặt nói chuyện sẽ tốt hơn.

Kế tiếp vài ngày Hứa Niệm liền đặc biệt chú ý, như trước tận tâm tận lực chăm sóc lão phu nhân, nhưng vấn đề về đồ ăn và động tác đều đặc biệt cẩn thận. Thời gian lâu dài, ngay cả lão phu nhân cũng bắt đầu nghi ngờ: “Gần đây thấy cháu sao là lạ, không thoải mái ở đâu sao?”

Lão phu nhân dù sao cũng khôn khéo, ngay cả dấu giếm Hứa Niệm cũng không thể gạt được, dù sao là chuyện tốt, vì thế liền hai năm rõ mười nói.

Vừa nói xong lão phu nhân liền bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm bụng cô, môi run rẩy hồi lâu mới có thể lưu loát nói ra một câu: “Chuyện lớn như vậy... Người trẻ tuổi chính là không đúng mực!”

Lão phu nhân lúc này liền tuyên bố muốn lập tức trở về nhà, Hứa Niệm thấy bà âm ỉ từ trên xuống dưới đều khẩn trương, vì thế liền kéo cánh tay bà an ủi nói: “Không có chuyện gì, thân thể cháu rất tốt, vận động nhiều cũng có chỗ tốt, chính cháu sẽ lưu tâm.”

Nhưng lão phu nhân nghe lời này ngược lại giáo dục cô: “Cháu đây cũng sắp 30 đến nơi rồi, đương nhiên cái gì cũng phải chú ý, sản phụ lớn tuổi hiểu hay không?”

Hứa Niệm bị câu “sản phụ lớn tuổi” kia của bà làm cho choáng váng không nhẹ, lão nhân gia đối với loại chuyện này vẫn luôn vô cùng coi trọng, vì thế cũng không nói thêm gì nữa ngoan ngoãn nghe đối phương sắp xếp.

Chuyện du lịch bị gián đoạn, sau khi trở về tổ trạch, lão phu nhân liền phân phó tiểu Khả một lần nữa thu dọn phòng cho cô, hề có bài trí nhìn nguy hiểm tất cả đều loại bỏ.

Đường Trọng Kiêu bên kia ngược lại không có lập tức thông báo đến, có lẽ lão phu nhân cũng biết anh kiêng kị, không đề cập tới, chỉ dặn dò Hứa Niệm: “Cho dù nó kiên trì như thế nào, đứa nhỏ này là của Đường gia chúng ta, không phải một mình nó định đoạt. Huống chi đến cuộc đời này chính là một mạng sống, ai dám làm hung thủ giết người ta liền đưa người đó đến đồn công an.”

Hứa Niệm bị lão phu nhân làm cho tức cười, liền tục gạt đầu: “Có bà nội cháu tuyệt đối không lo lắng chút nào.”

—

Ngày Đường Trọng Kiêu về nước lại không về một mình, còn mang theo Cầu Cầu.

Điều này kỳ thật Hứa Niệm đã đoán trước, Đường Mạc Ninh xảy ra chuyện, tình hình Đường phu nhân bên kia lại không tốt, Đường Khải Sâm căn bản không giúp được.

Cầu Cầu kỳ thật cũng không phải lần đầu tiên tới tổ trạch bên này; trước đó cũng cùng Đường Mạc Ninh đến gặp lão phu nhân rất nhiều lần. Nhưng hôm nay gặp người lại sợ hãi từ đầu đến cuối đều không dám chủ động chào hỏi, ánh mắt ụt ất, đáy mắt tối đen dường như lúc nào cũng cất chứa một vũng nước.

Hứa Niệm nhìn đau lòng, người lớn cho dù không có một chút quan hệ với đứa trẻ, còn tuổi nhỏ trải qua biến cố như vậy, khó trách tính tình đại biến. Cô hướng đứa bé vẫy vẫy tay, tiểu gia hỏa vẫn như cũ nắm chặt góc áo Đường Trọng Kiêu không chịu động, trên mặt tràn đầy quật cường và xa cách.

Đường Trọng Kiêu vỗ vỗ bả vai nhỏ của nó, chậm rãi cúi người nói với nó: “Cầu Cầu ngoan, chúng ta tạm thời ở đây trước, có được không?”

Cầu Cầu cúi đầu lại cũng không chịu nói gì, có lẽ ở trong lòng nó ngoài mẹ ra cùng ai cùng một chỗ cũng không tốt.

Lão phu nhân thở dài: “Trước mắt chuyện đã như vậy, tìm Lục gia nói chuyện một chút đi, đứa trẻ đi theo các cháu không thỏa đáng.”

Cầu Cầu như nghe hiểu lời này, mờ mịt ngẩng đầu nhìn Đường Trọng Kiêu, lại từng chút một buông đầu nhỏ xuống, nhìn cực kì đáng thương.

Đường Trọng Kiêu không nói tiếp, đứa nhỏ này từ nhỏ liền ở dưới mí mắt anh lớn lên, vốn chuyện Đường Mạc Ninh trong lòng anh vẫn luôn áy náy, nay lại muốn anh đem Cầu Cầu tiến bước...

Lão phu nhân đương nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, cuối cùng cũng không kiên trì, tự mình bảo người sắp xếp tiệc tối.

Đại sảnh nhất thời chỉ còn lại có ba người, Hứa Niệm đi qua chủ động ôm ôm tiểu gia hỏa, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của cậu: “Cầu Cầu là tiểu nam tử hán, nhất định sẽ rất dũng cảm, không để bà và cậu lo lắng đúng không?”

Cầu Cầu mím cái miệng nhỏ nhắn, khi ngẩng đầu nhìn cô đôi mắt đỏ kịch liệt, nhưng cuối cùng vẫn không chảy ra nước mắt, chần chờ một lát cũng mở ra tay nhỏ ôm lấy cô, sau một lúc lâu mới nói ra một câu: “Nhưng cháu nhớ mẹ, rất muốn rất muốn...”

Một tiếng kia giọng trẻ con non nớt như mang theo ma lực khiến người ra động dung, hốc mắt Hứa Niệm nóng lợi hại, trong lòng càng thêm khó chịu, có lẽ là mình bây giờ cũng có mang trong người cho nên vô cùng dễ dàng xúc động.

Đường Trọng Kiêu nhìn hai người như vậy, đi tới xoa xoa tóc mái tiểu gia hỏa: “Trước ăn ít đồ đã.”

Anh nhìn về phía Hứa Niệm ánh mắt dứt khoát, Hứa Niệm hiểu ý anh, chờ Cầu Cầu theo tiểu Khả đi rửa tay, liền chủ động mở miệng: “Em không sao, những chuyện kia thế nào cũng không liên quan tới nó, anh nghĩ thế nào thì làm như thế đó. Việc này liên quan đến tương lai một đứa trẻ, phải thận trọng chút...”

Đường Trọng Kiêu biết cô từ trước đến giờ luôn lương thiện, nhưng vẫn không lập tức làm ra quyết định, chỉ nghiêng người chặt chẽ ôm lấy cô, hạ xuống một nụ hôn giữa tóc mai cô: “Cảm ơn em.”

Đoạn đường này trong lòng anh thấp thỏm không yên, thậm chí không biết nên nói chuyện này cùng Hứa Niệm thế nào, lại không nghĩ rằng cô thấu tình đạt lý như vậy.

Điều này làm cho anh càng thêm đau lòng cô.

—

Buổi tối Cầu Cầu sớm buồn ngủ, mấy ngày này cậu bé vẫn gặp phải ác mộng, Đường Trọng Kiêu chờ bé ngủ sâu mới trở về phòng. Hứa Niệm dựa đầu giường đọc sách, nhưng một chữ cũng không đọc vào, trong lòng thủy chung suy nghĩ nên nói chuyện đứa bé với anh thế nào.

Nếu Cầu Cầu thật muốn ở lại, lúc này lại nói cho anh biết chuyện mang thai, có phải làm cho anh càng khó quyết định không?

Cửa phòng truyền đến một trận tiếng bước chân, cô vội vàng thẳng sống lưng cất xong sách trong tay. Vì thế Đường Trọng Kiêu vào phòng liền thấy nhím con của anh quy củ ngồi ở trên giường, đôi mắt ngó nghiêng nhìn anh.

Dáng vẻ đó thật đúng là... Muốn câu người bao nhiêu thì có bấy nhiêu câu người.

Anh nhện không được đẩy mắt mang theo ý cười, đi qua mổ một cái lên môi cô, sau đó liền ôm hông cô đem người thả ngã xuống giường.

Hứa Niệm bị anh ngậm lưỡi hung hăng mút, tay anh còn đang sờ soạn đi tới, mắt thấy sẽ đến nơi mẫn cảm kia, cô hoảng sợ không đường lựa chọn mà đẩy anh: “Anh, em có lời muốn nói cùng anh...”

“Vừa làm vừa nói.” Đã vài ngày không gặp cô, đương nhiên anh muốn cô đến muốn nổi điên, lúc này động tác một chút cũng không qua loa.

Chờ làm lên đến có thể đã muộn! Hứa Niệm mất khí lực thật lớn mới có thể ổn định hơi thở, ôm lấy cổ anh buộc anh nhìn thẳng chính mình: “Em, em không tiện.”

Đường Trọng Kiêu nhíu nhíu mày, rất nhanh liền hiểu được, vì thế ôm cô im lặng nằm xuống. Xung quanh dường như cũng dần dần yên lặng xuống, nhưng hô hấp của anh từ đầu đến cuối lại đều không thể vững vàng, cửu biệt thăng tâm hôn, đương nhiên cô biết nhu cầu của anh.

Cô đỏ mặt vụng trộm nhìn anh, phát hiện mi tâm anh vẫn nhíu lại, có lẽ nhện rất vất vả, vì thế ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói: “Thật ra em... Có thể, giúp anh.”

Đường Trọng Kiêu lại mở ra đôi mắt trầm vô cùng, mang theo kinh ngạc cùng khó có thể tin. Người phụ nữ trước mặt khuôn mặt nhỏ nhắn đến mức đỏ bừng, vẫn còn dám nói như vậy.

Nhưng cố tình chết tiệt, đối với cô anh thật sự một chút sức chống cự cũng không có.

Tay khoát lên bên hông chậm chậm thu lại, Hứa Niệm cảm giác được hơi thở của anh càng thêm nặng nhọc, một giây sau đôi môi lại bị hôn lên.

Cô lần đầu tiên học lấy lòng anh, anh đương nhiên không có lý do cự tuyệt.

Nhưng rất nhanh Đường Trọng Kiêu liền phát hiện không được bình thường, lại sau vài ngày cô cũng tìm mọi lý do qua loa tắc trách với anh, ép dùng tay và miệng, chính là không chịu đến một bước kia.

“Em...” đôi mắt đủ loại hành động kì lạ của cô, Đường Trọng Kiêu rốt cục vẫn phải nhện không được mở miệng hỏi, “Có phải chán anh hay không?”

Hay là chê kỹ thuật của anh không tốt?

Điều này nghĩ thế nào cũng đều là vấn đề cực kì nghiêm trọng, Đường Trọng Kiêu vô cùng để ý.

Hứa Niệm chăm chú nhìn bộ dạng khấn trương như vậy của anh, cười vui. Người nọ càng thêm mất hứng, bắt được cô nhất định muốn đáp án. Cô đành phải nghiêm trang nói: “Đương nhiên không phải, chỉ là gần đây thân thể không thoải mái.”

Đường Trọng Kiêu vừa nghe cô không thoải mái liền muốn đưa cô đi bệnh viện kiểm tra toàn thân, Hứa Niệm đương nhiên không dám đi, đành phải giả bộ bộ dạng xấu hổ đối anh: “Chính là gần đây không làm việc, trên thất lưng thừa rất nhiều thịt, đợi em giảm béo thành công lại...”

Bộ lý do thoái thác này hiển nhiên khiến Đường Trọng Kiêu rất hưởng thụ, đàn ông đều thích phụ nữ của mình biểu hiện ra cực kỳ coi trọng chính mình, nhất là Đường tiên sinh lòng dạ hẹp hòi.

Hứa Niệm cuối cùng vẫn giấu Đường Trọng Kiêu, lão phu nhân đối với việc này thực khó hiểu: “Vì sao không nói cho nó, cháu sợ nó khăng khăng không cần đứa bé?”

“Không phải.” Hứa Niệm điểm ấy nắm chắc vẫn phải có, cô chỉ là có tính toán khác, “Cháu muốn đợi anh ấy quyết định chuyện của Cầu Cầu rồi nói, nếu hiện tại nói cho anh ấy biết, trong lòng nhất định có điều cố kỵ. Vấn đề Cầu Cầu đã làm cho anh ấy rất phí tâm, cháu không muốn lại cho anh ấy áp lực khác.”

Lão phu nhân có chút bất ngờ, rất nhanh đẩy mắt liền tràn đầy khen ngợi: “Cháu có thể nghĩ như vậy ta an tâm.”

Lúc trước bà có chút bận tâm, đoạn cảm tình này người sáng suốt đều nhìn thấy đi ra ngoài là tiểu tử ngốc kia đâm đầu vào, nay xem ra, Hứa Niệm đối với nó dường như cũng để ý.

Lại qua vài ngày, người Lục gia tự mình đến, Nguyễn Tổ Trân và Lục Chu cùng tới .

Lục Chu lúc này rất khác trước kia, không chỉ là bề ngoài, ánh mắt nhìn người so với trước cũng trầm ổn hơn nhiều. Hứa Niệm tuy rằng ít liên lạc với cậu, nhưng vẫn chú ý tới tình hình của Trung Ảnh, biết gần đây hơn nửa năm này cậu kinh doanh công ty rất tốt, trong giải thưởng Bách Hoa trước đó cũng thu tóm được vài giải thưởng.

Cậu ngồi bên cạnh Nguyễn Tổ Trân, không giống như trước kích động hết sức lông bông, tất cả đều nghe mẹ thu xếp.

Hứa Niệm không tham dự trong đó, mang theo Cầu Cầu chơi ở trong sân, dù sao cô còn chưa kết hôn cùng Đường Trọng Kiêu, thân phận có chút kiêng dè.

Cầu Cầu ghé vào lan can nghỉ mắt nhìn cá nhỏ trong ao, bỗng nhiên nghiêng đầu qua hỏi cô: “Bà bên trong là tới mang cháu đi sao?”

Hứa Niệm do dự một chút: “Bà ấy là mẹ của ba, bà nội là người thân, nhưng mà Cầu Cầu đi đâu tùy cháu chính mình quyết định, không muốn đi thì vẫn ở bên cạnh cậu.”

Cầu Cầu nhìn chằm chằm cô một hồi, lại là nói: “Vậy còn cô?”

“Cô?”

Tiểu gia hỏa gật gật đầu, ngồi thẳng người đối diện với cô: “Trước kia cháu trộm nghe được mẹ và bà nói chuyện, cô không thích mẹ, cho nên cũng có thể không thích cháu. Cô muốn kết hôn cùng cậu, có phải... cũng không muốn nhìn thấy cháu không?”

Tâm tư con trẻ mẫn cảm, nhưng lời này hiển nhiên đã vượt qua phạm vi tuổi bé. Hứa Niệm cả kinh trừng mắt to, vội lắc đầu: “Cô rất thích cháu, từ trước đến nay cô không nói dối lừa gạt, cho nên Cầu Cầu, cháu nghĩ thế nào thì nói như thế, không có ai sẽ khiến cháu rời khỏi đây.”

Cầu Cầu trừng đôi mắt tối như mực nhìn chằm chằm đánh giá cô, Hứa Niệm thở dài, vươn tay sờ sờ tóc bé.

Nguyễn Tổ Trân bọn họ không thể lập tức mang Cầu Cầu đi, Đường Trọng Kiêu có lẽ còn đang suy xét, vài ngày kế tiếp ngược lại thường xuyên tới thăm đứa bé, còn dẫn bé đi công viên vui chơi. Bà tuổi lớn, nhưng đối với đứa bé yêu thương tất cả đều viết ở trên mặt, mỗi lần trở về ánh mắt khi chia tay với đứa bé đều lưu luyến không rời.

Trong mắt bà, Cầu Cầu quả thực chính là Lục Sơn hồi còn nhỏ.

Lục Từ cũng dành thời gian tới một chuyến, kỳ quái là trong mấy người Lục gia dường như Cầu Cầu thích vị cô út này hơn, có lẽ cũng là trên người cô còn có mấy phần ngây thơ chất phác, khi hai người ở cạnh nhau thì đặc biệt vui vẻ.

Hứa Niệm cùng cô đưa Cầu Cầu đi trung tâm mua sắm chơi búp bê máy, tiểu gia hỏa một khi chơi trò chơi quả thực không dừng lại được. Lục Từ nhìn bóng dáng nho nhỏ kia tự đáy lòng cảm thán: “Tuy rằng hận anh em chệch đường ray, hận Đường Mạc Ninh tâm ngoan thủ lạt, nhưng may mắn còn có đứa trẻ này. Nó là hy vọng cuối cùng của hai gia đình, mẹ em mỗi lần thấy nó đều giống như lại trẻ thêm một tuổi.”

Hứa Niệm biết ý của cô, bất kể Nguyễn Tổ Trân hay là Đường phu nhân, bọn họ mất đi đứa con mà họ thương yêu nhất, nhưng còn có cháu trai nhỏ này, vẫn còn có chút an ủi.

Lục Từ thở dài, xoay người lại nghiêm túc nhìn cô: “Chị dâu, Cầu Cầu theo Lục gia hay Đường gia đều tốt, nhưng thế nào cũng không thể đi theo hai người, hai người bị chuyện này liên lụy đủ lâu, nên có cuộc sống của chính mình mới đúng.”

Những đạo lý này Đường Trọng Kiêu dường như cũng nghĩ thông, buổi chiều ngày nào đó ăn xong cơm tối, anh bỗng nhiên trong thư phòng nói đến chuyện này cùng Hứa Niệm: “Ngày mai anh sẽ đưa Cầu Cầu đi Lục gia.”

Hơi có chút đột ngột, Hứa Niệm nhất thời không có cách nào đáp lời.

Đường Trọng Kiêu đi tới ngồi ở bên người cô, ôm chặt bờ vai cô mới nói: “Đường gia mắc nợ em nhiều lắm, cho dù em không thêm để ý, nhưng sự tồn tại của Cầu Cầu đối với em mà nói ít nhiều đều là thương tổn, anh không thể lại ích kỷ.”

Sau này Cầu Cầu lớn lên có lẽ cũng sẽ chú ý đối với loại quan hệ này, nghĩ thế nào thì trở lại Lục gia đều là sắp xếp tốt nhất.

Hứa Niệm thuận thế tới gần lòng anh, trên mặt cười nhẹ: “Anh quyết định thế nào cũng được, em nghe lời anh.”

—

Một ngày trước khi lên đường, bọn họ cùng thu dọn hành lý trở lại Thanh Châu. Tất cả việc làm ăn bên Italia kia đều giao cho anh cả xử lý, lúc trước Đường Trọng Kiêu đã đem tất cả trọng tâm chuyển đến thành phố Hứa Niệm sống, cho nên về sau sẽ ở Thanh Châu lâu dài.

Cầu Cầu ở trong sân thối bong bóng, thỉnh thoảng quay đầu cười híp mắt với Hứa Niệm nói gì đó, chú Hoa cùng tiểu Khả đang bận rộn giúp thu dọn đồ đạc, Đường Trọng Kiêu liền đứng ở phía trước cửa sổ im lặng nhìn.

Ánh mặt trời vừa vắn, màu vàng kim nhỏ vun rơi trên người một lớn một nhỏ kia, khắp nơi đều lộ rõ sự tốt đẹp và hạnh phúc. Đường Trọng Kiêu nhìn không được ngẫm hiểu mà cười, những chuyện cũ thương tâm trước đây, nay còn có thể có một màn này phải nên quý trọng thật tốt.

Ông trời đối đãi với anh không tệ.

“Tiên sinh.” Chú Hoa bỗng nhiên ở phía sau anh lên tiếng, bộ dạng muốn nói lại thôi.

Đường Trọng Kiêu chậm rãi xoay người sang, chỉ thấy chú Hoa cầm trong tay một thứ, vẻ mặt hơi có chút quái dị.

Anh nhận lấy vừa nhìn, đầu óc bỗng dưng một mảnh trống rỗng, đó là tấm ảnh siêu âm...

Chú Hoa đưa tới còn có bản bệnh án, mặt trên rành rành viết Hứa Niệm mang thai. Anh nắm ở trong tay, lại như cả trái tim đều đang run rẩy.

Nguyên nhân cô giấu anh đương nhiên không cần đoán, đi đến giờ này ngày này, điểm ấy ăn ý vẫn phải có. Nhưng ngay cả như thế, trong lòng anh càng thêm áy náy, thì ra ở sau lưng cô cũng lặng lẽ vì anh trả giá rất nhiều.

May mắn anh đưa ra lựa chọn lí trí, bằng không lại khiến cô chịu ủy khuất.

Nha đầu gốc của anh, làm sao bảo anh không yêu?

Có gió từ cửa sổ thổi vào, tốc tốc lật trang giấy trong tay, Đường Trọng Kiêu lại quay đầu liếc nhìn người trong sân, đáy mắt càng thêm nhu hòa.

Chú Hoa thấy gió lớn, thái dương lại chiếu gay gắt, có chút bận tâm cơ thể anh, đi qua chuẩn bị kéo kín rèm cửa. Anh lại đưa tay ngăn cản, khẽ mỉm cười nói: “Chú giúp cháu liên hệ vị giáo sư kia của Tiểu Niệm, cháu muốn thử xem.”

Chú Hoa ngạc nhiên nhìn anh, dường như tưởng rằng mình đang nghe lầm.

Đường Trọng Kiêu cũng không giải thích, chỉ là khuỷu tay chống đỡ bệ cửa sổ, mỉm cười mắt nhìn xuống một màn kia dưới lầu. Mọi khát vọng nay tất cả đều chiếm được, làm sao anh bỏ được mà buông tay? Lần này dù có thế nào cũng muốn cùng số mệnh đấu tranh một lần.

Còn có cô, anh nhất định phải sống sót.

Hoàn chính văn —

59. Chương 59: Tình Yêu (thượng)

Khi Đường Trọng Kiêu phẫu thuật, Hứa Niệm đã mang thai hơn năm tháng, cho dù lúc này cô cũng không béo lên bao nhiêu, lão phu nhân thỉnh thoảng cùng cô trò chuyện, mỗi lần gặp đều phải dặn đi dặn lại một phen: “Cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, cháu không khỏe Trọng Kiêu sẽ càng lo lắng, đến lúc đó tâm tình không tốt sẽ lại càng bất lợi cho việc phẫu thuật.”

Đạo lý này cô biết, nhưng khó tránh khỏi vẫn sẽ quan tâm, tuy rằng vị giáo sư kia giúp cô liên hệ với chuyên gia tốt nhất, nhưng nếu nói không khẩn trương chút nào tất cả đều là giả.

Sáng sớm cô không sao ngủ được, xuống lầu gặp chú Hoa và thím Phúc cũng sớm rời giường, thì ra tất cả mọi người đều giống nhau, mỗi người đều vì việc phẫu thuật hôm nay mà đứng ngồi không yên.

Thím Phúc chuẩn bị bữa sáng cho cô, Hứa Niệm kỳ thật một chút khẩu vị cũng không có, trong lòng vẫn nhớ Đường Trọng Kiêu muốn chạy nhanh đến bệnh viện, nhưng vì đứa bé trong bụng vẫn đành phải kiên trì ăn.

Khó khăn bận bịu xong hết, tới cửa phòng bệnh đúng lúc kịp hộ sĩ làm kiểm tra cuối cùng cho anh. Biểu cảm của Đường Trọng Kiêu bình tĩnh, người này một khi quyết định làm gì đều quyết tâm đến dọa người, trái lại chính cô mặt ngoài thì trấn định, nhưng trong lòng trước sau đều lo lắng không yên.

Hứa Niệm chờ hộ sĩ rời đi, rốt cuộc nhịn không được mà nghiêng người ôm anh không buông tay, trong lòng như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng phút cuối cùng rồi một chữ cũng không nói ra được.

Đường Trọng Kiêu biết trong lòng cô suy nghĩ gì, nhẹ vỗ về lưng cô, hôn lên giữa hàng mi cô, nói: “Em và cục cưng ngoan ngoãn chờ anh, anh rất nhanh sẽ đi ra.”

Cổ họng cô khô khốc, cuối cùng chỉ có thể ra sức gạt đầu: “Không được gạt em.”

Anh cúi đầu nặng nề nở nụ cười, giọng nói dễ nghe đến cực điểm: “Đã bao giờ anh không giữ lời với em đâu.”

Ngày đó Hứa Niệm đã trải qua giây phút dài lâu dày vò nhất đời người, cô ngồi ở ngoài phòng phẫu thuật nhìn chăm chăm cánh cửa đóng chặt kia, đáy lòng lại giống như vượt qua mấy thế kỷ vậy. Cô suy nghĩ rất nhiều chuyện, quá khứ, tương lai, tất cả đều về anh.

Tình yêu của họ vừa mới mở ra, ông trời nhất định sẽ chiếu cố bọn họ. . . . .

Chờ đến lúc Đường Trọng Kiêu rốt cục bị đẩy ra, khi Hứa Niệm đứng lên đôi chân run rẩy kịch liệt, cô còn muốn chạy qua, nhưng thể nào cũng không bước lên được một bước, khí lực toàn thân như đều bị rút sạch.

Bác sĩ là người đàn ông ngoài bốn mươi, đặc biệt kiên nhẫn, đôi mắt bên ngoài khẩu trang hơi hơi nheo lại, nhẹ nhàng cười nói với cô: “Đừng căng thẳng, phẫu thuật rất thành công.”

Một khắc đó Hứa Niệm suýt nữa ngất đi, nước mắt mãnh liệt tràn ra, giống như dây cung kéo căng kia rốt cục có thể lơi lỏng, cô liều mạng cười lau đi nước mắt nơi khóe mắt, không nói được lời cảm tạ với vị bác sĩ đó.

Đối phương chỉ khoát tay áo, còn nói: “Còn phải xem tình hình khôi phục ở giai đoạn sau, nhưng mà ý chí muốn sống của Đường tiên sinh rất mãnh liệt, tôi tin tưởng cậu ấy.”

Đường Trọng Kiêu còn phải đợi ở phòng quan sát, anh còn chưa tỉnh lại, Hứa Niệm vẫn ngồi ở bên giường không chịu rời đi. Chú Hoa và thím Phúc đều tới khuyên nhủ nhưng đều vô ích, chỉ nghe cô kiên trì nói: “Anh ấy tỉnh lại nhất định muốn nhìn thấy cháu trước tiên, cháu không muốn làm anh ấy thất vọng.”

Vì thế chú Hoa và thím Phúc không nói thêm gì nữa, hai người thay phiên nhau xem chừng cô, sợ cô gặp chuyện không may.

Cũng may Đường Trọng Kiêu nhanh chóng tỉnh lại, khi đó đúng là ban đêm, Hứa Niệm ghé vào đầu giường ngủ cũng không an ổn, cho nên cảm giác được một chút dị động của người đàn ông liền lập tức bình tĩnh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, anh không quên cười yểu ớt với cô.

Xung quanh đều cực kỳ im lặng, Hứa Niệm chỉ có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, anh vì còn mang theo dụng cụ dưỡng khí, cho nên không có cách nào nói rõ ràng, cô liền nắm chặt tay anh, vùi hai má vào trong lòng bàn tay anh.

“Cảm ơn. . . . .” Cô nghẹn ngào nói hai chữ này, trong lòng có rất nhiều cảm xúc nhưng không cách nào nói nên lời. May mắn anh tỉnh lại, nếu lại mất đi một lần nữa, cô đời này có lẽ không còn dũng khí yêu ai nữa.

Đường Trọng Kiêu cảm giác được chất lỏng nóng hổi chảy qua giữa kẽ tay, trong lòng anh một trận khó chịu, nhưng càng nhiều hơn chính là hạnh phúc.

Anh đời này muốn không nhiều, từ đầu đến cuối đều chỉ chấp nhất một người này, may mắn là vì cô hai lần chấp nhất đều được kết quả tốt đẹp, anh vẫn là gặp may mắn, có bao nhiêu người cầu mà không được, may mắn anh chưa bao giờ thỏa hiệp với vận mệnh.

—

Thời điểm gặp cô năm ấy, anh đứng trên bậc thang nhìn thấy cô gái nhỏ gọi điện thoại cho Lục Sơn. Đối phương không phát hiện ra anh, cho dù cách sóng điện, nhưng ánh mắt của cô vẫn chuyên chú như trước, dường như thế giới của cô ngoài Lục Sơn sẽ không thấy người khác.

Giọng nói chuyện của cô mềm mại, rất giống dáng vẻ khi Ninh Ninh làm nũng với anh, rõ ràng trời lạnh như vậy, cô lại không có chút oán giận.

Khi đó Đường Trọng Kiêu nghĩ, cô gái này thật đúng là ngu xuẩn, nếu là cô gái anh để ý, tuyệt đối không nỡ để cô đứng ở giữa trời rét mướt. Thái độ của người đàn ông rõ ràng như vậy, chẳng lẽ cô còn không nhận ra?

Cô gái tên là Hứa Niệm này thật sự rất ngu xuẩn, anh lấy cớ nói muốn đưa cô đi, dọc đường tùy tiện hỏi thăm cũng biết được không ít chuyện. Thì ra Lục Sơn và cô là thanh mai trúc mã, chẳng qua khiến anh bất ngờ là, nha đầu kia dường như còn đơn thuần hơn so với anh nghĩ, chỉ không cẩn thận gổ đầu ngủ trên bả vai anh mà mặt đỏ thành như vậy.

Một người có bạn trai nhiều năm như vậy còn có loại phản ứng này, đáy lòng Đường Trọng Kiêu bỗng nhiên xuất hiện một tia nghiến ngấm, nhưng anh từ trước đến nay luôn khôn ngoan, cho nên không chút biểu hiện ra ngoài. Khách sáo với cô một phen để người đi rồi, cởi áo khoác ngoài chuẩn bị bảo chú Hoa xử lý, có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt nơi cổ áo kia, anh lại có một giây chần chờ.

Từ trước đến nay anh chưa từng để bụng như thế với phụ nữ, bởi vì nguyên nhân sức khỏe nên dục vọng cũng không mãnh liệt. Có đôi khi thậm chí vô cùng ghét bỏ gần gũi với người xa lạ, nhưng lần này... có điểm kì quái.

Đường Trọng Kiêu nhớ tới nha đầu kia mới vừa rời bỏ dạng ngủ tay chân để lung tung, nhin không được nghĩ rồi cười.

Rốt cuộc mọi chuyện là vậy, dường như anh có chút hiểu được vì sao Lục Sơn lại cùng Ninh Ninh dây dưa cùng một chỗ. Hứa Niệm và Đường Mạc Ninh là hai loại người hoàn toàn khác nhau, nếu nói Hứa Niệm là nước, như vậy nhiệt huyết Đường Mạc Ninh gây cho đàn ông chính là lửa.

Sau khi Hứa Niệm xuống xe anh liền phân phó chú Hoa điều tra người này, lại lật xem những tư liệu ấy thấy thế nào cũng là một người bình thường, nhiều nhất là bộ dạng xinh đẹp chút thôi. Tùy tiện ném tư liệu trên bàn, lại nhìn thấy bức ảnh kia khiến anh bất giác ngẩn người.

Có khi rất chuyên chú để ý một người, sẽ bất tri bất giác để tâm, đáng tiếc lúc đó anh còn không biết.

—

Khi đó Đường Mạc Ninh như chìm trong thuốc mê theo Lục Sơn, mỗi ngày quần quít lấy anh ta, có khi đến công ty cũng chỉ vì nhìn Lục Sơn một cái. Đường Trọng Kiêu thừa nhận Lục Sơn trong công việc đích xác rất có năng lực, nhưng anh cũng không tán thưởng người đàn ông này, ít nhất trên cảm tình cách xử lí của Lục Sơn anh tuyệt đối không đồng ý.

“Cậu ta không thích hợp để kết hôn, cho dù là chơi đùa.” Anh không ngừng một lần cảnh cáo Đường Mạc Ninh, nhưng cuối cùng Đường Mạc Ninh lại nói là thật sự nghiêm túc.

Đáng tiếc chung quy tính cách của Đường Mạc Ninh không mấy người chịu được, Lục Sơn cuối cùng vẫn khẳng khái cùng một chỗ với bạn gái kia của anh ta. Lúc em gái tìm được anh khóc lóc kể lể, Đường Trọng Kiều nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc ấy anh đã quan sát Hứa Niệm một thời gian, cảm giác đối với cô gái này dần dần có chút kì lạ. Nghĩ cô lại có thể ngu ngốc đến mức cùng với một người đàn ông từng ‘trạch đường ray’ kết hôn, trong lòng lại có vài phần khó chịu.

Thấy anh trước sau không nói lời nào, Đường Mạc Ninh càng âm ỉ gay gắt, Đường Trọng Kiều cuối cùng đành phải dỗi dành cho có lệ: “Anh tìm Lục Sơn nói chuyện, xem cậu ta rốt cuộc nghĩ thế nào.”

Kỳ thật chẳng qua chỉ là lí do thoái thác thôi, lúc ấy Đường Trọng Kiều nghĩ tìm cái cớ buộc Lục Sơn thoái thác, tính cách của Đường Mạc Ninh anh rất rõ, càng không chiếm được lại càng muốn có, nhưng chỉ cần thời gian lâu, sớm muộn gì cô cũng sẽ quên.

Không khác gì đứa trẻ âm ỉ muốn món đồ chơi.

Nhưng anh tuyệt đối không nghĩ tới, Đường Mạc Ninh lại mang thai, hơn nữa thời điểm phát hiện đã qua ba tháng!

Chuyện này lo nếu xử lý không tốt, nếu không ép cô đến bệnh viện, việc sinh con nào có đơn giản như vậy. Rốt cục ngay cả mẹ ở bên kia cũng kinh động, chuyện này thế nào giấu cũng giấu không được.

Đường phu nhân từ trước đến nay vốn cường thế, rất nhanh điều tra ra rõ ràng gia cảnh của Lục Sơn, lúc này gọi cho anh cả Đường Khải Sâm sai người “mời” tới.

Đường Trọng Kiều khi đó cũng không biết làm sao, ma xui quỷ khiến lại tiếp nhận chuyện này. Anh lên cùng Lục Sơn đàm phán, kết quả Lục Sơn chủ ý đã định, nói vô cùng kiên quyết: “Tôi biết là tôi rất có lỗi với Ninh Ninh, cô ấy hận tôi tôi có thể hiểu, các người đối xử như thế nào với tôi tôi đều chịu. Nhưng mà tiểu Niệm, việc này không liên quan tới cô ấy.”

Thanh danh của Đường gia ở đây Lục Sơn đương nhiên cũng rõ ràng, cho nên lúc này biết chính mình nghĩ muốn thu thân đã không dễ dàng như vậy.

Đường Trọng Kiều lại giống như đối với lời này của anh ta tuyệt đối không cảm thấy hứng thú, ngược lại hỏi: “Nếu để ý tới cô ấy như vậy, vì sao còn cùng Ninh Ninh một chỗ?”

Sắc mặt Lục Sơn rất khó coi, đại khái là chọc đến chỗ đau, có chút khó khăn mở miệng: “Thời gian tôi và cô ấy quen biết thật sự đã rất lâu rồi, lâu đến mức tôi cũng không phân rõ chính mình rốt cuộc có bao nhiêu tình yêu nam nữ đối với cô ấy. Cho nên khi đó cùng Ninh Ninh...”

Thì ra là ham mới mẻ, Đường Trọng Kiều lại nhìn anh ta, khinh thường nơi đáy mắt càng thêm rõ ràng.

Lục Sơn cũng tự biết đuối lý, nhíu mày: “Tôi đã bỏ lỡ một lần, không thể sai thêm lần thứ hai. Nếu không có tình yêu, tôi và Ninh Ninh cùng một chỗ mới thực sự có lỗi với cô ấy.”

Nói như vậy kỳ thật cũng không sai, trong lòng Đường Trọng Kiều đương nhiên cũng không muốn em gái cùng một người đàn ông như vậy ở bên nhau.

Vì thế lúc Đường Mạc Ninh cầu anh hỗ trợ “nghĩ cách” giữ Lục Sơn lại, Đường Trọng Kiều trực tiếp cự tuyệt: “Em cần phải phân biệt rõ, đối với người này em không cam lòng hay là luyện tiếc.”

Đoạn thời gian đó anh vì tiếp xúc nhiều với Lục Sơn, số lần gặp Hứa Niệm cũng bất giác nhiều hơn. Đương nhiên không ngoài dự đoán mỗi lần đều là cô gái kia ngu ngốc trả giá vì Lục Sơn, mỗi lần anh nhìn thấy, trong lòng lại có chút tư vị không đúng.

Đường Trọng Kiều khi đó chưa bao giờ nghĩ, đã biết cuộc đời sẽ thua trong tay người con gái này, rõ ràng như vậy, nhưng anh vẫn tình nguyện rơi vào.

Kỳ thật cho dù anh thông minh nhưng cũng chạy đi đâu được?

Đường Trọng Kiêu nhìn người phụ nữ ngủ bên cạnh thất thần, không biết vì sao tối nay bỗng nhiên lại nhớ lại nhiều chuyện cũ. Kí ức không vui này hiện giờ dâng lên cũng chỉ còn lại sự thỗn thức, cô chân thật nằm ở bên anh, tất cả đều đáng giá.

Đến khi anh xuất viện, bụng Hứa Niệm đã rất lớn, nhưng cô vẫn gầy gò mỏng manh, Đường Trọng Kiêu nhìn không được lo lắng: “Em như vậy lúc sinh con có thể rất vất vả hay không?”

Hứa Niệm lắc lắc đầu, kéo cánh tay anh cười không ngừng: “Như vậy thật tốt chứ sao, đỡ phải giảm béo sau khi sinh. Hơn nữa, tổ chất thân thể em tốt lắm, anh đừng lo lắng.”

Bệnh bao tử của cô sớm đã điều trị khỏi, vì ở Thanh Châu, trưởng bối chỉ có một mình Nguyễn Tổ Trân. Bà thường thường mang theo Cầu Cầu tới thăm Hứa Niệm, thỉnh thoảng gặp gỡ Đường Trọng Kiêu cũng có thể coi là cảnh thái bình giả tạo.

Nhiều ân oán tình thù như vậy, vốn dĩ không có cách nào tha thứ.

Cầu Cầu cùng Đường Trọng Kiêu ở phòng khách chơi ghép hình, nồi canh bằng sứ trên lò vi sóng kêu ùng ục, hương thơm tràn ngập cả phòng bếp, trong nhà một cảnh yên bình.

Hứa Niệm cùng Nguyễn Tổ Trân ở ban công tầng hai uống trà, Nguyễn Tổ Trân nhìn phong cảnh dưới lầu bỗng nhiên cảm thán một câu: “Lúc trước không muốn con và cậu ta cùng một chỗ, một là tư tâm, còn lại đương nhiên là sợ Đường gia sẽ không chịu nhận con. Nhưng hôm nay xem ra, Đường Trọng Kiêu là người đàn ông đáng phó thác, cậu ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện.”

Hứa Niệm kiên nhẫn chờ bà nói xong mới nở nụ cười: “Mẹ cũng làm trưởng bối đưa ra chút đề nghị thôi, cuối cùng biết rõ con và anh ấy qua lại, nhưng cũng không ngăn cản không phải sao?”

“Mẹ ngăn cản con sẽ nghe mẹ sao?” Nguyễn Tổ Trân cũng cười lắc đầu, lại bỗng nhiên vòng vo đề tài, “Ngày sinh dự tính cũng sắp tới rồi, hôn sự của các con...”

Hai người đến bây giờ còn chưa kết hôn, nhưng thật ra Hứa Niệm không một chút nóng nảy: “Không sao đâu ạ, trong nhà anh ấy như vậy, có lẽ không có tâm trạng.”

“Nó còn chưa cầu hôn con?” Nguyễn Tổ Trân không đồng ý nhíu nhíu mày, “Nhưng đứa bé cũng phải sinh ra, kéo dài thêm thì ra bộ dạng gì nữa.”

Hứa Niệm thật ra có dự định khác, hôn nhân đại sự không phải trò đùa, tuy rằng trước mắt tất cả phiền toái đều đã giải quyết, nhưng kết hôn không có trưởng bối tham dự thấy thế nào cũng không thích hợp.

Cô có chút đắm chiêu nhìn trời xa xa, trong lòng lại bỗng nhiên có chủ định.

60. Chương 60: Tình Yêu (hạ)

Tình trạng của Đường phu nhân khi tốt khi xấu, thỉnh thoảng cũng có thể nhận thức, nhưng lúc thanh tỉnh dường như càng tồi tệ, ngồi lâu ở chỗ kia ngăn người, thỉnh thoảng còn có thể vô thanh vô tức rơi lệ.

Rõ ràng thống khổ trong lòng bà không bị quên đi, trong thế giới hỗn loạn của bà, con gái tuổi nhỏ nhu thuận chăm sóc dưới gối vẫn còn sống, đáng vẻ vẫn như trước là đẹp nhất. Dần dần, Đường Trọng Kiêu đã không biết kết cục như vậy đối với bà là tốt hay xấu. . . . .

Ngày sinh dự tính của Hứa Niệm tới gần, thím Phúc trong bận ngoài bận chăm sóc, Nguyễn Tổ Trân cũng không ba thì năm ngày cứ tới đây tự mình nhìn một cái, cho dù không thể giúp được gì cũng muốn tới thăm một lúc mới yên tâm.

Lục Từ cùng Chu Kính Sinh cũng tới, Chu Kính Sinh lúc này sớm không còn bộ dạng như lúc trước đó, Hứa Niệm cũng nghe nói anh ta nhiều năm ngủ đông nguy trạng như vậy, lại vừa mới nắm quyền hành Chu gia, ánh mắt nhìn người đàn ông này cũng khác với lúc xưa.

Đương nhiên cũng tránh không được lo lắng, chờ Chu Kính Sinh cùng Đường Trọng Kiêu đi thư phòng nói chuyện, bên này liền lôi kéo Lục Từ nói: “Người đàn ông này lòng dạ quá sâu, em xác định chính là anh ta?”

Nhớ tới từ lâu nha đầu kia đã một lòng phải dựa vào đàn ông, tìm tìm kiếm kiếm, nhưng hết lần này đến lần khác lại là người này.

Lục Từ đương nhiên biết lo lắng của cô, mỉm cười, ngược lại mập mờ chớp mắt nhìn cô: “Đường Trọng Kiêu cũng không đơn giản, nhưng anh ấy đối với chị thì sao?”

Hứa Niệm nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt này, vẫn là cô gái nhỏ trong trí nhớ kia vĩnh viễn chỉ nhiều tuổi nhưng không trưởng thành, thời gian trôi nhanh, nha đầu kia đã sớm không cần sự bảo vệ của cô. Lục Từ cái gì cũng hiểu được, thậm chí suy nghĩ thông thấu hơn cô nghĩ.

Chuyện tình yêu cho tới bây giờ vốn không thể nói đạo lý, cho dù cao cao tại thượng thế nào, không gì làm không được, một khi dính vào thì ai cũng không thể ngoại lệ. Vì yêu mà điên cuồng vì yêu mà ngu ngốc, nam nữ thế tục, cuối cùng không một ai may mắn thoát khỏi.

Hứa Niệm vẫn cười cười, nắm chặt tay cô không khuyên nhiều nữa, chỉ cười nói: “Em hạnh phúc là tốt rồi, hiện giờ chuyện gì em cũng hiểu, chị rất vui.”

Lục Từ thề lưỡi, trước mặt cô vẫn như trước là đáng vẻ vô tâm vô phế: “Mọi người nói em đều hiểu, có một số việc không như chị vừa nói, tóm lại trong lòng vẫn không yên lòng. Cho dù chị gả cho Đường Trọng Kiêu thì vẫn là chị của em, sau này cũng đừng nghĩ đến thoát khỏi em như vậy.”

Hứa Niệm biết nha đầu kia từ nhỏ đã đặc biệt ỷ lại vào chính mình, lúc này nói như vậy kỳ thật cũng chỉ là một cách biểu đạt tình cảm mà thôi, con bé muốn dùng cách của chính mình nói cho cô, giữa hai người ngoại trừ trách nhiệm còn có cảm tình.

Trong lòng Hứa Niệm cảm thấy rất ấm áp, lại cố ý trêu con bé: “Về sau có Chu Kính Sinh rồi, cùng chị nói làm cái gì, chị còn sợ anh ta ghen đây?”

“Chị dẫu!” Mặt Lục Từ lại đỏ, Hứa Niệm càng nhìn càng thấy thú vị.

Không nhớ rõ là ai từng nói một câu như thế này, một ngày nào đó sẽ có một người như vậy, cam tâm tình nguyện vì bạn làm tất cả. Hứa Niệm giờ phút này đại khái chính là tâm trạng như vậy, cô có người nhà có bạn bè, có người đàn ông yêu cô như sinh mạng, lại còn có tiểu tử nghịch ngợm trong bụng...

Thế là đủ rồi, cho dù quá khứ như thế nào, tất cả đây đều đáng giá để cô tha thứ. Hiện giờ mỗi ngày đều cảm thấy mỹ mãn chờ đợi một khác trời giáng lâm, không có gì nữa so với điều này càng làm cho người ta cảm thấy an tâm.

—

Lúc đứa bé sinh ra đúng vào đầu xuân, bầu trời Thanh Châu nơi nơi đều tràn đầy tơ liễu bay đầy trời. Hứa Niệm ở phòng sinh vượt qua tám tiếng gian nan, Đường Trọng Kiêu lúc ấy cảm thấy được dường như anh lại muốn mắc lại bệnh tim.

May mắn mẹ con bình an, anh đón lấy đứa bé hộ sĩ đưa tới, tay run rẩy đến lợi hại.

Đứa bé nhỏ mềm yếu ớt như vậy, khuôn mặt còn không lớn bằng bàn tay anh, lại có thể là đứa con của bọn anh. . . . .

Cảm giác đó rất kỳ diệu, trong đầu anh chỉ còn một khoảng chỗ trống, không giống như trong phim nói quá vui sướng mà khóc, càng nhiều chính là một loại ý thức trách nhiệm cùng sự rung động nơi đáy lòng.

Ban đêm anh trông ở bên giường bệnh của Hứa Niệm, chốc lát nhìn đứa bé, chốc lát lại nhìn người phụ nữ còn đang ngủ say. Đây là toàn bộ trách nhiệm của anh, dường như bắt đầu từ giây phút này, đây mới là khởi đầu cuộc sống mới của anh.

Đó là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới, cái gì cũng đều phải học từ đầu.

Anh đưa tay đẩy sợi tóc trên trán dẫm mồ hôi của Hứa Niệm, nghiêng người tới hôn cô, đúng lúc cô mở mắt ra, không nói được một lời mà nhìn cùng anh.

Đường Trọng Kiêu cầm tay cô, cuối cùng chỉ hôn hôn lên mu bàn tay, lại dán hai má lên mu bàn tay một lúc lâu không chịu rời đi.

Hứa Niệm nhin không được cúi đầu nở nụ cười thì thầm: “Nếu anh khóc lúc này, em tự nhiên không phát hiện, nhất định sẽ không chê cười anh.”

Anh bị cô trêu nở nụ cười, nhin không được nắm lấy tay cô bắt đầu tinh tế hôn lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của cô, thật lâu sau mới nói ra một câu: “Anh yêu em.”

Chẳng qua chỉ là ba chữ bình thường nhất, nhưng anh cũng không chỉ nói đơn giản như vậy, anh dùng hành động đem ba chữ này khắc vào đáy lòng cô, khiến cả đời này cô không thể nào quên.

Ba ngày sau Đường Khải Sâm đích thân đưa Đường phu nhân về nước, hôm nay khí sắc của bà không tồi, khi đưa tay ôm đứa bé biểu tình trước sau vẫn luôn cười. Bà không nói chuyện cùng Hứa Niệm, ánh mắt dừng trên mặt đứa trẻ hồi lâu, đáy mắt dần dần ươn ướt.

Lúc này một tiểu sinh mệnh mới giáng xuống đối với bà mà nói ý nghĩa không giống như vậy, có lẽ có thể giảm bớt buồn khổ trong lòng bà đi một ít, hoặc cũng có thể khiến cho bà suy nghĩ lại những chuyện đã qua khác.

Đường phu nhân nghĩ như thế nào Hứa Niệm không rõ ràng lắm, cô chỉ biết là đối phương còn có khúc mắc, vì thế liền cố ý làm giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Ai ngờ Đường phu nhân bỗng nhiên giương mắt nhìn qua, một khắc đó cô nhiều ít có chút khẩn trương, tay buông trong chăn cũng dùng sức cuộn tròn lại.

Đường phu nhân cũng không làm cô khó xử, rất nhanh lại tập trung tâm mắt ở tiểu bảo bối trên người, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Cho dù về sau quyết định ở lại Thanh Châu lâu dài, khi nào rảnh vẫn là quay về bên kia tiến hành hôn lễ, con cũng đã có, tóm lại phải có danh phận.”

Hứa Niệm đáp ứng, hai người câu có câu không trò chuyện chuyện đứa bé. Đường phu nhân đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, bỗng nhiên cười khẽ, nói: “Thật đúng là giống Trọng Kiêu trước đây, lúc ấy nó là ngoan nhất, trong mấy đứa nhỏ thì nó không ầm ĩ, ta sinh nó hầu như không gặp vấn đề gì cả, khi ở cũ cũng ngoan ngoãn. Sau lại nói có bệnh tim, nhưng bác sĩ lúc sau kiểm tra lại không thấy có vấn đề nghiêm trọng, lúc này ta mới yên lòng.”

Đường phu nhân nhắm mắt, sâu kín thở dài: “Nó hận ta ta biết, ta vẫn không hối hận để nó ở lại chỗ bà nội. Nếu đi theo chúng ta, nó phải chịu càng nhiều áp lực hơn, nhìn Khải Sâm là biết... thân thể nó như vậy, ta làm sao đành lòng...”

Nào có cha mẹ không thương con, bà thừa nhận cách làm của bản thân có chút cực đoan cường thế, nhưng tình yêu của bà đối với Đường Trọng Kiêu cho tới bây giờ cũng không phải là giả.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn làm cho đứa con hận bà tận xương, hiện giờ giải thích cũng không còn kịp nữa.

Hứa Niệm ngẩng đầu nhìn cửa, Đường Trọng Kiêu dựa ở cạnh cửa, tầm mắt đối diện với cô, bên trong có thứ gì đó bắt đầu khởi động.

Đường phu nhân không ở lại bao lâu liền rời đi, Đường Trọng Kiêu tiễn anh cả và mẹ, ngồi bên giường nhìn cô chơi với con.

Ngoài cửa sổ có ánh mặt trời nhỏ vụn dừng ở trên đệm trắng noãn, trong phòng chỉ có tiếng trẻ con ê a mơ hồ không rõ, Đường Trọng Kiêu trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên không hề dự liệu mà nói: “Hôm nào chúng ta đi làm thủ tục?”

Một câu không đầu không đuôi, nhưng Hứa Niệm vừa nghe đã hiểu. Cô đương nhiên sẽ không ngốc đến mức tưởng làm thủ tục xuất viện, thân nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, không ngờ lại phát hiện anh đang khẩn trương.

Lưng người đàn ông rất thẳng, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, bên tai còn hơi đỏ lên, như là sợ cô sẽ từ chối.

Hứa Niệm nghĩ nghĩ, vẫn là tròng mắt nhìn anh một cái: “Có phải cảm thấy con cũng đã có, dù sao em cũng trốn không thoát, cầu hôn liền trở nên cho có lệ như vậy hay không?”

Đường Trọng Kiều sững sốt, sau đó mắt tự nhiên đưa tay nắm thành quyền, để ở bên môi hơi khụ một tiếng: “Nhấn anh đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng mà phát hiện...”

Anh nói một nửa liền dừng lại, Hứa Niệm nghi hoặc nhìn qua, nghi ngờ nói: “Phát hiện cái gì?”

“Thật sự muốn anh nói?”

Hứa Niệm dùng ánh mắt xem thường đáp lại anh.

Đường Trọng Kiều đành phải kiên trì nói xong lời còn dở: “Sau khi em mang thai ngón tay hình như trở nên to hơn... size có thể không vừa.”

“...”

“Làm lại theo yêu cầu còn chưa xong, em đồng ý trước, nhấn và hoa tươi bổ sung thêm sau.” Anh nói xong cảm thấy ngữ khí của mình không quá thích hợp, lại nhẹ giọng hỏi một câu, “Được không?”

Đương nhiên không được! Câu trả lời của Hứa Niệm là trực tiếp đem gối đầu ném tới mặt anh.

Cuối cùng đương nhiên không thành công, lần cầu hôn đầu tiên của Đường tiên sinh kết thúc trong thất bại.

—

Hứa Niệm cũng chỉ trêu tức anh một trận mà thôi, không có khả năng thật sự không kết hôn với anh, cho nên khi Đường Trọng Kiều lần thứ năm cầu hôn cô, cô đồng ý. Lúc đó hai người đang thay tã quần cho cục cưng, Đường Trọng Kiều ngồi ở bên giường chỉ thuận miệng nói một câu: “Rốt cuộc em muốn kết hôn với anh hay không, nếu không kết hôn cục cưng cũng đã bắt đầu học nói, đến lúc đó nên gọi anh là gì?”

Hứa Niệm bận bịu một đầu mồ hôi, chờ đến khi chuẩn bị xong xuôi, lúc này mới thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái: “Vậy kết hôn đi, ngày mai buổi sáng nhớ đánh thức em đi xếp hàng.”

“...”

Đường Trọng Kiều ngồi tại chỗ một lúc lâu cũng không lấy lại tinh thần, chờ Hứa Niệm ôm con xuống lầu tìm thím Phúc, lúc này mới phản ứng lại chính mình đã cầu hôn thành công!

Không có hoa tươi, nhấn, chỉ là dùng con làm có... Đường tiên sinh dường như đã đoán trước đến địa vị của bản thân sau này trong lòng Hứa Niệm.

Hôn lễ ở Thanh Châu rất đơn giản, mời đến đều là người thân cùng bạn tốt, Đường gia tham dự là anh cả Đường Khải Sâm, còn đích thân mang đến lễ vật Đường phu nhân tặng cho con dâu tiêu chuẩn.

Đó là bảo bối gia truyền Đường gia, Hứa Niệm hiểu ý của Đường phu nhân... đối phương đã ngầm chấp nhận cô. Lại nhìn người đàn ông bên cạnh, quả nhiên thần sắc cũng dịu đi không ít, dù sao cũng là cùng huyết mạch, làm gì có chuyện thật sự không cần, nói đến cùng vẫn hy vọng hôn lễ của chính mình nhận được sự chúc phúc của mẹ.

Đường Trọng Kiều cho tới bây giờ luôn là người đàn ông miễn cảm lại yếu ớt.

Mà Đường Trọng Kiều cũng hiểu rõ, Hứa Niệm trả giá vì anh trong yên lặng, cô không gây áp lực cho anh đối với chuyện kết hôn này, đơn giản là hiểu rõ anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của mẹ. Sinh con xong cô chủ động gọi điện thoại cho Đường Khải Sâm, tất cả tâm tư của anh đều chuyển lời cho Đường phu nhân, những điều đó đều là sau này anh cả lặng lẽ nói cho anh.

Anh không muốn thỏa hiệp chuyện cô lên anh làm, khúc mắc giữa hai mẹ con cũng là cô cố gắng cởi bỏ... Có người vợ như thế, người chồng còn cầu gì hơn. Có thể có được một người vợ như vậy, lúc trước có làm nhiều chuyện hơn cũng đều đáng giá.

Tình trạng của Đường phu nhân khi tốt khi xấu, thỉnh thoảng cũng có thể nhận thức, nhưng lúc thanh tỉnh dường như càng tồi tệ, ngồi lâu ở chỗ kia ngăn người, thỉnh thoảng còn có thể vô thanh vô tức rơi lệ.

Rõ ràng thống khổ trong lòng bà không bị quên đi, trong thế giới hỗn loạn của bà, con gái tuổi nhỏ nhu thuận chăm sóc dưới gối vẫn còn sống, dáng vẻ vẫn như trước là đẹp nhất. Dần dần, Đường Trọng Kiêu đã không biết kết cục như vậy đối với bà là tốt hay xấu. . . . .

Ngày sinh dự tính của Hứa Niệm tới gần, thím Phúc trong bận ngoài bận chăm sóc, Nguyễn Tổ Trân cũng không ba thì năm ngày cứ tới đây tự mình nhìn một cái, cho dù không thể giúp được gì cũng muốn tới thăm một lúc mới yên tâm.

Lục Từ cùng Chu Kính Sinh cũng tới, Chu Kính Sinh lúc này sớm không còn bộ dạng như lúc trước đó, Hứa Niệm cũng nghe nói anh ta nhiều năm ngủ đông nguy trang như vậy, lại vừa mới nắm quyền hành Chu gia, ánh mắt nhìn người đàn ông này cũng khác với lúc xưa.

Đương nhiên cũng tránh không được lo lắng, chờ Chu kính sinh cùng Đường Trọng Kiêu đi thư phòng nói chuyện, bên này liền lôi kéo Lục Từ nói: “Người đàn ông này lòng dạ quá sâu, em xác định chính là anh ta?”

Nhớ tới từ lâu nha đầu kia đã một lòng phải dựa vào đàn ông, tìm tìm kiếm kiếm, nhưng hết lần này đến lần khác lại là người này.

Lục Từ đương nhiên biết lo lắng của cô, mỉm cười, ngược lại mập mờ chớp mắt nhìn cô: “Đường Trọng Kiêu cũng không đơn giản, nhưng anh ấy đối với chị thì sao?”

Hứa Niệm nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc trước mắt này, vẫn là cô gái nhỏ trong trí nhớ kia vĩnh viễn chỉ nhiều tuổi nhưng không trưởng thành, thời gian trôi nhanh, nha đầu kia đã sớm không cần sự bảo vệ của cô. Lục Từ cái gì cũng hiểu được, thậm chí suy nghĩ thông thấu hơn cô nghĩ.

Chuyện tình yêu cho tới bây giờ vốn không thể nói đạo lý, cho dù cao cao tại thượng thế nào, không gì làm không được, một khi dính vào thì ai cũng không thể ngoại lệ. Vì yêu mà điên cuồng vì yêu mà ngu ngốc, nam nữ thế tục, cuối cùng không một ai may mắn thoát khỏi.

Hứa Niệm vẫn cười cười, nắm chặt tay cô không khuyên nhiều nữa, chỉ cười nói: “Em hạnh phúc là tốt rồi, hiện giờ chuyện gì em cũng hiểu, chị rất vui.”

Lục Từ thề lưỡi, trước mặt cô vẫn như trước là đáng vẻ vô tâm vô phế: “Mọi người nói em đều hiểu, có một số việc không như chị vừa nói, tóm lại trong lòng vẫn không yên lòng. Cho dù chị gả cho Đường Trọng Kiêu thì vẫn là chị của em, sau này cũng đừng nghĩ đến thoát khỏi em như vậy.”

Hứa Niệm biết nha đầu kia từ nhỏ đã đặc biệt ý lại vào chính mình, lúc này nói như vậy kỳ thật cũng chỉ là một cách biểu đạt tình cảm mà thôi, con bé muốn dùng cách của chính mình nói cho cô, giữa hai người ngoại trừ trách nhiệm còn có cảm tình.

Trong lòng Hứa Niệm cảm thấy rất ấm áp, lại cố ý trêu con bé: “Về sau có Chu Kính Sinh rồi, cùng chị nói làm cái gì, chị còn sợ anh ta ghen đây.”

“Chị dẫu!” Mặt Lục Từ lại đỏ, Hứa Niệm càng nhìn càng thấy thú vị.

Không nhớ rõ là ai từng nói một câu như thế này, một ngày nào đó sẽ có một người như vậy, cam tâm tình nguyện vì bạn làm tất cả. Hứa Niệm giờ phút này đại khái chính là tâm trạng như vậy, cô có người nhà có bạn bè, có người đàn ông yêu cô như sinh mạng, lại còn có tiểu tử nghịch ngợm trong bụng...

Thế là đủ rồi, cho dù quá khứ như thế nào, tất cả đây đều đáng giá để cô tha thứ. Hiện giờ mỗi ngày đều cảm thấy mỹ mãn chờ đợi một khác trời giáng lâm, không có gì nữa so với điều này càng làm cho người ta cảm thấy an tâm.

—

Lúc đứa bé sinh ra đúng vào đầu xuân, bầu trời Thanh Châu nơi nơi đều tràn đầy tơ liễu bay đầy trời. Hứa Niệm ở phòng sinh vượt qua tám tiếng gian nan, Đường Trọng Kiêu lúc ấy cảm thấy được dường như anh lại muốn mắc lại bệnh tim.

May mắn mẹ con bình an, anh đón lấy đứa bé hộ sĩ đưa tới, tay run rẩy đến lợi hại.

Đứa bé nhỏ mềm yếu ớt như vậy, khuôn mặt còn không lớn bằng bàn tay anh, lại có thể là đứa con của bọn anh. . . . .

Cảm giác đó rất kỳ diệu, trong đầu anh chỉ còn một khoảng chỗ trống, không giống như trong phim nói quá vui sướng mà khóc, càng nhiều chính là một loại ý thức trách nhiệm cùng sự rung động nơi đáy lòng.

Ban đêm anh trông ở bên giường bệnh của Hứa Niệm, chốc lát nhìn đứa bé, chốc lát lại nhìn người phụ nữ còn đang ngủ say. Đây là toàn bộ trách nhiệm của anh, dường như bắt đầu từ giây phút này, đây mới là khởi đầu cuộc sống mới của anh.

Đó là một loại trải nghiệm hoàn toàn mới, cái gì cũng đều phải học từ đầu.

Anh đưa tay đẩy sợi tóc trên trán dẫm mồ hôi của Hứa Niệm, nghiêng người tới hôn cô, đúng lúc cô mở mắt ra, không nói được một lời mà nhìn cùng anh.

Đường Trọng Kiêu cầm tay cô, cuối cùng chỉ hôn hôn lên mu bàn tay, lại dán hai má lên mu bàn tay một lúc lâu không chịu rời đi.

Hứa Niệm nhin không được cúi đầu nở nụ cười thì thầm: “Nếu anh khóc lúc này, em tự nhiên không phát hiện, nhất định sẽ không chê cười anh.”

Anh bị cô trêu nở nụ cười, nhin không được nắm lấy tay cô bắt đầu tinh tế hôn lên, ánh mắt sâu thẳm nhìn chăm chú vào khuôn mặt tái nhợt của cô, thật lâu sau mới nói ra một câu: “Anh yêu em.”

Chẳng qua chỉ là ba chữ bình thường nhất, nhưng anh cũng không chỉ nói đơn giản như vậy, anh dùng hành động đem ba chữ này khắc vào đáy lòng cô, khiến cả đời này cô không thể nào quên.

Ba ngày sau Đường Khải Sâm đích thân đưa Đường phu nhân về nước, hôm nay khí sắc của bà không tồi, khi đưa tay ôm đứa bé biểu tình trước sau vẫn luôn cười. Bà không nói chuyện cùng Hứa Niệm, ánh mắt dừng trên mặt đứa trẻ hồi lâu, đáy mắt dần dần ươn ướt.

Lúc này một tiểu sinh mệnh mới giáng xuống đối với bà mà nói ý nghĩa không giống như vậy, có lẽ có thể giảm bớt buồn khổ trong lòng bà đi một ít, hoặc cũng có thể khiến cho bà suy nghĩ lại những chuyện đã qua khác.

Đường phu nhân nghĩ như thế nào Hứa Niệm không rõ ràng lắm, cô chỉ biết là đối phương còn có khúc mắc, vì thế liền cố ý làm giảm bớt cảm giác tồn tại của mình. Ai ngờ Đường phu nhân bỗng nhiên giương mắt nhìn qua, một khắc đó cô nhiều ít có chút khẩn trương, tay buông trong chăn cũng dùng sức cuộn tròn lại.

Đường phu nhân cũng không làm cô khó xử, rất nhanh lại tập trung tầm mắt ở tiểu bảo bối trên người, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Cho dù về sau quyết định ở lại Thanh Châu lâu dài, khi nào rảnh vẫn là quay về bên kia tiến hành hôn lễ, con cũng đã có, tóm lại phải có danh phận.”

Hứa Niệm đáp ứng, hai người câu có câu không trò chuyện chuyện đứa bé. Đường phu nhân đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, bỗng nhiên cười khẽ, nói: “Thật đúng là giống Trọng Kiêu trước đây, lúc ấy nó là ngoan nhất, trong mấy đứa nhỏ thì nó không ầm ĩ, ta sinh nó hầu như không gặp vấn đề gì cả, khi ở cũ cũng ngoan ngoãn. Sau lại nói có bệnh tim, nhưng bác sĩ lúc sau kiểm tra lại không thấy có vấn đề nghiêm trọng, lúc này ta mới yên lòng.”

Đường phu nhân nhắm mắt, sâu kín thở dài: “Nó hận ta ta biết, ta vẫn không hối hận để nó ở lại chỗ bà nội. Nếu đi theo chúng ta, nó phải chịu càng nhiều áp lực hơn, nhìn Khải Sâm là biết... thân thể nó như vậy, ta làm sao đành lòng...”

Nào có cha mẹ không thương con, bà thừa nhận cách làm của bản thân có chút cực đoan cường thế, nhưng tình yêu của bà đối với Đường Trọng Kiêu cho tới bây giờ cũng không phải là giả.

Đáng tiếc cuối cùng vẫn làm cho đứa con hận bà tận xương, hiện giờ giải thích cũng không còn kịp nữa.

Hứa Niệm ngẩng đầu nhìn cửa, Đường Trọng Kiêu dựa ở cạnh cửa, tầm mắt đối diện với cô, bên trong có thứ gì đó bắt đầu khởi động .

Đường phu nhân không ở lại bao lâu liền rời đi, Đường Trọng Kiêu tiễn anh cả và mẹ, ngồi bên giường nhìn cô chơi với con.

Ngoài cửa sổ có ánh mặt trời nhỏ vun dùm ở trên đệm trắng noãn, trong phòng chỉ có tiếng trẻ con ê a mơ hồ không rõ, Đường Trọng Kiều trầm mặc thật lâu, bỗng nhiên không hề dự liệu mà nói: “Hôm nào chúng ta đi làm thủ tục?”

Một câu không đầu không đuôi, nhưng Hứa Niệm vừa nghe đã hiểu. Cô đương nhiên sẽ không ngốc đến mức tưởng làm thủ tục xuất viện, thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái, không ngờ lại phát hiện anh đang khấn trương.

Lưng người đàn ông rất thẳng, đôi mắt nhìn cô chăm chăm, bên tai còn hơi đỏ lên, như là sợ cô sẽ từ chối.

Hứa Niệm nghĩ nghĩ, vẫn là trừng mắt nhìn anh một cái: “Có phải cảm thấy con cũng đã có, dù sao em cũng trốn không thoát, cầu hôn liền trở nên cho có lệ như vậy hay không?”

Đường Trọng Kiều sững sốt, sau đó mắt tự nhiên đưa tay nắm thành quyền, để ở bên môi hơi khụ một tiếng: “Nhấn anh đã sớm chuẩn bị tốt, nhưng mà phát hiện...”

Anh nói một nửa liền dừng lại, Hứa Niệm nghi hoặc nhìn qua, nghi ngờ nói: “Phát hiện cái gì?”

“Thật sự muốn anh nói?”

Hứa Niệm dùng ánh mắt xem thường đáp lại anh.

Đường Trọng Kiều đành phải kiên trì nói xong lời còn dở: “Sau khi em mang thai ngón tay hình như trở nên to hơn... size có thể không vừa.”

“...”

“Làm lại theo yêu cầu còn chưa xong, em đồng ý trước, nhấn và hoa tươi bổ sung thêm sau.” Anh nói xong cảm thấy ngữ khí của mình không quá thích hợp, lại nhẹ giọng hỏi một câu, “Được không?”

Đương nhiên không được! Câu trả lời của Hứa Niệm là trực tiếp đem gối đầu ném tới mặt anh.

Cuối cùng đương nhiên không thành công, lần cầu hôn đầu tiên của Đường tiên sinh kết thúc trong thất bại.

—

Hứa Niệm cũng chỉ trêu tức anh một trận mà thôi, không có khả năng thật sự không kết hôn với anh, cho nên khi Đường Trọng Kiều lần thứ năm cầu hôn cô, cô đồng ý. Lúc đó hai người đang thay tã quần cho cục cưng, Đường Trọng Kiều ngồi ở bên giường chỉ thuận miệng nói một câu: “Rốt cuộc em muốn kết hôn với anh hay không, nếu không kết hôn cục cưng cũng đã bắt đầu học nói, đến lúc đó nên gọi anh là gì?”

Hứa Niệm bận bịu một đầu mồ hôi, chờ đến khi chuẩn bị xong xuôi, lúc này mới thần nhiên liếc mắt nhìn anh một cái: “Vây kết hôn đi, ngày mai buổi sáng nhớ đánh thức em đi xếp hàng.”

“...”

Đường Trọng Kiều ngồi tại chỗ một lúc lâu cũng không lấy lại tinh thần, chờ Hứa Niệm ôm con xuống lầu tìm thím Phúc, lúc này mới phản ứng lại chính mình đã cầu hôn thành công!

Không có hoa tươi, nhấn, chỉ là dùng con làm có... Đường tiên sinh dường như đã đoán trước đến địa vị của bản thân sau này trong lòng Hứa Niệm.

Hôn lễ ở Thanh Châu rất đơn giản, mời đến đều là người thân cùng bạn tốt, Đường gia tham dự là anh cả Đường Khải Sâm, còn đích thân mang đến lễ vật Đường phu nhân tặng cho con dâu tiêu chuẩn.

Đó là bảo bối gia truyền Đường gia, Hứa Niệm hiểu ý của Đường phu nhân... đối phương đã ngầm chấp nhận cô. Lại nhìn người đàn ông bên cạnh, quả nhiên thần sắc cũng dịu đi không ít, dù sao cũng là cùng huyết mạch, làm gì có chuyện thật sự không cần, nói đến cùng vẫn hy vọng hôn lễ của chính mình nhận được sự chúc phúc của mẹ.

Đường Trọng Kiều cho tới bây giờ luôn là người đàn ông mãi cảm lại yếu ớt.

Mà Đường Trọng Kiều cũng hiểu rõ, Hứa Niệm trả giá vì anh trong yên lặng, cô không gây áp lực cho anh đối với chuyện kết hôn này, đơn giản là hiểu rõ anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện của mẹ. Sinh con xong

cô chủ động gọi điện thoại cho Đường Khải Sâm, tất cả tâm tư của anh đều chuyển lời cho Đường phu nhân, những điều đó đều là sau này anh cả lặng lẽ nói cho anh.

Anh không muốn thỏa hiệp chuyện cô lên anh làm, khúc mắc giữa hai mẹ con cũng là cô cố gắng cởi bỏ... Có người vợ như thế, người chồng còn cầu gì hơn. Có thể có được một người vợ như vậy, lúc trước có làm nhiều chuyện hơn cũng đều đáng giá.

61. Chương 61

Sau khi kết hôn cuộc sống của Hứa Niệm tương đối tự do, Đường Trọng Kiêu rất ít khi can thiệp vào hoạt động xã giao và công việc của cô. Cho nên cô quyết định hoàn thành hoạt động tình nguyện trước đây chưa làm được, Đường tiên sinh nghe tin này xong chỉ thần nhiên vuốt cằm: “Em quyết định là được rồi, anh không có ý kiến.”

Lúc này trả lời không khỏi cũng quá tùy ý, Hứa Niệm quan sát theo dõi anh, phát hiện cái người bình thường quen “Lòng dạ hẹp hòi” lại có thể vô cùng bình tĩnh.

Bộ dạng đó như là thật sự không để tâm chút nào ——

Do còn nhớ rõ lúc ấy viện trưởng bệnh viện khi tiếp đãi cô từng nói một lần, các bác sĩ bản xứ và y tá đều hay chuyển đi, Hứa Niệm khi đó đã quyết định quyết tâm nhất định không thể khiến đối phương thất vọng nữa. Cho nên hiện tại chuyện của cô và Đường Trọng Kiêu đều đã ổn định, là thời điểm tiếp tục công việc này.

Được sự đồng ý của ông xã, trong lòng cô càng thêm kiên định, muốn nói điều duy nhất không yên tâm đại khái chính là đứa con mấy tháng tuổi. Con mới vừa cai sữa, tóm lại vẫn còn quá nhỏ, Hứa Niệm cũng lo lắng một mình Đường Trọng Kiêu không ứng phó được.

Đường Trọng Kiêu trái lại lại an ủi cô: “Một ngày em không làm xong chuyện này trong lòng sẽ luôn không nở, cục cựa còn có thím Phúc, huống chi biểu hiện mấy tháng này của anh thế nào, em còn không rõ sao?”

Anh đích thật là dụng tâm học làm thế nào để trở thành một người ba tốt, vốn là người kiên nhẫn cẩn thận, đối với vấn đề của đứa trẻ thật ra vẫn thoải mái chu toàn.

Hứa Niệm nghĩ chuyện này sớm muộn gì vẫn phải làm, cắn chặt răng, cứng rắn quyết tâm thu thập hành lý xuất phát.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô nếm qua mùi vị nóng ruột nóng gan, vừa đến sân bay đã bắt đầu nhớ con điên cuồng. Lúc chờ máy bay nhện không được gọi điện về, giọng nói nhẹ nhàng của Đường Trọng Kiêu chậm rãi truyền tới: “Con uống xong sữa bột rồi đang ngủ, rất ngoan.”

Hứa Niệm nín thở yên lặng nghe âm thanh bối cảnh trong điện thoại, quả thật bên kia cực kỳ im lặng, cô yên lòng, lại cảm thấy đáy lòng trống trải, rầu rĩ nói mấy câu với Đường Trọng Kiêu rồi ngắt máy.

Không biết những người mới làm mẹ khác có phải cũng giống cô hay không? Một lòng muốn bận rộn công việc của bản thân, nhưng rời khỏi con một giây lại cảm thấy chịu không nổi. . . . .

—

Đối với sự trở lại của cô, viện trưởng cảm thấy vô cùng kinh ngạc và vui sướng. Tưởng Nghị lại vẫn còn ở đây, thấy cô trên mặt bất động thanh sắc, chờ mọi người rời đi mới có chút giống như không mà thấp giọng hỏi nói: “Cô nói muốn tới, Đường Trọng Kiêu không ngăn cản?”

“Không có. . . . .”

Tưởng Nghị cũng bất ngờ giống cô, nhưng chỉ hơi nhíu mày còn cái gì cũng không nói, như vậy giống như Đường Trọng Kiêu rất biết nhìn xa trông rộng.

Cuộc sống ở vùng núi hiển nhiên rất kham khổ, Hứa Niệm lại lần nữa về tới địa điểm, xác định đi làm không ngày tan tằm. Ngoài giữa trưa ăn cơm có thể gọi cho người nọ một cuộc điện thoại ra, bình thường thời gian hầu như không khớp, rất nhiều lúc gọi tới con đều đang ngủ.

Hơn nữa có khi mặc dù tiểu bảo bối đang tỉnh, cũng chỉ đơn giản ê a bập bẹ vài câu thôi.

Hứa Niệm trong lòng càng thêm sa sút không biên, nhớ con không chịu nổi, nhưng lại ngại mất mặt không có cách nào khác mở miệng với Đường Trọng Kiêu, huống chi là chính mình kiên trì muốn tới, lúc này mới đến bao lâu đã chịu không nổi, thật sự là ——

Đường Trọng Kiêu dường như cảm giác được cảm xúc nhỏ của cô, mỗi lần còn trấn an cô: “Thằng bé không khóc nháo, vẫn nghe lời, so với lúc em đi còn lớn lên không ít, yên tâm.”

Trẻ con được mấy tháng đều lớn rất nhanh, Hứa Niệm không được nhìn tiểu tử kia, đành phải quần lấy Đường Trọng Kiêu đòi chụp ảnh gửi qua đây cho cô.

Đường Trọng Kiêu cũng đều chiều theo ý cô, gửi tới mấy tấm ảnh con đang ngủ, lại gửi hai tấm ảnh hai cha con chụp chung. Tiểu tử kia đã rất phối hợp mà nhìn vào màn ảnh, đôi mắt đen như mực mà đặc biệt có thần.

Hứa Niệm vừa thấy liền càng chịu không nổi, mỗi tối cũng chỉ có thể ôm di động đi vào giấc ngủ, rốt cục sau khi sống qua được mấy ngày đầu, rồi cũng dần dần thành quen.

Có lẽ tất cả phụ nữ vừa sinh xong đều phải trải qua một thời kì như vậy.

—

Viện y khoa lại có mấy người tình nguyện nữa đến, đều là các cô gái trẻ tuổi, nghe nói là tốt nghiệp học viện y nổi tiếng trong nước nào đó. Đại khái tuổi trẻ không sợ sệt, nhưng sau khi đến đây luôn thấy hết khủng hoảng này đến khủng hoảng kia, trên mặt luôn là một bộ dày vò, không có việc gì lại thích chụp ảnh tự sướng, rồi lần lượt đăng lên weibo để tranh thủ nhận được chú ý, phía dưới nhận được rất nhiều lời khen ngợi.

Hứa Niệm vừa vặn quen biết một người trong đó, khi lướt weibo xem cũng nhìn không được mà hơi chán ghét một chút, nhưng hiện tại cô đã học được sự khôn ngoan, trong lòng nếu không thích cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài mặt.

Nhưng Tưởng Nghị thì không giống vậy, anh ta vẫn cái bộ dạng ông già, tính tình lãnh đạm, có thể nói vĩnh viễn không để lại cảm xúc trên mặt: “Nơi này không phải để cho các cô hưởng phúc, muốn làm màu thì rút đi, gạo ở đây không nuôi người rảnh rỗi.”

Đôi mắt cô gái trẻ lập tức đỏ lên, cắn cắn môi, nhưng lại không phản bác.

Hứa Niệm lên nói với Tưởng Nghị: “Đều còn trẻ, có chuyện thì ——”

“Vậy đó xem là chuyện gì, lấy thiện tâm của người khác để tiêu khiển, người như thế không cần tôn trọng.”

Hứa Niệm rốt cục phát hiện Tưởng Nghị đối với nghề thầy thuốc có loại tình cảm sùng kính khác biệt, nhìn không được thì đứng lên, dường như anh không chấp nhận được người khác đối với nghề này có nửa điểm khinh thường, vô cùng tích cực, ví dụ như lúc trước đối với bản thân cô kỳ thật cũng là như vậy.

“Trước đây vì công việc của ba, tôi thường xuyên đi theo ba khắp nơi, có lần bị viêm ruột thừa, kết quả nơi đó rất hẻo lánh không tìm được bác sĩ. . . . .”

Hứa Niệm nghe vậy cũng nhìn không được trầm mặc, thì ra còn có nguyên nhân này.

“Sau đó là một vị hỗ trợ tình nguyện làm phẫu thuật, bà ở nơi đó đã mấy chục năm, càng bởi vậy mà ly dị với chồng, bà đem nửa đời kính dâng cho địa phương đó, nhưng truyền thông chưa từng công khai. Con của bà giống tất cả bọn trẻ trong thôn đi học ở một ngôi trường đơn sơ, ngay cả một món đồ chơi ra hồn cũng không có.”

Loại chuyện này Hứa Niệm trước đây chưa từng tiếp xúc qua, đến khi thật sự nghe người ta nói, hơn nữa còn là Tưởng Nghị người có nề nếp như vậy nói cho cô, tâm tình cô liền vô cùng trầm trọng.

Cô lúc sau liền hết sức kiềm chế bản thân, một khi quyết định làm tốt chuyện này, bất kể thế nào vẫn phải thỏa hiệp một ít, huống chi cô còn thật sự may mắn hơn vị kia trong lời của Tưởng Nghị, ít nhất cô có được một người chồng hiểu mình.

Buổi tối Hứa Niệm trở về gọi điện thoại cho Đường Trọng Kiêu, đối phương hình như đang ở thư phòng, có tiếng trang giấy lật lào xào truyền tới. Giọng anh vẫn trầm ổn khắc chế: “Muộn vậy? Lại nhớ cục cưng?”

Cô nghe mà trong lòng đau xót, lắc lắc đầu: “Không phải, nhớ anh.”

Đường Trọng Kiêu bên kia an tĩnh lại, tiện đà mới nhẹ nhàng truyền đến một tiếng cười: “Có phải chịu ủy khuất không?”

“Lúc em chịu ủy khuất mới có thể nhớ tới anh?” Cô nhin không được chu miệng, chính mình có đáng khinh như vậy không?

Đường Trọng Kiêu ngẫm thừa nhận đáp lại cô, Hứa Niệm chán nản, nhưng trước sau đều không có cách nào khác phản bác.

Cô và Đường Trọng Kiêu từ cùng một chỗ đến kết hôn, kỳ thật phần lớn thời điểm quả thật là như vậy, người đàn ông này chính là cảnh tránh gió của cô, bất kể mưa gió bao nhiêu đều chống đỡ thay cô.

“Ông xã.” Hứa Niệm bỗng nhiên gọi anh.

Đường Trọng Kiêu rõ ràng chưa phục hồi tinh thần lại, chỉ nghe cô tiếp tục nói: “Chờ em xong việc bên này, nhất định an tâm trở về cùng hai người. Cảm ơn anh vẫn luôn ủng hộ ở phía sau em.”

Người phụ nữ kia lẩm bẩm nói xong những lời muốn nói của mình, tâm tình tốt mà nói “Ngủ ngon”, chỉ còn người đàn ông bên này ngẩn người nhìn màn hình di động dần đen.

Đây vẫn là lần đầu tiên cô đứng đắn gọi anh là “Ông xã” như vậy, nhưng nha đầu chết tiệt vô tâm vô phé kia nói xong ngay cả thời gian phản ứng cũng không cho anh liên lạc điện thoại, còn nói ở sau lưng ủng hộ cô?

Đường Trọng Kiêu nhất thời cảm thấy chính mình như là người đàn ông ở sau lưng nữ cường nhân. . . . .

Ngẫm lại không khỏi bật cười, thôi được, cô thích là tốt rồi.

—

Qua mấy tháng, nơi xa xôi này bỗng nhiên có người tới, xe màu đen có rèm che chậm rãi tiến vào, không ít trẻ con và người già đều dừng chân liếc nhìn.

Hứa Niệm vừa lúc ở phòng bệnh nặng tầng hai kiểm tra thân thể ột cụ già, tầm mắt vừa lúc nhìn cửa viện dưới lầu, liếc mắt một cái liền nhìn thấy bóng dáng cao lớn từ trong xe cúi người xuống.

Trong lòng nghi ngờ chính mình quá nhớ người nọ mà sinh ra ảo giác, trừng mắt nhìn, lại trì độn đưa tay dụi mắt. Cuối cùng rốt cục xác định đây không phải một giấc mộng, thật sự là Đường Trọng Kiêu đến đây!

Kiểm tra cho cụ già xong động viên ông dưỡng bệnh, Hứa Niệm nhanh chóng thu dọn đồ rồi thẳng đến cửa cầu thang, quả nhiên đúng lúc đụng phải anh, anh im lặng đứng ở bậc thang nhìn cô, khóe miệng chứa nụ cười nhạt.

“Sao anh lại tới đây?” Một khắc đó Hứa Niệm lại có chút đỏ mặt, giống như thiếu niên gặp mối tình đầu mà mình trộm ái mộ trong đáy lòng.

Bên cạnh Đường Trọng Kiêu còn có người phụ trách của viện y khoa đi theo, đối phương thức thời cười cười: “Các vị cứ trò chuyện, tôi đi thu xếp một chút.”

Hai người cùng đi đến kí túc xá Hứa Niệm ở, Đường Trọng Kiêu vóc dáng cao chân dài, sau khi đi vào đường như luôn thấy dễ chịu, ngồi ở trên giường thần nhiên đánh giá tất cả. Hứa Niệm chưa rót nước cho anh, làm sao còn có tâm tư đó, trực tiếp vòng lấy phần eo rắn chắc, gối lên bả vai anh, hồi lâu cũng nói không ra lời.

Đường Trọng Kiêu cảm thấy buồn cười, giang tay ôm lại cô, hạ giọng nói: “Làm sao vậy?”

“Không sao?”

“Không sao mà vẫn cựa trên người anh?”

“ . . . . . ”

“Hứa Niệm?”

Cô không để ý tới anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra đều vùi vào trước ngực anh, thật sâu hít ngửi hơi thở đặc biệt trên người anh.

Màu mắt Đường Trọng Kiêu trầm xuống, rõ ràng cái gì cũng không nói, trực tiếp nắm thắt lưng cô đặt người trên giường. Mặt cô đỏ bừng nhìn anh, người đàn ông này luôn có ma lực, trong nháy mắt anh xuất hiện cô mới ý thức được chính mình nhớ anh nhớ đến điên cuồng.

Mặc kệ anh lên sẵn sóc ôn nhu bao nhiêu, nhưng Đường Trọng Kiêu vừa lên giường liền thay đổi, quả thực cường thế đến không để cho phản bác. Hứa Niệm sau lại chịu không nổi, cầu xin vài lần anh mới qua loa chấm dứt, hai người nằm trên giường ký túc xá vừa chặt vừa nhỏ, ai cũng không nói lời nào, nhưng một khắc này là lúc trái tim gần kề bên nhau nhất.

Hứa Niệm nghĩ nghĩ vẫn là kiên trì hỏi anh: “Sao anh bỗng nhiên đến đây, cục cưng đâu?”

“Gửi thím Phúc.”

Hứa Niệm nhú nhú mày, vừa định nói chuyện đã bị đối phương ngăn cản, ngón tay của Đường Trọng Kiêu nhẹ nhàng vuốt ve khoe môi mềm mại của cô, nhần nạy nói: “Anh cũng có lúc nhớ em nhớ đến chịu không nổi, thỉnh thoảng tùy hứng một lần, không cho nói anh.”

“ . . . . . ”

Lần này Hứa Niệm cái gì cũng không nói ra miệng, cầm lấy bàn tay dày rộng khô ráo của anh, cuối cùng mới đặt lên sườn mặt nhẹ nhàng vuốt ve: “Đồ ngốc.”

Đường Trọng Kiêu đến đây thì ra còn có mục đích khác, anh chuẩn bị đầu tư xây dựng một nhà máy chế thuốc lớn tại đây, thì ra nơi này có nhiều loại dược liệu đặc biệt đắt đỏ, nhưng trước đây đều bị thương gia thu vào giá thấp lại chuyển đi tiêu thụ ở nước ngoài, nhưng dân cư lại như trước vẫn không ăn được gì ‘ngon ngọt’, nơi này đời đời đều chỉ có thể tiếp tục cùng đi xuống.

“Đây cũng coi như một loại thủ đoạn tuyên truyền, tất cả mọi người biết chúng ta là nơi sản sinh tiêu thụ trực tiếp, càng sẵn sàng tin tưởng sản phẩm của chúng ta. Hơn nữa chuyện này đã được chính phủ địa phương dốc sức duy trì, còn có thể kéo khách du lịch và tăng trưởng kinh tế, khai hỏa tiếng tăm.”

Cáo già lại bắt đầu giảng bài cho cô, Hứa Niệm lẳng lẳng lắng nghe, cuối cùng không thể không cảm thán một câu nhà tư bản quả nhiên chính là nhà tư bản.

“Quan trọng nhất là.” Đường tiên sinh nói xong mới hơi hơi dừng một chút, ý tứ hàm xúc không rõ liếc mắt nhìn cô một cái, “Anh không muốn trường kỳ ở riêng hai nơi với bà xã. Thẩm Lương Thần nói, ở riêng sớm muộn gì cũng gặp chuyện không may, anh phải ngăn chặn tất cả mọi nguy hiểm.”

“ . . . . . ” Hứa Niệm nghe xong thái dương nhảy liên tục, mấy bạn bè của người đàn ông bên cạnh cô kia thật đúng là cay độc đủ rồi!

Cô quay đầu trừng mắt Đường Trọng Kiêu, nhưng người nọ rất khôn khéo, vừa thấy ánh mắt cô chỉ biết sao lại thế này, tiên phong tiếp cận... đến bên môi cô hôn hôn, cong đôi mắt lên cười cười nói: “Bà xã, anh yêu em.”

“ . . . . . ” Hứa Niệm hoàn toàn bị đánh bại, hoàn toàn không có cách nào.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-tu>